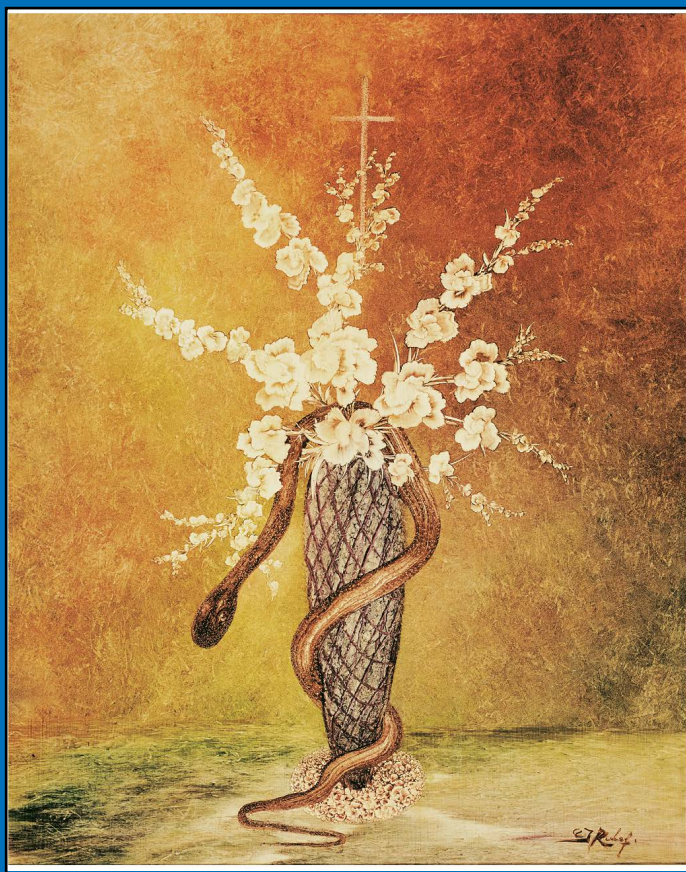
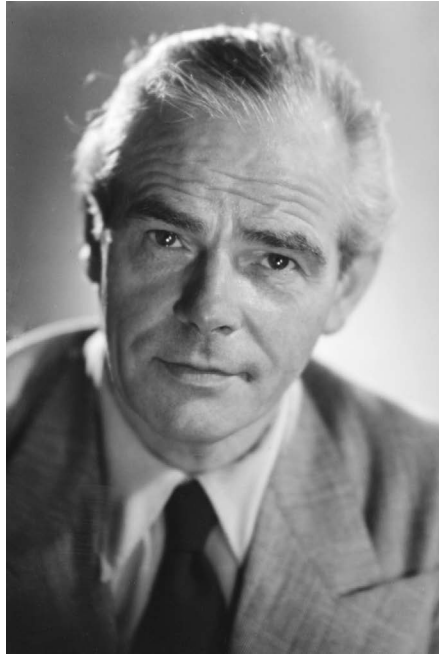

Geestelijke Gaven

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Geestelijke Gaven

Het boek 'Geestelijke Gaven' heeft Jozef Rulof mediamiek ontvangen van meester Zelanus. Het bevat een uitgebreide ontleding van alle graden van het mediumschap. Alle gaven die Jozef Rulof bezat, worden uitvoerig uitgelegd in evenveel hoofdstukken: het schrijvend mediumschap, het spreken onder inspiratie, de psychische trance, het mediamieke schilderen en tekenen, de geestelijke helderziendheid en het genezende medium. Daarnaast komen onder meer de volgende bovennatuurlijke verschijnselen aan bod: de communicatie met het kruis en bord en de planchette, geestesfotografie, directe-stem, materialisaties en dematerialisaties, levitatie, apports, kloptonen en spookverschijnselen. Bovendien worden de graden van de menselijke slaap helder ontleed. Onze slaap blijkt de poort te zijn tot alle graden van het mediumschap. Ook de rol van het fysieke lichaam bij het tot stand komen van parapsychologische verschijnselen komt aan de orde. Meester Zelanus geeft in 'Geestelijke Gaven' de ultieme sleutel om als lezer het onderscheid te kunnen maken tussen een waarachtig en hoogstaand mediumschap, en de zwendel van de vele charlatans. Het bedrog op dit terrein is echter zo verschrikkelijk groot, dat de nuchtere mens met recht niets meer wil weten van al dat geestelijke gedoe. 'Geestelijke Gaven' scheidt hierin het licht van de duisternis.

Jozef Rulof

Geestelijke Gaven

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

Op de omslag ziet u een afbeelding van een schilderij dat Jozef Rulof uit het hiernamaals ontvangen heeft.

© 1943-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Geestelijke Gaven, 2021

ISBN 978-90-70554-73-6

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1943

Voorwoord	21
Inleiding	23

Deel 1

De zeven stoffelijke graden voor het gevoelsleven	27
De zeven geestelijke graden voor het gevoelsleven	34
Het mediumschap van het oude Egypte	58
De communicatie met het kruis en bord en de planchette	70
Het schrijvend mediumschap	107
Het spreken onder inspiratie	144
De psychische trance	156
Het mediamieke schilderen en tekenen	208

Deel 2

De stoffelijke helderziendheid	243
De geestelijke helderziendheid	298
Het genezende medium	334
De slaap	362
Geestesfotografie	405
Directe-stem	423
Materialisaties en dematerialisaties	432
De levitatie	441
Apports	444

Kloptonen 448
Stenen gooien 457
Het spoken 461
De Grote Vleugelen 470

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaretingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geeselijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Aan mijn lieve, lieve Crisje

Voorwoord

Geachte lezer,

Dit boek voert u in de occulte wetten. Het behandelt de geestelijke gaven, die de aardse mens kan bezitten, en toont u de graden, welke in deze gaven liggen. U leert er de magiërs, fakirs, yogi's en de Westerse mediums door kennen, waarna u zelf kunt vaststellen, wie van hen de geestelijke gaven dient dan wel bezoedelt.

Door dit boek wordt u met de hemel en de aarde, met de witte en de zwarte magie verbonden.

Het is alleen een meester van Gene Zijde mogelijk u deze voor een aards mens ondoorgrondelijke wetten te verklaren. Deze moeilijke taak werd uitgevoerd door meester Zelanus, die u wellicht reeds als Lantos in zijn boek 'De Kringloop der Ziel' heeft leren kennen.

Door de Oosterse en Westerse mediums te volgen en vergelijkingen te maken met de bovennatuurlijke verschijnselen, zoals die in het oude Egypte werden beleefd, geeft hij u een scherp beeld van de occulte wetten.

Zijn rijke, leerzame boek maakt u los van het alledaagse en voert u tevens geestelijk opwaarts, doordat het u met de sferen van licht, de hemelen in het leven na de dood, verbindt.

Moge het u overtuigen van de machtige betekenis, die de wáárljk geestelijke gaven voor het leven van God bezitten, en moge het u de ogen openen voor het bedrog, want dat is het doel van Gene Zijde.

Ik zelf geef u het boek door, zoals ik het ontving.

's-Gravenhage, 1943.

Jozef Rulof

*„Grijp niet hoger dan er aan gevoel in u is,
of gij tast in het duister!*

*Bewust of onbewust leed berokkenen aan anderen,
betekent eigen ondergang!”*

Meester Zelanus

Inleiding

Om u de geestelijke gaven te verklaren, moet ik u allereerst de organische wetten duidelijk maken, welke u door Moeder Aarde zijn geschonken. U op aarde spreekt (in 1943) over rássoorten (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), wij echter over de zeven graden voor het gevoelsleven. Voor ons, die de aarde achter ons lieten, zijn deze graden geestelijk, voor u zijn ze stoffelijk én geestelijk.

God eist van u als van élk mens, dat u zich al deze graden en wetten eigen maakt, want hierdoor keert u terug naar het „AL” en treedt u de Goddelijke sferen binnen.

Door deze stoffelijke en geestelijke graden te volgen, leerden wij aan onze zijde de occulte wetten kennen en begrijpen.

Om ze geheel voor u te ontleden en u de werking ervan te verklaren, voer ik u naar het oude Egypte en naar het Oosten. U zult daardoor waarnemen, wat het Oosterse instrument door de occulte wetten beleeft en wat uw Westerse medium door onze zijde aan geestelijke wonderen en wijsheid ontvangt. Ook wil ik u aantonen, dat het Westerse medium geen gaven bezit en vooral, dat het Oosterse instrument de mediums, die in onze handen zijn, niet kan evenaren, hoe ongelooflijk dit ook zal klinken voor de ingewijde in de occulte verschijnselen. Ik zal het u echter op allerlei wijzen doen zien. Het zal u dan duidelijk worden, dat het Oosterse medium zichzelf zoekt en het Westerse alleen ontvángen kan, waardoor het echter een hoogte beleeft, die slechts het oude Egypte heeft gekend!

Als ik u alles kan schenken, zult u kunnen vaststellen in welke graad van het bewustzijn en het gevoelsleven uw mediums zich bevinden, zodat u tevens kunt beoordelen, welke van de door hen beleefde verschijnselen zuiver zijn en welke tot het bedrog behoren. U kijkt dan door de occulte wetten, door de gaven en door de mediums heen.

Nóg is het medium ondoorgrondelijk voor u, nóg kent u de ingewikkelde occulte wetten niet, het Westerse gevoelsleven moet zich de intuïtie daartoe nog eigen maken. Het is thans echter de wil van Gene Zijde, dat de mensheid ingelicht wordt. Zij moet voor de geestelijke gaven ontwaken en de verschijnselen leren kennen, want eerst dán lost de charlatanerie, welke op het occulte gebied zo bedroevend vaak voorkomt, op, en kan ons astrale leven niet langer worden bezoedeld. De geestelijke gaven en de astrale wetten zullen dan voor u, aardse mensen, betekenis krijgen en u zult gaan voelen, hoe heilig alles is, wat u en wij van God hebben ontvangen.

Mij is door de meesters van Gene Zijde opgedragen voor u de psychische

en fysische gaven te ontleden. Ik ben God voor deze taak innig dankbaar, want door haar word ik met uw leven verbonden. Zij stelt mij in de gelegenheid iets terug te doen voor het onnoemlijk vele, dat ik van God heb gekregen.

Laat ons dan thans tezamen de moeilijke en duistere weg betreden, welke door het uitgestrekte occulte gebied voert, en aan ons diepgaand onderzoek beginnen!

Meester Zelandus

Deel 1

De zeven stoffelijke graden voor het gevoelsleven

Moeder Aarde schiep zeven graden voor het stoffelijke organisme van haar kinderen, zeven soorten lichamen, waarvan de hoogste graad door het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en de Oosterse volken wordt beleefd. De eerste vier graden leven thans nog in het oerwoud, terwijl de overige drie graden over de aarde verspreid wonen. De zesde en zevende graad daarvan bouwden uw maatschappij.

Zoals ik in mijn inleiding al vaststelde, zijn deze graden voor uw wetenschap (in 1943) nog steeds de vele rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), voor ons echter heten ze de zeven graden voor het gevoelsleven. Iedere graad bezit een eigen afstemming voor het zieleven, het is deze afstemming, die uw persoonlijkheid vertegenwoordigt.

Om de hoogste graad voor het stoffelijke leven te kunnen bereiken moet de ziel vele malen naar de aarde terugkeren. Van deze wedergeboorte is de wetenschap nog niet overtuigd. Evenmin aanvaardt zij, dat de mens na zijn laatste, aardse leven als een astrale persoonlijkheid verder gaat, en de ziel dus ook na het stoffelijke leven een persoonlijkheid is; zij zal het ook niet aanvaarden zolang dit alles nog niet wetenschappelijk bewezen is.

Wij aan Gene Zijde echter hebben ons eeuwigdurend voortgaan moeten aanvaarden. Toen wij na ons aardse leven dit astrale, bewuste leven binnentraden, voelden wij ons in niets veranderd. Integendeel, we begrepen eerst toen ten volle, hoe ontzagwekkend diep het leven op aarde en hoe reëel het geestelijke leven is. We gingen zien, hoe machtig Gods wetten zijn. Hij schonk ze ons, omdat het Zijn wil is, dat we ze ons eigen maken om daardoor eens tot Hem te kunnen terugkeren.

Terwijl we de graden voor het gevoelsleven op aarde beleefden, leerden we die eerst aan deze zijde bewust kennen en zagen we, dat ze stoffelijk én geestelijk zijn. We stelden vast, dat het organische leven u deze gevoelsgraden schonk. Door de ene graad na de andere te beleven kon uw innerlijk leven groeien. U, die alle zeven graden doorliep, maakte u dus een bewustzijn eigen, dat stoffelijk én geestelijk is. Als u het aardse leven verlaat en de astrale wereld binnentreedt, bepaalt uw innerlijk leven de plaats, die u aan deze zijde toekomt. Hier vindt u de zeven graden voor het gevoelsleven terug als de zeven hellen en hemelen.

Indien deze graden voor geest en stoflichaam niet op aarde hun bestaan hadden gekregen, zouden er geen hellen en hemelen zijn geweest. Ze zouden

niet hebben kunnen ontstaan.

Die griezelige gedachte omtrent het laatste oordeel, voor welke wij in dit verband komen te staan, heeft aan deze zijde geen betekenis, omdat wij onmiddellijk na ons sterven een bestaansgraad, een bestaanswereld binnentreden. Toen wij in het astrale leven aankwamen, wachtte ons geen oordeel en werd ons niet een plaats hier opgedrongen, neen, geachte lezer, wij stonden na ons sterven voor onze eigen persoonlijkheid. Ons eigen innerlijk bepaalt waar we hier zullen wonen. God oordeelt niet en Hij wijst ons evenmin een plaats aan. Zélf zijn we het die oordelen! De bewustzijnsgraad voor ons zieleleven is het, die ons doet afstemmen op een van de hellen of hemelen.

Wel was het God, Die al deze levensgraden voor het stoffelijke en astrale heelal schiep. Hij was het, die ons de mogelijkheid schonk verder te gaan, waardoor eenieder van ons de wet voor het terugkeren tot de Alvader beleven kan. God schiep het stoffelijk organisme en het zieleleven, het stoffelijke heelal en het astrale universum voor ons als mens – het hoogst begaafde wezen in deze ruimte, dat Hij maakte naar Zijn eigen beeld. God schenkt ons de nodige levens om de graden voor het gevoelsleven te kunnen beleven en ons deze eigen te maken. Geloof u werkelijk, lezer, dat u het „Al” door één beleefd aards leven bereiken kunt? Dat u zich in één simpel, stoffelijk leven gereed kunt maken om in de sferen van uw Goddelijke Vader te leven? O, neen, om eens zóver te komen zult u alle wetten en graden in de kosmos moeten beleven, want ik herhaal het: het is Gods wil, dat u Zijn schepping bewust leert kennen. Kosmisch is daardoor de betekenis van uw leven op aarde. Uw aardse levens zijn het die u in deze zeven stoffelijke en geestelijke graden naar alle rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en volken der aarde voeren en u de gelegenheid schenken lichaam en geest zo hoog op te voeren, dat zij het hoogste stadium voor de aarde bereiken.

Maar u moet nog verder, u moet terug naar God. Het is daarom, dat u na uw aardse leven nieuwe werelden wachten. En daar uw graad van leven naast de stoffelijke tevens een astrale afstemming bezit, die u als persoonlijkheid vertegenwoordigen moet – ik merkte dit al eerder op – stelt hij uw plaats in het eeuwige leven vast. U treedt hier een hemel of een hel binnen. Ook die persoonlijkheid bezit weer graden, niet alleen voor het zieleleven, doch tevens voor het organisme, graden die wij straks zullen leren kennen. Maar om hen gaat het mij thans nog niet, wij leren hen straks kennen, als we het medium volgen, dat geestelijke gaven bezit en onze wereld dient.

Ik zei u al, dat de eerste vier van de zeven (lichamelijke) graden voor het gevoelsleven in het oerwoud vertegenwoordigd zijn, terwijl de andere drie over de verdere aarde verspreid leven. De mensen in deze graden behoren tot de hogere en hoogste rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op [rulof](http://rulof.nl)).

nl), zij bezitten meer bewustzijn, ze handelen heel anders dan de eerste vier graden en tonen gevoel, waardoor hun geestelijke afstemming naar voren treedt.

Het organisme heeft deze bewustzijnsgraden in handen, door dit organisme trad u die afstemming binnen en ontving u het hogere, bewuste leven. Het is dus geen toeval dat u tot het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) behoort en u een hoger bewustzijn bezit dan de oerwoudbewoner. Doordat uw organisme de zeven graden volgde, kwam u zover. Het is Moeder Aarde, die u dit geschenk gaf, zij stelde u in staat al die organismen te beleven, zij voedde, kleepte en verzorgde u. Zij toonde zich in alles een ware Moeder!

Het moet u duidelijk zijn, waarom God de graden voor het stoffelijke bewustzijn schiep. Zij vormen voor u de stoffelijke trappen om hoger te komen. Daar God wil, dat u Zijn schepping in haar totaal bewust leert kennen, kunt u onmogelijk stadia in het scheppingsplan overslaan. Het beklimmen van alle stoffelijke trappen, die u van het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) voeren, is dus het ondergaan en het beleven van een stoffelijke wet; het is nodig voor de ontwikkeling van lichaam en ziel, beide.

Miljoenen zielen leven in één graad, zij maken deel uit van een natuurlijke, stoffelijke afstemming, die voor de wetenschap (in 1943) een rassoort (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) is, doch voor onze wereld een geestelijke graad vertegenwoordigen moet en wel omdat het menselijke leven eeuwigdurend is.

Indien u mij begrijpt, moet tevens duidelijk zijn, dat, al vertegenwoordigt de mens een geestelijke graad, dit nog niet wil zeggen, dat hij de geestelijke bewustwording en persoonlijkheid bezit. In de stoffelijke graden, die Moeder Aarde voor uw evolutie schiep, zijn de volgende afstemmingen vertegenwoordigd: de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke. De geestelijke behoort tot ons leven.

Op aarde vindt u al deze afstemmingen vertegenwoordigd, u kunt de mensen, die er in leven, aan hun handelingen kennen. Ook de dierenwereld bezit eigen gevoelsgraden voor het stoffelijke en innerlijke leven. Elk organisme, elk organisch leven in de natuur bezit die graden. Met de mens keren verschillende graden voor de dierenwereld tot God terug.

Al het leven – evenals de geestelijke bewustwording – is op de Maan ontstaan. Deze planeet ontving als eerste van God de zorg voor Zijn schepsels. Door graad na graad voor het stoffelijke leven te beleven, kwam dit bewustzijn ten laatste naar de aarde, want intussen was ook Moeder Aarde gereedgekomen om aan haar taak te beginnen. In die miljoenen levens is uw innerlijk

en dat van het dier tot de graad van uw stoffelijk aards bewustzijn gekomen, terwijl uw organisme naarmate deze evolutie vorderde eveneens veranderde, zólang tot u opklom tot het hoogste stadium, dat u als mens kunt bereiken.

Het dier moet zijn graden beleven door het aanvaarden van duizenden soorten van stoffelijke organismen, voor de mens echter schiep God slechts één organisme. Aan de vervolmaking hiervan werkten alle planeten in de ruimte mee, met de aarde als laatste overgang. Dan staat de mens, z'n zieleleven tenminste, voor de astrale wereld met haar hemelen en hellen. Het dier groeit in die duizenden stadia tot de gevleugelde soort, want alleen die gaat in de astrale wereld verder.

Het zieleleven legt dus een lange weg af voor het op aarde bewustzijn bezit. Alle soorten van mensen leven bijeen. Maar iedere levensgraad valt te herkennen. Aan zijn daden kan de afstemming, waarin de mens leeft, worden vastgesteld, de daden zetten u voor de wetten en voeren u tot de persoonlijkheid. Aan het karakter, waaruit de daden voortvloeien, herkent u het innerlijke bewustzijn, waarna u kunt vaststellen op welke van de geestelijke innerlijke graden het afstemming heeft. Als de ziel de stoffelijke graden voor het organisme heeft beleefd, staat zij voor de wetten van oorzaak en gevolg. Voor haar begint het goedmaken van het kwaad in vorige levens begaan. Dit moet geheel zijn opgelost wil de mens de sferen van licht betreden.

Wie alles, wat ik u tot nu heb verteld, goed aanvoelt en begrijpt, zal thans de verklaring weten voor de vele schijnbare onrechtvaardigheden, die de wereld te zien geeft. Waarom leeft de ene mens in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) te midden van beschaving en gemak en beleeft de ander de ellendige staat van het oerwoud? Waarom krijgt de een rijkdom en gezondheid en de ander armoede en ziekte als zijn deel?

Met deze vragen, die voor tallozen op aarde grote problemen zijn, weet ge alleen maar geen raad, als ge aanvaardt, dat ge slechts één leven ontvangt, zoals uw kerken en uw wetenschap nog steeds beweren.

Als ge kunt aanvaarden, dat de ziel een evolutie moet doormaken om al die stoffelijke graden te beleven, ziet u in, dat er van Goddelijke onrechtvaardigheid geen sprake is.

Indien u even doordenkt moet het u duidelijk zijn, dat God als een Vader van liefde Zijn kinderen niet onrechtvaardig behandelen kán! Hij kan niet Zijn ene kind alles geven en het andere in ellende laten omkomen. God heeft met alles in de ruimte een bedoeling en zo moet het ook betekenis hebben, dat de ene mens in het oerwoud leeft en de andere te midden van het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Voor God zijn ál Zijn kinderen gelijk, niet één kind krijgt meer van Hem dan het andere.

Maar geniet u niet meer dan een oerwoudbewoner? Is uw levenspeil met

dat van een onbewuste te vergelijken? Leeft u in een en dezelfde bewustzijnsgraad?

Nee, maar zie daarin geen onrechtvaardigheid van God tegenover de oerwoudbewoner.

De laatste kán uw levensgraad eenvoudig niet beleven, omdat zijn zieleleven er niet voor gereed is. Zijn ziel moet nog aan stoffelijk bewustzijn winnen, om eens het geestelijke gevoelsleven te kunnen binnentreden. U als blanke bezit in uw staat in elk opzicht meer geluk dan hij. Het ellendige bestaan in het oerwoud ligt te ver van u weg. Maar toch volbracht ook ú daar uw eerste levens!

Wat dus onrechtvaardigheid lijkt, betekent in wezen evolutie. Om tot God als bewúste zielen te kunnen terugkeren moeten we alle graden, die Hij schiep, beleven. In één leven is die hoogte niet te bereiken, daartoe zijn er vele nodig.

In de ganse schepping zijn deze levensgraden vast te stellen en te volgen. Elk dier vertegenwoordigt de eigen levenswet als graad. Moeder Aarde schonk deze graden aan al haar leven, aan mens en dier. Zij dwingt u ertoe hen te beleven, zólang tot ge op aarde de hoogste soort hebt bereikt. Eerst dan kunt ge verdergaan.

De engelen uit de hoogste sferen aan deze zijde leefden eens in het oerwoud. Eraan ontkomen kan niemand. God schonk ons al deze graden om te ontwaken. In ons leven heeft de astrale persoonlijkheid de graden leren kennen en is hen toen gaan begrijpen. De meesters aan deze zijde voerden mij en anderen erin terug en overtuigden ons door het beeld van Gods scheppingsplan aan ons te tonen. Eenieder, die de sferen van licht betreedt, wordt met de beleefde stadia in verbinding gebracht. Er valt dan niet langer te twijfelen, de wetten spreken hun duidelijke taal. Wij zien voor ons, hoe er steeds weer een lichaam gereed was om ons zieleleven in zijn evolutie te dienen. Wij ervaren, hoe ons zowel het vrouwelijke als het mannelijke organisme geschonken werd en begrijpen, dat dit nodig was, omdat God wil, dat we heel Zijn Schepping bewúst leren kennen. Ongelooflijk diep lijkt alles en toch is het kinderlijk eenvoudig voor hen die de wetten kennen.

Thans is de gehele ruimte stoffelijk en astraal bewoond, alle graden zijn door het zieleleven in bezit genomen, ja, de mens heeft het „AL” reeds bereikt. De eerste oerwoudbewoners leven thans in de goddelijke sferen. Wie de wereld en de mensen, wie Gods schepping wil leren kennen, moet daarom weten van het bestaan van de zeven stoffelijke graden voor het gevoelsleven. Zonder deze kennis stelt de schepping u voor onoplosbare raadsels!

Christus kwam uit het „AL” naar de aarde om er Goddelijke wijsheid te brengen. De graden kennend ging Hij tot het blanke ras (zie artikel ‘Er

bestaan geen rassen' op rulof.nl), want een lager bewustzijn kon Zijn wijsheid niet ten volle omvatten. Zelfs het hoogste bewustzijn nagelde Hem nog aan het kruis. Maar hoe zou het oerwoudinstinct gehandeld hebben? Door Christus is op aarde een directe verbinding ontstaan met God en de astrale wereld. Hij beleefde eens als ieder ander schepsel – want God maakt voor geen van Zijn kinderen onderscheid – alle levensgraden en kon daardoor de goddelijke sferen binnentreden. In Hem, die zelf moeizaam worstelend die lange weg had afgelegd, was het verlangen gegroeid de aardse mens te helpen. Zijn Goddelijke Zending voerde Hem toen naar de hoogste bewustzijnsgraad, naar het Westen. En hierdoor spreekt opnieuw duidelijk, hoezeer Christus Gods wetten, Gods leven kent!

Waarom ging Christus niet naar het Oosten, dat toch als het Westen de hoogste levensgraad bezit?

Omdat het Westen wel en het Oosten niet voor Christus openstaat. De oorzaak hiervan ligt in het machtige verschil, dat tussen deze beide levensgraden bestaat.

Het Oosten, als persoonlijkheid gezien, staat anders ingesteld dan het Westen. De Oosterling bezit zijn natuurlijk instinct nog, terwijl de Westerling zich gesplitst heeft. De eerste leeft dichter bij de natuur, hij is natuurlijker dan de Westerling. Uw maatschappij heeft daaraan schuld. Door zijn aard is de Oosterling sterk op de occulte wetten ingesteld. Groot is zijn godsdienstig besef, groot zijn eerbied voor het Opperwezen. Is het wonder dat hij door het occultisme naar de goddelijke verschijnselen en openbaringen zoekt?

Tot het westerse gevoelsleven spreekt het occultisme veel minder dan tot de Oosterling. *De Westerling zoekt niet zelf, hij kan alleen ontvangen en dit maakt hem voor de komst van Christus geschikt!*

De Oosterling is ingesteld op de occulte wetten, de Westerling op Christus. Het Westen, dat openstond, doordat het niet zelf zocht, verkreeg zijn bewustzijn door Christus en bezit daardoor voor de aarde en voor ons leven het allerhoogste.

U moet hieruit echter vooral niet afleiden, dat de Westerse persoonlijkheid nu boven alles verheven staat. In vele opzichten is het Oosten het Westen ver vooruit. Terwijl het Oosten sterk bewust is van de mystieke wetten, die het zieleleven beleeft, is het Westerse gevoelsleven in dit opzicht levend dood. De Oosterling weet van de wedergeboorte af, aanvaardt haar, het Westen daarentegen moet voor deze werkelijkheid nog ontwaken. Dit zal echter geschieden en door zijn open-zijn zal het de Westerling vergemakkelijkt worden.

Dat het Westerse bewustzijn de hoogste graad voor de aarde inneemt, wordt ook bewezen door het Oosten zelf. Vele van zijn wijsgeren en geestelijke heiligen, de ingewijden, kwamen al naar het Westen. Terwijl zij in het

eigen land niet begrepen werden, vonden zij hier begrip.

Het Oosten en het Westen – twee werelden, voor God echter volkomen één. Dezelfde weg volgen die volken. Het doel, waarnaar deze leidt, kunnen zij evenwel slechts door Christus bereiken! Het Westen ziet dit in, zijn gevoelsleven – als persoonlijkheid genomen – is Christus. Het Oosten echter, dat nog blind is voor Hem, zoekt God te leren kennen – de Zichtbare en Onzichtbare God. Hiervoor zet de Oosterling, de ingewijde, zijn eigen leven in. De Westerling heeft niets in te zetten, hij heeft alleen te aanvaarden wat Christus bracht, maar hierdoor verkreeg hij het hoger bewustzijn. Zo zal het Westen eens ook tot de mystiek komen en daardoor de geestelijke levensgraad binnentreden die tot onze wereld behoort.

Ik kom thans tot de zeven geestelijke graden voor het gevoelsleven.

De zeven geestelijke graden voor het gevoelsleven

Wanneer u als mens de hoogste stoffelijke graad hebt beleefd, kunt u niet verder. U woonde in het voor de aarde volmaakte organisme, er zijn voor u geen lichamen meer. Toch moet u verder en thans staat u voor de astrale wereld en de zeven geestelijke graden voor het gevoelsleven.

Uw aardse einde is gekomen, de dood roept u, uw ziel verlaat het lichaam en het stoffelijke leven en treedt de astrale wereld binnen. U staat nu voor een van de hellen of lichtende sferen, de hemelen. Is er licht of is er duisternis in u? Thans spreekt uw geestelijke afstemming en treedt uw persoonlijkheid naar voren. Nu blijkt, of u afstemming heeft op een van de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke of geestelijke levensgraden. Deze, uw geestelijke graad, stelt vast hoe gij op aarde hebt geleefd en hoe voorlopig uw astrale wereld zal zijn!

Zo er liefde in u is, opent zich voor u een hemel. De derde sfeer is de hoogste hemel, die u als mens kunt binnentreden. Dadelijk van de aarde een hogere hemel binnengaan is niet mogelijk, het geestelijke leven daar roept de ziel het halt toe.

Ik merk hier op, dat het aantal mensen, dat na de aardse dood de derde sfeer kan betreden, maar heel gering is. Deze mensen toch maakten zich volkómen los van de stoffelijke aarde en leefden rein-geestelijk. Zij hadden alles lief, wat leeft, zetten alles van zichzelf voor dit hoge bewustzijn in en waren, nog toevend op aarde, als engelen.

Groter is het aantal, dat de eerste sfeer binnentreedt. De massa echter betreedt de duisternis en moet een hellebestaan leiden tot zij haar kwaad in goed heeft omgezet.

Na de derde sfeer staat de ziel voor het Zomerland, de vierde sfeer. Zij moet een geestelijke loutering ondergaan om daarbinnen te treden. De vierde sfeer is de eerste werkelijke geestelijke bestaanssfeer, want wat wij de eerste (licht)sfeer noemen raakt nog altijd uw stoffelijk bewustzijn.

Hierboven liggen nog drie hemelen, het zijn de vijfde, zesde en zevende sfeer. Deze kunt u eerst vanuit ons leven bereiken. Honderden jaren moeten er volgens aardse berekening voorbijgaan, alvorens u van de vierde naar de vijfde sfeer kunt overgaan. Nog langer duurt het, voordat ge de zesde sfeer in u voelt en daar kunt binnentreden. En zeker duizend jaar hebt u nodig om van daaruit de zevende sfeer te bereiken. Dan eerst hebt u als mens het allerhoogste voor dit universum bereikt. Hierna wachten u de mentale gebieden. Deze behoren tot de vierde kosmische en stoffelijke graad, waar wij opnieuw

door het leven van God, als mens, worden aangetrokken.

In de zeven hemelen – zeven gevoelsgraden – wonen zij, die het aardse leven voorgoed achter zich lieten. Zij beleefden alle stoffelijke wetten en graden en kwamen daardoor los van de aarde. Zij kregen intussen Gods leven lief en dienden het. Hierdoor bereikten zij een hogere bewustzijnsgraad. Zij volgden Gods wetten op en maakten ze zich eigen, zoals Zijn wil is. Zij volgden Christus' gebod op en hadden lief: Zijn woord indachtig, dat het Goddelijk „AL” alleen door de liefde te bereiken is!

Wat nu de Westerling bereikt door Christus te volgen, tracht de Oosterling door de mystiek te behalen. De Westerling komt verder. Maar weinige Oosterlingen bereiken door hun overgave aan de mystiek een hemel als woning. De Oosterse occultist zoekt immers alleen zichzelf. Dit onderscheidt hem van het bewuste kind Gods, dat liefheeft en daarom dient en zichzelf wegcijfert ten behoeve van een ander.

Aan Gene Zijde komt de Oosterling voor Christus te staan. Hier moet hij Hem aanvaarden of hij kan nimmer een hemel binnentreden.

U ziet hierdoor, dat er voor het Oosten, zowel als voor het Westen maar één weg naar God voert, ook al lijkt het, dat er duizenden wegen bewandeld kunnen worden. Eén weg is er slechts – en deze weg is door Christus voor ons gebaad! Door de liefde, door het dienen van het leven van God, zijn de sferen van licht betreden. Door Christus na te volgen, keert de mens tot God terug!

Uw aardse bewustzijn is, zoals ik al zei, voor deze wereld een geestelijke gevoelsgraad, een hemel of hel, waarop gij afstemming hebt. Als mens vertegenwoordigt gij een astrale wereld, waarvan de derde hemelsfeer de hoogste is, die ge kunt bereiken.

De mens, die op een van deze hemelen afstemming heeft, staat open voor onze wereld. *Het is déze mens, die geestelijke gaven kan bezitten.*

Zijn gevoelsgraad immers zoekt God en wil dienen; het is door die reine gevoelens, dat deze mens tijdens het aardse leven met onze wereld in verbinding komt, waardoor de geestelijke gaven in hem naar voren treden. Zijn bewustzijn is open, is gevoelig, het kent leven en dood en zo is het mogelijk, dat de astrale persoonlijkheid op dit leven kan inwerken. *Deze mens zou als medium kunnen dienen.*

Toch geschiedt dit niet altijd. Een geestelijke gave is tevens weer een wet en daarnaar moeten wij als astrale persoonlijkheid handelen. Deze wet kan ons en uw bewustzijn overheersen. Ik zal het met andere woorden zeggen.

De mens kan op aarde alleen dan voor de astrale meesters dienen als hij met zichzelf gereed is. Wie voor zichzelf nog een taak te volbrengen heeft, is voor onze wereld afgesloten. Deze mens kan naar de aarde moeten terug-

keren om karmische wetten te doen oplossen, of ook, zijn bewustzijn kan hem ertoe dwingen, als hij nog los moet komen van alles wat de aarde raakt. Duizenden mogelijkheden zijn er, waardoor het zieleleven gedwongen kan worden naar de aarde terug te gaan. Dit zijn dus de wetten voor het eigen leven en deze eisen, dat ze opgevolgd worden. Zij gaan vóór alle astrale wetten, die deze gevoeligen een taak zouden kunnen opleggen. Al bezitten zij het gevoel voor de gaven, zij moeten toch aanvaarden, dat wij hen niet in ons astrale leven kunnen optrekken. Vóór alles moeten de eigen wetten worden opgelost, of deze mensen staan geestelijk stil!

Alleen de mens dus, die op een van de drie hemelen afstemming heeft en vrij is van eigen geestelijke wetten, kan als medium dienen. Het leven dat op de hel afstemt, heeft voor de gaven geen betekenis. Het moet nog ontwaken. Een duistere geest, een demon, zoekt in z'n aardse leven het dierlijke en geeft zich liever over aan de hartstocht. Voor de geestelijke gaven zijn intuïtie en reine gevoelens nodig. Het gevoelsleven van een duister mens is te grof, terwijl de sferen van licht te ijl zijn, zodat van verbinding en geestelijke eenheid tussen die beide werelden geen sprake kan zijn. Wat ik u verklaren wilde, zal u nu duidelijk zijn, en wel dit, dat uw eigen gevoelsgraad weer afstemming kan hebben op de geestelijke gaven.

Het is niet mogelijk zomaar het hogere bewustzijn binnen te stappen – zo min als het ons mogelijk is een hogere sfeer in bezit te nemen, als we ons die afstemming niet hebben eigen gemaakt. Wie dus onder de eerste sfeer leeft, en geen gevoel of liefde bezit, niet dienen kan, slechts zichzelf zoekt, zo'n mens kan door ónze wereld niets ontvangen.

Die mensen volgen de duisternis en handelen als onbewusten. Dacht u, dat één geest van het licht in deze donkere zielen zou afdalen om door hen geestelijke wijsheid op aarde te brengen? Het zou de afbraak zijn van al wat hij zich in zijn hemel heeft opgebouwd!

Miljoenen zielen op aarde leven in deze duistere toestand en hierdoor zijn ze voor ons onbereikbaar en komen de mediamieke gaven niet tot ontwikkeling. Zélf sluiten ze zich voor het hogere leven, voor de occulte wetten en de geestelijke gaven af. Zélf roepen ze de astrale-geestelijke wetten wakker, die ons het halt toeroepen. U moet dit goed onthouden, want straks komen wij deze graden van levens tegemoet. Door hen te peilen kunnen we dan vaststellen of er gaven aanwezig zijn. Ik zeg u dus thans reeds, dat al die miljoenen geen geestelijke gaven kunnen bezitten, omdat zij leugen en bedrog zoeken, eigenschappen, die op de duisternis afstemming hebben.

Droevig groot is desondanks het aantal Westerlingen, dat zich voor medium uitgeeft. Ze eigenen zich de gaven maar toe, verkrachten deze en bedriegen hun medemensen.

De Oosterling tracht zich de geestelijke gaven eigen te maken in een tempel. Toch zal ook hij moeten aanvaarden, dat Gene Zijde hem onmogelijk in de astrale wereld, in de astrale wijsheid kan optrekken, als hij de juiste geestelijke afstemming mist. Alleen als hij zich voor de hogere sferen wil bekwamen, kunnen de meesters aan deze zijde tot hem komen. Dan dient hij de witte magie, die geestelijke communicatie mogelijk maakt. Dit zijn er maar enkelen. Liever dan als instrument te dienen, zoeken ze zichzelf, deze occultisten. Ze willen op dit terrein zelf iets bereiken, maar dat kost hun de volle honderd procent van hun persoonlijkheid als inzet.

In het Oosten is zulks mogelijk, het kreeg er zijn grote naam door. De Westerse mens moet een geheel andere weg volgen. Om zijn doel te bereiken gaat de Oosterling zover, dat hij zich geheel losmaakt van de eigen persoonlijkheid, het ik-zijn. Wie in het Westen kan dit beleven? Toch is dit nodig, zo ge de occulte wetten wilt beleven. Slechts enkelen bereiken het, de rest is met zichzelf in verbinding en beleeft eigen gedachten en verlangens. Het is te moeilijk zichzelf leeg te maken, zichzelf als mens uit te schakelen. Luttele mensen verstaan deze kunst. Als u het kunt, bent u een genie in de geest, een bovennatuurlijk mensenkind op het gebied van de occulte studie. (Tussen haakjes in eerste druk: Maar zelfs als het u lukt, bent u nog altijd geen geestelijk bewuste, denk dat niet!)

Het valt de Westering daarom zo ontzettend moeilijk, omdat het Westerse gevoelsleven zich heeft gesplitst, terwijl – zoals ik al eerder zei – het Oosterse die natuurlijke afstemming heeft behouden. Het is de reden, waarom de Oosterling zich tot de occulte wetten aangetrokken voelt. Het Westerse gevoelsleven komt niet van de eigen levensgraad los – en dit is het, wat het Oosterse kind leren wil, omdat het weet, dat eerst dán de occulte en geestelijke gaven naar voren treden.

Waarheen voert zijn inspanning de Oosterling? Voorzeker, de tempelpriesters hebben in de occulte wetten een grote hoogte bereikt en toch komen van al die miljoenen zielen er wellicht maar drie volkómen los van het aardse leven en ik-zijn. De rest bezwijkt! Wat doen zulke mensen? Ze zakken af tot de zwarte magie, trekken demonen aan en beleven door hen hun kunststukken. Ze gaan door hun studie te gronde en alléén doordat zij het gevoelsleven ervoor ten enenmale missen. Ze proberen het dan maar in de fysische gaven, maar ook hierin lopen ze zich te pletter. Deze lieden weten dus, dat ze aan de fysische wetten helemaal niet behoeven te raken, waaruit wij kunnen leren, dat ook het Oosten niets en niets bereiken kan, als het 't gevoel mist voor deze gaven en voor de geestelijke wijsheid, die bovennatuurlijk is en blijft! Hoe gaarne ze zich de geestelijke gaven en deze wijsheid ook eigen willen maken, ze moeten aanvaarden, deze occultisten, dat de wetten van ons leven

niet voor hun verlangens wijken, maar op de juiste wijze door hen beleefd dienen te worden. Hiervoor missen ze echter het gevoel en ze dienen liever zichzelf. Is het wonder, dat ze dan tot de zwarte magie vervallen? Deze heeft echter voor ons leven geen betekenis, zodat die occultisten zich onmogelijk geestelijke mediums kunnen noemen.

Dat er op aarde niet één mens leeft, die van zichzelf kan zeggen: „Ik bezit geestelijke gaven!”, moet u thans duidelijk zijn. Niet één mens kan zeggen: „Ik ben op eigen kracht met Gene Zijde in verbinding.” *Zulks is niet mogelijk, want wij houden de gaven in eigen handen!* Wie dus zegt, geestelijke gaven te bezitten, is een onbewuste, die de werkelijkheid niet kent, waarin hij leeft. En hij, die gelooft de gaven door studie te kunnen bereiken, is eveneens levend dood.

Uw gevoelsleven bepaalt uw levensafstemming, u moet dit aanvaarden of u wilt of niet. De astrale wetten voor de gaven zullen het u wel zeggen. U bezit het juiste gevoel, of u bezit het niet, wat zeggen wil, dat u óf door uw gevoelsgraden geheel los bent van het aardse leven, óf dat u met beide benen op de stevige grond staat en niet te bereiken zijt.

Voor de geestelijke gaven is er direct contact nodig tussen uw en onze wereld en wel dóór uw gevoelsleven, dóór uw graad van bewustzijn heen, of wij staan machteloos en kunnen niets uitrichten. Dit contact nu brengen wij tot stand, niet u, want u kunt dat niet. Zij, die denken het wel te kunnen, tasten nu als blinden in de onmetelijke ruimte, waarin de astrale wetten leven, en komen niet los van de aarde. Die wetten zijn te ijl voor hun gevoelsleven. In de ruimte, waarin ze zouden willen binnentreden, leven wij en toch zien en voelen ze ons niet. O, ze doen wel alsof en vertellen u, dat ze ons duidelijk voor zich zien en ons horen praten, maar dat is louter fantasie. Hier spreekt slechts hun eigen verlangen. U zult dit alles straks leren kennen.

Pas als u het waarachtige gevoel bezit, is verbinding met onze wereld mogelijk. Dan komen wij tot u, trekken u in ons leven op, waarna u de astrale wereld binnentreedt. Eerst dan ontvangt u geestelijke gaven en dient u als medium voor onze zijde.

Zo wij nu alles van ons leven aan u op aarde willen doorgeven, moet u bereid zijn uw gehele persoonlijkheid in te zetten. Als u dit niet kunt, is het onmogelijk u te bereiken en bent u voor onze wereld afgesloten. Eerst met de volle honderd procent als inzet van uw kant, kunnen wij op verscheidene wijzen op u inwerken om het vereiste contact tot stand te brengen en kunnen er geestelijke wonderen geschieden. U geeft zich volkomen aan ons over en maakt u geheel los van uw persoonlijkheid en het stoffelijk leven. Dan bent u het gevoelige, geestelijke instrument, dat we kunnen bespelen om de mensheid wijsheid en diepte te schenken.

Denk niet, dat het eenvoudig is om als aards mens het astrale leven te beleven. U staat hier voor wetten, waarvan u de werking niet kent. U moet hier, aan onze zijde, eerst leren lopen en denken, doch deze beide handelingen zijn thans geestelijk, astraal, en niet te vergelijken met uw aardse voortgaan, uw aardse denken. Als het gevoel ervoor niet in u is, kunt u geen voet verzetten. U bent dan een onbewuste in Gods wetten, onbewust van uw eigen leven en sfeer, ook al hebt u afstemming op een van de drie geestelijke sferen.

Doordat u zich niet bewust bent van de astrale wetten, die toch in u leven omdat u als ziel universeel, dus goddelijk bent, komt het, dat u op aarde geen geestelijke gaven kunt bezitten. U kunt geestelijk voelen en leven en toch wil dit niet zeggen, dat u daarmee tevens geestelijke gaven bezit. Deze hebben wij in handen, niet één medium bezit ze, ik herhaal het telkens en omdat velen onder u dit niet zullen willen aanvaarden, zal ik het u door tal van voorbeelden bewijzen. Dan pas zult u goed kunnen begrijpen hoe ver uw charlatans wel zijn gegaan.

Deze charlatans, hoe handelen zij? Ze bezoedelen de geestelijke gaven en de astrale wereld. Ze negeren het feit, dat deze gaven onze wereld toebehoren en dus boven het aardse bewustzijn liggen en grijpen met de vangarmen als een poliep naar deze zo wonderschone geschenken Gods. Dat ze in het niet grijpen, doordat die heilige schatten onbereikbaar zijn voor hun giftige naturen, weerhoudt ze niet, te doen alsof de rein-geestelijke gaven hun eigendom zijn. De waarheid is echter, dat hun stoffelijk bewustzijn zich te pletter loopt tegen deze gaven. Ze moeten aanvaarden, dat ze de werking niet kennen van de verschijnselen, die ze door hun zogenaamde gaven trachten op te roepen. Wat kunnen ze immers weten van een wereld, die boven hun bewustzijn ligt, van de waarachtige gaven en de graden in die gaven?! Hun op de duisternis afgestemde eigenschappen houden hun zielewoning ervoor afgesloten met grendels, als uw gevangenissen niet bezitten.

Ons voelen en denken is heel anders dan dat van de stoffelijke mens, maar welk begrip kunnen deze duisterlingen hiervan hebben? Peilt u hen eens, uw kaartleggers en psychometristen, beoordeel hun innerlijk leven en zegt u dan of u hen in staat acht met onze wereld tot geestelijke eenheid te komen. Ik zal u in dit boek een uitvoerig beeld geven van de duizenden wetten, die de geestelijke gaven regeren, dan zult u zelf deze charlatans kunnen beoordelen.

De eerste eis, die een medium gesteld wordt, is, dat het volstrekt los moet komen van zijn aardse leven. Maar als u nu weet, dat iedere zenuw in uw lichaam u op aarde gevangen houdt, wat moet het waarachtige medium dan wel niet overwinnen, daar het menselijk organisme toch uit miljoenen zenuwen is opgebouwd? Hoe zouden uw charlatans zich van hun stelsel willen losmaken? Het zegt u iets van de ontzettende moeilijkheden, waarvoor het

instrument staat, dat voor ons leven wil dienen. Maar er is meer.

In de gaven liggen weer graden en ook deze eisen, dat u op de juiste wijze erop afgestemd bent. Zij reageren dus alweer op uw gevoelsleven. Hiermee moeten wij rekening houden, we moeten u ook in dit opzicht scherp peilen of deze graden roepen ons het geestelijke halt toe. Ze kunnen ons leven opbouwen, maar ze kunnen het tevens afbreken, als we niet in harmonie zijn met ons leven, wat dan weer tot gevolg kan hebben, dat wij ons verkregen bewustzijn verliezen. Het medium op aarde beleeft deze graden tijdens het geestelijke contact, maar de ontwikkeling van het instrument is te allen tijde in handen van een meester van onze zijde, die het aardse gevoelsleven in zijn leven optrekt. Op dit ogenblik is de meester van gevoel tot gevoel één, zodat geestelijke wijsheid gegeven en ontvangen wordt. Eerst in de hoogste, zevende graad, treedt de eigenlijke gave naar voren. Om u duidelijk te maken, hoe moeilijk alles is, zal ik u aantonen, hoe die ontwikkeling door Gene Zijde wordt voltooid.

Wie zich op aarde de geestelijke gaven wil eigen maken, treedt onmiddellijk de occulte wetten binnen en moet hiervoor de eigen persoonlijkheid inzetten. Niets kan u geschonken worden, Gods wetten moeten geleerd worden. Het medium, dat deze wetten beleeft, ondergaat eigenlijk een geestelijke evolutie. De gaven, als de occulte wetten, eisen alles van ons, ze hebben geen pardon en vragen voor hun ontwikkeling heel veel tijd. Trapsgewijze gaat het medium hoger, iedere trede is een groot wonder, want het beleeft intussen astrale wetten. Voor het instrument is dit beleven een openbaring, het heiligste wat God u als mens tijdens uw aardse leven kan schenken.

De Oosterling, die niet leeft volgens de geestelijke wetten en toch iets wil bereiken, rest, zoals ik al eerder opmerkte, nog alleen de zwarte magie, waarmee onze wereld niet te maken wil hebben. De Oosterling leert zich instellen op het occulte leven, zijn concentratie wordt door deze studie krachtiger, maar dit is toch niets anders dan het beleven van de fysische wetten. De priesters leren hem, hoe hij zich moet openen. Ook leert hij zich splitsen en een tweede ik opbouwen, doch desondanks komen leraar en leerling niet boven het eigen bewustzijn uit, en het bewustzijn houdt de ziel als de astrale persoonlijkheid gevangen. Deze mensen behoeven niet op geestelijke hulp te rekenen, omdat Gene Zijde weet, dat zij zichzelf zoeken. Van direct geestelijk contact is dan geen sprake. De Oosterling is evenwel door zijn natuurlijk instinct uitnemend in staat het occultisme te leren kennen, zijn gevoelsleven drijft hem in die richting, wat het grote aantal occultisten in het Oosten verklaart. Ik zei u echter: de Oosterling zoekt zichzelf, hij stelt zich voor een studie open, terwijl het Westerse medium juist dienen wil. Het gevolg is, dat de Oosterling zich de occulte wetten eigen maakt, maar het Westerse

medium geestelijke wijsheid ontvangt. Het machtige verschil tussen beide instrumenten.

Ook treedt naar voren, dat het Oosterse medium nimmer ontvangen kan, wat het Westerse instrument door Gene Zijde ontvangt. Immers wij van Gene Zijde zijn volkomen los van de stoffelijke wereld, maar het Oosten leeft hierin en heeft er rekening mee te houden. Gene Zijde dringt door alle astrale wetten heen, terwijl het Oosten zich eerst van het stoffelijke leven moet losmaken en het geheel overwinnen, omdat pas daarna de occulte wetten kunnen worden beleefd. In ons leven hindert geen wet het geestelijke bestaan, als wij maar in harmonie zijn gekomen met de graad van leven in deze wereld. Hierdoor staat vast, dat het Westerse medium, hetwelk in handen is van Gene Zijde, hoger komt dan het Oosterse instrument in handen van zijn priester-leraar.

De Oosterling leert wetten kennen, het Westerse instrument geestelijke wijsheid. De laatste ontwaakt hierdoor, en velen met hem, terwijl daarentegen het Oosterse medium in zijn leven stilstaat.

Slechts de yogi en de ingewijde stellen zich alléén op de geestelijke wijsheid in, deze mensen willen met de eigenlijke wetten niets te maken hebben, zij zoeken God! Hun studie is ingesteld op de astrale wereld, op de schepping, die zij willen leren kennen. Slechts weinigen onder hen bereiken hierin een graad van bewustzijn, ook door deze wetten bezwijken er velen. De rest besmet zichzelf door de occulte verschijnselen en sluit zich voor verder en hoger gaan af. Een geestelijk-ingewijde is ook voor het Oosten een zeldzaamheid. En dan te weten, dat daar duizenden ingewijden leven! Hoe zijn al die anderen, die toch willen aantonen, dat zij God en Zijn Schepping hebben leren kennen? Wie het Oosten kent, en zijn zwerftocht heeft volbracht, weet dat het Oosten aan deze magische studie is bezweken! De waarachtige heiligen in het Oosten hebben God leren kennen, de rest is omgekomen. Wat hun te wachten staat is de geestelijke krankzinnigheid, het volkomen oplossen in Gods ruimte, in de wetten van het heelal. De heiligen echter dringen steeds dieper in de Goddelijke ruimte binnen. Door meditatie, concentratie en hun liefde voor de Schepper, die ze kennen als Vader en Moeder, begeven zij zich in volle overgave op het pad, dat door het heelal slingert, maar vol met voetangels en klemmen hun verdergaan tracht te versperren. Hoe willen deze stoffelijke mensen, ook al is hun goede wil onbesmet, het einde bereiken?

Deze studie eist hun gehele persoonlijkheid op. Jaren gaan er voorbij, één op duizenden bereikt het einde en staat nu voor God. Maar wélke God leert deze mens kennen? Is waarachtig het wonder van het Goddelijke probleem aan hem geopenbaard? Is het hem waarlijk gelukt God te zien? Het Oosten wil God leren kennen, zich Zijn wetten eigen maken. Talrijk zijn de volge-

lingen van de Oosterse meesters, doch slechts één enkeling zal het hoogste bereiken.

Aan deze zijde hebben wij hun studie begrepen. Om vast te stellen wat die mensen volgen, zich eigen maken tijdens hun neerzitten onder hun soms heilige meditatie, hebben wij hun levens gevolgd. Ik deed het op mijn eigen wijze en sloot mij in hun bewustzijn op en beleefde met hen het mediteren, het instellen op Gods ruimte, het halve en het ten volle loskomen van het stoffelijke leven, totdat ik begreep, dat ook zij niet hoger zouden komen. Dat was voor hen de grens van hun eigen beleven, en ik wist hoe zij hun God hadden gezien en gevoeld. Waren ze met God in verbinding of leefden zij tijdens hun trancemeditatie in één van de miljoenen levensgraden in de ruimte? Slechts een enkeling bereikte de vierde sfeer, doch ook hij kon daarin niet binnendringen, omdat het lichamelijke hem toch de weg in ons leven versperde en hem het geestelijke halt toeriep.

Velen bezwijken, omdat ze zich bij hun terugkomst op aarde niet meer oriënteren kunnen, ze weten dan van nacht en dag niets meer af en zijn tijdens hun geestelijke tocht blind geslagen. Ze vlogen als menselijke motjes op het grote licht af en verwoestten hun innerlijk volkomen. Het Oosten verbiedt daarom de nuchterling de trancemeditatie, omdat de waarlijk goede ingewijden weten, dat God niet met zich laat spotten en de wetten in het heelal het kleine schepseltje van de aarde blijven overheersen. Het op goed geluk gaan neerzitten doordat innerlijke waanzin het stoffelijke leven heeft verlamd, het willen stillen van hun geestelijke honger en dorst, hun hele mentaliteit drijft hen in deze richting, wat reeds velen noodlottig is geworden. Als kinderen begonnen ze aan hun studie, kwamen waarlijk los van het organisme met zijn vele stelsels, overwonnen deze stoffelijk en geestelijk maar kenden de ruimte niet, kenden de werelden niet waarin goed en kwaad leeft. Ze kennen niet eens zichzelf, deze mensen. Waren ze dus gereed om afscheid te nemen van Moeder Aarde en hun eigen stelsel? Het merendeel bezweek!

De goede ingewijden waarschuwen hun leerlingen, want het normale leven wordt afgelegd en het andere ik dat opgebouwd wordt, heeft in onze wereld geen bestaan. De Oosterling leert zich dan ook eerst splitsen. Deze splitsing van persoonlijkheid is niet anders dan het verdelen van de geestelijke krachten voor beide stelsels. Het organisme en de ziel, de astrale persoonlijkheid, eisen elk een deel. Tijdens deze geestelijke uittreding, een splitsing van persoonlijkheid, moet de ziel het organisme van kracht voorzien, of het lichaam zou voor de aarde inslapen en de dood intreden. Wie hem kan overwinnen, hem in al zijn stadia ziet en meester blijft op zijn eigen gebied, hij leert de dood én het leven kennen. Maar de dood laat zich niet zo spoedig overwinnen, vele slachtoffers hebben de tol met hun lichaam moeten betalen.

Iedere zenuw moet overwonnen worden, ja, iedere gedachte! Hoe is ons leven gevuld, hoe is ons denken en voelen, wanneer wij ingesteld staan op Gods wetten? Het onmetelijke komt dan in ons leven en die ruimte moeten de ingewijden kunnen vertegenwoordigen, de wetten ervan kennen en beleven tijdens hun wilsuittreding. Voor miljoenen gevaren staat nu de ziel en zij is hierin gans alleen. Niemand kan haar helpen, niet één ziel van deze zijde heeft haar ertoe gedwongen, want aan deze zijde kent men het verschrikkelijke gevaar.

Wij komen al deze wetten tegen op onze weg, u zult ze leren kennen, want Gene Zijde zal uw weg omhoog verlichten. Het pad, dat wij aanstonds zullen betreden, is door ons in deze wereld duizenden malen afgelegd, wij zijn gereed, volkomen bewust van de gevaren, wij hebben hen alle overwonnen! Hierbij leerden we, dat God liefde is en aan ons mensen Zijn „Ruimte” geschonken heeft. Tevens, leerden wij, is het Gods wens, dat wij ons Zijn wetten eigen maken, doch al dienende, gevend aan anderen ons eigen leven. In de plaats daarvoor schenkt God ons levenswijsheid, die kosmisch diep is.

De astrale wetten van Gene Zijde zijn dus voor het Oosten en het Westen één wet, het onbegrensde land waarover men op aarde spreekt en waarvan toch zo weinig bekend is. Maar om dat land met al die onbegrensde mogelijkheden te leren kennen is het nodig, langzaam voort te gaan, zeker niet haastig, of wij keren niet meer terug. Mijn doel is het, u rustig in te wijden en het astrale licht niettemin krachtig te doen schijnen op al deze graden en wetten, zo ge gereed wilt zijn om mij stráks te kunnen volgen, of ge hebt niets aan al deze toch zo schone verklaringen mijnerzijds, daar uw gevoelsleven dan weigert!

De Oosterling kent dit land, hij heeft voor deze kennis vele van zijn incarnaties gegeven. Het Westerse gevoelsleven kent het niet, het is volgepropt met maatschappelijke onzin. Een Oosterse wegwijzer is duur betaald, gij in het Westen kreeg deze geleider om niets en wel dóór Christus. Gij hebt uw leven maar over te brengen en treedt dan het versierde heelal binnen, dat echter voor velen geen waarde heeft, omdat zij hun zonden en fouten vergeven zien. Die zielen zijn natúúrlijk bewust, ze hebben Gods Heilig Kind door eigen studie, levenservaring leren kennen, ze weten thans, dat Christus niet voor niets op Golgotha gestorven is. Gij zult u afvragen, wat heeft dit nu met de occulte wetten uit te staan? Zei ik u niet, dat het Oosten zoekt, God wil leren kennen door de wetten en gij in het Westen Christus' Evangelie hebt ontvangen? Uw wegwijzer is dóór Zijn bloed, Zijn dood verkregen. Het Oosten zet het eigen leven ervoor in en bereikt niets. Waarlijk, het is de moeite waard dit alles te leren kennen, eerst dan ontwaakt gij uit uw slaap, die voor onze wereld stoffelijk diep en afbrekend is. Uw leven staat stil in vergelijking

met dat van hen uit het Verre Oosten, zij zoeken, smeken en aanbidden God om te mogen ontwaken, het is het doel van hun ganse leven.

Gene Zijde wil uw leven vermenigvuldigen. Gij komt dan in verbinding met de astrale wetten en vooral, hoofdzakelijk eigenlijk, met God en Christus. Deze vermenigvuldiging stelt u voor het ware Golgotha, gij gaat de Goddelijke Drie-eenheid voelen en begrijpen, maar het zijn de occulte wetten, die uw leven haarfijn ontleden, als geen mens zou kunnen, ook al weet die mens iets van de astrale wereld af. Ook al hebt gij tal van boeken gelezen, dit, wat u thans geschonken wordt, grijpt u aan, omarmt uw leven en trekt u tijdelijk uit uw dagelijkse sleur, het Uiteindelijke binnen. En dan te weten, dat gij hierbij rustig kunt neerzitten in uw eigen kring, uw ogen niet hoeft te sluiten, en dat geen meditatie vereist wordt om dit bewustzijn thuisgebracht te krijgen. Gene Zijde wil, dat ge als mens ontwaakt en de wetten van God leert kennen, opdat ge uw eeuwigdurend Zijn bezit, ook al voelt gij er tijdens uw aardse leven weinig van. Heb de moed en het vertrouwen, laat uw gevoelsleven tijdens ons éénzijn volkomen los en geef u aan Gene Zijde over, eerst dan spreken de astrale wetten voor uw eigen bewustzijn. Gij zult dan voelen wat een medium is, waarmee thans de spot gedreven wordt!

Eerst dan is het voor u mogelijk te begrijpen, dat het Oosterse instrument het Westerse niet evenaren kan, wat heel natuurlijk is, omdat, zoals ik reeds opmerkte, het Oosten zichzelf zoekt en het Westen alléén kan ontvangen.

Als het Westerse medium wil dienen, voert Gene Zijde dit leven opwaarts en is het in onze handen. En alweer leven er maar enkelen in het Oosten, die zich willen laten leiden, omdat deze zielen zichzelf verrijken willen. Daar deze levens het eigen verkregen en natuurlijke instinct nog bezitten, voelen ze dit samenzijn op eigen krachten en volgen hierdoor een studie. Dat wil dus zeggen, het Oosterse gevoelsleven is volkomen één met de natuur en haar wetten en kan nu niet anders handelen, dit leven lééft erin. Het Westerse gevoelsleven staat buiten de natuur, is volkomen losgeraakt, omdat uw maatschappij deze splitsing veroorzaakte. Het Westerse gevoelsleven hecht aan aards bezit, het Oosterse laat alles ijskoud en geeft zich aan het geestelijke bezit over. Het Oosterse kind heeft geleerd alles te moeten verliezen, in te zetten voor deze wijsheid, waarvan het Westerse nog steeds geen begrip heeft. En toch is dat noodzakelijk, wilt u als medium dienen, Gene Zijde en de astrale wetten eisen het van u als de persoonlijkheid.

Onmiddellijk staan we thans voor het opwaartsgaan in de geest. Het Oosten zoekt zichzelf en staat eigenlijk in zijn leven stil. Als astrale bewuste mensen komen wij hen in hun arbeid niet opzoeken, wij kunnen hen toch niet helpen, omdat dan ook ons eigen leven zou stilstaan. Geloof mij toch, ons leven wil hoger, steeds meer bereiken, we willen als mens tot God terug.

Hoe willen we ons door hen verzekeren van de hogere levensgraden in de Goddelijke ruimte? Is dit dienen? Door dit neerzitten bereiken wij niets. Het is zo eenvoudig, al die mensen zoeken zichzelf, waardoor ik wil aantonen, dat zij innerlijk door ons niet te bereiken zijn. Door dit neerzitten sluiten ze zich voor de bewuste geestelijke inwerking, die alléén een astrale meester schenken kan, af. Een ingewijde beleeft Gods wijsheid, door dit leven te dienen, hoewel wij weten, dat ook hij niet boven zijn eigen bewustzijn uitkomt. Door u dit aan te tonen staan wij voor het alles of niets.

Het álles is in onze handen, het niets in dat van hen die op eigen krachten het astrale geluk deelachtig willen worden. Een glimp vangen zij op van Gods onmetelijk licht en ze keren in hun lichaam terug als gelukkige kinderen, van hun gelaat stralen geluk en het zegenrijk verlangen te dienen, anderen gelukkig te maken, hun te geven, wat zij te weten zijn gekomen, hun God! Daarmee, geachte lezer, zijn wij niet tevreden. Wij voelen er niets voor, om, zoals eeuwenlang is geschied, door onwetenden te spreken. Thans leven onze instrumenten op aarde, door hen zult gij het allerlaatste ontvangen, het waarachtige godsbegrip, het wéten! Het Oosterse kind maakt zichzelf gelukkig, indien anderen naar de verkregen levenswijsheid willen luisteren, wij hebben van alles, dat het menselijke hart ontroeren kan, afstand gedaan. Wij zijn bewust binnengetreten in de wetten van God, wij riskeren niets, niet eens uw karaktertrek tot twijfelen, de wetten van God móéten thans tot uw leven spreken. Deze Oosterse kinderen keren terug en kennen de astrale wetten niet, hiervoor hebben zij geen tijd, het leven gaat té snel voorbij. Weenigen in het Oosten kunnen u de astrale wetten ontleden, ook al hebben zij er tal beleefd. Deze mogelijkheid en wijsheid behoren tot ons leven, tot dat van de geest. We ontzien ons niet om ze u te verklaren, omdat God wil, dat gij op aarde bewust wordt. Niettemin toont het alweer aan, dat het Oosten het Westerse medium in onze handen, niet evenaren kan, omdat wij als kosmisch bewustens ons deze wetten eigen maakten en ze nu het aardse instrument laten beleven. Thans omzeilen wij alle astrale gevaren, wetende, dat een hogere macht ons helpt. De astrale ervaring leeft in ons leven, is bewustzijn geworden en behoort ons toe. En onze studie staat hoog boven die van het Oosten, geen Oosterling kan zich haar eigen maken, omdat wij het stoffelijke leven hebben verlaten. Wij zijn wét geworden!

De astrale persoonlijkheid wil dienen. Het Oosterse medium beleeft de zwarte magie, ondergaat de fysische wetten. Dat is het afdalen in modderachtige werelden, het bewandelen van onbegaanbare paden, die een fakir en magiër betreden indien zij het duistere zoeken, zich willen uitleven ten koste van andere levens, want ook die soort kent men in het Oosten. Deze mensen willen iets zijn, willen iets betekenen op aarde en zetten nu hun ei-

gen leven in. Zij zijn tot alles in staat, gaan desnoods over lijken, indien zij tegenwerking ondervinden van de stoffelijke mens. Dit is een occult medium in de laagste graad, het is gebrandmerkt door zijn daden, het beleven van de magische wetten. Zijn verlangen om iets te zijn, zegt ons niets, het heeft voor ons als bewusten geen betekenis meer, we hebben die grofstoffelijke en soms voordierlijke verlangens reeds eeuwen terug afgelegd en overwonnen. De Oosterling in deze graad van de occulte wetten wil geestelijke kunstenmakerij, die hem voor onze wijsheid afsluit. Er is nog meer, waardoor ik u kan aantonen, dat het Oosterse medium het Westerse in onze handen niet benaderen kan.

Het allerhoogste, dat een ingewijde zich eigen kan maken, is voor hem het bewuste goddelijke denken en voelen, het astrale weten. Om die heiligheid te mogen beleven zit hij neer en offert hij zijn eigen leven op. Hij zweeft nu in gevoel en als astrale persoonlijkheid – toch nog op aarde levend – in de ruimte, vertoeft nu tussen leven en dood. Het hoogste aanbeddend gaat hij eigenlijk steeds knielend opwaarts, rein beziel, en tevens vragend om de goddelijke genade te mogen zien! Niemand kan hem helpen aan deze zijde, niet één ziel, omdat hij op zichzelf ingesteld is.

Maar het Westerse medium wordt met onze heiligheid verbonden! Een bewust en kosmisch diep meester begeleidt het aardse instrument, voert dit leven van sfeer tot sfeer, van graad tot graad, van wereld tot wereld, en verklaart het aan deze zijde de wetten Gods. Hand in hand gaan deze twee zielen om u op aarde van uw eeuwigdurend voortgaan te overtuigen. Nu rust Gods zegen op deze levens! Christus bracht deze genade op aarde en stierf ervoor! God wil niets liever dan deze eenheid, gedragen door het bewuste weten van een hogere geest, Zijn dienende liefde. Hij wil dat Zijn Kinderen ontwaken. Wonderlijk is alles wat het aardse medium ontmoet, heiligend, gezegend is dat waarvan hij de werkelijkheid kan waarnemen. Deze meester kan een vorst van liefde zijn, één van de hoogste engelen in ons leven, die een taak van de hogere machten in de ruimte heeft ontvangen en nu dient in de naam van God de Vader, Zijn Zoon en de Heilige Geest! Deze genade wordt maar door enkelen op uw aarde beleefd, omdat de levenswijsheid uit ons bestaan aan tijd en orde verbonden is, uw leven raken moet, zowel als dat van Moeder Aarde. Zij is een geestelijke evolutie op zichzelf. Nu spreken wij aan deze zijde van een zending! En het medium, dat deze taak tijdens het aardse bestaan ontvangen mag, is een bevoorrechte ziel, is Goddelijk begenadigd. Dit medium leert Gods ruimte kennen, alléén door de kosmisch bewuste, aan wie het zich onvoorwaardelijk overgeeft.

Het Oosterse medium kan dit niet beleven. Doordat dit leven zélf wil zoeken, zélf ingesteld is, kunnen wij dit gevoelsleven niet bereiken. Afgesloten

voor deze werkelijkheid, volgt dit kind een eigen moeizame weg, waarop het de ene foltering na de andere te incasseren heeft. Dat voorkomen wij, niettegenstaande onze mediums ook hun strijd hebben te strijden. Het hand in hand gaan is de bevoorrechte gegeven, nadat vele wetten vaststelden, dat het gevoelsleven voor dit werk intact is. Ongelooflijke wijsheid wordt nu aan dit leven geschonken en met deze wijsheid keert het zieleleven naar het stofelijke bestaan terug, waarna zij door de meester vastgelegd wordt. Dit is bewust ontvangen!

Het is ook, bóven alles verheven staan. Deze zekerheid kent men in het Oosten niet, voor deze heiliging zou men in het Oosten vele levens willen inzetten, indien daar deze mogelijkheid geboden werd. Ofschoon er tal van goede ingewijden in het Oosten hebben geleefd, is er niet één geweest, die de schatten uit de Drie-eenheden ontvangen, bewust heeft kunnen verkondigen, daar zij steeds hun eigen ik zochten. Smachtend hebben zij verlangd naar deze daadwerkelijke hulp en deze hand, ook al dachten zij, deze heiligen, met God verenigd te zijn geweest en tot goddelijke eenheid te zijn gekomen. God sprak tot hun levens, zo zeiden zij – de Onzichtbare en Zichtbare God. Wij echter weten, dat zij uit de sferen van licht hebben geput, uit het bestáánde. En God is Geest! De geest van God heeft echter een bestaanswereld moeten aanvaarden, die de door de eerste mensen opgebouwde hemel is, het rijk van de geest. Als mens leefden de bewoners van deze hemel echter eens op aarde. Is hij God? Waarlijk, in u leeft God, Hij legde in u Zijn vonk, gij zijt goddelijk. Het Oosten zegt, dat het God heeft gesproken en dat kan evengoed geschieden vanuit het bestaande. De Oosterse occultisten stelden zich daarop in en beleefden deze goddelijkheid. Wij weten zeer zeker, dat zij als heiligen hebben rondgetast, de wetten van God slechts beleefden vanuit hun eigen wereld, of het waarachtige Goddelijke had een eind gemaakt aan hun aardse leven. Niet één ziel aan onze zijde zou de Goddelijke, bewust ingestelde, ons doorvoerende en opstuwende bezieling kunnen verwerken. Wij zouden bezwijken! Hiertegen is ons leven niet bestand, die krachten zijn niet in ons, wij moeten haar ons nog eigen maken, ook al hebben wij evenals die vorsten van liefde de hemelen bereikt. Ons bewuste leven zou ons ontnomen worden, we losten volkomen op!

Is dan een aardse ziel tot het verwerken ervan in staat? Kan het zieleleven van de aarde af God zien en tot God, de „Alles-Omvattende” ingaan? Kan God, als de „Alwetendheid”, het nietige zielesysteem van de aarde op volle kracht laten werken? Wij weten, dat de vonken ervan u om de oren zouden vliegen, indien God één miljoenste seconde tot uw leven sprak, u liet voelen, dat Hij de Goddelijke is!

„Ik ben gegaan tot het uiteindelijke,” zei eens een Oosters heilige, „en toen

heb ik met God gesproken. Het u als aardse gevoelsmens bewijzen, kan ik niet. Wel kan ik u het geheim verraden, indien gij mijn leven aanvaarden kunt.”

Op dát ogenblik, gekomen in de hoogste extase, de hoogste slaap in de trance, waarin het uitreden als bewust en denkend gevoelsmens beleefd wordt – een toestand, waarin deze ziel niet hoger vermocht te gaan – volgde ik deze heilige en ik kreeg medelijden met hem. Geloof mij, geachte lezer, ik sprak toen uit naam van God tot dit leven, ik zei, dat ik in het „Alles” leefde en God vertegenwoordigde. Máár, zei ik, ik ben mens! Bij het horen van deze woorden sloot zich dit leven zelf af, de ziel keerde naar het lichaam terug, doordat het nu astraal was bezweken. In zijn heilige vervoering traden er stoornissen op, de meester verloor zichzelf, het had zijn dood kunnen betekenen. Toch betraden wij toen eerst de vierde sfeer aan deze zijde. Wat nú, indien dit leven de hoogste hemelen beleven zou? Hoe zou zijn bewustzijn de levenswetten van onze zijde en Gods ruimte dan moeten verwerken?

Op eigen kracht zo ver, zo hoog te komen, is een onmogelijkheid. Het Oosten kent ons leven nog niet. Dat zegt Gene Zijde tot u. Het Oosten, waar het occultisme is ontstaan, kent de wetten niet van leven en dood? Néén, zeggen wij u, het is niet mogelijk. Deze wetten die spreken van Gods alomtegenwoordigheid gaan boven de krachten van het organisme, kunnen door géén mens worden beleefd, want de levensgraad staat voor het bezwijken. Met groot geweld worden de deuren van zijn zielewoninkje ingeslagen door het roffelend gebulder, dat de astrale wetten vertegenwoordigen, voor iemand, die ermee te maken heeft. Deze zienswijze kent men in het Oosten nog niet, want zij behoort tot ons astrale bewustzijn. Het Westen zal deze heiligheid nú ontvangen. Wéér door Christus, alléén door Gods Heilig Kind. Doordat het Oosterse wezen bezig is op eigen krachten naar de astrale wijsheid te zoeken sluit dit leven zichzelf volkomen voor het willen dienen af, zodat dit bewustzijn niet meer te bereiken is.

Omdat het Oosten uw eigen bewustzijn, dat u door Christus ontvangen heeft, niet bezit – ook al bent u als Westerling gesplitst – staat toch uw medium boven het Oosterse, daar wij dit leven in ons bewustzijn kunnen optrekken. Dit leven heeft Christus leren kennen, door Christus is zijn zieleven ontwaakt. Voor het Westerse medium staan de hoogste hemelen open, voor het Oosterse gevoelsleven op eigen kracht alleen de wereld waarop dit leven afstemming heeft. Niet hoger, of verdergaan, zeggen de astrale wetten, of gij vermoordt uzelf. Hoe dat vermoorden van het eigen leven geschiedt, zult gij, lezer, straks leren kennen, wanneer wij het ontstaan van de eerste magiër of fakir volgen. Het staat vast, dat het Oosterse medium het Westerse niet benaderen kan, wanneer dit instrument in onze handen is. Al naar het bewust-

zijn van de meester ontvangt dit medium levenswijsheid. Die levenswijsheid dient aan de mensheid gebracht te worden, en is in ons leven in handen van de orde der meesters. Deze kosmisch bewusten zorgen voor dit contact, ze geven alles van zichzelf aan het aardse instrument, dat eveneens dient. Nu kan God tot uw leven spreken, want deze meesters hebben God leren kennen, zij staan met het bewuste „AL” in voortdurend contact. Hiervoor echter sluit het Oosten zich volkomen af.

Het ingewijde leven voor het Oosten kan deze wetten, deze heiliging alleen ontvangen, wanneer het openstaat voor de dienende liefde. Eerst nú is het mogelijk voor een astrale persoonlijkheid dat leven te helpen. Er leefden vele heiligen in het Oosten, waarlijk meesters voor velen, die hen volgden, en toch heeft maar één op duizenden het allerhoogste leren kennen. Sommige eeuwen trekken deze heiligen aan, omdat hun levens tot de menselijke evolutie behoren. Er kan sprake zijn van bewust ontvangen, doch dan is dit leven ervoor op aarde geboren. De geestelijke orde, waarvoor dit zieleven dient, zond het terug naar de aarde, zoals vele profeten voor het Westen het eigen leven ontvingen. De rest van deze duizenden mediums zoekt vanuit het stoffelijke bewustzijn naar de hemelse schatten en verwaarlozen nu het tijdelijke ik.

De astrale wetten bouwen een geestelijke, maar waarachtige muur voor hen op en geen van hen vermag deze afsluiting omver te werpen. Willen zij de geestelijke wijsheid bemachtigen, dan moeten deze mensen eerst deze obstakels overwinnen. Is het na wat u nu weet zo onwaarschijnlijk, dat ondanks hun leerschool velen zich te pletter lopen?

De bewuste meester van deze zijde denkt er niet aan zichzelf en zijn instrument tegen de versperring op te laten tornen, deze bewuste kent het stenen gebouw en breekt het door zijn ernstige wil en doortastende persoonlijkheid volkomen af en wandelt er doorheen. Dat hij hiervoor tot de sferen van licht behoort zal u wel duidelijk zijn, want een duistere ziel kent zichzelf niet.

Deze meester voert zijn instrument naar de hoogste hemelen, het Oosterse medium zichzelf daarentegen in de zwarte magie, naar de diepste hellen van de duisternis. Het Oosterse medium kan in de diepste duisternis afdalen, zo diep gaan als hij dat zelf wil en zijn magie beleven, de hoogste levensgraden in zijn bestaan voeren hem naar de kilte van de dood, zijn stoffelijk graf, door eigen kracht en willen ontstaan. Hij graaft zich natuurlijkerwijs zelfstandig in en beleeft nu het omkomen van zichzelf. Ook u kunt in het aardse leven afdalen en de wetten van God beleven; voor het opwaartsgaan in de geest staat u voor het hoofd buigen, voor de alomtegenwoordigheid van God. Wilt gij hiervan iets in uw leven opnemen, een astrale geestelijke hoogte bereiken, dan moet gij het ene leven na het andere binnentreden, want in één aards

leven bereikt u niets. Hoger te grijpen dan uw bewustzijn aan gevoel bezit, voert u aanstonds tot het ineenzinken, het bezwijken van uw gevoelsleven. Gij moet nu aanvaarden, dat die hogere bestaanswereld u volkomen afsluit. Dat zijn de levenswetten voor u als aards mens, die beleefd moeten worden en waaraan niet te ontkomen valt. Willens of onwillens versperren deze wetten uw levensweg voor het omhooggaan, ze treden met kracht op en roepen u het Goddelijke halt toe. Eist God niet van al Zijn kinderen Zijn bestaande wetten te beleven en ze zich eigen te maken? Welnu, ze wijzen u naar het toekomstige bestaan. En dat toekomstige wil men zonder strijd ontvangen?

Vele mediums in het Westen grijpen te hoog, zoeken naar de waarachtige gaven en willen dienen, ze willen als vele Oosterlingen iets zijn. Of het benijdenswaardige gevoel in hen leeft, is voor hen steeds nog de steen des aanstoots, het getrek van twee ezels, die voor hun voedsel staan en van weerszijden dezelfde krachten inspannen om tot dat benijdenswaardige te komen. Het is voor onze wereld het voor- en achteruitgaan tegelijk, het natuurlijke krachten verspelen om niets, waarna meestal het inzinken komt.

Hoe sommigen zich toch de wijsheid toeëigenen is te volgen, maar hun bewustzijn staat er niet voor open. Zij leven te hoog in hun eigen wereld. Wie zich te hoog van het aardse leven verwijderen wil buiten Gods leiding om, tast in de duisternis. U moet nu niet verwonderd zijn over hetgeen hij spreekt. Een chaos is in dit leven afgedaald, want de wetten van God, zei ik u reeds, laten niet met zich spotten. Om die wijsheid te verkrijgen hebt u vele levens te beleven; in het volgend bestaan voelt gij wellicht hoe diep ons en uw eigen leven is en zijt ge klaargekomen om als medium te dienen.

Mij gaat het om u aan te tonen, hoe u aan uw gevoelsleven zijt gekomen, dat u geschikt maakt om voor onze wereld als medium te dienen. Indien u het antwoord wilt weten, zo raad ik u aan uw eigen leven te volgen.

De mediamieke sensitiviteit is 'n kostbaar bezit, dat pas na het beleven van vele levens verkregen kan worden. De ziel beleeft in al die levens de occulte wetten en in één leven zal zich het verkregen gevoel voor ons leven openbaren. Uit dat gevoelsleven putten wij als astrale wezens. Wij geven aan u ons gevoel terug en nu manifesteren zich de gaven, die wij steeds in eigen handen houden. Hoe ontzettend moeilijk alles is, kan het Oosten u aantonen. Het bewustzijn der aarde wordt moeizaam verkregen. Om iets van dat leven te maken, het tot een wonderschoon gedicht te berijmen, zodat gij voelt, dat uw leven diepte heeft gekregen, kan slechts door leed en smart geschieden. De ziel leeft thans in een verhoogd bewustzijn, wetende, dat een andere persoonlijkheid haar optrekt, waarna algehele overgave volgt. Wij zijn dan tijdelijk overheersend.

U kunt voor de waarheid uitkomen: wat anderen tot stand kunnen bren-

gen, lijkt voor u ongelooflijk. Gij hebt dat eerst te leren. Dit is het verkregen bewustzijn, dat het andere leven toebehoort. Duidelijk gezegd: het gevoel van anderen is niet te koop!

Iedereen weet dat op aarde en toch grijpen mensen naar de geestelijke kostbaarheden die tot onze wereld behoren, waarvoor geleden en gestreden is en waardoor het leven bewustzijn verkreeg!

Voor de wetenschap, vermeldde ik reeds, heeft de ziel deze eigenschappen meegekregen, voor ons leven zijn het de astrale wetten, het bewustzijn van deze ziel. Zij heeft zich deze gevoelskracht door vele levens op aarde eigen mogen maken. Of veronderstelt u, dat ik u voor de aardigheid de astrale gevoelsgraden verklaarde? Gij zoudt u zelf niet hebben begrepen. Die gevoelsgraden hebben geestelijke en astrale betekenis. Dat geestelijke, wil zeggen en aantonen, dat gij nog op aarde leeft. Voor onze wereld zijn deze graden astraal, wij hebben het stoffelijke leven verlaten. Deze graden gaan sterk opwaarts gericht, bewust voelend het leven waarnemen en worden het bezit van de mens. Door ondervinding is het leven aan deze zijde zover gekomen en dat geldt tevens voor u op aarde, met dat verschil, dat ze voor u geestelijk én stoffelijk zijn. De persoonlijkheid kreeg er gestalte door, doch de ervaringen bouwden deze persoonlijkheid op.

De val van uzelf en het inzinken van de persoonlijkheid in het dagelijks leven wijst u de weg naar deze ontwikkeling. Gaan er niet tal van levens te gronde, omdat het te pletter lopen moet aanvaard worden? Is het leven op aarde zó nietszeggend, zó nietswaardig eenvoudig, dat elkeen zich geestelijke gaven eigen maken kan, zich de gaven van anderen kan toeëigenen? Ik spreek nu niet over de astrale gaven, want die liggen niet in uw bereik, hoewel tal van mensen ze zich toegeëigend hebben, waardoor ze ons leven bezoedelen en versjacheren.

Dit is het hoofdzakelijk, waarom de meesters ons naar de aarde zenden, om u van de geestelijke gaven te overtuigen, opdat gij gereed zult zijn om deze mensen te kunnen opvangen. Nu spreek ik nog niet eens over de wetten van ons leven, waardoor de geestelijke gaven het eigen bestaan kregen, maar waar niettemin naar gegrepen wordt, als naar het nietige kleinood, of naar de speelbal van uw kind.

Wat zijn dit voor mensen, die angst noch beven voelen, maar bewust zichzelf tot geestelijke dieven verlagen? Op onze weg zullen wij hen ontmoeten, wij krijgen volop gelegenheid hun duister bestaan te controleren. Die mensen denken het gevoel voor de geestelijke gaven te bezitten, ze beleven echter slechts hun eigen fantasie, willens en onwillens, en hebben geen begrip van het kwaad dat zij eigenlijk doen.

Als mens hebt gij voor de gaven tal van levens beleefd, want God heeft

u het gevoel ervoor niet geschonken. In onze onmetelijkheid is er geen onrechtvaardigheid. Iedere ziel kan zich het gevoel ervoor eigen maken, doch voor alles moet het eigen leven ingezet worden, het geestelijke geschenk is té kostbaar. U bent hiervoor gegaan door de duisternis, van Tempel tot Tempel, waardoor uw innerlijke leven de fundamentele ondergrond heeft geschapen voor de geestelijke gaven, dat thans het gevoelsleven is waarin gij leeft. Voor u is dit nu het onderbewustzijn, waarover zoveel geschreven en gesproken is en waar men toch heel weinig van kent, maar waaruit wij soms putten, om u in ons leven te kunnen optrekken. Hoe dit onderbewustzijn gestalte heeft gekregen zult gij leren kennen en het grote wonder ervan bewonderen. Gij zult vooral beleven, hoe wij dit onderbewustzijn voor de gaven moeten afsluiten, willen wij ongestoord tot u komen om onze gedachten aan u door te geven.

Uw dagbewuste ik wordt erdoor beïnvloed en soms weer volkomen uitgeschakeld, wat wetten zijn en graden betekenen voor de occulte verschijnselen – uw dagbewustzijn, zei ik zo-even, wordt erdoor beïnvloed, doch uw persoonlijkheid is het vooruitstrevende deel dat deze gevoelskracht vertegenwoordigen moet.

De vraag, hoeveel gevoel men zich in één aards leven eigen kan maken, is door uw geleerde vast te stellen noch te berekenen. Uw wetenschappelijk onderlegde psycholoog kan deze diepte niet peilen, temeer niet, daar hij een bewust voortgaan na de dood nog steeds niet aanvaardt. Wij aan deze zijde zeggen u, dat gij in één leven soms meer afbreekt dan opbouwt. En dat nog wel willens en onwillens, bewust en onbewust, waarvan het bewuste handelen de persoonlijkheid breekt. Het afdalen in een duistere sfeer staat u dan te wachten, en niemand anders dan gijzelf heeft daaraan schuld.

In uw onderbewustzijn liggen eigenschappen, die direct op de geestelijke gaven afstemming vinden, doordat ze tot de liefde behoren. Hoe meer liefde gij dus bezit, des te eerder staat gij voor ons leven open, want wie geen liefde bezit, is niet te bereiken. De duistere afstemming van ons leven heeft u niets te zeggen en dat is voor u op aarde al precies hetzelfde. Ook hierin is er geen pardon!

De tweede vraag luidt: Hoe is uw leven ingesteld ten opzichte van Gene Zijde? Is het gevoel in u om te willen dienen? Het liefdesprobleem overheerst ook hierin de persoonlijkheid, het willen dienen uit het bewuste sensatiegevoel sluit u volkomen voor deze wereld af.

Hoe is uw geloof? Is er twijfel in uw innerlijk leven? Dit zijn eigenschappen, die regelrecht met ons leven in verbinding staan en het optrekken in onze wereld bespoedigen of grotendeels vernietigen, zodat wij onze machteloosheid moeten aanvaarden. Heeft uw gevoelsleven afstemming op de eerste sfeer? Dat betreft eigenschappen, die uw psycholoog ten opzichte van

onze wereld niet peilen kan, doch die voor ons levensgraden betekenen. De zeven gevoelsgraden aan deze zijde zijn in alle opzichten beslissend voor de geestelijke gaven, waarvan gij u als medium de hogere lichtende graden heeft moeten eigen maken, of gij zijt niet op te trekken in onze wereld. De astrale wetten wegen uw leven af. Ook in ons leven staat gij voor dezelfde persoonlijkheid, na de dood is er niets in uw leven veranderd.

Hoe uw geestelijke afstemming op aarde is kunt gij aan uw eigen leven vaststellen. U hebt op één van deze graden uw afstemming verkregen en wel op de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke of geestelijke graad, uw hel of hemel aan deze zijde. Aan al uw daden, uw voelen en denken ziet ge uw leven voor u, gij weet bijvoorbeeld zeer zeker, of gij waarachtige liefde bezit. Aan deze zijde kunt ge uw eigen leven afwegen, doch tijdens uw aardse leven ziet gij uzelf daarin geplaatst, uw leven toont het u. Zoudt ge dit niet de moeite waard vinden, nu gij weet, dat uw leven tijdelijk is? Het medium staat voor deze graden en het eigen leven, nú moet dit leven willen dienen. Iedere mens bezit eigenschappen, die met de hellen en de hemelen in verbinding staan en waarvan de lagere eigenschappen overwonnen moeten worden, wilt gij als medium kunnen dienen. Deze eigenschappen vertegenwoordigen u aan deze zijde en houden de persoonlijkheid gevangen of voeren u geestelijk opwaarts. Nu is iedere karaktertrek een wereld, een sfeer in ons leven, een hel of hemel in het leven na de dood.

In mij is het verlangen u aan te tonen, dat er vele levens nodig zijn, voordat ge een geestelijke graad hebt bereikt. Honderden levens hebt ge te beleven voordat het mediumschap u toebehoort, wilt ge gereed zijn voor de media-mieke gaven. Voor ons is het dan mogelijk om u door de verschillende mogelijkheden van de communicaties in ons leven op te trekken.

Velen hunkeren naar de geestelijke gaven en zijn toch nog niet zover gekomen en eigenen zich nu de gaven maar toe. Zijn deze mensen niet tegen te houden, dan bezoedelen ze ons leven en leeft Gene Zijde in hun fantasie, is hetgeen u verteld wordt, in hun eigen brein ontstaan. De levensgraden roepen hun het halt toe en onze wereld is voor hen niet te bereiken.

Indien uw karaktereigenschappen de geestelijke sensitiviteit niet bezitten, is er door Gene Zijde niets te bereiken, uw persoonlijkheid weigert te beleven, zodat er van geestelijk éénzijn geen sprake is.

Volgens de wetten van ons leven is uw aardse leven af te wegen en daarenboven vast te stellen hoe uw geestelijke afstemming is. Kunt ge liefde geven en bent u in staat heel ernstig aan u zelf te werken, dan treedt ge vanzelf een hogere graad binnen, wanneer uw einde gekomen is en de ziel het wederkeren tot God in eigen stadium beleeft. Wilt ge geen tijd verliezen, oprecht uw geestelijk heil vertegenwoordigen, dan móógt ge geen seconde stilstaan

op deze weg, die ingeslagen is om los te komen van al de stoffelijke wetten, die uw leven aan de aarde hebben gebonden. Zeker is het de moeite waard om het beste van uw leven hiervoor in te zetten. Na de dood bezit gij uw eigen Koninkrijk Gods en staan de lichtende sferen, hemelen, voor u open. Hiervoor hebben wij in ons leven alles van onszelf ingezet, doch wij leerden daarenboven de astrale wetten kennen, waarvan de reine geestelijke liefde ons leven heeft gezegend.

Ge kunt uw karakter beschouwen als een boom, die vol zit met bladeren en zijn kleurenpracht verspreidt. Uw stoffelijk kleed, door God aan u geschonken, kan stralen en grote bekoorlijkheid bezitten, zoals de gehele natuur tentoonspreidt, wanneer het voorjaar het leven doet ontwaken. Elk blad is een karaktereigenschap en duizenden bladeren zitten aan uw levensboom, die de persoonlijkheid is. Al die eigenschappen zullen uw leven eens aan deze zijde vertegenwoordigen en door die boom leert ge dan u zelf kennen, wat op aarde nog steeds een groot probleem voor u is. Aan al die eigenschappen moet ge werken, hen één voor één verfraaien en van de liefde voorzien, zodat ze u als de persoonlijkheid niet onverwachts naar beneden kunnen halen. Geloof mij, vele mensen werden buiten hun eigen weten om plotseling omgehakt, neergeveld en traden als astrale persoonlijkheid een ander lager leven binnen. Ook in deze wereld lagen zij neer, geestelijk volkomen gradbraakt, voor lange tijd buiten bewustzijn.

Ontmoedigd, troosteloos, innerlijk gebroken moesten ze hun hier aangespoeld wrak in eigen handen nemen, zich weer oprichten, want het leven gaat verder. Volmaakt uit hun evenwicht geslagen betraden ze dus de astrale wereld. Op aarde hadden zij geen angst voor de dood, in hen leefde daarentegen het verlangen om dat leven te behouden, eeuwig op aarde te blijven. Maar wat te doen, wanneer de dood heerser is op aarde, en God wil, dat de astrale wetten beleefd worden door al Zijn Kinderen? Het gekreun van al deze mensen komt tot ons, hun gehele houding is smekend, hulpbehoevend, en dit is voor het hogere leven het ogenblik om die mensen te helpen. Deze zielen staan voor hun eigen levensafstemming en moeten die overwinnen!

Indien u al deze eigenschappen overwonnen hebt op aarde, is dat het gevoelsleven wat afstemming heeft op de geestelijke gaven en kunt ge als medium dienen. Het geloof en de liefde, het grote verlangen om met onze wereld in verbinding te mogen zijn, doet velen denken, dat de geestelijke gaven hun geschonken kunnen worden. Als nu het eeuwige leven vanuit het onderbewustzijn tot het dagbewuste ik spreekt, geschiedt dit zonder dat dit zieleleven er een ogenblik besef van heeft tot zichzelf te spreken. Het antwoord komt, de gestelde vraag treedt vanuit het onderbewuste tevoorschijn en vertelt nu over het leven na de dood. Beangstigend is dit vragen en het zélf

beantwoorden van deze verlangens. Onrijp voor deze diepe wetten beleeft het zieleleven zichzelf, en staat tevens voor de krankzinnigheid. Het nietige gevoel, dat deze ziel op de drempel bracht naar de geestelijke gaven, is niet voldoende om daadwerkelijk te kunnen deelnemen aan ons werk, hoe gaarne deze zijde het ook zou willen.

Hierdoor ontvang ik de mogelijkheid u aan te tonen, dat een medium, dat zoekt, stilstaat in ontwikkeling. Het Oosten en het Westen hebben deze wetten te aanvaarden. Beide mediums verlangen, zoeken naar een geestelijk contact en dienen nu zichzelf! Geloofwaardig wordt dit, als wij zien, dat het medium leeg moet zijn, willen wij bezit kunnen nemen van dit leven, om te voorkomen dat de bewust ingestelde persoonlijkheid ons overheerst, want nu treedt het grote verschil aan de dag: het Oosterse medium studeert en het Westerse kan alléén ontvangen, als het zich de gave tenminste niet toe-eigent. Door die wilsuiting sluiten ze zich voor het hoger bewuste leven af!

De Oosterling wil verschijnselen beleven, de wetten overwinnen van het organisme, waarna de geestelijke graden volgen. De geestelijke yogi volgt de astrale weg en naast hem leeft de ingewijde, beide wezens sluiten zich voor de zwarte magie af. Het Westerse medium tast nu in het duister en klampt zich aan de geestelijke gaven vast en beleeft nu zijn eigen-ik zijn, want geesten van licht kunnen hem niet bereiken. Het geestelijke dienen treedt eerst dan naar voren, wanneer deze mensen buiten het eigen verlangen om toch verschijnselen beleven, die astraal het innerlijke leven overheersen. De verschijnselen zélf stellen vast uit welke graad van het leven ze komen en welke persoonlijkheid ze vertegenwoordigen. Spoedig is vast te stellen, hoe deze geestelijke verlangens uw leven beïnvloeden en nu leert ge hoog en laag, de duisternis of het licht kennen. Nu spreekt Gene Zijde, dat uw leven kan opvoeren, of verlagen. Alleen de ingewijde in het Oosten staat voor ons leven open, doch nu deze mens alle inwerking van buitenaf niet aanvaarden wil, kunnen meesters uit ons leven geen contact tot stand brengen.

De astrale wetten roepen iedereen het halt toe, anders kochten velen zich het benodigde gevoel en werden plotseling begaafd. Op eigen kracht trad men dan het verhoogde bewustzijn binnen en zo zou het op aarde en in de ruimte een grote chaos zijn.

De mens moet zich de wetten van God eigen maken, al deze stoffelijke en geestelijke gevoelsgraden beleven om tot God terug te keren. De Oosterling nu komt niet boven zijn eigen bewustzijn uit, alleen de Westerse mediums is dat te schenken, omdat zij zich voor onze wereld openstellen.

Het geestelijke voedsel, dat nu ontvangen wordt, is bovennatuurlijk. Door dit dienen kunnen de hoogste meesters hun wijsheid aan de aarde schenken. Die wijsheid komt uit een bron waarin de bewusten leven, die engelen zijn,

doordat zij hun levens opwaarts voerden. Deze mediums kunnen al de geestelijke gaven beleven, de fysische en de psychische wetten behoren nu tot de allergrootste van de aarde. Door Gene Zijde beleeft het instrument machtige wonderen.

Ook het Oosten zoekt naar deze wonderen. Duizenden van deze mensen kunt u daar ontmoeten, op straat komt u hen reeds tegen. Meestal zijn het de afgedaalden, de mislukten, die u onzin verkopen. De goede magiër of fakir vertoont zich niet op straat, zij zijn zeldzaam. Die u op straat ontmoet hebben zich leren concentreren, spelen nu met leven en dood en vinden hun eten en drinken erdoor. De grote magiër is ook voor hen een wonder. Maar één op duizenden mensen, occultisten, zal iets bereiken. De rest is in hun studie bezweken!

Die zich in de magische wetten als meester uitgeven zijn meestal levend dood, want voor onze wereld valt er niets te meesteren, wij hebben de geestelijke gaven zelf in handen.

De ingewijde verbergt zich voor nieuwsgierigheid, hij waakt over zijn heiligheid of zijn leven wordt bezoedeld.

Het Westerse medium in onze handen is voor zijn taak op aarde geboren en het dient nu de astrale wereld. Nu wordt het overgeven van het gevoelsleven verlangd, waarna de meester dit leven volkomen optrekt. Dit instrument beleeft de psychische gaven. Door deze wonderen komt de mensheid tot evolutie, Gene Zijde dient de afbraak niet, de meesters dalen niet meer af in modder en stoffelijke ellende. Het medium heeft deze wetten op te volgen of wordt uitgeschakeld; het is dus duidelijk, dat wij niet meer voor leugen en bedrog openstaan. De heiligheid van ons leven wordt door dit contact aan de mensheid gebracht, Gene Zijde staat open voor dit geluk en volgt de weg van Christus.

Fakirs en magiërs kunnen helderziendheid bezitten, zo mogelijk genezen en de toekomst voorspellen, voor Gene Zijde is het het gewroet in het duister en het beleven van de zwarte magie. De geestelijk bewuste yogi zoekt het hogere leven, hij wil zich verrijken door zichzelf en de stoffelijke stelsels te leren kennen, waarna hij het loskomen van zijn organisme hoopt te beleven. Het uiteindelijke is voor hem als voor de ingewijde het schouwen in de ruimte, het zich eigen maken van de astrale wijsheid, zijn God!

Het nuchtere Westen kent eveneens geen gebrek aan charlatans die de geestelijke gaven willen bezitten. Indien er van geestelijk contact geen sprake is, eigenen deze lieden zich de gaven maar toe en spelen voor medium. Ze leggen de kaart, psychometreren voor u, maar vertegenwoordigen leugen en bedrog. Meestal denken deze mannen en vrouwen dan nog dat zij onze wereld dienen, geven geestelijke boodschappen aan hen die zoekende zijn en

bemodderen nu onze wereld, bezoedelen de geestelijke gaven en hebben geen ontzag voor al onze heiligheid. Maar thans is het zover, dat Gene Zijde zal spreken en u hen leert kennen.

Het Westerse medium op eigen kracht kan alléén voelen, zoals tevens iedere hond en kat dit vermogen bezit, en hiermee tracht hij in uw leven te schouwen. Het is het peilen van uw levensgraad, uw gevoelsleven, en hij zuigt nu datgene in zich op, wat door de telepathische overdracht tot hem komt. Zijn psychische vermogens hebben voor onze wereld geen betekenis. Op onze weg krijg ik volop gelegenheid het u aan te tonen.

Na dit alles moet het u duidelijk zijn, dat op aarde al deze gevoelsgraden vertegenwoordigd zijn. Wij moeten alle wetten en graden volgen en ontleden, zo u een duidelijk beeld wilt krijgen van het hedendaags Westers occultisme. Nu de mensheid voor het geestelijk ontwaken staat, komt Gene Zijde naar de aarde en werpt het krachtige licht uit het leven na de dood over al deze goddelijke wetten, die door u als mens beleefd moeten worden. Daarenboven zullen wij tezamen het Oosten en het oude Egypte volgen, vergelijkingen maken met uw eigen levensgraad en wettelijk vaststellen wat mogelijk is en dan datgene controleren, wat tot het bedrog behoort.

Ook al herhaalde ik soms enige gezegden, vergeef het mij, het is nodig of ge begrijpt straks niets van al deze diepe wetten. Ik heb de graden verschillend voor u moeten belichten, want wij dalen af in de diepste graden voor de gaven en de occulte wetten, die Moeder Aarde aan u als mens geschonken heeft, maar waarvan weinig bekend is. In uw leven zal rust en vrede komen, het volle begrijpen, door het binnentreden in al deze wetten, waarna het geestelijke ontwaken uw leven op aarde zal verlichten.

Het mediumschap van het oude Egypte

Het oude Egypte heeft de eer beleefd de occulte gaven tot volle ontplooiing te brengen, maar is hierin gesteund door Gene Zijde, op eigen kracht was men ook daar zo hoog niet gekomen. Tal van boeken zijn er over het oude Egypte geschreven, toch is er maar weinig van bekend, hoe die priesters hun wijsheid hebben ontvangen. Ook al heeft het huidige Oosten zich de wijsheid uit het oude Egypte eigen willen maken, Gene Zijde weet, dat het Oosten slechts het schaduwbeeld beleefd van wat vroeger in de Tempels van Ra-Ré en Isis door meesters aan deze zijde beleefd werd.

De geestelijke wijsheid van het oude Egypte is over de gehele aarde verspreid. Er zijn geheime orden ontstaan, waarvan er een – de Rozenkruisers orde – ook thans nog miljoenen mensen voorziet van geestelijk voedsel. Deze orde is gesticht door een farao en opperpriesters ten einde de wijsheid te redden voor vernietiging door de zwarte magie, daar de witte magie in de zwarte was opgelost.

De occulte gaven werden door de priesters eerst voor de wijsheid beleefd; toen Egypte geestelijk verviel, namen de duistere elementen de Tempels in handen en werd wit zwart!

Het is er mij hoofdzakelijk om te doen u aan te tonen, dat ook het oude Egypte de wijsheid door Gene Zijde heeft ontvangen, en tevens, dat de geestelijke gaven door de meesters aan deze zijde tot ontwikkeling zijn gekomen. Door de zwarte magie is deze kosmische wijsheid bezoedeld; de priesters leefden zich door de occulte wetten volkomen uit. De geestelijke gaven werden bemodderd en er ontstond een oorlog van het kwade tegen het goede. Van dat ogenblik af leefden er maar enkele goede priesters in de Tempels, het merendeel vergat zichzelf en beleefde de occulte wetten om het andere leven van God erdoor te vernietigen.

Het grenst aan het ongelooftelijke zult u zeggen, als u weet, hoe die priesters daar hebben geleefd. Zij waren verkrachters van het stoffelijke kind en heersers in het kwaad. En onder al deze laaggezonkenen leefden de enkele goeden, die de geheime orde hebben gesticht. Ook thans nog, zoals boven reeds vermeld, voorziet deze Orde miljoenen volgelingen, over de gehele aarde verspreid, van de verkregen wijsheid. Deze ver vooruitziende gedachten zijn ontvangen door Gene Zijde, om de wijsheid voor de oningewijden te behoeden. In het geheim heeft de Rozenkruisersorde al die eeuwen haar taak verricht, in uw eigen eeuw echter zal Gene Zijde deze taak overnemen, om nu naar buiten het grote werk voort te zetten.

In de Eeuw van Christus, die thans door deze oorlog (de Tweede Wereld-

oorlog) wordt bereikt, zal de mensheid deze kosmische wijsheid ontvangen, naar het doel van de astrale meesters.

Door de mediums zullen zij deze wijsheid op aarde brengen, zoals dit in het oude Egypte is geschied, en u vanzelfsprekend weer met die eeuwen verbinden. Als het geschreven en gesproken woord zal het uiteindelijke tot u komen, het uiteindelijke weten waarnaar de ganse mensheid hunkert. Deze ontwikkeling is door niets tegen te houden, de wetten van God eisen, dat ieder kind van de Oppermachtige zijn beste krachten zal geven voor datgene, waarvoor zich stromen van mensen gereed voelen. Om deze kosmische wijsheid werden in het oude Egypte mensen vermoord, verkracht en bezoedeld, om geestelijk gewin te verkrijgen zette men het eigen leven in. Velen deden dat voor het goede, anderen voor het kwaad, voor de zwarte magie. De zwarte magie heeft direct afstemming op de hellen in ons leven, de witte magie voert u opwaarts naar de sferen van licht, naar het ontwaken in de geest, naar de reine, onbaatzuchtige liefde, tot God. Voor de priesters der zwarte magie had het aardse leven geen betekenis, ook al beleefden zij de stoffelijke hartstocht, de verdierlijking van hun eigen bewustzijn.

Onwaarschijnlijk is hetgeen men daar heeft beleefd voor het Westerse gevoelsleven, niettemin heeft men dat kunnen vaststellen. Deze priesters konden uw levensadem vergiftigen, uw organisme volkomen besmetten en te gronde richten, indien zij dat wilden, het tevens opbouwen en genezen, ook die krachten waren in hun bezit.

In tempels of kloosters leefden deze heren ingewijden van het kwaad, droegen prachtige gewaden en ordetekens, doch beleefden een duister bestaan. Een bewust priester voor het kwade, giftig en gemeen als zijn leven was, doodde op afstand en was voor de nietsvermoedende mens een groot voordierlijk monster. Zijn dierlijk en afgrijselijk bewustzijn, waarvoor hij een enorme studie had gevolgd, doordrong elk ander gevoelsleven. Deze dienaars der zwarte kunst maakten zich van het oude Egypte meester. Van die tijd af ontstond het gevecht van het goede tegen het kwade, een strijd op leven en dood, van licht tegen duisternis. In korte tijd was er niet veel over van de heerlijkheid, waarin Egypte eeuwenlang had geleefd.

Nu leefden de priesters in het stinkend moeras van zelfvernietiging. Weifelend nog, sloegen de goeden deze ondergang gade, totdat ook zij het goede de rug toekeerden en hun hoop voor het herstel van hun Tempels moesten opgeven. Ook zij stortten zich in deze ellende en beleefden toen de ondergang van hun eigen persoonlijkheid.

De farao's verdedigden zich op hun eigen wijze, doch de zwarte magie drong hun hart binnen, ontnam hun het dagbewuste ik, zodat zij voor de krankzinnigheid stonden. De hogepriesters daalden van hun geestelijke

voetstukken af en vergrepen zich aan het leven van anderen. Dat waren de kinderen van hoogwaardigheidsbekleders, – priesteressen – zij werden in de tempels verkracht en wel stoffelijk én geestelijk. Deze kinderen werden leeggezogen! Het stoffelijke beleven was de duistere priesters niet voldoende, ze traden uit hun lichaam en beleefden het geestelijke éénzijn in onze wereld. Hoe ontzagwekkend diep dit is, moet u kunnen aanvoelen en dan trachten te begrijpen, dat dit éénzijn van ziel tot ziel 'n demonische bezetenheid is geweest. Velen waren er niet eens geschikt voor, anderen daarentegen beleefden hierin hun eigen ondergang. Wat hun in het stoffelijke leven geen bevrediging meer kon schenken, beleefden zij tussen leven en dood. Aan deze eenheid, het inéénsmelten van twee zielen, kwam geen einde. Dagenlang konden ze zich nu uitleven, de stoffelijke paring geestelijk genieten, want de ziel is in deze wereld onuitputtelijk. Toch moesten ze terug naar hun stoffelijk lichaam, weer wakker worden op aarde, om het organisme in stand te houden. Als uitgeteerde wrakken lagen hun lichamen neer, omdat ze ook die krachten hadden opgezogen. Het stoffelijke organisme onderging het beleven van de ziel en werd besmet door hun hartstocht, ernstig mismaakt, omdat ziel en stof één bleven. Na enige dagen voelden ze zich weer hersteld en gaven zich opnieuw aan hun dierlijke verlangens over.

Deze priesters met hun leerlingen gingen de eigen ondergang tegemoet. Het moet u duizelen indien u dit kunt aanvoelen en nu begrijpt u, hoe diep deze geestelijke mensen waren gezonken. Toen beleefde het oude Egypte het stoffelijke en geestelijke verval. De witte magie bracht levenswijsheid en geluk, de zwarte dierlijke verrotting.

Toen deze priesters nog in verbinding waren met Gene Zijde, hielden ze geestelijke zittingen. Dit geschiedde te middernacht op vastgestelde tijden. Dan zonken ze in diepe, reine meditatie. Op deze zittingen werd de astrale wijsheid ontvangen. Op een houten kruisbank legde het medium zich neer en viel dan spoedig in trance. Dit neerliggen, op een lendedoek na naakt, had weer astrale betekenis. Moeder Aarde moest nu zorgdragen voor dit organisme en het tijdens de trance beschermen. Ze waren beangst, de priesters, dat een astrale persoonlijkheid tijdens de trance bezit zou nemen van het lege organisme.

Het lichaam van de uitgetredene voelde zich nu geheel één met Moeder Aarde. En deze grote Moeder zou haar kind, dat voor haar schepselen wijsheid van Amon-Ré ontving, beschermen. De Egyptenaren gingen van het standpunt uit, dat deze oerkracht het kind, dat wilde dienen, kon verdedigen. Ze voelden en vereerden de krachten van Moeder Aarde en droegen haar deze verzorging op. Voor hen was nu het lichaam en het zieleleven gereed om van de Goden wijsheid te ontvangen.

Deze gevoeligen begrepen, dat elke stoffelijke aanhang de ziel stoorde in haar verlangen om tot de diepste concentratie te komen, waarin de wetten eerst beleefd konden worden. De kleding trok de eigen beïnvloeding en daarmee een wereld van stoornissen aan en dit wilden ze voorkomen door tot de naaktheid, de wereldlijkheid van het ego, af te dalen. De priester werd geleerd:

„Wilt ge één zijn met Moeder Natuur, ontdoe u dan van alles wat tot de aarde behoort, ga naakt te water en voel, dat dit reine en natuurlijke éénzijn een wet is. Uw ziel kan beleven, gij zelf zult het leren kennen en aanvoelen. De kleding smooit dit beleven. De stoffelijke bedekking is de ontheiliging van de Goden. Wie tot Amon-Ré wil gaan, verliest zichzelf in het nú en komt dan tot eenheid, indien de zalving volkomen is.

Gij, onschuldigen, weerloze kinderen van Amon-Ré, schaamt u toch niet, gij draagt dat, waardoor Moeder Aarde u geschapen heeft. Zij baarde u en zij kent uw leven. Zij wil, dat ge tot haar komt, als in de eerste uren van uw geboorte, daarin zijt ge één. Zij zal u weer koesteren en beschermen voor al het gevaar rondom u. Hierin heeft zij haar kind lief. Uw bekleding versluiert die heilige band, zij verbreekt het gevoel om tot eenheid te komen. Ga in de moeder, en geef u aan haar over.”

De priesters gingen naakt te water en mediteerden daarna soms naakt, indien het de ontwikkeling van het mediumschap betrof. Ze gingen naakt tot Moeder Natuur en kwamen door hun reine meditatie tot het mystieke éénzijn. En voor deze zittingen beleefden zij dezelfde wetten, het contact met Gene Zijde.

De psychische trance bracht hun de geestelijke wonderen. Aan Gene Zijde werd de priester die uittrad opgewacht door een astraal meester, die hem de wetten verklaarde, waarin ze nu leefden. En de priester sprak vanuit de ruimte tot de aanzittenden op aarde en gaf aan hen door wat hem in de astrale wereld getoond en verklaard werd. Op aarde, in zijn tempel, werd deze wijsheid opgetekend en in hiërogliefen vastgelegd.

Egypte beleefde toen het allerhoogste, dat ooit door mediums is ontvangen. De kloof tussen leven en dood werd toen reeds overbrugd. Wanneer ze op een bepaald uur rond het medium hadden plaatsgenomen, hoorden ze plotseling het medium spreken, waarna ze met vragen stellen konden beginnen. De ziensers volgden de uitgetredene, de vragenstellers – meestal hogepriesters – peilden het gesproken woord, stelden opnieuw hun vraag, die het probleem waarover gesproken werd duidelijk raakte, en wachtten dan weer op het antwoord. Tot in de morgen duurden deze zittingen, totdat de astrale meester vond, dat de krachten van het medium waren verbruikt. Het tijdstip van de volgende zitting werd door de meester aan deze zijde vastgesteld en

de verkregen wijsheid ontleed, de goden gedankt, de nodige offers gebracht, waarna de priesters aan hun dagtaak konden beginnen.

De Groot Gevleugelde – het medium, hetwelk kon uitreden – onderging tijdens de psychische trance het lichamelijke eenzijn met de aarde. Wat tot het stoffelijk leven behoorde werd op deze wijze uitgeschakeld. Als astraal wezen eenmaal vrijgekomen van het organisme, zorgde de aarde voor het stoffelijke contact en de hogepriesters voor de eenheid van stof en ziel. Tussen geest en stof mochten geen stoornissen aanwezig zijn, want het medium beleefde toch reeds duizenden occulte gevaren, die wetten betekenden voor beide lichamen, die tot de aarde en tot de astrale wereld behoorden. De priester, die was uitgetreden, moest deze wetten kunnen overheersen, maar werd in zijn taak door allen gesteund. Al deze priesters kenden de astrale wetten, ze hadden zich door hun jarenlange studie op deze zittingen kunnen voorbereiden. Ze waren bewust, maar ontvingen kosmische wijsheid door een meester van Gene Zijde.

Het gebeurde soms, dat zij buiten het medium om hoorden spreken. Op dat ogenblik beleefden zij de directe-stem. Nu waren de fysische gaven ingesteld en tot werking gekomen. Deze verschijnselen kon de meester aan deze zijde tot stand brengen, want het grote medium bezat het gevoel ervoor. Door de fysische trance lagen al de occulte verschijnselen in hun bereik. Hetgeen op deze zittingen gekregen werd was voor hen machtig. Op deze wijze leerden ze het leven na de dood, de astrale werelden en de geestelijke gaven kennen.

Op deze beroemde, buitengewone zittingen was meermalen de farao met zijn hoogwaardigheidsbekleders aanwezig, om de zittingen kleur en waardigheid te geven, en om de Goden te danken en hun offers te brengen.

Het was in die tijd, dat de priesters de zuilen en elke vierkante meter steen van hun Tempels bebeeldhouwden. In hiërogliefen werd de wijsheid ingehouwen en beschilderd, geen steen bleef onbenut, om de ontvangen leer voor het nageslacht te bewaren. Maar deze reine, geestelijke, natuurlijke wijsheid, dit astrale bewustzijn, werd eerst door hen versymboliseerd en voor de oningewijden onnatuurlijk, onbegrijpelijk gemaakt, om het daardoor voor ontheiliging te behoeden. Aan deze geestelijke kunstenaars had men geen gebrek, iedere priester was een medium en meestal een teken- of schilder-medium. Door de Goden ontvingen ze al de psychische en fysische gaven en zij waren er dankbaar voor.

Toch leefden er maar enkele waarlijk grote mediums in die tijd, die Egypte hielpen deze occulte hoogte te behalen, de rest van het aantal priesters kon die hoogte nimmer bereiken. Velen fantaseerden, dat het een lieve lust was, ook al begrepen ze, dat ze met hun eigen leven speelden. Ze konden bliksem-

snel reageren, waren uiterst sensitief en steeds gereed om visionaire beelden in zich op te nemen, wat hen door de hogepriesters verboden was. Het verlangen om groot te worden, de Grote Vleugelen te mogen bezitten, bracht hen ertoe zelf te zoeken, wat meestal met hun dood eindigde. Want allen werden door de hogepriesters astraal-geestelijk gevolgd, zodat deze onfeilbaar soms konden vaststellen waarover hun leerlingen dachten. Al waren zij in slaap, iedere gemoedsgesteldheid stelden de hogepriesters vast. Door dit geestelijke éénzijn constateerden zij of de wetten van hun Tempel overschreden werden.

De priester, die toch dacht zijn gang te kunnen gaan, was in strijd met de wetten van hun leer en kreeg z'n verdiende kastijding. Bij ernstige overtredingen was er geen pardon meer.

De strenge tucht, die men in deze Tempels toepaste, heeft meegewerkt aan de opbouw van de geestelijke gaven. Ze heeft echter ook bewerkt dat priesters, die niet opgewassen waren tegen de spanning van het tempelleven, zich tegen de astrale discipline gingen verzetten en naar middelen zochten om hun leven wat te vergemakkelijken. De hulp, die hiervoor nodig was, trokken zij zelf aan, meesters, die in de astrale wereld leefden en de vertegenwoordigers van het kwaad waren.

Van dat ogenblik af ging het bergafwaarts en kreeg de duisternis met de aarde contact, waardoor het goede zou oplossen. De demonen der hel hadden er lang op gewacht, nu kregen deze van de aarde heengegane mensen de mogelijkheid om zich weer volkomen uit te leven door de stoffelijke mens. Deze astrale demonen waren meestal gevallen priesters, mensen dus, die de wetten reeds op aarde hadden leren kennen. Door hun sterven traden zij die wetten binnen en vertegenwoordigden ze nu als astrale persoonlijkheid, als geest. Wat deze zielen zochten was alléén hartstocht, het éénzijn met het stoffelijke leven, waarvan ze zich niet wilden losmaken. Het kwade kreeg contact, het merendeel der priesters gaf zich geheel aan hen over en beleefde de duistere machten en krachten, de zwarte magie. Ze traden uit hun lichamen, bouwden een tweede ik op en beleefden dan dat wat ze eigenlijk zelf wilden en waarnaar hun gevoel uitging. Door de demonen werden ze geholpen, daar het beleven van de hartstocht door hen werd gedeeld. Het astrale monster moest er het zijne van hebben. Hierdoor loste de aardse persoonlijkheid geestelijk op in het astrale wezen, wat meestal met volslagen krankzinnigheid eindigde, indien ze niet voordien door de hogepriesters waren betrappt.

Als het grote psychische medium het aardse met het eeuwige had verwisseld, het Egypte het geweldige contact met Gene Zijde tijdelijk had verloren, moest op het nieuwe medium gewacht worden. Maar intussen gingen de zittingen toch door en dat werd de priesters noodlottig. Amon-Ré zou wel voor de Grote Gevleugelde zorgen, een priester door de Goden beगाafd als

een godheid-zelf, waarna ze hun studie konden voortzetten. In die tijden, toen allen ingesteld waren op dat grote ogenblik, zij dag en nacht mediteerden, is het geestelijke verval ontstaan, waardoor de astrale wereld voor het kwaad de overhand kreeg. De priester, die de Grote Vleugelen bezat, genoot heilig ontzag en dat wilde elkeen bezitten. Dit verlangen en vele andere karaktertrekken, die het lagere instinct vertegenwoordigden, vroegen om het begeerde contact en trokken dit contact tot zich, maar gingen erdoor in de handen van het kwaad over.

Eén voor één werd in de ruimte opgetrokken. De priesters stelden zich open, maar hadden moeten begrijpen, dat dit openstellen hen naar de afgrond zou voeren. Zij negeerden daarentegen alles, ze wilden zélf deze heiligheid genieten. De demonen der hel trokken hen in hun levens op en kregen het makkelijk, omdat het aardse zieleleven de wetten kende. De zwakken verloren het evenwicht en kwamen in handen van de astrale persoonlijkheid.

Het geschiedde vaak, dat de Grote Gevleugelde in de Tempel geboren werd, soms echter ook buiten de Tempel. Gene Zijde waarschuwde dan, waar het kind geboren zou worden. De ouders stonden hun kind aan Amon-Ré af, wat een grote gebeurtenis was en een eer voor hen. Heel Egypte stond dan ingesteld op het wonder. Het kind kreeg een geestelijke ontwikkeling, zoals alléén in het oude Egypte beleefd kon worden, en maakte zich dan gereed voor een grootse taak.

Ik zei u reeds, de nachtzittingen gingen door, ook al dienden zij slechts om de Goden te vragen wanneer het kind geboren zou worden. Meestal wisten de hogepriesters jaren van tevoren reeds waar het kind geboren ging worden. Maar deze zittingen, die gehouden werden met lagere krachten, leverden geen wijsheid op. Telkens weer konden de hogepriesters het gefantaseer vaststellen. Kon de priester, die als medium diende, zich niet verdedigen of bewijzen afleggen dat hij waarlijk in aanmerking kwam voor de hoogste begaving, dan stond hij voor de dood. Deze priester werd dan voor de wilde dieren gegooid. Nu kon hij bewijzen geven. Velen gingen tot deze ongelijke strijd over, maar waren in korte tijd verslonden. Zij die het dier door hun concentratie konden overwinnen bewezen echter gaven te bezitten en waren vrij.

Zo kreeg elke priester, die dacht als medium voor de Grote Vleugelen te kunnen dienen, zijn kans, maar het merendeel bezweek.

Gene Zijde sprak nu door hun mond grote onzin, zij sprak zichzelf tegen. Hoe zich deze mediums ook verdedigden en aanvoerden, dat de gegeven diepte nog nimmer was bereikt en dat de meesters aan Gene Zijde door hen andere wijsheid wilden schenken, het hielp hun niet, de hogepriesters dachten er toch anders over en stelden deze mediums voor de feiten. Vele priesters verloren hun leven, totdat echter het kwaad in de astrale wereld zichzelf had

weten op te bouwen, zo hoog, dat de hogepriesters hun houvast verloren en aan zichzelf gingen twijfelen. Dat was het ogenblik voor het oude Egypte, waarop de zwarte magie de witte overwon en het bergafwaarts ging, de duisternis tegemoet.

Het vreselijke gevecht tussen goed en kwaad heeft eeuwenlang geduurd en is door het kwaad gewonnen. Duizenden priesters verloren het aardse leven erdoor, werden krankzinnig of uitgeleefd door de demonen van de hel. De geestelijke gaven werden bezoedeld. Het medium kwam niet van zichzelf los, ook al probeerden het allen, want eerst dán werden ze als een God aanvaard. Maar wie uittrad beleefde zichzelf, kon niet boven het eigen gevoelsleven en bewustzijn uitkomen en was niet geschikt om de Grote Vleugelen te vertegenwoordigen. Wie te ver ging wist van tevoren, dat de waanzin als een astrale persoonlijkheid hem zou aanvallen en daar deinsden velen voor terug. En de meesters aan deze zijde konden deze ontwikkelde priesters niet in hun leven optrekken, omdat er niet één onder hen de gevoelsgraad bezat om de astrale wetten te beleven.

Al deze priesters konden uittreden, zich volkomen losmaken van hun stofelijke toestand, maar waren toch nog niet geschikt om voor het allerhoogste te dienen. In deze studie, onder het machtige beleven van de kosmische wijsheid, zouden al deze priesters toch zijn bezweken. De meesters aan deze zijde konden hun levens peilen en doorzien en begonnen er dus niet aan, omdat het hun niets anders dan ellende zou brengen. Heel Egypte bad de Goden om een Grote Gevleugelde, maar er viel niet meer te bidden, de zwarte magie overheerste nu in alle tempels.

Door dit alles kan ik u aantonen, dat ook de Egyptenaren hun eigen levensgraad moesten aanvaarden, doch zij konden daar niet bovenuit komen, want de geestelijke wijsheid en de gaven riepen hun het halt toe. Wie hoger greep dan het bereikte bewustzijn, bezweek. En toch hadden al die priesters zich voorbereid, de astrale wetten leren kennen, maar het hoogste mediumschap konden ze niet bereiken. Deze sensitiviteit, waarvan ik heb gesproken, moesten ze zich nog eigen maken. Ze konden genezen en waren helderziend, maar de astrale wijsheid was op eigen kracht niet te beleven. Hiervoor hadden ze geestelijke hulp nodig.

Eens in de honderd jaar leefde er een Grote Gevleugelde, een geestelijk medium, dat de psychische trance bezat, waardoor alle gaven beleefd konden worden. Deze mediums waren overwinnaars op het occulte gebied, het universum behoorde hun toe, hun leven was ruimtelijk diep en tot klare eenheid met onze wereld gereed.

Toen, zoals gezegd, het wonder uitbleef en men zittingen ging houden met de ondergeschikte mediums, kwam het geestelijke verval. De meesters aan

deze zijde trokken zich terug en wilden het duistere leven van de priesters niet volgen en stonden voor leugen en bedrog niet open. Zij dienden die afbraak niet. Hun geestelijke taak was voorbij. Nu werd wit, zwart.

De priesteressen werden verkracht; onder het mom van heiligheid maakten de priesters zich geheel één met deze levens, doch zagen zichzelf afdalen in hartstocht. De hartstocht en de verdierlijking overheersten al deze levens en dit werd door de demonen nog opgevoerd, zodat al deze „heiligen” in een poel van menselijke ellende verzonken. Nog enkele goeden volgden hun eigen weg, maar stonden machteloos tegen zoveel kwaad en gaven de moed op. Toen ook zij het aardse leven verlieten, waren alle tempels in handen van het kwaad overgegaan.

De magische wetten treden nu naar voren. Iemand op verre afstand volkomen blind slaan was een klein kunstje voor de priesters. De zieken werden nog enigermate geholpen, doch andere gezonde lichamen besmet en tot de allerlaatste vezelen afgebroken. En dit alles om hun haat te kunnen botvieren! Hun vlijmscherpe, dodelijke concentratie drong door alles heen, ze vernielden elk weefsel of verlamden de organen, ze konden in een mens afdalen, want niets hield hen nu tegen, ze waren heersers op hun eigen terrein. Toen de duivelse machten de hoofden van de Tempels, de zeven hogepriesters, als hoogste gezag hadden overwonnen was er niet één goede priester meer, allen in de tempel volgden en dienden het kwaad. Ze hadden hun leerschool beleefd en een graad als priester behaald. Gene Zijde volgde vanuit de sferen van licht het verval. Waaraan eeuwen was gewerkt verdween van de aarde. (Tussen haakjes in eerste druk: De Rozenkruisersorde redde wat er te redden was, het enige, dat de wereld bezit en nog in handen is van het goede.)

Voor deze priesters bestonden er geen astrale onmogelijkheden meer, ze hadden de magische wetten leren kennen. De farao is in hun macht, de priesters heersen over Egypte. Van dat ogenblik af treden de fysische verschijnselen op de voorgrond. Nog even waait er een frisse wind door de tempels van Ra-Ré en Isis, doordat daar de orde enigszins hersteld werd, maar ook die goedwillende krachten werden overwonnen en hierna lost het beroemde Egypte volkomen op in narigheid en astrale ellende. De tempels komen nu tot geheel verval, het laatste levenslicht doofde zichzelf uit en van nu af zweven tafels en stoelen door de ruimte. De priesters leerden thans de elementaire wetten kennen; het stenen gooien kan beginnen. Een geestelijke hemel is in een duistere hel veranderd!

Een groot leger van duistere astrale wezens helpt hen deze verschijnselen tot stand te brengen. Dit is juist hetgeen, waarop eeuwen is gewacht. Magiers hangen in onzichtbare touwen, een kind klautert omhoog en verdwijnt, lost voor de toeschouwers in een hemel van Amon-Ré op. Nu worden de

materialisaties en dematerialisaties beleefd, die tot stand komen, omdat deze priesters in hun duister astraal leven op te trekken zijn. (Tussen haakjes in eerste druk: Of het was niet eens mogelijk geweest. Door oningewijden kunnen deze verschijnselen niet beleefd worden.)

Het is machtig wat er nu gebeurt, maar voor Gene Zijde hebben de opgeroepen verschijnselen geen betekenis; het lagere in de mens brengt hen tot stand. Alle priesters beoefenen nu de zwarte magie. Vele volken willen deze gaven bezitten en nemen ze over, doch de ene mens na de andere gaat er zijn eigen ondergang door tegemoet.

Nu ontstaan de graden voor de gaven, de een beleefd de waarachtige verschijnselen, anderen daarentegen de afschaduwing van de werkelijkheid en fantaseren. De charlatans treden naar voren. De echte magiër voelt, dat zijn tijd nu gekomen is om zich te verbergen, tenminste indien hij wil voorkomen, dat men zijn kunst na-aapt. Hij trekt zich in zijn duister bestaan terug. De eeuwen vliegen voorbij, de wijsheid in Egypte behoort tot het verleden. Ook in uw eigen tijd houdt een waarachtig magiër zich nog steeds verborgen, alléén het bedrog treedt naar voren. Die mensen willen hun kunsten tonen, de waarachtige magiër is een geestelijk kunstenaar, iemand die het organisme heeft overwonnen. De rest is dierlijk gespuis!

Al deze mensen zoeken zichzelf en gaan toch eens hun ondergang tegemoet. Er zal één ogenblik komen, waarop zij hun eigen bescherming verwaarlozen. Dan zijn ook zij verloren. Allen zullen hun occulte tol betalen, niet één mens kan eraan ontkomen!

In het Oosten trachten fakirs en magiërs de hoogte van het oude Egypte te bereiken. Voor een enkeling is het weggelegd dit doel te bereiken, het merendeel bezwijkt in hun studie. Een ingewijde en een geestelijk yogi zoeken naar de kosmische wijsheid, deze mensen stellen zich op de sferen van licht, op de Onzichtbare en Zichtbare God in en willen de ruimte leren kennen. Er is dus hoog en laag ontstaan, er leven mensen in het Oosten die de Witte, en anderen die de Zwarte Magie vertegenwoordigen, juist zoals het oude Egypte heeft gekend. Beide gevoelsgraden zijn nog steeds op aarde en vertegenwoordigen een eigen wereld. Maar wie onder hen kan zich aan de astrale meesters overgeven? Die instrumenten moet u zoeken, hoog en laag, en het Oosten zoekt zélf. Wie de occulte wetten of de astrale wijsheid wil beleven, moet dat bezit verdienen. Dit heeft het Oosten niet begrepen en het begon aan een eigen studie.

De geestelijke gaven, dat moet u thans toch duidelijk zijn, hield Gene Zijde in eigen handen. Deze geestelijke wonderen behoren tot de sferen van licht, die wijsheid kan u het lagere bewustzijn niet schenken. Het kwaad maakte zich meester van het occultisme, de hellen stroomden leeg, op aarde

dienen leugen en bedrog de geestelijke gaven, waarvoor echter de sferen van licht geen achtung voelen.

Straks, wanneer wij de occulte wetten en de geestelijke gaven ontleden, zult ge deze waarheden leren kennen.

De Westerse onderzoeker heeft dan ook heel het Oosten moeten afzoeken om een goed en betrouwbaar medium in onze handen te vinden. Teleurgesteld kon hij naar het Westen terugkeren, niet één medium van de vele duizenden, die hij er ontmoette, was in staat hem van de astrale wereld te overtuigen, hem onze wijsheid te schenken, al die mediums kenden zichzelf niet. Geleerden zochten het Oosten af, het nietig beetje wijsheid dat zij voor het Westen meebrachten, loonde al hun moeite niet. En toch zoekt het Oosten waarachtig naar God, naar de Schepper van alle leven op aarde en in de ruimte. Een ingewijde, die hem ervan had kunnen vertellen, houdt zich verborgen, hij weet, dat men hem toch niet begrijpt. Die de geleerde uit het Westen ontmoette, waren de charlatans van het Oosten! Wie is God en wát is God, ziehier de essentiële vraag waarop het Oosten en het Westen het antwoord zoeken. Maar wie heeft de waarachtige God aan Zijn openbaringen begrepen? Is het Oosten op eigen kracht in staat u hierop het antwoord te schenken? Kan het Oosten de diepe wetten in eigen leven waarlijk vaststellen, zodat het leven aan Gene Zijde als een bloem in zijn handen ligt? Is het helderzien van het Oosten kosmisch schouwen? Is de wijsheid, die daar ontvangen en beleefd wordt, waarlijk uit een bron, die de oerafstemming heeft beleefd? Op deze reis zal u dit alles worden verklaard, wij zullen tezamen die moeilijke weg bewandelen en scherp de wetten vaststellen en ze daadwerkelijk ontleden.

Hiervan heb ik een studie gemaakt. Ik heb de Oosterlingen in hun zoeken vanuit mijn leven kunnen volgen, want ik sloot mij in hun levens op. Daarna volgde ik de witte en de zwarte magie en het Westerse medium, ik onderzocht het kwade en het goede, omdat ik in staat wilde zijn u thans deze wonderbaarlijke wetten te verklaren. In hun tempels beleefde ik al hun verschijnselen en kreeg voor de goede heiligen ontzag, want ik begreep hun groot verlangen om de God van al het leven te mogen zien. Als onzichtbare toeschouwer leefde ik in hun midden en zag nu, hoe zij de magische wetten beleefden.

Ik ben de God van al het leven dankbaar voor de mij opgelegde taak, ik vertel u daarom dan ook de heilige waarheid. Wat u thans geschonken wordt is door heel Gene Zijde beleefd, al het leven van God heeft zich deze wetten eigen moeten maken, wilde het zieleleven hoger kunnen gaan. De mij opgedragen taak is het heilige bezit van het verkregen bewustzijn en het zijn de engelen aan deze zijde, die willen, dat de mensheid op aarde ontwaakt. Heel

Gene Zijde volgt mij!

Geve God mij de kracht alles aan de aarde te mogen schenken, eerst dan kent u op aarde de occulte wetten en kunt ge het goede medium van de bedrieger onderscheiden. Want dat is de bedoeling van de meesters, die datgene in handen hebben, wat ik dien!

De communicatie met het kruis en bord en de planchette

Het kruis en bord en de planchette zijn mogelijkheden om met Gene Zijde in contact te treden. Deze methode om geestelijke zittingen te houden, is u eigenlijk door de Egyptenaren geschonken en overgebleven van al het machtige, dat de Egyptenaren hebben gekend om met onze wereld te spreken. In het begin van de Egyptische ontwikkeling was dit contact het allereerste beleven met Gene Zijde, maar dit eenvoudige middel moest plaatsmaken voor de goed ontwikkelde mediums. Ook al was de vorm van het kruishout iets anders, de betekenis ervan is in de vervlogen eeuwen niet verloren gegaan.

In uw eigen tijd weet hoegenaamd niemand, wat er geschiedt, wanneer u het kruishout vasthoudt en Gene Zijde spreekt. Meestal komt er van deze zittingen niets terecht, daar de aanzittenden van de occulte wetten voor het seanceren niets afweten, ook al lijkt het zo eenvoudig. Immers, u hoeft maar te gaan zitten, het kruishout op uw vingers neer te leggen, even af te wachten en zie, het kruishout draait al en Gene Zijde spreekt. Maar is het zo eenvoudig? Ge zult dit thans leren kennen.

Nee, zó eenvoudig is het niet. De communicaties met het kruis en bord en de planchette – het plankje op drie kogels met een potlood er doorheen gestoken – is ontzettend moeilijk. Vele astrale wetten moeten uw afgestorvenen kennen en overheersen tijdens het seanceren, of u beleeft niets dan ellende, narigheid, leugen en bedrog, doordat spotgeesten zich manifesteren. Op aarde leven heel veel mensen die het verlangen bezitten zich geestelijk te verrijken. Hun kerken kunnen hen niet meer bekoren, waaraan de leer van de eeuwige verdoemenis schuld heeft, wat hen ertoe bracht het op de occulte weg te zoeken. De kerk verloor deze zielen, want voor hen was God een Vader van liefde.

Christus bracht het Heilige Evangelie. Hij wees de weg naar het leven na de dood en van dat eeuwigdurende wilden ze alles weten. Die de stoute schoenen durfden aantrekken gingen op weg, volgden seances of gingen zelf aanzitten, maar werden meestal bedrogen. Velen keerden toen ook het seanceren de rug toe, hun overgegangene vrienden, ouders en verwanten bleken wartaal te spreken of waren door de duivel bezeten. Het spiritisme had hen in de ellende gestort en was duivelsgedoe! Het eenzijn met Satan!

Deze zielen hadden met hun handen af moeten blijven van het kruis en bord, want ze waren niet voorbereid. En toch heeft Christus gezegd: „Onderzoekt alle dingen en behoudt het goede.” Wat zij echter voor goeds leerden bleek later niets anders te zijn dan klare onzin, leugen en bedrog. Teleurge-

steld gaven zij de moed op of keerden naar hun kerken terug, waar ze als verloren zonen en dochters werden begroet. Deze verboden vruchten smaakten waarlijk bitter, als azijn zo zuur, en toch vertelden anderen weer, dat zij het honingzoete ervan hadden geproefd. Ja, hemels was het! Ongelooflijk hetgeen verkregen werd, ze leefden in een hemel. Was dat voor de anderen dan niet weggelegd?

Velen zochten, wilden dat hemelse leren kennen en die geestelijke honing proeven, doch werden door spotgeesten uit dit paradijs geslingerd. Anderen bleven zoeken, ook al kostte het hun de eigen persoonlijkheid als inzet, ze gaven de moed niet op, het seanceren bleef hen aantrekken en ze probeerden het telkens opnieuw.

Duizenden mensen hebben hun occulte tol moeten betalen en het hoofd moeten buigen voor de astrale wetten. Ze vroegen zich af of deze moeilijkheden te overwinnen waren, doch niemand kon hun het antwoord geven. Hun eeuwigheidsgevoel kon echter niet meer inslapen, zij bleven wakker en bewust zoeken naar de werkelijkheid op dit gebied. Wat achter de sluier leefde wilden ze leren kennen, temeer, omdat ze hun geliefden hadden verloren. Ze seanceren niet voor de sensatie, het was hun heilige ernst, doch hun levens en hun seances mislukten.

De astrale wereld bleef in een dicht waas gehuld. Indien er iets door Gene Zijde gegeven werd, was het leugen en bedrog. Vaders, Moeders, zusters en broers, familieleden en kennissen vertelden de onzinnigste kletspraat. Ze kenden hun geliefden niet meer en vroegen zich af, of ze al die tijd hadden geslapen. Ze leefden immers in de Goddelijke ruimte? Stonden hun levens stil? Waren ze niet hoger gekomen? Hoe was het mogelijk, dat ze dergelijke nonsens konden vertellen. Waarom vertelden ze niet van dat nieuwe leven? Door het kruishout konden ze weer met hen spreken. En waarom zij niet en anderen wel? Er waren mensen, die heerlijke avonden beleefden van heilig samenzijn, het waren schone, geestelijke uren van geluk. Ze voelden zich dan op heilige bodem, verheven boven de aardse ellende. Was dat voor hen niet te bereiken?

Verschillende zittingen heb ik van deze zijde af mogen volgen. Eén van deze bijeenkomsten wil ik voor u ontleden, u kunt dan zelf vaststellen hoe ge seanceren moet en waardoor ge in contact kunt komen met uw familieleden, uw geliefden, die vóór u heengingen.

Soms kregen de aanzittenden geestelijke wijsheid en was er een geestelijk contact opgebouwd, meestal echter ontving men kletspraat. Dan waren er stoornissen, zei Gene Zijde, spotgeesten, die zich vermaakten. Hadden die geesten niets anders te doen? En waarom kwamen er spotgeesten, vroegen de aanzittenden zich af, ze wilden immers het goede?

Al deze mensen vroegen om bedrogen te worden. Aan deze zijde kon ik hun seanceren volgen. Hun levens waren niet in harmonie met deze wereld, want hiervan begrepen ze niets. Ze hadden er nimmer één woord over gehoord, niemand kon hun raad geven. Ze seanceerden onvoorbereid en moesten nu aanvaarden, dat Gene Zijde hun onzin vertelde.

Het eigen verlangen overheerste het kruis en bord. En toch lijkt dat seanceren zo eenvoudig. U gaat maar aanzitten, neemt het kruishout op uw vingers en het draait al. Spoedig worden de letters van het alfabet gespeld en is Gene Zijde aan het woord. Van tevoren is er gebeden, mooie muziek gespeeld, wierook gebrand en toch kwamen er spotgeesten, werd er onzin verteld. Gene Zijde kon beginnen. Zó eenvoudig is het niet. Voor het seanceren met kruis en bord of planchette is veel meer nodig. We zullen al deze verschijnselen volgen.

Vier mensen, twee mannen en twee vrouwen, zitten aan, de voorzorgsmaatregelen zijn getroffen, het is afwachten op hetgeen er komen gaat. Ze zitten reeds enige tijd aan met wisselend succes, mooie avonden zijn er volgens hen beleefd, maar dan ineens is het weer verschrikkelijk en komen er spotgeesten door. Die spotgeesten bedierven hun mooie avonden. Ze kregen wartaal en bedrog en konden zich van die spotgeesten niet bevrijden. Toch gaven ze de moed niet op en seanceerden verder. De eerste fouten zijn reeds gemaakt, maar die konden ze zelf niet vaststellen. Toen ik bij hen binnentrad werd er gespeld:

„Ik ben het, je vader.”

Deze geest kende hen, het moest hun vader zijn. Hij beantwoordde hun vragen, doch door de schommelingen van goed en slecht wantrouwen ze hem en zijn zoon vroeg:

„Bent u het werkelijk, vader?”

„Ja, kinderen, ik ben het, je vader. Herken je mij dan niet?”

Ze geloofden hem nu en wachtten af. Een ogenblik later werd er gespeld:

„Ja, kinderen, heus, ik ben het. Ik heet Johan.”

„Prachtig,” is het antwoord „dat klopt. Maar kunt u ons wat meer van uw leven vertellen, vader? We willen zo gaarne weten hoe uw leven nu is. Als bewijs, ziet u?”

„Ja,” spelde het kruis onmiddellijk, „dat kan. Ik ben op de vijftiende jarig. Je moeder precies twee maanden later. En we zijn beiden even oud.”

„Dat klopt, vader, het is in orde. Kunt u ons nog meer vertellen, vader, want we zijn zo voor de gek gehouden.”

„Je moet zeer voorzichtig zijn, jongen, en niet meer op de tram springen, het is zeer gevaarlijk.”

Ook dat bleek juist te zijn. De geesten weten alles, zegt er een en ze geloven

het, want vader heeft gesproken. Nu hebben ze geen bewijzen meer nodig, dit is allemaal juist. Het is heel mooi, maar even later komen er andere geesten door. Vader is weg. Zijn het spotgeesten? Er wordt gezegd:

„Wat willen jullie eigenlijk? Domkoppen! Wat doe je in de kou? Bemoei je met je eigen rommel.” Ze lieten het kruishout los, maar na een kort ogenblik gingen ze maar weer verder. Vader komt terug. Hij heeft hun iets te vertellen. Ik bleef hen volgen. Door geen van hen werd ik gezien. Ook al was er een helderziende aanwezig geweest, hadden ze mij toch niet kunnen waarnemen. Ik volgde vanuit mijn eigen levensgraad het seanceren en hun contact met onze wereld. Ik nam waar, dat de geest, die Johan heette, niet eens aanwezig was. Die persoon leefde aan deze zijde en was toch niet tot hen gekomen. Deze mensen zouden echter Johan terugroepen, nu traden er wetten naar voren, waarvan de aanzittenden niets begrepen. Men stelde opnieuw vragen, die beantwoord werden door Johan naar zij dachten, terwijl het toch hun eigen gedachten waren, die op het bord verschenen. Ze stelden vragen en gaven zichzelf antwoord!

„Vader, bent u er nog?”

„Ja, mijn kind, ik ben er.”

„Waarom komen er steeds spotgeesten tot ons?”

Het kruishout ligt op de vingers, maar het zegt niets, het is afwachten op het antwoord. Maar dat antwoord komt niet en de zoon, die aanwezig is, vraagt opnieuw:

„Bent u er nog?”

„Ja, ik ben er, maar moet het eerst controleren.”

„Dat is prachtig, vader.” Ze zijn gelukkig met dit antwoord. Vader zal hen helpen. Ze begrijpen ook, dat het niet eenvoudig is, dat is een probleem, waarvan weinig spiritisten iets weten. Ze zullen het thans te weten komen, want vader is er, en vader was een goed mens, die gelukkig zal zijn in zijn hemel.

„Ik ben gelukkig,” komt er op het bord. De zoon, die meer wil weten over de spotgeesten, vraagt:

„Mankeert er iets aan, vader?”

Er komt snel en krachtig: „Houd je kop, man!”

Ze leggen het kruishout neer en houden op. Hiertegen is niet te vechten. Een week later komen ze weer bijeen, ook ik ben aanwezig en met mij de waarachtige Johan. Deze geest ziet mij niet, ik leef in een andere afstemming, hij kan mij niet waarnemen. Ik wil onzichtbaar blijven voor hem en voor iedereen, want mij gaat het om dit seanceren, om het goede en verkeerde te volgen. Johan ziet onmiddellijk het gevaar in en tracht zich met hen te verbinden, hij kent het grote verlangen van zijn zoon en de anderen om met

Gene Zijde in contact te komen. Hij volgt hun levens, kan vaststellen hoe hun persoonlijkheid is, ziet hun uitstraling en weet nu, dat hij hen niet kan bereiken. De spotgeesten zullen hem verdringen en die zijn waarlijk aanwezig. Hij staat machteloos! Toch spelt het kruishout:

„God is liefde. Hoe moeten wij Zijn barmhartigheid tonen?” Verder komt het kruis niet. Eén van de aarde zegt:

„Onzin!”

„Waarom?”, vraagt een ander. „Lees zelf maar. Hier staat: „Hoe moeten wij Zijn barmhartigheid tonen?” Dat luidt en wil zeggen: „Hoe moeten we barmhartig zijn?”

„Je moet het niet zo scherp beoordelen,” zegt de zoon van vader Johan, „er kunnen fouten komen. Het ging net zo goed.”

„Onzin!”

Ze spelden hun eigen gedachten. Toen kwam er:

„Bidden, laat ons bidden.” Allen baden en gingen even later verder. Maar aan deze zijde was er niemand, die hun zei te bidden. Het waren hun eigen gedachten, vader Johan kon hen niet bereiken. Ook op deze avond ontvingen zij geen geestelijk voedsel. Tot hen sprak het onbewuste, kletspraat was het. „We kunnen beter ophouden,” vond er een, „want er komt toch niets.” Maar de anderen willen er niets van weten. Misschien komt er toch nog iets van terecht. Ze zullen deze zittingen voortzetten. Men vraagt aan het medium – de zoon – wat hij ervan denkt. Maar hij weet het niet. „En toch,” zegt hij na even te hebben nagedacht, „was het mijn vader.”

„Zeker net als mijn moeder,” laat zich een vrouw horen, „ook al bedrog.”

„We deugen er niet voor,” zegt weer een derde, „hier moet je kracht voor hebben en géén van ons bezit deze.”

Deze man zegt waarheid. Ze bezitten die geen van allen want ze zijn niet voorbereid, ze weten van dit eenvoudige seanceren niets af.

„En toch,” zegt de zoon, „ik voelde iets.”

„Wat dan?”

„Ja, dat weet ik niet, ik kan het niet zeggen, maar ik voelde iets, ik weet zeker, dat vader er is. Begrijpen doe ik het nog niet.”

En de anderen begrijpen er nu nog veel minder van dan zo-even, het wordt steeds ingewikkelder.

„Ah,” zegt de zoon plotseling, „nu weet ik het. Ik voelde angst. Angst was het, angst, maar voor wat?”

„Ja, ook wat, waar zal je angst voor moeten hebben? Dat begrijp ik niet,” laat z'n vrouw hem weten.

„Ik voelde iets van praten,” zegt de zoon, „maar waarvoor zou ik moeten praten? Kan je dat begrijpen?” De anderen begrijpen het niet. En de zoon van

vader Johan vindt het zelf ongelooflijk.

Wat heeft dit alles nu te betekenen? Voor het seanceren met kruis en bord zijn krachten nodig, mediamieke sensitiviteit! En hiervan hebben geen van allen iets. En toch, hierdoor komen deze zittingen tot stand. Eén graad van het gevoelsleven is er nodig van de zeven, die u reeds heeft leren kennen en waarvan ik u de wetten enigszins verklaarde, of van dit seanceren komt niets terecht. Door hun eigen wil, door hun verlangen, kwam het kruishout in verbinding, ging het draaien en spellen, gaf het antwoord op de gestelde vragen. En géén geest heeft er schuld aan!

Door uw eigen denken en voelen komt het kruishout in beweging. U geeft uzelf dan antwoord op uw gedachten, in woorden uitgesproken, want Gene Zijde kan u niet bereiken. Ge hebt u ingesteld op het seanceren, niet op het passief zijn. En dat is nu het verkeerde, hierdoor sluit ge u zelf voor onze zijde, voor dit contact, af. Een geest van het licht kan u nu niet bereiken, wél de spotgeesten!

Ik zag vanuit mijn eigen wereld, dat de vader alles probeerde om in contact te treden met zijn zoon. Hij wilde van gevoel tot gevoel tot deze éénheid komen, maar werd door spotgeesten gestoord. Op verschillende wijzen probeerde hij het, hij wilde hun duidelijk maken, dat ze moesten ophouden. Hij legde angst in zijn zoon. Die angst werd zwak gevoeld, maar hoewel de aardse persoonlijkheid deze gevoelens van hem overnam, kwam zij er niet door tot handelen. De vader liep zich tegen hun verlangen en hun onkunde, tegen hun gebrek aan sensitiviteit, te pletter.

Hoe hij zich ook inspande, de aanzittenden waren niet in zijn leven op te trekken. Zijn kinderen wilden dit contact, wilden gaarne met Gene Zijde spreken, even het leven na de dood voelen. Zijn zoon, die een weinig gevoelig was, zou hij na een grondige ontwikkeling in zijn leven kunnen optrekken, maar hij had er nu niets aan, het gevoelsleven van dit kind weigerde. Deze vader probeerde iedere mogelijkheid, want er dreigde gevaar. Ook ik kon niets voor hem doen, ook voor mij waren allen onbereikbaar.

Duistere geesten wilden van het gevoelsleven van de aanzittenden bezit nemen. Ze hoopten hierdoor weer opnieuw het stoffelijke leven te beleven, ze zochten ernaar, naar de warmte van het lichaam en naar heel veel zaken meer, naar aardse liefde. Door deze zittingen hoopten ze zich dit gevoel te verschaffen, want de aardse mensen stelden hun zielewoning voor hen open. Deze geesten waren niet eens diep gezonken of ze hadden geweten waar ze zich hadden kunnen uitleven op aarde en ze zouden deze seances niet eens hebben bezocht. Ze wilden zich nu vermaken en bereikten dit door het seanceren. De aardse mensen hadden hun zieledeuren wagenwijd opengezet, zodat ze ongestoord konden binnentreden.

Door het verlangen van de aanzittenden kwam dit geestelijke contact tot stand, wat de vader wilde voorkomen, daar hij zag, dat ze zichzelf antwoord gaven op de vragen, die zij stelden. De taal van de spotgeesten herinnerde hen aan de ruwe werkelijkheid, ook al waren dit geen moordenaars. Die mentaliteit zoekt het weer ergens anders, die weet, dat er op deze zittingen niets te beleven valt. Deze ongelukkigen wilden de stoffelijke éénheid genieten en zo mogelijk lekker eten en drinken. Het moederorganisme trok hen aan, het lichamelijke contact van de aarde. Voor deze zielen is dat te bereiken, miljoenen zielen van deze zijde zoeken het in de sfeer van de aarde bij de mensen en bereiken wat ze gaarne willen beleven. Door zich met man en vrouw te verbinden komen ze tot deze eenheid, indien het gevoelsleven voor hen openstaat, of die levens roepen hun het geestelijke halt toe. Door deze seances kruipen ze in de aura van de aanzittenden, en nu? Wat doen ze? Dit is alleen te voelen, geen woord wordt erover gezegd, in uw leven speelt zich dit spel – in volkomen stilte buiten uw weten – af. Vele aanzittenden zijn erdoor besmet, werden in korte tijd belééfd!

U denkt wellicht, dat dit niet mogelijk is en dat u er niet voor openstaat. U denkt, dat ge vrij zijt van deze besmetting? Vrij zijt gekomen van deze verlangens? Het is mogelijk, ge kunt zelfs op aarde uw derde sfeer beleven, doch dan is uw leven zo als wij het hebben leren kennen, heiligend! In u is er geen verlangen meer, u bent geestelijk vrij van iedere stoffelijke hartstocht. U hebt geen verlangen meer naar lekker eten, u kleedt zich niet meer opzichtig en u weet niet meer hoe uw eigen organisme is, alle wetten ervan hebt ge overwonnen. U bent geestelijk rein! Dat kan, maar de meesten die seanceren hebben lief, zoeken naar geestelijke warmte, en wie liefheeft en wat geluk wil beleven, staat open voor de astrale wereld, tevens voor spotgeesten. Waarlijk, het seanceren met kruis en bord is het moeilijkste wat er is, op dit gebied dan natuurlijk.

U bent nu een geestelijke heilige, hebt afstemming op de lichtende sferen en bezit het gevoel voor deze zittingen. Maar ... anderen zijn nog niet zover en met hun seanceert u. Die mensen moeten zich het gevoel nog eigen maken.

Er zijn daarom dan ook maar weinig mensen op aarde, die volkomen vrij zijn van stoffelijke gevoelens, want u kunt deze bewust en onbewust, willens en onwillens bezitten. Dat moet ge nog leren kennen, maar dat is eerst in ons leven mogelijk.

De spotgeesten beleefden deze zittingen alléén om het stoffelijke contact. Door het tezamen komen van twee werelden vinden ze al spoedig het gevoelsleven waarop ze afstemming hebben. Het beoogde doel is dan bereikt en de verbinding komt tot stand. Deze zielen eten en drinken door u, zoals ik

zo-even reeds opmerkte, ze leggen zich door dit contact naast u en in u om te slapen, te rusten en van uw lichamelijke warmte te genieten, ze leven, als uw eigen kind beleefd heeft, aan uw borst. Ze nestelen zich in uw zielewoning en denken er niet aan om heen te gaan. U voelt niet, dat dit astrale leven in uw leven is, uw gevoel ervoor leeft in het hogere bewuste, is een andere wereld dan die van u, gij moet er nog voor ontwaken. Dit leven is als ge uzelf voelt!

Op deze zittingen was er contact, ook al zou het eigenlijke éénkomen nog moeten plaatsvinden. Inmiddels probeerden de spotgeesten het en wilden het zover brengen, eerst dan konden ze van uw leven genieten.

Ik zei u reeds, deze mensen als astrale persoonlijkheden, zijn zo slecht niet, want een demon handelt anders. Die toont u desnoods het lichtende kruis of laat u een heilige gestalte zien, waarvan de uitstraling u verblindt, zodat ge denkt, met een geest van het licht in verbinding te zijn gekomen. Die wezens voeren u door het gebed naar uw geestelijke brandstapel en ze laten u levend verbranden, met andere woorden ze bewieroken u, geven u alles waarnaar ge verlangt, maar u gaat onherroepelijk uw eigen ondergang tegemoet. Deze demonen bidden met u, komen geheel tot eenheid met uw gevoelsleven, doch zuigen u intussen volkomen leeg en wel lichamenlijk en geestelijk. Daarna gaan ze verder of ge zijt door hen bezeten en raakt hen voor uw aardse leven niet meer kwijt.

Deze mensen bleef ik volgen, omdat ik zag wat vader Johan voelde en wilde voorkomen.

Toen ik op hun volgende zitting in hun midden verscheen – ondertussen had ik nog zittingen van anderen meegemaakt en het goede en kwade kunnen vaststellen – was vader Johan reeds aanwezig. Deze geest was geen seconde meer van zijn kinderen vandaan, hij bleef hen volgen. Wellicht kreeg hij een mogelijkheid om te kunnen ingrijpen. Hij vond geen rust meer en wilde groot onheil voorkomen.

Een van de aanzittenden las wat uit de Bijbel voor. Ze dachten de duistere geesten erdoor uit te schakelen, zo mogelijk te bekeren. Daarna werd gewijde muziek gespeeld en klonk het Avé Maria door het kleine vertrek en steeg omhoog, de ruimte in. Het deed mij goed, toen ik deze reine klanken opving, en ook vader Johan vond het heerlijk. Ze dachten toen gereed te zijn om te beginnen, namen het kruishout op hun vingers en stelden zich op Gene Zijde in. En onmiddellijk draaide het kruishout, maakte heftige bewegingen, om blijkbaar te zeggen, dat degene, die het kruishout in beweging had gebracht, zich gelukkig voelde, blij was, dat ze er weer waren. Enorm was de kracht van het kruis, toen er gespeld werd:

„Goedenavond. Hier ben ik weer, je vader.”

Vader was er weer, maar deze gedachten waren van henzelf. Dit – goeden-

avond – behoorde tot het verleden, het is iets, dat ze reeds kenden, dat doodgewoon voor hen leek en bij deze avond behoorde, maar waarvan ze toch de betekenis niet zouden begrijpen, indien hun vader waarlijk tot hen gekomen was en er iets van had verteld. Dit „goedenavond” is voor de eerste Eva en Adam het verraad geweest van de duivel, het gesmul van de verboden boom, het heerlijke suikergoed voor het kind, dat de moeder afgesloten heeft, maar dat het kind toch wil bezitten. Dit begin was fout! Het „goedenavond” en het „Hier ben ik weer, je vader” trokken ze zelf uit het kruis en bord, ze kenden dit gezegde. En omdat ze het kenden – er eigenlijk op rekenden – seanceerden ze nu reeds zélf. Ze sloten zich tegelijk volkomen voor hun vader af! Dit „goedenavond”, dat vele aanzittenden doet afdalen naar het bedrog en de fantasie, daarna tot de spotgeesten, is een groot struikelblok voor het seanceren met kruis en bord, met de planchette of met uw bekende kloptafeltjes, die door het tikken van het abc uw vraag beantwoorden.

Ze schiepen door hun verlangen een toestand om te kunnen beginnen. Welnu, het begin was er! En thans? Wat zou vader zeggen? Vliegenschug spelde het kruishout, er waren krachten aanwezig, die hun een buitengewone avond beloofden. Vader was er, maar vader kon geen antwoord geven. En direct daarna ligt het kruis stil op hun handen en twijfelt. Dan – plotseling – zegt het: „God is liefde.” Weer is het wachten. Nu komt er:

„God zorgt voor al Zijn kinderen.”

Het kruishout is aan het twijfelen geslagen. Dat houten ding, dat bewijzen kan geven van hevig temperament, gevoelig kan zijn, als men als mens zou wensen te kunnen, vele, soms heel veel persoonlijkheden vertegenwoordigt, u van geluk en van veel narigheid kan vertellen, datzelfde kruishout zwijgt nu als het graf. Het beroemde ding heeft niets te zeggen, het gezegende hout blijft zwijgen. Maar met een ruk komt het dan tot zichzelf, alsof het door een vaste hand wakker is geschud, iemand het gecommandeerd heeft te gaan werken, omdat de tijd kostbaar is, en het wonderlijke ding speelt:

„Wie in God gelooft, is thuis!”

Zou je niet op de knieën vallen en God danken? Deze gevoelens kan ik echter bij al de aanzittenden niet vaststellen, ze hebben er blijkbaar geen behoefte aan om God voor deze toch duidelijke woorden te danken. Ze zijn thuis bij hun vrienden, de zoon en diens vrouw, maar nu voelen ze zich dicht bij God.

„Ik wilde,” zegt zoonlief dan ook, „dat u ons eens iets anders vertelde.”

Hemel nog aan toe, dit is heiligschennis. Het kruishout gaat er niet op in. Ze wachten af, wellicht ...? Het één ontstaat door het andere, één woord trekt andere woorden tot zich en dan zouden ze verder kunnen gaan. De vraag werd gesteld:

„Mogen we weten, vader, wat ons hier stoort?”

Er kwam geen antwoord, althans men vond, dat het te lang duurde, en dus vroeg de zoon opnieuw:

„Mogen we vragen stellen, vader?”

En nu komt er dadelijk: „Ik wacht al op je, mijn zoon.”

Samen weten ze, dat dit verdacht is. Niettemin gaan ze er ogenschijnlijk op in en na zich innerlijk te hebben beheerst, zegt de zoon:

„Heerlijk, vader. Wilt u ons dan vertellen, verklaren, waarom we steeds gestoord worden? Waarom zijn hier altijd spotgeesten? Is het huis besmet? Waarom is het zo hopeloos slecht? Kunt u dit niet voorkomen, vader?”

Ze kregen geen antwoord op de vragen. Ze hadden dit ook niet ontvangen wanneer hun seance volkomen afgesloten was geweest. Meer dan één vraag stellen schept onrust, disharmonie. Géén geest kan u al die vragen ineens beantwoorden. Toch kwam er nog:

„Niet altijd.”

Ze begrijpen het antwoord niet. Wat wil vader zeggen met deze woorden? Het is geen antwoord op hun vragen. De zoon vraagt nu:

„Wat bedoelt u, vader?”

Zie nu zelf, deze vragen zijn niet te beantwoorden. Goede zittingen mislukken door het verkeerde vragen stellen. Stel één vraag, had ik hun willen toeroepen, maar ze hoorden mij toch niet. Maar vader Johan zei:

„Ik zal mijn best doen.” Aan deze woorden twijfelden ze niet, toch vroeg een ander:

„Bent u het zelf, vader?”

„Ja kinderen,” komt er nu direct en het kruishout vliegt over het bord. Er is weer kracht gevaren in dat onbegrijpelijke ding, ze zullen de bewijzen ervan ontvangen. De vader zegt weer:

„Ja, kinderen, ik ben het,” en ze aanvaarden deze persoonlijkheid. Toen zou vader van zijn eeuwigdurend leven vertellen. Ze kregen waarlijk een levenslesje. De vader sprak over de liefde. Ze moesten hun naasten liefhebben. Daarna zei hij nog enkele woorden over de rechtvaardigheid. Het ging ineens goed, bijna vanzelf. Maar ik zag en stelde vast, dat dit uit hen zelf kwam, hoofdzakelijk nu uit de zoon. Hij zou zijn vader even vertegenwoordigen. Ze stelden vragen en gaven zichzelf antwoord. De vader probeerde intussen op zijn zoon in te werken, doch plotseling waren er weer stoornissen. Hij kon deze stoornissen duidelijk zien en ze volgen. Het waren weer spotgeesten. Maar ook die stonden machteloos, want deze mensen waren nu niet te bereiken, ze hadden zich voor alles aan deze zijde afgesloten en ze zochten daarbij nog het hogere leven. Van een stoffelijk contact was er geen sprake, die mogelijkheid bestond nu niet.

De vader zou heel veel van zijn eigen leven hebben willen vertellen, maar hij moest aanvaarden, dat zijn kinderen niet te bereiken waren!

Dat het ineens zó goed ging, was, doordat ze zélf spelden. Hetgeen gespeld werd behoorde bij hun intellect, hun eigen bewustzijn. Doch toen ze vragen gingen stellen, weigerde plotseling hun gevoelsleven, ze schakelden nu immers hun eigen wil uit. Terwijl allen op het antwoord wachtten, lag het kruishout als bevroren in hun handen. Er was geen leven in het ding te krijgen, want ook hun gevoelsleven stond stil, deze machine kreeg geen geestelijke stroom van de persoonlijkheid. Nu waren er geen krachten aanwezig, hun wil weigerde. Dit afwachten sloot hun zieledeuren af.

Maar dit volkomen leegzijn is het nu, dat ze steeds hadden moeten bezitten, telkens weer opnieuw hadden moeten beleven en nimmer vergeten, want dan had hun vader iets tot stand kunnen brengen. Nu kwam er:

„In ons leven is er liefde. Er is niemand, die zich ongelukkig hoeft te voelen, wanneer de liefde in u is. God is Almachtig en zorgt voor ons allen. In de sferen is er steeds licht en het is zo mooi bij ons. O, als moeder het eens zou mogen zien, zou ze mij geen seconde missen, ze weet dan, wat haar te wachten staat. En eeuwige verdoemenis is er niet.”

Vóór dit alles was ontvangen, ging er geruime tijd voorbij, letter na letter werd ontvangen en tot woorden aaneengeregen. Toch was er aan deze zijde niemand, die het hun gegeven had, ook dit waren hun eigen gedachten. Al deze gezegden behoorden hun toe. Dit zijn antwoorden, die door het menselijke gevoelsleven worden bedacht en gevoeld. Die gedachten krijgen nu geestelijke betekenis, doordat deze mensen seanceren, niettemin zijn het hun eigen gedachten. Deze gevoelens worden zó opgesteld, alsof Gene Zijde hen neerschreef. Hetgeen gezegd werd, kennen ze, het behoort bij hun intellect. Niet één antwoord, dat een geestelijke wet zou verklaren, kan door het kruishout komen, al deze gezegden krijgen hun eigen stralenkrans, de gevoelswaarde van de aardse persoonlijkheid. Wij staan nu voor de levensgraden, de levensafstemming van deze mensen. Toen hun vragen waren gesteld, weigerde het kruishout, nu was er geen bezieling. Wat er gezegd werd, was hun eigen weten, zoveel wisten ze van ons leven af. Hoe spreken de occulte wetten hierover? Wat hebben de gevoelsgraden ons te zeggen? Door uw liefde, uw mediamiek gevoelsleven, deze geestelijke sensitiviteit en de kracht van uw persoonlijkheid, trachten wij een contact op te bouwen. Maar al heeft u veel liefde te geven, al hebt ge uw eigen „Koninkrijk Gods” opgebouwd en verdiend, wil dat nog niet zeggen, dat ge gereed zijt om te seanceren of een medium zijt, dat met onze wereld in verbinding kan treden. Waarlijk, het seanceren met kruis en bord is een kosmisch gebeuren, een groot probleem.

Het is niet zo eenvoudig, het is het moeilijkste op dit gebied voor u als

mens, want het betekent, dat ge uw beide benen van de aarde losmaakt, onder uw voeten de stoffelijke bodem verliest! En pas wanneer ge dat kunt is het voor ons weggelegd om uit uw leven die krachten te putten, waardoor wij ons leven verdichten kunnen. Indien ge u er niet volkomen voor kunt geven en daarbij de sensitiviteit mist, lopen wij ons tegen uw gevoelsleven te pletter, en u op uw beurt tegen de occulte wetten, want er is nu geen verbinding mogelijk. U kunt dus beter ophouden, u geeft zich voor niets!

Deze gevoelsgraad heeft dus geen betekenis voor de geestelijke gaven. En dit seanceren is een gave. Wanneer wij tot u komen door het kruis en bord, kunt ge levenswijsheid ontvangen. De gave is nu het woord, het woord de gave! Dat wordt u gegeven en heeft eigenlijk afstemming op het mediamieke schrijven of tekenen en het spreken onder inspiratie, op al de psychische gaven, die door geestelijke intuïtie tot ontwikkeling komen.

Laat ons echter terugkeren tot de vier aanzittenden, die door ons niet te bereiken zijn. Het enige wat we kunnen doen is trachten, één van deze vier mensen in ons leven op te trekken. Vier mensen tegelijk kan niet en twee is ook al niet mogelijk, althans heel moeilijk, wanneer er geen krachten aanwezig zijn. Is er kracht voldoende, dan zijn wij in staat om duizenden mensen ineens in ons leven op te trekken, doch dan komen andere wetten uw leven te hulp, waardoor wij een massa tot eenheid kunnen brengen. Nu helpt ons de ruimte!

Wanneer twee mensen voor het kruis en bord overheersen, staan we reeds machteloos, zelfs één verkeerde gedachte roept ons het halt toe. Voor het kruis en bord en de planchette is dat één wet. Voor sommige zittingen zijn vier mensen eerder te bereiken dan twee, omdat wij nu kunnen uitzoeken wie geschikt is. Maar ook dan komen wij voor problemen te staan, omdat vier mensen zich nimmer geheel kunnen geven, de één de ander stoort en geestelijk omverwerpt door eigen verlangens. Daar wij dus toch niet het verlangde ontvangen, dat ons twee mensen van één kleur, uit één levensgraad kunnen schenken, zijn er stoornissen. En die stoornissen schept u zelf, want u bent niet geschikt voor deze zittingen. U denkt te veel en u mag niet denken. U voelt zich en ge durft aan niets te denken of gij roept ons het halt toe. Indien wij vier mensen kunnen afsluiten, ontvangt u geestelijke wonderen, doch dat is een grote zeldzaamheid, een groot wonder!

Het volkomen leegzijn voor deze zittingen bezit bijna niemand in het Westen. Het leegmaken is het moeilijkste voor het seanceren, is voor u het wonder en voor het Oosten een grote, heel diepe studie. Indien u het kunt, bent u een geestelijk genie. We komen dat aanstonds nog tegen, dan zal het u duidelijk worden.

Op deze seance dreigde er gevaar, want de aanzittenden zouden later vra-

gen gaan stellen, die hen met de dood in verbinding brachten. Die vragen zag de vader reeds van tevoren, hij voelde het ogenblik naderen. Die vragen zouden zij, zoals alle andere, zelf beantwoorden. Hij zag hun moeilijkheden, zag de ellende die erdoor zou ontstaan, maar kon toch niets voor hen doen. Ook ik stond machteloos.

Zijn zoon was gevoelig, doch voor deze zittingen niet gereed. Hij bezat juist niet voldoende sensitiviteit om het mogelijk te maken dat de vader door hem van gevoel tot gevoel zou kunnen spreken. Ook hier kon hij niets voor hen doen. Z'n zoon voelde hem niet duidelijk genoeg. En hem in trance brengen ging niet, was volkomen uitgesloten. Wat ze thans ontvingen ging niet boven hun eigen bewustzijn uit, ze stelden vragen en gaven zichzelf antwoord. Allen misten het mediamieke gevoel, de geestelijke sensitiviteit voor onze wereld.

Enige maanden volgde ik deze zittingen reeds, doch geen woord kregen ze buiten hun eigen bewustzijn om. Soms ging het prachtig, ontvingen ze voor hun gevoel een prachtavond, totdat ze zelf waren uitgeput en zich weer even overgaven aan het kruis, dat kletspraat verkocht. Onmiddellijk herstelden ze zich, hun innerlijk leven kwam hiertegen in verzet, de zoon en twee anderen namen het kruishout in zich op en nu werd er snel en afdoende gespeld. Die avonden waren prachtig, de ene nog mooier dan de andere, nu waren ze gelukkig. Maar géén woord was erbij dat van Gene Zijde kwam.

Weken gaan er voorbij, hetgeen bereikt is laten ze niet meer los, willen ze niet meer verliezen, op deze hoogte moeten ze verdergaan. Het gaat alles zo vlot en het kruishout spelt prachtige zinnen. Wat denkt u hiervan?

„Goedenavond, mijn kinderen. Hier ben ik weer. Ge kunt vragen stellen.”

„Mogen wij u bedanken, vader, voor al het moois, dat u ons hebt gegeven? Wij zijn zo gelukkig.” De vader zegt:

„Waarom wilt ge mij bedanken? Is God niet het allerhoogste? Moeten we niet aan Hem denken? Ik ben maar een kind van God. Ik ben een dienaar. Heeft Christus het ons niet geleerd? Laat ons bidden en God danken.”

Het kruishout bidt: „O, God van al het leven. Geef aan ons de kracht om dit leven te kunnen voortzetten, geef ons het gezicht, het waarachtige weten, laat ons nimmer alleen. Voel onze wil om tot U te komen, geef ons de kracht, opdat wij ons staande kunnen houden. Wij allen willen dienen. Ik wil een kind zijn, Amen.”

Is dit niet christelijk? Is hiervan iets te zeggen? Neen, geachte lezer, waarachtig niet. Dit is een goed en eenvoudig gebed tot God opgezonden, maar dit gebed is echt menselijk, echt aards, het is bezwangerd van het stoffelijke voelen en denken en komt niet hoger dan het bewustzijn van de mens, die het opgezonden heeft. En dat gebed is u door de Bijbel gegeven, het is het ver-

kregen bezit van uw eigen gevoelsleven. Een geest van het licht bidt anders. Dit is dan ook het gebed van een van de aanzittenden, maar niemand ziet er doorheen of kan vaststellen, dat dit uit eigen brein en verlangens tevoorschijn treedt. Ze vinden het prachtig en het gebed is als zodanig eenvoudig, maar ik zeg u nogmaals, een geest van het licht bidt anders, die is volkomen los van uw Bijbel, die kent de wetten van leven en dood. Dan zegt „vader”:

„Het leven op aarde moet gericht zijn op God. Wie dat doet, ontvangt de hemelen en zal zijn plaatsvinden naast Hem, Die zijn leven kent. Wij allen hebben dat beleefd. Wij weten, dat God liefde is. Wij leven volgens de wetten van God, wij hebben beleefd, dat God ons liefheeft. Wie van jullie kan het aanvaarden? Is God niet waard aanbeden te worden? Heeft Paulus niet gezegd, dat het eeuwige leven in u is?”

Nu is er iemand van de aanzittenden, die even doordenkt, zijn gevoel uitschakelt, maar de anderen gaan verder en trekken ook hem weer in hun extase op. Maar hij zal het onthouden, straks wordt toch alles voorgelezen. De vader gaat door, vertelt heel veel en allen vinden het prachtig. Dan wordt de zitting gesloten. Het napraten kan beginnen.

„Halt,” zegt de een, „lees dat nog eens voor?” De zoon leest:

„Heeft Paulus niet gezegd, dat het eeuwige leven in u is?”

„Stop, dat is het. Heeft dat Christus niet gezegd? Zijn dat geen woorden van Christus?”

„Bah, wat kritisch ben je. Dat is schande, na zo'n avond! Neen, dat is heiligschennis.” De anderen vinden dat ook, maar hij zal het wel eens nazien.

„Natuurlijk,” zegt de zoon, „ik begrijp je, man, wat je denkt is goed, maar zal Paulus zijn meesters woorden niet nagesproken hebben? Vertellen ook wij het niet aan anderen, precies zoals wij het ontvangen, wat vader ons zegt, wat hij ons geeft? Dit is jammer, je kunt kritisch zijn, maar dit is afbreken.” Ook degene, die de opmerking maakte, vindt nu, dat de zoon gelijk heeft, hij zal niet zo kritisch zijn, neemt hij zich voor. Maar na al die onzin kan hij toch kritisch zijn. Ze gaan uiteen en zullen over acht dagen, op hetzelfde uur, terugkeren om verder te gaan.

Ik volg hen en het gaat prachtig; niet één spotgeest kan hen benaderen. Gevaar is er thans niet, want ze seanceren zélf. Al deze gedachten komen uit hun betere ik voort. De man met zijn kritisch gevoel heeft gelijk, Christus was het die zei: „Het eeuwige leven is in u, lieden!” Maar de zoon kent de Bijbel niet zo goed, zijn vriend en mede aanzittenden wel. Ze gaan verder, doch dit seanceren heeft met onze zijde niets uit te staan. Ze hebben hun eigen leven in handen genomen, zijn ingesteld op het goede, maar de één na de ander weet, wat er gespeld zal worden. Daar wordt echter niet over gesproken. Ze seanceren! Eén avond evenwel zal hun noodlottig worden, één

vraag kan hen in de ellende brengen. De zoon heeft het woord en vraagt, nadat vader gesproken heeft:

„Kunt u mij ook zeggen, vader, of Loes geopereerd moet worden?”

Het wachten duurt ditmaal verbazend lang. Allen voelen het. Er is weer iets. In lang hebben ze iets dergelijks niet meer gevoeld. Komen de spotgeesten terug? Op de vorige avonden ging het vanzelf, gaf vader hun direct antwoord, nu duurt het lang! Waarom eigenlijk? Er is geen leven in het kruishout te krijgen. Gaat het weer verkeerd? Ze krijgen er angst voor. Het kruishout weegt duizend kilo, het is niet te tillen. Ze voelen zich allerellendigst. Het duurt zó lang, dat de zoon vraagt:

„Bent u er nog, vader?”

„Ja,” komt er tamelijk vlug, „ik ben er.”

„Waarom antwoordt u dan niet, vader?”

„Ik moet haar toch eerst onderzoeken?”

Dat is het. Dat ze dááaraan niet gedacht hebben! Maar natuurlijk! Vader kan door haar heen kijken. Hij zal het weten! Het duurt nog even en dan spelt het kruis aarzelend, alsof het door een geslagen hond in beweging wordt gebracht:

„Ja, mijn jongen, nu weet ik het, Loes wordt niet geopereerd.”

„Prachtig, vader.” De zoon kijkt naar zijn Loes, ze lacht en de anderen wensen haar geluk. Dát is nu Gene Zijde. Dat is hun vader!

„Goddank, vader, ik ben u zo dankbaar!”

Vader zegt: „Behandel haar maar, ik zal je helpen.”

Nog mooier. Het is een uitkomst. Hieraan hebben ze niet gedacht.

De zoon vraagt vlug: „Ben ik medium? Ik bedoel, genezend medium?”

„Zou er één woord over mijn lippen gekomen zijn, indien het niet zo was?”

„Prachtig, vader. Ik zal Loes helpen. Wat moet ik doen?”

„Leg je handen op de zere plek, ik zal je helpen. God is liefde.”

De anderen gunnen hem dit geluk, hij is medium en het is zijn vader, die de leiding in handen heeft. Maar máchtig is het. Loes kan gerust zijn. „Ons gebeurt niets!” zegt hij tegen Loes. En z'n vrouw knikt hem toe, dat het goed is. Ze vinden het een geweldige boodschap. Ze stellen vast, dat ze geen dokter meer nodig hebben, ze genezen zelf. Door Gene Zijde komen deze wonderen tot stand. Ze vinden, dat Gene Zijde onmisbaar is. En het gaat goed, eigenlijk vanzelf, angstig goed! Het kruishout vliegt nu over de tafel. Vader vertelt iets over de Bijbel en zegt, dat ze elkaar moeten liefhebben, ze hebben nu gezien wat liefde vermag. Ze bidden samen, vader Johan geeft hun zijn zegen en ze draaien het kruishout om. Ook deze avond is voorbij. Maar Loes heeft pijn in haar buik en gaat direct naar huis en in bed. Ze is doodmoe.

Wat leren ons deze zittingen? De vader kon hen niet bereiken, toch komen

er zeer ernstige boodschappen door het kruishout. Hoe handelt hun eigen bewustzijn, het eigenlijke gevoelsleven van de aanzittenden?

Het kruishout draait door hun eigen wil, maar dat weet u reeds. Toen de vraag gesteld werd, of er operatie noodzakelijk is, lag het morsdood op tafel. Ze hadden zich op dat ogenblik op hun eigen leven ingesteld. Hun wil was uitgeschakeld. Ze waren volkomen leeg.

Dat is nu het ogenblik, waarop wij aan het opbouwen zouden kunnen beginnen, zo móéten ze steeds aanzitten, volkomen passief zijn en aan niets, niets denken. De vader moet antwoord geven, doch het duurt te lang. De zoon gaat weer denken en hij trekt ook de anderen met zich mee, en omdat die zien dat er weer leven in het kruishout komt, keren ook hun krachten terug. Hun wil is kruipend, net als het kruishout, als een geslagen hond kruipt het houten ding over het bord en zucht onder deze zware last, die de aanzittenden op het ding hebben gelegd. Wat zal het antwoord zijn? Nog duurt het, ze durven niet denken, het is een ernstige vraag. Dan komt het, weifelend nog, iets sterker dan, de anderen nemen het gevoel over en ... het fatale woord is er. Nu twijfelen ze niet meer, het kruishout vliegt, het gaat weer vanzelf.

Toen het kruishout het antwoord moest geven, kreeg het van hen geen bezieling. Het was levensloos.

Merkwaardig toch, dachten ze. Daar ze immers zélf seanceren en dan niet één geest in staat is te helpen, is hun gevoelsleven voor u dan nog zo onbegrijpelijk? Vertolkt het kruishout niet al hun gedachten? Heeft dit houten ding geen persoonlijkheid gekregen? Kijk goed en ge ziet het, ge kunt die persoonlijkheid volgen en zelfs vaststellen tot wie zij behoort. Het houten ding krijgt een eigen karakter, een eigen woordenkeus, het spelt voor u, maar ... door de anderen die met u aanzitten.

Deze mensen leefden naast de werkelijkheid. Ze bouwden zich een prachtig luchtkasteel op, 'n schijngestalte, die hun vader moet zijn. Deze vrouw moest geopereerd worden. Maar zij konden deze wijsheid niet ontvangen, ze waren niet te bereiken. De eigen wil konden wij niet overheersen.

Deze zielen verlangden té hevig naar Gene Zijde, doch zoiets doen bijna alle mensen. Voor deze zielen werd het noodlottig. Ze hebben geen begrip van de moeilijkheden, die het seanceren oplevert en ze kennen de wetten niet, noch elkanders gevoelsleven. De zoon wil geen narigheid, hij wil geen operatie en hij weet, dat een geest door het stoffelijk lichaam heen kan zien. Ze aanvaardden! En het kruishout deelt mee, dat God liefde is. Een klein drama speelde zich op deze zitting af, waarvan deze zielen zich niet bewust waren, doch dat ontzettende gevolgen zou hebben. Dit kleine drama zou voor de zoon leed en smart opleveren en voor de anderen leugen en bedrog,

een grote teleurstelling, ja, het zou hen Gene Zijde doen vervloeken. De zoon kon heel mooie muziek laten spelen en heel goed bidden, uit de Bijbel voorlezen, maar al deze goede eigenschappen konden niet voorkomen, dat Loes heel veel wetten te beleven kreeg, die maakten, dat ze spoedig het leven na de dood zou leren kennen.

Voor ons waren deze gevoelsgraden niet te bereiken, zij lagen te ver uit elkaar en botsten voor het seanceren, God kwam hun niet te hulp, kon hun niet te hulp komen, want de occulte wetten moeten beleefd worden en hiervoor hadden ze geen gevoel. Bidden alléén helpt niet! Ook al bidt ge nog zo innig, zo doeltreffend, het zegt niets, helpt u niet, omdat ge de occulte wetten moet leren kennen. Ge moet dóór deze wetten naar de geestelijke gaven. De vader moest hierdoor aanvaarden, dat zijn kinderen zichzelf bedrogen.

Wat ze niet hadden verwacht, gebeurde toch, de ziekte verergerde. De zoon helpt haar, legt z'n handen op de zieke plek, maar Loes ligt reeds bewusteloos in haar bed. Vader heeft gezegd, dat hij zal helpen en hij helpt. Hoe machtig het vertrouwen nu ook is, de geestelijke wetten vragen om beleving! Géén ziel kan eraan ontkomen. Vader, – váder helpt! Doordat het in de zoon niet opkomt, dat dit niets met Gene Zijde te maken kan hebben, is het geloof sterk, maar overigens kinderachtig onwezenlijk. De nuchtere mens van de aarde, een zwager van hem, die zo terloops komt aanlopen en Loes ziet, rent de deur uit zonder iets te vragen en haalt een dokter. De dokter komt en beveelt tot een spoedoperatie. Waarom is er zolang gewacht?

De dokter zegt iets van buikvliesontsteking. De zoon weet niet of het heel ernstig is, hij blijft aan een wonder geloven.

Loes wordt onmiddellijk van hem weggehaald, naar de operatiezaal gebracht en geopereerd. De anderen zijn er ook. Ze durven elkaar niet aan te kijken. Ze voelen schuld, maar waarom weten ze niet. Als kleine kinderen staan deze grote mensen tegenover elkaar, vragen elkander om vergeving en voelen zich geknakt. Het bloed stijgt naar hun hoofd, er deugt iets niet. Ze weten maar al te goed, vader heeft kletspraat verkocht. Jammer toch, het ging zo prachtig. De dokter treedt binnen en vraagt:

„Bent u mijnheer B.?”

„Ja, dokter.”

„Ja, kijk eens, we hebben alles gedaan wat we konden doen, maar deze ziekte is te lang opgehouden, u had ons eerder moeten waarschuwen.”

„Wat is het?”

„Ik zeg u, dat u eerder had moeten waarschuwen. De toestand is heel ernstig. Maar we zullen zien.”

Als de dokter weer spreekt is het om hun te vertellen dat Loes voorgoed is ingeslapen! Loes wordt eerst aan Gene Zijde wakker, in het leven na de dood

wacht haar iemand op. Ze zal nu de wonderen beleven, ze zal met Vader Johan terugkeren naar de aarde, beleven hoe ze seanceren en hoe ze daardoor de dood leerde kennen. Of Loes op haar eigen tijd gestorven is, doet hier niets ter zake, deze zittingen waren schuld aan haar ongeluk, aan haar vroege overgang.

Nu begon het gevloek. Gene Zijde is krankzinnig, geesten zijn er niet. De vader is een stuk vergif en het seanceren is duivelsgedoe. Het kruishout werd verbrand en de vriendschap verbroken. Haat voelen ze voor elkaar. Gelukkig zijn zij de dans ontsprongen, zeggen ze. De dood grijsde ook hen toe, maar ze roepen nu maar liever de hulp in van een dokter, ze hebben genoeg van al die onzin. Ze worden met modder gegooid, vooral door hun vrienden en kennissen van een ander geloof. Doch dat zegt allemaal niets, de occulte wetten vroegen hun geestelijke en lichamelijke tol. Loes heeft die tol door haar eigen leven moeten betalen. Deze mensen hebben schuld aan hun eigen ellende. Ze bewandelden een onnatuurlijke weg, ze wilden gaven, krachten en een hoger bewustzijn bezitten, die hun niet toebehoorden. Onvoorbereid gaven ze zich aan zichzelf over!

Ik zei u herhaaldelijk, deze mensen seanceren op eigen kracht, maar dat doen eigenlijk al die duizenden mensen, slechts één goede, afgesloten kring heeft zich onder hen gevormd, en daarvan hebben wij de leiding in handen. Eén op duizenden van deze kringen is goed, de rest seanceert zélf!

Het kruis en bord is 'n eenvoudig middel voor de geestelijke communicatie, zo denkt men op aarde, denken al uw spiritisten, die er nog geen weet van hebben, maar voor ons leven is het het moeilijkste wat er is, en wel, doordat wij u niet kunnen overheersen.

Het kruis en bord krijgt nu kosmische betekenis, het komt met wetten in verbinding, die tot ons leven behoren, maar waarvan men op aarde de krachten, de diepte en de strengheid niet kent. Willen we als geesten tot u spreken en buiten uw eigen bewustzijn en gevoelsleven om hierdoor uw persoonlijkheid volkomen uitschakelen, dan moeten wij al deze geschetste moeilijkheden kunnen overwinnen, zo wij u voor heel veel narigheid en occulte ellende willen beschermen.

We staan nu voor de zeven graden van het gevoelsleven. Uw leven moet met het onze in harmonie zijn, we moeten van gevoel tot gevoel tot geestelijke eenheid komen of ge seanceert zelf. Deze sensitiviteit móét u bezitten, het is het leegkomen van uw innerlijk leven, het noodzakelijk passief zijn, het loslaten van uw eigen-ik, waardoor Gene Zijde u in haar heiligheid kan optrekken. Er zijn tal van moeilijkheden, waardoor ik u kan aantonen, hoe moeilijk dit seanceren is.

De occulte wetten treden nu naar voren. Deze wetten hebben afstemming

op uw gevoelsleven of ze schakelen uw levensgraad uit, waardoor u niet te bereiken bent. Maar dóór deze wetten moeten wij de verbinding met ons tot stand brengen, waarvoor veel tijd nodig is. Hadden de aanzittenden waarvan ik u vertelde, zich volkomen kunnen geven, het leeg-zijn nimmer vergeten, dan zou deze vader een contact hebben kunnen opbouwen. Ook al duurt het jaren, u moet toch afwachten en volhouden, totdat het kruishout buiten uw denken en gevoelsleven om zélf spelt, want eerst dan kunnen wij aan ons werk beginnen en u geestelijke wijsheid doorgeven. En deze wijsheid staat ver boven uw eigen intellect, uw weten, voelen en denken, want u bent dan met de ruimte en het leven na de dood verbonden.

We zien echter van tevoren of ons aanzitten de moeite waard is, want anders weten we onze tijd verknoeid en beginnen wij er dus niet aan. Pas als we constateren, dat het de moeite loont en we veel mensen kunnen bereiken, zullen wij aan dit opbouwen beginnen. Is het eenmaal zover, dan voelt u de werking van het kruishout en hebben wij u voor alle stoornissen afgesloten. Of dit afsluiten, waardoor ge uw contact hebt, zo eenvoudig is, zult ge aanstonds leren kennen. U kunt dan zelf beoordelen of ge verder moet gaan met uw seances, of dat ge beter doet er nooit aan te beginnen. Wij hebben u dan voor alle gevaren en wetten gewaarschuwd en u de mogelijkheden om iets te bereiken ontvouwd.

Het seanceren met kruis en bord kan wonderschoon zijn voor u, maar weet u, dat wij onze mensen uitzoeken, indien we van deze zijde uit aan de mensheid iets willen doorgeven? Alleen zij, die in de derde graad van het gevoelsleven opgetrokken kunnen worden, kunnen hiervoor dienen, daar we hen in gevoel moeten overheersen. Dat is alleen mogelijk, wanneer we van gevoel tot gevoel één komen, we worden dan op zo'n avond als bloemen van één kleur en onze zielen smelten ineen. Wil ik u buiten uw eigen gevoelsleven brengen, dan is het nodig, dat ge uw denken en eigen voelen verliest, waarbij ik u moet helpen. Van uw kant verwacht ik het volle overgeven, het passief zijn. Het volkomen leegmaken van uzelf is niet zo eenvoudig. Aanstonds zult ge begrijpen, dat u het niet eens kunt tenzij u een genie bent in de concentratie.

Ik zelf leg in u het gevoel om passief te zijn, en u weet het, want wie seanceren gaat moet zich nu eenmaal overgeven en toch doet het bijna niemand. In waarheid overheerst u mij en bent hevig denkend en voelend, zelfs is uw wilsconcentratie nog steeds ingesteld. Wie gaat seanceren heeft wel eens over dit passief zijn horen spreken en wil het betrachten. De ingewijden kennen dat allemaal, geven raad aan anderen, maar wij weten, dat deze mensen er zelf niets van begrijpen. Ik moet dus zorgdragen, dat allen aan niets denken en zich volkomen overgeven. Maar tal van gedachten gaan er door u heen,

die u niet kunt onderdrukken en die toch overwonnen moeten worden om ons seanceren te doen slagen. Dit leegzijn speelt een enorme rol voor het seanceren en is eigenlijk het allernoodzakelijkste, dat u zelf in handen heeft. Wanneer u zichzelf los kunt maken van uw eigen leven en u hebt nu ook nog de mediamieke sensitiviteit, bent u als medium te gebruiken.

Ik wil u de heilige waarheid niet langer onthouden. Als u het weten wilt: u kunt zich niet leegmaken, leegdenken, dat kan alleen een geleerd yogi of een ingewijde uit het Oosten, fakirs en magiërs en andere occultisten, omdat ze een studie hebben kunnen volgen. U in het Westen hebt er geen weet van, u weet niet waaraan u moet beginnen. U denkt zich eerder vol, dan dat ge u leegdenkt.

Immers, verlangt u niet naar een mooie avond? Nu bent u reeds fout. Ook nu denkt u. Als u het kruishout in uw handen hebt, gaat u denken aan alles, wat in en om u leeft. U denkt! U bent nu reeds aan het seanceren en wel persoonlijk. Maar ook de anderen hebben hun eigen gedachten omtrent al dit mooie, vormen zich beelden in gedachten en die gedachten roepen mij het halt toe. Ze denken te zien en voelen waarlijk, dat de geestelijke leider in aantocht is, ze zien reeds prachtige verschijnselen en voelen zich gelukkig, dat ze het mogen waarnemen. Dit is dan uw contact en dat van hen, maar voor ons is het absoluut verkeerd! Of ge moet u daarna volkomen kunnen geven, pas dan kan ik, of uw vader of moeder of wie het ook is, aan de opbouw van ons contact beginnen. Maar uw persoonlijkheid is zomaar niet uit te schakelen, dit is ontzettend moeilijk.

Deze gedachten aan een mooie avond en vele andere, storen mij niet alleen, maar sluiten mij onherroepelijk af. Ik sta nu buiten uw leven en moet toch trachten op eigen krachten tot u te komen. En dat is nu al niet meer mogelijk, we bereiken niets. Er zijn maar weinig mensen in het Westen, die zich leeg kunnen denken. Eén op duizenden in het Oosten, die er iets in bereikt. Nu we weten, hoe het Oosten ingesteld is, voelt u zeker, hoe moeilijk dit dan wel voor u moet zijn. Er is een studie voor nodig van dertig jaar, voor sommigen duurt deze studie hun leven lang, anderen kunnen niet één graad bereiken, want ook hierin liggen weer zeven graden, voordat ge u pertinent leeg hebt gedacht. Al die anderen komen niet eens van zichzelf los. Maar stelt u zich eens voor, dertig jaar lang, iedere dag hetzelfde, iedere seconde ingesteld te zijn op het leegmaken van uzelf, om dan toch niets te bereiken? Vraag het maar aan een yogi, aan het gehele Oosten, men zal het u zeggen, of men glimlacht smalend, omdat het Oosten weet, dat het Westen er niet voor geschikt is. Men zal u vragen, wat ge in de maatschappij doet. Ga dan verder in uw maatschappij en bemoei u niet met zaken, die boven uw eigen leven een eigen wereld vertegenwoordigen, want uw leven is gesplitst.

Zolang duurt het om iets tot stand te brengen in de occulte wetten voor het Oosten. Wat nu, wanneer gij gaat seanceren? De Oosterling ontwikkelt zijn concentratie in de goede richting, u weet niet eens waaraan ge moet beginnen. Een enkeling in het Oosten bereikt iets, de rest van al die miljoenen zielen bezwijkt, moet aanvaarden, dat ze zichzelf nimmer kunnen beleven, want zo is het! Ook die mensen missen het gevoel, de sensitiviteit, hun gevoelsgraad heeft voor de geestelijke gaven en de occulte wetten geen betekenis.

U hebt het dus, of u hebt het niet, en als ge het hebt, zoudt ge in het Westen een geestelijk wonder betekenen. We kunnen dan van uw gevoelsleven gebruik maken en ons aan u manifesteren.

In deze toestand leven al de grote mediums, maar nu kan een geest van het licht het leven bespelen en zijn eigen bewustzijn als wijsheid doorgeven.

Ook in het oude Egypte volgden de priesters een leerschool, maar het hoogste wat ze konden bereiken was het overwinnen van zichzelf, het leegkomen om te kunnen beleven en eerst daarna traden de occulte wetten naar voren. Slechts enkele priesters kwamen geheel van zichzelf los, al de anderen waren steeds weer in strijd met hun eigen-ik. De priester met de Grote Vleugelen heeft al deze wetten overwonnen en door hem kon Gene Zijde werken. Alleen reeds door dit volkomen leegzijn was het priester- en het mediumschap tot enorme hoogte op te voeren, zodat dit wonderbaarlijke medium de astrale wereld kon binnentreden.

Indien u als Westerling deze hoogte kunt bereiken, spreekt het vanzelf, dat u de geestelijke wonderen zult beleven, die nu buiten uw eigen wil en weten om kunnen geschieden. Door uw gevoelsgraad manifesteert zich Gene Zijde; het is noodzakelijk voor de geestelijke communicatie of wij moeten onze machteloosheid aanvaarden, want u stoort!

De Oosterling studeert vele jaren, maar als hij in één leven zijn graad niet behaalt en de dood komt, weet hij toch, dat er een nieuw leven voor hem komt en dat hij wellicht daarin de overwinning zal behalen. En wanneer ook dat leven het gewenste resultaat niet oplevert, dan zal het daaropvolgende leven moeten beslissen, maar hij gaat verder, totdat de geestelijke overwinning is behaald: voor hem het overwinnen van alle stoffelijke en geestelijke wetten, die op zijn leven afstemming hebben, en waardoor hij de occulte verschijnselen beleeft.

Voor het Oosten is het bezwijken óf bereiken, want ook al zijn er vele levens voor nodig, men weet daar, dat alles van de persoonlijkheid moet worden ingezet. Hun val is meestal het beleven van de krankzinnigheid, ze betalen hun occulte tol, waaraan niet één ziel ontkomen kan. Men weet ook, dat hun wilskracht te ontwikkelen is en indien het hoogste behaald wordt,

ligt alles op dit gebied in hun bereik en zijn ze overwinnaars van de occulte wetten, zoals hun eigen levensafstemming is. Want ook zij komen nimmer boven hun eigen levensgraad uit!

Velen worden uit de tempels gejaagd of behalen hun graad voor het priesterschap, anderen vallen terug tot het straat-occultisme en beliegen en bedriegen de massa, ze behelpen zich nu met het weinige concentratievermogen, dat ze zich toch eigen hebben kunnen maken en vertonen hun kunsten op straat. Wil ik mij door u manifesteren, dan heb ik negentig van de honderd procenten van uw gedachtekracht nodig, wil ik door uw leven iets bereiken. De kruis-en-bord-seances vragen en eisen uw volle overgave. De mensen, hiervoor beschreven, gaven slechts vijf van de honderd procent gevoelskracht, de andere vijfnegentig bleven viervoudig overheersen. De vader stond dus tegenover viermaal vijfnegentig procent wilskracht en hij alleen is honderd procent. Hoe wil hij deze krachten overwinnen en volkomen uitschakelen? Wanneer de aanzittenden zichzelf niet passief kunnen maken, is er geen sprake van dat wij doorkomen. Dit overheersende procent blijft denken en seanceert nu zélf! Hoe gaarne deze vader het ook wilde, de occulte wetten riepen hem het halt toe.

Bij deze zittingen zijn uw eigen gedachten voor ons het levende struikelblok.

Maar hoe, zult ge denken, kan ik mij deze sensitiviteit eigen maken? Nu staan we voor een heel groot probleem. Want wat is sensitiviteit? Wat is overgevoeligheid, vóelen buiten uw eigen leven om, in een leven, dat boven dat van u ligt? Wat is overgevoeligheid? Het bewuste peilen van een andere levensgraad, het waarachtige gevoel, om 'n ander leven te kunnen volgen, waarna het afdalen en éénkomen beleefd wordt. Deze gevoeligheid gaat uit van de persoonlijkheid. Is deze persoonlijkheid niet geestelijke sensitief, u voelt het zeker, dan is er niets voor onze wereld te voelen.

En dat gevoel is alleen eigen te maken door leed en smart, ellende, ondervinding. Dit wordt de gevoeligheid; door uw levenservaring buigt en breekt er zich iets in uw leven, dat zich aanpast en tot reine geestelijke liefde wordt. Die ondervinding wordt het geestelijke weten, levenswijsheid! En om die te bereiken hebt ge vele levens nodig, vele levens voordat deze gevoelskracht, deze sensitiviteit zich aan uw persoonlijkheid openbaart.

Maar wie wil ellende? Wie wil door de ellende naar het geestelijke weten? Toch heeft de ervaring ons geleerd, dat we alleen door het beleven van het leed hoger kwamen, ieder kreunen in het leven schenkt u levenswijsheid, indien tenminste uw persoonlijkheid voelend is geworden, want de meeste mensen zijn levend dood. Ze zijn nog ingeslapen.

De ervaring werkt aan het verhoogde bewustzijn. Het gevoel is voor uw

maatschappij overheersend, ook al kunt ge op aarde heel veel verstandelijk beredeneren. Het schrijven zonder gevoel is levend dood, alle kunst, buiten deze warmte om ontstaan, is geen kunst, is stoffelijke kletspraat. Gevoel is heiligend, het is bezielend vuur! Gevoel is schepping, de volmaaktheid Gods. Wie veel van dit heilige vuur bezit, staat voor al het leven van God open en is geschikt voor de mediamieke gaven en al de occulte wetten.

Wanneer een fakir zichzelf overwonnen heeft, zijn concentratie ontwikkeld is, hij de plaatselijke trance kan toepassen op de stoffelijke organen, kan hij zichzelf met een scherp voorwerp doorsteken. Door zijn concentratie ontdoet hij het lichaamsdeel van het eigenlijke leven. Deze Oosterling is ingesteld op de fysische verschijnselen, die tevens psychisch tot geestelijke werking komen. Door zijn ontwikkelde concentratie, gedachtekracht, het leegmaken van zichzelf, kan hij deze stoffelijke wetten beleven en kreeg hij die wetten en krachten van zijn organisme onder controle.

Een yogi volgt de geestelijke weg, hij wil zijn organisme overwinnen, alléén om geestelijk los te komen van de stoffelijke aarde en in de ruimte te vertoeven, waar hij de Goddelijke wijsheid wil leren kennen. De fakir trekt door zijn concentratie het leven van het plaatselijke deel in zichzelf op of voert het leven ergens anders naartoe, soms buiten zijn organisme en levensafstemming, om een tweede ik op te bouwen, waarna hij zijn kunsten kan beleven. De yogi volgt het volkomen losmaken van zijn organisme en kijkt nu rond in het andere leven, waarin hij komt, dat de astrale wereld voor hem is. De yogi verafschuwt de fakirmethode, de zwarte kunsten. Hij zoekt het hogere leven, hij wil God zien en beleeft nu de psychische wetten. En die wetten behoren tot ons leven, maar hij is één deeltje van deze oneindigheid. Dit is zijn en ons contact, ook u beleeft deze wetten, want het seanceren is het in verbinding komen met de astrale wereld! Zelfs onder narcose bent u nog steeds voelend, ook al is uw persoonlijkheid er zich niet van bewust. Maar dit wil zeggen, dat deze krachten nodig zijn om uw lichaam in het leven te houden of ge zoudt onder het mes blijven. De narcosezuster geeft u zóveel, dat ge niet kunt inslapen maar toch ongevoelig zijt voor pijn. U verkeert nu tussen leven en dood, maar bent half stoffelijk, half geestelijk ingesteld en tevens uitgeschakeld. U bent vanuit uw dagbewuste-ik-zijn afgedaald naar een andere bestaansmogelijkheid, die van de geest. Het inzinken van uw persoonlijkheid of van het bewuste voelen en denken is het zich verwijderen van uw bewuste-ik uit het dagelijkse, het nú. Deze overgebleven kracht regelt de bloedsomloop, doet het hart kloppen en houdt u in leven. Toch volgt dit procent van uw eigen persoonlijkheid de operatie, althans de gevoeligen, de sensitieven; de grofstoffelijke mens slaapt volkomen in en voelt niets van de operatie. De gevoeligen kreunen soms onder het mes en nu reageert die

vijfentwintig procent gevoelskracht. Dat doet echter het zenuwstelsel, de zenuwen geven het aan u door of ook gij zoudt niets voelen. Nu weet ge niet, dat de dokter aan het snijden is, het bewuste-ik is te diep ingeslapen, om nu toch nog in het dagbewuste leven te kunnen reageren. Uw voelen en denken zijn dus halfbewust! Maar u denkt en u voelt! En dat is het, dat u toch een bewustzijn geeft, waarmee ik wil aantonen, dat ge zelfs in slaap niet leeg zijt, niet passief kunt zijn. De narcose schakelt dus vijfenzeventig procent van uw bewustzijn uit en u bent thans door de narcose gesplitst. Ook in de slaap bent u nog denkend en voelend en toch weet ge van al dit denken en voelen niets af, indien uw slaap de natuurdromen beleeft. Ge beleeft nu de derde graad van uw slaap, want ook de slaap bezit de zeven graden, de overgangsstadia om u het uiteindelijke voor uw inslapen te doen ondergaan. Wij leren deze slaap nog kennen.

Wanneer ge nu seanceert en volkomen bewust bent van u zelf, hoe wilt ge dan toch in deze spiritistisch-occulte narcose afdalen, die voor mij als geest de verbinding met het leven tot stand brengt? Ge moet nóg dieper van u zelf loskomen dan de stoffelijke narcose veroorzaakte, want eerst daarachter ligt het leven van de geest en leeft onze eenheid. Hoe wilt ge u thans leeg kunnen maken? Voelt u, dat dit niet zo eenvoudig is? Toch moet het geschieden, wilt u, dat wij tot u komen om van deze zijde uit met u te spreken en onze wijsheid aan u door te geven.

Ik zeg u, uw kruis-en-bordgeseanceer heeft op de occulte wetten afstemming. Dit seanceren is een gave. Wij hebben echter de gave in handen en u moet de sensitiviteit ervoor bezitten, eerst dan komen wij tot geestelijke eenheid. De occulte wetten voeren ons tussen leven en dood, waartoe gij uw stoffelijke leven moet kunnen uitschakelen.

Uw eigen wil wordt door dit leegkomen buiten uw denkvermogen gesteld en dan is het voor mij mogelijk geworden om de levensaura van u weg te nemen. Indien dat mogelijk is volgt de geestelijke verbinding en zijn we één, wanneer door u geen andere stoornissen worden aangetrokken. Wanneer de geestelijke verbinding tot stand is gebracht, beleeft u de bewuste trance, want u wordt nu door andere krachten voor vijfennegentig procent in een hoger bewustzijn gebracht. Maar u bent wakker en volkomen bewust en toch niet meer uzelf, want Gene Zijde leeft in u en wil door u gaan spreken.

U voelt zeker, het wordt steeds moeilijker. Maar wanneer alles zó eenvoudig was, zou uw wereld immers overvol zijn van goede mediums. Er zijn evenwel maar heel weinig goede mediums op aarde en tevens maar enkele goede kringen, die waarachtig met ons leven in verbinding zijn. De meeste mediums en seancekringen geven zichzelf antwoord.

Elke occulte gave is een kosmische wet, is ruimtelijk diep, omdat de gees-

telijke gaven de occulte wetten vertegenwoordigen en de occulte wetten weer de Goddelijke Schepping. We beleven dus zuiver het ontstaan van de Goddelijke Openbaring, de wetten voor het stoffelijke en het astrale leven, wanneer wij tezamen zijn gekomen en gij seanceert. Wanneer iedereen deze gevoeligheid bezat en op te trekken was in onze wereld, zou u reeds eeuwen in een paradijs leven, waarvan bij u echter thans nog geen sprake is. Dan leefden al die miljoenen mensen in het bewuste geestelijke stadium. Maar de overheersende massa van de mensheid weet niet eens, dat het leven na de dood een eeuwigdurende betekenis heeft. Die massa moet nog ontwaken. Als elkeen geestelijk bewust was, hoefden wij niet naar de aarde terug te keren, u had ons dan niet meer nodig. Maar zover zijn we nog niet. Het is alles heel duidelijk, maar heel, heel moeilijk is het ook!

En al zoudt ge op uw zittingen iets bereiken, dan nog heeft uw avond voor ons leven geen betekenis, omdat we nu alléén u dienen. De meeste van deze zittingen sluiten Gene Zijde, sluiten de geestelijke leider ervan, voor het hoger gaan in de geest af, want dit leven staat stil! Dus we bereiken niets, met alleen uw persoonlijkheid te dienen, en aan uw verlangens te voldoen. Maar dit is de bedoeling niet. Dit is voor ons het bewandelen van een weg, die ons van het levenslicht afvoert; het is het neerzitten en het overgeven aan het onbewuste-ik, dat u van niet één geest van het licht kunt verlangen, want wij zijn dienend geworden, dienend voor de mensheid. En dit geseanceer is geen dienen, dit is spel. Het spel voor velen met leven en dood!

Vier mensen zijn bijna nooit tegelijk in ons leven op te trekken voor deze zittingen, of er treden andere mogelijkheden op de voorgrond, waarvan wij gebruik kunnen maken. Deze vier mensen geven zich toch niet!

Dus, één van uw duizenden kringen is waarlijk in geestelijke handen, de andere seanceren zélf. Op die seances komen geen geestelijke boodschappen door.

Wanneer we aan deze zijde iets door u bereiken, dan hebt ge dat aan u zelf te danken, aan niets en niets anders. Ook dan, wanneer u niets bereikt, want u moet de kracht leveren om te kunnen seanceren.

Voor al deze wetten heeft het beroemde occulte Oosten het hoofd moeten buigen en vanzelfsprekend ook het Westerse gevoelsleven. En u bent nu nog gesplitst ook, wat het Oosten niet kent en waarvan het de hinder niet heeft. En toch bereikt het Oosten zo weinig. Wat wil nu het Westerse kind tot stand brengen? Niets, of deze man en vrouw zijn in onze handen en bezitten het gevoel ervoor.

Voor de planchette is het wel weer iets anders, iets eenvoudiger, omdat hiervoor twee mensen aanzitten. Ook voor het kruis is dat mogelijk, vaak zitten mensen met z'n tweeën aan, om evenwel toch dezelfde narigheid te moe-

ten beleven als met z'n vieren gekend en beleefd is. De planchette brengt u in een geheel andere gevoelstoestand. Met kruis en bord kunt u alles wat gespeeld wordt volgen, de letters liggen voor u. De planchette maakt het kijken onmogelijk, de aanzittenden kunnen niet onder de planchette zien om vast te stellen hoe het potlood schrijft. Dat denken ze tenminste. U ziet nu niets, maar u voelt des te scherper. En ook dat voelen is alweer levensgevaarlijk.

De goede mediums schakelden zichzelf ook hiervoor volkomen uit. Doch dit is al net zo moeilijk als voor het kruis en bord. De meeste mensen schrijven ook nu zélf! Zoals het kruis de letters aantikt, voelt de planchette het schrijven. Zij wordt bestuurd door de menselijke concentratie. Het is meestal het wringen in de gewenste toestand, zoals u uw H, uw E en de daaropvolgende T samenvoegt om Het te krijgen. Het lijkt zo eenvoudig als wat, maar deze mensen zitten voor dezelfde moeilijkheden van het eigen zélf, het ik-zijn, dat niet uitgeschakeld is. U hoeft niet neen te zeggen, wij kennen uw gedachten. Ik zei u immers, hiervan heb ik een studie mogen maken. De meesters wilden, dat ik uw handelen en denken zou volgen, om u het waarachtige seanceren te schenken. Onze wereld wil niets liever dan met u in contact treden, want hierdoor komt er een andere mensheid. Wij breken niets af, wij bouwen daarentegen op, uw en ons belang staat hierbij op het spel, een werk dat echter steeds en steeds weer door oningewijden wordt bezoedeld.

De planchette-schrijvers leren hun schrijven vanzelf, de kruis-en-bord-aanzittenden hoeven niet te wringen, de letters zijn zichtbaar. Zelfs al zoudt ge u blinddoeken, dan nog zijn uw eigen denken en voelen niet uitgeschakeld, ook al is nu uw vermogen om te helpen enigszins gebroken, gesplitst. Planchette-schrijvers hebben geen hinder van duisternis, ze schrijven toch. Ziet u, schreven ze maar niet, want eerst dan kan een geest bezit nemen van hun leven.

Beide communicatiemogelijkheden zijn te ontvangen door dezelfde krachten, in niets is er enig verschil, het volkomen passief zijn is en blijft hetgeen bereikt moet worden of er wordt ons het halt toegeroepen.

Indien u tevreden bent met iets anders, met de inspiratie bijvoorbeeld, is het mogelijk door u te schrijven en dan kunt ge zelfs heel mooie geestelijke lessen ontvangen. Maar nu moogt ge niet één vraag stellen of u bent reeds bezig uzelf weer te verwijderen. Bij deze vorm van communicatie weet u van tevoren wat u gegeven zal worden, deze gedachten vloeien door uw gevoelsleven heen. Nimmer kunt ge zeggen, dit is van Gene Zijde, want ons en uw leven smelten ineen, wij leven in u en werken thans door uw gevoelsleven. En daarbij komt, dat ge nimmer boven uw bewustzijn komt, want wij moeten ons aan uw leven aanpassen en door deze krachten handelen, doch hoger gaan kan niet, want u zelf denkt en voelt. Dát is de inspiratie, die wij voor het

schrijven toepassen. Het is mogelijk u allen in deze gaven op te trekken, maar toch is hier, als voor elke andere gave, weer ontwikkeling voor nodig. Vele planchette-schrijvers ontvangen hun geestelijke lessen op deze wijze. Ook al willen zij gaarne laten voelen, dat ze er niets vanaf weten, ik zeg u, dat ze onwaarheid spreken, omdat, indien ze waarlijk uitgeschakeld zijn, Gene Zijde door hen geestelijke wonderen tot stand zou kunnen brengen. Ik vraag u, waar leven deze bovennatuurlijke wezens? Met mij zult ge hun zeggen: wees tevreden met wat God u geschonken heeft. Maak het niet nog mooier dan het reeds is, wees blij, dat ge zo ver gekomen zijt, maar aanvaard dat dat andere, het hogere, niet in uw bereik is. Dat vraagt weer heel iets anders, hiervoor hebt ge uzelf volkomen te verliezen. En de kruis-en-bord-aanzittenden doen niets anders, ook zij spellen zelf, maar met dat verschil, dat ze de geestelijke inspiratie niet eens kunnen beleven. Ze sluiten ons af!

Het aantal aanzittenden heeft voor de kruis-en-bord-seances dus grote betekenis. Het is soms beter met vier mensen aan te zitten, dan met twee, wat u aanstonds duidelijk zal worden.

Het seanceren brengt ons, Gene Zijde, in verbinding met de levensaura, de geestelijke uitstraling, die u als mens bezit. Deze aura moeten wij in ons leven optrekken, maar we verdichten er ons door. Door de aura bouwen we tevens een geestelijke muur op, die u en ons moet beschermen tegen de spotgeesten. Het samenvoegen van deze aura's is alweer ontzettend moeilijk, want wij staan voor de occulte wetten en de geestelijke gaven, alsook voor de graden van uw gevoelsleven en andere wetten. Al deze moeilijkheden moeten we overwinnen. Willen we ons duidelijk manifesteren, dan moeten we de aura's tot eenheid brengen, want hierdoor komen de seances tot groei en bloei. Eerst daarna kan het optrekken van de aanzittenden beginnen.

Wanneer het gevoel aanwezig is voor de mediamieke gaven, trekken wij makkelijker twee mensen in ons leven op dan vier. Het gevoel bespoedigt nu het tot eenheid komen. Als deze twee mensen van de vier los te maken zijn, hoeven de anderen niet meer aan te zitten en kunnen zij beter het kruishout loslaten, omdat ze thans storen. Ze hebben nu geen betekenis meer voor deze zittingen, wij schakelen hen toch uit, ook al denken ze iets te voelen. Juist hen, die zich van hun mediumschap níet bewust zijn, kunnen wij het makkelijkst in ons leven optrekken, want 'n mens die ook maar in dit opzicht denkt iets te bezitten, geeft! Deze aanzittenden sluiten zich dus voor deze zittingen zelf af.

Heel veel seances mislukken hierdoor, overheerst als wij door u worden. Indien er zelfs maar één van de vier mensen te bereiken is, kunnen we door verschillende methoden en andere gaven het contact opbouwen. Maar het is een groot wonder, als vier mensen één afstemming bezitten, één gevoelsgraad

vertegenwoordigen, bijeengekomen zijn om te seanceren, ook al bevinden zich miljoenen zielen van uw eigen levensgraad op aarde. Toch zijn uw karaktereigenschappen niet op gelijke kracht en ook daardoor beleven we weer geestelijke stoornissen!

Twee aanzittenden zijn makkelijker te verbinden dan vier, maar dan moeten ze één zijn van stof en geest. Van vier aanzittenden, zoals ik reeds opmerkte, kunnen wij kiezen wie het dichtst bij ons leeft en hen trekken we dan in ons leven op. Meestal is er niemand geschikt!

Het Oosten heeft deze wetten moeten aanvaarden. De fakir en magiër moeten zich volledig overgeven of ze kunnen beter hun studie opgeven, ze bereiken toch niets. Van hen eisen de occulte wetten de voor de volle honderd procent op één punt ingestelde concentratie. Hierin verliezen ze zichzelf, maar ze treden er het andere en hogere bewustzijn door binnen. Komen ze zover, dan kunnen ze buiten het organisch leven om beleven wat ze zelf willen en zelfs bezit nemen van een ander stoffkleed, ook al is de persoonlijkheid wakker en bewust. Ontmoeten ze hun eigen soort niet, dan roept dat bewustzijn hun het halt toe, wat voor die mens de eigen geestelijke bescherming is. Het is de hoogte, die hij heeft behaald. De magiër evenwel staat ervoor en loopt er zich tegen te pletter. Staat hij echter voor zijn eigen soort, dan kunnen zij maken en breken wat zij zelf willen en volkomen bezit nemen van die ziel en dat stoffichaam. Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat dit de zwarte krachten zijn, waardoor het oude Egypte tot verval is gekomen. Hun eigen soort is dan in hun macht en hen zuigen ze leeg, meestal alléén gedreven door hun hartstocht, het willen bezitten van het organisme. Ze hebben zich leren splitsen, wat mogelijk werd doordat ze zich leeg konden denken.

Wanneer ze een lichaam willen afbreken, kunnen ze dat doen, maar ik zeg nogmaals, alleen in geval ze hun eigen soort ontmoeten. Eén verkeerde, naar hartstocht verlangende eigenschap, voert u reeds in hun armen. Deze geestelijke en stoffelijke moordenaars zoeken niet alleen de zwarte magie als verschijnselen op, ook u bent voor hen 'n verschijnsel, ze beleven u. Ze bezoedelen uw innerlijk en stoffelijk leven, ook al bent u volkomen bewust en bij uw volle bewustzijn. Plotseling voelt ge, dat uw lichaamsdelen aangeraakt worden, het contact is er dan. Op dat ogenblik is hun vlijmscherpe concentratie ingesteld op het beleven en het één-zijn met uw lichaam en dat doen ze zomaar, ook al bevindt ge u onder duizenden mensen; waar ge u ook bevindt, astraal dalen ze plotseling in u af en bezoedelen het heiligste van u zelf!

Indien ze willen bezitten wat u toebehoort, uw vrouw bijvoorbeeld, en ze is te bereiken, verkrachten ze haar waar u bij staat, niets houdt hen tegen. Ze hebben zich deze occulte wetten voor de zwarte magie eigen gemaakt. Goddank, het Westen heeft geen begrip van wat er op dit ongelooflijke, on-

begrensde gebied te koop is. Had het dit wel dan zou daar niemand aan seanceren denken. En toch is uw onkunde nu weer ons struikelblok, zodat ik waarheid spreek, telkens wanneer ik herhaal dat occulte wetten beleefd moeten worden, omdat ge eerst dan het leven van de geest binnentreedt óf uzelf naar de afgrond voert. In slechts enkele seconden zijn ze met uw leven één, wat geschiedt door concentratie en sterke, ontwikkelde wil.

Wil de magiër nog dieper gaan, dan voert zijn denken hem naar de onbewuste trance. Nu ligt hij neer en hij is in slaap, doch geestelijk wakker of hij zou niets kunnen beleven. Hij kan zichzelf voeren naar de epileptische slaap, de diepste slaap, die het organisme bezit, en zich nu levend laten begraven. Maar dat bereiken in het Oosten hoogstens twee van al die fakirs en magiërs, de rest komt niet van zichzelf los. In deze toestand, de schijndood, verzwakt de hartslag en houdt op stoffelijk te kloppen. Echter moet het hart functioneren of de dood treedt in. Maar het hart bevindt zich nu op astrale sterkte, d.w.z. de astrale hartslag. Die persoonlijkheid overheerst nu alle stoffelijke stelsels en heeft zich tussen leven en dood teruggetrokken. Nu kan hij doen wat hij wil, de occulte verschijnselen beleven, zich levend laten begraven indien hij dat wenst. Om deze verschijnselen te volgen hoeft hij niet eens in deze slaap te vertoeven, de twee graden terug bieden hem reeds deze mogelijkheid. U leert later al deze mogelijkheden kennen, eerst dan begrijpt u, hoe wonderbaarlijk uw eigen slaap is.

Vraagt u aan een ontwikkelde, maar dierlijk ingestelde magiër om uw vijand te vernietigen, dan hoeft ge alleen uw geld maar op tafel te leggen en hij volvoert uw opdracht. Hij breekt het organisme af. Is dat niet mogelijk, dan probeert hij het op andere wijzen en maakt zich één met het zieleven. In deze toestand dwingt hij de persoonlijkheid om een einde aan het leven te maken. Staat hij nog voor moeilijkheden en worden zijn bevelen niet opgevolgd, dan blijft hij zichzelf opsluiten in dit leven en begint nu langzaam het lichaam af te breken. Dit contact blijft op kracht, maar de eigenlijke persoonlijkheid van het organisme is nu door de magiër bezeten. Door splitsing van persoonlijkheid, het opbouwen van een tweede ik, is hij hiertoe in staat.

Een yogi kan u thans weer helpen. Velen roepen zijn hulp in. Hij verbreekt dan dit contact en werpt zich geestelijk op de magiër, bouwt in stilte 'n astraal tegengif op, totdat de magiër voelt, dat hij zijn prooi moet loslaten. De yogi wint onherroepelijk, indien de geestelijke afstemming van het bezeten individu op zijn leven enigszins afstemming heeft. In het andere geval, zegt hij u vooruit, dat hij niets voor u kan doen. Uw leven roept hem nu het geestelijke halt toe. Dit is uw eigen bescherming, uw verkregen bewustzijn, uw geestelijke afstemming voor ons leven. Die wetten hebben wij in ons leven leren kennen. Een lagere hel kan geen hemel beïnvloeden, de hogere sferen

zijn voor de lagere afgesloten en die graden en wetten bezit u ook op aarde. Ze komen tot werking tijdens het seanceren. Voor het lagere ik zijn de hogere sferen afgesloten, en op aarde roepen uw lagere eigenschappen ons tijdens het seanceren het halt toe, zodat u ziet, hoe de occulte wetten beleefd moeten worden.

Nu is al dat geseanceer verloren tijd, het uitputten van uw organisme, want de spotgeesten zuigen u leeg. Velen zijn doodmoe na het seanceren, dat door de verbruikte levenskracht is ontstaan. Welke bewuste, gezegende kracht kreeg u ervoor in de plaats? Niets kreeg u. Alleen narigheid! Toch zoekt het bewuste Westerse kind naar God en wil contact met hen die heengingen, een contact dat waarlijk boven al uw aardse genoegens en belevenissen staat, want het voert u in Gods Koninkrijk. Maar wie kan van zichzelf zeggen: ik heb afstemming op de eerste sfeer? In mij zijn er geen fouten meer, noch hartstocht? Wie is vrij van het eigen oorzaak en gevolg, dat uw leven in één richting bepaalt en zegt, tot hier en niet verder, van die wet, die oorzaak is van heel veel verdriet en aardse zorgen? En die zorgen en al uw verdriet moet ge tijdelijk kunnen uitschakelen of ge komt niet van uzelf los. Is dat niet moeilijk? En nog zijn wij niet aan het einde, vele andere stoornissen treden door dit seanceren naar voren, die u en wij moeten overwinnen, willen wij ongestoord tot u kunnen komen.

Om te seanceren is een geestelijke afstemming nodig. De zoon van zostraks had het gevoel ervoor, hij was sensitief. Maar nu wordt het seanceren inspiratie. En dat is alweer een gave, die wij in handen hebben en waar ik zo terloops al even over sprak. Kruis en bord zijn nu niet meer nodig, de vader had nu van gevoel tot gevoel kunnen spreken. Deze mogelijkheid heeft weer verbinding met andere psychische gaven, omdat we nu een persoonlijk contact tot stand brengen. Het helderzien en het helderhoren treden nu onmiddellijk op de voorgrond. Al de andere gaven hebben echter ontwikkeling nodig, hoewel het mogelijk is, die voor enkele seconden door u te beleven, indien u zichzelf openstelt. Doch de zoon was op zichzelf ingesteld, wat, leren we alweer, ons het halt toeroept.

Wanneer Gene Zijde een dergelijk contact met de aarde tot stand brengt, heeft dit éénzijn alleen betekenis voor de ziel, die het beleven kan. Is deze gevoelige nu met anderen gaan aanzitten, dan versnipperen deze krachten en verbreekt het seanceren ons contact. Velen van uw afgestorvenen bouwen een contact op voor u zelf, want die andere aanzittenden kunnen niet opgetrokken worden, zodat u bericht krijgt van hen, dat ze u verbieden anderen toe te laten tot uw zitting. U ziet, steeds staan wij voor het volkomen leegzijn.

Ik vertelde u reeds, dat de gave weer graden bezit. Eerst in de derde graad voor de geestelijke gaven is door Gene Zijde iets moois te bereiken. Iedere

gave bezit zeven graden en die hebben weer afstemming op ons leven. Het hoogste, dat u op aarde beleven kunt, is de derde graad, want de vierde graad is al niet meer te beleven, die heeft afstemming op de vierde sfeer in ons leven. Ik vertelde u hierover en ge kunt thans vaststellen, dat al deze gaven wetten zijn, die door u en door ons overwonnen moeten worden. Elke gave heeft dus onmiddellijk afstemming op de astrale wetten. Straks krijg ik echter voldoende gelegenheid hier dieper op in te gaan, nu acht ik het voldoende.

Indien er nu vier mensen aanzitten uit één afstemming, zoals de zoon bezat, kunnen wij deze vier mensen optrekken en afsluiten, waardoor het mogelijk is geestelijk voedsel door te geven.

De zoon wist daarom van tevoren wat er gespeld zou worden en ook de anderen meermalen. De gevoeligsten beleefden het telkens weer, en hieruit ziet u wie voor het seanceren geschikt is. Dit tevoren weten van wat er gespeld wordt, verbindt u met de gave van inspiratie. Er kunnen nu eigen gedachten gespeld worden, maar ze kunnen u ook gegeven zijn.

Kunt ge hierin een hoogte bereiken – ik maakte het u reeds enigszins duidelijk, toen ik sprak over de planchette – dan beleeft ge de gave van inspiratie met u allen. Dit contact kan opgebouwd worden, waarna ge geestelijk voedsel kunt ontvangen, maar ge komt niet boven uw voelen en denken uit. Dit is echter hetgeen op bijna alle zittingen wordt beleefd. Ik tracht u dus in verschillende mogelijkheden in te wijden.

De meerderheid van seances beleven, indien deze mogelijkheid toegepast wordt, de geestelijke inspiratie. Nu kunt ge 'n levensles ontvangen en zelfs wijsheid uit ons leven, prachtige lessen, die u door het bewust denkende en voelende astrale wezen gegeven worden. Maar één vraag uwerzijds en ge stelt u reeds buiten dit ontvangen. Wanneer dit contact echter waarlijk goed is, een geestelijke graad is behaald, is ook het vragen stellen weer mogelijk, omdat ge u zelf in- en uitschakelt, en opnieuw gereed zijt om te kunnen ontvangen. Dat hebt ge volkomen zélf in handen. Nu is het beter niemand toe te laten aan het kruis, wel kunt ge toeschouwers uitnodigen indien ge tenminste voelt, dat ook zij uw harmonie niet beïnvloeden.

Op deze zittingen komt ge nimmer in de astrale wetten, en dit wil zeggen, dat ge geen wijsheid ontvangen kunt, die wij buiten uw gevoelsleven om aan u doorgeven, en die bovennatuurlijk is. Uw gevoelsleven weigert nu, een té grote sprong kunt ge niet maken, stukken overslaan in deze ontwikkeling is niet mogelijk. Ge moet nu tevreden zijn met hetgeen u ontvangt, zoals ook de aanzittenden van de planchette moeten aanvaarden. Om het bovennatuurlijke te kunnen ontvangen, hebt ge gaven nodig en die zijn nu niet door u te beleven, hiervoor is weer de mediamieke sensitiviteit noodzakelijk.

Ook deze leerschool kan jaren duren, voordat ge allen natuurlijk functi-

oneert, voordat uw menselijke machine ingesteld is om te kunnen ontvangen. U geeft ons de gelegenheid ervoor, wij werken in stilte op uw leven in. Hiervoor is tijd, volharding en volle overgave nodig of ge bereikt nog niets. Indien wij zien, dat er iets te bereiken valt, ook al moeten we er zelfs jaren op wachten, dan bestaat de mogelijkheid, dat uw overgegene familieleden eraan beginnen. Maar zien wij, dat ge bezwijken zult en ge desondanks toch het geestelijke eenzijn een tijdlang wilt genieten, dan verzeker ik u, dat géén geest van het licht eraan begint, omdat hij anders zijn eigen leven ziet verknoeid.

Voor de andere zittingen, dus om door het seanceren buiten uw eigen bewustzijn om wijsheid te ontvangen, hebben wij in het begin zelfs niet eens al uw krachten nodig. Uw hond en kat kunnen nu dienen om het kruishout in beweging te brengen. Deze dieren staan dan hun levensaura af. En die aura is onbewust, die van u straalt uw bewuste kennis en gevoelskracht uit en is menselijk bewust. De dierlijke aura is dus vrij van gedachtekracht voor het seanceren en die aura willen we juist bezitten, ook al moeten wij daarna van uw eigen krachten gebruik maken. Hierdoor bouwen we een verdichting op voor het kruishout en leggen nu de eerste fundamenten voor onze zittingen. Om het kruishout in beweging te brengen kunnen wij van de dierlijke aura gebruik maken. We doen het zelden wanneer u gereed bent om uw eigen krachten te geven, maar alleen indien het nodig is, zo we voor u deze zittingen van deze zijde uit buiten ons leven willen zetten.

Wanneer ik zover ben gekomen, tracht ik mij met de gevoeligsten onder u te verbinden. Ik leef nu in deze persoon, de aura verbindt mij met dat leven. Indien de manifestatie begint is deze aura in verdichte toestand geschikt voor ons en nu treed ik het halfstoffelijke leven binnen. Ik ben mij dus zuiver aan het verstoffelijken, maar tracht tevens allen in mijn leven op te trekken. We komen hierin elkaar tegemoet, ik kom naar de aarde, u neemt geestelijk van de aarde afscheid. En dit is nu uw seanceren. Indien er niet zoveel wetten overwonnen moesten worden, zou het kinderlijk eenvoudig zijn.

Neem ik de aura weg, dan weet het medium hiervan niets, maar het zal het spoedig aan zichzelf kunnen voelen. Nu ik zover ben gekomen, moet ik trachten ook de anderen in mijn leven op te trekken, althans trachten te overheersen. Deze mensen moeten aan niets denken of ik sta reeds machteloos. Maar nemen we aan, dat ik met één van u tot geestelijke eenheid ben gekomen.

Nu moet ik trachten mijn aura en die van het medium met het kruishout te verbinden, waarna ik het kruishout in mijn leven optrek, omdat ik met dit houten ding aanstonds de woorden moet aantikken. Als ik zover gekomen ben, zou ik met het spellen kunnen beginnen, indien tenminste geen van u gaat denken, en ik mijn andere maatregelen heb getroffen, of de levensaura

wordt mij weer ontnomen. Die bewuste persoonlijkheid trekt door te denken de aura weer tot zich terug, zodat ik van voren af aan kan beginnen. We nemen nog een ogenblik aan, dat het medium en het kruishout met mijn wereld één zijn en gaan nu verder. De anderen moeten passief blijven.

Is alles volkomen, dan voelt het medium zich moe worden. Door het wegnemen van de levensaura prikkel ik het zenuwstelsel en ook dat moet ik voorkomen of het maakt het zenuwstelsel wakker en dan gaat de persoonlijkheid weer denken. De wil gaat mij overheersen, en dit moet ik vermijden, door zo weinig mogelijk kracht weg te nemen. Heel voorzichtig moet ik dus deze verbinding opbouwen en de aura verdichten.

Het kruishout leeft in mijn leven, door concentratie heb ik het vast en thans sta ik voor de occulte wetten, de gaven treden nu naar voren. Ik moet dus berekenen hoeveel krachten ik het medium kan ontnemen of het kruishout en het medium roepen mij weer het halt toe. Ook het kruishout mag ik niet wakker maken of ik kom met de elementaire wetten in aanraking en ook dat moet ik voorkomen of alles kraakt in uw omgeving, wat weer stoornissen zijn. Die kraakverschijnselen trekken weer andere krachten aan en overheersen u, want uw oren luisteren en ge schakelt u weer volkomen uit. Het kruishout behoudt dus de eigen zelfstandigheid, maar verliest de zwaartekracht. Ik moet nu immers dat houten ding in beweging brengen en erdoor spellen, maar ik ben astraal ijl en los van iedere stoffelijke denkkraft, ik ga er doorheen. Maar doordat ik mij verdichtte, kreeg ik deze eenheid, ik kwam dichterbij tot de aarde, en het kruishout tot mijn leven en afstemming. Het ene ontstaat nu door het andere. Het kruishout komt los van de aarde en de zwaartekracht en is nu in mijn bereik. Het medium voelt niets, alleen is het lomig. We leven nu tussen leven en dood, in de occulte wetten. Nu moet ik mijn concentratie splitsen, ik moet aan deze verbinding denken én ik moet spellen, mijn wijsheid doorgeven. Wil ik nu zelf geen stoornissen oproepen, dan moet ik voorkomen een woord te spellen dat u hevig interesseert, daarmee zou ik uw belangstelling wakker maken, zodat ons contact verbroken wordt. Eén woord mijnerzijds kan nu noodlottig zijn, waarna ik weer van voren af aan kan beginnen.

Is er een Johan onder u, dan moet ik zijn naam niet uitspreken of Johan gaat mij helpen en ik wil zijn hulp niet. Geef ik dat aan u door, wat uw leven raakt, dan denkt ge direct en schakelt ge mij uit. Ik tracht nu door een omweg tot de waarheid door te dringen, omzeil al deze gevaarlijke klippen en ga rustig verder. Het feit dat ik m'n maatregelen afleid van uw persoonlijkheid, is oorzaak, dat wij ons contact behouden.

Maar denkt één van u aan het ontvangen woord, trekt één de vergelijking met het eigen leven, overweegt u een woord of een probleem dat behan-

deld wordt, dan trekt dat op dat ogenblik het medium uit zijn toestand, het kruishout komt tevens vrij en ge slingert mij weer uit uw leven. Ik kan deze chaos niet tegenhouden, allen gaan weer denken, nemen het kruishout van mij over en ik kan van voren af aan beginnen. Deze allesoverheersende gedachtenconcentratie, waartegen ik moet vechten, vernietigt het opgebouwde eenzijn en u hebt mij glansrijk overwonnen. Makkelijk is toch dat seanceren met kruis en bord!

Het enige wat mij toch nog volgen kan is het kruishout, doch ik moet mijn concentratie terugtrekken en ook die krachten gaan in uw handen over. Is dit tóch overwonnen, dan moet ik rekening houden met uw indringers, de spotgeesten.

Is het medium door een van zijn karaktereigenschappen te bereiken, dan komt hij in verbinding met deze spotgeesten, zodat ze onze geestelijke muur, die ik intussen opbouwde, afbreken. Onze seancekring is afgesloten door uw eigen uitstraling, hierin leven en werken wij, maar iedere lagere eigenschap is een opening, een stoornis, waardoor ze binnen kunnen treden. Eén karaktertrek reeds verbreekt deze muur en ook hier tegen kan ik niets doen, sta ik machteloos, omdat ik u hierin niet kan bereiken. De spotgeesten nemen het kruishout over, ze staan in uw midden en komen hierdoor tot eenheid. Dan spellen ze hun ruwe woorden, niets interesseert hun, ze zoeken slechts hun eigen vermaak. En even zo snel verdwijnen ze weer. Dan hebt u zich weer hersteld en kan de meester beginnen, indien die er dan tenminste nog nut in ziet. Zo te seanceren is dodelijk vermoeiend, is leegte, is levend dood zijn.

„Waarom komen er spotgeesten, vader?” vroeg de zoon van daareven. Omdat ge uw eigen leven niet kent, is het antwoord. U hebt nog steeds afstemming op hun leven, ook al bent u bezig uzelf op te trekken. Maar deze feiten spreken voor zichzelf. Indien u vrij bent van deze lage karaktereigenschappen, is geen geest in het duister in staat tot u te komen, hij wandelt nu door u heen en hoort, noch ziet iets van u allen, voor hem bestaat ge niet. Dit is dan door uw eigen levensafstemming.

Bidden kan u dus niet helpen, alléén bidden is voor God niet voldoende, God wil, dat we als mens Zijn wetten leren kennen. Uw daden moeten aantonen wat ge wilt. Mooie muziek is prachtig, maar het werkelijke leegzijn overheerst haar en uw gebed. Het beste wat ge doen kunt is, de lage geesten te negeren, het kruishout los te laten en af te wachten, maar u intussen gereedmaken voor het geestelijke contact. Is eenmaal een duistere geest met u verbonden geweest, dan komen andere eigenschappen deze éne karaktertrek te hulp en ontstaat er een strijd van het kwade tegen het goede. Een meester krijgt u daarom bij uw seances niet, omdat wij hebben begrepen, dat we op deze wijze niets bereiken.

Dit zijn dan de occulte wetten, die u en wij moeten overwinnen. Er zijn er nog, die ik niet eens noemde, doch ik acht deze voldoende, zodat ge u kunt wapenen tegen al de voornoemde stoornissen. Zijn deze te overwinnen? Is het mogelijk voor u, om al deze factoren, die wetten zijn, uit te schakelen en te denken, het gaat toch? Probeer het eens, maar ondervind hoe ze u het halt zullen toeroepen. Ze overheersen uw en ons leven, ze zijn voor het kruis en bord en voor uw tafeltje, voor uw planchette. Wij geven u de raad maar op te houden. Hiertegen is niet te strijden, wij vragen voor dit seanceren sterke krachten. Maar waar leven die mensen? Kunt u uw eigen soort vinden? Ons leven staat stil en dat van u is verknoeid, althans uw kostbare uren. Is er één goede kracht aanwezig, dan kunnen wij nog even verdergaan.

Om dit contact dan tot stand te brengen, breng ik het medium in de halftrance. Ik schakel de anderen nu volkomen uit en geef door het medium mijn wijsheid, ik overheers de anderen, indien ze dat willen tenminste, of ook deze methode roept mij het halt toe. Steeds weer sta ik voor uw eigen gedachten, ik zei u, het zijn de levende struikelblokken voor uw seance. De anderen hoeven niet meer te doen dan het kruishout te dragen. Deze mediums echter hebben meestal een eigen taak voor onze wereld te volbrengen. En voor hen zijn uw seances te vermoeiend. Ook zij kunnen hun eigen tijd beter gebruiken, niettemin is het mogelijk door deze kracht met u allen tot eenheid te komen.

Slechts weinige mensen bereiken iets, de rest seanceert zelf en kan al deze moeilijkheden niet overwinnen. Jaren gaan er voorbij om toch niets te bereiken. Een goed medium had het u op de eerste avond reeds kunnen vertellen, nu hebt ge al die jaren uw tijd verknoeid, want ge zijt niets verder gekomen, ingedeeld, het heeft u meer afgebroken dan opgebouwd!

Eén op duizenden kringen bereikt iets, deze kring bezit dan alles, de aanzittenden bezitten eigenlijk één afstemming, vertegenwoordigen één liefde, bezitten één wil om iets voor onze wereld te mogen doen, wat op zichzelf reeds een groot wonder is. Gelooft u mij niet, ga dan uw eigen gang en loop u maar te pletter, aan de astrale wetten valt niet te tornen!

Maar nogmaals, als de gloedvolle overgave er is, dan spreken wij tot u en u ontvangt geestelijke wonderen. Bedenk echter dit: Houdt één van u het kruishout té stevig vast, dan kunnen wij die ingezette wilskracht niet overbruggen.

En vragen stellen is afbrekend! U trekt hierdoor aan uw eigen bewustzijn. Iedere vraag keert immers tot uw eigen leven terug, daar zij uitgaat van uw denken en voelen. Gij verbreekt door één vraag het machtigste contact. Eerst dan, wanneer we tezamen een krachtige band hebben opgebouwd, ons geestelijk éénzijn gereed is, er geen stoornissen meer kunnen komen, zal Gene

Zijde u zeggen of ge vragen kunt stellen.

En vraag nooit om bewijzen. Indien wij denken u bewijzen te moeten geven en uw leven in het onze is overgegaan, zult ge deze bewijzen vanzelf ontvangen, u hebt ze dan verdiend. Wacht af en denk over hetgeen gegeven is na, mediteer in uw leven en ge roept ons vanzelf terug; voor de reine en bewuste menselijke meditatie hebben wij heilig ontzag. Maar ge moet u zelf zover brengen, wij komen eerst dan tot u terug indien uw liefde ingesteld is op het leven van God. Uw eigen leven geeft ons dan de kracht en de liefde, Gods zegen te vragen voor u en de uwen en voor ons samen zijn.

Maak onze wereld niet belachelijk, zit alléén aan om geestelijk gewin, u beleeft anders toch het tegenovergestelde van uw eigen verwachtingen en verlangens. Weet en aanvaard ook, dat uw aardse dokter genoeg wijsheid bezit, zodat onze diagnose niet nodig is en door ons ook niet op uw zittingen wordt gegeven. Weet, dat God door al Zijn kinderen werkt.

Onthoud, dat wij geen raad geven in aardse zaken, want u trekt ons in uw stoffelijke ellende terug, het zegt ons niets of ge wilt gaan verhuizen of u verloven, gij bemodderd uw verbinding met ons, van het heilige eenzijn in de geest maakt ge een spel met leven en dood. Geenszins zullen we onze krachten door u laten versnipperen, want wij zijn doelbewust in ons denken en voelen, en we weten, hoe gij over ons leven denkt.

Dat ge op heilige bodem leeft, moet ge nimmer vergeten, vóór u staat het eeuwige leven, waarin wij u zullen optrekken. Speel mooie muziek, zuiver uw eigen omgeving voor wij komen, maar vergeet uw instelling niet, waarvan uw en ons succes afhangt.

Seanceer niet, wanneer er haat in u is, ge trekt de duisternis tot u. Het gif, dat ge uitzendt, komt duizendvoudig tot uw eigen leven terug, ge weet, dat Christus gezegd heeft: „Wat ge zaait zult ge oogsten”. De occulte wetten eisen alléén liefde!

Kunt ge dit alles niet opvolgen, blijf dan met uw handen van het kruishout af, het bezorgt u slapeloze nachten, uw zenuwstelsel gaat erdoor kapot! De occulte wetten laten niet met zich spotten. Voor ons leven moet ge gereed zijn!

Duizenden mensen denken medium te zijn en met het kruis en bord, de planchette en het tafeltje te kunnen werken; dat het echter niet zo eenvoudig is als ge denkt, moet u nu wel duidelijk zijn. De fouten moet ge bij uzelf zoeken, onze wereld heeft aan niets schuld. De menselijke krachten zijn te gebruiken, maar ze moeten voor dit contact ontwikkeld worden. Eerst dan treden de gaven naar voren.

Nog één waarschuwing voor uw seanceren.

Bedenk, dat ge tijdens uw aanzitten met de ruimte verbonden wordt, u

denkt afgesloten te zijn door uw muren, maar de astrale persoonlijkheid wandelt erdoorheen en leeft in uw midden. Tracht dus voor uzelf een eigen afsluiting op te bouwen, die nu wél door het gebed en mooie muziek tot stand te brengen is. Ga voor uw aanzitten tot de geestelijke meditatie over, breng uzelf in harmonie met onze wereld, vergeet nimmer, dat ge op heilige bodem leeft tijdens ons eenzijn. Ge moet afstand willen doen van al uw aardse beslommeringen, of uw leven wordt hierdoor uiteengerafeld. Weinig mensen beseffen hoe bewustvol ons leven is en denken er niet aan, dat wij het leven van u hebben afgelegd. Trek ons niet in al die nietszeggende zaken, laat ons buiten uw karmische wetten, maar weet, dat wij alles doen om u te helpen.

Het is dus zeer zeker mogelijk door de wetten van God tot geestelijke communicatie te komen, ge kunt álles van God ontvangen, maar God vraagt van u uw eigen leven ervoor in te zetten. Wie nog niet zover is, heeft het te leren!

Volg mijn raad op, en denk niet! Tracht u, indien ge weten wilt of ge zelf seanceert, zo goed mogelijk leeg te maken en ge zult zien, het kruishout ligt morsdood op uw vingers, het is nu zonder uw bezieling. Durf te aanvaarden, dat ge zelf bezig zijt, belieg en bedrieg uzelf niet.

Gene Zijde weet, dat er enkele kringen zijn op aarde, die het harmonische éénzijn beleven, de rest van al die seancekringen beleeft zichzelf.

En toch, voor God is alles mogelijk!

Het schrijvend mediumschap

Het mediamieke schrijven kan in trance, in de halftrance en in de verschillende graden van inspiratie geschieden, maar ook hier treden er vele moeilijkheden op, die overwonnen moeten worden, wilt ge buiten uw eigen bewustzijn om vanuit onze wereld wijsheid ontvangen. Is het gevoel ervoor in u aanwezig, dan bent u te bereiken. Maar er zijn heel weinig mensen, die rustgevende bezieling ontvangen en de krachten bezitten, om met onze wereld tot geestelijke communicatie te komen, met andere woorden er zijn weinig schrijvende mediums. Is de gevoelsgraad niet in uw bezit, dan zijn het meestal uw eigen gedachten die u neerschrijft. Meestal is het door inspiratie ontvangen, omdat de trance niet toegepast kan worden. Maar wat is inspiratie? Ik wil het voor u op verschillende wijzen belichten en met u uw aardse kunstenaars volgen, want hierdoor ontvangt u een beeld hoe al deze mensen hun kunst scheppen, en tevens ziet u het medium scherp voor u.

Het schrijvend mediumschap bezit zeven graden, drie graden voor de inspiratie, terwijl de vier andere tot de psychische trance overgaan waarin u onbewust bent. U weet nu niets meer van uw eigen leven af, maar toch schrijft u. Maar dan heeft een andere persoonlijkheid van uw leven bezit genomen, van uw gevoelsleven gebruik gemaakt en u met hem één doen worden. U ontvangt nu levenswijsheid uit het leven na de dood.

Om dat te bereiken dalen wij in uw leven af en schrijven dan neer wat we te zeggen hebben en aan u willen doorgeven. Hoe eenvoudig is het alweer, maar u zult spoedig het gevaarlijke ervan inzien.

Niet alleen aan de trance, maar ook aan de inspiratie is gevaar verbonden. Nu stroomt de intuïtie van de geest door uw eigen leven, bewust en onbewust, al naargelang de diepte van uw trance is. Onder inspiratie beleeft u het volgende. Door u stromen mijn gedachten en mijn wilskoncentratie, doch ik word door u beïnvloed, doordat u zelf denkt en u uw bewustzijn hebt behouden. Dit is niet altijd, want wanneer u de graden van de inspiratie beleeft en de hoogste graad bent ingetreden, lost uw bewustzijn weer volkomen op en weet u niet eens meer dat u schrijft. Dit is het hoogste wat u onder inspiratie kunt bereiken. Het gevaarlijke van deze toestand voor u is, dat ge mij om bewijzen vraagt. Die bewijzen zou ik u kunnen geven, heel eenvoudig is dat, maar u denkt zelf. En hierin ligt het gevaar; ge kunt mijn gedachten beïnvloeden. Bijvoorbeeld u vraagt mij om raad voor een ziekte, zoals we reeds hebben beleefd. We staan nu voor grote problemen, die u zelf hebt geschaapen, en u beleeft het occulte gevaar, door u zelf tot leven geroepen.

Er zijn nog tal van andere mogelijkheden waardoor u het spiritistische

gevaar beleven kunt, doch dat gaat van uzelf uit. U breekt er uw eigen leven door af en scheidt ellende voor het geestelijke contact.

In deze toestand kunt ge vragen stellen, wanneer die vragen afstemming hebben op hetgeen u door onze wereld gegeven wordt. Vragen stellen, die gericht zijn op uw eigen leven, gaat niet, u stoort hierdoor het éénzijn. Kunt ge dit betrachten, dan is er geen gevaar, tenminste indien u gereed zijt en volkomen het afgesloten mediamieke gevoel bezit, want ook nu leeft ge in de ruimte en kunnen er andere krachten tot u komen, die als wij door u willen schrijven. Maar die krachten komen meestal met andere gedachten en bedoelingen; ook nu kunt ge gestoord worden door spotgeesten en wel van kwaadaardig karakter. Het is dus nog niet zo zeker, dat u voor andere gevoelsgraden afgesloten bent, hiervan moet u onder het schrijven bewijzen afleggen. Onder deze ontwikkeling treden al die eigenschappen naar voren.

Als het mogelijk is, dat andere krachten u tijdens het schrijven aanvallen, is het beter om het schrijven maar te laten, indien ge tenminste voelt dat deze krachten de uwe overheersen, want ge kunt deze toch niet overwinnen. Nu staat het krankzinnigengesticht voor u open. En dat is toch de bedoeling niet. Maar heel veel mensen gaan toch met het schrijven door en zien nu het eigen leven verknoeid. U staat ook nu voor duizenden moeilijkheden die u moet overwinnen en wel alleen, omdat ge thans zélf schrijft. Van deze zijde doen wij alles om u voor ellende te beschermen, doch meestal kunnen we u niet eens bereiken, waarvan ge echter niets voelt, omdat uw eigen concentratie en wilskracht ingesteld zijn. Nu overheerst ge ons en hebben wij niets meer te willen!

Schrijft ge onder inspiratie, dan komt u niet boven uw eigen leven uit, nu moet u als uw aardse kunstenaar uw eigen machteloosheid aanvaarden.

Ook uw aardse kunstenaar werkt onder inspiratie. Die van hem en die van u vormen eigenlijk één toestand. U ontvangt uw kunst uit de astrale wereld en de kunstenaar in de hoogste graad van inspiratie door een meester in de geest, indien tenminste die kunst voor uw wereld iets te betekenen heeft, of het wordt eigen scheppen. U ontvangt nu, maar hóe is het ontvangen van uw kunstenaar? Het is daarom zo merkwaardig, dat vele kunstenaars niet eens weten wat eigenlijk de inspiratie is, waardoor ze scheppen en hun kunst beleven. U kunt het hun vragen, maar ge zult moeten aanvaarden, dat ze u het antwoord schuldig blijven. Ze weten het zelf niet. Ook al beleven ze een geestelijke wet, velen begrijpen niet hoe hun toestand bijvoorbeeld tijdens het schilderen is en tasten in het duister. De één zegt, dat hij expressionist is, wat mogelijk is en met zijn persoonlijkheid heeft te maken, want hij legt vast wat hij voor zich ziet. Een ander zoekt het hoger en wordt nu geïnspireerd. Maar wie vertegenwoordigt de inspiratie?

Hoe is dat inspireren tot stand gekomen? Ze spreken immers over: ik ben geïnspireerd. Toch weten ze niet wat er tijdens hun kunst gaat geschieden, omdat de geestelijke bewustwording van de massa hiervoor nog moet ontwakken.

De aardse kunstenaar kan door onze wereld geholpen worden en eerst dan treedt de geestelijke inspiratie naar voren. Maar dan heeft – zoals ik reeds opmerkte – die kunst voor de aarde betekenis. Mocht dat niet het geval zijn, dan werkt hij niet eens onder inspiratie. Die kan hij niet ontvangen, want inspiratie is een geestelijk geschenk. En hiervoor staat deze kunstenaar niet open, want zijn kunst heeft voor deze zijde en voor u op aarde geen betekenis. Het leven van deze kunstenaar is niet in ons bewustzijn op te trekken. En dat moet mogelijk zijn, wil hij geïnspireerd worden en het woord inspiratie voor hem betekenis krijgen.

Uit dit blijkt, dat de aardse kunstenaar zichzelf niet kent, zijn eigen kunst niet begrijpt, of hij sprak niet over inspiratie. Want inspiratie betekent inblazing, bezieling, en deze toestand wijst op ontvangen. Maar door wie krijgt hij zijn bezieling? Soms door de astrale wereld? Wij worden meestal niet door hen aanvaard, ze willen zélf schilderen. Een enkele kunstenaar stelt zich op de geestelijke inspiratie in en dan heeft zijn kunst voor de mensheid een eigen taak te volbrengen en bezit tevens geestelijke betekenis. Al die anderen worden niet geïnspireerd, ze staan er niet voor open, die mannen en vrouwen zijn door ons niet te bereiken.

Onze zijde helpt eerst dan, wanneer de kunst voor de mensheid is, nu wordt de inspiratie vanuit ons leven ontvangen. Dit kan alléén de astrale persoonlijkheid, want inblazing komt van buitenaf, buiten uw eigen leven óm in u. Dat is het leven na de dood, waarin wij toeven, die het aardse leven hebben afgelegd, wij, die inspiratie geworden zijn.

Ik zei u al dat we eerst dan tot u komen, wanneer de kunst geestelijke betekenis heeft gekregen. Krijgt ze die niet, dan komen wij ook niet! Onze hulp is dan niet nodig. In uw eigen tijd leven er geen geestelijke kunstenaars op aarde, want die kunst is reeds aan de aarde geschonken, op aarde gebracht, in een eeuw die tot het verleden behoort. Toen werden de aardse meesters geïnspireerd door deze zijde, wat niemand van u meer beleven kan, omdat die hoogte niet meer te bereiken is.

En toch denken vele kunstenaars, dat ze geïnspireerd worden. Deze mensen kunnen zich bezielt voelen, dat is mogelijk, en dan wordt het eigen scheppen, scheppen uit de verkregen gevoelsgraad. Maar hier komen ze niet bovenuit, het is het geestelijke halt voor hun kunst. Geestelijke kunst staat dus hoger en is door hen niet te bereiken. Het is nú voor hen het uitbeelden van de stof, doch de meesten beelden niet uit, ze smeren! Het léven van de

stof wordt niet meer geraakt, ze beleven slechts de stoffelijke gestalte, het lege, nietszeggende stoffelijke ding, dat meestal nog verkracht weergegeven wordt. En dat noemt men bij u kunst? Zij wandelen door hun model heen, beleven de gevoelsgraad ervan niet, maar leggen de uiterlijke lijnen vast en geven mismaakt de vormen weer. Deze kunstenaars zien en voelen slechts de splitsing van zichzelf, het verhaspelen van hun eigen gevoelsgraad, gesplitst voor hun kunst, wat niets met inspiratie heeft uit te staan. Hun gefabriceer is geen scheppen. Deze kunstenaars kunnen de waarachtige bezieling niet beleven. Wat zij voelen voor hun kunst, is het beleven van enkele procenten gevoel van zichzelf aan de kunst afgestaan en dan denken ze nog, dat hemel en aarde hen geïnspireerd hebben. Eerst bij het beleven op de volle honderd procent kan van inspiratie worden gesproken. Indien de honderd procent wordt beleefd, treden ze de halftrance binnen, die voor hen het oplossen betekent van de persoonlijkheid in de kunst.

Wanneer onze wereld helpt in kunst, dan staat deze kunst boven die van miljoenen kunstenaars en heeft zij astrale betekenis. Maar waar leven deze kunstenaars? Ik zei u ook, nu is kunst een geestelijk geschenk én grote zeldzaamheid, wat weinig mensen beleven, omdat Moeder Aarde haar deel reeds heeft ontvangen. Indien dit geschiedt, staat de kunst boven het gevoelsleven van de kunstenaar en weet deze, dat men hem in een hoger bewustzijn voor de kunst heeft opgetrokken. Of dacht u, dat een meester van het licht naar de aarde kwam om hem, een onbewuste, in zijn smeerbeel te steunen? Uw meeste expressionisten smeren met verf, ze zijn in geen geval doordrongen van hun taak, ze beelden niet meer uit, dringen niet tot het gevoelsleven van het model door, zij staan machteloos en weten niets van het meesterlijke scheppen, dat de oude meesters hebben beleefd. Denken deze kunstenaars waarachtig, dat ze geïnspireerd zijn? De onkunde straalt van hun levens, hun duistere kunst heeft met waarachtige bezieling of inspiratie niets en niets uit te staan.

Aan deze zijde kunt ge door hun levens heen kijken. Wij weten, dat al deze kunstenaars een eigen levensgraad vertegenwoordigen door hun kunst en die kunst is stoffelijk en halfstoffelijk bewust, is doodgewoon aards en buiten iedere bezieling ontstaan. Die kunst raakt en vertegenwoordigt het eigen verkregen bewustzijn. Wanneer u hun kunst ziet, kent ge tevens hun innerlijk leven. Ze hebben zichzelf aan de muren opgehangen. Maar de massa kent deze graden niet en kijkt alleen naar de inspiratie.

Hoe diep is deze kunst? Kent de leermeester deze scheppingen? Kan hij de kunst en de eigen levensgraad ervan peilen? Wij weten, dat niemand op aarde in staat is aan dit kunstgewrocht de geestelijke afstemming voor ons leven ervan vast te stellen en toch is dat mogelijk. Zijn levensafstemming, le-

vensgraad, het eigen verkregen bewustzijn, ligt aan die kunst vast. Die kunst vertegenwoordigt de persoonlijkheid, die door uw critici slechts aards, stoffelijk wordt gezien, doordat ze de geestelijke graad niet kunnen beoordelen. Ook zij moeten hiervoor nog ontwaken. Doch dat hebben de oude meesters gekend en beleefd!

Het is daarom heel natuurlijk, voor de kunst heeft Moeder Aarde haar gezegende producten ontvangen, de eeuw van de meesters is voorbij. Maar zij brachten bezielende kunst naar de aarde en stonden tijdens hun leven onder de geestelijke inspiratie. Die kunst heeft nu geestelijke betekenis gekregen en wordt als het verkregen goddelijke geschenk bewaard. Die kunst staat boven het bewustzijn van uw hedendaagse meesters en kan niet meer bereikt worden, omdat Gene Zijde niet meer inspireert.

Uit te schreeuwen geïnspireerd te zijn is nu kinderlijk naïef. Al uw kunstenaars kunnen de volle honderd procent van hun persoonlijkheid beleven, maar meer ook niet. Dit is het hoogste wat ze door hun kunst kunnen beleven, slechts enkelen ondergaan het. De rest van al die kunstenaars komt niet van zichzelf los en beleeft kunst op hoogstens vijftig procent wilskracht, vijftig procent geven ze van zichzelf voor het scheppen, maar nimmer verliezen ze zich erin. Ze blijven zichzelf voelen, hetgeen bepaalt, dat ze geen stoffelijke hoogte kunnen behalen. De anderen moeten ook hiervoor ontwaken en zich het gevoel om te schilderen en te musiceren nog eigen maken. Hierdoor is hun kunst onbewust, van velen levend dood!

Zo ze die normale hoogte willen bereiken, moet het gevoel ervoor in hen leven of ze bereiken niets. Zij blijven dan onder het normale voortgaan. Die deze hoogte bezitten, zetten tevens hun eigen-ik volkomen voor hun kunst in en beleven nu de volle honderd procent van hun persoonlijkheid, hun graad, voor het gevoelsleven en de levensafstemming. Hoger gaan dan ze aan gevoel bezitten, kunnen ze niet, dit is hún grens voor de kunst en ze voelen zich het geestelijke halt toeroepen. Deze kunstenaars zijn nimmer bezield, kunnen niet bezield worden, omdat deze mensen niet voor deze heiligende inspiratie openstaan, ze komen nu niet van hun eigen onkunde los. Hun denken en voelen zijn te traag, té kinderlijk onnadenkend, té ongevoelig, ze geven vorm aan het model, maar dat mismaken ze en smeren het dood, omdat ze innerlijk niets van het heilige vuur bezitten. Het is kleur aanbrenge, maar die kleuren verliezen de eigen kracht en er blijft het schaduwbeeld van over, dat ook nog vettig is, doordat in hun innerlijk leven de bewustwording niet aanwezig is. Hun bewustzijn voor de kunst is arm. Ze beoedelen meer dan ze zich kunnen voorstellen en denken dat ze scheppen!

En is uw aards bewustzijn zó arm, dat ge dit niet ziet? Hebt ge niet de kunst van de oude meesters ontvangen? Bent u niet in staat om vergelijkin-

gen te maken? Is het menselijk bewustzijn zo laag gedaald?

Het antwoord is: die kunst werd door Gene Zijde aan de aarde geschónken. De kunst van de oude meesters is geestelijk bezield! Die van u mist elk gevoel ten opzichte van geestelijke inspiratie, uw kunst kan deze bezieling niet meer ontvangen. En die van de meesters wordt eerst over vijfduizend jaar overtroffen.

Hoe wil thans een geest van het licht het onvolwassen, onuitgestudeerde gevoelsleven van uw kunstenaars inspireren, in zijn leven optrekken? Waarom zouden wij kunstenaars helpen, nu we weten, dat ze toch niet te bereiken zijn, geen bewustzijn bezitten? Ik zeg u, wij dalen niet af in modder en slijk. Deze wetten gelden zowel voor het kruis en bord als voor de gave van inspiratie, ook hierin moeten wij de occulte wetten beleven, die thans stoffelijk ontvangen kunnen worden. Al uw aardse kunstenaars in dit stadium, in deze gevoelsgraad, zijn dan ook niet te bereiken. Ze scheppen niet, brengen niets nieuws, ze zitten vast aan hun onbewuste ik en komen nimmer tot het hoogste voor hun eigen gevoelsgraad.

Grote kunst is daarom geestelijk bezit, die van hen is geestelijke armoede. Ze beleven zichzelf en nog maar gedeeltelijk, want de overheersende karaktertrekken weigeren aan hun kunst deel te nemen, omdat zij nimmer tot bewustzijn zijn gekomen. Deze gevoelskracht moet voor de kunst nog ontwakken! Ik kom hier later nog op terug.

Voor het medium is alles weer anders, die kan alléén ontvangen. Het medium én de oude meesters dus beleven één toestand, al de andere levensgraden scheppen zélf. Door de inspiratie bent u te bereiken, indien het gevoel ervoor aanwezig is, want meestal is een geest van het licht niet in staat iets te bereiken, omdat het medium niet van zijn eigen bewustzijn loskomt, en zelf voelt en denkt. Alléén in de derde graad voor de inspiratie komen onze gevoelswerelden tot eenheid, de eerste en tweede graad zijn in ons bewustzijn niet op te trekken. Nu kan alléén de psychische trance u geestelijke kunst schenken.

De eerste graden voor de inspiratie kunnen dus geen kunst ontvangen, omdat het aardse bewustzijn niet uitgeschakeld is. Dat gevoel belemmert ons om tot werken te komen en is niet te overwinnen. Hierdoor ziet u, hoe duidelijk de levensgraden voor de gaven en voor de kunst spreken, voor uw en onze wereld, in niets is er enig verschil. Beide graden komen niet boven het eigen denken en voelen uit. Ik heb het nu over uw aardse kunstenaar en de mens, die denkt, door inspiratie uit onze wereld kunst te ontvangen.

Voor het schrijvend mediumschap zijn zeven graden. De gave van schrijven vertegenwoordigt door deze graden één toestand, die weer met uw gevoelsleven te maken heeft en waaruit wij putten, om tot geestelijke eenheid

te komen. De eerste twee graden vertegenwoordigen nog altijd de inspiratie, de derde graad is de halftrance, de vierde, vijfde, zesde en zevende graad behoren tot ons leven, waarvan alleen de vierde door het medium beleefd kan worden, omdat de overige drie tot de hogere sferen behoren en daarop afstemming hebben. Die graden zijn door géén mens zonder hulp van bovennatuurlijke krachten te beleven, doordat ze te ver van uw eigen bewustzijn afliggen en té ijl zijn, om als bewust gevoel in kunst te worden omgezet. Deze graden hebben op de hemelen afstemming en u ziet eruit, dat een geestelijke gave tevens een sfeer vertegenwoordigt en gij u deze bewustzijnsgraad nog eigen moet maken.

Zelfs de Apostelen hebben die hoogte niet kunnen beleven en deze volgelingen, discipelen van Christus, beleefden toch waarlijk mediamieke gaven en wel in een sfeer, die ver boven die van elk mens verheven stond.

Het is heel natuurlijk, de kunst uit de hemelen is kosmisch bewust, die van u op aarde aards en kan zijn voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk en soms geestelijk. Hierin leven de kunstenaars, maar al deze graden worden vertegenwoordigd door de mens. De één bezit de dierlijke afstemming, een ander de grofstoffelijke, beide kunstenaars schilderen erdoor, leggen door hun eigen gevoelsgraad hun kunst vast, doch komen nu niet boven het eigen voelen en denken uit. Het is dus voor hen niet mogelijk de hogere graden te beleven; die hemelen moeten ze nog bereiken.

Ook de Apostelen konden in dat stadium, in die astrale bewustzijnsgraad niet opgetrokken worden, die kosmische bezieling kan het aardse gevoelsleven niet verwerken. Elke kunstenaar van de aarde leeft onder deze graden en beneden de kunstgrens voor de aarde en voor ons leven.

Wanneer we de inspiratie voor het schrijven toepassen, bent u nog steeds uzelf en vol bewustzijn. U weet precies wat u doet; de trance echter brengt u in slaap en er wordt buiten uw eigen bewustzijn om geschreven. Zelfs in de derde graad voor de inspiratie, de halftrance, weet u nog wat u schrijft, maar nu lost uw gevoelsleven volkomen op in hetgeen u ontvangt. Deze toestand beleeft ook uw kunstenaar, met dit verschil, dat hij zélf schept en dat u ontvangt. Wanneer hij voor honderd procent schept, lost ook hij in zijn kunst op.

Het schrijven eist uw gehele persoonlijkheid op en u ziet, dat in wezen onze wereld die van u raakt en ermee verbonden is. Het zieleleven heeft deze graden te beleven en de ziel geeft hen door aan de persoonlijkheid, u als mens vertegenwoordigt uw eigen graad.

Gaan we iets hoger, dan treden we de psychische trance binnen. Nu geschiedt het schrijven buiten uw eigen bewustzijn om, uw persoonlijkheid is uitgeschakeld en door het astrale wezen overgenomen, dat doorgeeft wat het

wil vastleggen en door u aan de aarde schenken wil. In trance is er heel veel te bereiken. Hierin leven de grote mediums. Enkele van deze uitverkorenen leven er op aarde, wat u straks duidelijk zal worden. In deze toestand komt het te ontvangen schrift onvervalst door.

In de graden van de inspiratie beleeft het medium tal van stoornissen, die wij moeten opvangen, wil er van het schrijven iets terechtkomen. Ook nu moeten wij het eigen denken en voelen voorkomen. Al die voetangels en klemmen moeten wij trachten op te heffen, wat toch niet mogelijk is, doordat het gevoelsleven ons het geestelijke halt toeroept. Het medium voelt en denkt, stelt zich nu boven ons eigen leven, en het schrift is reeds vervalst, want het eigen gedachtenleven wordt nu vastgelegd, wat u al bij het seanceren met kruis en bord is verklaard.

De eerste twee graden voor de inspiratie zijn verschillend, worden anders beleefd dan de derde, want in de derde beleven wij als astrale wezens het afdalen in uw leven, wat de eerste twee graden niet toestaan. Weinig mensen kunnen hierin hun eigen persoonlijkheid overwinnen, zodat zij voor het mediumschap niet geschikt zijn. In de derde graad voor deze gave leven de goede krachten, de allergrootste mediums bevinden zich in de vierde graad van het gevoelsleven.

Voor de eerste twee graden van inspiratie geschiedt nu alles vanuit uw eigen bewustzijn. Wij maken nu van uw eigen gevoelsleven gebruik, want een diepere verbinding is niet mogelijk. Uw intellect dient thans als contact. Nu kan ik u niet in mijn eigen leven optrekken en moet hier rekening mee houden. Wij schrijven thans door uw eigen bezit, door hetgeen u aangeleerd hebt, indien uw stof tenminste voor ons leven betekenis heeft, anders beginnen wij er niet aan. Wanneer Gene Zijde inspireert, dan dient het om andere mensen erdoor te bereiken, wakker te schudden voor het hogere leven. Voor uw aardse romantiek hebben wij geen interesse meer, dat geschrijf en dat denken hebben wij reeds vele eeuwen terug afgelegd. De geestelijke waarde moet gevoeld en beleefd kunnen worden, anders staat ons leven alweer stil! Is dat echter uw doel, dan kan Gene Zijde u inspireren en wordt u door een geest van het licht bezielde en verkrijgt uw schrijven geestelijke betekenis.

Ik daal nu in u af en tracht mijzelf met u één te maken. Dat geschiedt op de plaats boven uw maag, het levenscentrum, door u genoemd de zonnevlecht. Van daaruit concentreer ik mij op uw gevoelsleven en nu neemt het schrijven een aanvang, als er tenminste geen stoornissen zijn en ge zelf weer denkt, anders schakelt ge mij uit. U slingert mij eenvoudig buiten uw leven. Dit is een overmacht, waartegen ik niets kan beginnen. Uw persoonlijkheid is nu overheersend en ik kan opnieuw beginnen. Mijn concentratie moet u dus blijvend kunnen overheersen, eerst dan schrijft u onder inspiratie. Van

uw kant vraag ik natuurlijk het volle overgeven, het passief zijn in deze toestand.

Zielestoornissen, noch stoffelijke, noch lichamelijke mogen nu gevoeld worden, daar uw geest hen overneemt. Ze scheppen een kloof tussen u en mij, tussen uw denken en voelen, en eisen u volkomen op. Ze verdringen mij uit uw leven. Stoffelijke pijnen houden de inspiratie tegen, verstoren deze communicatie, ze verbreken ons éénzijn. Ook uw zorgen treden storend op. U kunt zich nu niet losmaken van uzelf, zodat de eenheid niet tot stand komt. Is dit alles echter voorkomen en de eenheid volmaakt, dan beleeft u het volgende.

Ik zei u reeds, ik leef dan op de plaats van de zonnevlecht, het is de hartkamer voor uw zieleven, de ontvangplaats, want van hieruit stromen mijn gedachten door uw eigen leven naar de hersenen, die ze opvangen en registreren, doorzenden naar andere organen en de persoonlijkheid tot werking brengen. Die persoonlijkheid is ingesteld op de taak, de ontvangst, en u schrijft neer wat in u opkomt. De hersenen werken ontzettend snel en het zenuwstelsel moet zich nu kunnen aanpassen, anders komen er stoornissen. Al die stelsels komen op volle kracht, wat door mijn concentratie geschiedt.

Als ons éénzijn volkomen is stromen golven van zinnen door u heen naar het gevoelscentrum en u legt hen onmiddellijk vast. Al die gedachten zijn nu van mij, indien u zich tenminste geheel uitgeschakeld heeft en ge de van mij ontvangen stof niet beïnvloedt. Ik trek u thans hoger in deze kunst op, dus in hetgeen wij vastleggen, en tracht nu de volle honderd procent te bereiken. U schrijft vellen vol en dat gaat uren door, geen seconde moet ge denken, alles gaat vanzelf. Eindelijk hebt ge u leeggeschreven, u voelt, dat uw krachten minderen en ik vind, dat het zo voldoende is. Uw stoffelijke krachten zijn nu waarlijk uitgeput. Gaat u toch verder, dan schrijft u op eigen kracht, want ik kan u niet meer beïnvloeden.

Dit kunt u onmiddellijk aan het schrift vaststellen. Het stoffelijk stelsel is vermoeid, de hersenen weigeren dienst op volle kracht en uw gevoelsleven weet zich thans het halt toegeroepen. Dit is de volmaakte toestand. Bent u nog niet zover en moet ik aan deze ontwikkeling beginnen, dan doe ik het volgende.

Schrijft u zelf makkelijk, dan helpt mij dat natuurlijk, daar ik u anders eerst voor het schrijven gereed moet maken. Ik laat u nu vellen volschrijven en concentreer mij op u, opdat ge aan mijn denken en voelen zult wennen. Iedere zenuw kan mij nu storen, want uw zenuwstelsel is niet aan mijn concentratie gewend. Uw eigen denken en voelen spreken dus voor het schrijven onder inspiratie enorm mee, omdat u met uw zenuwstelsel samengegroeid bent en niet ik. Dit heeft machtige betekenis, want uw zenuwstelsel kan mij

het halt toeroepen. Ik begin dus vóór het schrijven u eerst los te maken van uzelf, opdat ge straks de inspiratie kunt opvangen. Uw innerlijk leven en uw stoffelijke stelsels zijn samengesmolten. U hiervan los te maken kost tijd en berekening, maar het is nodig, zo ge de inspiratie onfeilbaar wilt beleven. Het is ook heel natuurlijk, dat iedere mens weer anders reageert, omdat het gevoelsleven de stoffelijke stelsels overheerst of erdoor beïnvloed wordt. Als het laatste het geval is, zijt ge niet geschikt om te schrijven, want u staat dan onder invloed van dat organisme. Ik maak mij nu echter één met het stoffelijke leven, breng daarin wat soepelheid en laat u thans schrijven, waarna uw innerlijk leven reageren zal, en voer u langzaam in mijn richting. Indien wij zover zijn kunnen we beginnen.

De bedoeling van mij is, u in de halftrance te voeren, daarin leven voor mij al de mogelijkheden om het bezielende schrift aan u door te geven. Eerst dan bereiken wij de mensen, en de andere levensgraden hebben nu geen betekenis meer voor ons, die hebben wij dan overwonnen.

Een aards schrijver kan dus niet geholpen worden, als zijn werk voor onze wereld geen betekenis heeft. Hij schrijft zélf. Doordat hij zijn aardse leven door z'n kunst vertegenwoordigt, stelt hij zich buiten de geestelijke inspiratie. Het is mogelijk, dat hij dit niet aanvaarden zal. Ik maakte u echter hiervoor de graden duidelijk en zij betekenen een astrale wet voor uw en ons leven, want de schrijver komt niet boven zijn eigen gevoelsleven uit, zelfs al heeft zijn kunst voor de aarde betekenis gekregen. Ook daarin kan hij een hoogte bereiken en zelfs zeven graden beleven, want iedere gevoelsgraad bezit zeven graden.

Niettemin zijn het de wetten voor de inspiratie en voor alle kunst. Niemand kan eraan ontkomen!

Ik maak u gereed om de derde graad voor de inspiratie binnen te treden, wat voor u op aarde het hoogste is dat ge bereiken kunt.

De aardse schrijver kan zijn eigen hoogte bereiken als 'n schilder, hij kan zichzelf in zijn kunst, het schrijven, volkomen verliezen en dan stromen zinnen en beelden tot hem, zó, dat hij zelfs een graad van helderziendheid bezit. Zo scherp tekent het schrijven zichzelf af, vaart de bezieling door zijn leven heen, dat deze opgevoerd wordt tot een geweldig vuur, waarin hij volkomen oplost. Schrijvers beleven dit meer dan schilders, omdat zij het leven scherper ontleden, dieper afdalen in de hartstochten en in de liefde, in al de karaktereigenschappen van de mens, in de personen dus die ontleed worden. In deze toestand heeft uw aardse schrijver de honderd procent voor zichzelf bereikt, hetgeen het hoogste stadium is voor hem als schrijver; hoger gaan kan hij niet! Nu staat hij voor de geestelijke inspiratie en die kan alléén door onze wereld ontvangen worden. Maar ik zei u al, voor romantiek geven wij ons

niet, deden wij het, dan zou ons leven stilstaan.

Voor de schilder en de beeldhouwer is deze inspiratie precies dezelfde, ook deze mensen scheppen en behalen daarin het hoogste of blijven onder de normale kunst, wat dan met kunst niets meer heeft uit te staan. Zij komen nimmer boven hun eigen levensgraad uit.

En dat geldt tevens voor u als mediamiek schrijver (tussen haakjes in eerste druk: schrijfster). In de eerste twee graden van de inspiratie bent u niet te bereiken, omdat uw gevoelsleven weigert. De derde graad staat voor u open, maar dan zijn uw voelen en denken anders. De eerste twee graden voor de aardse kunstenaar zeggen ons dus, dat ze nimmer kunst zullen scheppen. De derde graad vertegenwoordigt de kunstenaar, hij kan u iets schenken. En zo u als mens geschikt zijt voor de geestelijke inspiratie, staat u eveneens voor ons open, met dit verschil, dat u ontvangt en hij, de kunstenaar, zelf scheidt.

Wanneer u dit voelt kan ik verdergaan en begrijpt u al de andere graden van uw gevoelsleven. De graad van uw gevoelsleven houdt mij dus tegen, deed hij dat niet, dan zouden we tot geestelijke eenheid komen. In de derde graad van de inspiratie staat het gekregen schrift boven uw eigen bewustzijn en voelt u, dat u waarachtig opgetrokken zijt geweest tijdens uw schrijven. In hetgeen ik nu behandelde raakte ik uw eigen gevoelsleven. Wanneer echter de geestelijke mediamieke gaven tot uiting komen, dan is uw eigen kennis voor mij een stoornis en weet u te veel van uzelf, omdat u thans schrift krijgt buiten uw eigen leven om. In deze toestand stoort mij uw intellect en kunt gij u niet leegmaken. Hoe nauwkeurig de graden zichzelf vertegenwoordigen blijkt nu wel. Niemand kan hen ontlopen, niet boven zijn eigen vermogens leven, de wetten van uw levensgraad roepen u het halt toe. En dat is voor de aardse kunstenaar en voor u als medium één wet!

De sensitiviteit en het volkomen leegzijn zijn mogelijkheden om tot eenheid te komen voor het schrijven. Maar wanneer in u geen geestelijk verlangen aanwezig is, u het verlangen niet kent om voor de onbewuste massa te willen dienen, moet u zelf nog voor deze wetten ontwaken en is er van eenheid geen sprake. Ik hoef er nu niet aan te beginnen. Wie nu echter geestelijk schrift ontvangt, bezit alles wat nodig is en leeft in de derde graad van de inspiratie.

In vroeger tijden hebben heel veel mensen dat beleefd en dat waren meestal de wijsgeren, die in verbinding stonden met een hogere wereld. Meestal waren ze zich er niet eens van bewust, maar legden hierin toch hun inspiraties vast of deelden die mee aan anderen, die ze voor hen de wereld inzonden. Socrates en al velen vóór hem, stonden onder geestelijke inspiratie en beleefden door hun eigen gevoelsgraad de derde graad van inspiratie. Ook zij werden beziel, bewust en onbewust, om Moeder Aarde wijsheid te schenken en al

haar kinderen wakker te schudden, wat alléén hierdoor bereikt kon worden.

Hun leven raakt weer dat van de oude meesters, ook zij werden beziel en dienden voor hogere machten en krachten, wat de bewuste kosmische meesters aan onze zijde in handen hebben. Zij brachten de mensheid geestelijke schoonheid, in beeld en toon, duizenden mensen dienden op deze wijze en wel door de derde graad van inspiratie. De eenvoudige van geest en de intellectueel hebben de geestelijke bezieling mogen beleven, beide gevoelsgraden vertegenwoordigen Gene Zijde. En dit bewust en onbewust, want de één wist, dat een hogere macht hem bespeelde en de ander wilde er niet van weten, maar kreeg toch de astrale wijsheid door. Dit maakt geen verschil uit voor het ontvangen, daarentegen wel voor de persoonlijkheid. Aan zijn aards en geestelijk gevoelsleven kunnen wij zijn stoffelijke en geestelijke sensitiviteit vaststellen.

Uw intellect behoort bij de stoffelijke wereld, het onze is losgekomen van de aarde en kreeg geestelijke betekenis. Deze gevoelsgraden kunnen met elkaar in botsing komen, en dan is er van geestelijk ontvangen geen sprake. Nu overheerst het aardse intellect.

De trance is dus het enige, waarop wij ons instellen, als we iets tot stand willen brengen, en zij is de mogelijkheid om onfeilbaar tot uw bewustzijn door te dringen en het volkomen uit te schakelen. Dergelijke mediums leven thans op aarde. Waarom zouden we nu al die moeilijkheden opzoeken, als wij weten, dat ge toch het hoogste niet bereiken kunt? Hoeveel moeite en zorgen kunnen we ons besparen? Gene Zijde zoekt dan ook alleen de mediums op voor de aan de aarde te geven geestelijke boodschappen, alleen die mediums, die voor hun taak op aarde zijn geboren.

Het trancemedium geeft alles door; met dit gevoelsleven kunnen wij werken en hetgeen we te brengen hebben onfeilbaar aan de mensheid doorgeven. Nu schrijven wij buiten het gevoelsleven van het medium om en wordt het schrijven direct uit de hoogste bron ontvangen.

Ik wil u ook nu niet langer hoop geven en u maar de volle waarheid medelen: een geest van het licht komt niet tot u in de eerste drie graden van de inspiratie, omdat gij het gegevene niet verwerken kunt en omdat uw gevoelsleven hem het halt toeroept! Het is volkomen uitgesloten om voor onze wereld te dienen, ge komt niet van uw eigen-ik los. Schrijf daarom uw eigen boek maar en wring uzelf in het allerhoogste, u weet dan zeker, dat het u toebehoort. De trance is niet voor u, die behoort tot ons leven.

Toch zijn er heel veel mensen die door de astrale wereld denken te schrijven. Meestal is hun geschrijf het zoeken naar het geestelijke goud, waarvan zij echter nimmer de gouden straling zullen zien, omdat het hun ontbreekt aan de waarachtige intuïtie. Toch voelen ze zich voor onze wereld gereed en

geopend en zetten zich met hun beetje sensitiviteit neer. Het liefst zouden ze een boek schrijven, want dat zegt iets en geeft hun persoonlijkheid betekenis. Als 'n gekortwiekte vogel houden hun gevoelsleven en hun levensgraad hen gevangen, want ook zij kunnen niet hoger grijpen dan hun eigen graad van leven en bewustzijn toestaat. Dat dit occulte wetten zijn, hoef ik u thans zeker niet meer te zeggen. Nu kunt ge aanvaarden, dat ze u op aarde het geestelijke halt toeroepen!

Gene Zijde wil de mensheid van geestelijk voedsel voorzien, de volken het ontwaken schenken, maar deze mensen zijn ongeschikt voor die zware taak. Hiervoor – vertelde ik u zo-even al – zoeken wij onze krachten zélf uit. Dat wij thans kunnen werken spreekt vanzelf, want onze mediums zijn voor hun taak gereed. Voor geestelijk werk met kosmische betekenis moet het medium al de levensgraden bezitten en afstemming hebben op ons leven, op de sferen van licht, of we staan met heel ons grote en machtige werk machteloos toe te zien om onze eigen leegte te voelen. Doch de meesters aan deze zijde overzien alles, ze weten waar dit gevoelsleven op aarde leeft en brengen de astrale verbinding tot stand.

Wij weten hierdoor, dat we in de eerste drie graden nimmer boven het gevoelsleven uitkomen, want het gevoelsleven maakt voor ons de gave uit en de gave wijst ons weer de weg naar de geestelijke en kosmische wijsheid, ja naar de allerhoogste sferen van licht, indien de meesters zélf willen spreken. Een medium in deze toestand kan nu het onmogelijkste ontvangen, het allerlaatste voor de aarde en voor ons leven en is dan de massa op aarde zeker vijf eeuwen vooruit.

Gene Zijde stelt zich op de menselijke evolutie in en wij als kinderen van God dienen u op aarde, dienen de massa en de mensheid, want wij brengen u de wijsheid vanuit ons leven. Hiervoor hebben we ons los moeten maken van al het aardse, van uw grofstoffelijk bewustzijn.

Omdat we weten wáár onze mediums op aarde leven en óf ze deze gevoeligheid bezitten, kunt u aanvaarden, dat er maar weinig goede krachten in uw midden zijn of u beleefde ook op dit gebied niet een evolutie, maar een revolutie. Nu is dat voorkomen! Duizenden mediums leven er op aarde, maar wanneer ge er twee onder vindt, die het sferengeluk kennen en in handen zijn van de astrale meesters moet ge maar niet langer zoeken, want ge zult er niet meer vinden. De anderen zoeken zichzelf! Die mensen komen nimmer van hun eigen gevoelsleven los. Zij vertegenwoordigen een stoffelijke graad en moeten voor het hogere bestaansleven nog ontwaken. Dat zij hoger willen grijpen dan hun eigen bewustzijn aan gevoelskracht en geestelijke of stoffelijke, ja zelfs dierlijke sensitiviteit bezit, geschiedt maar al te vaak en dan spelen ze hun eigen spel, met leven en dood, zoals ook zij doen, die de

kruis-en-bord-seance hebben aanvaard. Velen grijpen naar die hogere schatten, maar beleven, dat iets hun het halt toeroept, ook al begrijpen ze niet uit welke richting die occulte wind waait. Soms kan het voor hen stormen, zodat ze links en rechts worden neergesmaakt door krachten en machten die we op deze weg zullen leren kennen. Naast de aardse schrijver in stoffelijke toestand onder inspiratie, leren we nu tevens het aangeboren talent kennen. Weinig mensen kunnen u hiervan de verklaring geven, maar ook deze toestand, die een wet is, hebben wij in ons leven leren kennen en moeten aanvaarden. Het aangeboren talent heeft met uw onderbewustzijn uit te staan. Wil een geest van het licht u op aarde helpen, door u schrijven om iets voor u en voor anderen te doen, dan put hij uit uw eigen verleden.

Dat wij als mens duizenden malen op aarde hebben geleefd, moet u nu aanvaarden. In één leven en wellicht in vele andere levens hebt ge zeer zeker aan kunst gedaan. Is het verlangen voor de kunst in een leven tot bewustzijn gekomen, zodat wij erdoor overheerst worden – gevoelens dus, die de andere karaktereigenschappen onderdrukken – dan wordt dat leven aan de kunst gewijd, omdat de ziel er zich niet van kan losmaken. Als kind reeds komen deze gevoelskrachten tot uiting en op latere leeftijd tot volle ontplooiing, wat voor u op aarde als talent geldt.

Een geest van het licht put nu uit dit onderbewustzijn, hij maakt deze gevoelens wakker en legt vast wat hij aan u wil doorgeven. Hij trekt dit gevoel in zijn eigen leven omhoog en naar het dagbewustzijn terug en nu denkt u, dat dit buiten uw eigen leven om is ontvangen. Het is uw parapsycholoog, die zich hieraan vastklampt en steeds weer niet aanvaarden kan, dat toch Gene Zijde meestal dit onderbewustzijn volkomen uitschakelt, omdat de zekerheid van het dagbewustzijn het temperament voor de bezieling is.

Wanneer wij straks de slaap volgen, wordt u ook dit duidelijk. En hieruit put elk kind en dat is het aangeboren talent. Voor onze wereld is dit talent echter aangeleerd. Ook hierop kom ik terug. Dit aangeboren talent wordt beleefd voor alle kunsten en wetenschappen. Wie talent heeft kan op aarde iets bereiken. Maar hiermee treden we de graden voor de aardse kunst binnen. Immers, de één bereikt iets, een ander doet zijn best en loopt zich tegen de kunst te pletter. Wij leren nu de mindere broeders en zusters kennen, die voor zichzelf een eigen graad in de kunst vertegenwoordigen, de lagere en hogere orden, welke de gevoelsgraden voor u als mens zijn. Het moet nu voor u niet zó moeilijk zijn te begrijpen, waarom de één iets bereikt en eigenlijk om niets krijgt, waar een ander zich dood voor moet zwoegen om eindelijk toch te bezwijken en te moeten aanvaarden, dat het gevoel ervoor nog niet is bereikt. De één wordt kunstenaar, een ander wordt het nooit! Het gevoel wijst aan hoe ver ge gekomen zijt voor de kunst. Hiervoor heeft de ziel wellicht

honderden levens moeten afleggen, beleven dus, om op die hoogte in gevoel te komen. En eerst nú, in dit leven, openbaart zich het gevoel voor kunst; de priesters in het Oosten beleefden dit in de mystiek, in de occulte wetten. Zo heeft de ene mens zich ingesteld op het occultisme, de andere op wetenschap of kunst of maatschappelijke functies, elke mogelijkheid is voor u als mens weggelegd, omdat ge het nieuwe leven kunt ontvangen.

Het schrijven onder inspiratie om een zuiver aards gegeven vast te leggen, stof dus, die u niet losmaakt van uw eigen leven, waarbij ge de grond onder uw voeten behoudt, kan niet gevaarlijk zijn voor u. Dit wordt evenwel anders, wanneer de occulte wetten uw leven losmaken van de stoffelijke wetten en u tussen leven en dood komt. Nu moet u weerstand en vooral de eigen bescherming, de kracht voor uw eigen persoonlijkheid bezitten, die, hetgeen ontvangen en beleefd wordt, volkomen opvangt. Die kracht leeft in uw eigen bewustzijn, u bent dan zo ver en zo hoog gekomen en voelt nu geen stoornissen; alles gaat vanzelf, doch anderen bezitten dat niet en verliezen zichzelf. De vreselijkste dingen kunnen er nu geschieden, waarvan men op aarde nog geen begrip heeft, omdat de massa het enorme gevaar van de occulte wetten nog niet beseft. Nu velen gaan aanzitten en naar het occulte schrijven verlangen, treden al die gevaren op de voorgrond, die verwerkt moeten worden óf uw leven volkomen vernietigen!

Wanneer wij nu schrijven, beleeft u de geestelijke communicatie in deze toestand en bent u bewust van uw eigen leven. U leeft in de eerste twee graden voor de inspiratie, maar komt nu met de occulte wetten in aanraking. En die kunnen door dit schrijven beslissend optreden en u overheersen. Indien er nu geen weerstand in u is, komen er ook spotgeesten door u, die zich met uw leven willen verenigen. Het komt er nu op aan hoe uw innerlijk leven is. Bent u niet vrij van stoffelijke verlangens, dan bent u reeds in contact met hen door uw eigen leven, want deze verlangens zijn stoffelijk, waardoor zij zich kunnen verbinden. Eén eigenschap in u, die niet geestelijk is, stemt u op hun leven af en er komt narigheid in uw leven. Nu voelt u hun geweld echter anders, ze verbreken uw eigen bescherming en trachten bezit te nemen van uw bewustzijn, waarin u kunt oplossen. Heel veel mensen hebben hun occulte tol moeten betalen, deze gevoeligen begrepen niet waarvoor ze zich openden, met het gevolg, dat sommigen het dagbewuste ik verloren en de krankzinnigheid hadden te aanvaarden. Indien uw leven niet volkomen afgesloten is voor dit astrale gevaar en gij uw eigen bescherming niet bezit, is het eenvoudige schrijven onder inspiratie door onze wereld uw ondergang.

Aan deze zijde hebben wij de wetten leren kennen en de graden voor het gevoelsleven, waarin u als stoffelijk mens leeft. Wij weten, dat de eerste twee graden voor de inspiratie dierlijk gemeen zijn tegenover de geestelijke com-

municatie, en dit is bewezen, doordat er tal van mensen zelfs in hun eigen leven bezweken en men hen moest opsluiten. Niet alleen dat het bewust zoekende type bezwijkt in deze graden, zelfs de onbewuste ziel, de nietsvermoedende mens, die van occultisme niets weet, bezwijkt, omdat deze gevoelsgraden nog geen weerstand bezitten. Het staat echter vast, dat al deze mensen zichzelf los hebben gemaakt van de voordierlijke, dierlijke en grofstoffelijke graden en thans in een hoger stadium zijn gekomen, waarvan ze zich de wetten moeten eigen maken.

Is eenmaal het contact met de astrale wereld tot stand gekomen en heeft het lagere individu uw leven opgetrokken, dan is het vrijkomen ervan ongelooflijk moeilijk, omdat die geest met uw leven tot eenheid gekomen is. In korte tijd groeien deze lagere geesten met u tot één toestand tezamen, zó hecht en natuurlijk, dat ge er niets tegen in te brengen hebt en geen psycholoog is in staat u ervan te verlossen. Psychopaten worden het, ge kent hen wel op aarde, die mensen, die soms ineens wartaal spreken, zich anders voelen dan voorheen en vreselijke allures blijken te bezitten en anderen weer, die aan hoogmoedswaanzin of godsdienstwaanzin lijden, en al die mensen, die zich de bewuste gevoelsgraad nog eigen moeten maken, doch thans worden aangevallen door het lagere bewustzijn, de spiritistische spotgeesten. Deze kwaadaardige kern leeft in de ruimte en ook op aarde en zoekt naar het gevoelsleven, dat op haar afstemming heeft en dan door het aardse leven opnieuw beleefd kan worden. Nu moet uw wil hen overheersen, u moet al deze gevaren kunnen weerstaan. Ge moet uzelf kunnen blijven in duizenden occulte problemen, wil een geest van het licht tot u komen om door u te schrijven. Hij ziet uw bewustzijn en weet nu of ge bezwijken zult. In dat geval is hij niet tot schrijven in staat en begint er niet aan.

Gevoelige, naar geestelijk contact verlangende mensen, stellen zich voor onze wereld open, doch vroeg of laat bezwijken bijna allen, omdat ze de astrale wetten en graden voor de geestelijke gaven niet kennen. Anderen, die van de geestelijke communicatie niets willen weten, zijn toch bezweken, doordat zij onder invloed van duistere machten staan, en beleven eenzelfde toestand als het bewuste, onder inspiratie schrijvende medium; ook de demonen putten uit het onderbewustzijn en wringen zich in dat gevoelsleven. Dit is ook de reden, waarom die zieken zo hardnekkig bewaakt worden en hun ziekten bijna niet door uw dokter te overwinnen zijn; het onderbewustzijn kan niet genezen worden! Het vorige leven is meestal schuld aan deze ondergang, aan al deze ellende. Omdat het oorzaak en gevolg van u als mens tijdens het stoffelijke leven beleefd wordt, krijgt het onbewuste, dierlijke leven de mogelijkheid om zich met het hogerstaande leven te verbinden. Wat in dagbewustzijn voor hen niet te beleven valt, zoeken deze lagere levens-

graden in het onderbewustzijn op, zodat zij ook daarmee tot volkomen eenheid komen. Splits deze zielen eens, maak het aardse leven eens los van het astrale overheersende gevoelsleven en u bent een groot genezer. Uw dokter en uw psycholoog staan echter machteloos, want dit is de allermoeilijkste levensgraad om te overwinnen op aarde. De ziel is onbewust en kan aan dit zieleleven geen bewustzijn geven. Dat is niet mogelijk, want de wetten van God moeten beleefd worden of elkeen kocht zich wat gevoel en werd tevens kunstenaar en het leven op aarde en in de ruimte zou een grote chaos zijn. Op aarde is dat nog zo, in de ruimte niet, want Gods schepping is Goddelijk volkomen.

Dat vele mensen in hun dagbewustzijn geen diepte bezitten, wil nog niet zeggen, dat ook het onderbewustzijn die niet heeft, want u ziet nu wat er zoal mogelijk is. Hierin leeft de gevoeligheid voor ons contact, het schrijven onder inspiratie. Zo diep gaat dit doodeenvoudige ontvangen van enkele woorden, die soms niets betekenen en toch 'n dergelijke ellende kunnen vertegenwoordigen. De krankzinnigheid is er mee gemoeid!

Maar de psychische trance schakelt al deze gevaren volkomen uit. Het gevoelsleven staat nu voor de hogere graden open, die tot de sferen van licht behoren en de eerste vier sferen zijn, waarvan ik u de werelden verklaarde. Dat medium is in handen van een meester. Het gegeven schrift is nu bovennatuurlijk en kan zelfs vanuit de hoogste hemelen naar de aarde worden gebracht; hiertoe is het instrument in staat, omdat het zich over heeft gegeven aan een hogere macht. En dat bewustzijn is kosmisch diep, heeft de wetten van God leren kennen en zal thans een taak op aarde volbrengen. Nu overheerst Gene Zijde dit leven, doch zorgt voor de totstandkoming van deze communicatie.

Wanneer dit schrijven een aanvang neemt is uw bewustzijn voor vijftien-ventig procent uitgeschakeld, omdat u zelf vijftientig nodig heeft om uw lichaam te voeden en in werking te houden. Door uw organisme wordt er nu geschreven, maar u bent nog altijd één met uw kleed en blijft op kracht, omdat wij eigenlijk buiten uw aardse verbinding staan. Toch moeten wij al die stoffelijke stelsels van u overnemen en beheersen, erdoor werken; we denken en we voelen door uw organisme en leggen vast wat wij aan u willen doorgeven. In deze toestand komen we tot grote hoogten en kunnen nu alles bereiken.

En om medium te kunnen zijn moet u eenvoudig leven, zelfs uw voedsel kan ons storen. Willen wij tot grote hoogte komen, dan is voor vele mediums dierlijk voedsel afbrekend, omdat het andere invloeden uit de eigen levensgraad aantrekt. Maar ook zijn er mediums die juist krachtig voedsel behoeven, omdat het zenuwstelsel enorm veel werk moet verrichten en er steeds

een lichamelijke reserve aanwezig moet zijn. Wil het medium zich staande houden voor het allesoverheersende astrale voedsel, dat wijsheid is, dan moet het organisme deze ongelooflijke bezieling kunnen verwerken, of vroeg of laat komt het instorten toch en gaat een dergelijk instrument voor ons verloren. Het zenuwstelsel is daarom essentieel, het is uw stoffelijke ondergrond voor de geestelijke gaven en het werk dat verricht wordt. Mediums, die het hoogste ontvangen, wat voor onze wereld beleefd kan worden, moeten op volle kracht blijven, of wij kunnen deze enorme bezieling in dat stadium niet blijven toepassen. Het normale evenwicht voor het organisme mogen wij niet overschrijden, want dit kan dan ontzettende gevolgen hebben.

Dierlijk voedsel heeft géén betekenis meer, indien het medium volkomen in onze handen is, wij vangen dan de stoffelijke stoornissen voor het medium op. Wie echter onder deze graden werk verricht, heeft het moeilijker, omdat de uitstraling van het voedsel niet te overwinnen is, maar toch voorkomen moet worden, of het medium scheidt voor zichzelf de ene ellende na de andere. Het Oosterse medium leeft daarom vegetarisch en dit moet hij voor zijn studie wel doen, want het dierlijk voedsel belemmert hem in het beleven van de occulte wetten. Een yogi en ingewijde volgen deze weg, magiërs en fakirs trekken er zich soms weinig van aan, hoewel de goede fakir, de wetenschappelijk bewuste, zichzelf niet durft besmetten, omdat dit voedsel voor hem noodlottig kan zijn. Zij hebben al deze wetten zelf te overwinnen, wij doen dat voor het medium, omdat Gene Zijde het instrument vertegenwoordigen moet. De Oosterling beleeft zelf, het medium in onze handen kan slechts ontvangen en geeft zich in alles aan zijn meester over.

Voor de psychische verschijnselen is dierlijk voedsel fataal, de fysische vragen om kracht en lichamelijke bewustwording. Nu wordt het organisme van de levensfluïde ontdaan, wat krachtverlies betekent. Die kracht moet door stevig voedsel het evenwicht herstellen of de stoffelijke inzinking volgt.

Ieder mens staat eigenlijk voor geestelijke inwerking, voor laag en hoog open, en er zijn altijd karaktereigenschappen in u die op onze wereld afstemming hebben en het astrale wezen aantrekken. Als Westers bewustzijn kunt ge al deze stoornissen niet overheersen, want uw leven is gesplitst. De Oosterling heeft er een studie van gemaakt en hij tracht deze te overwinnen, wanneer hij echter niets bereikt, overwinnen zij hem.

Wil Gene Zijde door het Westerse gevoelsleven werken, dan mag het medium zich in niets voelen, niets zijn of betekenen. U als medium bezit alléén het gevoel waaruit wij putten en waardoor we werken. Als ge u geheel kunt overgeven, staan de astrale werelden voor u open. Maar één op duizenden bereikt iets, duizenden mensen verongelukken door de astrale wetten, doordat ze onder die ruimtelijke last bezwijken.

Jaren gaan er voorbij, voordat het medium gereed is ons schrijven te kunnen ontvangen. We voorkomen thans, dat de demonen bezit nemen van dit leven. Het medium moet zich voor ons in al zijn denken en voelen openmaken; willen wij dat leven bespelen, zijn wij dag en nacht met dit instrument in verbinding. Eén op duizenden – zei ik u – bereikt het bovennatuurlijke, de rest bezwijkt. Ook nu gaat dit leven in handen van het kwaad over en staan wij machteloos. Die wezens verlangen het leven leeg te zuigen en dat doen ze op hun eigen duivelse wijze. Ze komen tot dit leven en spreken over God en het geloof, ze vertonen lichtende kruisen als zij het nodig achten, opdat ge geen wantrouwen zult hebben, of uw belangstelling verzwakt. Doch intussen gaan ze verder en treden uw verlangens binnen, ze willen gekoesterd worden door uw liefde, waarna het éénzijn volgt. Ze krijgen alleen door ú verbinding, uw eigen verlangens roepen hen tot u en dan vinden ze tegelijk hun honger en levensdorst gelest, maar nu beleeft ge hún smachtend verlangen, waarvoor uw organisme dan dienen moet! Ook zij dalen in u af, gaan door uw gedachtenleven heen, smelten met u tezamen tot één gevoelsgraad en hebben u dan overwonnen. Tot in de diepste weefsels van uw ziele-leven en uw stoffelijk-zijn besmetten ze u door hun dierlijke wellust, ze nestelen zich in uw aura, ze slapen rustig in, om met u te ontwaken en op te staan en te genieten van uw dronk, uw eten, uw dagelijks licht, kortom van alles, waartoe uw bloedzuigers geen kracht bezitten.

Het medium, dat voor het hoogste moet dienen, en als vanzelfsprekend voor deze taak geboren is, kan deze ellende niet beleven, omdat de meester van dit medium altijd het instrument in zijn leven opgetrokken houdt. Doordat het medium voortdurend dit hogere bewustzijn beleven kan, heeft een demon geen schijn van kans.

Maar de mens, die zijn geliefde verloren heeft, alleen is achtergebleven, lijdende is door het vreselijke verlangen naar die verloren liefde, naar hartelijkheid en het begrijpen, stelt zich maar al te graag voor de astrale wereld open. Als er sensitiviteit aanwezig is en het schrijven geprobeerd wordt, staat dit leven voor al deze narigheden. Deze mens wil weten hoe de geliefden het maken, doch dit wordt hem noodlottig.

Er zijn ook hierin weer graden aanwezig, gevoeligen en ongevoeligen beleven hetzelfde schrijven. De één beleeft narigheid, de ander denkt, dat alles vanzelf gaat en voelt niets van al die stoornissen. Maar deze mensen bezitten de sensitiviteit niet, door hen kan geen astrale gedachte komen, deze gevoelsgraad is nog te grof om de ijle gedachten en gevoelens te kunnen opvangen. De gevoeligen beleven juist al die narigheid. Zij niets! Ik verzeker u thans, dat deze zich medium voelende mensen geen waarachtig contact kunnen beleven, omdat ze door onze wereld niet te bereiken zijn. Ze missen nu datgene,

waardoor wij schrijven, doch de anderen gaan erdoor kapot.

Nu die levens voor Gene Zijde openstaan, ze door Christus zover gekomen zijn, het Heilige Evangelie tot hun leven heeft gesproken, zoeken al die mensen naar het eeuwigdurende contact en willen zich door de geestelijke gaven van het stoffelijke leven losmaken. Is er contact, dan komen ze tussen leven en dood, waarvan ze nu de occulte wetten moeten beleven én er zich in staande moeten houden, zo ze het krankzinnigengesticht willen ontlopen. Wie aan deze zijde tot het onbewuste soort behoort, tot hen die nog moeten ontwaken, maar die naar deze stoffelijke eenheid zoeken, komt op deze sensitiviteit af en trekt hen in het eigen leven op, waardoor hun slachtoffers voor de geestelijke krankzinnigheid staan. Ik zei u, uw krankzinnigengestichten zijn vol van deze mensen. Maar wat voor u op aarde ziekte is en betekent, is voor onze wereld geestelijke sensitiviteit. Wat ge bij u krankzinnigheid noemt, is voor onze wereld het éénzijn van de astrale en de stoffelijke geest, van twee persoonlijkheden, die tot het ziele-leven behoren, doordat beide eeuwigdurend zijn. Nu overheerst echter het astrale leven, met het gevolg dat de aardse ziel een gevangene in het eigen organisme is.

Ga in uzelf na of er gevoelens in u zijn, die op het lagere afstemming vinden en voorkom dan al deze astrale moeilijkheden voor uzelf. Zet u niet neer om schrift te ontvangen, want het kan uw eigen ongeluk betekenen. Leeft in u het nietige, een gering gevoel voor hartstocht, wees ervan verzekerd, dat dit al de wellust tot zich trekt, indien u eenmaal met deze wereld in verbinding gekomen bent. En die kracht als hartstocht zal uw innerlijk leven verteren, u leegzuigen, want ge bezit geen eigen bescherming!

Voor deze graden van het gevoelsleven staat het krankzinnigengesticht open, ze staan toe, dat men hen van de aardse banden bevrijdt. En het verlangen hiernaar bezitten al deze mensen, omdat hun geliefden heengingen.

Hier volgt daarvan een voorbeeld uit de werkelijkheid.

Een broeder aan deze zijde kwam mijn hulp inroepen, want hij zag zich op aarde voor een groot probleem geplaatst. Hij vertelde mij, dat zijn dochter door duistere krachten werd beïnvloed en reeds in die handen was overgegaan. Ze zou bezwijken, indien haar geen geestelijke hulp geboden werd. Deze ziel wilde met haar vader in verbinding komen door het mediamieke schrift, maar ze bezat geen voldoende zelfbescherming. Ze voelde zich er toch toe in staat en had zich nu neergezet, maar door haar schreef een demon. En haar vader stond machteloos, hij kon haar niet helpen. Om haar in zijn leven op te trekken bezat zij niet voldoende kracht, zodat het krankzinnigengesticht voor haar openstond.

Tezamen gingen wij tot haar en ik zag, hoe haar toestand was. Haar zuster zocht het in het tekenen en ook zij zou in handen gekomen zijn van het

kwaad, indien ze deze gevoeligheid had gekend, maar ze was niet te bereiken. In haar bewustzijn was deze eigen bescherming aanwezig en ze beleefde nu niets.

De eerste verlangde om met haar vader in contact te komen, kreeg schrijven uit deze wereld en dacht nu, dat dit van haar vader afkomstig was. Een duister wezen had echter bezit genomen van haar innerlijk leven en wilde haar overheersen.

Toen we binnentraden ontving ze juist schrift. Haar leven stond voor deze zijde open. Wat denkt u van dit versje, dat ze ontving?

„Zweef, zweef als ik

Zie als ik

Zie mij en gij hebt uw leven in handen

Maar vraag het uw God.”

Dit droevig geschreven woord werd haar gegeven en is astraal zuiver, doch een krankzinnige schonk het haar. Dit brein is verward, is los van iedere menselijke instelling, van denkvermogen en stoffelijk voelen, dit bewustzijn is slechts volkomen gereed om het aardse bewustzijn te vernietigen en waanzinnig te maken. Dit kind van vijfenvoertig jaren vroeg niet naar de betekenis van het gekregene, ze vond het prachtig, want het kwam niet uit haarzelf. Zij dacht: In dat leven is alles mogelijk, vader heeft dichten geleerd, vader is in dat leven ontwaakt! Want op aarde had haar vader geen begrip van al deze zaken. Deze demon kón zweven. Ook wij zweven naar de aarde terug om te dienen en doen dat door de kracht van onze ontwikkelde concentratie en onze sterke wil. We zweven door de stoffelijke ruimte, want wij hebben ons die graden van bewustzijn eigen gemaakt. Een demon kan dat als wij, maar hij leeft in een duisternis. Wij zien door alle stof heen, kunnen ons op uw eigen stoffelijk licht instellen en nemen het waar, wat een duistere geest weer niet kan. En het contact met de aarde komt nu door uzelf tot stand.

Zie mij en gij hebt mij in uw leven – dit had de demon moeten neerschrijven, – maar hiertoe kwam het niet! Aan God hoefde ze dit niet te vragen. Maar voor deze duistere persoon was deze vaan als het lichtende kruis, dat hij haar voorhield om ernaar te kijken. Het woord God verandert ineens alles voor deze goedgezindigen, maar ze vallen er meteen door in de narigheid.

Maandenlang schreef ze reeds door dit monster, doch nu al talloze malen op een dag. Op de ongelooflijkste tijden zette ze zich neer om schrift te ontvangen. Door een drang van binnenuit dwong ze zichzelf in die richting en gaf zich dan volkomen over. De demon ging het erom, haar geheel in zijn macht te krijgen, haar in zijn leven op te trekken en zich dan aan haar bewustzijn en aardse leven te goed te doen. Zijn dierlijke verlangens wilde hij ten koste van alles uitleven.

Het in bezit nemen van haar lukte hem volkomen, omdat er in haar eigenschappen leefden, die zijn leven raakten en daarop afstemming hadden gekregen door dit aanzitten. Haar verlangen naar liefde, dat niet beantwoord was, dreef haar in de armen van deze astrale persoonlijkheid en in die toestand. Nu zij zich had opengesteld moest ze de gevolgen aanvaarden. Ze kende zichzelf niet en nog minder de astrale-occulte wetten en dit werd haar ongeluk.

Het beestmens schreef:

„Beter te bidden

Dan onmachtig te zijn.

Waar is het einde

Jezus mijn

Liefde overwint.”

Ze vond het geweldig. Ze had geen begrip van deze nonsens, het besef ervoor was in haar nog niet ontwaakt, anders was zij onmiddellijk opgehouden, indien ze er nog toe in staat zou zijn geweest, want haar wil was reeds uitgeschakeld. Maar deze nietsbetekenende gezegden voerden haar naar de waanzin. Er volgde:

„Als wij eenzijn, los van de aarde

Want ik zie in uw leven

Waakt God.”

Ik las in het leven van deze demon en kon vaststellen wat de eigenlijke bedoeling was. Het meisje las het schrift hardop, dacht het te begrijpen en vond het alweer prachtig, wonderlijk diep. En haar zuster dacht: Er zit wel iets in, dat kan wat worden, alle ontwikkeling is moeilijk. Zij zou dan ook verdergaan, maar ze gaf zich erdoor aan haar eigen ongeluk over. Soms stelde ze haar vader vragen en wilde dan weten, hoe hij aan die leuke gezegden kwam. En dan maakte de demon haar maar wat wijs, of ze schreef zelf wat neer door de zachte innerlijke aanraking, die toch stuwend op haar denken en voelen inwerkte. Maar de demon ging zijn eigen weg en zoog haar langzaam leeg, hij genoot met haar het aardse leven en zou spoedig zover zijn, dat hij bewust stoffelijk kon optreden. Steeds dieper daalde hij in haar leven af, gaf zo nu en dan gehoor aan haar verlangen om iets van haar vader te horen, maar genoot intussen zijn eigen pret, genoot van de warmte en de stoffelijke koestering en vooral van haar verlangende liefde, wat voor hem het eigenlijke beleven werd. Hij leefde geheel in haar leven, maakte wandelingen met haar door de natuur, at en dronk en ging met haar slapen, wat nog altijd astraal geschiedde, maar stoffelijk bewustzijn zou ontvangen. Geen seconde voelde ze zich meer alleen, maar ze vond dit heerlijk, in de wetenschap dat haar vader haar beschermgeest was.

Doch een geest van het licht schrijft niet iedere seconde van uw dag, gaat niet op uw verlangens in of ons leven zou stilstaan, dat niet alléén, maar het is té overvloedig. Voor deze communicatie is een vastgestelde tijd noodzakelijk. Eén-, hoogstens tweemaal in de week te schrijven is voldoende, daarna moet gij volkomen uw eigen leven beleven, zodat ge u kunt losmaken van elke astrale gedachte of u wórdt geleefd. Wanneer ge voelt, dat er een drang in u leeft, die u telkens aanspoort om te gaan neerzitten, dan hebt u met duistere krachten te maken. U bent bezig om krankzinnig te worden óf een astrale persoonlijkheid heeft u in zijn leven opgetrokken en u reeds onder zijn duistere macht gesteld. De meesten van deze mensen, die mediamiek willen zijn, bezitten niet eens het vereiste contact en schrijven zélf. De gevoeligen echter gaan erdoor te gronde.

Meestal seanceren de anderen zélf, want die mensen beleven niets, kennen dit gevaar niet, maar hebben toch, naar ze zeggen, elk ogenblik van de dag contact met hun meester, hun beschermengel of geestelijke dokter, die hun raad geeft voor alle zaken en kwaaltjes. Als hun honden en katten hebben ze deze leider halsbanden omgedaan, opdat ze elk ogenblik aan de touwtjes kunnen trekken, waarna wij maar te komen hebben. De allergeoedkoopste gedachten worden ons toebedacht; eventjes de meester vragen, de meester zal hun raad geven. En dan komt de kletspraat. Zulke mensen seanceren zelf, door neer te schrijven wat in hun gedachten komt. Ze verlangen te bezitten. Zij gebruiken onze wereld voor hun eigen levensvermaak, maar wij zijn niet tot de charlatanerie terug te voeren, hoe zalig en veilig ze dat ook zouden vinden.

Ik concentreerde mij op het monster en wilde hem laten schrijven, maar haar daardoor tegelijk waarschuwen voor dit contact, en daalde nu in zijn gevoelsleven af. Ik schreef door zijn eigen gevoelsleven neer:

„Houd op, of er geschieden ongelukken!”

U voelt zeker, nu waren we met ons drieën één van gevoel en met elkaar verbonden. Doch haar reageren leek nergens op, althans niet in mijn richting. Ze schrokken allebei hevig, vooral het astrale wezen. Dit voelde hij en begreep, dat er hogere inwerking aanwezig was. De dame verscheurde het papier en dacht:

„Dit zijn spotgeesten. Natuurlijk, het is mogelijk. Een geest wil schrijven, maar het is een spotgeest. Ze willen vader weer verdringen, maar dat zal niet gebeuren. Ik móet het voorkomen.”

Ze begreep nu, dat ze niet voldoende ontwikkeld was. Maar de demon reageerde anders. Die concentreerde zich bliksemsnel en schreef:

„Beter dan ik ben, kun je niet zijn

Elke morgen tot Jezus te gaan

Tot aan mijn einde

Jezus mijn

Ergens zullen wij elkaar zien.”

Hij liet erop volgen: „Zie je niet, lief kind, wat dit te betekenen heeft? Lees het maar van boven naar beneden, alleen de voorletters.”

En de vrouw, wiens naam Betje was, las Betje. „Mijn hemel, wat een prachtig bewijs, wat een prachtig gedicht heb ik nu ontvangen,” zegt ze tegen haar zuster. Een geestelijk bewijs had ze gekregen en het was waarachtig mediëmie! En zo was het ook.

Ik concentreerde mij op de demon en verkrachter van haar leven en schreef opnieuw:

„Betje, je bent in gevaar, houd op! Houd in vredesnaam op!”

Maar Betje voelde er niets voor om op te houden, ze begreep het alleen niet. Dat ze na zo'n bewijs weer met spotgeesten te maken kreeg kon ze niet begrijpen. Ze vroeg aan haar vader:

„Kunt u niet zorgen, vader, dat we niet gestoord worden?”

De demon schreef: „Anderen misgunnen ons ons contact, lieveling.” En Betje moest deze stoornis overwinnen. Ze had echter moeten voelen, dat er iets niet deugde, maar haar wil en haar geloof waren door ons niet te overbruggen. Hierin leefde ze bewust. Ze bezat de gevoeligheid voor de mediëmieke gave, ook al konden we haar voor het hogere contact niet bereiken, ze bleef tussen hemel en aarde, tussen leven en dood zweven en dat zou haar noodlottig worden! De kwelgeest schreef:

„Voor mijn kind doe ik alles en ik blijf je beschermen, Betje. Ga nu rustig slapen, mijn kind.”

Maar Betje vroeg: „Kunt u die spotgeesten niet verdrijven, vader?”

„Ik zal ervoor zorgen, mijn kind,” schreef ze nu zelf, want ik had de demon intussen voor haar gevoelsleven afgesloten. Hij leefde thans in een dicht waas van kracht, een aura die ik snel optrok, om haar vóór het slapen gaan van zijn pest vrij te maken, ook al wist ik, dat ze hem weer tot zich zou trekken. Toen schreef haar vader weer en ook dat waren haar eigen gedachten:

„Wat is ons leven toch mooi, is het niet, kind?”

Ze vroeg: „Bent u heel erg gelukkig, vader?”

„Ja, mijn kind.” En ze geeft nu zichzelf antwoord:

„Waar zal moeder haar plaatsvinden, vader?”

Nu twijfelde het potlood. Haar hand blijft liggen en is onbezield. Ik wist reeds, dat de moeder haar en de zuster verlaten had, een eigen leven was begonnen, zodat Betje hierop zelf niet het antwoord kon geven.

We stellen nu vast, dat dit schrijven hetzelfde is als met het kruis en bord, want ze geeft haar hand geen bezieling. De menselijke wil is nu volkomen

uitgeschakeld. In deze toestand wilde dit kind nu geestelijk schrift ontvangen ... Toch was haar verlangen het antwoord te ontvangen zo groot, dat ze nog schreef:

„Ze zal het wel zien.”

Ze vond het nu zelf voldoende, verbrak het contact, ging te bed en viel deze avond dadelijk in slaap. Maar de demon mét haar!

U zult denken, waarom hielp u haar niet, ú hebt toch contact? Maar voelt u dan niet, geachte lezer, dat we machteloos staan? Moet ik haar leven blijven volgen? Ons leven staat onherroepelijk stil, we zouden niets anders meer kunnen doen dan haar beschermen. En wanneer ze nog dertig jaar te leven heeft, gaan die jaren voor ons in leegte voorbij en desondanks bereiken we niets. Dat is de bedoeling niet van God, de wetten van God moeten beleefd worden. Betje heeft te leren, dat ze haar handen verbrandt, want de occulte wetten eisen hun tolgeld.

Betje voelde zich voortaan bij het slapengaan niet meer alleen, het was, alsof zij gevolgd werd, er iemand in haar nabijheid leefde, die haar begluurde, eigenlijk betastte, ja wilde bezitten! En die gevoelens werden steeds krachtiger, ja overheersten ten laatste haar leven. Haar zuster merkte er niets van, maar Betje dacht, dat het haar vader was, die over haar waakte, haar in alles volgde en steunde, en die ervoor zorgde, dat ze heerlijk kon slapen. Maar vanavond? Was vader bezig haar lichaam te betasten? De geslachtsdelen werden bevoeld, bedrukt en wel door een klamme, vreselijke hand, zodat ze het kon uitschreeuwen. Toch beheerste ze zich, wellicht verbeeldde ze zich maar wat. Maar? Dit is toch geen onzin, geen geestelijke hulp meer? Dit is ...? Zelfs haar gedachten werden gestoord, ze kon nu niet goed meer denken, indien ze wilde weten wat er in en om haar leefde. Ze beheerste zich, maar het vreselijke gevoel werd steeds erger.

Als het licht uitging en ze zich onder de dekens wilde neervlijen, ze haar lig zocht, lag er iemand naast haar. Ze voelde weer die ijsskoude hand en het klamme zweet over haar lichaam komen, waarna die angstwekkende betasting weer een aanvang nam. In haar leven was iets verschrikkelijks gekomen. Maar misschien moest ze hier doorheen en werd straks alles anders. Nu is de demon rustiger en meer op alles voorbereid en toch moest hier een einde aan komen of hij zal haar volkomen krankzinnig maken.

Als een spook zag Betje eruit, haar diepe ogen zijn befloerst, ze kijken de wereld in, maar zien niets. Zij leeft buiten haar dagbewustzijn, heeft voor ons de drempel van de astrale wereld reeds overschreden en moet nu alles beleven, wat maar enigszins mogelijk is, willen wij haar voor deze ellende wakker schudden. We zien haar krachten minderen, toch kan ze het schrijven niet laten, ze is erdoor bezeten. Betje sleept zich voort en zakt ineen. Ze leeft tus-

sen haar twijfel en de liefde voor haar vader. Is vader het wel? Natuurlijk is vader het! Vader heeft immers geschreven, en ze ontvangt nóg geregeld van die mooie gedichten. Haar zuster vindt, dat ze er slecht uitziet en dat ze beter doet op te houden. Geen nacht kan ze meer slapen, in de nacht voelt ze het gekriebel aan haar lichaam, maar denkt nu dat het zenuwen zijn, temeer, nadat haar vader het haar heeft willen zeggen. Maar dat andere? Wat is dat? „Ik voel toch zuiver, vader, dat ...!” Maar ze wil haar vader niet laten wachten, ze wil dienen, voor die wereld dienen en andere mensen van het eeuwigdurende voortgaan overtuigen. Die gevoelens houden haar wakker, maar weerhouden haar tegelijk het schrijven te laten. In dit lichaam leven twee persoonlijkheden, de eigenlijke is de schaduw van het nevenbeeld, dat nu overheerst. Dat leven ziet, terwijl Betje ziende blind is. Betje gaat bergafwaarts.

Dit eenzijn kan het astrale wezen beleven, want haar leven is voor hem het contact. Maar Betje beleeft de verlangens van de astrale persoonlijkheid en de wetten van haar mediumschap. Ze is kerngezond en daarnaast dodelijk ziek. Betje komt tot hem en hij tot haar en op deze weg, die haar voert tussen leven en dood, hebben ze elkaar ontmoet. Ze moet nu aanvaarden, dat haar bed bewoond is en dat dit voorlopig zo zal blijven. Hiertegen kan ze niets doen, want ze heeft haar leven met het monster gedeeld. Eindelijk komt ze in opstand, ze schrikt plotseling van zichzelf, want ze doet vreemde dingen. Is ze waanzinnig geworden? Ze walgt van haar leven, kent zichzelf niet meer en gaat denken. En nu kunnen wij haar helpen, de diepste graden in haar ellende heeft ze thans beleefd, de eigen bescherming is door de demon wakker geschud. Ze gaat voelen, dat het haar vader niet is en dat een spotgeest haar wil beleven. Dát is het, het kan niet anders. En wij versterken deze gevoelens in haar. Maar dit spel heeft nu al vier maanden geduurd. Het is 'n wonder, dat Betje nu reeds weet, dat ze bedrogen is, want anderen krijgen het eerst veel later te weten, doch dan is het juist te laat. Die nacht zal ze haar gehele leven niet meer vergeten. Haar gevecht met het monster heeft een aanvang genomen, maar wij zullen haar nu helpen.

Als een volslagen krankzinnige vliegt ze op een nacht het bed uit, ze kan het niet meer uithouden. Haar zuster doet het licht aan, maar Betje ziet in het duister, ze rent nergens tegenop. Ze wordt door iets achtervolgd, denkt haar zuster, als ze het licht aandoet. Betje voelt zich radeloos, maar ze kan nog denken, ze is nog steeds zichzelf. Ze móét zich beheersen!

„Wat heb je toch, kind,” vraagt haar zuster.

„Ik?”, zegt ze geraakt, nu ze voelt, dat haar zuster er niets van begrijpt. „Ik speel voor nachtvlinder.”

Haar zuster wordt wakker, wrijft zich de slaap uit de ogen en zegt:

„Je moet je wat schamen, zomaar midden in de nacht te schreeuwen, het is

schandalig. Je moet rustig gaan slapen.”

„Ik durf niet.”

„Dan ga je maar in mijn bed slapen.”

Betje doet het, maar ze is niet alleen, ook in dat bed wordt ze betast en is men bezig haar leeg te zuigen. Het is ontzettend wat ze beleven moet, een onzichtbaar iets, als een hand, grijpt haar, doet iets, waarvan ze nimmer heeft geweten. Vreselijk is het. De handen van het astrale monster worden steviger, ze ondergaat reeds een stoffelijke omarming en weer vliegt ze het bed uit. Maar op hetzelfde ogenblik ziet haar zuster iets, dat haar wakker schudt en waardoor ze begrijpt dat het menens is. De demon schudt het bed heen en weer. Betje, die reeds de vlucht had genomen, voelt zich tegen de muur geslagen en blijft even liggen. Ze roept om hulp, het dier heeft haar omarmd en zij ondergaat die verschrikkelijke liefkozing. Haar zuster ziet en voelt het en denkt: Hiertegen kan maar één middel helpen en dat is bidden. Gód moet helpen. Ze gooit zich op de grond en smeekt om hulp.

Nu kunnen we Betje voor de algehele ondergang beschermen, omdat haar innerlijk leven reageert.

Haar zuster moet echter weten wat ze doen moet. Wij tonen haar iemand, van wie ze gehoord heeft. Als ze begrijpt, wat men van haar verlangt denkt zij, dat God of haar eigen beschermengel haar het beeld heeft gegeven. Wij maken ons intussen één met Betje. Haar vader sluit zich in haar leven op en zal over zijn kind waken. Ik zal het straks van hem overnemen. Betje komt tot rust, legt zich neer, rilt en beeft nog van angst, doch komt tot rust, doordat ze ziet, dat haar zuster zich over haar ontfermt.

Mijn meester is op aarde en in het bezit van een instrument. Dit medium moet hier helpen. Diezelfde dag komt men diens hulp inroepen, en kunnen wij beginnen aan het werk Betje vrij te maken. Als we met het medium binnentreden, ziet zij eruit als een schijndode. Haar ogen liggen diep in de kassen. Als koeienogen, maar meer verbaasd nog, zien ze ons aan, maar kijken overal doorheen. Geheel versuft en doodmoe van de ontzettende strijd voelt ze zich lichamelijk en geestelijk kapot en geeft zich nu gewillig over.

Dit gevecht, van het kwade met het goede, wordt in korte tijd door mijn meester gewonnen. Toen werd Betje een halfjaar voor haar gebroken zenuwstelsel behandeld en voelde ze zich genezen.

Ik wong mij in haar aura, ik bleef met haar verbonden als toen ze schreef. Ik nam op mij, haar eigen leven te beleven, het middel, zo wij haar van onze wereld uit geheel vrij van deze astrale ellende willen maken. Indien u dit goed voelt, begrijpt u mijn toestand. Van haar leven kon ik alles volgen en haar tegen de indringer beschermen. Ik ving al haar gedachten op én die van het astrale monster. Mijn meester en zijn instrument bouwden haar zenuw-

stelsel op, doch eerst moest de demon uit haar leven worden verbannen. In het leven van dit volwassen kind leefden twee astrale wezens, één om haar af te breken en een ander om haar op te bouwen. Over de wijze waarop ik dit deed, is een boekdeel te schrijven, want ik beleefde twee andere levens en dat van mijzelf. In deze ellende openbaarden zich voor mij al de astrale wetten, zo ik deze nog niet had gekend. Het werd een leerschool voor mij en voor haar vader, die mij in alles volgde, doch voor dit werk de krachten nog niet bezat, daar hij het anders zelf zou hebben gekund.

Betje mocht niet meer schrijven, dit werd haar onmiddellijk verboden. Het medium bestraalde haar en door deze geestelijke fluïde bouwde mijn meester een geestelijke muur op en verwijderde tegelijk de demon uit haar levensaura. Langzaamaan voelt deze zich van het aardse leven afgesloten. De aarde en Betje verwaasden voor hem, zoals dit kind het door de demon had beleefd. Betje keerde weer naar de aarde terug en hij naar zijn eigen wereld, de hel in ons leven.

Na vier behandelingen kon Betje weer slapen. De demon maakte het haar nog moeilijk, maar ze was volkomen bewust en de duivel zag zich het contact ontnomen. Hij leefde nu reeds in een dichte mist, die door mijn meester opgetrokken werd, langzaamaan, want haast was weer verkeerd. En Betje was reeds in staat weerstand te bieden. Ze lag daar volkomen uitgeput neer om te rusten, doch kon weer ademen, en haar zuster begreep, dat het grote gevaar voorbij was.

Toen de demon voor zover uit haar lichaam verbannen was, gingen we verder. We sloten nu haar bed af, daarna de kamer, daarna het gehele huis, waarna deze duistere kracht haar niet meer kon bereiken. Betje voelde zich reeds beter, maar wij zagen van onze wereld uit, dat het monster op de loer lag om haar als hij de kans zag opnieuw te bespringen. Haar zuster werd gewaarschuwd. Zij moest met haar naar buiten gaan, maar niet verder dan de straat uit. Daar zou Betje weer worden aangevallen. Ze doet het, Betje weet van niets, komt op de hoek, waar hij de kans ziet haar opnieuw te bespringen. Haar zuster trekt haar uit het gevaar en keert naar huis terug. Als ze aan Betje vraagt, waarom ze zo schreeuwde, zegt ze:

„Nou, daar staat hij weer.”

„Waar?” vraagt haar zuster. „Dáár, op die hoek. Ik werd plotseling overvallen. Hij wilde mijn keel dichtknijpen.”

Haar zuster moest aanvaarden, dat Gene Zijde de straat afgesloten had, maar Betje moest haar algehele vrijheid herkrijgen. Eerst dan kon ze zich genezen voelen. In huis voelde ze zich weer normaal, maar buiten de straat durfde ze niet te komen, de demon bleef op haar wachten. Als een katachtig dier lag hij op de loer en bleef wachten, totdat de ruimte hem dwong zijn

verlangens op te geven of te trachten ze ergens anders te verwezenlijken. Toen mijn meester daarmee gereed was, voelde Betje zich gezond en gingen wij heen.

Een oningewijde in de astrale wetten denkt wellicht: waarom sloot u haar niet ineens af? De ingewijde, die meer van deze wetten afweet, leest verder en voelt, dat de occulte wetten op natuurlijke wijze zijn beleefd. De oningewijde moet echter weten, dat Betje haar levensles te beleven kreeg, omdat dit haar voor nog erger kwaad zou behoeden. Ze stond op de drempel van de occulte wetten, het geestelijke leven, en wie dat heeft beleefd zal het gevoel nimmer meer vergeten. Vroeg of laat zou Betje opnieuw door de demon overvallen zijn. Nu betekende het voor Betje ondervinding! Ik vertelde u hiervan, thans heb ik het u kunnen aantonen. Ondervinding is bezit, ge bouwt u er het hogere bewustzijn door op, uw levenservaring wordt uw levenswijsheid. Hierdoor zou haar leven tot groei en bloei komen. Eerst moest het occulte water tot aan haar lippen stijgen en dan pas mochten wij ingrijpen. Gene Zijde grijpt ook nimmer eerder in, het allerlaatste ogenblik moet beslissend zijn. Voor Betje werd dit beleven bewustwording. Nimmer is een demon meer in staat haar te omarmen, ze leerde erdoor, ze begreep nu, dat de occulte wetten haar de deuren van het krankzinnigengesticht hadden geopend. De occulte wetten trommelden op de deuren van haar eigen gevangenis en zo die deuren waren opengegaan, hadden ze het stoffelijke leven buitengesloten. Dat leerde Betje en ze voelde er de werkelijkheid van. Wij voerden haar tot de werkelijkheid terug, naar de toestand, waarin ze leefde, voordat ze begon te schrijven. Hierin leefde ze, toen de demon haar in zijn leven had opgetrokken. En dit beleeft iedere geesteszieke!

Iedere geesteszieke beleeft door een astrale magnetische behandeling dezelfde verschijnselen als voordien, voordat de verschijnselen begonnen. Het is het terugkeren van het bewustzijn naar het normale menselijke stadium. Steen na steen wordt neergelegd, zo bouwt de meester van het genezende medium aan een geestelijke muur rondom de zieke en trekt dat leven nu naar het dagbewuste ik terug.

Maar iedere verkeerde gedachte van Betje brak die muur weer af. Doch ze bad dag en nacht om bescherming en thans zou ze die van haar vader ontvangen. Betje veranderde haar liefde, ze verlangde niet meer en begreep, dat ze erdoor bezeten was geraakt. Haar astrale liefde was uit haar leven gerukt.

Duizenden vrouwen gaan door deze verlangens hun eigen ondergang tegemoet. Deze verlangens zijn toch volkomen natuurlijk, maar wanneer ze de geestelijke-mediatische sensitiviteit bezitten komt het astrale ik en de liefde tot hen en beleven ze de geestelijke eenheid. Uw krankzinnigengestichten zijn er vol van. Al deze mensen, mannen en vrouwen, moeten nog voor het

stoffelijke leven ontwaken en zich de stoffelijke bescherming eigen maken, die dus een levensgraad is. Deze levens worden geleefd. In hun lichaam leeft een ander, die het dagbewuste-ik van de zieke overheerst. Die persoonlijkheid kijkt naar buiten, de eigenaar (tussen haakjes in eerste druk: eigenaresse) zit in de duisternis opgesloten en ziet geen daglicht meer, is een gevangene in eigen huis. De geestelijke gaven voeren ons door de krankzinnigheid! Al uw krankzinnigen leven dus tussen twee werelden, ook de mediums beleven deze wetten of ze komen nimmer van hun eigen leven vrij en er is van communicatie geen sprake. De onbewust gevoeligen – want een medium is bewust gevoelig – moeten zich het aardse bewustzijn nog eigen maken, doch zinken nu in dit leven weg. Ze treden hierdoor in het ziekelijke mediumschap en zijn abnormaal. Het medium moet deze ziekelijke-onbewuste werelden overwinnen en al deze wetten beleven en hierin zichzelf blijven. Al uw krankzinnigen zijn dus mediamiek, doch deze gevoeligheid is onbewustzijn! Het is dus heel duidelijk, dat al die mensen zich de stoffelijke bestaanswereld nog moeten veroveren.

In het normale dagbewuste leven weten deze mensen van helderziendheid of helderhorendheid niets, maar wanneer ze het dagbewustzijn afleggen en de geestesstoornissen tevoorschijn komen, treden eveneens de geestelijke gaven naar voren. Nu zien ze en zijn ze meestal helderhorend, in hun leven wordt er gepraat, men vertelt hun van alles, soms zien ze vooruit, doch spreken voor de bewuste wartaal. Deze zielen zijn nog niet te peilen, toch zijn deze levens niet diep wanneer ge de occulte verschijnselen kent en de levensgraad van deze mensen kunt vaststellen.

Betje was helderziend geworden door haar ziekte, door deze astrale verbinding, en nu ziet u, dat Gene Zijde de gaven in eigen handen heeft. Hoog en laag kunt u in deze toestand zien, maar het ene voert u opwaarts, het andere, dat het lagere is, voert u in het krankzinnigengesticht. De gezonde helderziendheid is het bewust beleven van de geestelijke gaven, de andere betekent zwakte, onbewustzijn, want waren deze mensen bewust, ze zouden niet wegzinken maar hun dagbewuste-ik behouden. Nu lost het volkomen op!

U ziet thans, hoe al deze graden toch met elkaar in verbinding zijn en dat het ene het andere aantrekt, wat echter door uw karaktereigenschappen tot stand komt. Dit seanceren is gevaarlijk voor hen, die enigszins de mediamieke gevoeligheid bezitten, anderen schrijven ook, maar beleven niets en schrijven zélf.

Zeker, er zijn mensen die met hun familieleden een geestelijk contact bezitten, doch dan gaat de astrale wijsheid niet boven het eigen bewustzijn uit, omdat ze het hogere contact niet kunnen verwerken en die andere gevoeligheid niet bezitten. Slechts één op duizenden mediums heeft u iets te vertel-

len, de rest beleeft zichzelf! Voor hen is de geestelijke gave als uw naald in een hooiberg, als een druppel water van de levenszee. Gene Zijde moet uw leven kunnen overheersen en niet ú ons! Eerst dan komen wij ook voor deze gave tot geestelijke eenheid.

Ga er niet op in, wanneer u denkt iets te voelen, dat u niet kent en dat onzichtbaar voor u is, uw gevoelsleven raakt en in trilling brengt, want het kan uw ondergang betekenen.

Het mediumschap is heilig gelijk het geestelijke contact van de Apostelen heilig was, maar dan moet u de geestelijke gaven door een geest van het licht kunnen beleven of het voert u in de ellende. Het schrijvend mediumschap is één van de schoonste gaven, omdat Gene Zijde nu het eigen leven kan doorgeven, wat geluk voor u en anderen betekent. Wanneer de gevoeligheid in u is, komen wij tot u en zult ge de geestelijke wonderen beleven. Het medium waardoor ik dit alles vastleg, bezit die gevoeligheid. Hij leeft in de vierde graad voor de gaven, door hem kunnen we alles bereiken, wat wij ons voor ogen hebben gesteld. Dit schrijven geschiedt onmiddellijk op de machine en gaat buiten het eigen bewustzijn van het medium om. Nu leeft hij in onze wereld en is uitgetreden, hij is daar met meester Alcar, terwijl ik bezig ben dit boek door zijn organisme vast te leggen. Is het niet eenvoudig? Maar hoeveel wetten hebben we hiervoor moeten overwinnen? Hij moest de wetten voor de gaven, de occulte wetten overwinnen en zich die eigen maken, zo wij wilden voorkomen, dat hij onder z'n werk zou bezwijken. Hij heeft door zijn gevoeligheid de hellen en hemelen leren kennen en zelfs het ontstaan van de Schepping, al de graden in deze ruimte, doordat hij de Grote Vleugelen bezit. En nu zijn er geen stoornissen meer, we hebben die overwonnen.

Nu kan ik aan dit boek werken en alles van ons leven omtrent de geestelijke gaven doorgeven, terwijl mijn meester met hem in de sferen leeft en hem daar weer andere wijsheid geeft. Ik schrijf vlug, omdat ik in korte tijd gereed wil zijn en overbodige vermoeienissen wil voorkomen.

Gene Zijde schreef door hem drie boeken in acht weken en elk boek is een levenswerk op zichzelf. En wanneer u dan weet, dat hij voor de maatschappij dom is, geen school als die van u heeft gekend, in een dorpje geboren werd, moet u toch wel ontzag voelen voor dit gebéuren, de reinheid van dit schrijven, want het komt regelrecht uit de sferen van licht. Daarom is elk boek een geestelijk document voor u en voor ons! Zou hij het op eigen kracht hebben gekund, op deze wijze ons leven hebben kunnen vertegenwoordigen? Ik verzeker u, dat dit niet mogelijk is, hij zou onder zijn kosmische last bezwijken, maar wij helpen hem dragen. Door ons kreeg hij dit enorme bewustzijn, nu kan hij de astrale wetten beleven en zich tijdens het aardse leven staande houden.

Mijn meester is met hem naar de sferen van licht gegaan en bij zijn terugkomst op aarde leest hij wat ik tijdens zijn geestelijke reis heb geschreven. Ik heb de mij toebedachte uren benut en wel op volle kracht, zodat geen seconde tijd verloren ging. We schakelen zijn bewustzijn dan ook volkomen uit, wat de hoogste graad is voor dit schrijven, en wat alléén het oude Egypte heeft gekend. Mijn meester voert hem intussen naar de sferen van licht of naar hetgeen hij leren moet, want zijn ontwikkeling gaat door. Alle Tempels aan deze zijde staan voor hem open, want hij dient Gene Zijde, de meesters uit de hoogste sferen. De allergrootste mediums uit het oude Egypte hebben dit mediumschap gekend en ontvangen, omdat ook zij dienden en een taak voor de mensheid hadden te volbrengen. Ook zij traden door de meesters aan deze zijde uit hun stoffelijk kleed en brachten de geestelijke wijsheid naar de aarde. Hun hiërogliefen tonen u aan hoever ze gekomen zijn.

Het instrument, waardoor ik schrijf, beleeft deze genade, ook al houden wij ook thans de gaven in eigen handen. Maar hij beleeft de astrale wetten, zoals men die in het Oosten niet beleven kan, omdat dit volkomen buiten zijn eigen bewustzijn om geschiedt.

Meester Alcar heeft zijn instrument voor mij en anderen ontwikkeld en nu kunnen wij dit innerlijke en stoffelijke leven bespelen. Ik ben weer een leerling van meester Alcar en u ziet hieruit, dat onze levens zich aan elkaar moeten aanpassen. Ons instrument leeft op aarde, wij aan deze zijde en toch zijn we geestelijk één. We hebben hierdoor de kloof, die tussen leven en dood ligt, overbrugd.

Zijn gevoelsleven is nu voor vijftenzeventig procent uitgeschakeld, slechts vijfentwintig bezit hij nog om zijn eigen lichaam te voeden, anders zou dit stoffelijk inslapen. Het fluïdekoord, dat beide lichamen verbindt, zorgt hiervoor en houdt hem met zijn lichaam verbonden. Wanneer dat breekt, keert de ziel niet meer naar de aarde terug. Ik blijf echter met mijn meester verbonden en dat is weer nodig om eventuele stoornissen te kunnen opvangen. Een geestelijke muur is door ons om het medium opgetrokken en nu kan géén astrale persoonlijkheid ons waarnemen. Hierin blijf ik, totdat het medium het organisme van mij overneemt.

Maar intussen komen er zieken, want hij is tevens genezend medium. En dat zijn stoornissen, die reëel zijn, maar toch overwonnen moeten worden. Nu moet het instrument eigenlijk de zieken behandelen, maar hij leeft niet in zijn lichaam, hij is niet op aarde. Hierin heeft meester Alcar zichzelf overtroffen en een verbinding tot stand gebracht, die kosmisch diep is. Wanneer de zieken komen stel ik mij op mijn meester in en beschermen we het organisme met het medium.

De zieke treedt bij ons binnen. Ik verlaat mijn hoekje en het medium keert

voor vijftig procent in zijn organisme terug, maar blijft toch met zijn meester in de sferen. Meester Alcar leerde hem zich de splitsing van persoonlijkheid eigen te maken, zoals de Oosterse mediums dat leren en er een studie voor volgen. Van daaruit stelt het medium zich nu op zijn lichaam in en zendt mij zijn eigen krachten, zodat ik nu bewust voor hem kan handelen en desnoods de zieken kan genezen. De zieken denken absoluut, dat ze met het medium spreken, in niets is er verandering gekomen, ook al leeft het medium voor halve kracht in mijn leven. We leven thans in het halfwakend stoffelijke en geestelijke stadium. Ik ga door zijn hulp tot behandelen over, bestral de zieken en geef hun mijn aura en die van het medium, totdat ik gereed ben en met mijn schrijven kan voortgaan. Telkens worden we door de zieken gestoord en toch moet ik mijn hoofdstukken vastleggen en het aantal pagina's schrijven, anders duurt het te lang en putten wij het organisme te veel uit. Maar wat hiervoor nodig is kunt u zich wellicht indenken, niettemin brengen wij het tot stand. U zult denken, waarom schrijft u onder dergelijke stoornissen, doe het dan rustig.

Maar het medium vindt door het genezen zijn bestaan. Aan de boeken verdient hij niets. Voelt u, wij kunnen niet anders! Toch zal er een tijd komen, dat we onze wijsheid volkomen rustig kunnen doorgeven, maar dan wordt de gave voor het genezen stilgelegd. Als u dit leest, zijn we reeds zover en gaan we ook tot andere gaven over, waarvan u wel horen zult.

Door het werk zijn wij niet vermoeid en ook het medium voelt niets, wanneer hij in zijn lichaam terugkeert, integendeel, hij zal fris en opgewekt zijn, omdat de sferen van licht zijn leven hebben gezegend. Hierin kennen we eigenlijk geen grenzen, en dit alles door het verkregen bezit van meester Alcar.

Al de boeken van mijn meester werden op deze wijze geschreven. Niet één aards schrijver zou het kunnen, hij staat niet toe, dat men hem onder het schrijven dusdanig stoort, wij hebben ons moeten aanpassen. Mijn meester moest al de astrale wetten overwinnen, opdat het medium de Grote Vleugelen zou ontvangen. En door het genezen heeft hij kunnen aantonen, dat Gene Zijde in staat is de zieken te helpen en vooral hierdoor gaf meester Alcar bewijzen. Hij toonde aan, dat het eeuwige leven op u wacht. Niet alléén, dat wij tal van mensen mochten genezen, duizenden mensen werden nu reeds van het eeuwige voortgaan overtuigd en met hun geliefden verbonden, wat hen door Gene Zijde geschonken is. Ons medium gaf zich hiervoor gewillig aan zijn meester over, doch ontving ervoor in de plaats het kosmische bewustzijn, dat heel het Oosten hem zal benijden. Tal van wetten hebben wij moeten overwinnen, maar u ziet het, het geestelijke schrift komt onvervalst tot u, het is door niets beïnvloed, het geschiedt buiten het medium om! Op klare wijze moet hetgeen ik vastleg tot uw leven spreken.

Het innerlijke leven van dit medium is als dat van uw kind, hoe kinderlijker des te beter voor ons en het geestelijke contact. We maken nu gebruik van een taal, die tot zijn leven behoort en zijn hart verwarmt, de taal van zijn eigen gevoelsleven, want ook hierin volgen wij de natuurlijke wetten op, om te voorkomen, dat hij in de sferen gestoord wordt, doordat ik zijn vijftienvijftig procent levensgevoel te sterk beïnvloed. We scheppen er geen behagen in – zoals het oude Egypte wel deed – om de taal stoffelijk diep te maken, wij spreken in een eenvoudige taal tot het ongeschoolde kind van God en tot u als intellectueel, want de stof is toch reeds diep genoeg. Wij spreken tot al de graden van het gevoelsleven. Christus heeft tot u en ons gezegd:

„Laat de Kinderkens tot Mij komen, want hun behoort het rijk der Hemelen” en dat is hetgeen wij beleven en toepassen. Hier is een kind aan het woord; een kind vertelt over uw eeuwigdurend voortgaan, over de diepste wetten van God en bezit nu „Universele” wijsheid. Wij behandelen de diepste problemen, die ooit door Gene Zijde zijn behandeld en dat door een kind in de geest, ’n eenvoudige van hart. Maar voor dit kind staan de sferen van licht open. Christus riep het volwassen kind tot zich en dit diende hem als Apostel, want het kind kan zich volmaakt overgeven. Het kind denkt niet zelf!

Ons medium is nu in slaap en toch weer bewust. Voelt u dit? Begrijpt u wat het zeggen wil? Kunt ge het geweldige van deze toestand aanvoelen? Is het niet het hoogste voor u als mens op aarde, het hoogste, wat God u kan schenken?

In het oude Egypte leefden de allergrootste mediums in zijn toestand en ook zij waren voor hun taak geboren. Die mediums brachten wijsheid op aarde en ook nu is Gene Zijde bezig om u in het leven na de dood op te trekken. Wij ontleden voor u de astrale en occulte wetten; de Egyptenaren konden dit niet eens verwerken, ook al hadden die priesters een enorme hoogte bereikt. Wij gaan thans nog dieper! In het oude Egypte symboliseerden de priesters het ontvangen schrift, wij maken het thans voor u kinderlijk eenvoudig, u vindt niet één geleerd woord in dit gehele boek. Wij bestormen u niet met stoffelijke wijsheid, want iedere wet spreekt tot uw eigen gevoelsleven. Nu zijn wij kinderlijk eenvoudig in taal en stijl, maar niettemin bovennatuurlijk gevoelig, het ontvangen schrift plaatst u voor de wetten van God!

Eindelijk is het zover, dat we aan u onze wijsheid kunnen doorgeven. Niet lang terug werden onze mediums levend verbrand. Die geestelijke armoede heeft plaats moeten maken voor een hoger bewustzijn. Voor dat bewustzijn geven wij natuurlijk en eenvoudig onze levenswijsheid aan u door.

De Oosterling zoekt zelf, dit medium ontvangt! Hij wil niets zijn en niets betekenen. Hij dient! En daarvoor ontvangt hij het hoogste voor de aarde

en ons leven, het Kosmische Bewustzijn! De Egyptenaren hadden hun ceremoniën nodig om iets tot stand te brengen voor het geestelijke contact, de Maan moest hun inspiratie geven, voordat ze tot het gewenste stadium waren gekomen, en al hun verdere mystieke drukte, maar wij zijn thans zover, dat we hem, waardoor we werken, onder zijn wandeling buiten in ons leven optrekken en volkomen uitschakelen en losmaken van het aardse leven. Zonder stoornis komen we één met hem en tot handelen, elk uur, iedere seconde kunnen wij ingrijpen. Het oude Egypte heeft dit contact niet gekend!

Het Westerse medium heeft dan ook niets in eigen handen gekregen, want Gene Zijde heeft toentertijd geleerd. Het Westerse medium beleeft ons leven, wij brengen onze wijsheid naar de aarde, maar zorgen voor alles. Ons instrument weet, dat hij niets is, geen gaven bezit, want die heeft zijn meester in handen. De Egyptenaren wilden zich de geestelijke gaven eigen maken en dat werd tevens hun ongeluk, is de ondergang geweest van het oude Egypte!

Op ons werk rust Gods zegen! Doch de goden van het oude Egypte verwaasden. Wij dienen de „Enige” God. De Egyptenaren hadden duizenden Goden lief en waren ook hierin nog onbewust. Op het allerlaatste ogenblik leerden ze daar uw God kennen, doch toen was het juist te laat.

Ons instrument zet zich neer en zinkt onmiddellijk in de psychische trance. Die trance heeft zijn meester eerst moeten ontwikkelen, maar ook dit inslapen van het organisme en het uittreden heeft zijn meester in handen, het medium bezit alléén het gevoel! Het Egyptische medium wilde het uittreden bezitten en zich eigen maken, hetgeen door tal van priesters is beleefd, maar ze zijn erdoor verongelukt. Wij voorkomen nu al die ellende! Het is zo klaar als uw bewustzijn is in eigen graad, dat we al die mogelijkheden in eigen handen hebben gehouden, want de grootste mediums van het oude Egypte verloren zichzelf. Het is tevens waarachtig, dat er geen duizenden van deze mediums op aarde leven, was dit zo, dan ontketende (dat) een oorlog op geestelijk gebied en er ontstond een grote chaos. Wij brengen evolutie en geen revolutie! En dit zegt voldoende, dat deze mediums voor hun taak geboren zijn. Deze mediums dienen voor een geestelijke orde in ons leven. En de meesters maken uit wie ervoor geschikt is en voor deze taak op aarde geboren zal worden. U kunt dit aanvaarden, want nu is het een geestelijke zending!

Aan mij is de genade gegeven voor mijn meester te mogen dienen, uw land krijgt deze wijsheid. Ons medium dient u en ons. Hij vertegenwoordigt de hoogste meesters in ons leven, want hij dient voor de „Eeuw van Christus”, die thans een aanvang genomen heeft.

Door op de schrijfmachine het schrift vast te leggen voorkomen wij het eigen denken en voelen van het medium. Immers, elkeen kan schrijven, kan de pen hanteren, doch dat bewustzijn hebben we nu volkomen onschadelijk

gemaakt. We willen hem in niets wakker maken, want van dit schrijven heeft hij geen weet. En daarbij komt nog iets, wat maakt, dat we door dit instrument onze wijsheid kunnen doorgeven en wat eigenlijk de kracht is voor zijn gevoelsleven.

Dit instrument leefde, voordat het aan deze taak kon beginnen, in het oude Egypte en was daar reeds een geleerd priester, een meester voor anderen. (Voetnoot in eerste druk: Lees hierover in het boek: „Tussen Leven en Dood”.) In dat leven heeft hij zich de wetten en het gevoel voor dit mediumschap eigen gemaakt. Vele levens gingen er voorbij, waarin hij andere taken had te vervullen. Nu is het Egyptische leven in hem ontwaakt, is dat meesterschap bewust en wordt hij in staat geacht deze taak voor Gene Zijde te vervullen. Maar aan deze zijde leefde hij in de eerste sfeer, hier beleefde hij met zijn meester eerst de astrale wetten, tezamen bezochten ze de helen en de hemelen en de planetenstelsels, waarna hij als ziel naar de aarde terugkeerde en waar zijn meester hem opende voor hun beider taak. Nu zijn wij reeds vele jaren bezig. Zijn meester schreef tien boeken door hem aan de mensheid, waarop Gods zegen rust, omdat beiden dienen. Als u al die boeken leest, krijgt u een volledig beeld van dit geestelijke contact en hoe het is ontstaan. U zult dán eerst goed God voor deze heiligheid kunnen danken en voor het geluk, dat al deze wijsheid tot uw leven is gekomen.

In dit gevoelsleven is dus het mediamieke gevoel, de geestelijke sensitiviteit aanwezig, deze ziel heeft het zich door tal van levens eigen moeten maken. In het oude Egypte heeft hij zijn taak niet kunnen afmaken, nu gaat Gene Zijde ermee door. Wat voor het goede is gedaan, dus voor God, is niet voor niets geschied, wat in liefde ontstaan is, blijft en is niet te vernietigen. Maar nu gaan we nog verder, dieper en bewuster, dan we daar hebben kunnen beleven. Toen waren we als priesters behangen door een witte pij met priesterlijke ordetekens, mediteerden dag en nacht en werden in niets gestoord, thans leeft ons instrument onder de mensen en is in alles normaal en volkomen zichzelf. We hebben nu het oude Egypte in al de graden van de occulte wetten en voor de geestelijke gaven overtroffen. Nu zijn we bewust met het leven na de dood in verbinding, nu hebben we de ruimte leren kennen en weten we hoe de planeten hun banen beschrijven, wat eens grote raadsels voor ons waren en betekenden.

Hoger gaan dan dit mediumschap is niet mogelijk, hierin beleven wij en het aardse medium het allerhoogste. Wij weten daarom zo zeker, dat er slechts enkele van deze mediums op aarde leven, die voor de hoogste meesters dienen. Deze wonderbaarlijke machten en krachten heeft God aan ons mensen geschonken, omdat wij Zijn wetten hebben geleerd en al het andere leven willen helpen, om tot geestelijke ontwakning te komen. Het oude

Egypte heeft gekend het beleven van de wetten die tussen leven en dood uw levens van de aarde overheersen; wij brengen u de geestelijke verklaring ervan, opdat ge zult gaan waarheen wij gingen, naar dat waarheen Christus u de weg wees. Het is het eeuwigdurend voortgaan!

De krachten, waardoor wij dit alles vastleggen zijn een grote genade en een Goddelijk geschenk, voor het oude Egypte de „Grote Vleugelen”.

Deze trance – geachte lezer – raakt uw slaap, maar is toch voor de ziel het wakker zijn. Het lichaam slaapt op halve kracht en is toch weer actief. Begrijpt u dit? Wij voeren dus het medium door de stoffelijke slaap heen naar een ander bewustzijn. Wanneer ik u straks uw slaap zal verklaren en wij een magiër volgen in zijn opbouwend leven, wordt u dit duidelijk. Door dit wonder is het voor Gene Zijde mogelijk tot de aarde te komen. Al die middelen leven dus in het organisme en in het zieleleven en heeft u als mens in handen. Uw gevoelsgraad moet nu uitmaken hoever ge zijt gekomen in gevoel, en die levensgraad stelt uw eigen bewustzijn voor ons leven vast. Dit alles leeft in iedere mens en toch, wat weet men er in het Westen van? Het Oosten is u dus ver vooruit. Het Oosten heeft gevoeld, dat de mens een groot wonder is!

Dit is de psychische trance, de fysische werkt anders en wordt ook anders beleefd, haar leren wij later kennen. De fysische dwingt het medium om in te slapen, eerst dan kunnen de verschijnselen tot stand komen, de psychische schenkt u het astrale weten. Doch beide verschijnselen als slaap, die opgelegd zijn, vormen tevens weer 'n geestelijke gave, waardoor wij als geesten, als astrale persoonlijkheden kunnen werken, om tot eenheid te komen.

Wij leven in de astrale wetten en het medium ondergaat ze. Het is God, die aan u en ons deze genade schonk.

Het spreken onder inspiratie

De gave van spreken schenkt ons de mogelijkheid om u door direct contact het geestelijk woord te schenken. Dit geschiedt door uw gevoelsleven, waarvoor de mediamieke sensitiviteit weer noodzakelijk is. Geschiedt het spreken onder inspiratie, dan beleeft het medium ook hierin het optrekken van zijn eigen persoonlijkheid, waarna Gene Zijde spreekt. Het innerlijke leven moet natuurlijk openstaan voor de astrale wereld, want met stoffelijk gepraat bemoeien wij ons niet, want deze communicatie moet u kunnen overtuigen van het leven na de dood of het heeft geen zin. Ook deze gave bezit zeven graden, waarvan de vierde weer in onze handen is en de trance wordt, wanneer wij in deze toestand tot eenheid zijn gekomen.

Wellicht spreekt u zelf of ge hebt anderen horen spreken onder inspiratie en ge begrijpt hun toestand; maar anderen weten niet wat er gebeurt, wanneer ze die sprekers hun gloedvolle rede horen vertolken en ze er tijdelijk hun eigen leven door vergeten. Door de geestelijke inspiratie is velerlei tot stand te brengen.

Wanneer we een spreker door de inspiratie helpen, trekken we dat leven in het onze op en verliest het bewust de eigen levensgraad. Gene Zijde heeft steeds door de geestelijke inspiratie gewerkt, want duizenden uitvinders en geleerden hebben hieraan hun producten en wijsheid te danken. Uitvinders rekenen meestal op inspiratie, die hun dan ook gegeven wordt, indien hun schepping tenminste ons leven en de mensheid dient. Ze putten eerst uit zichzelf, uit dat wat aangeleerd is, daarna treden ze in een hogere gevoelswereld, waarvandaan hun bewust weten moet komen, om hierdoor de vinding die ze moeten scheppen het aardse licht te doen zien.

De vierde graad van de inspiratie gaat vanzelf over in de psychische trance. De Egyptenaren hebben deze gaven mogen beleven, hierdoor werd de verkregen wijsheid op aarde gebracht. Ik vertelde u reeds, hoe men daar tot deze eenheid kwam en waardoor het medium sprak, wat tevens uw Westerse mediums kunnen beleven. Want er zijn heel weinig goede, in trance sprekende mediums in het Westen. Deze enkelingen, maar geestelijk begaafden, moet u met een kaars zoeken, ze zijn zeer schaars! Maar wanneer u een dergelijk medium kunt beluisteren, heeft de astrale wet voor de gave haar volle en reine betekenis gekregen en beleeft u het hoogste genot, dat ge op aarde beleven kunt, want u bent thans met een meester van deze zijde in verbinding gekomen.

Ook de Apostelen hebben dit wonder beleefd, allen stonden onder geestelijke en kosmische invloed.

Als het geloof en het gevoel, de liefde en de bewuste persoonlijkheid in u zijn, bent u door ons hogerop te trekken. U krijgt nu het bewustzijn van ons voor uw vinding, voor uw betoog, wij dienen de wetenschappen en het geestelijke ontwakten. Wij helpen u dus om te scheppen! Voor de uitvindingen, die aan Moeder Aarde doorgegeven zijn, stonden aan deze zijde meesters gereed, om uw verlangen op te vangen, tot een hoogte op te voeren, waarna al die vindingen tot stand konden komen. Ze waren nodig, om het leven op aarde tot stoffelijke ontwakning te brengen, het merendeel is evenwel bezoedeld en voor oorlogsdoeleinden gebruikt, wat nimmer het doel van Gene Zijde is geweest. Niettegenstaande die bezoedeling ging men van onze zijde toch verder, ik zei u al, opdat de mensheid zou ontwaken. Aan deze zijde leefde dus de astrale meester, op aarde uw geleerde, beide gevoelswerelden kwamen nu tot geestelijke eenheid en deze vindingen kwamen tot stand. Alle eeuwen door heeft Gene Zijde dóór de inspiratie hulp gegeven.

Heel veel is er gedaan voor het spreken, want ook hierdoor is de massa wakker geschud.

Tijdens het spreken onder inspiratie is er geen gevaar voor de spreker, want deze persoonlijkheid is nog steeds zichzelf, maar dat wordt anders, wanneer de trance beleefd wordt. Als het medium nu niet volkomen afgesloten is, staat de demon alweer te wachten en volgt de bezetenheid. Wanneer u wilt spreken en hulp uit onze wereld wilt ontvangen, geschiedt het volgende:

Onder het spreken ga ik mij met u verbinden, ik daal in uw zieleven af, waarna wij als voor het schrijven op de plaats van de zonnevlucht tot eenheid komen. Zijn we zover, dan voer ik langzaam uw gevoelsleven op totdat u mijn leven voelt en het bezielende woord tot u komt. We moeten op onze toeschouwers de zekerheid van ons voelen en denken trachten over te brengen, hen rustig op te trekken om zo met die massa tot één geheel te komen, want eerst dan gaan al die harten open. We zullen soms bliksemsnel spreken, maar dan plotseling tot de zachte toon overgaan en gevoelvol het woord voordragen, waarna wij stemming brengen in het gedachtenleven van deze massa en ons woord ingezogen wordt. Hierin moeten we ons beheersen, en daarenboven door sterke aspecten en krachtige timbres het woord verstevigen, opdat we overheersen kunnen. Het gevoel van dankbaarheid zal ons tegemoet stromen. De mensen verwijderen zich nu voor ons, worden kleiner en kleiner, totdat het minimale ingetreden is en ze voor ons speldenknoppen worden. Nu zijn ze onder invloed gekomen van het woord, de inspiratie trekt ook hen op naar hogere regionen en thans is het een genade dit te mogen beluisteren.

Elk woord, dat ge uitspreekt, is door mijn concentratie tot stand gekomen. De zinnen blijken inhoudsvol te zijn, het woord is aangevoeld en bezielend,

door de warmte van ons betoog dalen we in al deze levens af en schenken het voor dit ogenblik al ons weten. Straks gaan ze zelf weer denken en zullen ze het eigen oordeel uitspreken, nu zijn wij aan het woord en op volle kracht, op honderd procent inspiratie.

Als er angst in u is om fouten te maken, houdt ge de inspiratie tegen. Nu keert u terug in het eigen denken en voelen en bent niet geschikt voor de inspiratie. Voor deze geestelijke bezieling moet u zich volkomen kunnen overgeven. Op honderd procent gekomen weet u niet eens meer dat u spreekt en lost uw persoonlijkheid in het spreken op. We hebben nu alles bereikt, het hoogste voor deze inspiratie beleefd, harten geopend, want deze bezieling raakt elk hart, ze trekt het zieleleven omhoog. Kunt ge u niet van uzelf losmaken, dan let ge op taal en stijl, wat natuurlijk wel enigszins nodig is, maar u voor de geestelijke inspiratie afsluit, u bent nu niet in ons leven op te trekken. En dat willen wij bereiken of onze toehoorders komen niet tot bewustwording. U vertegenwoordigt nu nog steeds uw aardse leven en hierdoor de bekende preek van uw dominee. Al die mensen, enkelen uitgezonderd, houden zich krampachtig aan hun geleerdheid vast, waardoor hun preek zo droog is als koek en hun volgelingen de kerk uitlopen. Van hun woord gaat geen bezieling uit.

Ook in de beeldhouwkunst en in de schilderkunst is deze inspiratie ontvangen, al de meesters losten geheel in hun kunst op. Door eigen krachten hadden ze nimmer deze hoogte kunnen bereiken, die concentratie bezit geen mens. En wanneer er geen gevoel aanwezig is, hoeven ook wij ons niet in te stellen.

Wanneer u onder inspiratie over de natuur spreekt, trekken wij u in de natuur op en heeft dat leven aan u iets te zeggen. Het woord komt op geestelijke afstemming in uw leven, wat wil zeggen, dat uw bewustzijn en uw gevoelsleven contact heeft, en wel in een taal en een stijl, die de uwe ver overtreft. Zoals het leven van God geschapen is, uit die Goddelijke bezieling putten wij en geven het onze toehoorders door. Door Gene Zijde wordt u ermee verbonden. U beleeft nu een geestelijke wet, want dit eenzijn met de natuur komt door de gave tot stand. De oerbron, waardoor al het leven is ontstaan, spreekt tot uw leven, waardoor het spreken geestelijk rein wordt. Machtig is het!

Nu kan een boom, een plant of een bloem tot u spreken en ook dat leven kunt u aantrekken, waarna de directe bezieling tot u komt. Het is dus duidelijk, door mij bereikt u deze hoogte, op eigen kracht is het niet mogelijk. De graad van leven, die u optrekt, wordt door u vertegenwoordigd door het woord en ge verliest uzelf. Komt het gevoel in u, om op taal en stijl te letten, dan verbreekt u alweer het contact. Het is nu voldoende, dat u spreken kunt, woordenkeus en stijl ontvangt u van het leven, dat door u spreekt, ge hoeft

uw mond maar te openen en de zinnen vloeien de ruimte in, zoals ook de eeuwige adem van God u het leven heeft geschonken.

Deze bezieling, door de geestelijke inspiratie tot eenheid gekomen, beleefden de priesters in het oude Egypte en zij was voor hen een heilig wonder. Amon-Ré openbaarde zich aan hen allen.

Uw taal en stijl zijn daarom voor de geestelijke inspiratie het terugkeren tot uw eigen leven en het verbreken van de mogelijkheid om u in dat andere leven op te trekken. Voor onze wereld is dit het vasthouden van uw eigen persoonlijkheid, uw levensgraad in gevoel, waarvan wij u niet kunnen bevrijden. Uw aardse taal geeft het armoedige bestaan weer van de aarde en is voor ons leven het loslaten van het geestelijke evenwicht, dat de inspiratie u wil schenken.

Onder Kosmische bezieling gekomen kan God door uw leven spreken; zo natuurlijk als het leven van God is ontstaan, bezielt het woord u! Machtig is dat om te beleven en bijna door géén mens op aarde te bereiken tenzij de volledige overgave en de vereiste sensitiviteit aanwezig zijn. De Apostelen hebben het beleefd! Hiervoor moet u zelf een geestelijke afstemming voor ons leven hebben bereikt.

Aan deze zijde hebben wij door de natuur leren spreken, want Moeder Natuur dwong ons in haar leven over te gaan en tot reine meditatie te komen. De vereenzelviging met haar voerde ons leven tot het onbegrijpelijke, in het Goddelijke wonder van de levenskracht, in het eerste en laatste oordeel, en wij begrepen Gods schepping. Het ontzagwekkende gevoel, dat in ons kwam, sprak tot ons eigen leven over ongelooflijke liefde, die ons zegenend omarmde gelijk de moeder haar pasgeboren kind. Iedere geest van het licht leert dat in de sferen van licht, want het behoort tot onze bewustwording. Als ons eenzijn volkomen geestelijk is, beleven wij een boom en een plant, een bloem en een vogel of een mens en heeft al dat leven aan ons iets te zeggen. Het vertelt ons van het eigen ontstaan in de ruimte, van God, over de lange weg die afgelegd is, en vanzelfsprekend over de liefde, die ontvangen, te beleven gegeven is door de Schepper van al dit leven. Wij zijn nu met de goddelijke kern verbonden, de vonk Gods, die in al het leven aanwezig is, tot in die diepte dalen wij af en beleven onze eenheid. Nu worden we als een boom, plant, dier of mens en voelen God als de „Oppermachtige”.

Een vogel kan ons vertellen, hoe hij in z'n vlucht de ruimte voelt, en een boom zegt, hoe het wezen is als God, die de natuur zo veelvuldig voorzag van Zijn gelijkenis. „Doorleef mij,” zegt dit leven, „en ga ín mij en zie uw Schepper. Doorvoel Zijn levensadem en beleef Zijn hartklop, voel dan mijn hartklop en gij begrijpt, waarom ik zo geboren ben. In mij leeft het!”

Een vlucht in de ruimte versterkt ons leven en voelen, de vogel voert ons

terug naar het allerhoogste, wij begrijpen en wij buigen ons voor al dat leven. Zó diep dalen wij in Gods leven af, omdat de wetten zélf tot ons leven spreken en de taal zich verdiept, op een wijze dat ge haar als mens niet meer kunt begrijpen. Nu spreekt GóD tot ons leven.

Op deze wijze zijn wij in ons leven tot geestelijke eenheid gekomen, die banden kunnen niet meer verbroken worden, want God gaf ons deze eenheid. Hij wil, dat we als mensen ingaan. Nu beginnen we ermee ons al dat andere leven eigen te maken. De geestelijke bezieling gaf ons stijgend het woord. In de Tempels aan deze zijde ontziet zich niemand, het woord Gods werpt elke verstoffelijkte gedachte van zich af, en daar zijn wij los van onszelf. Nu kunnen wij vergelijkingen maken met de aarde en is uw taal armoedig, leeg en nietszeggend. Maar ook wij komen niet boven ons eigen bewustzijn uit, wat u overigens niet te woordelijk moet nemen, want de Goddelijke bezieling leeft in ons. Dit moet u op aarde niet vergeten, eerst dan kunt ge in de hoogste bezieling opgetrokken worden.

Zelfs met de planeten komen wij tot de geestelijke eenheid en treden we de kosmische bezieling binnen. Willen wij hierin de diepste wetten beleven, dan is dat mogelijk, maar alleen volgens onze eigen levensgraad. Met uw stoffelijke wetten is het eenzijn voor ons leven een openbaring, want wij komen met bliksem en onweer tot eenheid en stellen vast hoe de stoornissen zijn ontstaan, waarvan ge op aarde de drijfkracht hebt leren kennen. Voor ons leven beleven we die enormiteit, het geweld van de slagen, die worden toegebracht, en begrijpen!! Voor ons leven is nu de geestelijke inspiratie bezieling en meditatie geworden. Hierin ondergaan we de goddelijke wetten en deze zijn slechts door de allergrootste mediums op aarde te beleven. Eén dergelijk begenadigd menskind heeft het oude Egypte gekend, de rest van al die duizenden priesters beleefden het heelal van eigen bekrompenheid, ook al leerde elke priester spreken. Dit behoorde bij zijn ontwikkeling, want de goden eisten het. Als ik mij in de sferen ergens voor wil bekwamen en mijn meester wenst mij naar de bestaande wetten te voeren, een graad van leven, die tot mij moet spreken en waarvan ik de geestelijke inspiratie verwacht, dan zendt hij mij tot de natuur en kom ik vanzelf tot reine eenheid. De natuur vertelt mij wat ik wens te weten en de inspiratie is tot stand gekomen. Deze inspiratie is kinderlijk eenvoudig, is vol tact en reine liefde, omdat ik mij volkomen overgeef. Ik zal het u zeggen, mijn leven is bewust! Of het is niet mogelijk!

U zult denken, een boom heeft toch geen taal geleerd? Het antwoord is: In ons spreekt het gevoelsleven en dat gevoel kan mij in het eigen bestaan optrekken. Dan spreekt het leven van een boom als kracht en energie, als een deel van God. God ís alles en dat álles geeft zich, spreekt vreemde talen, die

het nimmer heeft gehoord, maar tóch in Gods ruimte leven. Dat gevoel voelt zich in mijn leven vertolkt en mijn eigen-ik neemt het over, natuurlijk en in nederige dankbaarheid, volkomen geopend en gereed!

De bloedsomloop van een boom vertelt mij hoe al die uitlopers van levenssappen worden voorzien en dan kom ik tot de vonk Gods, het onderbewustzijn van dit leven. U lacht zeker, maar het is te verklaren, want vergeet niet dat ons leven zó diep is. Ook in ons leven is de ondergrond van mijn eigen bestaande vonk Gods voor u en ons het onderbewustzijn, ook al lost voor deze zijde het onderbewustzijn in de wetten op. En die vonk wordt door de geestelijke inspiratie, waarmee wij in verbinding komen, geopend. Duidelijk horen we nu in ons spreken. We voelen ons eigen leven niet meer, we houden op te bestaan, want dit leven eist de volle overgave van ons zelf. In dit éénzijn kan het leven van God spreken en is het woord bovennatuurlijk!

Komen wij in de ruimte tot dit heilige éénzijn, dan spreken de elementale wetten tot ons leven op universele kracht. U moest nu het woord eens kunnen beluisteren. Niet één van u zou dit wonderbaarlijke kunnen beleven, ge zoudt wegzinken in het niets, u opgelost voelen in het woord, en dat woord is ruimtelijk diep. Waarheen voert de geestelijke inspiratie uw leven? Naar de oneindigheid terug, waar voor uw leven nog geen bestaan is en waarmee ge toch verbonden bent; het kan voor u alleen de instorting betekenen van uw levensgraad. Weet u, dat er in het oude Egypte sprekers hebben geleefd, die het menselijke vernuft en denkvermogen volkomen konden uitschakelen? Dat ge dan op de drempel van krankzinnigheid werd gebracht? En door het woord? Door de geestelijke inspiratie? Ja, geachte lezer, dit is óók 'n bovennatuurlijke gave en ze wordt zelden door een aardse persoonlijkheid beleefd. Dit geschenk kan God u door Zijn afgezanten, door de geestelijke eenheid, brengen, en dan bent u het levende voorbeeld van het Goddelijke Zélf!

In deze toestand leven Zon, Maan en sterren in ons en we voelen dat ontzaglijke leven aan. Nu wordt er een taal gesproken, die u op aarde al evenmin gehoord hebt, waaraan u niet kunt denken, omdat ook nu het bovennatuurlijke en toch zichtbare stoffelijke tot u spreekt. Want het leeft immers boven uw hoofd? Waarachtig is het, wat ge hoort en ziet, maar het kan uw bewustzijn vernietigen. U bent nu één met de ruimte, de Zon en Maan leven in u! Hoe is nu het woord, dat door u vertolkt moet worden? Hemels en onmetelijk, ja, op sommige ogenblikken Goddelijk doorschijnend en dan ziet ge door al dit leven heen uw eigen bestemming. Nu kunt ge schreien als een klein kind, of uw leven springt uiteen. Het woord, mens van de aarde, krijgt nu Goddelijke betekenis en voert u uit uw eigen bestaan weg. Nu ondergaat ge deze evolutie en zeggen Zon en Maan door het woord hoe ze zijn ontstaan!

Christus had op deze wijze gesproken, indien u als mens Zijn woord had

kunnen begrijpen, doch Hij deed het maar aards, omdat Christus wist, dat ge zoudt zijn bezweken. Het leven zélf sprak tot Christus, maar Hij gaf aan het woord diepte, gaf er op kinderlijke en eenvoudige wijze Zijn Eigen bewustzijn aan. Toch voert het u van de aarde weg en tot Zijn gevoelsleven, Christus verbond u met het Heelal. Juist Hij, als de Centrale Figuur, kon dat doen, als het Goddelijk Kind, onbaatzuchtig en genezend tegelijk, doch erbarmelijk slecht door ons als mensen aan gevoeld.

Wanneer er op deze wijze gesproken wordt, kan het kleinste insect u wonderbaarlijke dingen vertellen. U ontvangt dan een stijl en taal die tot dat leven behoren. Maar de Kosmische diepte voert door uw leven heen en trekt u in dat bestaan op, hoe nietig dat diertje ogenschijnlijk ook is. Dat kan alleen, indien u het waarachtige beleeft, waartoe u vanzelfsprekend moet openstaan. Het kleine diertje zuigt zich dan aan uw leven vast.

Onze geleerden volgen hierdoor de Goddelijke Schepping, wat voor uw aardse geleerden niet mogelijk is, omdat ze de geestelijke inspiratie kennen noch beleven, en omdat ze zich niet kunnen openen.

Ik wil dus aantonen, dat ook het leven op aarde tot uw eigen gevoelsgraad zou kunnen spreken en – met andere woorden gezegd – wij uw gevoelsgraad dus ver vooruit zijn. In denken en voelen, in de meditatie dus, beleven wij de volle honderd procent bezieling. Voor ons leven is dit het éénkomen met het andere leven waarop we zijn ingesteld. De geleerde op aarde moet een geheel andere weg volgen om tot een analyse te komen. In ons leven spreekt het andere leven tot het eigen bewustzijn, waarna de waarachtige betekenis voor onze ogen komt. Het zien volgt en het begrijpen is daarna onvoorwaardelijk. Die natuurlijke afstemming spreekt nu tot ons gevoelsleven en hierin is niets onwaarschijns, we beleven die graad zoals we onszelf hebben leren kennen.

Bent u op aarde verrijkt met een schone taal, bezit u de welsprekendheid, dan wil dat nog niet zeggen, dat het een aangeboren talent is, want deze kunde raakt nog steeds uw stoffelijk bewustzijn. Het is het spreken op eigen kracht en heeft niets met geestelijke bezieling te maken. De geestelijke bezieling vraagt het volle overgeven van de persoonlijkheid én het gevoelsleven.

Het ongeschoolde kind kan nu over wonderbaarlijke dingen vertellen, die boven uw eigen bewustzijn leven, want dit kind is nu met de geestelijke bezieling verbonden. Hetgeen nu gezegd wordt heeft betekenis, want zo'n volwassen kind is als het eeuwige leven moet zijn; Christus heeft daarvan gesproken.

De priesters in het oude Egypte hebben dit begrepen. De leerling-priesters of begaafden mochten niets leren, ze waren onbesmet, niets mocht het zieleleven beïnvloeden, uit vrees dat de astrale bezieling geen doorgang zou kun-

nen vinden. Eerst dan was een priester gereed om de geestelijke bezieling te kunnen ontvangen en was deze waarachtig. Hieraan twijfelen was niet meer mogelijk. Wat nu gesproken werd behoorde tot een andere wereld, de goden spraken door deze zuivere kanalen en van stoornissen door eigen taal en stijl kon geen sprake zijn. Was een priester eenmaal tot die geestelijke hoogte gekomen en zijn spreken veranderd, dan concentreerden de hogepriesters zich op het medium en vroegen hem in gedachten zich geheel over te geven en het gevoel tot zich te laten spreken, dat in hem zou komen. Die moest zich nu openstellen voor wat een boom te zeggen had, voor hetgeen een bloem het menselijke leven aan schoons kon geven, en hierdoor kwam het medium tot universele eenheid. Nu kreeg een boom betekenis. Zon, Maan, sterren en planeten, nacht en dag, het uur en de seconden werden goden, omdat al dat leven kon spreken en een eigen oppermacht vertegenwoordigde. Hoe kan het anders, Egypte zonk in dit godentijdperk weg en bleef er eeuwenlang in, om tenslotte voor het bewuste denken en voelen, de astrale wijsheid, te ontwakken. Toen dat ontvangen was, verwaasde het godendom enigszins en trad de zwarte magie naar voren.

In die tijd kreeg Egypte het bewustzijn van één God die alles bestuurde, doch de priesters werden niet meer aanvaard, leugen en bedrog leefden zich uit. Egypte wilde deze vooruitgang nog niet aanvaarden.

Hoeveel geleerden zijn er niet afgemaakt, omdat ze de massa eeuwen vooruit waren? Iedere eeuw kent deze misdaden en heeft zich eraan schuldig gemaakt, de reine evolutie is er niet in te slaan, doch eens moet de massa haar hoofd ervoor buigen. Na hun dood werden deze mensen erkend en geëerd, maar hun strijd hebben ze moeten strijden en wel tegen het onbewuste-ik van de massa.

Het is door deze bezieling gekomen, dat een stuk steen voor de Egyptenaar een goddelijke betekenis kreeg, maar die steen had dan ook iets tot hun leven te zeggen. Dat dit geen bewustzijn is, hoef ik u niet te zeggen, u kunt er thans uw schouders voor ophalen en vindt het wellicht onbegrijpelijk, nietszeggend. Maar de mensheid was nog niet zo ver dat het uw bewustzijn bezit als enkeling en als een groot volk, Egypte zou hiervoor nog moeten ontwaken. Aan het einde van die verschrikkelijke strijd begreep men daar eerst, dat maar één God al het leven in de ruimte bestuurde en niet honderdduizend. En die ontwikkeling heeft zich iedere ziel eigen moeten maken, want het behoort tot het astrale bewustzijn, het eeuwigdurende! De rozekruisersorde is het, die redde wat er te redden was, waarna deze kosmische wijsheid een groot geheim werd, een mysterie van dood en leven. De aftakeling van het oude Egypte is wettelijk, volgens de astrale wetten beleefd, en stoffelijk onbegrepen gebleven, maar niettemin doorschijnend voor elkeen, die de God

van al het leven kan aanvaarden. Voor de rest van de onbewuste mensheid bleef de steen zijn goddelijke waarde behouden. Voor tal van mensen bestaan er nog vele goden in de ruimte, heeft al het leven die betekenis behouden. Het is voor hun bewustzijn het natuurlijke ingaan. Volgens vele wijzen is dit de oorspronkelijke natuurlijke meditatie. Wie een boom beleven kan, beleeft God, de God van al het leven. Het is het gebed van het natuurlijke kind, het totale begrijpen van de wetten Gods, waarvan al het leven in de ruimte een vonk bezit en waarop al het leven afstemming heeft. Toen de schepping een aanvang nam heeft de God van al het leven Zichzelf gegeven en dat werd oorspronkelijk gevoeld en aanbeden, en dit zal u als mens dicht bij God brengen dan het dode heiligenbeeld, dat voor vijftig procent mismaakt is. Het enige wat uw kerk u geven kan is haar eigen bewuste zelf, en zij kent oppermacht toe aan het ding, dat tot u spreken moet, doch een duurzame mismaking is, met andere woorden uw heilig verklaarde beelden zijn slechts de afschaduwing van het oude Egypte; wat ge nú bezit is de vervalste werkelijkheid en zonder kracht.

De Rozenkruisensorde redde van de werkelijkheid wat er te redden was, maar versluisde de waarachtige tekenen van het licht. Nú echter in uw eigen eeuw zal het wonderbaarlijke licht van God, de „Enige” in onze ruimte, tot uw gevoelsleven spreken en wel door de geestelijke inspiratie!

Het is geen wonder, dat in het oude Egypte een priester als 'n godheid werd aanvaard wanneer het leven van een boom, bloem en vogel zijn extase opvoerde, zodat de anderen, die luisterden, er hun eigen bewuste ik door verloren. Niemand van hun twijfelde eraan; hetgeen gegeven werd, vertegenwoordigde het grote van dat wat erachter lag. Dit leefde echter in de onzichtbare wereld en werd vertegenwoordigd door een astraal meester; hun begrip ging echter niet zo hoog en dus verloren ze hun grond, eerst later zouden ze deze diepte leren kennen. Maar Gene Zijde was bezig fundamenten te leggen voor de gehele mensheid, was begonnen aan de menselijke ontwikkeling. De priesters gingen verder en behaalden het hoogste, vanuit de ruimte werden ze toen toegesproken en zo werd leerzame stof ontvangen, waarvan de hiërogliefen u het bewijs leveren. Al hun methoden namen de priesters mee in hun graf, het iets dat overgebleven is van deze ontwikkeling is niet voldoende om het hongergevoel naar ontwikkeling van het kleine insect te stillen. De priesters van Ra, Re, en Isis en andere Tempels hebben die ontwikkeling echter beleefd en hun levens sterven nimmer uit, omdat ze de werkelijkheid hebben gediend. En hun wijsheid kan elk mens zich eigen maken; wil men tot geestelijke eenheid komen, moet echter het gevoel losgelaten worden en dan spreekt de „Drie-eenheid” tot uw eigen leven. Nu is God geest, kind, en tevens Vader en Moeder. Wie zoekt zal vinden, het goede of het kwade,

maar uw gevoelsgraad zal weigeren te ontvangen, indien uw leven de noodzakelijke geestelijke graad nog niet heeft bereikt. Indien u hiervoor evenwel gereed bent, komt het oude Egypte tot uw leven en krijgt ook voor u boom, plant en dier die reine betekenis, welke God dit leven gaf toen Hij het schiep.

Het volkomen oplossen van de persoonlijkheid gaat dus in de halftrance over, die elke kunstenaar op aarde beleven kan, die het gevoel ervoor bezit, de anderen moeten het zich nog eigen maken.

Ik zei u al, alleen Christus had ons deze goddelijke diepte aan taal kunnen schenken, doch dan had men er niets van begrepen. De wijze, waarop Christus gesproken heeft, kreeg door de gelijkenis liefdevol contact met de oneindigheid, waarin Christus leefde en waarin Hij Zijn Vader van liefde vertegenwoordigde. Hij volgde de wetten in de natuur en bracht de natuurlijke wijsheid tot de mensheid als het waarachtige leven van God de Vader. Had Christus de stoffelijke taal doorgegeven, de spreekwijze van de aarde dus gebruikt, dan had het Evangelie nimmer Goddelijke betekenis gekregen. Zijn spreken was gericht op het voelend en denkend mensenkind, en werd erdoor eeuwigdurend waarheidsvol! Christus sprak tot de zeven graden van het gevoelsleven, tot het onbewuste en bewuste kind, tot het ongeschoolde zowel als tot het scherpe intellect op aarde. Christus kon niet buiten het leven om tot de mensheid komen, omdat Zijn Goddelijke afstemming erdoor was ontwaakt. Indien Christus Zijn leven had laten spreken op goddelijke kracht, had men Hem vóór Golgotha reeds geestelijk en lichamelijk verworpen en uitgekreten.

De poorten van de hemelen hebben zich voor elkeen geopend, Christus gaf u en ons de weg, de waarheid en het licht, Hij voerde al het leven op aarde terug naar het Vaderhuis.

Ga daarom in de natuur en laat het leven van God tot uw eigen leven komen, laat het op u inwerken en gij beleeft de geestelijke inspiratie. Schrijf op wat uw eigen leven te vertellen heeft, maar denk aan niets of ge verbreekt reeds uw éénzijn met God. Nu komen al die miljoenen graden van liefde uw eigen leven verwarmen, ze kloppen aan uw wedergeboorte, maken u open tot in uw diepste onderbewustzijn en halen dát eruit, wat er aan gevoel leeft voor het heilige woord en gestalte kan geven aan deze verlichting. Geef u over en ge hebt de onmetelijkheid van God gevoeld. Gevóeld en belééfd, door het éénzijn met het leven van God! Nu spreekt de geestelijke gawe, u verkondigt uit naam van Hem, dat ge zelf zijt ontwaakt.

Maak u deze graden van liefde eigen en het eeuwigdurende leven behoort u toe, het tijdelijke hebt ge dan overwonnen. Christus deelde zichzelf, gaf aan u en ons het voorbeeld. Hoe wij zullen handelen komt vanuit ons leven tevoorschijn, want we komen niet boven ons eigen bewustzijn uit, doch de

geestelijke inspiratie trekt u en ons volkomen in die reinheid op. Tot schreien toe zullen onze levens zijn gevuld en we buigen diep ons hoofd voor al wat Gene Zijde ons te bieden heeft.

In deze toestand wordt niet meer op taal en stijl gelet, nu spreekt het levensbloed in de kosmos tot uw eigen levensgraad, de Gods-Adem, waardoor ge zijt ontstaan.

Alléén mediums in onze handen kunnen iets dergelijks beleven. Eén op miljoenen zál het beleven, de rest komt niet van zichzelf los, ook al is het geestelijke verband intact. Wanneer deze wonderen geschieden, hebben zij voor de mensheid grote betekenis en zijn zij meestal een gebeurtenis waardoor eeuw met eeuw verbonden wordt. De tijd waarin u leeft, zal het u geven, maar de astrale werkelijkheid stelt vast welke massa ervoor geschikt is, welk gehoor luisteren kan en welk gevoel de bovennatuurlijke wetten aanvoelt, die aan u als mens geschonken kunnen worden.

Het medium in trance daalt dieper in deze wetten weg, want zijn leven is in slaap. Nu kunnen de occulte wetten en gaven door dit leven spreken en is de astrale persoonlijkheid overheersend. Als voor het schrijven en tal van andere gaven is dit gebeuren, nu beleeft het medium zelf deze diepte niet, een ánder spreekt door het organisme. De psychische trance is het bezit van ons leven, de geestelijke inspiratie eveneens, en hiervan wil de trance, buiten het leven van het medium om, het gevoelsleven op aarde bereiken! De inspiratie daarentegen straalt uit uw eigen ogen, dan voelt uw hart het bewuste ik, dat sprekend uw leven vertegenwoordigen moet. Het is eenvoudig, wij maken gebruik van beide gaven, komen tot eenheid indien u het gevoel ervoor heeft en nu is zegenend het woord, dat u gegeven wordt. De trance vraagt van u, uzelf los te laten – lichamenlijk en geestelijk –, de inspiratie komt door u heen als een vloedgolf en ge weet nu dat ge de werkelijkheid van God ondergaat. Het ene is bewust in uw leven gekomen, het andere wordt bewust door uw stoffelijk bezit op aarde gebracht, maar behoort de astrale persoonlijkheid toe. God gaf ons deze heiligheid!

Uw charlatans versjacheren al deze gaven, maken ervan wat ze zelf aan gevoel bezitten en dat is hemeltergend slecht. Spoedig staan ze voor lege zalen en moeten ze hun gevoeligheid aanvaarden. Hoe mensen zichzelf kunnen vergeten en ons leven bezoedelen, de gaven mismaken door hun duivels spel, wil ik u in het volgende hoofdstuk aantonen. Het is Gods wil, dat hun levens door het licht van Gene Zijde worden beschenen. En wij doen dat nu op onze eigen wijze, door het woord!

We trappen niet, wij hebben slechts pijn in ons hart te moeten zien, hoe verdierlijkt deze mensen zijn. Maar wij hebben geen eerbied voor hun hondse gevoelens, daar het mensen zijn! We weten, wáár zij leven en hoe hun bin-

nentreden aan deze zijde zal zijn. Straks moet ge zelf maar oordelen.

De psychische trance

Van de geestelijke inspiratie komen we nu tot de psychische trance. Het afdalen in een gave is nu het beleven van de occulte wetten en het in verbinding komen met de astrale wereld. Hoe dieper het medium de gaven beleven kan, des te schoner en rijker wordt de geestelijke wijsheid, omdat thans het volkomen eenzijn beleefd kan worden. Nu moet echter het gevoelsleven aanwezig zijn of ge zijt niet geschikt voor deze gave. De occulte zekerheid treedt nu naar voren; door de psychische trance kunt ge weten wat van uzelf en wat van Gene Zijde is, deze gave schakelt onherroepelijk iedere eigen gedachte uit! Alle geestelijke gaven kunnen onder inspiratie uw eigen levensgraad ondermijnen, u heel veel leed en smart bezorgen. Door de trance is het occulte gevaar nog groter, omdat nu een geest geheel bezit neemt van uw stoffelijk en innerlijk leven en tot uw diepste weefsels en zielebewustzijn afdalt, en omdat beide organismen volkomen uitgeschakeld moeten worden, willen wij op eigen kracht werken. Dit is het bezeten zijn van het bewuste of onbewuste weten, van de zieke of gezonde levensgraad voor ons leven hetgeen u de ontwaking kan brengen voor uw leven, doch tevens uw ondergang kan betekenen, want ge zult zweven tussen leven en dood. Ge zult geestelijke wijsheid ontvangen of het krankzinnigengesticht binnentreden. Die scheidingslijn wordt nu getrokken. De gaven hebben pardon voor u noch voor ons, ze vragen thans om beleefd te worden. Niet één mens van de aarde kan eraan ontkomen. U hebt deze begenadiging ontvangen, uw leven is op deze hoogte gekomen of ge moet aanvaarden, dat ge hiervoor nog moet ontwaken met alle verschrikkelijke gevolgen ervan.

Wij kregen ons geestelijk contact op aarde, doordat we deze wetten hebben leren kennen en dus al de gevaren voor onze mediums kunnen voorkomen. Het natuurlijke overwinnen van al die ellende hebben wij beleefd en thans kunnen we het leven van 'n medium overzien, wat noodzakelijk is, willen we iets tot stand brengen. Het medium in onze handen is een kind van God en dat kind, zei ik u reeds, kan de hemelen betreden, omdat wij tezamen dienen!

Maar de occulte wetten voeren u over de drempel van de geestelijke inspiratie ons leven binnen.

Komen de geestelijke gaven tot volle ontplooiing, dan zinkt uw eigen bewustzijn uit het organisme weg, maar zal bewust in ons leven zijn of onder het gebeuren inslapen, al naargelang we dat zelf willen. Dit grootse gebeuren is dus niet meer dan het veranderen van uw eigen toestand. Ge laat anderen met uw organisme handelen, ge geeft u over aan hogere machten, omdat ge weet, dat de astrale wetten tot uw leven zijn gekomen, maar gaat zelf uit uw

organisme en uw toekomstig leven tegemoet, waarvan u de wetten bewust of onbewust beleeft. Het bewuste inslapen is voor beide organismen; zowel het stofkleed als het zieleven moeten het instellen, door onze concentratie bereikt, ondergaan en u bent in onze handen.

Dat deze gaven in onze handen zijn is voor u als mens niet zó zeker, omdat de charlatans zich meester hebben gemaakt van de Grote Vleugelen. Maar die zekerheid willen wij u schenken en al die lieden onschadelijk maken, indien mogelijk zelfs bewust vernietigen, omdat tal van mannen en vrouwen er 'n smerig product van hebben gemaakt, dat de heilige uitstraling niet meer verdient.

Doordat de psychische trance al de gaven vertegenwoordigt, spelen deze lieden met leven en dood, doch intussen scheppen ze onnoemelijk veel kwaad en zij zijn als giftige reptielen niet willen wezen, ja, voor vele mensen als duivels! Deze zogenaamde mediums geven de goedgebouwde de schamele weerspiegeling van het waarachtige, verkopen ons terwille van hun eigen bestaan, ze mismaken de gaven en bezoedelen ons leven. Van het hoogste goed aan u en ons door God geschonken, hebben zij een charlatan-contact opgebouwd, een onmenselijk spel, dat door hén gespeeld wordt, maar waarvan wij ongewild deel uitmaken. Niet één van hen denkt maar een ogenblik aan Christus – aan Golgotha – en aan al de christenen, die zich hebben ingezet voor het geestelijke weten en de ontwaking van de mensheid. Deze charlatans gaan over lijken. Ze bedriegen bewust en onbewust, willens en onwillens, maar hun levens zijn gevaarlijk!

Deze onbewusten denken nu, dat ze door geesten worden geholpen, dat Gene Zijde hen bijstaat omwille van hun duister bestaan. Ze willen met Gene Zijde te maken hebben en toch, ze schakelen ons leven en de wetten van God volkomen uit en gaan hun eigen gang. Deze mensen maken van de occulte wetten een gewoon pretje en daarvoor dient dan de psychische trance. Hun bestaan is schrijnend-onwetend, walgelijk onwaarachtig, is levenloos. Het dode-ik spreekt tot hen allen. We kunnen veronderstellen, dat dit voldoende is voor de goedgebouwde massa, doch dat is niet waar, want zij aanvaardt alles, omdat ze meent dat deze mannen en vrouwen een mooi werk verrichten. Maar het ogenblik is gekomen, dat wij de goedgebouwden de ogen zullen openen, hun aantonen wat ze eigenlijk bezitten en door wie ze belogen en bedrogen worden. De Egyptenaren zouden zeggen – „Zie deze Zon en ga in, gij onwetende” – wat voor hen betekent: tot hiertoe en niet verder!

Deze ongelukkigen spreken in trance, door het allerheiligste aan ons geschonken. Ze hebben het op zich genomen geestelijk ongelukkigen te helpen, die arme zielen voor korte tijd hun eigen lichaam te schenken. Deze worden dan door de wetgevende macht – een aards leider – toegesproken en daarna

de hemelruimte ingestuurd met de belofte van beterschap. O, Christus toch!

Dit zijn de eerste twee graden voor de gaven die naar de verheven macht grijpen, de eerste gevoelsgraden in het eigen bestaan, die echter geen gaven kunnen beleven, omdat deze mensen niet te bereiken zijn. Hun onbewuste levens heb ik u reeds duidelijk gemaakt, al deze mannen en vrouwen komen niet van zichzelf los. En toch bezitten ze gaven? Voor kunst en voor de geestelijke gaven roept het eigen gevoelsleven hun het halt toe. Wetenschap of sport, het doet er nu niets toe, het gevoel móét aanwezig zijn of ge bereikt niets en elkeen kocht zich bewust gevoel, om daardoor boven anderen uit te blinken. Hier sprak ik al over, ik vertelde u van de occulte wetten en gaf u de bewijzen dat ge met uw eigen leven strandt, als het hogere ik moet spreken. Ik heb u hiervoor de psychische trance moeten verklaren en u door het oude Egypte moeten aantonen, hoe heiligend de psychische trance wel is en welke wonderen erdoor ontstaan. Nu zult ge beleven wat uw charlatans ervan maken! Hoe zij deze gave beleven komt eerst goed tot uiting, als hun monden zich openen en het mismaakte woord volgens de wetten gesproken wordt. Ge ergert u dood aan hun vergrijp, waarvan de ellende niet te overzien is, maar die nu door ons zal worden belicht. Gij tast dan niet langer in het duister, ook zij niet, thans zullen ze mogen wéten!

Ge weet al, hoe diep de psychische trance is, hoe heilig dit goddelijke geschenk kan zijn, indien het door Gene Zijde als de Grote Vleugelen beleefd wordt. Deze lieden bezoedelen het evenwel. Deze dames en heren hebben het hoogste bezit van het oude Egypte op Westerse wijze versjacherd en niemand kan hun het halt toeroepen.

Deze eerste gevoelsgraden zijn daarom het kaf onder het geestelijke koren, dat door ónze mediums vertegenwoordigd wordt. En desondanks gebruiken ze de gaven voor hun doeleinden. Maar ze komen niet boven hun levensgraad uit, hun eigen gevoeligheid is remmend en vernietigend afbrekend. De één wordt kunstenaar, een ander kan echter nimmer zijn hoogte bereiken, en zo zijn er mediums en charlatans. De laatsten hebben onze wereld verkracht! Kunst van de aarde kan niet nagemaakt worden, wanneer het gevoel ervoor niet aanwezig is; dát kan alleen de kunstenaar. Maar de geestelijke gaven worden nagemaakt én tentoongesteld. Zelf dragen ze het uithangbord, de charlatans, leest ge: „Hier is de bekende ziener, die raad geeft in alles! Kom toch, ik heb de gaven!” Weer een andere persoonlijkheid geeft seances en stelt zich voor het onkruid aan deze zijde open.

Al deze mensen eigenen zich de gaven toe, want ze hoeven er niets voor te leren. En de goedgegelovigen willen bedrogen worden. Aan de geestelijke weg kunnen deze mensen maar raak timmeren en hun schouders ophalen wanneer het bedrog vastgesteld is, omdat niet één mens in staat is, hun het

geestelijke hált toe te roepen. De goedgebouwde massa is schuld van alles, maar daar hebben we weinig aan nu we weten, dat de mensheid voor deze wetten moet ontwaken. De ingewijde ergert zich dood – zoals ik u reeds zei – en kijkt door hun maskers, hij weet dat het bewust bedrog is. Anderen daarentegen vinden het gekregene prachtig. Jaren gingen er voorbij en de charlatans leefden zich uit en Gene Zijde werd door hen duizendvoudig ontkleed. En toch, géén van allen heeft zélf de naakte waarheid gezien of gevoeld, hun levens zijn ingeslapen, levend dood, maar toch verzekeren ze u, dat ze de wijsheid hebben ontvangen. Het medium in de derde graad van het gevoelsleven kan niet eens de fysische trance beleven, wat willen nu de eerste graden beginnen? Duizenden van deze soorten leven er onder uw midden en voelen zich mediamiek, gaan in trance en beliegen en bedriegen u, omdat ge onvoorbereid tot hen gekomen bent. U kunt nu niet door hun heen kijken, en ze weten dat en begrijpen hierdoor, dat ge maar hebt te aanvaarden wat zij u brengen willen.

Nú staat ge voor uw naald en hooiberg en moet ge sensitiviteit bezitten, wilt ge kunnen vaststellen waar het bedrog leeft en waar het goede. Het is mogelijk, dat we u door onze kosmische helderziendheid zullen wijzen waar het ding ligt en dan hebt ge maar te tasten, indien ge ertoe in staat bent, want velen van u zijn geestelijk verlamd en kunnen geen hand uitsteken. Foei toch, denk niet, dat wij ons vermaken om de onnozelheid van het aardse karakter. In ons is heilige ernst, om uw gevoel voor ons leven wakker te maken doen we alles, hiervoor geven we ons beste ik.

Ik zal u voor de ernst van het leven moeten zetten en u moeten aantonen, hoe schrikbarend het medium-tal is toegenomen, wat u de weg naar het hoogste versperd heeft. Deze obstakels ruimen wij voor u op, want we ontleden voor u het bedrog in trance, gepleegd door jong en oud, rijk en arm, bewust en onbewust, willens en onwillens, naar eigen aard en eigen gedachte. Mannen en vrouwen worden ons geopenbaard, zullen hun taak op aarde leren kennen, vaders en moeders van kinderen moeten aan een geheel ander werk beginnen, omdat God het wil! Hoe er geseanceerd is door hen, bedrogen is door hun eigen wil, grenst aan het ongelooflijke!

In alle landen wordt er geknoeid, duizenden mensen vergrijpen zich aan de astrale wetten en de geestelijke gaven, ook in uw land is het indroevig en erbarmelijk slecht, en dit alles doordat de massa zoekt, God wil leren kennen en zich wil verzekeren van een eigen hemel. Omdat het bedrog zich zo eenvoudig aandient en te bespelen is, hebben zich tal van deze lieden meester gemaakt van de Grote Vleugelen en zien en horen, wat niets te betekenen heeft, omdat het Westen zich volmaakt kan bemantelen. Het Westerse kind gaat over lijken en dat willen we thans voorkomen.

Nu die mensen weten, dat het leven na de dood voortgaat, willen ze het directe contact bezitten, maar of ze deze gevoeligheid in zich dragen, weten ze niet. Dat gaat hun ook niets aan, de gaven zijn immers voor elkeen. Dit zijn de mensen, die medium willen zijn. Ze voelen iets, maar dat voelt uw hond en kat ook. Ze beleven hun eigen instinct en denken nu, dat het be-gaafdheid is!

Anderen voelen zich tot het mediumschap geroepen doordat Christus hen voor het astrale leven heeft geopend en daarom willen ze binnentreden, anderen volgend, die hun voorgingen. Door hun geloof en bewustzijn kwamen ze tot deze stap; de kerk kan hun geen geestelijk voedsel schenken, spreekt liever over een God van verdoemenis en zo, en daarom zonderen ze zich af en gaan zoeken.

De sensitieven onder hen met iets van de nonchalance in zich omtrent God en eerlijkheid, klampten zich aan de geestelijke gaven vast en werden medium. Hiervoor hoefden ze maar hun ogen te sluiten. Maar de meer bewust onder hen voelden al spoedig, dat er geen gevoel in hen aanwezig was om deze hogere zaken te beleven, de meer lagere graden echter grepen toe en wáren het. In hen was geen geloof, geen greintje van dat, wat het andere kind van God voor bedrog behoedt. Het werden de gevaarlijksten op de occulte weg en ze behoorden vanaf dat uur tot de bedriegers, die met hun giftig levenssap anderen ombrachten. Hun instinct had geen betekenis voor onze wereld, ze streefden naar het psychopathische gebeuren, doch voelden het niet, begrepen er niets van, maar verkochten het als oprechte levenswaarheid.

Hiervoor hoefden ze de ogen maar te sluiten en het woord vloeyde over hun lippen en ze spraken in trance, anderen leenden hun lichaam eventjes en dan konden ongelukkigigen van onze zijde geholpen worden. De goedgelovigen beleefden deze zittingen en, onvoorbereid als ze waren binnentreden, werden ze bedrogen en buiten de zo begeerde hemelen gesteld.

Al deze mensen zochten tevergeefs naar God en naar de schatten van de hemel, want hier waren geen trancemediums aan het woord; zotteklap werd hun verkocht, door lieden die zich de gaven hadden toegeëigend.

Al die mensen dachten met Gene Zijde in verbinding te zijn gekomen, doch spoedig bleek, dat het woord geen betekenis kreeg, een lege vertolking vertegenwoordigde van het eigenlijke, hét echte, dat achter de sluier leefde en dat zij zochten. Was dit nu Gene Zijde? Werd er door een meester van Gene Zijde zó gesproken? Is dat nu een medium? Teleurgesteld keerden ze huiswaarts. Hun innerlijk leven begon te denken, de waarde te schatten van hetgeen werd gezegd, en weldra kwam het eigen verzet tot ontwaking. Ze begrepen het, dit was een charlatan, deze mens had zich de gaven toegeëigend óf er bestond geen leven na de dood. Immers, was dát nu geestelijke wijsheid?

Maar heel veel van deze zielen weten niet beter en vinden het gebodene hemels. Nog niet bewust van hun netelige positie gingen ze zonder argwaan hun teleurstelling tegemoet, die straks moest komen, want dit bedrog zou tóch eens ontmaskerd worden. Deze mediums kunnen zich alles toeëigenen wat ze maar willen, toch komen ze nimmer boven hun eigen gevoelsleven uit, dat hun eens het halt zal toeroepen. Hun eigen wereld houdt hen gevangen en het zijn de wetten van ons leven en die voor de geestelijke gaven, die hen zullen brengen tot het hoofd buigen, het heilige neerknielen aan de voeten van de meester. Niet iedere hond kan voor politiepeurder dienen, en dit geldt eveneens voor deze tweedegraadsmensen, die medium willen zijn. De levensgraden van u als mens zullen u zeggen of de mediamieke sensitiviteit is bereikt. Nu die niet beleefd kan worden, spelen deze mensen met de wetten van leven en dood.

Het merendeel van de mensheid staat thans voor het geestelijke leven open, want Christus kwam ervoor naar de aarde en van Zijn leven willen al die mensen meer weten. De bedoeling is om voor Apostel te spelen, want dat is hun hemelvreugd, dat gaat ver weg en is de moeite waard; met wat minder zijn ze niet tevreden. Het gaat hen erom, iets in deze benarde maatschappij te zijn, voor anderen te doen, maar daarvoor is het woord nodig. En nu ze dat zelf niet bezitten, spannen ze onze wereld voor hun geestelijke karretje en roepen hun doodgegane dominees toe te trekken, want ze hebben haast. Waarheen gaat een dergelijk span? Nu zijn ze iets geworden, men buigt voor deze levens. De massa ziet hen als de eerstelingen, die voor Christus de leeuwenkuil ingingen, zich offerden. Maar het bloed, dat deze charlatans door de aderen stroomt, is walgelijk slecht, is vergiftigd, omdat ze zélf weten, dat het gevaarlijk spel bewust gespeeld en het geestelijk vandalisme beleefd wordt.

Kent ge hen niet? Kunt u zich een beeld vormen van deze ontheiliging, nu ge enigszins voorbereid zijt op het grote gebeuren? Ik denk van niet, want hiervoor is nodig, dat ge de wetten kent en vooral de gaven, en wel die van de helderziendheid – in derde en vierde graad – of ze bedriegen u. Hun loslippigheid grenst aan het ongelooflijke, het zijn ware toneelsuccessen. De psychische trance gaf hun deze mogelijkheid om de goedgelovigen te bedriegen en van zichzelf iets te maken, waardoor ze onherkenbaar werden voor het onbewuste-ik. De trance is een masker, toch moet ge er doorheen kunnen kijken. Die mensen willen de geestelijke gaven bezitten en weten niet, dat wij ze in handen hebben gehouden om al dit bedrog te voorkomen. Ze verkondigen u astrale wijsheid, ze zijn helderziend en helderhorend en verbinden u met uw geliefden, zo zeggen ze, doordat ze zich openstellen voor het geestelijke contact. Tóén deden ze iets, en nú waren ze in het geheel niet meer te herkennen, het medium ging in slaap. De ogen vielen dicht, het stoffelijke

gesnurk werd gehoord, en ontkent u nu maar eens dat zij mediums zijn!

De spiritisten hebben hieraan zélf schuld. Ze hebben hun deuren voor deze charlatans geopend, ze lieten deze bedriegers en bedriegsters in het openbaar optreden, want de leden van hun vereniging moesten iets beleven, anders liepen ze weg en konden ze hun deuren wel sluiten. Maar dan was het ook uit met hun dictatorschap, het iets willen zijn door anderen, wat niet in hun bereik is op eigen kracht. En ook déze vertegenwoordigers van het spiritistische leven zagen niets van het bedrog en noemden de vertoonde kunsten zelfs vrij goed. Zij zouden maken, dat deze charlatans konden terugkeren.

Als begonnen wordt strompelen de trancemediums de zaal binnen, al vrijwel in slaap en onder de begeerde invloed en nu zullen wij als astrale wezens tot de aanwezigen komen. Maar het geestelijke woord liet lang op zich wachten.

Het gekreun en ogenknippen van die mediums hebben de toeschouwers al leren kennen en het zegt hun niets meer. Ze wachten op het geestelijk woord, dat echter niet gesproken wordt. Het medium staat achter de spreekstoel naar adem te snakken – nog is het even wachten – de toehoorders vragen zich af of het nu komt, maar neen, het is alweer zesdehands! Altijd en eeuwig hetzelfde. Het is weer onbeholpen, er zit geen wijsheid in die preek. Zijn ze hiervoor hun kerken uitgelopen? Wordt door deze mediums het eeuwige leven vertegenwoordigd? Of? Neen, dat kan niet, want wie zal zich aan deze heilige zaken vergrijpen? En toch, geachte lezer, het gesnak naar adem en dat zielegekreun is geestelijke na-aperij!

Het naar adem snakken wil zeggen, dat de ziel van het medium, plaatsmakend voor ons leven als de astrale persoonlijkheid, het stoflichaam gaat verlaten. Nu neemt de geestelijke leider het organisme over. Dat afscheidnemen van het lichaam kost kracht, denken de charlatans, de aanwezigen moeten echter zien, dat het niet zo eenvoudig is, en ook al worden er door het medium en ons tal van astrale wetten beleefd, dit dikdoen en aanstellerige gedoe is prullerig en onmenselijk. Maar voor hen heeft de trance een aanvang genomen. Deze mensen apen na hetgeen een medium in het begin van de ontwikkeling soms beleven kan als het tegenwerkt. Dit is dus onontwikkeld zijn, het ervaren medium heeft er geen weet van, want voor ons is het kreunen kracht verspelen. Het zenuwstelsel reageert nu tot vijftientig procent de hartslag mindert en dat verliezen van kracht, het loskomen van het organisme brengt deze verschijnselen voort bij onontwikkelde mediums. Deze mensen denken nu, dat het juist een beeld geeft van de eigen krachten, en willen nu de toehoorders imponeren. Hoe gebrekkig hun „trancen” is van uit onze wereld gezien, daarover is waarlijk een toneelstuk te schrijven en ge zult gieren van het lachen, zo onbeholpen zijn hun frases. Maar het gaat ons

om de heilige ernst van dit gebeuren en om het versjacheren van de Grote Vleugelen.

Onverwachts, ontdaan van elk aanstootgevend gevoel, nemen wij het menselijke organisme over. We kennen vele mogelijkheden om tot eenheid te komen, deze lieden slechts één mogelijkheid, ze beleven hun snurk- en gekreunmethode en komen er niet van los. Het publiek of huiselijke kring moet dan zeggen: „De geesten zijn in aantocht.”

Wij zeggen u en zullen u aantonen, dat we deze onhebbelijkheid onherroepelijk willen voorkomen, want het is kracht verspelen voor niets; we nemen de organische stelsels op volle kracht over, zijn nu één met het medium, en het stoffelijke bewustzijn komt in ons bezit. Nu laat het ontwikkelde medium zich volkomen los of het deugt niet voor deze gave, want er mag geen reageren aanwezig zijn, die wil is niet te overwinnen, zodat wij machteloos staan. Door het gevoelsleven van het medium komen wij tot de geestelijke eenheid; als voor het schrijven en spreken stellen we ons in op de wetten voor de occulte problemen, die we hebben moeten overwinnen. Ons instellen op de stemorganen volgt en wij zijn gereed om te spreken. Onze mediums kreunen niet, kunnen hoogstens het „vaarwel aarde” in gedachten uitroepen, maar meer ook niet, want ze zijn los van het stoffelijke mechanisme. Omdat wij de organen soms even aan onze concentratie moeten gewennen, zuchten we nu en dan even, maar dat heeft weinig betekenis en wordt meestal niet opgemerkt.

In het oude Egypte konden de zieners het uittreden volgen. Wee hem, die dacht komedie te kunnen spelen, deze priester moest zich na de trance zelf kunnen verdedigen of hij werd een prooi voor het wilde dier. Het gekreun had voor hen geen betekenis, men wilde zuiver geestelijk beleven en ontvangen, onzin verkopen duldden de hogepriesters niet. Die verschijnselen waren voor hen de verzwakking van de gaven en het bezoedelen van de occulte wetten en behoorden het onrijpe mediumschap toe. Het was voor velen het geestelijke vermaak van een priester, die echter onder verkeerde invloeden stond. Nu werd er over dit leven beslist en de kastijding toegepast.

Egypte waakte over de geestelijke gaven, over het geschenk van de goden, in de priesters leefde heilige ernst. Wanneer ze met de ruimte verbonden zouden worden en de God van hun Tempel zou spreken, hadden ze het eigen weten en denken volkomen in hun macht en waren ze gereed om te ontvangen. Men hoefde hun niets wijs te maken, allen waren meesters op hun eigen terrein.

De Westerling kan geen controle toepassen, maar wij zijn gekomen om u die wapenen tegen het bedrog te schenken. Nu kunt ge uw charlatans onschadelijk maken, het geestelijke weten wordt u thans geschonken. U moet

weten, dat een charlatan gekortwiekt is en niet hoger kan gaan dan het eigen gevoelsleven aan kracht bezit. Indien u hem dan ziet fladderen, begrijpt ge, dat hij moet neerstorten. Hij zal daarna misschien ondergronds z'n praktijk voortzetten, maar dan hebt u van hem geen last meer. Hij kan nu uw leven niet meer bezoedelen, uw heengegane liefde niet afbreken, en het over lijken gaan is uitgesloten. U geeft hem nu de gelegenheid niet meer om stukken en brokken te maken van dit heilige bezit!

Dacht u waarlijk, dat Gene Zijde de goede mediums deze hocuspocus liet beleven en van ons heilige eenzijn een laag-bij-de-gronds toneelstuk maakte? Dat wij hen als het ware geestelijk en stoffelijk zullen aftakelen en nog voordat we beginnen de ribben zouden laten breken? Dit nietszeggende spel, het aanstellerige goedkoopdoen, heeft voor ons geen betekenis en behoort tot de geestelijke afbraak. U leert hierdoor juist het negatieve kennen, het onwetende, het zoek naar de wereldlijkheid. Deze mannen en vrouwen vergeten, dat de astrale wetten dergelijke poespas niet toelaten. Ze beleven hun speelgoed, maar verkrachten ons leven erdoor.

Door deze lieden kan geen geest van het licht tot u spreken. Onder al deze mensen is niet één medium in onze handen; deze handelen zélf, willen iets zijn voor de aarde, maar moeten het vleugellam-zijn aanvaarden. Deze onbewuste mentaliteit is reeds door zichzelf gekortwiekt, wij hoeven dat niet eens te doen, maar ge moet de occulte wetten kennen of ge kijkt niet door de opgezette maskers heen. Nu behoren ze tot het ondieperlijke leven, want een dier zou zich niet vergrijpen aan deze schatten, en het is geen wonder dat een goedgelovige het ook niet aanvaarden kan, dat hierin bedrog gepleegd wordt. En toch, ze bedriegen en beliegen u, ze gaan over het lijk van uw eigen kind, wij zullen u dat aantonen, want hun praktijken zijn ons bekend. We kregen jaren de gelegenheid om hen te volgen en kunnen nu het volle licht laten schijnen over hun bedrog.

Of ze zich ook ontwikkelen in de wetten van de wedergeboorte, het helpt hun niet, vroeg of laat vallen ze tóch! Ze verkwanselen geestelijk licht en bewuste hemelen, maar dat kost u geld, om niets gaat de zon op. Hun meesters zeggen dat, geestelijke leiders, maar ook die zijn levend dood. We weten het, deze mensen zijn niet te bereiken en praten zélf! Maar ze lopen zich tegen de astrale wetten te pletter, onze wijsheid kan hun immers niet zomaar geschonken worden? Ook dit is alweer een wapen in uw hand, ge kunt hun levens peilen. Gaan ze in trance, dan spreekt Gene Zijde van achter dat masker tot de aarde, maar het woord is angstig beknabbeld door het lage ik, is misachtig mismaakt en heeft geen bezieling. Het leven is eraan ontnomen, levend dood is deze geestelijke vader of moeder, die aan u iets te zeggen heeft. Ze grasduinen in de occulte wetten en de geestelijke gaven, maar weten niet, dat

dit oerwoud hen verzwelgen kan, ze bewandelen die paden en kijken naar het groen, doch steken er zelf niets van op; het is het geestelijke voer voor hen, die aanwezig zijn. Ze worden ervoor betaald of doen het om te dienen, maar hoe dan ook, ze breken meer af dan dat ze opbouwen. En de toehoorders wachten, velen denken:

„Dat zijn mediums?” Anderen willen tegen zichzelf zeggen:

„Die mensen hebben geen gaven, ze liegen en bedriegen.”

Maar dat kan niet of hun leven zou een vloek betekenen. Zo is het, ze zijn een vloek voor u en voor velen.

Ze hebben het over het akker wieden, het onkruid verwijderen in het eigen levenstuintje, alles opnieuw groeperen en rangschikken, voor orde en tucht zorgen, en niet naar het tuintje van buurman en anderen kijken, verdergaan en steeds hoger willen, maar met al hun gepraat komen zij niet boven de preek van uw dominee uit. Ze hebben hun baard laten groeien en vinden het vreemd, dat de mensen daar niet meer ontzag voor hebben? Droegen de Apostelen geen baard? Zij dragen er ook een, deze mannen, maar toch worden ze niet verafgood. Naar hen wordt smalend geluisterd! Hun preek bleef onder het aardse bewustzijn.

En zo is het, door hen spreken geen geestelijken van de aarde, uw eigen dominees kunnen het beter. Die geesten van hen moeten doodgewone stervelingen zijn, die hun studie volkomen hebben vergeten, denken de ontgoochelde toehoorders. Maar het is heel anders, deze mensen hebben zich niet alleen de gaven toegeëigend, doch ook nog het leven van deze dominees, die nu bezoedeld worden. Dit zijn napraters, mensen die nergens ontzag voor hebben, anders vergrepen ze zich niet aan de gaven en aan het leven van een ander, die overgegaan is en zich niet kan verdedigen. Dit is het ergste wat er is. Wij tonen het u, opdat ge zijt voorbereid.

Grote God, roepen velen, hoe kan het toch. Is er wel een leven na de dood? Waarom spreken die geesten niet over het astrale leven? Nooit komt er één woord over het astrale bestaan waarin ze leven en waarvan wij verlangen meer te weten. Nu zitten ze naast hun spiritistische zusters en broeders en deze beweren dat dit medium heel goed moet zijn. Spreekt Gene Zijde of ...? De spiritisten weten van het echte of verkeerde niets af, ook al doen ze alsof ze het weten. Ze zien niet, dat ze bedrogen worden. Zij laten deze bedriegers op de goedgelovigen los en vragen zich niet af, wat die mensen ervan denken, ze komen niet tot deze opbouwende gedachten, zij weten het! Ze worden zélf bedrogen, maar zien het niet doordat ze bewierookt worden. Ze vertegenwoordigen onze wereld en ze dienen, denken ze, in werkelijkheid echter breken ze meer af dan dat ze opbouwend werken. Ook die zielen zijn nog levend dood!

Gene Zijde komt thans om ook hun de ogen te openen. Of hebben ze gedacht, dat hun spel met leven en dood niet gezien is? Gene Zijde heeft hen niet vergeten, ze worden nu door ons belicht en ze leren zichzelf wellicht kennen.

En uw charlatans als menselijke hyena's waarschuwen wij om met hun bewust bedrog op te houden, en de onbewusten raden we, zich af te vragen wat ze eigenlijk doen, want het leven na de dood stelt hun voor de Goddelijke wetten! Ze moeten ophouden de persoonlijkheid van hun dominee te bezoedelen; deze levens willen met rust gelaten worden en doen ze dit niet, dan zullen ze beleven, dat er toch nog verdoemenis is, ook al komt het verbleken van hun eigen levensgraad dan door henzelf tot stand. Die mannen en vrouwen, die heilig willen doen, moeten dat maar proberen door hun ellendige zelf en niet door óns leven, ze moeten zich inkrimpen of de astrale kramp doorboort hun leven en slokt hun bewustzijn volkomen op, maar dan zijn ze ziende blind en niet meer op aarde. En dat kan plotseling geschieden, want God kent hun gespot!

Er zijn maar enkele goede mediums op aarde, geachte lezers, maar die bewusten hebben u iets te zeggen, want al de psychische gaven kunnen wij door dit gevoelsleven tot werking brengen.

Op uw grote aarde leven hoogstens vijf van deze instrumenten. De rest van al de duizenden anderen beleven bewust en onbewust bedrog. Maar in de steden leven zeker honderden mediums, die zich loslaten op de goedgegelovigen en het evenwicht van deze zielen verstoren en ongelooflijk veel kwaad doen. Als hongerige jakhalzen werpen ze zich op de geestelijke gaven en op datgene, wat wij aan onze instrumenten hebben doorgegeven. Zij hebben hun deel daarvan genomen en verkocht om zich een goed bestaan te verzekeren.

Deze lieden vertegenwoordigen thans de Grote Vleugelen, maar in die onbeholpen handen blijft er niet veel van het goddelijke geschenk over, dat eens door de allergrootsten van het oude Egypte op kosmische wijze gekend en beleefd is. Door hen is het heilige wonder dierlijk verkracht. Het echte medium staat voor de krankzinnigheid, want de occulte wetten voeren u van de aarde weg en maken u los van het eigen-ik. Maar deze mensen voelen er niets van en willen er ook niet mee te maken hebben, ze spelen voor geestelijke, ze voelen zich dichter bij Christus dan wie ook. God kent geen verdoemenis, zij verdoemen zichzelf voor lange tijd, als hun dit maar duidelijk wordt. Het medium in het oude Egypte werd een prooi van het wilde dier, indien het zichzelf of de gaven bezoedelde. Uw charlatans doen jaar in jaar uit niets anders. Het is hun bestaan geworden. Maar het giftige reptiel moest in het oude Egypte over die levens beslissen. Als Amon-Ré hun geen genade

gaf, waren ze onherroepelijk verloren. Maar stonden ze in hun recht, dan hielpen de Goden hen. En waarlijk, velen werden geholpen, de dieren waren hun vrienden en zo mak als uw schoothondje. Ze sloten vriendschap met het giftige serpent en toonden aan, dat ze onschuldig waren aan het geestelijk bedrog, dat door hen gepleegd werd. Egypte waakte over deze heilige zaken, totdat ook hun bewustzijn, moed en kracht gebroken werden door het kwaad. De Westerse charlatans doen het anders, ze volgen een eigen weg. De mannen laten hun baard groeien en de vrouwen bidden wat meer, en beschermen zich met het gezegende kruisje. De baarden doen Apostel-achtig aan, het kruis voert hen naar de deemoedigheid terug, die ongevoelig als ze zijn, niet hun deel is, maar waardoor ze respect afdwingen. De vrouwen werken met Christusbeelden en het blijde uitstralende levenslicht, dat géén van de toehoorders kan bekoren, maar afschrikt. Men doorziet het bedrog, doch komt niet tot handelen.

In uw eigen tijd kunnen mediums niet op brandstapels neergelegd worden, maar deze lieden verdienen niet anders!

Ik volgde twee van deze charlatans op aarde, terwijl ik mij voor mijn taak gereedmaakte. Ze hadden er geen erg in, dat ze door Gene Zijde gevolgd werden, daaraan denkt trouwens niet één van hen, zo zeker voelen deze mensen zich. Ze storen zich aan niets en gaan rustig hun gang.

De eerste is een onbewuste bedrieger, hij weet niet beter en denkt gevoel te bezitten om als medium te kunnen dienen, maar de andere bedroeg bewust. Toen deze de gedachte kreeg om voor medium te gaan spelen, liet hij eerst zijn baard groeien, want dat stond apostelachtig. De eerste sprak tot zijn schare en was niet in trance, doch sloot de ogen en ging voor de toehoorders in slaap. Nu sprak door hem een astraal dominee, die zijn aardse leven met het eeuwige had mogen verwisselen. Het ging een tijdlang goed, totdat de aanwezigen er genoeg van kregen en hem voor een lege zaal stelden. Voor die mensen kon 'n aardse dominee het beter. Deze man had hun niets nieuws te vertellen, de preek bleef onder het normale gehalte. Dat onkruid wieden in eigen tuin was al zo oud als de mensheid, dat geloofden ze nu wel. Waren ze hiervoor uit hun kerken gelopen? De geestelijke dominee liet hen zingen en dat scheen hun thans belachelijk toe. Ze vroegen zich af of deze man in zijn nieuwe leven niet anders deed. En van de preek vielen ze in slaap. Ook de andere man, die voor medium wil gaan spelen, is aanwezig. Het is een type, dat alles weet en niets tot stand brengt. We volgen hem, met mij enige dominees, wier leven ze bezoedelen. Het begon eigenlijk als volgt.

De eerste had op een zondag een preek door de psychische trance gehouden en wilde huiswaarts keren. De ander vroeg hem op nonchalante wijze:

„Wat heb je vanmorgen verdiend?”

Deze, een grote jongen, maar levend dood, goedmoedig en erg kinderachtig, voelt zich overbluft en zegt:

„Nou, laat eens kijken, vanmorgen had ik twintig gulden. Twintig gulden,” herhaalt hij nog eens en is tegelijk weg.

„Wat vreemd,” denkt het grote kind, „wat wil die man van mij?” Hij sukkelde huiswaarts, denkend over de onverwachte vraag, maar komt niet achter het probleem. Hij stelt zich op zijn leider in, maar ook die zegt niets en dan houdt hij het er maar op dat het nieuwsgierigheid van die ander was, meer niet. Maar de bewuste bedrieger komt intussen tot grote plannen. Hij zegt tegen zichzelf: „Moet je daar nu 'n studie voor maken? Wat willen die dominees eigenlijk, dit is niet eens moeilijk. Ach, hoe zongen die spiritisten fijntjes? Dat is heerlijk en ik hoef niet zoveel te zeggen. Wat bidden en heel veel zingen en de uren vliegen voorbij. Daarna centjes tellen. Wat die sufferd kan, kan ik zeker.”

Wij volgen hem en zien, dat hij een week lang over de Bijbel gebogen ligt, hij wil zich gereedmaken voor een morgendienst. Kernachtige woorden en leuke gezegden moet hij in zich opnemen, want dat slaat in. Hij mag die niet vergeten, anders zouden ze gaan denken, dat hij geen dominee is en dat moet niet. Hij moet beslagen ten ijs komen. Maar die spiritisten eisen niet zóveel, ze weten niet beter.

En twee weken later spreken de dominees van de eerste door zijn organisme. Hij weet te handelen, kan optreden en het andere medium heeft het maar te aanvaarden. De eerste kijkt verbouwereerd, is terneergeslagen en zelfs verdrietig, maar weet niet beter te doen dan te berusten, Gene Zijde heeft hem gestraft, zo heeft de geweldenaar hem toegevoegd.

„Je bent niet meer te gebruiken, je hebt geen bezieling. De leiders zeggen, dat ze voortaan door mij zullen spreken. Je weet het dus, ik moet je deze boodschap doorgeven.”

„Maar ... dat kan toch niet?”

„Wat kan niet?”

„Ze kunnen mij toch niet zomaar op straat zetten?”

„Op straat zetten? Wie zet je nu op straat, je staat toch al met je beide benen op straat?” ginnegapte de ander.

„Dat is onzin, ik zal ... !

„Niets, niets doe je, man, de leiders zeggen, dat er van jou geen bezieling uitgaat, je hebt het woord niet.”

„Heb ... i... k-ke, het woord niet?” Hij stottert, is waarachtig droevig, maar kan zich tegen 'n dergelijke overmacht niet verzetten en geeft zich over. Dan maar huiszittingen. Het is wel jammer, want het ging zo heerlijk.

Bij de bedrieger is het baardje heerlijk gegroeid en hij voelt zich gereed om

in trance te gaan. De zaal zit vol mensen, die verlangend zijn te weten wat het nieuwe medium te zeggen zal hebben en hun aan wijsheid zal schenken. Er stond bij de ingang vermeld wie zal spreken, ook de astrale persoonlijkheid kent men reeds, de genoemde overgegangene dominees hebben al meermalen tot hen gesproken, maar dit is een nieuw medium, een ster. Men zegt, dat hij reeds als kind in handen was van die andere wereld. De verwachtingen zijn groot. Het orgel speelt reeds, de aanwezigen stellen zich op Gene Zijde in, wij zien van deze wereld uit mannen en vrouwen, meer vrouwen dan mannen, vergrijsd en gekromd onder de levensslagen die te verwerken zijn gekregen, hunkerend echter naar het geestelijke woord, dat aanstonds gesproken zal worden. Is het 'n meester, die zal spreken? Neen, dat kan niet, een dominee zal het woord voeren, in trance wordt er gesproken, maar ze zullen zien.

Dan gaat de deur open, de leiders van de bijeenkomst treden binnen, voorop het geestelijke instrument. Hij gaat onmiddellijk naar het spreekgestoelte. De mensen zien hem zuchten, een kreunen volgt, dan gaan de ogen al dicht en is de psychische trance over zijn leven gekomen, de ziel is uit het lichaam verbannen en Gene Zijde treedt naar voren. Zij, die denken wat helderziend te zijn, doen nu hun ogen open en zien. Waarachtig! Achter hem staan geesten! Prachtig is het astrale licht, als kristal zo helder, doorschijnend goud is het. Het orgel speelt zacht, en er wordt begonnen. Heerlijk is alles.

Er zal gezongen worden. Na het zingen opent het medium zijn mond. De dominee, die naast mij is, volgt de bezoedeling van zijn persoonlijkheid. De charlatan verkracht zijn leven. Is dit een medium, vragen zich de mensen onder de preek af? Ook het andere medium is aanwezig en luistert met volle aandacht. De man achter het spreekgestoelte slaat met zijn vuisten, men hoort het meubel kraken. Dan, even onverwachts als zijn fel reagerende ziel het deed, komt hij tot bezinning en moet er gebeden worden. Het is weer anders dan voorheen, voelt men, maar er wordt gebeden. Dan vertelt de dominee iets van het woord, dat geschreven is voor allen, niet voor de dieren, maar voor de mensen. Hoe heeft Paulus gehandeld? Waren de Apostelen dan niet de discipelen van Christus? En moeten wij hen niet opvolgen, moeten wij niet nabeleven, wat zij hebben gekregen en van God ontvingen? Het gaat goed, denkt men, er zit werkelijk pit in de preek, met kracht worden ze op hun vingers getikt, wordt hun het leven getoond, dat ze moeten volgen. In hem leeft een dominee, beweert hij, maar hij had er zelf voor moeten kunnen studeren, wij moeten beamen, dat hij er iets van maakt! Het einde komt, in wezen niets nieuws, denkt men, maar dat kan nog komen. Het gaat niet boven dat van zijn vriend en collega-medium, maar de dominee zegt het nu strenger, hij kan van zijn stem gebruik maken, deze is krachtiger. Die van de ander was vaak niet eens te horen.

De spiritisten fluisteren nog wat en zingen hun liederen, bidden toegeeflijk, blijven nog eerbiedig afwachten, maar kijken uit naar het hogere bewustzijn. Als dat eens tot hen kwam!

Maar na enige tijd is het woord nog niet tot hen gekomen. Er gaan weken voorbij van afwachten en dat zingen en bidden begint hun zoetjesaan te vervelen. Dat kunnen ze thuis ook wel en zonder dwang, buiten ieders gedachtenkring. Het eerste werkelijke astrale woord moet nog gesproken worden. Ze gaan voelen en begrijpen, dat dit medium hun onzin verkoopt, de preken blijven kurkdroog. Met de geestelijkheid van de aardse, nu astrale dominee, hebben ze geen rekening gehouden. Met vuisten op tafel slaan zegt hun niets, kunnen ze zelf ook. En telkens schrikken is té vermoeiend.

Na enige maanden hebben ze het geestelijke woord nóg niet ontvangen. De zaal is op een morgen leeg, er komen nog maar een paar mensen luisteren, ze denken, dat het wonder wellicht nog kan geschieden. Het baardje heeft geen aantrekkingskracht meer, hij legt er nu geld bij. Hij kan de zaalkosten niet betalen en daar is het hem niet om begonnen. Maar hij komt op een prachtig idee. Resoluut vertelt hij zijn collega-medium, die trouw is blijven komen, wat hij eigenlijk wil. De onbewuste bedrieger hoort hem aan en knikt; hij voelt er wel iets voor.

„Zie je,” zegt hij, „je mag nu weer gaan spreken. Maar ik moet je de dominees verkopen. Duur zijn ze niet, ze kosten vijftien gulden. Voel je er wat voor, dan kan je weer gaan praten, met mij doen ze wat anders.” Ze komen overeen, dat hij het bedrag in twee keer zal betalen; hij heeft in geen maanden iets verdiend. Het grote kind spreekt weer in trance. De aanwezigen weten niets van het gesloten contract en verwachten opnieuw een geestelijk wonder, en daarbij komt, dat ze hun God toch ergens moeten zoeken en ze meer willen weten van Gene Zijde. Ook de bedrieger is aanwezig en luistert, voelt zich nog steeds mediamiek, maar hij is in ontwikkeling voor andere gaven, weet men reeds uit zijn mond.

Het medium spreekt, het gevoelsleven stelt zich op de occulte wetten in, probeert alles om te geven en het de aanwezigen naar de zin te maken, maar hij kan de psychische trance niet beleven, hij blijft met z'n beide benen op de grond. Weer is het woord moeilijk te beluisteren. De mensen begrijpen het geval niet, vallen elkaar lastig door vragen te stellen en komen toch niet achter de waarheid.

„Is dit Gene Zijde? Is er een leven na de dood? Worden de mensen daar suffig? Zullen we na dit leven al ons eigen weten van hier verliezen? Is deze dominee zinkende? Deze is absoluut kinderlijk naïef, heeft geen begrip meer van de Bijbel en zegt vreemde, onsamenvangende dingen, eigenlijk kletspraat!”

„Waarom spreek jij niet meer?” vragen de heren van het bestuur aan de bedrieger. „Dit is niks, je spreekt beter. We zullen je maar voor zondag noteren.”

Is dat wat? Spreekt hij waarlijk goed? Dan zal hij spreken. Hij komt opnieuw tot 'n besluit en zoekt zijn ongelukkige collega op.

„Ik praat weer, ze hebben het mij gevraagd.”

„Wie?”

„Ook wat, het bestuur natuurlijk. Wie anders.”

„En ik?”

„Je hoeft mij dat geld niet te geven, ik praat nu toch weer.”

Hij praat weer in trance, slaat nu niet hard met zijn vuisten als voorheen, maar vertelt toch ook geen nieuws. De toehoorders komen nog een keer kijken, maar dan blijft de zaal leeg, weer moet hij er geld bijleggen en eindelijk ophouden. Eerst wil hij het in andere steden proberen, maar ook daar heeft men hem niet nodig. Hij kan medium zijn, grote waarheden komen er echter niet door dit instrument tot de aarde; nee, de aardse dominees doen het beter. En toch, hij moet leven en dus zoekt hij het nu hogerop. Wij zien hem thans knoeien op donkere zittingen, hij is een fysisch medium geworden. Ook nu worden de aanzittenden bedrogen. Maandenlang gaat het goed, hij verdient veel beter, de avonden brengen hem geld op, doch daarvoor zien de spiritisten dan ook geestelijke wonderen. Er komen nu materialisaties en dematerialisaties, directe-stem en levitaties tot stand, maar hij bezwendelt de mensen en bezoedelt onze wereld! Dit is een geestelijke dief!

Zijn collega komt tot staan, niemand wil hem meer beluisteren, hij is medium af. Gene Zijde heeft hem niet meer nodig, hij vindt het wel jammer, de mensen willen steeds meer en hij doet toch zijn best. Of hij medium is, kan de man zelf niet beoordelen maar niettegenstaande dat, krijgt hij altijd de neiging tot spreken en wanneer hij zich geeft komt er niets van terecht. Hij is gevoelig, maar gevoeligheid is nog geen mediumschap zo ge straks zult ervaren.

De andere bewuste bedrieger wordt eindelijk ontmaskerd, men steekt ineens het licht op en ziet, dat hij met tafels en stoelen, die door Gene Zijde geleviteerd hadden moeten worden, zelf aan het changeren is.

Een tijdlang houdt hij zich stil, durft hij geen seances meer te houden, maar toch zijn er nog altijd mensen, die geloven, dat hij gaven bezit en zittingen willen, totdat eindelijk de poorten van de gevangenis voor hem opengaan en men hem opnieuw het halt toeroept. Nu durft hij niet meer en zegt Gene Zijde vaarwel.

Uw charlatans gáán zo ver. Dit zijn uw geestelijke dieven, uw bedriegers op het occulte gebied. Kan God dit goedvinden, vragen de goedgelovigen zich

af? Hoe zijn wij te beschermen tegen dergelijk kwaad? Hoe kunnen wij door deze bedriegers heen kijken?

Dachten deze dames en heren werkelijk, dat wij aan deze zijde niet wisten, dat ze ons leven versjacheren? Weten ze zelf niet, dat ze spotten met het leven van Christus? Geloven ze niet, dat God ons de macht zal schenken om hen onschadelijk te maken? Denken ze, dat we eeuwigdurend machteloos blijven toezien, en zij hun gang kunnen gaan met hun bewust bedrog?

God schonk ons deze genade, onze instrumenten leven op aarde, door hen zullen we onze wijsheid doorgeven en u waarschuwen voor de duistere praktijken van de bedriegers. Wij zijn nu bezig u de geestelijke wetten te verklaren en hierna zult u voorbereid zijn. U leert hen thans kennen, zowel de goeden als de kwaden. De één knoeit bewust, anderen onbewust, maar allen knoeien! En dat ze kunnen knoeien is alleen door de goedgelovigheid van spiritisten, van de geestelijke waarheidzoekers, het christenbewustzijn. Deze charlatans spreken in trance en genezen, ze zien en ze horen voor u, geven geestelijke boodschappen aan u door, die uit onze wereld zijn ontvangen, en voorspellen u de toekomst, maar ze brengen u van de wal in de sloot. Deze mensen zijn dierlijk bewust, de astrale duisternis wacht hen op! Wanneer ze ons leven binnentreden, beleven ze dan ook hun eigen narigheid en ellende, het eigen sterfgeval staat hen op te wachten. Maar thans als een demonische woesteling, die hen door hun smerig spel van de aarde leegzuigt, hen vertrappt en weer opraapt om ze nog dieper in de ellende te trappen, en dat is hetgeen waar ze op aarde naar vragen.

Wij hebben eeuwen op het verlossende ogenblik moeten wachten, nu leven onze instrumenten op aarde en kunnen wij u voor deze geestelijke ellende waarschuwen. De sluier van ons leven wordt opgelicht.

Deze lieden vergripen zich aan de astrale wetten, uw dood en die van uw geliefden kan hun niets schelen. De onbewusten weten niet beter, maar ook zij hebben te leren, dat ze af moeten blijven van de geestelijke gaven, die voor hen niet te bereiken zijn. Ze weten echter, dat ze tijdens hun spreken bewust zijn, het dichtdoen van de ogen is voor onze wereld niet voldoende, wij kijken door hun leven heen. Dit is bewust bedrog! Ze moeten hun eigen levensgraad aanvaarden, ook uw aardse schilder moet dat aanvaarden, maar deze mensen komen nu tot het bedriegen, niemand roept hun het halt toe. Het gaat té gemakkelijk. De spiritisten willen bedrogen worden, die mensen – zeggen de bedriegers – eisen toch niets. Ze zingen en ze zeggen netjes hun gebeden op en geven hun de mogelijkheid om te meesteren.

Een ander medium, een vrouw, ging nog verder. Ze vergreep zich niet alleen aan de Grote Vleugelen en tal van andere gaven, maar zelfs aan Christus. Ook zij bedroeg bewust. De volgelingen van haar dachten, dat zij gaven

bezat. En deze onbewuste bekommerde zich om niets, ze voelde zich voor haar taak gereed. Behangen als ze was met haar groot kruis, sprak ze de schare toe en ging de ongelukkigen, die geholpen moesten worden, in trance voor, stond zo'n avond haar organisme aan Gene Zijde af en diende de astrale wereld. Maar het levenswater van de aarde vloeide op een keer langs haar middel, verkilde het heilige woord, zodat deze ontheiliging haar veranderde in een wilde kat en een vloek deed haar lippen verschroeien. Nu bezweek dit monsterachtige menskind en gaf zich over. Dit monsterachtige geknoei mochten wij onschadelijk maken, en hierdoor verdween ook zij van het spiritistische toneel.

Op haar avonden kwamen er ongelukkigen, die dan door haar geholpen moesten worden. Belachelijk was het gebeuren. Indien het niet zó droevig onze wereld en de occulte wetten had mismaakt, zouden we waarlijk pret hebben gekend, zo toneelachtig waren de bedrijven die opgevoerd werden. Wij volgden ook haar en met mij vele dominees, wiens leven werd bezoedeld en die zich ervan wilden overtuigen, hoe men op aarde Gene Zijde bespotte. Haar spotten overschreed alle grenzen van het christenbesef voor kerk en Christus, wat slechts door de allerdiepste gezonkenen tot stand kon worden gebracht, zo vreselijk bedroog dit vrouwelijk medium.

Ze had enigszins het gevoel gedachten telepathisch te kunnen overnemen, doch dat is te weinig voor de geestelijke gaven, waarvan ze dacht, dat God, Gene Zijde die aan haar geschonken had. De psychische trance eigende ze zich maar toe en nu was ze medium. Een studie hoefde ze er niet voor te maken, het ging voor haar als gesmeerd. Ze hoefde er haar ogen maar voor te sluiten, een beetje vreemd te doen en het geheel smakelijk op te dienen. Haar toehoorders konden tevreden zijn. Nu spraken er geesten door haar. Maar hoofdzakelijk gaf ze zich voor haar reddingsseances, want deze ongelukkige geesten moesten geholpen worden, niemand bekommerde zich om deze wezens. Die ongelukkigen werden door een meester aan deze zijde naar de aarde gebracht, en daar door een aards leider toegesproken, waarna ze moesten beloven aan een beter leven te beginnen. Gene Zijde werkte dus hand in hand met de aardse mens en alles ging prachtig. Leider en medium werkten samen voor dit doel en hadden al heel veel ongelukkigen mogen helpen. De een werd de schaduw van de ander, waar hij was kon men het medium ook vinden, ze deden één werk. En ze begrepen elkaar uitstekend. Ze wisten er alles van, gaven zich geheel en genoten er zelf door, ontwaakten in de geest én bouwden er zich een hemel door op, geloofden ze en anderen met hen.

Geruime tijd volgden wij deze bedriegers, totdat we konden ingrijpen en ook hen onschadelijk waren. De aanwezigen vonden alles prachtig en gezezend. Dit wonderlijke mens was ongelooflijk en tevens onuitputtelijk. Ze wa-

ren dankbaar dat ze deze avonden mochten beleven. Ze kregen hun bewijsjes en ze zouden tevreden zijn geweest, als er op den duur toch niet gedachten in hen waren opgekomen, die teleurstellend werkten en hen eigenlijk weer het seanceren vergalden. Aan de zittingen mankeerde iets. Dat met die ongelukkigen was wel prachtig, maar ook steeds hetzelfde, ze wilden ook wel eens iets anders. Die zuiplappen, die bekeerd moesten worden, het was heel mooi, bewonderenswaardig, maar ook weer echt leger-des-heils-achtig. Er waren er onder hen, die het heerlijk vonden en er nimmer genoeg van kregen, maar velen waren er, die naar andere verschijnselen snakten en de geuwthonger begonnen te krijgen. Zij bleven uitkijken naar het geestelijke wonder, maar dat kwam nog niet. Voelde de dame hun verlangens? Kon zij deze wensen inwilligen? Ze begreep zoveel, wellicht, je kon immers niet weten?

Het medium hield wat zij opving in haar gedachten, ze zou eraan denken, ze wilde haar toehoorders heel gaarne tevreden stellen. Haar geestelijke leider had haar nog nooit in de steek gelaten. Ze zouden het spoedig genoeg beleven. En zo kwam het, dat de geestelijke leider, die door haar sprak, nadat ze het lichaam had verlaten, zei, dat het vanavond heel mooi zou worden. Hij maakte z'n praatje, stelde zich heel gewoon – als op aarde bij dergelijke avonden geschieden kan – voor en gaf hun te kennen, dat het wonderbaarlijk zou worden. „Jullie,” zo zei de astrale meester, „mogen het medium wel dankbaar zijn.”

Allen waren in hun schik, het spel kon beginnen. Het medium was intussen zichzelf geworden. Hieraan scheen haar organisme gewend te zijn. Ze werd soms tien keer achtereen in en uit haar lichaam geslingerd, wat wel zeer vermoeiend moest zijn volgens de aanzittenden. Niettemin, zij presteerde het. Het woord was gesproken. Gene Zijde had nu verteld dat wonderbaarlijke dingen zouden gebeuren en ze moest nu woord houden. In haar is er wel een klein beetje angst, want ze weet wat de meester aan die zijde bedoelt. Maar als het moet, geeft ze zich over, meer kan ze er zelf niet aan doen.

Het duurde nog even, de aanwezigen verlangden heel erg naar het wonder en dat prikkelde het medium. Opnieuw kwam de geestelijke leider. Wij van onze kant voelen, dat het medium angstig is, ze heeft angst dat het huis zal instorten, er is iets in haar dat traag werkt. We zien en stellen vast, dat het laatste beetje schaamte en menselijkheid een gevecht op leven en dood in haar voert, maar het moet verliezen, omdat de lagere karaktereigenschappen toch reeds lang de overhand bezitten en het gevecht zullen winnen. Hier, beleven we, vecht het laatste verstandelijk gevoel tegen een overmacht van onmenselijkheid. Het oude liedje, het goede tegen het kwade, maar het kwade zal overwinnen. Voor vijftien procent is ze reeds overwonnen, deze persoonlijkheid, en die laatste vijf procent zal zich makkelijk gewon-

nen geven. Het lagere in haar vecht om de tien gulden, die men haar voor deze zittingen geeft, het beste-ik om op te houden en aan haar eigen leven te denken; maar ze moet eten, het lichaam heeft ook nog iets te zeggen en staat naast die overheersende massa. Wat moet ze doen? En dan gebeurt het verschrikkelijke.

Christus kwam tot deze kleine schare, dit clubje mensen, waaronder intellectuelen, en sprak, had iets te zeggen. Wij dachten:

„Wee u, o mens der aarde, gij die u vergrijpt aan het allerheiligste in het Universum, wée u!”

Maar ze bracht het allerhoogste, hoger gaan was voor haar niet mogelijk. Christus had van haar organisme bezit genomen en sprak tot hen allen. Heilig, heilig was dit ogenblik! Ze vielen op hun knieën neer en bogen hun hoofden. Maar dit zou haar val worden!

Christus had nog niet veel te zeggen, maar dat kwam wel. Hij sprak slechts enkele woorden. Ze probeerde het voorzichtig, nóg stond het huis boven haar, niets, niets geschiedde er, nu Christus aan het woord was. Hij moest zich eerst op hun aardse levens instellen en dat werd begrepen. Enkelen kijken schichtig de hoogte in, willen iets van Christus zien – dit ogenblik komt wellicht niet meer – en ze staren het medium aan, waarin Christus is afgedaald. Het hart bonkt die mensen in de keel, het is niet te geloven, maar ze denken iets te zien van de goddelijkheid in en om het medium. Het kruis achter Christus, waaraan hij eens gestorven is, is het stoffelijke beeld, waarop Hij hen wijst. Hij zegt:

„Wilt ge mij zien? Zie dan naar dit kruis, mijn kinderen, en je hebt mijn leven.” Christus is reeds vertrouwelijk met hen, hij stelt hen gerust, niets dan rust zal er in hen afdalen, zo geeft hij hun te kennen, wanneer het aardse leven in opoffering, zoals zijn kind – het medium – dat doet, wordt volbracht. Hij slaat zich op de borst en zegt nog:

„Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” In volslagen rust gaat Christus uit het lichaam en dan kan het medium even op haar verhaal komen.

Zij, die hebben opgekeken, worden door de anderen benijd.

„Ja,” zegt de aardse leider, „nu kun je van de gelegenheid gebruik maken, maar we weten niet altijd of het mag.” Hij wijst naar de brutalen en zegt: „Jullie boffen, maar ook wij,” zegt hij nu tot de anderen, „zullen het mogen beleven. Ik weet zeker, dat we deze heiligheid opnieuw zullen beleven.”

Ze moeten vertellen wat ze hebben gezien. Het medium zit te luisteren, ze is klaarwakker en geniet ervan. Die gekeken hebben beschrijven het wonderbaarlijke gebeuren voor haar. Een zegt er:

„Jammer, kind, dat je dat niet kunt zien, maar je kunt niet alles beleven, je hebt toch al genoeg. Jij bouwt je ’n eigen hemel op. Christus zei het zo lief,

zo zacht. God, hoe is het mogelijk!”

Lang tijd om te praten hebben ze niet, ze moeten er maar van genieten wanneer ze weer in hun eigen levens afgedaald zijn; uitdrukkelijk is gezegd, dat Christus zal terugkeren en de avond is zo voorbij. Waar is de tijd gebleven. Er komen weer ongelukkigen door. 'n Vrouw die haar man zoekt, door wie ze geslagen is maar van wie ze toch nog houdt. Een jongeman, die verdronken is en niet van de aarde kan loskomen. De leider komt door en heeft iets te zeggen. Het medium is alweer buiten westen, maar binnen in haar spookt het 'n beetje. Nog heeft ze haar angst niet geheel overwonnen.

„Laat ons bidden, kinderen. Is er geen liefde in ons? Is er niet in ons liefde, omdat Christus is gekomen? Heeft Christus u niet op het kruis gewezen, dat Zijn lijden vertegenwoordigt? Is niet in u allen het grote verlangen ontwaakt om te willen dienen? Begrijp goed, gij aardlingen, wie dit beleven mag legt zichzelf strengheid op. Wij moeten God danken voor deze genade. Diep moeten wij ons hoofd buigen en Hem volgen. Laten we bidden.”

De hoofden gaan naar beneden, de kleine schare is in- en ongelukkig. Daarna komt de aardse leider aan het woord, ook hij heeft iets te zeggen. De geestelijke leider heeft zich teruggetrokken en het medium is weer wakker. De heiligheid is zo groot en het gegevene zo bovenaards geweest, dat hij en het medium zich wel iets permitteren kunnen. De man maakt van de gelegenheid gebruik en zegt:

„Wat we vanavond hebben mogen beleven, vrienden, grenst waarlijk aan het ongelooflijke. Als ik het niet zelf had beleefd, kon ik het niet geloven. Ik zie echter, dat het medium moe is, ze is doodop van de emotie. Als ik spreken mag voor haar meester aan die zijde, vind ik, dat we vanavond moesten ophouden. Het is voldoende zo.”

Hij kijkt langs al die gezichten en voelt medewerking. Het medium zucht, ze doet doodmoe en ze kijkt naar de klok. Het is eigenlijk geen tijd om op te houden, maar Christus was er. De aanzittenden gunnen het haar, ze knikken haar van hun plaatsen goedgeefs toe. „En daarbij komt,” zegt de leider, „dat we zeker nog even willen praten.”

De leider heeft gelijk. Ze praten wat na. Christus is aanvaard en wordt op handen gedragen, en het medium krijgt haar tientje. Ze drinken hun thee en maken dat ze uit de voeten komen. De anderen kunnen door al de heiligheid niet van elkaar loskomen en blijven praten.

„Weinig mensen zullen iets dergelijks beleven,” zegt er een.

„Wat een kracht heeft ze, een prachtmedium is het!”

„Hoe ongelooflijk was die uitstraling,” zegt een van degenen die opkeek. De anderen willen er meer van weten, maar ze kan het niet verklaren.

„Dat moet je zelf kunnen zien,” zegt deze vrouw, „het is niet in woorden

uit te drukken.”

„Maar wat zág je dan,” willen de anderen weten.

„Licht, alleen licht, maar zo anders.”

Ze weten het nu. De avond gaat voorbij, ook wij gaan heen, maar zullen terugkeren. Meer mediums moeten we bezoeken, intussen gaan wij naar het Oosten en beleven daar andere wetten. Van het stuitend bedrog vallen we in het waarachtige duister van de magiërs en fakirs, en we kunnen gevolgtrekkingen maken, een enorme wereld ligt er voor ons open. We leren de waarachtige wetten kennen en het bewuste en onbewuste bedrog, het Oosterse en het Westerse medium, we gaan van stad tot stad, van oord naar oord, we beleven tempeldansen en het duistere ondergrondse gewroet, wij staan in deze levens en kunnen de mens in alles volgen. Voor ons als astraal bewusten is niets ontoegankelijk meer op aarde, dit hebben zich de dominees, wiens tolk ik ben, eigen mogen maken. En in mij is het heilige weten gekomen van de ruimte, waar ik ook ben, overal zie ik mijzelf, al dit leven behoort mij toe. In deze week beleefden wij duizenden eeuwen. Toen het mijn tijd was, verliet ik hen en keerde tot het Christus-medium terug.

Maar onderweg vroeg ik mij toch af, of haar toehoorders hun verstand hadden verloren. Ik kende deze mentaliteit, voor mij en miljoenen aan deze zijde is hun toestand niet vreemd meer, ook wij hebben te midden van de wonderen aan Gene Zijde in extase geleefd, en vergaten ons eigen leven erdoor.

Maar weet u, dat deze zielen bewust krankzinnig zijn? Is dit geloven nog menselijk? Voor de astrale wereld is het het alles van zichzelf inzetten en het alles aanvaarden, maar op deze wijze zijn we er niet door verantwoord. God vraagt van ons mensen de algehele overgave en wij vragen het van al onze instrumenten, doch deze overgave is ziekelijk. Elk medium moet de eigen verantwoordelijkheid behouden. De meesters, die voor de aarde werken, eisen zelfs de volle honderd procent zelfbewustzijn van hun instrumenten, omdat ze het leven van de geest, van onze wereld moeten vertegenwoordigen. Dat wil zeggen, als zij zich maar gewillig aan alles overgeven, ons werk er onherroepelijk door verwaast. Wij eisen natuurlijke overgave, de ziekelijke heeft geen betekenis voor ons leven en is onmenselijk. Deze mediums breken meer af dan ze opbouwen!

Wij verlangen niet, dat ze ons als bliksemaffleiders aanvaarden, we vergeten nimmer, dat ze nog op aarde leven en het bovennatuurlijke door ons moeten beleven, maar dat ze tevens hun eigen leven te beleven hebben. Velen zijn gevallen, omdat ze zelf geen kritisch gevoel meer in zich voelden, waardoor hun overgave een catastrofe werd!

Deze goedgelovige toeschouwers, van wie ik sprak, hebben hun eigen-ik

volkomen afgelegd. Blindelings aanvaardden ze wat hun gegeven werd, en dat moet voor hen allen noodlottig worden. En dan te denken, dat er onder hen mensen zijn, die tot het intellect behoren, een maatschappelijke taak hebben te verrichten. Hoe komt het, dat deze mensen zo'n eind van hun waarachtige leven gaan, dat ze zich voor een dergelijk gedoe volkomen geven? Is er in hen niets meer, dat nog als bewust mens denken en voelen kan, en hun het onwaarschijnlijke van alles kan aantonen? Is hun leven zó verward als dat van de volken, die zichzelf thans aflachten? Ook dat is waanzinnig, maar niet zó vreemd als wat deze lieden doen, die voetstoots aanvaardden, dat Christus tot hen gesproken heeft.

Wij vinden het de aftakeling van hun persoonlijkheid, dit heeft niets met overgave uit te staan, het is voor onze wereld het gebrek aan sensitiviteit, die geestelijk moet zijn en dan een graad betekent voor onze wereld. En die missen al deze mensen, ze moeten zich die nog eigen maken. Het is het terugzinken in het prehistorische tijdperk, maar deze lieden behoren tot de twintigste eeuw en hebben het maatschappelijke denken geleerd. Ze hebben onderricht gehad en gekregen en zijn vaders en moeders geworden. Heeft de moeder het moederschap niets gezegd, noch geleerd? Kan de man als schepper zichzelf zó volkomen aan anderen overgeven? Het zal u makkelijker zijn hun innerlijk leven aan te voelen, wanneer mij, over hen sprekend, het woord kuddedieren over de lippen komt. (Tussen haakjes in eerste druk: Ook al wil ik hen geenszins met het dier vergelijken, want wij hebben ontzag voor de mens als het leven van God.)

Toch is deze vergelijking geenszins overdreven! Is het door hun geloof voor en in Christus, of is het door de sensatie, dat hun innerlijk gesplitst is? Wij weten zeer goed, dat al deze mensen zich aan het eeuwige leven vastklampen, ze allen door dit weten de sprong over hun eigen kist durven maken, maar of ze bewust voor Christus de leeuwenkuil in durven gaan betwijfel ik zeer. En bovendien stralen ze deze bewuste bezieling niet uit, zodat we wel moeten aanvaardden, dat ze nog naar al deze mogelijkheden moeten toegroeien en nog niet tot het geestelijke ontwaken zijn gekomen. En aan al deze mensen heeft uw maatschappij geen armoede, maar het zou toch beter zijn, als ze zich veranderden, want door hen is de charlatanerie ontstaan, waardoor het Westen zich thans uitleeft. Op de volgende zitting manifesteert Christus zich wéér, en putten ze al hun eigen krachten uit, want de heiligheid doet hen bezwijken. Christus vroeg hun, om hem te helpen en drong erop aan, de ongelukkigen niet te vergeten. Ze moesten weten, dat ze eens naast hem zouden staan in de hemel, na welke woorden zij schreiden als kinderen; zo'n geluk kregen ze niet iedere dag en ze schaamden zich niet voor hun tranen.

Maar het medium kreeg weer angst, ze dacht nog steeds, dat het huis zou

instorten, wanneer de naam Christus over haar lippen kwam. Doch toen ze er enigszins aan gewend was, ging het als vanzelf en was het kleine beetje goed in haar definitief overwonnen. Aan deze zijde zou ze echter weer voor alles komen te staan, want ze leefde eeuwig. Maar zelf was ze er nog niet zo zeker van, die bewijzen moesten ook haar nog gegeven worden. En Gene Zijde sprak er niet over. Ze wist, dat de komedie vanuit haar leven tevoorschijn kwam, zichzelf opbouwde met de hulp van de anderen en eigenlijk niets met het rouwfloers had uit te staan. Het was voor haar alles echt aards.

De ogen van het medium vielen weer dicht, het welgebouwde lichaam schudde potsierlijk door elkaar en ze was in trance. Toen de aanzittenden zich op het nieuws instelden, ze er echt voor gingen zitten, bleek het, dat de meester aan Gene Zijde en niet een ongelukkige doorkwam, waarop de verschijnselen al wezen. Hij had zich zeker bedacht. Ze moeten elkaar in het lichaam gepasseerd zijn, denkt er een, anders kan het niet, want de ongelukkige liet zijn komst al merken. Het medium had zich wonderlijk snel bedacht, de meester had iets moeten zeggen en dat had ze bijna vergeten. Hij kwam steeds ná Christus.

„Begrijpt ge, vrienden, wat het zeggen wil, dat Christus tot u teruggekeerd is? Maar Christus wil, dat we ons schoon werk voortzetten. De ongelukkigen mogen niet vergeten worden. Ik kom slechts een kort ogenblik en trek mij nu terug, ge moet nu uw best doen.”

En jawel, de geestelijke leider is nog niet weg, of de dame krijgt mannenallures en ze lijkt stomdronken. Ze hebben dat meermalen meegemaakt, de verschijnselen ervan komen hun bekend voor, ze zijn ervoor gereed. Het medium wringt zich uit haar stoel en gaat voor hen staan. Ze staat niet vast meer op haar benen, er komt dus weer een dronken vent tot hen, die geholpen moet worden. Zij kijken allen naar het mediamieke instrument en daar heb je het al, het eerste woord is:

„Ik wil 'n borrel hebben.”

Wat nu? Thans komt het aardse weten voor de dag, in de persoon van de man die deze zittingen leidt. Hij heeft het woord en stelt vragen aan de ongelukkige geest. Hij bidt met de ongelukkigen, geeft hun raad en doet als een biechtvader. Dit is zijn taak en hij weet veel van de wetten, is een occult geleerde, en van hem gaat eigenlijk alles uit, hij is hier de man. Hij kent Gene Zijde, hóé weet niemand, maar ook dat is een gave.

„Wat?” zegt de aardse leider, „wil jij 'n borrel hebben? Wil jij 'n borrel hebben?” vraagt hij nogmaals en wacht af, hoe het medium als dronken man zal reageren. Hij meent te voelen, dat het een dronken matroos is. Maar hij zal dit ongeluk wel kleinkrijgen.

„Ik moet 'n borrel hebbe,” vraagt de ongelukkige opnieuw en zingt neuro-

end een matrozenliedje. De leider reageert weer en zegt:

„Kalm aan wat, mannetje, je bent hier niet in een kroeg.”

Het medium moet nu antwoord geven, daar is het wachten op. Maar de dronken matroos wringt zich tussen de aanzittenden en kijkt ze een voor een dronkenmansachtig aan. Hij haalt zijn schouders op en zegt:

„’n Saaie boel is het hier, dat moet ik je zeggen.”

Het medium staat nu in hun midden als ’n dronken man kan doen, trekt lelijke gezichten en kijkt loensachtig, hikt ook nog en is echt dronken.

„Ik wil ’n borrel hebbe, versta je dat, man? ’n Borrel wil ik hebbe en gauw ook of ik slaat de boel kapot.”

Nu wordt het menens. Het is de matroos heilige ernst, dat is hem aan te zien. De leider scharrelt om hem heen, is voor en achter hem, maar dit spel valt niet in de smaak van de matroos en hij zegt nu:

„Wat moet je toch, ventje, geef me liever ’n borrel.”

Hij kijkt om zich heen, neemt de omgeving in zich op en vraagt quasi nieuwsgierig: „Waar ben ik hier? Waar ben ik?”

Het medium kijkt de kring rond, knipoogt tegen allen, maar de aanzittenden voelen zich huiverig en zitten doodstil. Maar ze volgen met belangstelling het drama, dat hun opgediend wordt.

„Ga eerst eens rustig zitten,” zegt de leider, „dan zal ik je alles vertellen.”

De dikke (tussen haakjes in eerste druk: vrouwelijke) matroos – het is geen gezicht – strompelt naar haar plaats toe en gaat zitten. Benen van elkaar, echt matroosachtig. Ze zit er nu stil en onverschillig bij en de aanzittenden voelen zich opgelucht. Maar ze weten ook, wanneer ze hem redden is er weer een steen op het dak van hun geestelijke woning gelegd. Hierdoor bouwen ze zich een eigen paradijs. Nu spreekt de leider haar toe.

„Je moet naar me luisteren, vriend. Waar kom je vandaan? Wie bracht je hier? Weet je dat niet? Heb je daar niet op gelet? Heb je niet gezien, wie je naar hier bracht? Dat moet je toch gezien hebben?”

Een gek gevraagd is het en de matroos heeft gelijk met te zeggen: „Man, klets niet!” Maar dan horen ze een innerlijk gebrom en ze maken eruit op: „... Een vent met licht bracht me hier.” En daarna verstaanbaar: „Wat moet je ervan?”

De leider is geraakt door dat „vent” en dat nog wel over hun geestelijke leider, hij kan dit niet goedvinden. Hij roept triomfantelijk uit:

„Juist, heel goed, mijn beste man, dat is het. Maar dat is geen vent! Dat is een meester? Een beetje ontzag voor Gene Zijde. Dat is een geest van het licht. En die bracht je naar de aarde, naar ons toe, want we moeten je helpen. En wij willen je helpen, zie je. Je moet nu eens goed naar mij luisteren, vriend.”

„Ik luister wanneer ik dat wil, versta je, man?” zegt het medium. „Ik wil muziek en ’n borrel hebben. En nu opschieten, geen geklets meer.” De leider weet geen raad meer, dit is ’n lastige. Hij suft wat en de matroos schreeuwt hem toe:

„Vooruit nou, sta niet te suffen, schenk eens in.” En nu tegen de heer des huizes: „Kom, kerel, geef me ’n borrel.”

De heer des huizes blijft waar hij is, maar de matroos komt in de kring en zegt, dat het een schijnheilige boel is. Hij slaat met z’n armen naar de leider, voelt zich wild worden en er ontstaat een gevecht. Enige van de aanzittenden, de mannen en de leider rollen al over de grond, maar de matroos is heel sterk. De anderen vliegen achteruit om zichzelf te beschermen. Mannen en vrouw rollen over elkaar heen, nu ligt de vrouw onder en toch wringt ze zich los alsof ze de duivel zelf is, zo slingert ze de mannen van zich af. Maar de leider bespringt haar van achteren en krijgt nu de matroos op de grond. Hier heeft de matroos niet op gerekend, vier tegen één is wat veel en hij geeft zich maar gewonnen. Toch wil hij nog ’n borrel hebben, maar de leider duwt hem naar z’n plaats terug. Nu heeft hij wat te zeggen.

„Kijk nu eens, beste man, wat je gedaan hebt? De kleren van het medium zijn stuk en dat is jouw schuld. Dat heb je nu van je dronkenschap. Het is schande. Kijk, vriend, dát gaat niet langer zo! Hier moet verandering in komen. Je bent bij ons gebracht om geholpen te worden en dat willen we dan ook bereiken. Weet je, dat je op aarde gestorven bent?”

Die is raak, de matroos schrikt, het is te zien en te voelen.

„Gestorven?” lezen de aanzittenden van het gelaat, maar meer geeft het dronkemansgezicht niet te lezen, doch de leider voelt, dat hij zijn kans krijgt en gaat verder.

„Wis en zeker, beste man, je bent gestorven. Je bent dood. Hier op aarde gestorven en in een ander leven binnengetreten. Nu is er een geest van het licht tot je gekomen, die je heeft geholpen en naar hier gebracht. Je moet nu aan een ander leven beginnen. Je moet leren bidden, mijn beste, en je hoofd buigen voor God. Een ander leven wacht je. Voel je dan niet, man, dat je in een ander lichaam leeft? Begrijp je niet, dat dit lichaam je geleend is?”

Ook die woorden zijn raak – voelen de aanzittenden – de leider is goed, hij weet het. De vrouw in trance lacht smakelijk om de preek en haar gelach is aanstekelijk voor de leider, ook hij moet zijn lach tonen, even maar, want alles is toch te ernstig. De matroos heeft iets te zeggen, ze voelen het.

Ruw en scherp, eigenlijk rochelend zegt de man:

„Loop naar de duivel met je geklets, ik leef immers?”

Nu is het woord aan de leider, hij spant zich in, hij weet nu dat het moeilijk is. Hij bekijkt het menselijk gedrocht sarcastisch en schudt het wijze hoofd,

maar zegt:

„Voel je dan niet, dat je in een ander lichaam leeft? Voel je niet,” herhaalt hij, „dat dit lichaam niet van jou is?”

De matroos komt nu in de ban van dit gevoelige woord en trekt met z'n schouders, hij voelt zich op de vingers getikt. Hij treuzelt nog, maar dan wil hij er meer van weten. Hij betast het lichaam, bestrijkt zichzelf, onderzoekt scherp de lichaamsvormen en denkt na. De aanzittenden volgen dit onderzoek en denken er het hunne van, ze weten nu, dat het winst oplevert. Deze wetenschap, voelen ze, moet hij eerst verwerken. Ze volgen het tafereel met spanning en zijn nieuwsgierig wat het einde zal zijn. Zal dit zieleduister nu aanvaarden? Zal dit dronkemansleven tot het begrip komen, dat er meer is tussen hemel en aarde dan 'n borrel? Ze bespieden hem, dringen door tot achter dit masker en begrijpen. Spannend is het. Ze horen hem zeggen: „Wat gek, wat gek toch!” Weer volgt dat betasten en het zoeken naar de waarheid. De leider voelt zich tevreden. Ze knijpt zichzelf, het vrouwelijke wonder, en zegt nu:

„Ik ben een vrouw! Ik ben een vrouw?”

De leider ziet thans zijn moeite beloond, er komt begrijpen in dit levend-dode menskind. Nu kan hij glimlachen. Hij krijgt dit ongelukkige leven eronder. Hij zet zich schrap en zegt:

„Zo is het, beste man, dit is 'n vrouwenlichaam. Dit lichaam is je even geleend. Wees nu een beetje voorzichtig, nu je weet, dat dit het lichaam van ons medium is. Hierdoor kunnen wij met elkaar praten. Nu geen fratsen meer, versta je? Een medium is een kostbaar instrument. Je moet dankbaar zijn, dat je dit beleven mag. En nu ter zake.

Je moet weten, man, dat je op aarde gestorven bent. Hier is niets aan te veranderen. En wij moeten je van je eeuwige leven overtuigen. We doen dat gaarne en je ziet, we proberen alles om je wakker te schudden. Weet je, dat je op aarde gestorven bent? Weet je dat niet? Ik bedoel, hoe je gestorven bent? Dat moet je toch weten?”

De matroos weet er niets van, hij kan dit alles zomaar niet aanvaarden. Hij leeft immers. Toch gaat de leider verder en tracht de matroos te overtuigen. Even later geeft de matroos zich wat gewonnen, maar vindt toch, dat het een saaie boel is en vraagt weer om een borrel. Hij betast het lichaam nog wat en wil nu wel luisteren.

„Je moet aan een ander leven beginnen. Je bent op aarde gestorven,” herhaalt de leider. „Je moet dit aanvaarden, man, eraan ontkomen kan je toch niet. Waar ben je verdronken? Je bent immers verongelukt?”

De aanzittenden weten, dat de helderziendheid van de leider nu op de voorgrond treedt. Dit is een machtig wapen van hem en hij kan ervan ge-

bruik maken om de ongelukkigen de waarheid te zeggen, indien zij blijven weigeren. Nu is er contact, want hij kan praten. Hij vraagt:

„Ben je nog dronken?”

Erg dom gevraagd, maar de matroos zal wel reageren en hij doet het ook.

„Ik ben stomdronken, man, zie je dat dan niet? En ik moet 'n borrel hebbe.”

De leider negeert hem nu en zegt weer: „Heb je nooit van spiritisme gehoord? Van seances, waarop geesten komen, die dan door aardse mensen worden geholpen?”

„Ja, ik geloof van wel, maar dat het zo'n zootje was, wist ik niet. Wat voor slijmjurken zitten hier toch bijeen. Moet je die lange gezichten eens zien.”

Het is raak. De aanwezigen vinden dit het toppunt van brutaliteit; hoe heidens! Hoe kan een mens zó diep zinken. Medelijden moest je hebben met dit brok leven. Droevig is het. Wat konden zij dan gelukkig zijn, nu ze reeds wisten, dat er een eeuwigdurend leven was. En deze matroos leefde reeds in die andere wereld en wist eigenlijk niets, was er droevig aan toe. Hoe ongelukkig waren deze mensen. Maar de leider gaat verder.

„Wij willen je helpen, beste man. We willen je de ogen openen. Geloof het toch, vriend, je bent gestorven en je moet aan een nieuw leven beginnen. Je moet dit leven vaarwel zeggen, dit is jezelf bewust vernietigen. Vraag Christus om hulp. Vraag het onze leider, hij zal je helpen. Roep om Christus, vriend, en de hulp zal je gegeven worden.”

Dit is raak geweest, de matroos vraagt bevend:

„Waar is Christus dan?”

„Vraag het onze leider, beste man, de meester in je eigen leven, hij zal raad geven. Doe het man,” nu is de stem van de leider ontroerend, hij geeft alles van zichzelf, „grijp deze kans met beide handen aan, doe het toch, we zouden het zo gaarne willen. We willen, dat je hoger komt, zie je, dóe het!” De aanzittenden zetten er hun hoofd voor in, nu is hij gewonnen, maar ze vergissen zich lelijk. De matroos geeft zich nog niet, maar de leider is nu onder inspiratie gekomen en trekt hem in zijn gloedvolle rede op en weer staan ze voor het afwachten. Nu zegt het dronken gezicht:

„Christus om vergiffenis vragen? U zegt – de beleefdheid komt – dat ik Christus om vergiffenis moet vragen?” Het antwoord ligt de leider op de lippen, maar de matroos is hem net voor en barst in lachen uit. De woorden die nu gezegd worden zijn striemend voor hen allen, maar ze kennen dat wel. „Het is hier al net als bij het Leger des Heils. Ik doe dat niet, ik ga niet voor die mensen op mijn knieën liggen.”

Er is toch verandering gekomen.

„Doe het dan maar in gedachten, je hoeft het niet eens hardop te doen,

man, ook dat is goed. Doe het, doe het toch!”

De heilige ernst van de leider raakt toch het dronken innerlijk van de matroos. Het hoofd gaat naar beneden, het moest ook eens te lang duren voor het medium. De aanwezigen zien wel, dat een dronken matroos niet spoedig te bekeren is. Het hoofd hangt nu op de schouders en de matroos is in gedachten. De aanwezigen bidden voor hem, er is berouw in dit mensenhart gekomen, ze voelen het. Het gehele program is kunstig.

Van het gebed gaat niets uit, het is het gemurmel van sensatiezieke mensen, onbewust en toch weer bewust van hun doen en laten geven ze zich voor de ongelukkige. Maar ze denken: wat heeft dat mens toch een prachtige gaven. Wat die dame al niet kan. Het is een wonder, ze beleven grote dingen. Maar plotseling springt het medium op alsof haar een insect gestoken heeft, ze wil een borrel hebben. De leider weet het, zó doen nu eenmaal ongelukkigen, bij de haren moet hij hen uit dat verschrikkelijke leven trekken en vooral geduld, heel veel geduld, of ze bereiken niets. Hij knikt de anderen wijsgerig toe, ze begrijpen het moeilijke van het geval, en een dak op de geestelijke woning is zó spoedig niet verdiend! Hier moeten ze alles voor inzetten, ze weten nu eenmaal, dat het heel moeilijk is. Ze kunnen nu weer van voren af aan beginnen. Hij zucht diep, ook de anderen zuchten. Dit is het toppunt. Zou je zo'n man niet ...?

Het medium dacht intussen: nog wat tegenstribbelen, ze moeten niet denken, dat het vlug gaat, dronken mensen zijn nu eenmaal lastig. Opnieuw beleven ze een kort gevecht, maar ze laat zich spoedig overwinnen en wil luisteren. De leider voelt het, nu is het kwaad in dit leven onschadelijk gemaakt. Ze bidden voor hem. Dan valt de matroos op de knieën, buigt het hoofd en smeekt om hulp. Voor hun ogen geschiedt het. Hij verzet zich niet meer, het ogenblik is gekomen. Ze denken, dat Christus hem aangeraakt heeft. Intussen komt het medium vrij van de matroos, en wat zal er nú gebeuren?

Het medium rijst omhoog, richt het hoofd op, staat nu in hun midden als een overheerser, maar men voelt, dat het heilig is. Christus legt zijn handen op het onzichtbare hoofd van de matroos, die thans weer in de astrale wereld is aangekomen, en liefkoost de zondaar. De hand van Christus woelt over het onzichtbare hoofd, allen beven van emotie. Christus heeft dit leven in zijn eigen hemel opgetrokken. Hoe kan het ook anders.

„O, heiland,” roepen ze in extase Christus toe. „O, heiland.” En hun heiland zegent hen.

„U ziet,” zegt Christus, „wat het gebed vermag. Ik dank u voor het grote werk aan mijn kind gedaan.”

Christus steekt hen een pluim op hun hoed en vindt nu, dat er gebeden moet worden. Je kon immers niet weten, of de matroos zich alsnog zou be-

denken. Ze bidden met Christus en dan zegt Christus:

„Mag ik mijn kinderen bedanken?”

Maar ze willen geen dank, ze vinden Christus erg lief. Ze beleven, wat niemand op aarde beleven kan, hoe ongelooflijk het ook is, het geschiedt, ze zien het wonder voor zich. Zij beleven de waarachtige goedheid van Christus, Christus is zelf ontroerd, maar hij moet weg ook nog en gaat, trekt zich terug in de astrale wereld. De aanzittenden buigen, ze zijn nu eerbiedig en kijken niet naar het medium. Maar de matroos komt terug en ook hij moet danken, heel veel dank brengen, omdat hij zó geholpen is.

„Hier!” zegt hij, en wijst met zijn vinger naar de plaats waar Christus gestaan heeft, „Hier stond Christus!”

Dat klopt, want Christus stond daar en het medium kan het niet weten, zij is in trance. Een mooi bewijs is het. Het medium moet erdoor schreien, de anderen hadden hun tranen reeds afgedroogd en beginnen opnieuw. Dit is het mooiste ogenblik, allen zijn ontroerd, niet één is er koel onder gebleven. Het verstijfde hart zal nu bezwijken.

De matroos dankt allen. Hij vraagt nog of hij nog eens mag terugkeren en hij belooft hun zijn best te zullen doen. Hoe goed ze voor hem zijn geweest, kan hij niet eens verwerken. Hij trekt zich met moeite terug, hij moet het lichaam verlaten. De leider komt en vindt, dat ze mogen ophouden. Het is een prachtavond, zegt deze geestelijk bewuste en verdwijnt weer achter de schermen van leven en dood.

Wat ze hebben beleefd, zegt het aardse leiderschap, is een groot wonder. En zo is het, moeten ze beamen, het is ongelooflijk. Het medium komt uit haar slaap, ze veegt zich het zweet af en wordt nu bewierookt.

„Wat een gaven hebt u toch. U bent een bijzondere kracht. O, wat voor een genade is het en waar heeft 'n mens het eigenlijk aan verdiend. Het is ongelooflijk, mevrouw!”

Ze krijgt haar tientje en gaat weer heen en met haar de leider. Mijn hemel, zegt er een, hoe kan het. Ook de heer des huizes vindt, dat het bijna niet te aanvaarden is.

Als deze mensen nu maar even hadden doorgedacht, zouden wij hen van deze zijde uit angstig hebben kunnen maken, doch ze waren nóg niet te bereiken. Toch legde ik in de heer des huizes twijfel en ging heen, met mij de anderen, die dit alles volgden en voor zichzelf tussen leven en dood een studie maakten van al deze verschrikkelijke methodes.

Dit zijn nu reddingsseances. Ik vertel u de heilige waarheid, u moet dus niet denken, dat ik u een leeg verhaal opdis; de wetten van ons leven staan dit trouwens niet toe of ik bega grote fouten. Deze seances hebben echter een heel andere betekenis. Of er waarlijk gered kan worden is alweer een heel

ander probleem, dat zal ik u aanstonds verklaren. Dit alles is het bewuste afmaken van Gods Heilig Kind en zóver gaan uw charlatans. Ze ontzien niets!

Hoe goedgevolvig deze toehoorders zijn, grenst waarlijk aan het ongelooflijke, en deze mensen leven in uw midden. Ze zijn tot alles in staat en gaan over lijken, zei ik u reeds. Maar wat hebben ons de astrale wetten te vertellen?

In de allereerste plaats: dit is geen medium, maar een vreselijke bedriegster. Zij is een geboren toneelspeelster. Ze bedriegt bewust, ook al is er in haar het gevoel, dat de mogelijkheid van beïnvloeding door Gene Zijde toch bestaat en ze denkt gaven te bezitten. Maar ze ging zover, dat we konden ingrijpen en haar afschuwelijk leven onschadelijk konden maken.

Wat is een astrale wet? Kan een dronken matroos ineens bekeerd worden? En kan dit leven door Christus worden aangeraakt? Hier kunt u zelf al het antwoord op geven, maar de astrale wetten vertellen u het volgende: in de duistere hellen aan deze zijde leven miljoenen zielen van deze afstemming, mensen, die dronken deze wereld binnentraden, anders gezegd, die door hun dronkenschap de dood ingingen. Maar wanneer u een borrel drinkt op aarde, wil dat nog niet zeggen, dat u aan deze zijde een helbewoner bent, een demon. Een borrel stemt u nog niet op een hel af, hiervoor moet u oneindig veel meer kwaad hebben gedaan en zó diep in modder en slijk wegzinken, dat ook uw leven op aarde een hel is. Al uw medicijnen worden ervan gemaakt. Dronkenschap is voor onze wereld dan ook iets anders, dan deze spiritisten zich wijsmaken. Zijn er in u geen andere eigenschappen, dan dat u een borrel drinkt, dan voert de borrel u naar een heel andere sfeer. In een schemerland treden deze zielen binnen, dáár moeten zij voor ons leven ontwaken. De hel, waarin mensen leven, die tevens kunnen moorden, is het land van haat, maar niet iedere borreldrinker is een moordenaar. En nu het volgende.

Wanneer u in een dergelijke toestand zou sterven, blijft slechts het dronken lichaam op aarde, want de ziel is niet dronken. De ziel komt hier aan en slaapt zich wakker. Doordat zij slapende hier is aangekomen denkt zij nog op aarde te leven. In de aardse roes is de dood niet beleefd. De ziel zelf is klaarwakker en nuchter, volkomen vrij van aardse roes. Hoe wil een astraal mens nu terugkeren in die dronkenschap? Voelt u het onwaarschijnlijke?

Indien de matroos, om eens bij hem te blijven, niet voor het hogere leven openstaat, kunnen wij hem niet helpen en is er met hem ook door u niets te beginnen, we laten deze zielen aan hun lot over en – omdat het immers toch niets uitricht – denken wij er niet aan, hem naar de aarde te brengen, zodat spiritisten hem wakker kunnen schudden. Zo we het wel moesten doen, zou hieruit duidelijk spreken, dat wij hier met miljoenen bewuste geestelijke wezens met onze mond vol tanden staan en zélf geen hand kunnen uitsteken en kunt u dat geloven? Ook al is het tandenvraagstuk alweer een ander pro-

bleem, ge moet aanvaarden, dat wij deze dronken en toch nuchtere zielen aan deze zijde niet eens hoeven te helpen, want hun geestelijke toestand redt zichzelf. Ze slapen zich gezond en eerst dan beginnen wij aan hun ontwikkeling.

Dat, wat dronken was, bleef op aarde achter, de ziel staat nu voor de eigen geestelijke afstemming. We laten deze zielen doen wat ze zelf willen, maar al spoedig komen ze tot het vragenstellen, waarna ze van hun eigen toestand overtuigd kunnen worden. Als ze hardnekkig willen volharden in hun onbewust gevoelsleven, en niet aan een hoger leven beginnen, is niet één ziel aan onze, noch aan uw zijde in staat hen te helpen. Aan deze zijde heeft hun onzin geen betekenis meer.

Maar zij, die te helpen zijn, hoeven we niet eerst naar de aarde te voeren en onderweg dronken te maken, zodat de spiritisten een beeld krijgen, hoe onwillig toch deze mensen wel zijn, ook dat is té banaal, té onbeholpen en niet mogelijk! Die zielen worden ook niet naar de aarde gebracht, ze leven slechts in het brein van deze bewuste en onbewuste bedriegers. Al dit onnozele gepraat is geestdodend! Het heeft eigenlijk niet eens zin er dieper op in te gaan. Toch is dit redden van zielen zo angstaanjagend en zó ontzettend veel mensen houden er zich mee bezig en willen hierdoor hun eigen hemel verdienen, dat het nodig is erover uit te wijden.

Het vragen van een matroos om een borrel klopt niet met de astrale wetten. En wanneer deze man toch trek heeft in zijn aards borreltje, dan keert hij met duizenden van deze zielen terug naar de aarde en drinkt nu door de stoffelijke mens z'n borrel. Dat is mogelijk, want hij komt door de levensaura van de mensen heen en eet en drinkt zoveel hij dat zelf wil. Is hij verzot op iets lekkers, dan zoekt hij eenzelfde mens voor zichzelf op aarde uit, man of vrouw komen in zijn leven en hij dwingt het aardse gevoelsleven ertoe juist dat te eten en te drinken, wat hij wenst en waaraan hij door zijn verlangen vastzit. Zij doen dus iets anders, dan de spiritisten zich voorstellen en komen nu door de astrale wetten tot stoffelijk éénzijn. Op deze wijze worden er door hen zelfs kinderen geboren, ook dat ligt in handen van de astrale mens.

Ons leven is waarachtig, we leven in de wetten en kunnen deze ons eigen maken, maar die wetten moeten door het aardse wezen beleefd worden. Dat wil zeggen, dat de matroos zijn persoonlijkheid moet veranderen, wat jaren kan duren. En daar wachten wij niet op, of ons eigen leven stond stil. De spiritisten kennen deze wetten niet en spelen op hun avond met leven en dood, verkrachten de geestelijke gaven en bespotten het leven van Christus. Er komen geen dronken mensen naar de aarde! Veel vroeger is het redden van ongelukkigen op seances wel beleefd. Door een geest van het licht werden die zielen naar de aarde gebracht om geholpen te worden, maar dat helpen geschiedde op andere wijze. De spiritisten hebben zich van dit gebeuren

meester gemaakt en redden nu wat er te redden valt, maar hun redden heeft geen betekenis meer. De zielen op wie ik doel, hadden tijdens hun stoffelijke leven alle bestaande wetten tussen leven en dood overschreden en waren aan deze zijde ingeslapen. Ze bevonden zich in een toestand als uw kwallen aan het strand en daarin móest verandering komen.

Nu werden ze naar de aarde gebracht, daalden in het organisme van het medium af, dit lichaam trok nu het onbewuste zieleleven omhoog en het wakker worden volgde. Dan kon het gebeuren dat hij, die als medium fungeerde, er de krankzinnigheid door moet aanvaarden, want het kwam voor, dat een ziel, die tot bewustzijn kwam, het stoffelijke lichaam weer voelde en dat organisme niet wilde verlaten. Hierin werden de wetten uit ons leven en die van het stoffelijke organisme beleefd, waarvoor de aanwezigheid van een meester nodig was. De ziel maakte zich dus door het afdalen bewustzijn eigen en kon nu aan het eigen ontwaken beginnen. Maar deze bezieling gaf aan het zieleleven de kracht om zich voortaan staande te houden.

Toen echter Gene Zijde waarnam, dat de spiritisten deze wetten bezoedelden en van het gebeuren een spel maakten, zij waarlijk dachten dat zij het ongelukkige kind van God konden helpen, trok Gene Zijde zich terug en volgde een andere methode.

Wat op aarde het medium onderging, beleefde in ons leven een vader en moeder. Deze moeder sloot zichzelf in het leven van haar kind op en bleef nu op deze wijze haar eigen liefde helpen. Hierdoor ontwaakte haar kind en bleef bewust, daar zij, of de vader, de concentratie van het kind versterkte, zodat het geestelijke inslapen niet weer kon intreden. Al uw krankzinnigen beleven iets dergelijks. Velen van hen worden op deze wijze door een liefdegeest, als beschermengel, geholpen, of ook déze zielen zinken diep in het eigen leven weg, waardoor de demon, die met dit leven verbonden is, zich uitleeft.

Wat dus vroeger waarachtige hulp voor deze zijde op aarde betekende, is nu kletspraak geworden in handen van hen, die gehoord hebben, hoe eens de klokken hebben geluid. Nú wordt er door géén geest meer gered, dat redden geschiedt door de moeder of de vader van dit kind aan deze zijde. Niet één ziel wordt meer naar de aarde gebracht – hóórt u het goed – niet één mens kan op deze wijze geholpen worden, omdat aan deze zijde miljoenen mensen leven, die gereed zijn om zichzelf ten volle in te zetten voor deze zielen. We hebben hiervoor het aardse medium niet meer nodig!

Doordat de ziel kan uittreden, de psychische trance beleefd kon worden, was het voor onze wereld mogelijk opnieuw in het organisme af te dalen en de wetten ervan te beleven. Op die avonden werd er echter astrale wijsheid ontvangen en wel zó machtig, dat op die avonden alle psychische wetten

voor de krankzinnigheid werden verklaard. De aanzittenden beleefden dan geestelijke wonderen. Thans is het kletspraat, grote onzin, wat ze er zelf van maken, en ons leven wordt door deze lieden belachelijk gemaakt. Een geestelijk meester, die van een waarachtige seance de leiding had, was een kosmisch bewuste, hij had de wetten leren kennen en ze zich eigen kunnen maken. De leegte van hetgeen uw spiritisten beleven is zó vreselijk, zonder dat ze er zelf een goed begrip van hebben. Het is hierom, dat God ons dit wapen gaf en wij zullen hen erdoor onschadelijk maken, want de Eeuw van Christus eist van u en van ons het ontwaken. En u leeft in deze openbaring. Wij willen afbreken, wat in jaren door die onwetenden opgebouwd is en nog bezig is opgebouwd te worden, wij zullen hun gered vernietigen. De goeden worden door ons niet aangevallen, maar het bedrog en het quasi beleven van deze astrale wetten moeten ophouden. We roepen hen toe:

„Gene Zijde brengt sinds lange tijd niet één ongelukkige meer naar de aarde om gered te worden, want aan Gene Zijde staan miljoenen zielen gereed om te mogen dienen. Wij doen dat nu zélf! Wij hebben hiervoor niet één medium meer nodig, en in wezen ook nimmer nodig gehad! Niet één reddingsseance op aarde, waar ongelukkigen worden gebracht, is waarachtig, of heeft voor onze wereld betekenis. Wij slaan uit uw handen dit middel om een eigen hemel, een dak boven uw hoofd aan deze zijde te bouwen. Wij moeten u dit spel met leven en dood afnemen, omdat onze wereld inziet, dat Christus als de Centrale Figuur in Gods ruimte, belogen, bedrogen en bezoedeld wordt en ge uzelf daardoor vernietigt.”

Niet één medium is in onze handen om ongelukkigen te helpen, wij hebben hiervoor geen mediums nodig, nogmaals, wij doen dat zélf!

Toch redt men op aarde maar, duizenden mediums denken er goed werk door te doen, maar al die mediums zijn bewuste en onbewuste bedriegers, bezitten geen gaven, want wie denkt te kunnen redden is zélf bezig – hij moet liever trachten zichzelf te redden van het lege bestaan, dat hij leidt. Al die mensen moeten aan het toneel gaan, daar kunnen ze zich uitleven, en liever afblijven van onze heilige zaken. Nogmaals, we roepen hun van deze zijde toe: redt u zélf!!!

Deze aanzittenden aanvaardden op een wijze als het kuddedier weet te aanvaardden en moeten voor het normale leven op aarde nog ontwaken. Zij bezoedelen al de christenen die vóór Christus de brandstapel op gingen, het leven van de mediums, die voor ons leven een taak te volbrengen hebben, en daarom moet deze onbeholpen mensen, die zoveel kwaad doen en opnieuw scheppen, het middel ontnomen worden, zodat ze niet langer kunnen blijven doorgaan met dit afschuwelijke gespot. Door deze spiritisten durven wij het woord spiritisme of spiritualisme niet eens meer uit te spreken, zó hebben

deze mensen het heilige contact tussen uw wereld en de onze bemodderd, besmet, op een wijze als maar weinig heilige zaken door het stoffelijke mens-kind verdierlijkt zijn! Deze kanker is zó vreselijk ingevreten, de wonde zó tot stinkens toe verrot, dat geen heelmeester, hoe kundig ook, in staat is hier redding te brengen; hij staat machteloos tegenover een dergelijke omvang. In deze handen zijn geestelijke gaven nog gevaarlijker dan het mes van een onervaren chirurg, die het levende deel bewust vermoordt! Deze ongeoefende hand toch snijdt in het levende kind Gods en zal te aanvaarden hebben, dat hierin de wetten worden overschreden en zo doen uw spiritisten, zij scheppen méér armoede, méér ellende, dan geestelijk gewin, en dat in Naam van Christus!

Het offeren van deze mensen heeft voor onze wereld geen cent waarde. Hun geoffer is de vernietiging van het allerheiligste. Dit soort gebeden is modderachtig slecht en bezwangerd van een duivels bewustzijn. De goedge-
lovingen moeten hiervoor nog ontwaken, tot deze zielen behoren echter ook intellectuelen. Wij komen niet tot u, of tot hen die naar zulke seances verlangen, wij willen bewust kunnen werken en gooien onze levens niet als paarden voor de zwijnen, we weten, dat de paarden reeds vele duizenden eeuwen in de modder weggezonden zijn. Zoek zelf, wij geven u raad, maar essentiële raad, geen wartaal, wij stellen u voor de astrale wetten en die roepen u het geestelijke halt toe!

Kunnen mensen, die toch Christus hebben leren kennen, zó erbarmelijk ziek zijn, dat ze deze onzin aanvaarden? Ik zei u toch, het zijn bewuste krankzinnigen. Maar deze krankzinnigen spelen met het heilige vuur en dat vuur moeten we hun ontnemen en daar doen wij alles voor. God gaf óns deze genade! Door onze mediums leggen wij hun onbeholpenheid vast, de mensheid zal er ons eens dankbaar voor zijn en ook zijzelf, indien het bewuste weten in hen gekomen is. Wij steken het vuur aan om hun avondjes in brand te steken en volkomen te vernietigen, we zullen hun géén middel meer in handen laten. Volstrekte eerlijkheid zullen wij betrachten, maar wij brengen voor hen de astrale wetten op aarde. Nu mogen ze weten!

Volgens de wetten van leven en dood is dat gered het laagste gedoe, dat ge als mensen en als kinderen van God op aarde beleven kunt en gij geeft erdoor blijk nog tot het kuddedier te behoren!

Op de volgende zittingen van de boven beschreven kring beleefden we weer iets anders, de dame was onuitputtelijk. Het medium komt elke week een avond, ze reist haar clientéle af en doet enorm veel goed. En haar geestelijke leider volgt haar trouw als een hond naar al die zittingen en is haar levensbeschermmer geworden. De aanwezigen hopen weer op een mooie avond en de aardse leider zegt dan ook, dat ze erop kunnen vertrouwen, haar leider

heeft het medium nog nimmer in de steek gelaten. De laatste dagen was het tenminste weer ongelooflijk. Máár, zegt hij, zoals het hier is hebben ze het nergens. Dit is liefde, waar hij zelf geen woorden voor heeft. Maar nu mond dicht, het medium gaat al inslapen, ze heeft haar taak alweer aanvaard.

„Ja,” zegt nog een dame, „het is zo, ze doet geweldig veel goed met haar gaven. Ik zal het niet vergeten, het is wel de moeite waard om hiervoor mijn steentje bij te dragen. U kunt ervan verzekerd zijn, ik zal haar niet vergeten; trouwens, wij hebben er al over gesproken.”

Het zuchten van het medium en het zwakke gekreun dringt tot hun gesprek door. Het is alsof ze onder narcose ligt en haar onbewuste ziel toch iets van de zware operatie voelt. Thans nog te praten is heiligschennis. Het spel van leven en dood kan beginnen!

Het medium mompelt iets, maar het is niet te verstaan, het blijft in de mondholte opgesloten, daarna horen de aanwezigen een soort gepiep, zodat ze niet met recht weten te zeggen, wat het eigenlijk is, maar er schijnt iemand op komst te zijn. Ikzelf kijk waarachtig nog om mij heen of er geesten gekomen zijn die van haar organisme bezit wensen te nemen, zo suggestief is de voordracht van de dame in trance. En weer piept ze. Mijn broeder, die naast mij staat, eens een dominee op aarde, die de wetten wil leren kennen en wiens gids ik ben, glimlacht, maar kijkt mij aan en neemt mijn voelen en denken over. Ook op zijn mooi gelaat is droefheid te lezen en minachting, omdat hij het aardse wezen op leugen en bedrog betrapt. Het gevoel dat nu in hem is, trekt groeven op zijn gelaat.

Wij staan in hun midden, worden door niemand waargenomen en kijken nu naar al deze mensen. Niets is onbegrijpelijk voor ons. Mijn broeder in de geest zal zich deze wijsheid eigen maken, nu hij zijn schone taak op aarde heeft volbracht. Hij leeft thans in de werkelijkheid.

De dame doet als een kind. Dat nemen wij waar en zij die op aarde zijn. We kunnen dus aannemen, dat er heden geen dronkelap hun vredige uren zal bezoedelen, thans is het een kind, dat geholpen moet worden. Welke wijsheid zal men hun thans schenken? Ze doet nu heel erg kinderachtig, de dame van veertig, en pruilt eigenlijk maar wat, het is een duidelijk piepen, dat haar mond tevoorschijn roept, waardoor de aanzittenden moeten geloven, dat ze als een kind is. Dat is nu het belachelijke, waarom we even onze heilige ernst naast ons neerleggen. Wij voelen ons met de stoffelijke mens volkomen één, zodat we in staat zijn u een duidelijk beeld te geven van alles wat zich also voordoeft. Ik leg alleen dat vast, wat ik met mijn eigen ogen mocht aanschouwen en volgens de astrale wetten kan beleven, want de aanzittenden hebben hun normale verstand verloren.

Ik zie, dat ze enige woorden wil zeggen, haar mond spant zich. Het aardse

leidertje denkt reeds te voelen wie het is, die tot hen is gekomen vanuit onze wereld. Hij vraagt dan ook:

„Wat is er, kleintje?”

De anderen zijn stomverbaasd. Een kind is het? Zij hebben het geen van allen nog gezien, maar hij zag het. Is dit helderziendheid of hebben ze het met elkaar afgesproken? Maar u ziet het, niet elkeen is voor dit leiderschap geschikt. Dit is aangeboren talent. Ook het medium kent haar taak, ze begrijpen elkaar volkomen. Ze zegt nu:

„Ik moet mijn moeder hebben.” Het is afgrijselijk, hoe ze de kinderlijke stem verkracht. Ik vind deze vertoning niet zo best. Maar dat kan nu moeilijk anders. De leider moet nu antwoord geven en hij is ervoor gereed. Hij zet zich in postuur, kijkt toch even langs al die blijde gezichten en vraagt dan:

„Is je moeder dan niet bij je, kleintje?”

„Nee,” pruilt het medium, „ik weet niet waar moeder is.”

„Dit zullen wij eens even voor je in orde maken, schat.”

Het kind verdwijnt van het toneel, de geestelijke leider komt even om de hoek kijken en zegt:

„Je moet deze kleine schat helpen, vrienden. Haar moeder is nog op aarde, maar het is een slecht mens. Toch zoekt de kleine schat naar haar moeder en komt hierdoor in ons leven niet tot rust. Ze is zeven jaar oud en verdrongen. Help haar dus, ze heeft alles verloren.”

Onzin, had de dame erachter moeten zeggen, fout!!! Er is geen kind van zeven jaar, dat door haar tot de aanzittenden spreekt. Ze speelt weer haar spel, ze weten nu, wat hun te wachten staat. Een boel narigheid is zomaar ineens op alle aanwezigen gegooid, zonder erbij te denken zitten ze er middenin. De mensen krijgen het benauwd. Wat leeft er toch een hoop ellende tussen leven en dood, enige moeders krijgen tranen in de ogen. Hiervan weet de mensheid weinig af. Arm kleintje toch, laat een moeder zich ontvallen, waardoor ze de anderen in haar diep meevoelen trekt, die nu op hun beurt weeklagen.

„Die moeder toch,” zegt een ander. „De één heeft haar, anderen niet.” Maar dit bedoelt ze niet en ze verduidelijkt: „Ik bedoel, de één vertrouwt dit geluk, anderen willen het bezitten en krijgen het niet, hoe het verlangen ook is. Het is wel hard. Wie werkelijk verlangt staat met lege handen. Slonsen ...” zegt ze, „hebben alles.”

Men kijkt in haar richting. Of ze gelijk heeft of niet, de zitting staat stil, allen luisteren, zelfs de dame in trance en het leidertje zijn zo in haar praten verdiept, dat ze Gene Zijde en het kind totaal vergeten. Maar dan herstelt de leider zich en hij zegt:

„Monden dicht, alstublieft, straks kunt u praten. Er moet gewerkt wor-

den.” Hij is alweer gereed en zegt:

„Moet je eens goed luisteren, schatje.” De leider wil verdergaan, maar het kind valt hem in de rede en vraagt:

„Waar is moeder nou?”

De leider vindt het onhebbelijk. Hij zegt dan ook:

„Je moet luisteren, kleine meid. Dat zal je toch daar wel geleerd hebben. Het is niet netjes, nietwaar, iemand in de rede te vallen.” Hij gaat verder. Het kind trekt met haar mondje van veertig. „Daar, waar je bent, dat is het hiernamaals. Weet je dat?”

Het duurt even, dan komt het antwoord. Het medium moet eerst denken, overleggen waarheen dit gesprek haar brengt, maar ze zal zich er wel uit redden.

„Ja, dat weet ik, mijnheer, de zusters vertellen ervan. Maar waar is moeder nou?”

Het kind voelt scherp aan, het is het opdringerige van de oudere persoonlijkheid, maar de leider gaat er niet op in en antwoordt:

„Moeder komt straks, kleintje, zolang moet je nog geduld hebben, maar dan komt moeder tot je. Zal je zolang geduld hebben?”

„Maar duurt het heel lang, mijnheer? Wat denkt u?”

Ze is rap, dit kind, te oud eigenlijk, de leider weet niet wat hij moet antwoorden. Maar dan komt het ineens.

„Nee, lieveling, het duurt niet lang meer en je moet je best doen. Rustig afwachten en lief zijn. Zal je dat doen, schat?”

Het kind is niet tevreden en stelt hem voor nog grotere problemen, hier zijn kat en muis bezig, tezamen spelen ze hun spel. Kort en bewust is de vraag:

„Van wie heb je dat, weet je dat?”

„Wat?” zegt de leider. „Je, je ... Ben je ...,” had hij bijna gezegd, een straatmeid ... Hij bedenkt zich echter vlug en kijkt de kring rond. Ze weten het allemaal, het is ’n bij-de-handje. Het antwoord is:

„Waar ik dat van weet, kleintje, van de meester. De meester aan jouw zijde, in de wereld waarin je bent, heeft het mij gezegd. Zal je nu je best doen?”

„Ja, mijnheer,” piept het medium.

„Goed zo, mijn lieve schat. We zullen nu tezamen bidden. En daarna zal de zuster, die je hier bracht, je weer terugbrengen. Maar vergeet niet, je moet nimmer vergeten, dat je tegen oudere mensen u moet zeggen. Zal je erom denken?”

„Ja, mijnheer.”

Allen bidden voor de kleine meid, de hoofden gaan naar beneden, maar ze mogen erbij blijven zitten. Deemoedig zijn al deze mensen, het is en blijft

voor hen heilige ernst. Ze bevinden zich op heilige bodem en neem hun dat nu maar eens af, zeg ik tegen mijn geestelijke broeder naast mij. Ze zijn diep ontroerd over het kleintje, dat een kind van hen is geworden. Maar de kleine meid piept alweer en wil iets vragen. Ze horen:

„Mag ik nog eens terugkomen, mijnheer, het is hier zo prettig.”

„Maar natuurlijk, lieve schat, natuurlijk, kom maar gerust. De zuster zal het je wel zeggen.”

„Wat is het hier mooi, mijnheer, u bent zo lief voor me.” Ze voelen veel voor het kind, de aanwezigen, en ze begrijpen nu, dat het is heengegaan.

„Wat een reis, wat 'n reis heeft dat ding te maken,” laat zich een van hen ontvallen. De anderen begrijpen, wat ze hiermee zeggen wil. Een antwoordt haar en zegt:

„Ze beleeft meer dan wij in die ruimte. Maar het is een lange weg, ze komt helemaal uit ... ja, waar komt het kind eigenlijk vandaan? Weet u dat?”

De leider zegt: „Dat is nogal logisch, uit haar sfeer natuurlijk, het is heel eenvoudig.” Meteen is het gesprek beëindigd. Nog zegt er een:

„En zo'n kind nog, grote mensen verliezen zich in de ruimte.”

„Maar er is toch een zuster bij haar,” zegt alweer een andere moeder. En de leider antwoordt:

„Weet je dat nog niet? Jullie moeten nadenken, of de wijsheid ervan gaat verloren, aan je leven voorbij.” De man heeft gelijk, het gepraat staat plotse-ling stil en het medium is wakker. Men zal haar nu vertellen wat er is ge- schied, voordat er iemand anders komt.

Wat zeggen ons de astrale wetten? Wat is de werkelijke, de énige waarheid? Deze, die nu volgt!

Een kind, dat het aardse leven op jonge leeftijd verlaat, wordt aan deze zijde door een geestelijke moeder opgenomen en liefderijk verzorgd zoals een aardse moeder het niet zou kunnen. Hoe goed en groot de moederliefde ook is, hoe innig de banden tussen moeder en kind ook zijn, het sferengeluk en de sferenliefde overtreffen in alles het aardse liefdegevoel, ook dat van moeder en kind. Natuurlijk wil de aardse moeder haar kind niet verliezen, wat heel eenvoudig is, daar het kinderbezit het heiligste voor de moeder is en door God aan ons mensen is geschonken.

Maar een kind van die leeftijd, dat niet meer naar de aarde hoeft terug te keren, is een engel. En dit kind als engel vertegenwoordigt één en vele andere astrale wetten, daar het een kind is. Zijn sterven heeft astrale bete-kenis. De ziel heeft deze vroege dood en deze overgang naar het astrale leven te beleven en zelfs in eigen handen. Dit houdt verband met het oorzaak en gevolg van die ziel. Zij heeft nu iets op aarde beleefd en keert terug naar de sferen van licht. Dit is het verdergaan in de geest, het terugkeren tot God. Is

het beleefde volbracht, dan treedt onherroepelijk de dood voor dit leven in!

Moet deze ziel echter nogmaals naar de aarde terugkeren om iets goed te maken of te beleven, dan trekt de wereld van het onbewuste dit zieleven aan. Deze wereld is voor de ziel om uit te rusten en zich gereed te maken voor de nieuwe geboorte. De ziel daalt nu tot het vonkstadium af, dat is tot het ogenblik van het ontwaken, toen de schepping een aanvang nam. Als vonk Gods kan de ziel in het moederorganisme afdalen, waarna het groeiingsproces kan beginnen. Als volwassen bewustzijn kan de ziel niet in het moederlichaam afdalen, omdat de ziel de vrucht dooddrukt, daar er thans té veel bezieling is. De ziel als vonk wordt nu in de moeder wakker, waarna het groeiingsproces begint.

Gaat dit zieleven daarentegen verder, is ze vrij van deze geboortewet, dan trekt het bewuste hiernamaals dit leven aan en blijft de ziel haar zelfstandigheid behouden. Nu vangen de sferen van licht dit leven op en leven dit kind en miljoenen anderen dus bewust verder. Men weet aan deze zijde, wanneer deze zieltjes sterven en dan gaat de moeder aan deze zijde naar de aarde om haar beschermeling af te halen. Tijdens het sterven, dat heel veel van uw kleintjes zélf reeds te voren kunnen waarnemen en het dan aan hun ouders meedelen, zien zij een engel bij het bedje, en het kind weet, dat deze engel het komt halen. De kinderen, jongen of meisje, zien dat licht, grijpen ernaar met beide handjes en geven zich aan dat licht, aan hun geestelijke moeder over. Op aarde zijn de ouders bedroefd, ze weten echter, dat God hun lieveling in Zijn armen genomen heeft, maar van de waarlijke gebeurtenis en de astrale wetten weten de ouders, noch hun dokter, iets af. De geestelijke moeder neemt het geestelijke leven van de aarde in haar stralende armen, drukt het aan haar hart en voert het naar de sferen van licht. Zij gaat regelrecht naar de afstemming van het kind, een hemel, waartoe het kind behoort en waarop het afstemming heeft. En een kind van zeven jaar, ook al zou dat kind aards kattig zijn of andere fouten hebben, heeft niets met de stoffelijke zonden uit te staan, dit kind treedt een kindersfeer in het leven na de dood binnen.

En hiervan hebt u op aarde geen begrip. Als moeders dit weten, zijn ze, of kunnen ze gelukkig zijn; voor hun lieveling wordt aan deze zijde gezorgd. Na hun dood zien ze hun lieveling terug, maar dan wellicht als volwassen mens, want ook het kind leeft verder naar het volwassen bewustzijn. In ons leven wordt echter het kind niet gespaard. De opvoeding is van dezelfde aard als ook het volwassen mensenkind geniet en op te volgen heeft. In ons leven kennen wij geen verzachtende omstandigheden. Dat is aards en onnatuurlijk. In ons leven moet het kind alles van eigen leven en bewustzijn afweten en de wetten van God aanvaarden. Aan deze zijde leeft het kind in de waarachtigheid van God, wat op aarde niet door het kind beleefd kan worden. Het kind

beleeft de stoffelijke afbraak én de geestelijke opbouw, die iedere ziel, als kind of volwassene heeft te aanvaarden. Dat is de astrale wijsheid, die het kind zich eigen moet maken. God kent hierin geen verzachtende omstandigheid, ook voor het kind niet! Ik geloof niet, dat u mij aanvaarden zult, wanneer ik u meedeel, dat er aan onze zijde geen kinderen leven. Nogmaals gezegd, aan Gene Zijde leven geen kinderen! Is dat niet vreemd voor u? Klinkt het niet in uw oren als iets, dat ge toch niet kunt aanvaarden en onzin is? Toch spreek ik de heilige waarheid uit en ik zal het u dan ook verklaren.

U moet namelijk weten, dat u als mens reeds miljoenen levens achter u hebt. Dat wil zeggen, als een kind op aarde sterft, sterft het organisme, de ziel blijft leven en is oeroud! Het lichaam is jong, de ziel heeft – alléén op aarde al – duizenden levens volbracht en kent geen jong-zijn meer. Dit is nu de astrale en de kosmische betekenis voor het zieleleven, dat als kind op aarde sterft. Uit dat bewustzijn put nu de ziel, wanneer zij als sferenkind aan deze zijde wakker wordt. Dat wil zeggen, dat de ziel nu haar vorig bestaan binnentreedt en daarin volkomen bewust wordt. Want het laatste, vroeg afgebroken leven, gaf de ziel niet voldoende aan kracht en bewustzijn om zich staande te kunnen houden. Dit bewustzijn is dus te weinig voor een bestaande wereld.

De ziel treedt dus – ik maak het u op verschillende wijzen duidelijk – dat vorige leven binnen. Dit is het vorige bewustzijn van de ziel, het bewustzijn voordat ze naar de aarde terugkeerde.

De ziel wordt nu wakker en vraagt om de moeder. De zuster begint het kind duidelijk te maken, dat het op aarde is gestorven. Het kind staat als de volwassen mens voor deze wetten, deze astrale werkelijkheid, en heeft die te aanvaarden. Verzachtende omstandigheden zijn er niet. De geestelijke moeder draait er niet omheen, onomwonden vertelt ze het kind, dat het de aarde heeft verlaten. Voor het kind van zeven jaar is dat een groot wonder en het wil er meer van weten. Is de band met de aardse moeder nu innig, dan vraagt het kind naar de moeder. Het jongere kind zal de vragen niet hoeven te stellen, het kleintje weet er niet meer van. Het kind is ingeslapen en aan deze zijde wakker geworden, alsof het in de wereld van u geslapen heeft en de honger het kind wakker schudt.

Overheerst nu de aardse liefdeband, dan gaat de moeder, als het kind zover is, met haar kind naar de aarde en mag het zijn ouders en wellicht zijn zusjes en broertjes zien. De moeder vertelt het kind over hun leven en alles wat nu reeds voor het bewustzijn van het kind noodzakelijk is, zodat het leert begrijpen. Als deze band tussen moeder en kind waarlijk van geestelijke aard is, zal de geestelijke moeder in géén geval deze liefde verbreken, integendeel, deze band zelfs verstevigen, omdat zij anders in strijd zou zijn met de wetten van God, en tevens omdat liefdebanden niet te verbreken zijn. Een geest van het

licht verbreekt geen liefdebanden. Wij bouwen op!

Dat dus een kind, levend in deze onmetelijke ruimte, naar de aardse moeder gaat zoeken, is daverende onzin, potsierlijk, onbewust en onwetend. Deze opvatting van spiritisten is zó dom, zó bekrompen, dat wij er geen woorden voor hebben om aan te tonen, wat voor wartaal en krankzinnig geklets deze onbewusten spreken, waarmee ze onze wereld en het leven van het kind belachelijk maken! Ook al zou de aardse moeder slecht zijn, dan nog is niet één kind in staat te beleven, wat nu op spiritistische seances beleefd wordt.

Wanneer het verlangen ín het kind aanwezig is, voert de astrale moeder het kind naar de aarde en leert het kind het eigen leven kennen. Nu ontvangt het kind in de sfeer der aarde levenswijsheid. Het kind kijkt door de ouders heen, ziet de zusjes en broertjes en ontwaakt erdoor. Het kind ziet, dat vader en moeder en de broertjes nog moeten ontwaken, dat zij niet weten, wat het zelf reeds weet en het begrijpt nu, dat ze hun leven op aarde moeten afmaken.

Het kind, dat vroeg de aarde verlaat, bevindt zich in een kosmische begenadiging. U hoeft niet te denken: dat arme kind! Dit leven staat boven u en heeft u iets te schenken. Dit kind is verder dan u, het heeft afscheid genomen van de aarde en is gereedgekomen met het oorzaak en gevolg of met dat, waarvoor het laatste leven is beleefd en van God werd ontvangen. Vroeg sterven is dus een genade! Indien u het tenminste aanvaarden kunt, de astrale wetten kunnen het u afdoende verklaren. Deze zielen als stoffelijke kinderen zijn voor heel veel leed en smart bespaard gebleven. Denk niet, dat het leven op aarde in vergelijking met ons leven in de sferen van licht iets te betekenen heeft. Een kind treft in de sferen geen leed, het kan niet in de duistere sferen afdalen, het is een engel in de geest. Het kind, dat zijn kringloop op aarde nog niet heeft volbracht en slecht is, kan de sferenhemel van het kind niet binnentreden, deze ziel zal terugkeren naar de aarde, om er te ontwaken en te beleven en zich de wijsheid van dat leven eigen te maken. Maar ook hiervoor kennen wij weer andere wetten, elk jaar bezit ze, d.w.z. de ouderdom van het kind bepaalt, waar het kind na de dood zal binnentreden.

Is het nu niet diep droevig, dat dergelijke charlatans de wetten van leven en dood mismaken? Zich door het leven van ons een vermaak scheppen? Het kind, dat sterft, leeft aan deze zijde in een geluk, waarvan ge u geen denkbeeld kunt vormen. Datzelfde kind voelt zelfs de ellende van de achterblijvenden. U hoeft uw gestorven kind niet te bewenen, het kind beweent u. Maar het kind zal geen leed en smart behouden, doordat de astrale moeder deze ziel de wetten verklaren zal. En wanneer het weten in het kind gekomen is, ziet en voelt het uw leven aan en komen het begrijpen en het geluk.

U bidt voor uw kind, maar ook dat is niet nodig. Bid liever voor uzelf!!! Ik zeg het anders: het kind heeft uw gebed niet meer nodig, want ú bent de on-

gelukkige, niet het kind!!! Het kind leeft te midden van wijsheid en ontzagwekkend geluk, u in armoede, wellicht in stoffelijke en geestelijke armoede. Hiervan heeft het kind geen weet, niets, niets stoort dit engelenbewustzijn. Dit is het geschenk van God, maar het kind heeft zich de wetten ervan eigen moeten maken.

Het kind, dat verwaarloosd is op aarde, maakt zich van die ellende bij aankomst onmiddellijk los. Nu gaat het kind in het eigen bewustzijn verder, met naast zich de geestelijke moeder, en groeit op naar het volwassen bewustzijn.

Vergeet nu dit niet: wij als mensen hebben in deze ruimte meer dan miljoenen ouders beleefd. Waar zij leven en wie het zijn weet u op aarde niet en dit is maar goed ook, of het zou nu een vreselijke chaos worden. Niettegenstaande dat, zal de mensheid deze wetten toch eens moeten aanvaarden, omdat Christus ze u door Zijn Heilig Evangelie heeft gebracht.

Nu is het mogelijk – ik kom hierop terug – dat het kind de moeder uit het vorige bestaan voor zich ziet en dan worden deze zielen weer verenigd. Hoort u het?

Dit zal voor vele moeders, omdat ze nog onbewust zijn van de Goddelijke wetten, smart betekenen. Immers, het is háár kind. Maar ik zeg u, wij hebben duizenden vaders en moeders gekend. De moeder zal nu denken, dat zij haar lieveling moet afstaan. En dit is een onbewuste gedachte, echt aards. Voor God verliest u geen liefde. Maar God wil, dat ge de universele liefde beleven zult en u die liefde eigen maakt. Aan deze zijde zijn wij zover. U hebt dus te leren al het leven van God lief te hebben, want al die mensen op aarde zijn Gods kinderen. Een moeder dus, die alleen haar eigen kind liefheeft, heeft voor God geen liefde, kent geen liefde, deze liefde is egoïstisch. Zo de moeder haar eigen kind wil terugzien, wil zij liefde ontvangen van haar eigen kind, dat thans in de armen van een geestelijke moeder gelukkig is, zal ze zich volkomen moeten overgeven, eerst dan kan zij haar eigen kind liefhebben, óf deze moeder sluit zichzelf voor de universele liefde af! Dus al is deze geestelijke moeder in de sferen dichter bij uw kind en zijn deze zielen tot geestelijke eenheid gekomen, toch is men hier niet bezig om u als moeder uit te schakelen. Het universele bezit ligt in uw eigen handen!

Iedere moeder moet zich dus voor het geestelijke moederschap bekwamen. Het zijn de wetten van God, die ook voor u op aarde gelden.

Het zieleleven van het kind kan deze wetten niet ontlopen! Het kind treedt onmiddellijk na het sterven de sferen binnen. Indien u zich op deze reinheid en heiligheid kunt instellen, voelt u, hoe afschuwelijk dit spiritistische gedoe is. Dit geluk en al deze heiligheid worden door deze mensen besmet.

Wanneer u mijn boek „De Kringloop der Ziel” hebt gelezen, hoef ik u niets meer te zeggen. Indien dat niet het geval is, het volgende. In dat boek

vertelde ik, dat het mij gegeven werd om opnieuw geboren te mogen worden. Máár, ik zou weer naar de sferen terugkeren. En dat geschiedde. Maar voordat het zover was, maakte mijn meester mij in de moeder wakker. Hij riep mijn naam, ik hoorde hem en begreep alles. Stelt u zich dit eens voor. Ik was toen tussen de zes en zeven maanden oud. Dat wakker maken kan slechts door een meester geschieden en voor ons die dit beleefden is het een wonderlijke gebeurtenis.

Toen ik geboren zou worden sloot ik zelf mijn leven af en kroop door de navelstreng. Dit snoer sloot mijn adem af en verbrak het contact met de moeder. Ook deze macht, kracht en wet leefden in mij. Ik had die wet in eigen handen en dit maakte het mij mogelijk direct naar de sferen terug te keren. Mijn moeder bracht dus een dood kind ter wereld. Maar zo ze haar kind had moeten behouden, ik dus als ziel mijn leven op aarde had moeten beleven, zou er van dood geboren worden geen sprake zijn geweest. De wét moet voor ons deze belevens mogelijk maken. Op deze wijze leerde ik het groeiingsproces kennen en maakte ik mij de wetten bewust in de moeder eigen. Ik beleefde in haar de Goddelijke schepping. Dat dit een openbaring is, hoef ik u zeker niet te zeggen. Ik keerde terug naar de sferen en onderweg reeds zag ik mijzelf groeien en tot het vorige stadium terugkeren. Ik aanvaardde weer mijn volwassen bewustzijn.

Dit zijn de astrale, maar Goddelijke wetten, die wij ons als mens eigen moeten maken. Ook ik verlangde ernaar ze te leren kennen en dit geldt voor ieder mens, die de sferen van licht heeft bereikt.

Alles is dus heel anders, dan uw spiritisten zich voorstellen, evenals het houden van reddingsseances waarmee zij menen goed werk te verrichten. Het is veel grootser, machtiger, goddelijker, dan hetgeen zij er in hun kletspraat over verkondigen. Ik zeg u nogmaals, in de sfeer der aarde leert het kind met de astrale moeder de wetten kennen. En wij hoeven niet naar die ouders te zoeken, wij vinden uw naald in een hooiberg terug, ja, al zoudt ge het ding in het midden van de oceaan loslaten, we halen het voor u naar boven, voor ons zijn er geen onmogelijkheden meer, het ding zélf trekt ons tot zich. Wanneer vogels dit instinct kunnen bezitten, zouden wij dan als mens er ons niets van hebben kunnen eigen maken? Het dier beleeft nu een astrale wet en u als mens moet u het gevoel ervoor eigen maken. In dit stadium is het dier verder dan het menselijk wezen. Ook die wetten zult ge na uw leven aan deze zijde leren kennen.

Het „ja, schatje” en „ja, lieveling” en „vraag het maar aan de zuster, die zal het je wel zeggen”, zijn zo onbeholpen krankzinnig, dat het zich alleen maar in het brein van deze mensen kan afspelen. Duivels gedoe is het! In hun gebeden moesten ze blijven steken, ze zouden dan geen kwaad meer kunnen

doen voor zichzelf.

De zittingen gingen intussen verder. Na dit meisje werd er een monster aangevoerd. Die duivel moest als al de anderen geholpen worden. Begrepen deze mensen wel wat er zou geschieden, indien dit waarlijk zo was? Voelden ze het afschuwelijke gevaar niet? Het gehele huis zou afgebroken kunnen worden en het medium is direct krankzinnig, als het monster waarlijk daar was. Het medium trapte links en rechts en dit was eigenlijk het enige dat de toeschouwers te beleven kregen. Het medium wilde ermee zeggen: Zie eens, hoe wild dit monster is! Opnieuw werden haar de kleren van het lijf getrokken en zelfs sloeg het monster het zo gastvrije medium een bloedneus. Wij walgden! Op aarde echter vond men het geweldig.

Dit vreselijke monster moest geholpen worden. Toen de dame de bloedneus kreeg, vond ze het blijkbaar voldoende, opeens greep tenminste de geestelijke leider in. Hij zei:

„In ijzeren boeien hebben we dit beest moeten slaan. We voeren hem naar de duisternis terug. Toch zal dit diermens eens begrijpen, wat u allemaal voor hem deed. Als het medium aan deze zijde is, mag zij hem van de boeien bevrijden, maar dat duurt nog wel honderdvijftig jaren. Dit als dank voor het lenen van haar lichaam.”

Begrijpt u deze onzin? Voelt u, hoe onwaar alles is? Wij gaan deze demonen eerst voor u uit de hel slepen, hen daarna in uw lichaam laten afdalen om daarin alles kort en klein te laten slaan en eindelijk met hen vechten om hen murw te krijgen? Voelt u het jammerlijke en stumperige van alles, lezer? De aardse geleerde zei nu, schijnbaar woedend en teleurgesteld:

„Zet je geestelijke woning nou maar voor zo'n astrale hond open.” Dit varken in astrale toestand kon hij niet (de) baas worden. Steeds was hij heer en meester op dit terrein.

„Maar je ziet,” zegt hij tegen de aanzittenden, „we moeten nog heel wat op dit gebied leren. Ik krijg hen er meestal onder, maar dit kreng!”

Wat vertellen ons de astrale wetten?

In ijzeren boeien sloeg men dit wilde astrale varken. Ijzeren boeien, alsof de astrale geen betekenis hebben. Maar weten de spiritisten dan niet, wat eigenlijk astrale boeien zijn? Als een gevangene bracht men hem weg, de meester werd hierin bijgestaan door zijn helpers. Maar de astrale persoonlijkheid zelf is een boei, mijn waarde spiritisten, is een hel en is een wereld in ons leven. Een boei is een mens en is een geestelijke afstemming. En die afstemming, mijn vrienden, sluit zich voor de hogere wereld zélf af. In ons leven hoeven wij geen demonen te boeien, dat is niet mogelijk en wij zouden in strijd zijn met de wetten van God, want God straft niet één kind. Die mensen sluiten zichzelf voor al het andere, hogere leven af en zien alléén hun

eigen soort! Het is de levensgraad, die ze in ons leven vertegenwoordigen. En deze demonen, monsters van mensen, zijn in geen tien eeuwen te temmen en wij denken er ook niet over. Gó d stráft hen niet, ze straffen zichzelf! Die mensen kunnen wij niet eens bereiken, als u het weten wilt. Niet één ziel is ertoe in staat om één van deze duivels in boeien te slaan, want miljoenen zouden ons vermoorden, en er zou een gevecht ontstaan tussen goed en kwaad, dat we steeds voorkomen, omdat de ellende niet te overzien is. En dat soort zouden wij op aarde brengen om geholpen te worden? Is deze astrale meester krankzinnig? Wie gelooft u, dat krankzinnig is? Als een meester zo gek is, behoort ook hij tot dat soort en leeft hij in geestelijke armoede. Geachte spiritisten, blijf met uw handen van al deze wetten af, ge besmet u zelf! Maar dit alles was nog niet voldoende, Christus kwam ook nog, deze avond.

„Ja,” zegt de Heiland, „jullie zien, hoe gevaarlijk slechte mensen kunnen zijn”. Intussen legt Christus zijn handen op de bloedneus en geneest hem ook nog. De aanzittenden beleven heilige zaken, maar toch is er nu wat angst in hen. Waarheen voert hen dit gebeuren?

„Het is de moeite waard,” zegt Christus, „dit te mogen zien. Je weet nu, dat ik de duivelen kan opsluiten; mijn leven overheerst. De gelukzaligheid zij met u.” Weg was Christus. Ze konden van geluk spreken, dat ze hun leven niet hadden verloren. Ze zitten er nu bij alsof ze geen tien kunnen tellen, want er is iets. Wat is het? De leider schudt hen even wakker en verklaart, hoe dat allemaal mogelijk is. Maar het belachelijke, dat het medium zelf haar bloedneus vasthoudt, zich door Christus zelf bestraalt, wil niet uit hun gedachten, ze vonden het ineens heel vreemd. Maar waarom eigenlijk? Omdat Christus met jij en jou praat en zich dan weer herinnert, dat hij een godheid is? Die taal bevat hun niet. Christus zegt zo weinig en wat hij zegt heeft zo'n geringe inhoud! Neen, het kan niet, het is niet mogelijk, er moeten stoornissen zijn.

Deze astrale hond heeft hen wakker geschud. Hiervoor moet ze haar lichaam niet lenen, zegt de leider. Maar wanneer men aan Gene Zijde vindt, dat het moet, wat willen wij mensen dan? De aanzittenden knikken, luisteren, maar de leider voelt, dat er iets is.

De trancevrouw moet nu over honderdvijftig jaar de boeien verbreken. Een eer voor haar en een beloning voor het werk, dat ze doet. Zegt het u niets? Ons zegt het, dat deze mensen volslagen psychopaten zijn en niet meer in uw maatschappij thuis horen. Met deze spiritisten dalen wij straks in deze hellen af en daar zullen ze hun eigen soort zien.

Het medium voelt iets, ze zinkt weer weg en er komt een dominee. De man moet goedvinden, dat hem de waarheid wordt verteld. Hij had in zijn leven niet over verdoemenis moeten spreken, nu leeft hij in de gevolgen er-

van. Maar deze bewoner is toegeeflijk. Hij zegt tot de schare, dat hij zijn best zal doen en dat zij niet moeten vergeten, hoe het werk, door hen gedaan, eens gezegend zal worden. Hij is eerst de verdoemde, even later de wijsheid zelf. De aanzittenden slikken het en kijken, maar enthousiast zijn ze niet. De leider houdt een praatje met de geest, ze hebben het over het geloof en over de Apostelen.

„Ja,” zegt de dominee, „ik was geen apostel, ik heb het leven niet gekend. Maar kan ik het helpen? Worden we niet verkeerd ingelicht? Gaat u maar verder, vrienden. Het is machtig mooi wat ge doet. Weet ge dat wel? Ik ben getuige geweest, hoe ge aan een donker bestaan licht gaf. Ik zag Christus. O Heiland, zegen mijn leven.”

De dominee ligt al op de grond, hij bidt, zoals hij in zijn aards leven niet heeft kunnen bidden. Maar de aanzittenden zijn potdicht, ook dit prachtige gebed zegt hun niets! Wat is er toch met hen?

Toen de dominee door hen en zij door hem geholpen waren, kregen ze hun zegen en zakte het gordijn. Het spel met leven en dood was weer ten einde. De aanzittenden konden hun zitgeld betalen. Weer werd er even nagepraat en nadat alles geregeld was voor de komende zitting, gingen de beide persoonlijkheden rustig weg. Maar de huisheer was niet meer zichzelf. Angstig is alles, dacht hij. En de anderen dachten er precies zo over. Die gedachten werden door ons versterkt, de twijfel aangestookt zó, dat ze zich er niet meer van konden bevrijden. Ik bleef nu met de heer des huizes één, want ik wilde, dat hij ons zou gehoorzamen, eerst dan konden wij ingrijpen. Na twee dagen kreeg ik hem zover.

Op de volgende zitting is het instrument van mijn meester aanwezig. De huisheer is zijn hulp komen inroepen. En mijn meester zegt zijn instrument, dat hij zich geheel aan hem moet overgeven. Meer hoeft hij niet te doen. Hij moet hun vertellen, wat hij of zijn meester van hun avonden denkt.

De leider kijkt naar de nieuweling en het medium begroet hem ook al. Had ze het maar niet gedaan, nu was ze meteen voor de aanzittenden fout en werd het eerste bedrog vastgesteld. Haar leider zegt:

„Heerlijk te zien, dat zich steeds meer mensen voor ons leven gaan interesseren. Hoe meer kinderen van God overtuigd worden, des te schoner is ons werk. Geef mij uw hand.”

De dame drukt in trance de hand van ons instrument en nu kan hij weer gaan zitten. De anderen vinden het verdacht. Dit, ons instrument, weet meer van de wetten af dan allen bijeen en dit klopt dus niet. Hij is geen nieuweling op dit gebied. Ziet het medium dit dan niet? Het eerste leugentje wordt vastgesteld, de ziel gaat weer denken en kijkt vanuit haar duisternis midden in het licht.

De dame gaat in trance, ongelukkigen komen door haar en worden geholpen. Verschillende persoonlijkheden komen er vanavond, allen moeten de ogen worden geopend. Als de avond bijna voorbij is, Christus het woord neemt en zegt, dat hij langer blijft, zinkt ons instrument in de bewuste trance. Ik handel voor hem, maar hij is nog in zijn stofkleed. Ik trek de gastheer aan zijn jasje, we gaan naar de keuken. Ik zie de doek die ik hebben moet en maak het ding kletsnat. De man ziet het en vraagt:

„Wat doet u nu?”

Hem antwoorden doe ik niet, we keren terug naar de huiskamer. Christus praat tot de kinderen. Ik ga achter Christus staan en wring de natte doek op de hals van het medium uit. Ze schrikt, alsof de duivel achter haar staat, kijkt om en vergeet dat zij in trance is en Christus in haar leeft en spreekt en brult:

„Vervloekte rotzak!” Ze weet zich ontmaskerd en wil weg, maar de deuren worden afgesloten. Nu moet er gepraat worden. Men eist van beiden dat ze ophouden of er worden politiezaken van gemaakt wegens bedrog. Ze zijn ontdekt, maar de leider heeft nog iets te zeggen. Hij vliegt op de dame af en zegt:

„Heb ik het niet gedacht, lelijk loeder? Je hebt mij al lang bedrogen.” Hij wil haar te lijf gaan, maar dat wordt voorkomen, dit moeten ze buiten dit huis maar doen. Het vreselijke stel gaat weg.

Nu brengen wij ons instrument in de psychische trance. De aanzittenden hebben zich neergezet, ik spreek hen toe, vertel hun over al deze wetten, totdat ze weten, hoe verschrikkelijk deze zittingen zijn geweest. Nu zijn ze met Gene Zijde in verbinding en kunnen hun tranen niet weerhouden, thans schreien ze van reine menselijke ontroering. Ze vragen, of wij niet tot hen kunnen blijven komen, maar dat gaat niet, we hebben andere dingen tot stand te brengen.

De huisheer zegt: nooit en nooit meer van dat soort mensen in mijn huis. Mijn hemel, wat een les, wat een les.”

Zoek en behoud het goede, maar doe uw ogen open, laat u niet bedriegen. Haal desnoods onze mediums erbij; indien wij denken, dat het de moeite waard is, willen wij u waarschuwen. Eerst dán bent u verantwoord.

Deze mensen, die zich uitgeven voor mediums, zijn charlatans. Ze spotten met het heiligste van uw leven. Ze bekommeren zich niet om uw leed en smart, om uw afgestorvenen, ze breken uw leven. Dat christenen dergelijke onzin kunnen aanvaarden, is bijna niet te geloven en toch leven deze zielen in uw midden. Allen lopen zich te pletter, maar scheppen intussen enorm veel leed en ellende. Al deze mensen zoeken naar het hogere leven, doch geven zich maar meteen onvoorwaardelijk over. En dat moet niet, indien ge niet weet of de geestelijke heiligheid tot u gekomen is. Deze overgave is machtig

mooi, maar ze moet u niet naar de krankzinnigheid voeren.

De één geeft zich voor medium uit, een ander luistert ernaar en is al net zo ongelukkig. Dit medium willen zijn is het bergafwaarts gaan van de persoonlijkheid, is duidelijke ondergang. Honderden van deze mensen heb ik in hun doen en laten gevolgd en niet één psychisch trancemedium onder hen ontmoet. De psychische trance is een heilig wonder en ligt zomaar niet te grabbel op straat. Boekdelen zou ik erover kunnen vullen, maar ook dat is de bedoeling niet, dit is al voldoende. Al die mannen en vrouwen eigenen zich de geestelijke gaven toe, noemen zich helderziend en helderhorend, maar ook dat zult ge leren kennen. Hun onzin werd eindelijk gevoeld en weer was het uit. Doch er zijn nog tal van deze diep gezonkenen, die zich van het oordeel van anderen en het bedrog niets aantrekken en verdergaan.

Eén medium van de duizenden, die ik volgde, bezit gaven, want wij maken geen oorlog op dit gebied, we bouwen op! In het oude Egypte was dit het heiligste en het allerhoogste dat bereikt en beleefd kon worden, maar in het Westen lopen duizenden van deze lieden rond en zeggen de Grote Vleugelen te bezitten. Elke stad bezit hen zelfs. En de mensen zijn aan hun dol gepraat gewend. Ze vliegen als motten op het heilige licht af, maar verbranden hun vleugeltjes. De occulte gaven zijn nu het bezit van de massa geworden, maar dat kan niet! Niet één geest is in staat om deze mensen in zijn leven op te trekken. U moet dit van ons aanvaarden. Zoekt u de goede mediums eens? Ge hoeft niet te zoeken, deze mediums in onze handen treden zelf naar voren en hebben u iets te zeggen. U hoort absoluut van hen en indien u niet van hen hoort, pas dan op. Weet nu dat ge u op gevaarlijk terrein begeeft.

De gevoeligen, de bewuste en onbewuste bedriegers willen iets voor een ongelukkige doen, maar bezitten geen gaven. Kunnen nu al deze mensen niets bereiken? Is er niet één goed medium onder hen te vinden? Is alles bedrog? Wij weten heel goed, dat tal van mensen tijdens een zitting onbewust zijn van hun doen en laten, maar dat neemt niet weg, dat ze niet te bereiken zijn en ze dus deze gaven niet kunnen bezitten. Wat ze wel kunnen bereiken is het volgende, doch ik heb het u reeds verklaard en ga er nogmaals op in.

Indien ze geestelijke zittingen willen beleven, iemand zich in staat acht tot mediumschap en er desondanks van de psychische trance geen sprake is, kunnen wij, althans hun overgegangene familieleden, door de geestelijke inspiratie werken zoals dat voor het kruis en bord geschiedt. De moeilijkheden, die nu overwonnen moeten worden, zijn precies dezelfde. Niettemin is het te proberen, ogen dichtdoen en zuchten en kreunen is daarbij niet nodig, ge zijt dan reeds bezig met bedrog en tevens sluit ge u voor de zuivere wetten af. Ga zitten en voel aan! Komen er nu gedachten in u, geef ze door, maar houd er rekening mee dat ze fout kunnen zijn, daar ze door uw eigen gevoelsleven

heengaan en wij u niet kunnen uitschakelen. Hier moet u steeds rekening mee blijven houden, nimmer kunt ge hoger komen dan uw eigen gevoelsgraad is; die andere gevoeligheid moet ge u nog eigen maken en dat is in één leven niet mogelijk!

De waarachtige trance is een heilig wonder. Aan het woord kunt ge onmiddellijk vaststellen of Gene Zijde tot u gekomen is. Wij brengen u geen bewijzen, ons gaat het erom uw leven in de geest op te trekken. Een aardse sensatie verbreekt dit eenzijn. Het medium in de psychische trance is voor de aanzittenden een openbaring. Nu kunnen wij doorgeven wat we willen en wij verklaren u in deze toestand Gods ruimte, omdat wij al deze wetten hebben leren kennen. Wanneer de meesters op aarde spreken, treedt het medium uit het organisme en dat geschiedt in stilte, buiten uw weten om. Heiligend is dit ogenblik, nu zijt ge met onze wereld tot geestelijke en kosmische eenheid gekomen. Hieraan zult ge u overgeven, omdat ge voelt en vast kunt stellen, dat deze mens onze wijsheid bezitten kan. De wijsheid bewijst u dus de werkelijkheid en zij moet vaststellen of Gene Zijde spreekt. Wie dat als medium niet beleven kan, praat zélf! Die mannen en vrouwen zijn niet van het eigen-ik te bevrijden.

Indien ge toch wilt trachten zelf iets te bereiken, dan is het voor u beter het kruis en bord of de planchette te gebruiken, want het waarachtige psychische trancemedium leent zich er niet voor. Die mediums hebben een grote taak voor de aarde te volbrengen en die gevoelskracht wordt door ons niet versnipperd. Nogmaals, één op duizenden mediums, die ik volgde, bezit de Grote Vleugelen, en dat komt, omdat dit het hoogste is, wat ge als medium bereiken en ontvangen kunt. Maar desondanks wordt er thans „getranced”!

Voor het Oosterse medium is de werking weer anders, omdat hij zelf wil beleven, en dus niets van onze zijde ontvangen kan. Nu leert hij de stoffelijke en geestelijke trance kennen. Kan de yogi alléén de psychische trance beleven, dan weet hij al, dat er voor hem eigenlijk niet veel te beleven valt, omdat hij zijn lichaam niet kan overwinnen.

Maar uw charlatans eigenen zich al deze wetten toe, ze stappen eroverheen en nemen ze eenvoudig in bezit.

U in het Westen weet niet, hoe moeilijk het is om van uw organisme los te komen. Ik ga u straks echter al deze moeilijkheden verklaren en wij volgen de eerste magiër, die zichzelf verloor, maar toch verder ging en door andere levens het zo begeerde bezit bereikte. En dat willen uw Westerse mediums bezitten? Omdat ze wat gevoelig zijn willen ze zich deze overmachtige concentratie maar toeëigenen? Wij komen u geen verhaaltje vertellen, wat we thans doorgeven komt rein en zuiver tot u, het gevoelsleven van ons medium hebben wij in al de graden en wetten overwonnen. Hieraan hoeft ge niet te

twijfelen! Wij zullen u aantonen, dat we meer van God afweten dan zelfs het Oosten zich in al die eeuwen eigen heeft kunnen maken en dit dan moet het bewijs voor u zijn, dat thans Gene Zijde aan het woord is!

De psychische trance overwint het moederschap. Dit zult u wel niet zo dadelijk begrijpen en dit heeft dan ook een verklaring nodig. Maar het wil dit zeggen. In de moeder zijt ge tot eenheid gekomen. In de moeder groeiden de stoffelijke weefsels ineen met de ziel, ze moeten losgelaten worden, wil de trance beleefd worden. En die eenheid groeide tezamen op en werd mens. Ziel en stof zijn nu als de ogen in uw hoofd, uw mond, waardoor ge spreken kunt, of uw benen waardoor ge voortgaat. Wat is de mens zonder al deze organen? En toch de psychische trance eist van u al die organen los te laten, te zien en te voelen buiten het bestaande, eerst dan kunt ge u overgeven en is uw gevoelsleven in staat een dergelijke ontwikkeling in zich op te nemen.

Ruk deze stelsels eens uiteen? Maak eens los wat de natuur tezamen heeft gebracht en dat reeds het volwassen stadium heeft bereikt? God weet, dat ge als mens Zijn wetten hebt te leren, maar wat weet ge in het Westen van al deze ondoorgroendelijke wetten af? Het Oosten kan u zeggen hoe moeilijk het is, want daar probeert niet één straatoccultist zich te vergrijpen aan het hoogste, omdat elkeen weet, dat de vloek wordt uitgesproken en in aantocht is, zodra de handen grijpen naar dat wat hoog boven het eigen bewustzijn ligt. Maar het Westen gaat over lijken!

De Westerse onderzoeker gaat dan ook niet op het geseanceer van het Westen in, wanneer hij eenmaal het Oosten heeft leren kennen, want, zo zegt hij, als het dáár niet te vinden is, wat wil dan het Westerse medium beginnen? En zo is het, het Westen moet nog voor de occulte wetten ontwakken. Maar ónze instrumenten ontvangen kosmische wijsheid, de charlatans echter beleven armoede en ellende, ze strijden voor het kwade. Wie dit niet aanvaarden kan, moet dan maar zijn eigen gang gaan en zich te pletter lopen. Wij zeggen u, uw geestelijk leven wordt erdoor bemodderd.

De psychische trance eist jarenlange ontwikkeling. Het beste medium kan er niet aan ontkomen. In het oude Egypte deed men er veertig jaar over, soms ook iets korter, naargelang het medium aan gevoel bezat en de hoogte van zijn bewustzijn was. En dan waren deze begaafde zielen nog voor hun taak geboren. Het Westerse gevoelsleven vergeet de eigen taak, vereenzelvigd zich met het hogere ik van onze zijde en brengt disharmonie onder velen. De gelovigen worden bedrogen en onder de voet gelopen, wat toch allemaal eens goedge maakt moet worden.

Deze doordrijvers zullen aan onze zijde de smarten van Satan leren kennen, ze vragen er iedere seconde van de dag om. Onvergetelijk is hun monsterachtig leven, aan deze zijde zullen ze hun eigen levensfilm kunnen be-

wonderen, want al hun geknoei ligt vast!

Niet één mens komt op eigen kracht buiten het bewustzijn, het eigen leven houdt u gevangen, wat u dus alléén door deze zijde kunt beleven. Dat is uw zekerheid om te weten of er gezwendeld wordt, nu spreekt Gene Zijde of alles is lariekoek. Wij overtuigen u van onze eenvoud, maar het woord zelf voert u door de hellen en de hemelen naar de kosmische graden van de ruimte. Het is het geschenk van de wetende mens in eigen graad en bewustzijn aan u als mens van de aarde. Maar het woord én de gaven zijn in onze handen.

Het is Gods wil, dat wij u in ons leven optrekken en thans het occulte kwaad bewust vernietigen. Wij waken als kinderen van God over de Grote Vleugelen, waarvoor duizenden mensen hun leven hebben ingezet.

Zoek, zoek steeds, maar behoud het goede! Duizenden mensen zochten en aan het einde van hun weg stonden ze voor zichzelf, voor het nuchtere ik, dat bedrogen werd. Maar zo ge luisteren wilt, zult ge thans kunnen weten.

Het mediamieke schilderen en tekenen

Voor uw aardse kunstenaar gaan deze gaven van de persoonlijkheid uit, want hij heeft zich deze kunst eigen gemaakt, hij schept zelf. Het medium kan alléén ontvangen. Ook onze wereld schildert en tekent door mediums, en wel door de inspiratie en de psychische trance; indien tenminste de graden voor het gevoelsleven aanwezig zijn of u bent als mens niet te bereiken. Is het bewustzijn in u en kent ge de graden van het gevoelsleven, dan bent u al een heel eind op weg om uw eigen kunstenaar aan te voelen, en weet ge tevens, of er door ons in trance of onder inspiratie geschilderd is. Zo scherp stellen de gaven u voor de occulte wetten en zo scherp moeten ze door onze mediums worden beleefd en opgevolgd.

Wie als mens het gevoel bezit om aan kunst te doen – ik kom hier thans op terug – wat men bij u het aangeboren talent noemt, zal de kunst volgen, maar men moet er zich voor bekwamen. Indien het talent sterk ontwikkeld is, voelen deze mensen in hun jeugd meestal al voor kunst, want dan treden deze eigenschappen naar voren en kan vastgesteld worden of het een wonderkind geldt. Die kinderen zijn zich bijzonder vroeg bewust van het kunstgevoel en kunnen iets bereiken.

Ook zijn er mensen, die eerst op latere leeftijd het gevoel voor kunst voelen ontwaken en dan moeite doen iets te bereiken. Ze komen al spoedig tot het besef, dat ze het gevoel missen, dat anderen dat gevoel juist bezitten en ze zoeken ernaar, of werken dag en nacht, om tóch te moeten aanvaarden, dat ze die begeerde hoogte nimmer kunnen beleven. De hoogte van het wonderkind lijkt hun bovennatuurlijk toe en toch zo dichtbij, want ze volgen eenzelfde weg; hun krijt of potlood is als dat van hen, maar ze missen één iets en dat is het gevoel om te tekenen en te schilderen. En meteen staan we voor de menselijke gevoelsgraden.

Het gevoelsleven van het wonderkind is een eigen graad, die de andere kunstenaars nog moeten bereiken en zich eigen moeten maken.

De één bezit het gevoel voor kunst, de ander niets meer dan het grote verlangen om de kunst te mogen dienen. En tussen deze twee van de zeven gevoelsgraden ligt een enorme kloof, die door het lagere-ik voor de kunst niet te overbruggen is en waardoor dat leven zich het geestelijke halt toegeeroepen voelt. Ook al studeert dit mensenkind nog zo hard, doet het nog zo zijn best, de hoogte van het wonderkind is niet te bereiken. De gevoelsgraden voor kunst en wetenschappen, voor u als stoffelijk mens, hebben, doordat zij er-mee in verbinding staan, te maken met de occulte wetten, waarom ik u hier dan ook de toestand van uw kunstenaar verklaar.

Wat voor de beeldende kunsten geldt, geldt ook voor wetenschap, muziek en andere kunsten. Er zijn mensen, die, gestuwd door een groot talent, in korte tijd solist worden; anderen studeren net zo hard, maar blijven onbekend. En waarom kunnen deze mensen die grote hoogte niet bereiken? Waarom bezit de één alles en de ander, die toch ook een kind van God is, niets? Zijn de gaven niet onrechtvaardig verdeeld? Hoe kan God het ene kind bevoordelen en waarom laat Hij het andere verhongeren? Door het ene kind ziet God zichzelf vertegenwoordigd, door het andere eigenlijk mismaakt, wat nog steeds voor vele psychologen een raadsel is. Ze weten er geen raad mee, komen er niet achter wat de oorzaak ervan is en zeggen: het is nu eenmaal zo, hieraan is toch niets te veranderen! En nu spreken die mensen de waarheid uit, want hieraan is niets te veranderen. Als ge nu evenwel aanvaarden kunt, dat God toch ondanks deze schijnbare onrechtvaardigheid een Vader van liefde is, kunnen we verdergaan en wordt alles ons duidelijk. Voor velen is deze toestand een ernstig probleem, doordat ze die onrechtvaardigheid niet aankunnen en erin wegzinken. Er zijn mensen die hun levens erdoor zagen vernietigd. Ze bezweken alléén doordat ze die zo begeerde hoogte niet konden bereiken. Boekdelen zijn er over deze mensen geschreven, prachtige levensverhalen, waarin ge leest over de strijd, die mensen met zichzelf kunnen voeren en hen doet bezwijken. De dood bracht hun rust, waar het leven alleen vernietiging en onmacht bracht. Deze mensen stonden voor hun eigen levensgraad, de geestelijke afstemming en de eigen bewustwording, nu voor hén, de kunst. Alleen die levensgraad kan beleefd worden, hoger gaan dan de verkregen afstemming is niet mogelijk, en ik wil u dit thans verklaren. U krijgt er een prachtig beeld door, waarom de één alles bereikt en de andere niets.

En door deze graden van uw eigen leven te volgen, treden wij straks, telkens indien nodig, de astrale wetten binnen en volgen we het medium. Wanneer u dit aandachtig volgt, is er niemand meer op aarde, van wie ge het geestelijke leven én de graad niet kunt aanvoelen, want ge kent zijn kunst en door die kunst kent ge het innerlijk leven. Ik zei u ook dat onze wijsheid u van de echte gaven zal overtuigen, maar dat geldt nu tevens voor uw eigen kunst, ook dat innerlijke gevoelsleven vertolkt de levensgraad. Deze studie kan u niemand op aarde schenken, want wij bezien dit alles vanuit het astrale leven, vanuit het hoogste bewustzijnsgevoel dat ge als mens bereiken kunt, maar dat tot ons leven moet behoren, wilt ge alles van u zelf overzien.

Uw schilder bezit drie graden, waarin hij het hoogste voor de aarde beleven kan, en dit geldt tevens voor alle andere kunsten, voor wetenschap en voor sport. Ja, zelfs uw dieven en andere individuen uit de onderwereld bezitten deze graden, want ik vertelde u reeds dat ze voordierlijk, dierlijk, grofstoffe-

lijk, stoffelijk en geestelijk zijn. Al deze graden worden door miljoenen mensen vertegenwoordigd.

Voor de aarde spreekt het gevoelsleven dus een eigen taal. Uw kunstenaar vertelt u nu door zijn kunst van zijn eigen levensgraad en tot welk stadium hij gekomen is. Aan zijn kunst is dat vast te stellen. Iedere kunstenaar kan in zijn eigen graad iets en tevens het hoogste bereiken en zijn bewustzijn stelt dit nu vast. Nu gaat hij voelen, dat de kunst hem het halt toeroept, zodat hij de grens van zijn gevoelswereld en intuïtie bereikt heeft. Hij moet nu zijn grens aanvaarden. Wie toch met geweld hoger wil, kan bezwijken of krijgt een tik voor z'n leven, z'n zenuwstelsel breekt, omdat de machteloosheid nu de moordenaar wordt van de persoonlijkheid. Ik zei u reeds, velen zijn er bezweken, omdat deze mensen hierin zichzelf verloren. Wie dan geen geestelijke intuïtie bezit, geen diep voelend mens is en God niet liefheeft, zich van leven noch dood iets aantrekt, staat thans voor andere wetten en is nu in handen van het kwaad of verliest zichzelf in de kunst. Voor de onbewuste ziel is kunst doodgewoon, voor de mystiek aangelegde ziel is kunst het loskomen van het eigen zelf, de levensgraad, waarin een kunstenaar zich bevindt.

Wie nu de derde gevoelsgraad niet bezit, hoeft niet eens aan kunst te doen, hij bereikt toch niets. Voelt u het, het is als voor de geestelijke gaven, want deze wetten, zei ik u in het begin van dit werk, zijn voor u stoffelijk en geestelijk, dierlijk en voordierlijk, alléén voor onze wereld zijn ze geestelijk, ook al beleven wij juist als u de afstemming ervan. Dat zijn de hellen in ons leven, maar tevens de hemelen.

Alleen de derde graad schept kunst, maakt van het gevoelsleven een kunstenaar. Nu wordt het bewust scheppen en die kunst is bezield. Deze graad voor de kunstenaar bereikt in de kunst het hoogste op aarde, hierin leven uw kunstenaars. De eerste twee graden kunnen zich de derde niet eigen maken, ook al studeren ze nog zo hard, want dat is niet mogelijk. Ze kunnen hoogstens plagiaat plegen, dan nog is hun kunst in vergelijking met die van de derde graad kinderachtig en mismaakt. Die mensen hadden een ander beroep moeten kiezen, ze zijn niet geschikt voor de kunst. En aan deze mensen hebt u alweer geen gebrek. Er leeft één derdegraadskunstenaar onder duizenden. Maar die éne vertolkt het leven, is bezield in zijn kunst, de anderen zijn zwaartillend en onbeholpen, duidelijk zenuwziek, want ze mismaken de kunst en vertillen zich door de zwakte van hun eigen bewustzijn.

Ook de charlatan van uw kunst voelt zich dus door de levensgraden het geestelijke halt toegeroepen, wat een geestelijke wet is voor de kunst.

Op occult gebied kan de mens zich helderziendheid, helderhorendheid en andere gaven toeëigenen, nu is dat niet meer mogelijk. Schilderen en tekenen vereisen kennis, er is een studie voor nodig, om dan nog te moeten aan-

vaarden, dat de kunstgraad niet bereikt wordt. U ziet hierdoor, dat alles wat studie behoeft, niet door de charlatans op occult gebied kan worden toegeëigend, alleen dát kunnen ze beleven, waar de wetten voor ons leven en die van hun eigen gevoelsgraad te omzeilen zijn, anders staan ze machteloos. U ziet niet zoveel schilder- en tekenmediums als trancemediums, hiervan lopen er zoveel rond als kippen op het land, ze kunnen zich het schilderen en tekenen toëigenen, maar bereiken doen ze niets, want nu kunnen ze onmiddellijk op hun vingers worden getikt. Een kind kan zien wat ze hebben gemaakt, wat ze door onze zijde – zoals het dan heet – hebben gekregen. Maar die kunst heeft geen cent waarde, is en blijft onbeholpen. Maar waarom? Deze mensen zijn geen mediums, hebben als kunstenaars evenmin in de eerste twee graden het nodige gevoel om iets tot stand te brengen, alleen de derde graad bezit dat. De rest mag zich geen kunstenaars en geen mediums noemen.

De derde graad voor het gevoelsleven is het hoogste wat u als kunstenaar kunt beleven, hoger gaan kan niet. Nu geeft u de volle honderd procent van uw eigen leven. Deze graad bracht de genieën voort, de eerste graden hebben niets te brengen. Beethoven, Bach, Mozart, Rembrandt, Van Dyck, Michelangelo, u kent al de meesters zeker, leefden in de derde graad van het gevoelsleven. Zij alléén hadden iets aan de aarde te schenken, ze hebben zich het gevoel ervoor eigen gemaakt en vertegenwoordigen de hoogste bewustwording op aarde. Die zielen waren gereed voor de kunst of voor de wetenschap. Uw Joost van den Vondel (Nederlands dichter en schrijver 1587-1679) en Spinoza (Nederlands filosoof 1632-1677) en voor andere volken de eigen kunstenaars, leefden allen in de derde graad van het gevoelsleven en konden hierdoor scheppen. Dit is het hoogste wat de derde graad kan bereiken.

Ik zei u reeds in een vorige verhandeling, dat de derde levensgraad door onze wereld geholpen kan worden en dit is alleen mogelijk door de inspiratie. Deze inspiratie kunnen de eerste twee graden niet beleven, ze zijn door onze wereld niet te bereiken. Die mensen behalen voor hun kunst de volle honderd procent niet eens en hebben voor ons leven geen betekenis. Alleen de derde graad staat voor de astrale wereld open en nu kan de geestelijke inspiratie plaatsvinden.

De kunst van de oude meesters is in geen eeuwen te overbruggen, die schilders en musici hebben hun opgelegde taak volbracht, alleen de wetenschap kan nog hoger. Dat wil dus zeggen, dat de mensheid voor die schilderkunst én voor die musici nog moet ontwaken. Eerst dan, wanneer de massa die bewustzijnsgraad behaald heeft, groeit het aantal derdegraadskunstenaars, die u thans moet zoeken.

Wat thans op aarde geschilderd wordt, blijft onder de kunst van de meesters en dit komt, doordat de oude meesters de geestelijke inspiratie hebben

beleefd. Die inspiratie is thans nog maar bij uitzondering te beleven, omdat Moeder Aarde haar kunst reeds ontvangen heeft. Die meesters ontvingen dus astrale bezieling. Of u dit aanvaarden kunt of niet, dit is de werkelijkheid.

Tot de derde graad behoren de meesters, tot de eerste twee graden de mensen, die aan kunst willen doen. De derde graad voor het mediumschap bezitten mediums in onze handen, de eerste graden de na-apers en de charlatans, die zich de geestelijke gaven toeëigenen. De kunst van de eerste graden is onbezield zijn. Dit soort aardse kunstenaars draait om de werkelijkheid heen, terwijl de mediums in de ruimte tasten en kletspraat verkopen en eindelijk als een baksteen terugvallen in het duister. Deze schilders van de lagere paden schilderen uw portret in het schemerdonker, omdat ze dag-kennis niet bezitten en ze verdoezelen nu de huidskleur. Ze komen er niet meer uit, want ze missen het gevoel ervoor.

Voor onze geestelijke charlatans is dat precies hetzelfde, zij vertegenwoordigen nu leugen en bedrog, zodat u ziet, hoe beide werelden toch één leven vertegenwoordigen.

Deze graden zijn niet te omzeilen, ze spreken hun eigen taal. Uw kunstenaar kan bij hoog en laag beweren, dat zijn kunst goed is, het helpt hem niet, zijn werk spreekt voor zichzelf, voor hem en zijn lage gevoelsgraad, wat uw critici moeten aanvoelen. De charlatan op de occulte weg vermoordt op den duur zichzelf. Zó onbeholpen zijn beide gevoelsgraden, en dit houdt in dat uw kunstenaar en onze „gevoeligen” nog moeten ontwaken voor de derde levensgraad, waarin kunst en geestelijke gaven beleefd kunnen worden! En dit is een waarheid als een koe!!!

In de toekomst worden dit de nieuwe wetten voor de kunst. De wetenschap wordt door het genie als derde-graad-mens vertegenwoordigd. Wat deze zielen te brengen hebben is éinig. Dit zijn de genieën en zij staan boven alle graden en aanverwante afstemmingen. We treden thans de onderverdeelde graden binnen. En ook die geleerde wordt weer door onze zijde geholpen, omdat deze ziel voor de aarde iets te brengen heeft. Ik zei reeds, al uw technische wonderen zijn door Gene Zijde ontstaan, waarbij de vindingen op het gebied van de geneeskunst komen, álles wat de mensheid doet ontwaken voor de hogere bewustwording is door onze zijde gekregen. Deze geleerden beleven de geestelijke inspiratie. Onder hen bevinden zich éénlingen en die eenlingen werden door een meester van onze zijde opgetrokken of ze zouden die hoogte nimmer hebben kunnen beleven. Ook hier bepalen de gevoelsgraden dus weer uw leven.

Zelfs uw toneelspeler staat onder de wet van de levensgraden en schept door het eigen bezit. Wanneer hij in de derde graad leeft, is hij de gevierde

man, de rest kan zijn hoogte niet bereiken en krijgt nimmer een rol van betekenis toegewezen en figureert. Dit zijn feiten waaraan u de levensgraad kunt vaststellen.

De enkeling, wiens hoogte de geestelijke graad raakt, heeft zich hiervoor ingezet en dit heeft weer met vorige levens uit te staan. In één leven is die hoogte niet te bereiken, hiervoor moet de persoonlijkheid alles van zichzelf inzetten.

In vele gevallen deden zij dat, de derde-graads-mensen, en door zielesmart wonnen zij aan ervaring en hierdoor aan gevoel. De menselijke ellende sloeg diepe wonden in het levende hart en bracht daarin diepte, gevoel. Deze weg wordt bewandeld vanuit de duisternis naar het licht. Op die weg beleeft de ziel ellende en hierdoor komt langzaam het ontwaken in de mens, het ontwaken in de geest, in de voordierlijke, dierlijke en de opvolgende graden en levensafstemmingen, waarvan zij tijdens een aardse leven één graad vertegenwoordigen kunnen.

Breek het hart van uw dramaturg en kijk dan naar zijn spel. Bezorg hem leed en smart en hij verliest zichzelf, raakt ontroerd, en ontroering is gevoel, schept diepte, en daardoor een vertolking van het innerlijke leven op honderd procent. Ge ziet dan levenswaarheid. Het nietszeggende lege-ik heeft geen diepte, kan u niets schenken. Het levensbloed laat zich niet verloocheenen, maar voert u naar de heilige waarheid, verbindt u met de levensgraad.

Alle groten hebben voor hun kunst hun eigen strijd moeten strijden, velen zijn erdoor gebroken, anderen werden door hun kunst krankzinnig, omdat kunst onmetelijk is, maar dan spreekt alweer de geestelijke levensgraad.

Leed en smart voeren u in het allerhoogste in de derde levensgraad; die te bereiken in één leven, is het bovennatuurlijke te wensen in één nacht. Duizenden levens heeft de ziel hiervoor te beleven, voordat deze hoge bewustzijnsgraad is behaald. Veel schrijvers hebben zich, voordat ze hun meesterwerken konden scheppen, eerst het gevoel moeten eigen maken. Als die mensen niet in of op de drempel van de derde graad staan, heeft hun geschrijf geen diepte en met kunst niets uit te staan. Door de werkelijkheid te beleven, trekken ze zichzelf in de hoogste graad en hierdoor werd hun kunst levend en verhief zich ver boven het alledaagse, onbereikbaar voor de eerste graden en de mindergevoeligen. Dit is kúnst, het andere is sleurgeschrijf. Waarachtige kunst is beslissend voor hart en ziel, de stof is in harmonie gekomen met de allesovertreffende intuïtie, die thans voor honderd procent bezieling schept. Goethe, Shakespeare en vele andere dichters berekenden niets, ze schiepen. In kunst is er niets te berekenen of nu spreekt het dagbewuste-ik, met zijn menselijke tekortkomingen en is er van inspireren geen sprake.

Men komt niet los van het stoffelijke denken en voelen en dat is het nu

juist wat de levensgraad moet bepalen. Wie hier niet van loskomt, is bestemd voor ander werk en moet ophouden met kunst te bedrijven.

De eerste graden sterven uit, die kunst gaat de bekende weg van uw stofelijke kist. Ook het medium zonder gevoel graaft zijn eigen graf en ziet niet dat de dood achter hem staat en wil toeslaan, opdat het ontwaken kan beleefd worden. Hij ziet niet in, dat gevoel door de dood te bereiken is en begrijpt niet, dat gevoel de wederopstanding van het leven en het hoger gaan in kunst kan betekenen.

Wat de magiër niet in één leven bereiken kan, is voor hem in het volgende leven zichtbaar en dan is de overwinning (aan) hem. Kist en dood hebben geen betekenis voor u als mens, wél uw gevoelsleven, dat een graad te vertegenwoordigen heeft. Wie de dood kent, bezit kunst, en zo iemand vaart niet uit op een wankel schip dat moet vergaan, hij is bestand tegen de bruisende kracht van de inspiratie.

Wanneer deze graden scheppen, zijn ze onsterfelijk. Al die andere kunst glijdt het bekende graf in. De goden in de kunst zijn éénlingen, ze werden door een hogere macht opgetrokken en van het eigen bestaan ontworteld, opdat de geest zich kon verheffen. Wie het gevoel niet heeft, hoeft zijn eigen leven niet uit te wringen, of het tere laagje bewustzijn breekt en stort stofelijk en geestelijk volkomen in. De spiritistische charlatan verliest zich in de epileptische slaap, niet de overwinnende, de zegevierende van de magiër, maar in de ziekelijke, zodat het schuim op de lippen komt. Zo ver gaat het de eerste twee graden voor het gevoelsleven, deze staan in hun kunst zo onbeholpen als uw sik in het diepe water. Het slokkende water heeft andere aspecten voor dit leven van de begaanbare grond, het kent andere wetten en het leven verdrinkt ...

De graad van hun eigen leven zegt: tot hiertoe en niet verder, mijn vriend of zusje, ge gaat te ver. Blijf in de buurt van de natuurlijke begrenzing en doe geen domme dingen. Kunst is gevoel, maar wie geen gevoel heeft scheidt kunst met de stuntelige k! Op aarde noemt men de hoogste graad het aangeboren talent, voor ons leven is het het gevoel, dat de ziel zich in haar duizenden levens eigen heeft gemaakt. Door leed en smart kreeg het leven diepte en dit is op aarde niet te koop. Indien wel, dan kocht elkeen zich gevoel! Doch de wetten van God moeten beleefd worden!

Wie dat kan, is voor ons leven te bereiken, doch voor de occulte gaven is eerst de vierde graad welsprekend, een dergelijk medium leeft in de handen van een geestelijk meester. De vierde graad van het gevoelsleven staat boven elke aardse kennis en is nu voor honderd procent bovennatuurlijk. Zij, die als medium in deze toestand dienen, brengen vreugde in uw hart, vertegenwoordigen de lieflijkheid van de sferen van licht en zijn gewend om te

spreken in trance, te tekenen en te schilderen, ook al hebben wij de gaven in eigen handen. Nu zijn wij in staat het aardse gevoelsleven geheel onschadelijk te maken, schakelen iedere stoffelijke en geestelijke stoornis uit, welke de instrumenten ons denken te schenken, maar waarvan wij de vertroebeling niet wensen. Ons levensbewustzijn staat borg voor een goed verloop, de samsmelting van beide levens is natuurlijk en volkomen, wat alleen het geval kan zijn als het medium niet zichzelf zoekt. Eerst nu kan er door Gene Zijde geschilderd en getekend worden, omdat het menselijk gevoel in dat van de geest oplost. We voorkomen iedere eigen uiting van het medium of de kunst krijgt stoffelijke belichting, stoffelijke bezieling, het medium denkt dan zelf!

De dierlijke en de grofstoffelijke graden voor het menselijke gevoelsleven hebben dus voor de geestelijke gaven geen betekenis, omdat deze mensen het aardse leven zoeken. Ze staan voor de geestelijke gaven niet open. Zei ik u niet in mijn beschouwingen, dat u de liefde moet bezitten voor ons leven en zou moeten dienen? Het bewustzijn dat het stoffelijke leven zoekt, kan niet dienen, net zomin als de spiritistische charlatans, die zichzelf ten tonele voeren, de dood niet kennen en zich kapotmaken. Wie als medium wil dienen moet gereed zijn om kennis te maken met deze werkelijkheid.

Het innerlijke leven is nu gereed voor de astrale wetten en zoekt het hogere bestaan, wil los zijn van het lage en kan geïnspireerd worden. Wanneer nu overgegangene ouders, vrienden of beschermengelen door het tekenen de geestelijke communicatie tot stand willen brengen, kunt u aannemen, dat uw gevoelsleven geschikt is om astrale berichten op te vangen. De bewijzen vanuit ons leven kunnen thans door uw gevoelsleven een graad voor de gaven behalen.

U zult denken, dat tekenen en schilderen en schrijven vrijwel één toestand zijn, maar dat is niet zo, hiertussen ligt een enorme kloof. Het tekenmedium is zelfs niet eens in staat de eigen tekening te begrijpen en indien het gevoel om de in lijnen uitgedrukte boodschap op te vangen niet aanwezig is, voelt het medium de eigen machteloosheid. Het schrijven wordt meestal begrepen, omdat dit geschiedt door het gevoelsleven heen – of de vierde graad moet bereikt zijn, dan schrijven we in trance. Het is waarheid, dat u weer meer tekenende mediums ontmoet dan schrijvende, omdat elk mens al spoedig wat kan krassen, waarna het spel beginnen kan. Maar schrijven is niet zo eenvoudig, hiervoor zijn intellect en studie nodig óf het gevoel voor deze gave. Hoe hoger we in de geestelijke gaven komen, des te minder charlatans zullen we tegenkomen. Zij roepen de spiritistische charlatans het halt toe en deze moeten hun machteloosheid aanvaarden of ge zoudt worden doodgedrukt door al deze mensen.

Lijntjes trekken kan elkeen, maar schrijven, en met gevoel de levensvraag-

stukken vastleggen, zie, dat is maar aan enkelen gegeven. En zulk schrift komt er wanneer een medium met onze wereld in verbinding is en Gene Zijde kan doorgeven wat in het eigen leven beleefd wordt.

We zullen nu eens zien of er contact mogelijk is en of het gevoelsleven de geestelijke inspiratie kan opvangen óf dat uw gevoelsleven spreekt en ge uw eigen gedachten bewust en onbewust vastlegt. De bewuste gedachte ontstaat uit uw dagbewuste ik, de onbewuste komt regelrecht vanuit uw onderbewustzijn tot u en kan tevens ontvangen zijn uit het leven na de dood.

Ontvangt u tekeningen, dan wordt er via uw hand en gevoelsleven wellicht door uw geliefden getekend en trachten zij u van hun eeuwigdurend leven te overtuigen. U kunt nu aanvaarden, dat dit contact alleen voor uzelf is en niet voor de massa kan zijn, daar die door u toch niet is te bereiken. Uw gevoelsleven is er niet gereed voor, zodat wij er dan ook maar niet aan beginnen. Alléén uw geliefden zullen dus tekenen en ge moet niet gaan denken, dat die tekeningen op te voeren zijn tot waarlijke kunstwerken die waarde bezitten. Die lijnen hebben alleen geestelijke waarde!

U moet dus tevreden zijn met hetgeen u ontvangt en niet gaan verlangen naar hogere kunst of ge sluit u thans voor deze communicatie af. U bent nu zélf denkende, uw verlangend gevoel overheerst de astrale persoonlijkheid, want ge beleeft dezelfde wetten als voor het kruis en bord. Al die moeilijkheden zijn thans voor u alleen en die moet u zelf overwinnen. Als een geest van liefde tot u komt, het kan bijvoorbeeld uw beschermengel zijn, waarmee ge in vorige levens te maken hebt gehad, wordt dit eenvoudige tekenen het geestelijke beleven van twee zielen. Deze tekeningen zijn soms voor het aardse leven bewonderenswaardig schoon en van een stralende liefelijkheid, doordat de reine geestelijke liefde zegevierend tot uw leven is gekomen. Maar dat stelt u toch reeds buiten het hoogste mediumschap, omdat wij door deze tekeningen geen overtuigende bewijzen kunnen geven, wat toch de bedoeling is. In deze toestand beleeft u geen trance en die gave is voor ons het middel om tot grote dingen te komen, zodat de massa overtuigend in ons leven opgetrokken kan worden.

Het zijn er velen, die denken, dat er via hen door Gene Zijde getekend wordt, maar dat is nog lang niet bewezen. Uw verlangen dringt wel tot ons leven door, maar uw gevoelsgraad is thans beslissend. Ik kan u dan ook zeggen, dat de grote massa zelf tekent en zich niet kan leegmaken voor dit zo ogenschijnlijk eenvoudige gekras soms, dat niettemin de occulte wetten bewust en onbewust tot zich trekt of afstoot! Eén mens op miljoenen bezit de trance, waardoor wij schilderen en tekenen, en die mens kan nu een geestelijke hoogte betreden, waar waarachtige kunst geschonken kan worden. Gene Zijde voelt er niets voor de geestelijke kunst door u voor eigen doeleinden

te laten gebruiken. Dan zijn wij immers bezig uw leven door kunst te koesteren, los te maken van het dagelijkse bestaan, waartoe u toch meestal op aarde bent. Om aan te tonen, dat wij niet van plan zijn het karakter buiten de werkelijkheid om levenswijsheid te schenken, voeren wij dat tekenen niet naar de hogere kunst op, want ons eigen leven zou dan volkomen stilstaan. We dienen u dan als persoonlijkheid en dit heeft voor ons bestaan geen zin. Nu wij de onmetelijkheid van God hebben leren kennen, moet ons eigen leven in harmonie blijven en ingesteld zijn het hogere ik te dienen, willen we niet beleven, dat de sfeer waarin wij leven onder onze voeten wegzinkt. Het dienen van de mens geschiedt in ons leven door het schenken van levenswijsheid, en dit is via uw tekening door ons niet te bereiken. Het is daarom noodzakelijk, dat ge dit weet en ge zult erdoor begrijpen, wat eigenlijk het doel van dit tekenen is. En zelfs uw kleine tekeningetje houden we in eigen handen, buiten onze wereld om bent u niet in staat het te scheppen, want de geestelijke gedachte leeft in de astrale wereld.

Het is dus duidelijk, dat een meester van deze zijde door het schilderen en tekenen een eigen doel te vertegenwoordigen heeft of hij tekent niet. Door het tekenen en schilderen wordt meestal het andere contact opgebouwd.

Treden wij de hogere graden voor de gaven binnen, dan is uw gevoelsleven voor ons reeds storend, omdat we de trance niet kunnen toepassen. Hierin willen we natuurlijk onze eigen gedachten vastleggen, wat onder inspiratie niet mogelijk is of ge beleeft de honderd procent leegte en de volle overgave. Is dat niet mogelijk, dan tekent ge zélf.

De eerste drie graden behoren tot de inspiratie, de vierde is de psychische trance. De laatste mediums zijn nu volkomen gereed voor de fysische en psychische gaven en door hen kunnen wij het allerlaatste bereiken. Weinig mensen zijn in het bezit van de Grote Vleugelen en zo zien wij thans, dat er tevens heel weinig mediums zijn, die geestelijke kunst ontvangen; het halt komt alweer uit uw gevoelsleven, dit moet nog ontwaken.

Ook al is deze graad te beleven, dan nog kunnen wij heel weinig mensen door de geestelijke kunst overtuigen, want meestal wordt gedacht, dat het medium zelf talent heeft. Indien wij kunnen werken, heeft ook deze ontwikkeling tijd nodig, ook hierin kunnen geen stukken overgeslagen worden. Dat is eerst mogelijk, wanneer de graden voor de kunst zijn bereikt. Al deze graden voor de mediämieke kunst bezitten hun eigen gevaar, geven leed en astrale narigheid te beleven, wat ook voor uw aardse kunstenaars eenzelfde wet is. Het medium kan hierin zichzelf verliezen, en wanneer de goede controle nog niet daar is, leeft ge als instrument tussen het kwade en het goede. En al dat kwade moet overwonnen worden en betekent het algehele loskomen van de stoffelijke wetten. Als met het schrijven kunt ge in verkeerde

handen komen, precies zoals Betje het heeft beleefd, en wankelt uw eigen stoffelijk gebouw, doordat een overheersende kracht in uw leven komt. U kunt nu visionair waarnemen, ge komt tot het gevoel om te zien, en ge ziet het krankzinnigengesticht, waarvan de deuren voor u openstaan. Hoe gevoeliger u bent, des te makkelijker voor ons, maar deze gevoeligheid wordt tevens het gevaar en ge moet bewijzen of de astrale wetten beleefd kunnen worden. Die gevoeligheid wil niet zeggen, dat het geestelijke bewustzijn in u is, het kan ook geestelijke armoede betekenen en uw ondergang zijn, omdat nu bewezen moet worden of uw diepte deze enorme wetten kan opvangen. Denk niet, dat het zo eenvoudig is, zelfs uw aardse kunstenaars bezwijken in hun kunst. En zij staan toch nog steeds op eigen benen, beleven niet het loskomen van de stoffelijke aarde, omdat hun kunst het eigen leven vertegenwoordigen moet. Als medium staat ge in de zon te staren, die u anders bij dagbewustzijn het oog verblindt, u de tranen over de wangen doet lopen, maar u thans niet hindert, omdat ge het eigenlijke-ik-zijn reeds hebt verloren. Ge leeft en zijt eigenlijk levend dood, ge praat over uw eigen leven en met andere mensen en hebt het gevoel niet op aarde te leven, schrijvend en tergend langzaam lost uw persoonlijkheid volkomen in het andere, waarin ge niet thuishoort, op. Een andere gevoelsgraad kijkt voor u naar het stoffelijke en is de halfwakende bewustzijnsgraad, ge kijkt door de tralies van uw eigen leven, waarachter ge gevangen zit.

Voor u op aarde is het spreekwoord „hoe groter geest, hoe groter beest” betekenisvol voor de kunstenaar en degenen, op wie het slaat, zijn reeds in handen van het duistere karakter overgegaan. Nu zijn kunstenaars van gevoel tot gevoel één met de astrale persoonlijkheid en treden de voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke en stoffelijke graden naar voren waarop ze afstemming hebben, want de geestelijke graad is niet te bereiken. Dat zijn dus de kunstenaars, die zich niet in hun kunst verliezen. Maar velen hebben zichzelf verloren en hebben er geen begrip van, voor deze wetten interesseren ze zich niet eens. Aan hun daden kunt ge deze persoonlijkheden kennen, hun leven voert u naar de onzichtbare werkelijkheid, achter de schermen van leven en dood. Door hun kunst betraden ze het wankelbare-ik. Kunst is daarom licht en duisternis. Kunst kan hartstocht maar ook reine bezieling zijn, doch meestal voert zij tot geestelijke afbraak. Kunst moet zijn het beleven van Gods oerbron, het afdalen in het lagere en het zich verheffen tot een hoger ik, hetgeen een derdegraadskunstenaar beleeft. Hierin moet hij zich staande kunnen houden of de demonen leven zich uit en de kunst voert hem naar het volkomen leegzijn, het afleggen van zijn eigen persoonlijkheid. Alleen de groten beleven de uiteindelijke fase, de kleinen in kunst echter hun verlangen, dat toch nog tot het eigen-ik behoort. De groten zien en beleven

zichzelf in vele andere graden, die vertolkt moeten worden, maar waarvoor ze gereed moeten zijn of de inspiratie voert hen naar de afgrond, tot de harts-tocht, die door de liefde verkregen is. Hoge kunst is waanzin, ze is tevens onmetelijk, kan opbouwend en afbrekend het gevoelsleven van de kunstenaar vertegenwoordigen. De waanzin in de kunst wordt eerst dan beleefd, indien de volle honderd procent het bewustzijn opeist. Dit loskomen van zichzelf is de bewuste krankzinnige graad, de onbewuste is de ziekelijke, die de directe bezetenheid ten gevolge heeft. Wie de waanzin in de kunst beleven kan, zich erin staande houdt, is een éénling; eenieders hart wordt thans geraakt, iedere fase van de kunstuiting is bezielend en onpeilbaar diep, en daarvoor is door de kunstenaar geleden en gestreden. Deze derdegraadskunstenaar moet nu de eigen bescherming bezitten of het innerlijke leven is te bereiken en volgt de geestelijke maar astrale eenheid. Kunst is het telkens weer beleven van het andere-ik, waarop het gevoelsleven ingesteld is en waarna iets van die andere persoonlijkheid tot de kunstenaar spreekt. Volgt deze nu de weg, die op hem het woord „hoe groter geest en groter beest” van toepassing brengt, dan is de eigenlijke afstemming van dit leven het geweld van de duisternis!

Het vlammend vuur, dat dan bezieling aan dit leven geeft, is te vergelijken met de dolheid die uw hond kan treffen en waartegen geen weerstand meer is. Het gerén dat volgt is angstvallig, omdat nu blindelings in één richting doorgelopen wordt en hinderpalen niet gezien worden, met als einddoel het te pletter lopen. Voor uw kunstenaar is dit het verlies van zichzelf! Het vlam-mende vuur van de bezieling trekt aan dit leven, splitst de persoonlijkheid, maakt wakker wat in het onderbewustzijn in slaap is en overheerst het gevoelsleven. Nu moet de kunstenaar bewijzen geven van zijn wil tot leven en van zijn eigen levensgraad of het beest – de duistere astrale persoonlijkheid – nadert hem en neemt hem in zijn grote armen om hem volkomen leeg te zuigen. Nu drinkt en eet de astrale persoonlijkheid door de kunstenaar en overheerst hem. Kunst is gevaarlijk, en wel levensgevaarlijk, niet alleen voor uw kunstenaar op de planken, maar voor alle kunsten en het is evenzo moordend voor het gevoelige menskind, dat hunkerend het geestelijke contact wenst te bezitten.

Duizenden kunstenaars gaan dan ook te gronde, de bezieling zoog hen leeg. Al die mannen en vrouwen zijn door de astrale persoonlijkheid bezeten. Alléén de geestelijke graad kan hen daarvoor redden, die kunstenaars zijn evenwichtig en dienen! De anderen gaan door hun kunst naar de mis-maaktheid en verongelukken in een duister bestaan. Boekdelen zijn hierover geschreven, de werkelijkheid van hun ondergang is aan deze zijde te zien als een helbewoner!

En voor het mediumschap is dit beleven één wet, ook het medium moet

bewijzen afleggen of het zich staande kan houden. Het medium heeft het duizendmaal moeilijker dan alle andere kunstenaars of wie dan ook op de aarde, dit leven móét loskomen van zichzelf en toch de eigen weerstand behouden, eerst dan verkrijgt de geestelijke gave de vooruitziende blik en het geestelijke opbouwende karakter, dat gij zo begeert en dat wij eisen.

Vanuit ons leven voert de éne persoonlijkheid u naar de duisternis, de andere naar het licht, naar de reine geestelijke liefde, die ge als kind kunt bezitten en waarvan uw hart dan vol is, en welke liefde meer lijkt op het blijde, verwachtingsvolle uitzien van de moeder naar haar kind, dan op het bewuste beleven van de volwassen mens, die zichzelf voelt. Het goede redt u, het kwade breekt u af en ge hebt dit zelf in handen!

Een van mijn broeders vervaardigde kleine tekeningetjes, nietszeggende, onooglijke krassen, en schiep erdoor een machtig geestelijk bewijs. Voor deze communicatie had hij zijn instrument ontwikkeld. Voor andere doeleinden was het aardse medium niet geschikt, want dit leven zweefde tussen de tweede en derde gevoelsgraad en was dus voor de vierde niet te bereiken. Wat Gene Zijde door dit leven bereikte, waren getekende levensproblemen. En die tekeningen vertolkten het waarachtige gebeuren zó scherp, dat ze onmiddellijk werden herkend door de achterblijvenden en nu als bewijs dienden.

Een medaillon bijvoorbeeld met een kruisje over het heilige hart, daarnaast een kettinkje, werd niettemin dadelijk herkend door een van de aanwezigen, die uitriep:

„Dat is van mijn moeder!”

Deze man kreeg nu door de meester van het medium een bewijs van het voortleven. De parapsycholoog zegt: telepathie! Wij zeggen, dat is best, maar we overtuigden duizenden mensen erdoor, waaronder zelfs de Koning van het volk, waartoe het medium behoorde, en velen van diens hofhouding. Allen kregen bewijzen van hun geliefden en aanvaardden deze onvoorwaardelijk. Er werd een kleine plas getekend, waarin enige waterlelies, alles even onbeholpen. Voorts poppetjes, zittend op een bank, en iets verder een spelend kind, leeftijd vier jaar. Achter dit alles het grote slot, even slechts aangetipt, iets verder weg een stel paarden, gespannen voor een koets. Wat is het? vraagt men zich af. Eén moeder wordt lijkwit en toen ook nog de naam geschreven werd van haar verdrongen kind, zonk ze bewusteloos ineen. De gehele hofhouding aanvaardde! Onbeholpen werd alles vastgelegd, alsof een kind op school voor zichzelf iets neerkraste, maar toch werd nu het menselijk hart zo diep geraakt, dat de persoonlijkheid bezweek. Deze moeder aanvaardde en begreep, dat haar kind leefde!!!

Voor andere mensen werden dergelijke tekeningen gemaakt. Op een seance werd door de geestelijke controle van het medium, dat bewust alles volgde

en alleen zijn hand leende aan de geest, een trouwring getekend, voorts een stuk muur en tegen de muur een ladder, waaraan een vet varken was opgehangen. Enthousiast roept iemand uit het gezelschap:

„Dat heeft met mijn grootvader te maken.”

De grootvader had bij het voederen van de varkens zijn trouwring verloren. Hij vermoedde waar en slachtte onmiddellijk het varken, daar hij voor geen geld de ring kwijt wilde. De ring kwam tevoorschijn. Dat kon alleen zijn grootvader weten, niemand anders in ons leven. Telepathie? We kunnen u geen andere bewijzen geven, ook al moeten we soms van de gedachteoverdracht gebruik maken, willen we sommige gegevens doorgeven en vastleggen. Het medium tekende nu bewust en wel door de geestelijke inspiratie. Hierdoor werd de kloof tussen beide werelden overbrugd.

Het medium tekent een mens met één been. Hij is nog niet gereed, als de aanwezigen al mogen toetreden. Een jonge moeder weet dan, dat het op haar moeder slaat. Twee stokjes zijn het, het ene is langer dan het andere, er is een rompje op geplaatst en het hoofd, twee uitstekende houtjes als armen en klaar is de tekening. De andere was weer ingewikkelder.

De aanzittenden mogen niet om het medium blijven staan, eerst als de tekening gereed is mogen ze komen kijken. Het medium zit dus iets verder aan een tafel en komt onder inspiratie. Hij tekent weer een popje, liggende in een bedje, ernaast een stuk mat, ook daar staat een mens op en nog een poppetje, dan tekent hij een wiegje ondersteboven. Klaar is de tekening. Op hetzelfde ogenblik bezwijmt weer een vrouw en weet van dag en nacht niet meer af; haar kindje, dood geboren, spreekt toch tot de moeder op aarde. Telepathie?

De wetenschap is reeds jarenlang bezig het kind met het waswater weg te smijten, toch moet dat eens ophouden of het leven staat stil. Raak en alleszeggend was de tekening. De omgekeerde wieg spreekt van het doodgeboren kindje en de man en het andere popje zijn de dokter en de vroedvrouw. Scherper kon het niet, onmiddellijk werd de nietige tekening begrepen. Deze nietszeggende krassen straalden een ongelooflijke kracht uit. Reine bezieling en de „alwetendheid” van Gene Zijde? Mis, het reine liefdecontact van twee zielen en een simpel bewijs van het voortleven, het willen zeggen aan de aarde: „We leven!” Maar niets meer en ook niets minder. Al die mensen werden op deze wijze van Gene Zijde overtuigd en met hun geliefden verbonden. Totdat het medium hogerop wilde en het machtige contact voor Gene Zijde verloren ging. Hij kreeg het verlangen naar hogere kunst, maar bezat er het gevoel niet voor en sloot zichzelf nu voor de geestelijke communicaties af. Dit onbedorven kind kreeg door het verlangen contact met iets anders, was er gevoelig voor, maar had tevens de wetten tussen leven en dood te aanvaarden waarvoor hij niet gereed was. De kleine geestelijke boodschappen had-

den enorme betekenis, de andere kunst waarnaar hij verlangde geen enkele. Toen hij dat ging begrijpen was het net te laat.

Anderen probeerden het ook, dat krassen kan elkeen. Ze zetten zich neer, legden de in hen komende gedachten vast, maar fout. Geen mens weet wat het betekent. Moed houden en verdergaan. Maar nu is het moedhouden nietszeggend, heeft geen betekenis voor dit tekenen. Ze zijn niet te bereiken, deze mensen, duizenden hebben het geprobeerd, maar konden zich niet leegmaken. Het volkomen leegzijn is nu de aangewezen weg, die u regelrecht in de armen van de geestelijke gave voert. Maar deze mensen gingen niet één weg, doch bewandelden allerlei zijwegen zelfs kronkelpaden, en verloren zich in deze doolhof. Hierin is maar één weg te bewandelen, eerst dan kan dit ogenschijnlijk nietige, maar grootse contact tot stand komen door Gene Zijde, óf ge denkt zélf! En die gedachten hebben generlei betekenis.

Nu wilden velen van deze mensen via de telepathie naar het geestelijke contact, maar het ging niet. Dit is dus de bewuste telepathie. Deze wil gedachten overnemen, maar die gedachten hebben geen betekenis en komen uit het eigen verlangen voort, om dit contact te bezitten. Niet één bewijs, dat ook maar enige betekenis had, werd getekend. De telepathie liet hen in de steek, ze waren er niet geschikt voor. Duizenden van deze mensen hebben het geprobeerd, géén van hen kreeg het contact, want ze waren niet volkomen leeg. Onze ene kracht werd nu ook afgemaakt en men vond alles kinderachtig; een wereld, die bewijzen wil geven van haar bestaan met nietszeggende krassen, die alléén voor makkelijk in zwijm vallende moeders en hysterici betekenis hebben, is onzinnig, heeft geen zeggenschap ...

Alléén de onbewuste telepaat schept voor zichzelf het wonder, vindt de naald terug, waar het ding zich dan ook bevindt, maar hij handelt bewust en hij heeft als medium ontvangen. Wie dit tot stand kan brengen als mens op aarde is een genie. Straks komen wij uw telepaat tegen en leert ge hem kennen. De hoogte van het medium wordt door hem niet bereikt, want nu spreken andere gaven tot het menselijke bewustzijn, de helderziendheid en helderhorendheid hebben met deze tekenende gave verbinding. Hiervan weet uw parapsycholoog weinig af, want ook hij kent zichzelf niet.

Het tekenen in deze toestand is dus het volkomen overgeven van het medium, van het gevoelsleven, en dat moet nu op volle honderd procent geschieden of deze inspiratie kan niet ontvangen worden. U ziet echter, wat de geestelijke inspiratie vermag. Onfeilbaar worden de gedachten opgevangen en neergetekend. In deze toestand leefden al de oude meesters, al uw grote dichters en schrijvers, die voor de mensheid een taak hadden te volbrengen.

Ik zei u reeds, het tekenen door dit medium ging een tijdlang goed, maar toen schold men zijn krabbeltjes (uit) voor onecht gedoe en de man kreeg

het verlangen om waarachtige kunst te ontvangen. Zijn minderwaardigheidscomplex groeide en hij kon er zich niet van losmaken. En nu kon zijn controle hem ook niet meer bereiken. Op hetzelfde ogenblik was het reine contact verbroken en was het bewijzen geven voorbij. De geestelijke leider zag zich thans voor verlangens naar schilderkunst geplaatst, maar hierin was het medium niet te bereiken en dus trok die geest zich terug. Nu gebeurden er eigenaardige dingen met het medium. Eerst later leerde hij deze goed kennen en beter begrijpen, maar toen was hij als een wrak.

De meester, die een jarenlange ontwikkeling had opgebouwd, waarvan het medium in het begin niets wist, want toen de geest zich aan hem manifesteerde, was deze ontwikkeling juist ten einde en hij kon beginnen, moest thans aanvaarden, dat het eigen-ik van het instrument hem overheerste.

Het medium wilde schilderstukken ontvangen, hoger gaan in kunst, doch wist niet, dat hij dit gevoel niet bezat. Een andere astrale persoonlijkheid kwam tot hem, schilderde door hem. Maar deze had andere bedoelingen. Hij schilderde nu een weitje en een hekje. Bomen en lucht werden maar even aangegeven, ze hadden in zijn schilderij geen betekenis, de symboliek sprak uit het hekje. De mens moest eerst dat hekje openen, zo luidde de verklaring, eigenlijk overwinnen, eerst dan kon het ruimtelijk verdergaan beleefd worden. Een landschap dus zonder bezieling was het, enkel verf. Dit schilderen werd een gevaar voor de man, zou hij spoedig bemerken. Zijn vrouw voelde het al heel snel. Haar man was niet meer dezelfde. Hij deed zenuwachtig en was ineens heel hartstochtelijk geworden en hij liet haar geen seconde meer met rust. De stukken wilden niet hogerop, hij vloekte en begreep reeds zijn machteloosheid. Dit maakte hem razend. Intussen zette hij zich weer neer om die kleine veelzeggende dingen van vroeger neer te tekenen, want hij dacht nog steeds, dat zijn leider naast hem stond. Er kwam nu schrift, hij schreef nu door middel van Gene Zijde, dacht hij, maar alles bleek fout te zijn. Niets deugde ervan, van schrift noch tekeningen. Dit maakte hem nog woedender.

Zijn vrouw, die hem op zijn fouten wees, kreeg op een morgen zo'n klap, dat ze een hersenschudding opdeed. Razend trapte hij al de geschilderde symbolieken tot puin en daarna hing hij zich op. Het lagere kreeg door een doodgewoon schilderij als contact de overhand en vernietigde dit leven, na zich eerst door de persoonlijkheid te hebben uitgeleefd. Hierin moest het medium zijn eigen zwakte aanvaarden. Voor velen was nu alles duivelswerk. Maar de astrale wetten eisen beleefd te worden én het gereed zijn!

Het zal u duidelijk zijn, dat deze eigen verlangens van het medium de splitsing betekenden van het gevoelsleven. Hierdoor ontstond de verzwaking in gevoel en was hij niet meer in staat zich als voorheen te geven. U

ziet, hoe het kruis en bord beleefd moet worden, hoe het ontvangen van het tekenen moet zijn, wanneer uw eigen gevoelsleven overheerst. Maar één gedachte uwerzijds ingesteld op het tekenen of op verlangens naar hoger, is voor ons het geestelijke halt.

Onze mediums in handen van een geestelijk meester hebben niets te willen, wij denken voor hen tijdens ons eenzijn of we staan machteloos en verbreken het eigen denken en het geestelijke contact. Gene Zijde verlangt onvoorwaardelijke overgave. Als dit medium nu de derde graad had bezeten, was de waarschuwing van deze zijde tot hem gekomen, maar die kon thans niet ontvangen worden. Hij stond op de drempel van de derde graad en voelde zich niet in staat het tekort aan gevoel aan te zuiveren, zodat het instorten volgde. Hoe scherp de astrale, de occulte wetten reageren op uw gevoelsleven, moet u thans toch wel duidelijk zijn. En dat geldt voor alle gaven en graden. Wie de eigenlijke graad als geestelijke gave niet beleven kan, staat nog steeds voor zijn eigen persoonlijkheid. En die wilskracht, dat denken en voelen, die bewuste persoonlijkheid moet overwonnen worden. Zeg nu zelf, hoe uw contact voor het tekenen is, voel hieraan hóe ge tekent, en ge hebt dit alles begrepen!

Zelfs de derde graad tekent en schildert nog steeds onder inspiratie en staat voor dezelfde gevaren. De vierde graad is de trance en dit medium in goede handen is onfeilbaar vrijgemaakt indien dat leven dienen wil. Deze graad kan echter stoffelijk ingesteld zijn, maar dan is er alweer geen sprake van dat wij door dit leven iets tot stand kunnen brengen, want het heeft afstemming op een duistere sfeer. Dat zegt dus, dat ge als mens de sensitiviteit kunt bezitten in een dierlijke toestand. Nu staat ge voor het lagere open en dan gaan wij vanzelfsprekend niet op u in. Het zegt u tevens, dat mediums geen heiligen hoeven te zijn, maar niettemin eisen wij van hen reinheid van geest. In een mestput leeft het verdorven-ik. Wij eisen van het medium, dat het zichzelf op gezonde bodem plaatst en dat het medium zichzelf zuiver houdt van alles, wat hem naar het stinkend moeras kan voeren!

Wij verlangen – zoals ik reeds eerder opmerkte – de volle overgave en het willen dienen, of u werkt ons in alles tegen. Dit zijn de wetten voor het tekenen en schilderen en voor al de gaven, uw deemoed is onze wijsheid en onze wijsheid is voor u de verpersoonlijking van de astrale wereld, die hier achter ligt, maar eeuwigdurend leeft. De volwassen mens in deze toestand is gereed om geestelijke producten te ontvangen. De grote mediums zijn als kleine kinderen, hun gevoelsgraad is volwassen, maar de persoonlijkheid blijft jeugdig en eerbiedig, eist zelf niets. Nu er staat geschreven: „Laat de Kinderkens tot Mij komen, want hun behoort het Rijk der Hemelen,” maken wij van dit gevoelsleven gebruik en trekken dit kind in onze hemel op en later in vele

andere hemelen, zodat de wijsheid ervan op aarde wordt gebracht. Door dit kind ontvangen wij het geestelijke éénzijn.

Christus bedoelde, dat het volwassen voelend en denkend wezen zichzelf als mens niet kan overwinnen en Hij nam daarom Zijn grote Apostel-kinderen tot zich. De man met verstand had Christus niet kunnen volgen. De kinderlijke gevoelens voeren u buiten uw eigen-ik, brengen uw leven naar Gene Zijde en daar kunnen wij dan de diepte van ons leven aan u en duizenden anderen schenken. Het medium, dat gelijk een kind is, treedt door het mediumschap het „Koninkrijk Gods” binnen en dit kan alleen door te dienen!

Tal van mensen komen nu tot tekenen en voelen zich heel gelukkig, want ze zijn mediamiek. Nu is er geestelijk contact. Maar het nuchtere en koele verstand zeggen deze tekeningen niets. Dit is geen kunst, oordelen ze, een kind kan het. Ik wil u hierdoor laten weten, dat dit soort tekeningen alléén voor uzelf waarde hebben.

Eén mens van de vele honderden bezit waarlijk dit gezonde contact. Want weet ge wat hiervoor nodig is? Het Apostelschap van het kind. Hebt u dat? Is in u het geloof dat door alles heen gaat? Wilt u weten, hoe het echte medium is? Dit kind in onze handen is het waarachtige christenkind, het kind, dat geloof heeft, voor Christus onvoorwaardelijk de brandstapel betreedt, zich overgeeft aan hogere machten, maar dat daarenboven een krachtige persoonlijkheid is. Dit kind is de zoete hoop voor ons leven, de steen voor het opbouwen van de astrale werelden, het is een deeltje van het waarachtige protoplasma, het heeft lief, is scheppingsvol!

Dit kind put uit de levensaura, die door Christus de inzegening beleefde en geheiligd werd, is gereed om de slagen, die het te verwerken krijgt, te kunnen opvangen, maar wordt door ons afdoende beschermd. Dit leven is onvoorwaardelijk in woord en gedrag, is ingesteld op ons leven en voelt zich vrij van leugen en bedrog, is een kanaal van het zuiverste water, bezit de opstanding voor het eigen leven en de levensgraad, die het vertegenwoordigen moet. Voor God en onze wereld is dit leven het geopende leven. In dat leven treden wij binnen en niet één karaktertrek sluit ons voor het éénzijn met deze persoonlijkheid af. Dit kind volgt Golgotha, werkt aan zichzelf, maar voelt zich gedragen door het eeuwige leven, waaruit voor hem het scheppende licht tevoorschijn is getreden. In het diepe zijn van dit leven ligt alles, wij gaan door dit gevoelsleven heen en het leven volgt ons, geeft zich aan ons over, kijkt zelfs toe en is toch niet in staat om zelf te denken; dit kind ligt neergeknield aan de voeten van zijn meester. Steeds is dit kind gereed om het leven van God te kunnen opvangen! Dit kind vergelijkt steeds, wikt altijd het goede en het kwade af en is, zoals Christus heeft gezegd, het leven, dat in niets tegenstand ondervindt bij het betreden van het Koninkrijk Gods.

Hebt ú dit alles, zo ja, dan kunnen uw familieleden door uw eigen bewustzijn geestelijke tekeningen maken en hebt u een lieflijk gezegend contact. Indien u het niet hebt, ligt dat aan uzelf en bent u niet geschikt voor deze communicatie.

De hoger bewuste kan aan dit contact niet beginnen, of zijn leven staat stil. Ik zeg u daarom dan ook, dat dit contact voor u zélf is en voor geen mens anders, omdat uw leven geen doorgangshuis kan zijn.

Velen tekenen, omdat ze het gaarne willen: de één uit geloof, een ander door het verkregen bezit en omdat hij altijd al aan tekenen gedaan heeft, anderen weer door het beroemde onderbewustzijn. Zij putten hun kennis uit het eigen verleden, omdat het dagbewuste ik niets te schenken heeft. En deze mensen staan voor veel gevaren, omdat ze zélf tekenen en soms gevoelig zijn, ze staan nu in de gevarenwereld van Betje. Sommigen zijn sensitief, maar missen 't verlangen om tot geestelijke eenheid te komen. Dit nu is hun eigen bescherming. Tekenende en nemen wij waar, dat het kwaad staat te wachten, dan zullen uw vader, moeder of wie dan ook nimmer door u tekenen, want zij zouden u bewust naar het krankzinnigengesticht voeren. Die narigheid voorkomen zij, juist door niet tot u te komen. U bent dus zelf schuld aan uw ondergang.

Zij, die deze sensitiviteit niet bezitten, tekenen bewust, en nu spelen hun geloof en godsdienstig gevoel de overheersende rol. Ze maken hun kruisjes, kleuren er wat bij en zie, hun symboliek is gereed, vader, moeder, zuster of broeder heeft weer eens iets geestverheffends getekend, maar alles is door het eigen verlangen ontstaan. Eén karaktertrek, die niet door de reine liefde van de persoonlijkheid geestelijk gevoed wordt, verbreekt nu deze communicatie en blijft overheersend voor de rest van al de eigenschappen, blijft het verband storend beïnvloeden. Is dit duidelijk of niet? Het zegt u, dat ge volkomen moet zijn in het geestelijke overgeven. Maar reeds bij uw eerste oogopslag na de geboorte denkt en voelt u zelf en schakelt ge de astrale persoonlijkheid volkomen uit en eerst indien het passief zijn in u is, kan het astrale weten uw deel worden. Diep en waarachtig spreekt Gene Zijde tot uw leven, maar dit spreken eist non-activiteit!

In de stilte van uw eigen leven ligt het grote raadsel. Wie ernstig daarin wil afdalen volgt de geestelijke weg, want wij hebben het eigen ingraven moeten leren. Dat wil zeggen, dat ge u zelf ondersteboven en het binnenstebuiten moet keren, wilt ge een duidelijke analyse van uzelf kunnen maken. Eerst dan zijt ge gereed om de sprong in de ruimte te wagen en kunt ge verzekerd zijn van een goede afloop en behouden thuiskomst. En als ge dan zover met u zelf gereed bent, moet u ons leren eerbiedigen. Wij houden immers niet van uw hondenleiband, en staan maar niet iedere seconde van de dag klaar

om op uw eerste sein toe te snellen en u onze wijsheid mee te delen, we zijn er niet voor te vinden om u als versnapering te dienen. We zijn astrale Goden geworden, ook al blijven wij het Kind van onze Vader in de Hemel. De Godheid leeft in ons en dat, mijn zuster of broeder, gooien we zomaar niet voor zo'n tekening te grabbel.

De wetten van ons leven roepen u dus veelzijdig het geestelijke halt toe, waaraan ge u moet overgeven, anders komt van al dit tekenen en schilderen niets terecht. Gegevens zijn u dan niet te schenken, alles staat op losse schroeven en wel door uw eigen onbeholpenheid. Gevensgezind is ons leven, zei ik u reeds en daarmee bedoel ik, dat het God heeft behaagd aan Zijn Kinderen alles te schenken, wanneer zij de chaos in zichzelf hebben overwonnen. Godenwijsheid is alléén door liefde te ontvangen, weet ge?

Wat is er nu te bereiken? Dát wat ge zelf zijt en het gevoel dat ge bezit, zal het bepalen. Ook al bidt u nog zoveel, het helpt u toch niet, ge vraagt naar zaken en dingen, die uw huis moeten voorbijgaan, omdat ge ziek neerligt en men weet, dat ge niet open zult doen. Waarlijk, zo is het! Anders gezegd, God komt alléén tot het natuurlijke kind! Maar dat kind is dan volkomen opgewassen tegen al de narigheden van het leven, is het wandelende lichtje waarop wij steunen en waardoor we in de sfeer van de aarde onze weg verlicht zien. Want bij u op aarde is het duister. En in dat duister leven duivelen en die moet ge van harte vrezen, ze voeren uw leven naar de onnatuurlijkheid, naar het huis zonder licht.

Wat is het? Altijd weer uw krankzinnigengesticht. Ge volgt Betje. En die narigheid willen we voorkomen, we voelen er niets voor om ons telkens weer te moeten ingraven, ook al deden we iets goeds, toch was die ellende te voorkomen geweest, indien Betje had willen luisteren naar de stem van haar eigen geweten. Die stem hamert naar de welsprekendheid van haar gevoel, maar die deuren bleven gesloten.

Wilt u ondanks al deze gevaren toch het geestelijke contact, heb dan geduld en vraag nimmer één woord van ons voor uw aardse leven, want wij kunnen dat woord toch niet door uw gevoelsleven vastleggen. Ge moet alléén willen tekenen en wel op een vastgesteld uur. De moeilijkheden van het kruis en bord moeten door u overwonnen worden. Ik zeg u tevens: liefde overbrugt alles, liefde is overheersend in alle graden, liefde zegeviert altijd, als ge tevens de nodige kracht bezit, opdat Gene Zijde zich volledig openen kan. Ik ontnem u niets, als ge dat maar wilt aanvaarden. Ik ben echter gekomen om u de wetten van ons leven te tonen en u die grondig te verklaren, omdat de meesters het aan mij hebben opgedragen. Niets ontnemt Gene Zijde u, maar we willen van u het zelfbewuste kind van God maken. U zult er alleen dankbaar voor kunnen zijn, want we voorkomen, dat ge bij vergissing uw

huis in de hel bouwt.

Zo ge iets bezit voor het contact, trekt uw geliefde daardoor een geestelijke muur op om te voorkomen dat anderen uw leven bezoedelen.

Het schrijven staat hoger dan het tekenen, omdat het tekenen eenvoudig is en het schrijven meer intellectualiteit vraagt. Er zijn honderd tekenmediums tegen één schrijvend instrument, maar ook deze kan nog het eigen handwerk beleven en zélf bezig zijn. Het gevoel voert u in de occulte wetten, de gaven in de verschijnselen. Als u dit maar nimmer wilt vergeten.

Straks komen wij de charlatans tegen, de helderzienden en toekomstvoorspellers, uw psychometristen, die door ditzelfde gevoel helderzien. U ziet, u bent nog steeds eenvoudig, zij nemen álles tot zich, willen álle gaven bezitten. Ook die mannen en vrouwen zullen we volgen en ik verzeker u nu reeds dat ge hen goed zult leren kennen, want hun levens zijn geopende boeken voor ons, waarin we kijken en waardoor we veel wijzer zijn geworden. Uw tekenstift bezit nog altijd de kern van uw eigen uitstraling, ge hebt u niets te verwijten, maar zij alles. Deze mogelijkheid van gevoel, geachte lezer, bezit ook uw hond en kat, en hierdoor zijn er zoveel mensen die zich mediamiek voelen. Het bewuste geestelijke contact staat dus voor deze gevoelsgraad niet open. Het tekenen en het beetje schilderen kunnen nimmer een hoogte bereiken, omdat wij de gave niet tot ontplooiing kunnen brengen.

Het volle oplossen van het medium voor de eerste graden – zei ik in een vorige beschouwing – is als voor uw aardse kunstenaar. Ook hij kan het volkomen oplossen beleven en bereikt nu kunst. Hierin wordt het álles beleefd. Nu is er niet één gedachte, die tegenwerking biedt, de persoonlijkheid is kunst geworden, zijn dagbewuste ik wordt in hetgeen hij wil uitbeelden opgetrokken.

Een landschapschilder is buiten, hij legt de natuur vast, weide met koetjes, bomen en lucht. Het is prachtig weer, de zon staat hoog aan de hemel. De koeien liggen te herkauwen, hij legt dit vredige beeld vast en kijkt na geruime tijd op als ontwaakt hij uit een diepe slaap. Hij bekijkt zichzelf en ziet, dat het gestortregend heeft. Het water druipt uit zijn kleren, drijfmat is de man. Tegen vrienden zegt hij later:

„Ik ben nog nimmer zo diep in inspiratie geweest en zal het ook nimmer weer beleven.”

Deze kunstenaar ging voor honderd procent in zijn kunst op. Maar dit is geen inspiratie, het is het alles inzetten van de eigen persoonlijkheid. De inspiratie leeft aan onze zijde, wij kunnen de stoffelijke mensen helpen, door dit leven in de kunst op te trekken. Alleen de allergrootsten keren in het alles geven terug, omdat ze deze concentratie en gevoelskracht bezitten. De landschapschilder voelde echter, dat dit beleven iets wonderbaarlijks betekende.

Zijn schilderij was ineens af. De man had een studie willen maken en stond nu voor een waarachtig kunstproduct, in hoogste graad geschapen. Dit nu is levende kunst, men voelde en beleefde het herkauwen van de dieren, de heilzaamheid van het groene gras en vanuit de hemel straalde het verzadigde levenslicht naar de aarde, een stuk kunst, dat nimmer aan kleur en kracht verliezen kan en blijvend is.

U ziet, dit is het beleven van de eigen persoonlijkheid, maar heeft met de geestelijke inspiratie niets uit te staan. In deze toestand scheidt het aardse gevoel kunst, het medium kan alleen ontvangen. Ook de aardse gevoelsgraad loste volkomen op. De eerste graden voor de kunst én het mediumschap, het is alles eigenlijk één beleven, één wet, met dit verschil, dat de één zelf scheidt en de ander zichzelf moet kunnen verliezen om kunst te ontvangen. De geestelijke graad staat voor ons leven open. Hierin leven slechts enkele schilders, omdat het merendeel zélf wil schilderen.

Een ander aards schilder met gevoel voor ons leven stond open en gaf zich geheel. Zijn eigen kunst had een hoogte bereikt, toch voelde hij de geestelijke inspiratie, die zou thans buiten zijn eigen bewuste scheppen worden toegepast, dus in halfwakend bewustzijn. Toen men van deze zijde waarnam, dat toch zijn leven enigszins overheerste en de geestelijke kunst zou belemmeren, sloot men ook de eigen tegenwerking volkomen af. In volslagen duisternis zou nu geschilderd worden. In deze toestand ontving de schilder toch door de geest prachtige stukken, die allen geestelijk de ijlheid van ons leven vertolkten. Deze schilder werd dus uitgeschakeld. Toch maakte de astrale meester van zijn gevoelsleven gebruik en legde zijn eigen producten door dit leven vast.

De meester aan deze zijde, die zijn aards leven in kunst had volbracht, wilde vanuit ons leven schilderen om zich in de occulte wetten te bekwamen. De kunstenaar beleefde nu het schilderen als het medium in trance, voor het medium is het een slaap, voor hem de duisternis. Het medium in trance weet tijdens het schilderen van dag noch nacht af, de schilder bleef bewust en onderging nu toch de gave voor het schilderen, die door zijn gevoelsleven tot stand kwam. Maar de geestelijke meester bleef vanuit zijn eigen leven de aardse duisternis overheersen, want hij is een geest van het licht; een demon is hiertoe niet in staat. De geestelijke graad staat dus alléén voor ons leven open. De kunstenaar zocht het astrale leven, hij is eigenlijk een medium, men had van hem een instrument kunnen maken. Leefde hij in één van de lagere graden voor het gevoelsleven, dan had de astrale meester hem niet kunnen bereiken, de astrale wetten riepen ons hierin het halt toe.

Ook het oude Egypte heeft onder inspiratie en de psychische trance kunst beleefd. De tempels zijn door de priesters beschilderd, de wijsheid door hen

in hiërogliefen vastgelegd en versluierd, want elke priester was voor het schilderen en tekenen gevoelig. Maar ook onder hen leefden slechts enkele groten en die waren de trancemediums.

Wanneer wij in trance schilderen is het gewenst en daarbij dringend noodzakelijk, dat het medium van kunst geen begrip heeft, zijn handen er dus verkeerd voor staan en het bewustzijn duidelijk negatief ingesteld is, indien dit niet het geval is zal het gevoelsleven stoornissen scheppen. Dit eigen bezit van het medium is voor ons een onoverkomelijke kloof.

In het begin is het niet mogelijk voor ons op volle kracht te werken, langzaam maar zeker wordt de communicatie opgebouwd, daar alle stelsels overwonnen moeten worden. Iedere zenuw houdt ons de eigen wetten voor, waarnaar wij moeten handelen, zodat het centrale zenuwstelsel wordt uitgeschakeld. Wij ontwikkelen hierdoor de bewuste en onbewuste trance voor het innerlijke en stoffelijke leven. Het lichaam van het medium is nu in slaap en toch tegelijk wakker, wat voor het organisme het half wakend bewustzijn is. Wij schilderen door het organisme, dat door het medium verlaten is. Het medium geeft ons vijfentwintig procent bewustzijn om het lichaam in leven te houden, want door de uittreding zou het in slaap vallen. En die slaap moeten wij voorkomen en hier is die ontwikkeling voor nodig. We staan nu voor vele problemen, die door ons overwonnen moeten worden. Als voor het schrijven in trance reageert nu het organisme, niettegenstaande het medium één toestand beleeft, is toch de werking weer heel anders en deze moet beleefd worden. Het medium blijft door een fluïdekoord met zijn lichaam verbonden, als dat breekt treedt de dood in. Door dit koord stroomt de vijfentwintig procent levensenergie. Het uittreden geschiedt als volgt. Het medium heeft alles gereedgelegd, het doek staat op de ezel, het palet ligt met de penselen gereed en nu is het afwachten. Het medium is meestal helderziend en helderhorend en weet dus reeds van zijn meester, dat er geschilderd zal worden. Hij heeft nu gelegenheid zich op het gebeuren in te stellen. Voor het medium is dit instellen het volkomen leegmaken van het bewuste ik. Meer hoeft hij niet te doen en nu komen wij tot hem.

Als ik moet schilderen, begin ik me in te stellen op het gedachtenleven van het medium. Ik daal in zijn leven af, maak me één met enkele karaktereigenschappen en zo kom ik reeds tot gedeeltelijke eenheid, om iedere tegenwerking te voorkomen. Doordat ik met de persoonlijkheid in contact treed, kan ik het stoffelijke lichaam reeds aanvoelen en ik stel mij nu op het zenuwstelsel in. Ben ik daarmee tot eenheid gekomen, dan concentreer ik mij op de zonnevlecht van het medium, ik neem nu langzaam het gedachtenleven over en ga nog steeds bewust het medium overheersen. Nu zouden we onder inspiratie kunnen werken, want wij gaan hier doorheen om tot de

trance te komen, maar ik moet dieper afdalen en kom thans tot de persoonlijkheid van het medium.

Omdat het medium volkomen leeg is, is mijn afdalen het zuivere smelten van onze aura's en komen we van gevoel tot gevoel tot de geestelijke eenheid. Rustig stel ik mij op het bewustzijn van het stoffelijke raderwerk in, de organen komen onder mijn concentratie, dus denkkraft, en nu moet het innerlijke leven van het medium de stelsels loslaten. Het dagbewustzijn zinkt weg, het medium komt vrij, maar blijft door de vijftienvintig procent één met het organisme. Het medium voelt zich buiten het organisme rustig en fit, voelt niet meer de aanhang van het stoffelijk leven en glijdt nu de astrale wereld binnen. Het staat thans voor de astrale wetten, leeft erin en weet geen raad met zichzelf. Nu komt zijn meester hem te hulp.

Het medium kan thans wakker blijven of inslapen. Wil de meester nu, dat het medium in die tijd iets anders beleeft, bijvoorbeeld de astrale wetten, dan voert hij hem hierin. Het instrument leert nu het astrale lopen, het is los van de aarde, heeft de zwaartekracht afgelegd en zwaait naar links en naar rechts, omdat zijn instellen nog niet geestelijk is. Het medium moet zich dus het concentreren eigen maken. De meester houdt hem wakker, maar dat wakker zijn duurt slechts enkele seconden, dan reeds voelt het medium zich doodmoe en valt in slaap, omdat het organisme in slaap is. Die kracht moet overwonnen worden, wil de meester het medium in zijn eigen wereld geestelijk voedsel kunnen schenken, dat door hem als wijsheid naar de aarde gebracht moet worden. Is dat niet nodig, dan ligt hier de grens voor het schilderen en het medium blijft in slaap. Het astrale bewustzijn wordt dus niet ontwikkeld en de schilder maakt zijn kunst af. Als echter het medium in zich het vereiste gevoel en de kracht heeft om de astrale wetten te leren kennen, dan ziet de meester, dat het medium in staat is deze wetten te overwinnen en kan hij verdergaan om het hóógste te bereiken. Dat zijn de Grote Vleugelen. Nu wordt het medium opgeleid voor de astrale wetten, de psychische trance bezit dit grote wonder. Toch heeft de trance direct verbinding met de Grote Vleugelen, omdat het gevoel ervoor in het medium aanwezig is. Het gevoelsleven van het medium is reeds door de psychische trance op de Vleugelen ingesteld of de trance zou er niet zijn.

In het oude Egypte traden bijna alle priesters uit hun lichaam en dit was voor hen het hoogste tempelbezit, door het astrale bewustzijn konden eerst de Vleugelen ontvangen worden. Die Tempelstudie voerde hen dus in de occulte wetten, die het Westerse medium door een astraal meester beleeft. Deze mediums, die de psychische trance kunnen beleven – zei ik u reeds – hebben meestal voor Gene Zijde een taak te volbrengen. Nu Gene Zijde weet, dat het medium in ons leven tóch zou bezwijken onder het gewicht van de

ruimte, die beleefd wordt en waarvan het medium zich de wetten moet eigen maken tijdens het aardse leven, zal een meester niét aan deze ontwikkeling voor het schilderen beginnen, omdat er duizenden moeilijkheden overwonnen moeten worden. Het is hierdoor, dat er zo weinig trancemediums zijn, we voorkomen thans de massaproductie en kunnen toch maar het schilderen beleven, waarvan men denkt, dat het medium er het talent voor heeft. Heeft de astrale meester echter een grootser plan en kan het medium die wetten verwerken, dan krijgt het aan deze zijde onderricht van zijn meester en kan de geestelijke ontwikkeling beginnen.

Wat hiervoor nodig is zou een boekdeel vullen, maar dat is nu de bedoeling niet. De meester van het instrument, door wie ik thans schrijf, had grote plannen. Hij bracht zijn instrument in het allerhoogste stadium voor het mediumschap, dat zelfs het oude Egypte niet heeft gekend.

Ons medium schildert, tekent en schrijft, geneest en is voor álle fysieke gaven geschikt. Het schilderen diende voor ons om hem verder te ontwikkelen en om door de gemaakte schilderijen de boeken te kunnen uitgeven. Zijn meester werkte dus aan verschillende mogelijkheden tegelijk. Door nu de gave van schilderen te ontwikkelen kreeg het medium kunst. Intussen ging meester Alcar aan Gene Zijde verder, bracht zijn instrument naar de hellen en hemelen, en bij aankomst op aarde werd de astrale wijsheid vastgelegd. De kunst moest nu dienen om die wijsheid te kunnen uitgeven, de meester wilde de boeken in eigen handen houden, zodat ze voor een minimumbedrag verkocht zouden kunnen worden en elkeen zich de boeken kan aanschaffen. Dat grote doel is bereikt en in korte tijd werden er tien boeken uitgegeven en in omloop gebracht.

Wij schilderen dus voor een groot doel of we hadden niet geschilderd, want we zijn niet van plan u als mens kunst te schenken en hierdoor uw leven op aarde in disharmonie te brengen. Duidelijk gezegd: we zijn niet van plan uw leven te koesteren. En dat wordt het, want ge kunt door het verkopen van deze kunst, die ge buiten uzelf om ontvangt, uw leven vergemakkelijken. Dat wordt nu voorkomen, geen geest van het licht schildert. Er leven duizenden aardse schilders aan deze zijde en al die mensen zouden gaarne weer door een medium willen schilderen. En toch gaat dat niet, ook al zijn er miljoenen mensen voor geschikt. Ik zal u in het kort een beeld geven hoe het mij, na mijn bewustwording aan deze zijde verkregen te hebben, verging, toen in mij kwam het gevoel om op aarde te schilderen.

Toen ik ontwaakte en met mijn meester het leven op aarde volgde, het gevoel in mij kwam nú die wetten vanuit dit leven door een medium te vertolken, vroeg mijn meester mij:

„Kent u het karma van de mens op aarde?”

„Het karma?” vroeg ik.

„Het oorzaak en gevolg, waarin de mens leeft en voor hetwelk hij naar de aarde is gegaan.”

„Ik begrijp u,” antwoordde ik. „Ik zou deze levens slechter maken, ik zou ...” en een visioen, dat mij nu gegeven werd, toonde mij aan, in welke toestand ik het aardse leven zou brengen. Het ik van deze persoonlijkheid zou ik niet naar omhoog, maar naar beneden brengen door mijn kunst en ik zou daardoor in strijd zijn met de astrale wetten. Mijn meester zei:

„Ons leven moet beleefd worden op eigen kracht. Wilt ge het hogere bewustzijn verkrijgen, tracht dan eerst op eigen benen te staan of het geestelijke gewin behoort u niet eens toe, het is door de krachten van anderen verkregen. Ons ééenzijn eist voor al het leven van God dat de wetten door de persoonlijkheid beleefd worden op eigen kracht of ge ontnemt de aardse bewustzijnsgraad de mogelijkheid om te ontwaken. Wij zouden geen ontwikkeling scheppen, maar de afbraak dienen.” Mij was alles duidelijk. Mijn meester zei nog: „Niet één bewuste aan deze zijde is ertoe in staat, ook al zou dat leven gaarne door de geestelijke gaven de wetten willen beleven. Het is het stilstaan op de geestelijke weg, het voorkomen van strijd, waardoor toch het ontwaken moet komen. De aarde heeft geen behoefte aan kunst, die eeuw is voorbij, en indien het nodig is, hebben de meesters het in eigen handen Moeder Aarde van kunst te voorzien, en niet wij op eigen kracht.”

Wanneer er geschilderd wordt op aarde heeft het dus astrale betekenis of er kan niet eens geschilderd worden.

Mijn meester liet schilderen om voor het medium de epileptische slaap te ontwikkelen, waardoor de Grote Vleugelen konden beleefd worden. Hierachter ligt de bewuste uittreding, maar de trance voert ons in die richting en nu kunnen al die moeilijkheden overwonnen worden.

Deze ontwikkeling heeft jaren geduurd, omdat we de stoffelijke slaap moesten overwinnen, waardoor de psychische trance beleefd werd. Straks volgen wij een magiër en leert ge uw slaap kennen en ga ik er dieper op in. De slaap heeft echter alle geestelijke gaven in zich, zo de mens geen slaap bezat, dan was het niet mogelijk om met de astrale wereld in verbinding te treden. Door de slaap bewandelen wij deze weg en eerst dan komen wij tot de occulte wetten.

Het medium, dat alleen schildert, ontvangt dus kunst voor een vast doel of Gene Zijde schildert niet. Het is hierdoor, dat er zo weinig goede mediums zijn.

Geestelijke kunst is symbolisch en vertegenwoordigt het leven aan deze zijde. U kunt steeds de reine gedachte en een graad van het gevoelsleven op geestelijke afstemming in die kunst terugvinden, want geestelijke kunst

dient voor de ontwaking. De geestelijke schilder interesseert zich niet voor het aardse tafereel, hij gaat hierdoor uit zijn eigen leven en dat is de bedoeling niet. Aan de geestelijke kunst ligt het bewustzijn van de schilder vast, door de astrale producten kunt ge uw eigen leven oprichten en voelt ge de drang van de voorstelling, die op de opbouw gericht is.

Geestelijke kunst moet verbinding hebben met uw innerlijke leven, wie hier niet voor gereed is, vindt er niets aan en loopt eraan voorbij, heeft geen oog over voor deze scheppingen. Doordat geestelijke kunst u terugvoert tot Golgotha, heeft ze voor het lagere bewustzijn geen betekenis.

Een hoger bewustzijn wil door de geestelijke kunst het aardse bewustzijn wakker schudden en terugvoeren naar het eeuwige leven. En dat is te bereiken, wanneer ook het medium voor ons leven openstaat. Een duistere ziel kan het aardse medium beïnvloeden, spoedig echter vergeet zij zich en treden haar eigenlijke gevoelens op de voorgrond, maar dan is het medium meestal volkomen leeggezogen.

Een geestelijk schilder wil door zijn kunst juist het aardse bewustzijn de heerlijkheid van ons leven schenken, zijn grote liefde jegens God vastleggen als zijn Schepper, waardoor hij het leven heeft ontvangen. In zijn kunst leeft de aura van het eeuwige bewustzijn. Die kracht straalt u tegemoet, zodat geestelijke kunst uw innerlijk leven kan verwarmen, uw leven stuwend bezielt en van uw woning een klein paradijs maakt.

Werkelijke schilder-mediums zijn zeldzaamheden. En toch geven zich duizenden ervoor uit. Maar tekenen en schilderen zelf!

Een medium in de handen van meesters zal eerst dan een grote hoogte bereiken en kunnen beleven, wanneer dit leven van kind af voor de geestelijke gaven is geopend. En grote mediums beleven deze genade. De grote mediums beleven het wakker worden voor de geestelijke gaven reeds in de moeder, dus al vóór de geboorte. De astrale meester maakt zich één met het leven van het medium en houdt het op zoveel procent wakker en nu kan het astrale gevoel, het bewustzijn van het vorige leven, niet inslapen. Onder het groeiproces geschiedt dit wonder, waarvoor astrale kennis nodig is of de meester zou deze stoffelijke ontwikkeling storen. Geenszins mag het lichaam aangeraakt worden door de bewuste concentratie van de meester of de tere weefsels worden in dit groeistadium belemmerd zodat er verlammingen zouden kunnen ontstaan. Een meester, die een dergelijk medium voor zijn taak op aarde heeft ontvangen, kent de wetten voor stof en ziel en weet hoe te moeten handelen. Het medium behoudt hierdoor dus de astrale gevoeligheid, die nodig is om tot grote hoogte te kunnen komen, want nu is de mediamieke sensitiviteit aanwezig. Wil een meester van deze zijde het hoogste bereiken, dan is dit losmaken van het gevoelsleven noodzakelijk.

In het oude Egypte werd deze verbinding vóór de geboorte steeds toegepast. Wanneer de hogepriesters de berichten hadden ontvangen, dat de Grote Gevleugelde geboren zou worden, werkten ze op de moeder in. Dat inwerken geschiedde dus door concentratie. Ze stelden zich op het innerlijke leven van het medium in en hielden het wakker, zodat de stoffelijke organen de astrale sensitiviteit niet zouden verzwakken. Zij waren reeds zover, dat ze begrepen, hoe de opgedane ervaringen uit het vorige leven door de geboorte en het één-zijn met de moeder volkomen konden wegzinken. Het grootste medium, dat in het oude Egypte heeft geleefd, kreeg door Gene Zijde een buitengewone opvoeding, zodat van deze zijde alles gedaan werd voor de gevoeligheid van het instrument.

Wat deze priesters voor de Grote Vleugelen hebben gedaan grenst aan het ongelooflijke. Toen de eersten de geestelijke wijsheid hadden ontvangen, ze eigenlijk niet hoger konden komen, men daar begreep, dat er een wonder moest geschieden, vroegen ze de astrale meester om raad en de nodige gegevens werden ontvangen. Deze heilige zitting is opgetekend, ik geloof echter niet, dat de Egyptoloog het in handen heeft gekregen, want al deze hiërogliefen, deze kostbaarheden, zijn door de geheime orde verborgen en voor ont-heiliging en ondergang behoed. De astrale meester, die het woord door een uitgetredene gesproken heeft, leeft nog aan deze zijde en wel in de zevende sfeer. Ik vertel u dus geen fantastisch verhaal, ook dit is de heilige waarheid.

Toen ze neerzaten, het medium het lichaam had verlaten, de eerste verschijnselen tot hen waren gekomen, die erop wezen dat het geestelijke contact met die andere wereld volkomen was, stelde de hoogste tempelpriester zijn vraag. Het was middernacht, de maan scheen helder van de hemel, heerlijke kruiden waren aangestoken en in hen allen leefde het grote verlangen met Amon-Ré tot éénheid te komen. De God van hun Tempel manifesteerde zich, de gebeden waren opgezonden, eerbied en reine meditatie kwamen over hen allen, de eenentwintig priesters uit de Tempel van Ré. Dan vroeg de meester:

„Indien het de goden behaagt, ons de Grote Gevleugelde te schenken, wat moeten wij dan doen, willen wij deze genade verdienen?”

Het was nu wachten op het astrale woord. Ze hoefden niet lang te wachten en het woord kwam tot hen.

„De God van al het leven kan u deze genade schenken. Wat hiervoor nodig is, hebt ge in eigen handen.”

„Zeg ons, grote geest, wat moeten wij doen?”

„De volmaaktste onder u geve zichzelf aan de Godin, hij zal ziende zijn en gezegend.”

„Gij hebt gezegd, te geven aan haar die gereed is?”

„Ik heb gezegd te geven aan haar, die gereed is het leven te ontvangen.”

„Gij kunt ons de gedachte geven wie van ons uw God zal mogen dienen?”

„Het is niet aan mij, een van u tot de goden op te trekken. Die het zal zijn, beleeft de aanraking op dit ogenblik.”

„Het zal zijn zoals u zegt, wij begrijpen.”

Het gesprek tussen het hoofd van de Tempel en de astrale meester gaat verder. Allen begrijpen wat er kan geschieden. Eén van de jonge priesters valt in trance, hij is als een kind, jeugdig lief en oprecht, de lieveling in de Tempel. Hij ligt nu in slaap, maar de zitting gaat door. De anderen blijven zich op het gebeuren instellen, het is niet geoorloofd de concentratie op de uitgetredene te doen verzwakken. Van Gene Zijde worden er berichten ontvangen. Een priesteres is in de Tempel, zij zal de jeugdige liefde ontvangen en de Tempel het nieuwe leven schenken. De meester aan deze zijde zegt, dat ook dat leven is aangeraakt, opgetrokken is en voor de goden ligt neergeknield. De naam van de priesteres wordt genoemd.

De jonge priester verwijderd zich in trance. Hij gaat heen en men weet waarheen hij gaat. Allen volgen hem nu in gedachten en zenden hem hun kracht, het heilige verlangen om haar dát te schenken, waardoor het leven aangetrokken wordt. De priester geeft aan de priesteres zijn eigen macht en kracht, de bevruchting komt tot stand.

Intussen ontvangt men gegevens, wat er gedaan moet worden. Allen beleven dit ogenblik. Zij smeken aan Amon-Ré om in dat lichaam de Grote Gevleugelde te doen afdalen. Zij smeken bezieling af voor de Tempel, om het werk te kunnen voortzetten. Men ziet, dat de vonk Gods al nader en nader komt, zij beleven allen de kosmische helderziendheid. De vonk Gods, als de ziel voor het menselijke organisme, daalt vanuit het Al naar de aarde af en neemt bezit van het lichaam van de priesteres. De priester keert terug, zet zich neer op zijn plaats en wordt weer wakker. In hem is het gevoel, dat hij heeft geslapen, dat hij is ineengezonken en zijn concentratie verloren heeft. Hij denkt, dat men hem zal kastijden. Men weet reeds, dat geen van hun hem zal zeggen wat er is geschied. De zitting gaat door, het einde nadert. De uitgetreden priester keert terug en de hoofden van de Tempel gaan heen. De anderen volgen, op de middag worden de antwoorden ontleed. In hen leeft een openbaring, het is afwachten. Maar de goden hebben gesproken.

Nu begint het eigenlijke instellen op de jonge moeder. Alléén de hogepriesters blijven in geestelijk contact met de moeder, de anderen mogen geen seconde meer aan het heilige ogenblik denken. De moeder krijgt de eerste verschijnselen, de hogepriesters houden aparte zittingen en komen bijeen om gegevens te ontvangen voor dit gebeuren. Zij krijgen die gegevens, ze blijven ingesteld op de moeder en houden het astrale leven volkomen wakker. Als

het kind geboren wordt, is het een grote gebeurtenis. Boekdelen zijn over deze negen maanden te schrijven, machtige werken van ongelooflijke heiligheid en eerbied, al de bovennatuurlijke karaktereigenschappen treden op de voorgrond en werden door hen beleefd.

Nu kan de bewuste ontwikkeling beginnen. De vorige ontwikkeling was onbewust, zuiver astraal, maar aan de feiten kunnen zij de werkelijkheid, dat Amon-Ré hun deze genade gegeven heeft, toetsen.

In het kort, deze priester gaf aan Egypte het aller- allerhoogste! Na hem is er geen meer gekomen, die deze hoogte kon beleven. Iedere stoffelijke gedachte over het tot eenheid komen en het aantrekken van het zieleven werd uitgeschakeld, waarvoor het medium in trance de eenwording beleefde. Beide mensen werden in een hoger bewustzijn opgetrokken. En in die negen maanden wachttijd werd al de wijsheid hieromtrent vastgelegd. Wat ze in die korte tijd hebben ontvangen, grenst aan het ongelooflijke, is wonderbaarlijk diep, maar zuiver verkregen en voor iedere stoffelijke besmetting bewaard.

Dit kind beleefde de reinheid van het eenzijn op volle kracht, dit kind werd geboren voor een taak, waarvoor er zo vele kinderen geboren zijn. Maar het oude Egypte beleefde deze wetten. God gaf hun deze genade, in dit embryo daalde het bewuste kind van Gene Zijde af, het kind uit de derde sfeer, en volbracht een grootse taak. Door dit kind werd de astrale wijsheid ontvangen, dit kind bezat de Grote Vleugelen. En de grote nachtzittingen konden weer voortgaan!

Alléén grote mediums kunnen deze ontwikkeling ontvangen, ook onze instrumenten beleven deze genade. Het instrument, waardoor ik dit alles aan u mag doorgeven, heeft een dergelijke ontwikkeling beleefd, zodat het thans voor ons mogelijk is te schrijven, maar vooral, om het schrift buiten dit leven om gezuiverd aan u te schenken. Of het was niet eens mogelijk geweest, het lichaam had dit schone en astrale bewustzijn overheersend gestoord. Nu zijn lichaam en ziel bewust wakker en komt het innerlijke leven vrij van iedere lichamelijke overheersing. Ik zeg u, boekdelen zijn erover te vullen en deze stof behoort tot het allerlaatste, dat door Gene Zijde aan de mensheid geschonken kan worden.

Nu leven er heel veel mensen in uw omgeving, die schilderen en denken, dat ze hun producten vanuit ons leven ontvangen. Wij zeggen u, allen zijn zélf bezig!!!

Er is geen ontkomen aan, al deze mensen moeten de astrale wetten aanvaarden, zij hebben gevoel voor kunst. Hun kunst heeft echter niets met de astrale producten uit te staan. Deze mensen versjacheren ons leven, bezoedelen deze genade en begrijpen niet, dat ze dat eens zullen moeten goedmaken. De ingewijde ziet onmiddellijk, dat het eigen geknoei is, en al kan hun kunst

de moeite waard zijn, wij willen er niets mee te maken hebben. Gene Zijde vecht voor de waarachtige geestelijke gaven, voor niets en niets anders.

Ook al is hun tekening symbolisch, de onze kunt ge er onmiddellijk uit herkennen, onze bloemen zijn anders dan die van u, wij leggen er de oneindigheid aan vast, de onze zijn astraal diep. Die van hen aards leeg en mismaakt.

Elk kind kan krassen, waarom zij niet? Omdat schilderen en tekenen goed mogelijk is, ook al heeft het geschapene dan geen waarde, voelen zich heel veel mensen hiertoe aangetrokken en zeggen door Gene Zijde hun producten te krijgen. Het is niet waar en ons leven zou stilstaan.

Waarom grijpen de mensen niet naar de gave voor het schrijven en schenken u het verheven gedicht of voeren u van de aarde weg en verklaren u het leven na de dood? Dat kunnen ze niet! Alleen die gaven eigenen ze zich toe, welke hun onbeholpenheid verdoezelen kunnen. Wanneer Gene Zijde iets tot stand moet brengen, dan kan zij een grote hoogte bereiken. Geloof mij, wij weten, dat de oude meesters hun kunst op aarde hebben gebracht, maar verlang ook van ons niet, dat het instrument u een Rembrandt, een Titiaan of een Van Dyck schenkt, het is niet mogelijk, vijfentwintig procent van het eigen gevoel is verdwenen en die hoogte is daardoor niet te bereiken.

Meesters schilderen niet door mediums, de wetten roepen hun het geestelijke halt toe. Wij bezoedelen hun geschonken bezit niet, wij blijven met onze handen van hun geweldig werk af, wij eerbiedigen hun geschenken. Maar charlatans zeggen, dat Rembrandt door hen zal schilderen.

Geloof deze onzin niet, het is een charlatan, die bewust krankzinnig is!!!

Hoogst zelden zult ge een waarlijk schilder-medium ontmoeten, omdat Gene Zijde door het schilderen maar één doel beoogt en dit wordt bereikt. Maar duizenden geven er zich op aarde voor uit. Indien u het waarachtige medium ontmoet, wijst zijn kunst u de weg en treedt ge de sferen van licht binnen.

Er leven tevens mediums op aarde, ook alweer uitzonderingen, die nu door inspiratie van deze zijde uit een taak hebben te verrichten en schilderen en tekenen. Die mediums hebben meestal andere gaven tot hun beschikking, genezen en dienen. Doordat een geest van het licht de zieken wil helpen, helpt hij het medium op deze wijze. Het medium ontvangt nu kunst, maar geeft zijn krachten aan de zieken en zo blijft de geestelijke schaal in evenwicht. Als er één verkeerde gedachte in dit bewustzijn aanwezig is, moet de astrale persoonlijkheid zich reeds terugtrekken. Deze mediums moeten een onberispelijk leven vertegenwoordigen of bezwijken toch, omdat nu duistere machten het astrale licht verduisteren en het leven bezoedelen. Hierin is niets tot stand te brengen.

En ook voor deze enkelingen geven tal van charlatans zich uit, ook zij schilderen en genezen en doen, alsof ze de geestelijke gaven bezitten. Dat zijn de grote charlatans, ze zijn helderziend en zeggen u te kunnen ontwikkelen. Ga niet op hun gedaas in, ze besmetten uw leven, er is niet één ziel in het Westen in staat u als medium te ontwikkelen. Laat u niets wijsmaken, u niet door hen bedriegen, ze zijn gevaarlijk!

Wanneer er krachten in u zijn, zij vermoorden die. Wacht af, wanneer een geest van het licht ziet, dat er krachten in u leven, geloof mij, dan zult ge door Gene Zijde geholpen worden. Maar zóek niets! Wacht af, uw eigen gedachten sluiten u voor deze ontwikkeling af, nu denkt ge zelf! En door zelf te denken verwaast het astrale leven voor u.

Wij waarschuwen u voor die leeglopers, deze bewuste krankzinnigen, zij zijn het, die de geestelijke gaven bezoedelen. Hun chantage hebben we leren kennen, zij hoeven zich niets te verbeelden, deze wereld kijkt door al hun geknoei heen.

Bekijk onze producten, daal af in deze kunst en zeg dan of het medium in staat is dit alles door eigen kracht te scheppen. Beleef de geestelijke kunst, zet u neer en volg de symboliek van ons leven, leer begrijpen. Indien ge dat kunt, komt ook het geestelijke ontwaken tot uw eigen leven en krijgt uw bewustzijn de eeuwige reinheid toegezonden.

Het is nu mogelijk, dat uw leven buiten ons leven staat. Maak nu niet af wat ge niet begrijpt, eens staat ge voor die bewustzijnsgraad en moet ge hem u eigen maken. Ook úw leven zal eens ontwaken.

Onze mediums hebben zich in vorige levens de gevoelsgraad van thans eigen gemaakt, hierdoor is het mogelijk voor ons hen als instrumenten te gebruiken. Ons gaat het om het schrijven, want wij bereiken u erdoor, daar we weten, dat ge toch niet door de astrale kunst zult ontwaken.

Zie ons niet voor onbeholpen aan, wij zijn niet van plan u door uw eigen gekrabbel onnozel te maken, we hebben té veel ontzag voor uw leven, want ge zijt goddelijk. Wij mismaken niets, we bouwen op! Doe ons geen halsband om en leg ons niet aan uw innerlijk hondenhok vast, wij laten ons niet vastleggen! In ons is de bewuste graad aanwezig om uw leven te peilen en vast te stellen of ge als medium zijt te gebruiken. Wij beginnen niet, indien uw leven moet verongelukken. Uw tekenstift trekt ons niet, noch uw palet, de astrale kleuren vertegenwoordigen de oneindigheid en wij leven daarin.

Gene Zijde is te bereiken door liefde, maar de wetten van God roepen u voor deze gaven het geestelijke halt toe en daaraan kunt ge toch niet ontkomen.

Indien ge geestelijke gaven bezit, weet dan, dat wij tot u komen en van uw innerlijk leven gebruik zullen maken. Eén fout en ge weet tevens, dat ge zélf

bezig zijn. Als dat zo is, geef dan toe, dat er geen gaven in u zijn. Heb ontzag voor het waarachtige product, buig uw hoofd en sta naast onze mediums. Help hen te strijden, zet uw leven voor hen in, ge helpt en ge dient Christus! Heb eerbied voor de goede krachten, maak hen niet onnodig af, hun leven is toch reeds moeilijk genoeg, want zij leven tussen leven en dood en hebben toch hun eigen stoffelijke-zijn te vertegenwoordigen. Maar hun gaven kunt ge herkennen, zij hebben u iets te zeggen voor oog en hart, en zij zijn in ónze handen!

Einde Eerste Deel

Deel 2

„Vrees niets, zij, die u naar Gene Zijde voorgingen,

*zullen uw leven beschermen.
Maar heb dan waarachtig lief!”*

Meester Zelanus

De stoffelijke helderziendheid

De God van al het leven legde in 's mensen handen geestelijke gaven om hen het éénzijn met Hem te doen beleven, hen te kunnen troosten en te dienen en om hen te doen ontwaken in de geest.

Maar hoe is al die heiligheid begrepen? Wat is geworden van deze heilige wetenschap? God zei tot Zijn kinderen:

„Gaat aanzitten met Mij, doch vergeet nimmer dat ge op heilige grond zit.” Hoe is dat neerzitten begrepen? De mens heeft de gaven in handen genomen en onmenselijk bezoedeld! Niet één geestelijke gave is er vrij van gebleven, al die geestelijke schatten, die waren gegeven om te komen tot het Goddelijke-ingaan, zijn bewust en onbewust verdierlijkt! Is de mens ingegaan en hééft de mens de reine mystiek van de geestelijke gaven leren kennen? Wat is ervan overgebleven? Welke gave is het meest verkracht?

Als er één gave is bezoedeld, dan toch wel de helderziendheid. Omdat deze geestelijke gave onmiddellijk afstemming heeft op het stoffelijke gevoelsleven en zij door Moeder Natuur aan de mens geschonken is, zijn er zoveel mensen helderziend en geven ze blijk geestelijke gaven te bezitten, waarvan ze echter niets begrijpen. Maar deze helderziendheid gaat van de persoonlijkheid, van het gevoelsleven uit en heeft niets met het zesde zintuig uit te staan. Op verschillende wijzen zal ik het u aantonen.

Iedere hond en kat, tot zelfs het kleinste insect, bezit deze stoffelijke gevoeligheid. Het is de lichamelijke sensitiviteit, waardoor de ziel reageert en die de persoonlijkheid moet vertegenwoordigen. Er zijn echter mensen, die deze aangeboren helderziendheid opgeschroefd hebben tot een wereldwonder en zij geven daardoor blijk dit gekregen talent niet eens te begrijpen, of ze zouden er geen gewag van hebben gemaakt.

De dieren voelen scherp de soort aan die tot de eigen levensgraad behoort en dit aanvoelen is tevens een graad van helderziendheid. We leren dus ook voor deze gave de graden kennen. Voor de helderziendheid gelden zeven graden, die we terugvinden in de menselijke afstemming en voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk en geestelijk kunnen zijn. Elk mens vertegenwoordigt de eigen levensafstemming en die wijst aan in welke graad het innerlijke leven leeft. De helderziendheid kan dus voordierlijk zijn en tevens gééstelijk, doch dan is de helderziendheid een gave en in onze handen. De mens bezit als het dier de stoffelijke helderziendheid en denkt nu geestelijke gaven te bezitten, wat evenwel niet mogelijk is. Dit alles wil ik u duidelijk trachten te maken.

Hoe komen al uw helderzienden en psychometristen aan deze helderziend-

heid? Bezitten deze mensen waarlijk geestelijke gaven? Is Gene Zijde tot hen gekomen om dé geestelijke helderziendheid door hen te laten bezoedelen? Zijn dus deze mensen door de astrale wereld begaafd?

Niet één van al deze lieden heeft zekerheid. Uw kaartleggers, psychometristen en helderzienden, uw toekomstvoorspellers, wereldberoemdheden zijn het en toch kennen ze zichzelf niet.

Wat deze mensen bezitten komt door het aanvoelen tot stand. Ze bezitten niet anders! De waarachtige helderziendheid is niet in hun bezit. Maar door dit stoffelijke aanvoelen lijkt het alsof ze helderziendheid bezitten. De ganze natuur bezit dit gevoel, het nietigste insect heeft het van Moeder Natuur gekregen, en het is niets bijzonders. Deze werkelijkheid is slechts aan weinig mensen op aarde bekend. Deze helderzienden kunnen het dan ook niet weten, maar niettemin schreeuwen ze van de daken, dat ze helderziend zijn en wereldberoemd. Maar gelooft ú het? Hun helderziendheid is niet in staat het eigen bewustzijn te overtreffen, het hogere bewustzijn aan te voelen, is hun helemaal niet mogelijk, ze staan te vast met beide benen op aarde en kunnen het loskomen van de aarde niet beleven. Hun helderziendheid heeft voor onze wereld geen betekenis!

In mijn inleiding sprak ik erover. Moeder Aarde schiep zeven stoffelijke en zeven innerlijke graden voor de mens. Even later maakte ik u duidelijk, dat al die graden door u als mens beleefd moeten worden, wilt ge het hoogste voor de aarde, het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), bereiken. En bij het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) behoort het hoogste bewustzijn. Dat bewustzijn ligt aan het organisme vast en is het verkregen bezit van Moeder Natuur. En nu wij weten, dat bewustzijn gevoel is, moet het u duidelijk zijn waarheen ik wil en waardoor uw helderzienden „zien”. Dit geschiedt slechts door het aanvoelen van de eigen bewustzijnsgraad. Zij vóélen slechts, meer is er niet!

En willen déze mensen al uw zoekenden helpen? Nu het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) door Christus wakker is geschud, zoeken tal van mensen hun heil bij uw helderzienden, die in hun graad geen helderzienden in de geest kunnen zijn. Wat gebeurt er nu, wanneer ze gaan zien? Het is de moeite waard dit te volgen, want ge leert er al deze maniakken goed door kennen.

Wanneer deze helderzienden zich op ons leven trachten in te stellen – wat niet mogelijk is, doordat zij de derde graad voor het gevoelsleven niet bezitten – voltrekt zich dit aanvoelen van een andere levensgraad en nemen ze gedachten over. Dit is voor die mensen een levenswet geworden, die natuurlijk werkt en die ze zich eigen hebben kunnen maken, omdat de grondgedachte door de natuur gekregen is. Dit aanvoelen gaat als vanzelf. Hiervoor hoeven

ze geen moeite te doen, elk dier kan het. Deze helderzienden zijn echter niet in staat boven hun eigen bewustzijn te zien, ze bezitten nu de geestelijke gaven niet. En Gene Zijde zal hen voor hun vreselijk bestaan niet helpen, want hun leven is op de duisternis ingesteld. Die hogere levensgraad is voor deze mensen té ijl, wat heel natuurlijk is. Ze voelen daarom dan ook alléén hun eigen soort aan en hebben het gevoel, dat ze waarachtig in dat leven kunnen kijken.

Dat Gene Zijde de echte, de geestelijke helderziendheid in eigen handen heeft gehouden, begrijpen ze niet en ze willen er ook niets van weten, want al deze mensen willen dat leven niet kwijt, omdat ze er hun bestaan door vinden. Dat ze machteloos staan voor de waarachtige gave zullen ze niet aanvaarden, ook al maken ze fouten, waardoor vast te stellen is, dat ze niet zien. Deze lieden gaan rustig verder en trekken zich niets van al hun uitgekraamde nonsens aan, ze zijn en ze blijven helderziend.

Gene Zijde is niet van plan u de toekomst te voorspellen. Indien wij dat deden, zoudt ge alles moeten aanvaarden, maar wij weten dan, dat ge onder de last van uw toekomst zoudt bezwijken. En niet alleen hierom voorspellen wij niet, wij zouden thans in uw eigen leven en de wetten ingrijpen, waardoor u geleefd wordt, en dit zal niet één geest van het licht ooit proberen of uw leven staat stil. Wij dienen nu niet het ontwaken in de geest, maar het geestelijke afbreken. En stellig is dat nog niet alles, want wij zouden er tevens door in de modder en het slijk van uw helderzienden afdalen, waarvoor we hartelijk bedanken, omdat we Christus hebben leren kennen.

Wat geschiedt er nu, wanneer ze gaan zien? In welke toestand bevindt ge u, wanneer ze voor u moeten zien? Ge verlangt, dat ze in uw leven kijken? Wat beleven deze beroemdheden, als ze uw portret in handen hebben, zij psychometreren en doen alsof ze hemel en aarde in hun zak hebben? Kent ge hun toestand?

Nu ge weet hoe de gevoelsgraden reageren, moet het voor u duidelijk zijn. Maar er is nog veel meer, waardoor ik kan aantonen, dat ze alléén voelen en de gave van helderziendheid niet bezitten.

Voor Gene Zijde zijn dit uw charlatans, de straat- en huisoccultisten van het Westen, ze vertegenwoordigen het bewuste bedrog. Ze zijn schaamteloos ongevoelig, harteloos slecht, want ze vergrijpen zich aan uw leven en dat van anderen, ze gaan over lijken. Het zijn de parasieten op dit terrein, die de goedgelovigen chanteren. Ze hullen zich in een geheimzinnig waas en doen dat alleen om hun onkunde te verbergen.

Uw telepaat beleeft deze gevoeligheid, want hij verricht hierdoor zijn opdrachten en heeft met dit aanvoelen het hoogste bereikt. Ook hij stelt zich op zijn eigen soort in, doch zijn aanvoelen is geestelijke kunst geworden.

Hij doet het om u een aangename avond te bezorgen. De telepaat is in dit aanvoelen tot eenheid gekomen met het andere leven en neemt nu gedachten over. Maar het geschiedt soms, dat hij fout voelt en geen contact heeft. Hij staat thans voor het andere soort, een hogere levensgraad, en die is te ijl voor hem. Nu moet hij zijn machteloosheid aanvaarden, het is de grens van zijn voelen en hij maakt fouten.

Zijn voelen gaat nu door u heen, er komt geen geestelijke eenheid en toch had hij uw gedachten moeten aanvoelen.

Voor de telepaat is zijn geleider het contact, voor de helderziende eveneens of is het een voorwerp, in het aanvoelen is er geen verschil. De telepaat vindt zijn eigen soort onder al die mensen, voor wie hij zijn voorstelling geeft, de helderziende treft dat niet zo vaak en is meestal verkeerd of hij spreekt wartaal en denkt dat hij levenswijsheid verkoopt. De helderzienden en psychometristen beoefenen en beleven deze toestand dagelijks, maar kunnen de hoogte van uw telepaat niet bereiken, omdat hij het hoogste in dit aanvoelen heeft behaald. Kon een helderziende hoger, geloof mij, onmiddellijk zou hij die sprong willen maken, doch het is voor hem niet mogelijk. De telepaat beleeft nu de volle honderd procent, zoals hij zelf denkt, maar ook dat is niet eens mogelijk, of ook hij was een wereldwonder. Zijn gevoelsleven is gesplitst en hierdoor kan hij het bovenmenselijke niet beleven. Hij staat echter boven de helderziende in zijn eigen levensgraad.

En ook hij is helderziend, want hij ziet in deze toestand. Het aanvoelen van zijn opdracht trekt nu de stoffelijke helderziendheid aan en maakt die wakker en bewust, want aanvoelen en helderziendheid zijn één gebeuren, het zijn zusje en broertje van elkaar, beide levensuitingen vertegenwoordigen het aanvoelen en kunnen geestelijk worden. De helderhorendheid ligt hier achter, want de persoonlijkheid stemt zichzelf op het helderhoren af, waarna deze uiting tot werking komt. De helderziendheid trekt dus de helderhorendheid aan, het is één gebeurtenis, één gave, die van het gevoelsleven uitgaat. Deze mensen zien en voelen dus door het verkregen bezit van Moeder Natuur, zoals ook een oerwoudebewoner het andere leven aanvoelt! Dat deze zieners door onze wereld helderziend zijn, is dus niet mogelijk, want hun eigen persoonlijkheid voelt en is actief en thans niet te bereiken. De geestelijke helderziendheid is heel iets anders. Maar door dit aanvoelen zijn de telepathie en de stoffelijke helderziendheid ontstaan. Uw helderzienden en psychometristen schermen dus met iets, dat iedere hond heeft gekregen en dat waarlijk niets bijzonders is. De geestelijke helderziendheid leeft aan deze zijde en zij denken nu, dat die gave in hún handen is, doch dat is absoluut niet waar. Want dat kan niet en ik zal het u aantonen.

Wat uw telepaat beleeft is het stoffelijk aanvoelen van zijn opdracht. Er is

echter tevens geestelijke telepathie, doch ook die hebben wij in eigen handen, want zij heeft afstemming op ons leven.

Het neemt niet weg, dat het menselijke wezen zich met andere graden kan verbinden, want God gaf ons deze gevoeligheid en legde die aan het stoffelijke organisme vast. Nu spreekt voor u als mens het eigen verkregen bewustzijn, de persoonlijkheid, want die schept en handelt door de verkregen gevoeligheid.

Deze gevoeligheid bezit ook uw schilder, want ik maakte u zijn innerlijk leven duidelijk. Voor wetenschappen en kunst is dat precies hetzelfde, allen beleven één wet, maar die wet komt door hun eigen levensgraad en afstemming tot werking. De schilder schildert erdoor, de studie-man studeert en de telepaat voelt door zijn bezit en is een vertegenwoordiger van de geestelijke gedachte, een graad van de geestelijke helderziendheid. Als de telepaat thans geestelijk ingesteld is, staat hij open voor de geestelijke inspiratie en zou hij in staat zijn deze te ontvangen, wanneer hij tenminste voor onze wereld zou willen dienen. Meestal willen deze mensen evenwel zelf iets zijn en handelen thans dan ook op eigen kracht. Indien hij voor onze wereld als gevoelsmens kon dienen, zouden wij van zijn gevoelsgraad een gevoelig instrument maken voor de geestelijke helderziendheid, maar hij stelt zich er niet op in. Zolang hij nu de telepathie beleven wil, denkt en voelt hij zélf en voor de geestelijke gaven eisen wij volledige overgave en passiviteit. Hij blijft hierdoor stoffelijk aanvoelen en zal nu nimmer de geestelijke hoogte kunnen behalen. Hij sluit zichzelf voor het hogere bewustzijn af!

Ziet u, dit is het machtige verschil in denken en voelen voor onze en uw wereld en die kloof is alleen door ons te overbruggen.

Ook wij voelen aan en nemen van verre afstand gedachten over, want dat behoort tot ons leven en tot ons eigen bezit, wij leven in dat bewustzijn en hebben het ons eigen kunnen maken. Heel scherp en onfeilbaar nemen we, indien nodig, uw onuitgesproken gedachten en verlangens over en geven u dan tevens antwoord, doch u voelt ons nu niet. Onze gedachten gaan door u heen en toch komt ge niet tot reageren of ge zoudt heldervoelend moeten zijn op geestelijke afstemming en in harmonie met ons leven. Slechts enkele mensen kunnen dat en dit zijn meestal mediums, die onze gedachten kunnen overnemen, en wel bewust en onbewust.

Het hoogste hierin kan niemand bereiken of ge waart waarachtig een wereldwonder, u leefde nu in twee werelden tegelijk, waarvan ons leven overheerste op een kracht van de vierde sfeer, maar dat kan niet. U moet voor deze hoogte en deze levensgraad nog ontwaken. Indien dit zo was, zoudt ge uit alle oorden van de aarde berichten kunnen opvangen en woordelijk kunnen doorgeven. Het Oosten heeft deze helderhorendheid niet eens bereikt en

het Westen is bij het Oosten hierin ver ten achter. Er zijn geen telepaten op aarde, die deze hoogte hebben bereikt, en niet één helderziende, omdat het stoffelijke leven nu doodgedrukt zou worden door het astrale en dit is door het aardse bewustzijn niet te verwerken.

In het Oosten leven enkele goede, doch deze hoogte is ook door hen niet behaald, wat ze hebben moeten aanvaarden. Het oude Egypte heeft deze afstemming door Gene Zijde beleefd, maar nu was het geen eigen bezit meer, dit zien en helderhoren werden nu ontvangen.

Hierdoor kan ik u aantonen, dat ook uw telepaat op halve kracht werkt, omdat hij de geestelijke graad niet beleven kan en omdat zijn leven natuurlijk is gesplitst. Willen uw ziener en uw telepaat hoger komen, dan staan ze voor de occulte wetten en komen niet verder. Nu is dit het geestelijke halt voor het gedachten overnemen én het toekomst voorspellen van de psychometrist. Ze kunnen er geen van beiden aan ontkomen. Hier geef ik u een voorbeeld van geestelijke telepathie!

Mijn meester heeft aan zijn leerling opdracht gegeven door zijn medium een geestelijk bloemstuk, groot 150 bij 120 cm, te schilderen, geestelijke bloemen onder het kruis, wat liefde betekent. Meester Jongchi schildert en maakt het schilderij af. Op het atelier zijn enige vrienden en vriendinnen van het medium aanwezig. Een van de zusters bidt voor meester Jongchi en als ze daarmee gereed is, vraagt ze in gedachten aan de geestelijke schilder of hij voor haar niet een klein, heel nietig stukje zou willen maken. Zij zou er zo gelukkig door zijn, indien zij het uit zijn handen mocht ontvangen.

Meester Jongchi schildert voort en na ernstig en ingespannen werken komt het schilderij gereed. Hij neemt nu echter twee plankjes, schildert op ieder ervan in slechts tien minuten een prachtige bloem onder het kruis. Hij neemt een van de plankjes in zijn handen en kijkt Martje in de ogen, maar zegt niets. Zij weet echter, dat haar gebed is verhoord en is van blijdschap zo ontroerd, dat de tranen haar over de wangen rollen. Ook haar zuster Neeltje krijgt haar symboliek en ze is blij dat Gene Zijde ook haar niet heeft vergeten. Twee stukjes maakte meester Jongchi in zó'n korte tijd, verschillend van uitvoering en kleur, geestelijk rein en licht uitstralend als de aura van de levende God, goudachtig violette en paars-blauwe kleuren, die aan deze zijde de reine liefde vertegenwoordigen.

Dit nu is gééstelijke telepathie, de hoogste graad, die tot ons leven behoort. Ons medium kon deze gedachten niet opvangen, want hij was buiten bewustzijn. En al zou hij in het dagbewuste leven zijn, dan nog is hij er niet toe in staat, of hij kon zeggen: ik ben een wereldwonder, maar dat is hij niet, deze gevoeligheid behoorde hem niet toe. Of denkt u, dat dit toch mogelijk is? Hij zou dat wel willen, maar deze gevoeligheid is van meester Jongchi.

Niettemin beleefde het medium het gebeuren, want het geschiedde door zijn organisme, tijdens het schilderen.

Jongchi neemt onfeilbaar deze gedachten over, terwijl hij zelf ingesteld is op zijn kunst, komen de uitgezonden gedachten toch tot zijn bewustzijn en neemt hij ze van Martje over. Die gedachten treffen hem onder het schilderen, ze steunden zijn werk en ze betekenden liefde. En Jongchi maakte er liefde van, hij vertolkte deze gedachten in geestelijke kunst en legde het sferengeluk in haar handen. Aan de opdracht mankeerde niets!

Maar niet alleen dat, Martje voelde zich opgenomen, in het leven van deze meester opgetrokken, ze voelde zich gedragen door zijn grote intuïtie en bleef daarin nog geruime tijd, dagenlang. En waar zij is, kunt ge het ontvangen geestesbeeld bewonderen, géén seconde is het bij haar weg, waar zij is, leeft meester Jongchi. Waarlijk de moeite waard om een kind van God iets te schenken vanuit ons leven, en dit zal meester Jongchi wel hebben aangevoeld.

Mijn meester en andere astrale persoonlijkheden volgden op die morgen meester Jongchi en wilden het wonder beleven, hoe Jongchi het grote stuk in slechts vier uur voltooide. Toen het gereed was droeg hij het geestelijk schilderij aan Christus op, uit dankbaarheid voor de genade aan hem geschonken, op aarde te mogen schilderen na zijn aardse dood. Alleen het maken van twee bloemstukken in tien minuten is al een wonder, dan het overnemen van de gedachten, niet één telepaat van de aarde is ertoe in staat, dit is de astrale graad, het éénzijn van gevoel tot gevoel, waarbij toch de eigen splitting beleefd wordt. Immers, Jongchi is bezig, voor honderd procent ingesteld op kunst, maar neemt toch gedachten over. Voor ons aan deze zijde is dit overnemen heel eenvoudig, voor u op aarde is het ondoorgrondelijk en lijkt het bovennatuurlijk. Iedere geest van het licht kan het. Indien wij leeg of volkomen vol zijn, de aardse gedachten tot ons komen, raken die gevoelens onherroepelijk ons bewuste voelen en denken, omdat uw gedachten stoffelijk zijn bezwaard. Aan onze zijde nemen wij de gedachten over van al de graden die onder onze eigen afstemming leven. Die hoger liggen en vandaar uitgezonden worden, gaan door ons leven heen, omdat we voor die gedachten en gevoelens nog moeten ontwaken. Is nu een gebed waarachtig liefdevol, raakt die uitgezonden gedachte ons leven en schenkt ze ons liefde, dan dringt die gedachte in ons leven, zuigt zich vanzelf aan ons bewustzijn vast en wij kunnen de persoonlijkheid waarnemen. Dat beeld ligt aan de gedachte vast en is onfeilbaar waar te nemen.

Het is hierdoor, dat Jongchi precies wist, dat Martje die vraag had gesteld. Maar ook uw telepaat doet niet anders. En het is mogelijk voor hem, volkomen los van elk contact, helder te zien en zijn opdracht te volvoeren. Zijn handelen is stoffelijk, dat van ons geestelijk en onfeilbaar.

Het medium kan dit niet. Was er dus geen voortgaan, schilderde het medium zélf, dan had Martje nimmer haar bloemstuk gekregen. U kunt hierdoor dus aanvaarden, dat wanneer wij op aarde zijn, toch het denkend intellect aanwezig is en dat ge na uw leven verdergaat. De astrale persoonlijkheid is zich van uw leven bewust en is mens gebleven, in niets zijn wij na de dood veranderd.

De geestelijke telepathie is een bewuste levensgraad, de stoffelijke behoort bij uw eigen leven en kan voordierlijk zijn. Ik wil u dus aantonen, dat deze telepathie, deze gedachtenoverdracht, de hoogste is, die ge als mens beleven kunt, maar dan zijt ge een meester voor deze zijde en in handen van een astraal meester. Een telepaat wil dat niet en moet nu aanvaarden, dat hij niet hoger komt dan hij thans beleeft.

Ook kan ik u aantonen, dat de astrale graden scherp onderscheid maken en dat de ene graad door een kloof van de andere gescheiden is. Die kloof is alléén te overbruggen door liefde te geven aan anderen, het leven van God te dienen, eerst dan is de geestelijke graad te bereiken. De voordierlijke graden van het oerwoud dus, die mensen moeten nog duizenden levens beleven, voordat ze uw eigen levensgraad hebben behaald. In één leven bereikt u voor de astrale wetten niets! Dan toon ik u nog aan, dat dit voelen en denken áánvoelen is en dat door dit aanvoelen het helderzien en het helderhoren naar voren treden. Eerst nu kunnen wij uw charlatans volgen.

Al uw helderzienden denken, dat ze geestelijke gaven bezitten. Nu moet de graad van de helderziendheid spreken, want ook deze gave heeft zeven graden. Doch deze mensen bezitten geen graden, ze bevinden zich in de eerste twee gevoelsgraden, waarvan ik u heb verteld en die ik grondig heb ontleed, zodat ge mij nu volgen kunt. Al uw schilders in de eerste twee graden leven erin en voor de geestelijke gaven is dat hetzelfde. Indien ge deze graden aanvoelt, verzeker ik u, dat u zich door dit aanvoelen een enorme wijsheid eigen maakt en dan kunt ge elk medium peilen en geestelijk natuurlijk ontleden.

Deze helderzienden putten uit zichzelf. Hadden deze mensen het gevoel voor de geestelijke gave, ik verzeker u weer, dat ze dan onherroepelijk zouden ophouden met hetgeen zij thans doen en gaarne hogerop zouden gaan, wat alweer niet mogelijk is. Ze hebben niets van dit heilige vuur, ze zijn helderziend door het stoffelijke organisme en zijn nimmer in staat gééstelijk werk te verrichten. Een hogere graad te beleven kan dus niet, ze moeten hierin hun machteloosheid aanvaarden. Wat deze mensen wel bezitten is het schaduwbeeld van de telepaat, hij heeft het hoogste in dit voelen bereikt. Zij leven eronder!

Elke rassoort (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) voelt nu uit die afstemming de eigen soort aan. Een oerwoudbewoner is hier weer heel

scherp in, omdat dit leven uw splitsing niet kent en nog natuurlijk onbesmet is.

Bent u met een andere graad verbonden, tot het innerlijke eenzijn gekomen, dan komt de telepathische verbinding tot stand, hetgeen het tot eenheid komen betekent van gevoel tot gevoel en dan neemt u die andere gedachten over. Maar ook hierin beleeft ge uw eigen natuurlijke grens.

En dat beleven tal van mensen. Wanneer het geschiedt, bent u in harmonie met dat andere leven. Sommige mensen beleven dit onbewust, uw helderzienden en toekomstvoorspellers, uw psychometristen doen het bewust en zoeken thans naar die innerlijke eenheid. Bent u van een andere levensgraad, dan lopen ze zich tegen uw leven te pletter en staan machteloos. Door tal van voorbeelden kan ik u dit aantonen en u duidelijk maken, dat ook gij deze stoffelijke helderziendheid bezit, want uw hond en kat hebben het ook. Voelen de dieren niet van tevoren aan, dat ge in aantocht zijt? Bewijzen ze u niet, dat ze heel scherp op uw eigen leven reageren? Zegt men niet: als ze konden spreken, zouden ze het aan u zeggen? Het bewijst, dat de dieren aanvoelen. Waarom zoudt ge als mens deze stoffelijke helderziendheid dan niet bezitten? Hier het voorbeeld.

U zit rustig in uw stoel te lezen, doch plotseling, zelfs onder het lezen, krijgt ge gedachten en die gedachten zeggen u, dat er iemand op komst is. U weet pertinent, dat de betreffende persoon zal komen. Even later staat hij voor u. Merkwaardig toch. De meeste mensen vinden het heel gewoon, zoiets geschiedt bijna iedere dag, elkeen heeft het, beleeft het soms. Niets bijzonders. En toch zeggen de spiritisten, dat u helderziend bent. En uw helderzienden en psychometristen zeggen, dat ze wereldberoemd zijn. Ook zij zien en voelen erdoor.

Deze mogelijkheid voert u tot de stoffelijke helderziendheid. U bent door dit aanvoelen bewust ingesteld op uw eigen soort, want wanneer het een andere graad zou zijn geweest, had u niets van tevoren kunnen voelen, die gedachten gaan weer door uw leven heen, ze zijn te ijl! Maar u voelde van tevoren aan, dat die mensen zouden komen. De spiritist zegt: „U bent door Gene Zijde gewaarschuwd. U bent een medium.” U zegt: „Kletspraat.” En zo is het, deze helderziendheid heeft voor ons leven geen betekenis. En toch putten duizenden spiritisten uit dit verkregen bezit van Moeder Natuur en komen nu voor problemen te staan, want de boodschappen deugen niet. Ze moeten telkens weer aanvaarden, dat ze fout zijn. En al uw helderzienden eveneens, want alléén de geestelijke graad is met ons leven in verbinding, al die andere mensen beleven hun eigen denken en aanvoelen! Niets meer, maar ook niets minder.

De spiritist zegt nu, dat deze gedachten op uw leven zijn afgedrukt en wel

door Gene Zijde, wellicht dus door uw vader of moeder. Nu echter kwamen die gedachten van uw eigen soort en u nam ze onfeilbaar over. De charlatans denken nu dat ze gaven bezitten. Begrijpt u thans waarom ze zien en psychometreren? Dit is de aangeboren helderziendheid, die bij uw organisme behoort. Het is een stoffelijke kracht, die door het zieleleven wordt overgenomen. Velen geven zich nu voor medium uit en bezitten gaven, want ze kunnen immers soms iets van tevoren zeggen en dus timmeren zij op deze weg (door). Maar al deze mensen lopen zich te pletter, want vroeg of laat willen ze nog hoger en dat kan niet.

Hierdoor traden de charlatans op de voorgrond. Er is geen straat bij u of er leven zieners en zienersessen. Allen hebben een eigen wijze van zien, die we straks zullen leren kennen. De dierenwereld is onfeilbaar ingesteld, zij niet, omdat deze mensen de leugen en het bedrog vertegenwoordigen. Ze ontzien zich niet om u doodleuk te voorspellen, dat ge kanker hebt en spoedig zult sterven. Niet één geest aan deze zijde denkt erover u onnodige angst aan te jagen en uw leven, dat toch reeds moeilijk genoeg is, op deze wijze jarenlang te vergallen. Maar zo ze eens een treffer boeken, twijfelen ze geen seconde meer aan hun eigen zien en gaan rustig verder. Die treffers zijn echter zeldzaam. Meestal is het allemaal nonsens en toch laten ze zich voor die nonsens betalen. Dit is hun leven in de maatschappij en dit nu trachten wij teniet te doen, hen zo mogelijk af te breken, totdat ze aan een ander leven beginnen. Wij zijn gekomen om u te waarschuwen voor deze soorten van mensen. En ge zult straks moeten beamen, dat ook gij hen hebt leren kennen en dan kunt ge voortaan op uw hoede zijn.

Hier een ander voorbeeld.

U loopt buiten te wandelen. Plotseling denkt ge aan iemand en even later komt ge die man of vrouw tegen. Alweer merkwaardig. U zegt: wanneer je aan de duivel denkt, trap je hem op zijn staart. En zo is het. Deze man behoort bij uw eigen levensafstemming, het is uw soort en levensgraad, u hebt zijn gedachten opgevangen. Dit is het aanvoelen en door dit scheppende gevoel beleeft u de helderziendheid, want u kreeg duidelijk een beeld voor uw ogen. U herkende zelfs die anderen, zo scherp reageert uw eigen levensgraad. De charlatans zeggen: dat is helderziendheid, en daarmee bedoelen ze het bovennatuurlijke iets van het zesde zintuig. Maar dat is het helemaal niet, maar zij zien erdoor voor de massa en verkopen onze wereld.

Wanneer u zich hier nu dagelijks mee bezighoudt, zoudt ge dan niet denken, dat er iets van te maken is? Dat doen uw charlatans dan ook. Ze zijn oppermachtig, ze staan ermee op en gaan ermee naar bed, dag en nacht zijn ze bezig om het andere leven, dat tot hen komt, leeg te zuigen. En die enkele treffers zijn hun levenswijsheid, al die andere keren verkochten ze kletspraat.

Maar ze vertellen u van ons leven, geven u geestelijke boodschappen door, stellen hun diagnose en schrijven u voor hoe te moeten leven, maar kennen zichzelf niet, ze schuiven alles af op hun geestelijke leider, die hen in alles helpt. Of dat mogelijk is weten ze niet. Maar wij komen het hun thans zeggen, ze móéten het weten!

Ik maakte u duidelijk, dat onze mediums zich passief moeten houden, maar deze lieden zijn dag en nacht bezig en kunnen dus de geestelijke helderziendheid niet ontvangen!

Andere mensen beleven dit overnemen van gedachten weer anders. Zelfs in uw slaap kunt ge gedachten opvangen van uw eigen soort, ook nu neemt uw levensgraad ze op en geeft ze aan het dagbewustzijn door. Deze in slaap opgevangen gedachten, dus in een onbewuste toestand, maken u toch wakker en u moet luisteren of ge wilt of niet, zó sterk is uw leven tijdens de slaap te beïnvloeden. Bij het wakker worden weet u precies wat u gevoeld hebt, desnoods gedroomd, niettemin is het tot u gekomen.

Nog zijn er mensen, die hun verschijnselen weer op andere wijzen beleven, waarvan er zijn door angst, een angst, die zomaar tot hen komt en hen het leven vergalt. Deze angst dringt zich aan hun leven op en zij kunnen zich er niet van vrijmaken, totdat ze weten waardoor die verschijnselen in hen zijn gekomen. Maar hun eigen levensgraad bracht hen in deze toestand. Hier zo'n beeld.

Een meisje is ergens in betrekking, ze is van huis weggegaan, is dertig jaar oud en voelt plotseling angst in zich komen. Dagenlang voelt ze het en wat zij ook probeert, niets helpt haar, de angst blijft zich aan haar leven opdringen. Ze weet er geen raad mee en denkt: als er maar niets verschrikkelijks gebeurt. Haar gehele persoonlijkheid is erdoor geraakt, de angst overheerst haar in alles en zij kan er niet door inslapen. Ze wordt er droevig van, als het nog lang duurt, kost het haar haar zenuwstelsel. Enige dagen later krijgt ze het bericht, dat haar moeder ziek is. Weg is de angst. Nu weet ze het. Hierdoor is die angst in haar gekomen en ze denkt er het ergste van. En iets dergelijks beleven duizenden mensen. De spiritisten zeggen alweer: ze is natuurlijk door Gene Zijde gewaarschuwd. Wij zeggen: dat is mogelijk, nu was het echter haar eigen levensgraad, want de andere dochter voelde niets. Nog kan de spiritist zeggen: die was niet gevoelig, dat meisje was niet te bereiken. Ook dat is mogelijk, maar ik zelf onderzocht dit gebeuren, ik was één met de moeder en beleefde het volgende. Ik wil de spiritisten aantonen, dat niet álles van deze zijde hoeft te komen, ze mogen nimmer de eigen kracht van de mens negeren, ook dat is verkeerd. Die gedachten, door angst vertolkt, kreeg ze van haar eigen levensgraad, haar moeder toegezonden. Haar gevoelsleven, waarvan ze zich niet kon bevrijden, nam ze op. Haar moeder dacht aan haar,

maar dacht geen seconde aan het ogenblik, dat ze zou sterven, die gedachten waren niet in haar opgekomen. Ze voelde zich ziek en schreef het, maar meer ook niet. Zij dacht aan haar kinderen als duizenden moeders zullen doen, indien hen een ziekte overvalt. De moeder was niet lijdende en het meisje kon tevreden zijn. Ze dacht naar huis te gaan, doch bedacht zich en schreef om bijzonderheden. De moeder antwoordde haar dat ze zich niet ongerust moest maken. Maar de angst keert terug en het meisje blijft onrustig. Ze gaat naar een helderziende en wil weten wat haar angst betekent.

„Hier”, zegt ze tegen de ziener, „een foto van mijn moeder.” De man neemt de foto in zijn handen, hij stelt zich op het portretje in. Hij wrijft erover, voelt, blijft voelen. Hij denkt, ziet het meisje. Hij kijkt naar het kind, onderzoekt haar, peilt haar innerlijk, wil haar angst voelen. Het kind bloost, wordt vuurrood, waarom weet ze niet. Ze voelt zich eigenlijk zenuwachtig worden. Er is iets. Wat is het? De man blijft voelen, dan ineens zegt hij:

„Het is ziekte. Ze is niet goed en u maakt u bezorgd. Niets ergs, kind, niets gevaarlijks, vrouwtje, maak je geen zorgen. Het is niets.”

Hij praat nog wat over een man, die donker is en haar de weg wil versperren. Hij denkt plotseling, dat ze getrouwd is, ziet haar kinderen, twee jongens en een meisje, en vindt het dan voldoende. De vrouw gaat heen en gelooft slechts het ene, haar moeder wordt beter, het andere begrijpt ze niet, ze heeft immers geen kinderen. Ze blijft zich angstig voelen, de angst keert terug, heviger nog. Twee dagen later krijgt ze bericht, dat haar moeder overleden is. Ze verwenst haar getreuzel, ze had haar gevoelens moeten opvolgen en haar moeder moeten bezoeken. De moeder is echter aan hartverlamming overgegaan.

Waar het mij nu om gaat, is het volgende. Hierdoor wil ik u aantonen, dat u door uw eigen levensgraad vooruit kunt voelen en helder kunt zien. Het meisje voelde, maar wist niet, dat het haar moeder was, die haar de angst stuurde. De moeder voelde niet, dat ze zou sterven en toch vertelde de ziekte aan haar kind, dat de dood haar zou roepen. De dood is nu scherper dan het dagbewuste ik van de moeder. De dood leefde achter deze ziekte, ze was slechts door een kou ongesteld, zodat ze geen ogenblik dacht, dat ze het aardse leven met het eeuwige zou verwisselen. De dood is hierin toch de bewuste voorspeller, onfeilbaar legde het onderbewustzijn van de moeder het angstgevoel in haar dochter. In haar aura leefde de dood en die dood voelde het kind, maar de helderziende had er geen erg in, hij nam alleen van haar over dat er iemand ziek was, de persoon van het portretje. Duizenden moeders denken aan hun kinderen, er zijn er die iets voelen en alles van de eigen soort kunnen overnemen, andere kinderen voelen niets, hoe lief ze elkaar ook hebben. Deze band kwam, omdat dit meisje en haar moeder tot één levens-

graad behoorden. Het onderbewustzijn van de moeder zond deze kracht tot het kind. Dit meisje en de helderziende voelen en van beiden is het meisje sensitiever dan de ziener. Had dit kind zich even kunnen realiseren, duidelijk kunnen beseffen dat het ernstig was en zij had deze gedachten slechts enige minuten gewillig in zich opgenomen, dan had zij beelden kunnen waarnemen en was de helderziendheid naar voren getreden. Ze deed het echter niet, maar bleef toch haar angst voelen, waarvan de ziener eigenlijk niets voelt, ofschoon hij tracht zichzelf met haar te verbinden. Toen het meisje bloosde, er iets was, waarvoor ze geen antwoord kon vinden, leefde de ziener in haar aura, maar kon haar niet vinden. Hij wilde van haar de angst aanvoelen en zich dan daarop instellen om te weten te komen, wat de oorzaak is. Maar hij raakt haar niet, hij krijgt geen contact en de vlieger gaat niet op. Hij voelt ziekte, het enige, wat in hem komt, en nu vertelt de man nonsens, want hij moet haar tevreden stellen, het ziektebeeld alleen is te weinig voor de twee gulden vijftig.

Uw eigen levensgraad werkt soms onfeilbaar op uw eigen leven in. De ziener is niet scherp, hij heeft weinig trefkans, het meisje is beter, voelt scherper dan de ziener. Op deze wijze voelt ieder mens zijn eigen soort aan: een doodnatuurlijk iets, dat ook uw hond heeft en dat elk dier in de natuur van God heeft ontvangen. Maar anderen zijn scherper en nemen hetgeen u weet over, doch verkopen u even daarna de grootste nonsens voor echte helderziendheid.

Was de ziener scherp ingesteld geweest op zijn eigen levensgraad, dan had hij de dood kunnen aanvoelen en vooruit kunnen zien. Zijn bewering: „het is niets”, is het niet-aanvoelen van haar voelen en denken, hij had het telepathisch van haar kunnen overnemen, maar ook dat kon hij niet eens. De telepaat is hierin tot het hoogste gekomen en had haar kunnen zeggen, wat zij reeds wist, hetgeen echter niets met helderziendheid te maken heeft. Men noemt dat treffers in de wetenschappelijke wereld, voor onze wereld is het het aanvoelen van het eigen karakter en de levensgraad van een ander mens. Waarzeggers, psychometristen, denken nu helderziend te zijn. Ze voelen voor u en eisen hun geld op, maar ze kijken over het hek van uw eigen tuintje en vertellen u wat ge daarin hebt geplant. En dat is allemaal niet eens erg, maar wanneer die mensen zich met andere levenszaken gaan bemoeien, treedt het levensgevaarlijke karakter ervan naar voren. Ze voorspellen u doodleuk, dat ge spoedig zult moeten sterven, ze breken banden van liefde en verscheuren uw leven, ze trappen op uw hart, ontnemen u het geloof en doen alsof het hun niets aangaat. Wij willen hen onschadelijk maken en dat dit noodzakelijk is, zal u straks duidelijk worden.

Deze wereldberoemdheden fladderen als giftige insecten om uw levens-

graad, niemand roept hun het halt toe. Ze voorspellen u de vreselijkste dingen, totdat het zenuwstelsel door de angst kapot is. De goedgelovigen bezwijken, deze mensen wordt elke steun in het leven ontnomen. Deze lieden bezoedelen de geestelijke gaven en verkopen hun oerwoudinstinct, dat ze in dienst hebben gesteld van de goedgelovige massa, maar waardoor er velen ten onder gaan. Deze dames en heren bezitten geen gaven, alléén de geestelijke graad is door onze wereld te beleven en deze hebben wij in eigen handen. Dit is aanvoelen en wel buiten iedere bezieling.

Maar als deze ziener of zieneres gelovig is zoekt hij of zij het hoger op en denkt dan dat Gene Zijde helpt. En ook dát kan niet! Niet alles wat men ziet heeft bestaansmogelijkheid, de wetten en deze gaven behoren onze wereld toe en men kan ze zich niet eigen maken. Hiertegen loopt men zich dan ook te pletter. Onze gevoelens zijn té ijl voor hen en ze zijn niet geschikt voor mediums. Maar nu ontmoeten we hen onder de spiritisten en leren hen straks kennen.

Zelfs een magiër, die toch ingewijd is, zich de occulte wetten heeft eigen gemaakt, moet aanvaarden, dat hij de hogere levensgraden niet benaderen kan. Hij kan contact zoeken en zijn mensen onder invloed brengen, soms hen volkomen afmaken, maar dan beleeft hij zijn eigen soort. Ik vertelde hierover, doch zal u aanstonds een voorbeeld geven, zodat ge leert, hoe het Oosten werkt.

De Oosterling stelt zich op de wetten in, de Westerse charlatan op het gevoelsleven en zuigt het verlangde weten in zich op, maar is zich niet bewust, hoe dat eigenlijk geschiedt. De Westering is niet in verbinding met de wetten en toch doet hij zoveel kwaad. De Oosterling is bewust in zijn kwaad, hij doet het voor geld en om te kunnen leven, ook uit haat en voor zijn vurige hartstocht. De grote magiër maakt af, indien hij ertoe in staat is, het Westerse charlatan-type wil hem volgen, maar loopt zich weer te pletter. Hij heeft erover gelezen, heeft gehoord wat het Oosten doet, ook hij zal zich op die wetten instellen, maar bereikt nu het tegenovergestelde van de Oosterling. Om u dit alles te kunnen aantonen, vertel ik u het volgende. In het Oosten kunt ge voor wat geld en door de zwarte kunst het andere leven laten afmaken. U gaat maar naar een magiër en het zaakje komt in orde. Dit is in het Westen niet mogelijk hoewel het toch door charlatans wordt geprobeerd. Ik zeg, geprobeerd, want ze kunnen het niet. De witte magiër houdt zich met dergelijke praktijken niet op. Maar de zwarte demonen van het Oosten voelen zich ervoor gereed, volbrengen iedere opdracht en gaan op alles in, wanneer het maar winst oplevert. Wanneer ook zij voor een hogere graad komen te staan, moeten ze hun machteloosheid aanvaarden, maar ze blijven gevaarlijk.

Een moeder wilde haar dochter uithuwelijken aan een man met geld. Ze had hem ergens ontmoet, kennismaking was niet nodig; die man is het, dacht ze, die mens zoek ik voor mijn dochter uit, hem eiste ze voor zich en haar kind op. Dat lijkt voor het Westen onmogelijk, maar voor het Oosten is het doodeenvoudig en kan tot stand worden gebracht, maar er is een magiër voor nodig. En die magiër was er, en naar hem ging ze dan ook toe. Ze vertelde hem wat ze wilde, legde als voorschot de helft van het bedrag op tafel en hij kreeg toen haar orders.

In een lokaal zit de planter, rustig en gelukkig, genietend van het leven en onbewust van wat boven z'n hoofd hangt. Het leven is ingewikkeld, vandaag voelt men zich heerlijk, morgen is er iets. En dat iets zou voor hem vreselijke gevolgen hebben. Hij zit daar, kijkt zo nu en dan eens naar de andere gasten, kijkt ook naar twee vrouwen, die hem moeder en dochter toelijken, kijkt weer en weer. Ook de dochter kijkt hem nu onverwachts in zijn ogen en wel zo doeltreffend, dat beide mensen hun ogen neerslaan. Het eerste contact, het ging prachtig, vond de magiër, die aanwezig is, het ging vanzelf, hij kan hen bereiken. De magiër gaat weg. Even later wil de moeder weg, tot ongenoegen van haar dochter.

Ze betalen hun drank. Van de overzijde worden ze gevolgd. De planter kijkt wat ze doen, volgt de dochter en begrijpt niet waarom ze zo spoedig heengaan. Hij blijft kijken, totdat ze uit zijn ogen zijn verdwenen. Hij volgt hen in gedachten, houdt het beeld van de dochter vast en heeft een miserabel gevoel in zich. De magiër kent zijn vak. Hij grijpt alléén het psychologische ogenblik, meer sensatie heeft hij niet nodig. Het even kijken van beide mensen was voor hem voldoende, deze eerste indruk deed meer dan een halve dag gezelschap, deze minuten sloegen een gat in het denken en voelen van de planter en deze reageerde op honderd procent. De man zal het beeld niet meer vergeten, nimmer zal hij van dit gelaat vrijkomen, in zijn onderbewustzijn ligt het aan boeien geslagen. De magiër weet, dat dit ogenblik veelbetekend is. En hij heeft tevens gevoeld, dat hij hen kan bereiken.

Enige dagen later zien ze elkaar opnieuw, de twee vrouwen en de planter. Weer zitten ze tegenover elkaar, ook de magiër is weer aanwezig, maar onzichtbaar voor de anderen. Het peilen en voelen is ingesteld, de ogen ontmoeten elkaar, de mensen dalen één ogenblik in elkaar af, waarom weten ze niet, maar ze hebben gevoel voor elkaar. Het is een eenvoudige kennismaking, die volgt, een groet en een lach, toch komt zij tot stand. De moeder brengt hen tezamen, ze vroeg de planter zomaar: „Ken ik u niet? Hebben wij elkaar niet eerder ontmoet? Waar heb ik u gezien? Was het op de boot?” Hij weet het niet, maar de kennismaking is er. Dat is het, wat de magiër wilde en de moeder tot stand moest brengen.

Ze zien elkaar terug en ze heeft reeds een foto van hem. De moeder laat er een kopie van maken en brengt deze met een foto van haar dochter naar de magiër. Meer heeft hij niet nodig. Hij stelt zich op de beide levens in en laat hen niet meer alleen. Hij voert hen tot elkaar, legt in hun leven het verlangen en vindt daarbij in haar een helpster. De planter is moeilijk in zijn leven op te trekken, zij is zeer gevoelig en komt reeds in zijn macht, want ze klampt zich aan zijn leven vast. De moeder komt niet meer in het lokaal, de magiër heeft haar niet meer nodig, ze moet hem alleen vertellen, hoe de zaken staan. Een maand later hebben de twee elkaar innig lief en denken erover om te gaan trouwen, beiden hebben er de leeftijd voor. De dochter geeft zich gewillig over, maar hij moet nog wat wikken. Dan komt het ogenblik dat de planter zich niet lekker gaat voelen.

Hij gaat naar een dokter. Maar de dokter kan niets vinden en toch voelt hij zich loodzwaar, doodmoe, eigenlijk uitgeput. De dokter schrijft hem rust voor, maar dat wil hij niet, hij moet werken, men heeft hem nodig, hij kan niet rusten. Is het malaria? Neen, zegt de dokter, u bent wat overspannen.

„Ik ben overspannen? Waarvan?”

„Dat weet ik niet, maar u bent overspannen.”

Hij vindt het zeer vreemd, nog nooit is hij overspannen geweest. Malaria op komst, denkt hij. Hij gaat werken, maar voelt zich suf en ziek. Met geweld verzet hij zich tegen z'n suf gevoel, koorts is er niet en toch voelt hij zich branderig, koortsig. Maar de dokter zegt, dat het geen koorts is en malaria is het ook niet. Hij moet wel aannemen dat hij overspannen is.

De man vraagt en zoekt in zichzelf, maar vindt niets. De medicijnen helpen niet, hij blijft zich suf voelen, totdat hij eigenlijk niet meer kan en men hem de raad geeft uit te rusten. Dat is het, wat de magiër wil: hij moet rusten. Onder zijn werk is het te moeilijk voor de magiër, in rust kan hij hem beter bereiken, denkt de man dag en nacht aan zijn ziekte. De planter wordt verzorgd, zij komt hem te hulp. Alles gaat naar wens.

Nu laat de magiër hem even aan zijn lot over, maakt zich los van de man, maar houdt de vrouw onder controle. De planter voelt zich heel prettig. Is het, omdat zij zo lief is? Zij hem verzorgt? Heel lief is het kind, heel erg lief. De moeder komt hem bezoeken en vindt, dat het leven alleen ook niets is. Hij denkt erover na en zegt, u hebt gelijk, zo is het niets. Het trouwbeeld wordt opnieuw in hem wakker gemaakt. Maar de man twijfelt, hij heeft eigenlijk geen tijd om te trouwen, hij is weer zichzelf. Opnieuw stelt de magiër hem onder zijn wil, de verschijnselen van moeheid en suf-zijn keren terug, zodat hij weer moet ophouden met zijn werk. De dochter komt hem bezoeken, geeft hem de raad volkomen uit te rusten, doet alles voor hem en beschouwt hem als een kind. Hij is echter zijn energie kwijt geraakt en weet

niet waardoor, hij is eigenlijk als een wrak, maar de dokter zegt: Het is niets, hij is overspannen.

Op dit ogenblik komt een leerling van mijn meester tot ons en vraagt hulp. Hij is de beschermgeest van de jonge planter en vertelt ons wat er gaat geschieden. Hij kan niet ingrijpen, is eerst kort aan Gene Zijde, maar hij wil iets voor de planter, die op aarde zijn kleinkind was, doen.

Het onderzoek wordt ingesteld, en er is niets aan te doen.

„Waarom, meester,” vraagt hij, „kunt ge niets voor mij doen?”

„Kijk,” zegt de meester, „indien wij hem vrijmaken, wat mogelijk is, leert hij niets. Hij moet hier doorheen of hij staat telkens voor de zwarte magie, in wiens handen hij leeft. Wij zullen u straks helpen, wanneer hij zijn eigen leer-school heeft aanvaard. Voordien ingrijpen is niet mogelijk. Volg hem, blijf in zijn aura, doe alles, maar vergeet niet, dat hij zichzelf moet overwinnen. De magiër zal hem zwaar aanpakken.”

„Zal hij niet verongelukken, meester?”

„Nee, men wil niet, dat hij verongelukt.”

„Is de witte magie in staat om hem te helpen, meester?”

„Dienen wij het zwarte, mijn broeder?”

„Ik bedoel, meester ...”

„Wat ge bedoelt, mijn vriend, komt niet in hem op, al wendt ge al uw krachten aan, hij zal u niet begrijpen, uw gedachten niet in zich op kunnen nemen. Ga tot een yogi, hij zou u kunnen helpen. Ik zeg u echter, doe het niet, hij moet zijn levensles leren, hij moet deze wetten beleven en zichzelf vrij willen maken of wij bereiken niets. Zijn wil is ingeslapen!”

De zieke vraagt zich af, wat hem zo terneergeslagen heeft, hij denkt en krijgt 'n gedachte, volgt dat denken en zegt: onzin. Ik ben niet in handen van de zwarte magie, dat is niet mogelijk. Maar het contact is volmaakt. De magiër laat hem weer vrij, de planter werkt en voelt zich beter. Hij denkt erover te huwen, maar kan niet tot een besluit komen. Toch moet het. Hij gaat voelen, dat zij hem steeds beter maakt, haar zorgen en haar liefde geven hem zijn weerstand terug. Het besluit komt, de dag wordt vastgesteld, ze zullen huwen. Eindelijk, zegt de moeder tegen zichzelf, eindelijk is het zover. De kinderen zijn verloofd. Hij werkt en voelt zich beter, maar nog niet geheel fit. Ook dat zal wel overgaan. De magiër houdt hem vast, ook haar, dit kind volgt al zijn gedachten op en is er gevoelig voor. De man staat klaar om zijn aanstaande vrouw af te halen, heden zullen ze trouwen. Hij voelt zich innerlijk nog wat suf, maar de laatste dagen ging het wat beter, hij zal zich spoedig hersteld voelen. Hij staat stil in gedachten, wil heengaan, maar komt niet weg, hij kan geen voet verzetten. Wat is het, denkt hij? Hij verzet zich tegen dit ongemak, grijpt naar z'n hoed en handschoenen en is buiten. Hij zucht

diep, alsof hem de adem ontnomen is. Zijn wil overheerst en hij rijdt weg.

Ze huwen. Hij heeft zijn verlof genomen en gaat met haar terug naar zijn vaderland (Nederland). Vele vrienden zwaaien hen toe, de moeder wuift, haar ogen zijn betraand, de boot vertrekt. De magiër krijgt z'n centen en voor haar en hem is het werk afgedaan. Doch voor deze twee zielen begint de ellende.

Het is nacht, de boot glijdt door het water, het geklop van de machines dringt tot hun kajuit door. Hij kijkt om zich heen, denkt na, wrijft zich de ogen uit, denkt weer en vraagt aan haar:

„Waar ben ik?”

„Waar je bent? Laat me niet lachen.”

„Toe, maak geen onzin, waar ben ik? En wat moet jij hier?”

„Nog beter, wat ik hier doe???”

De vrouw lacht hard, ze is niet tot bedaren te brengen. De dokter moet erbij komen, ze heeft een lachziekte gekregen. Hij geeft haar iets om te slapen. Eigenlijk is het vreemd. Heel merkwaardig.

„Wat doe je hier eigenlijk,” vraagt hij weer, als zij ontwaakt.

„Begin je weer opnieuw, man? Houd op met je praatjes, maak me niet krankzinnig.”

„Ik meen het, kind, het is mij heilige ernst.”

„Wat meen je?”

„Ik vraag mij af, wat je in mijn bed doet. Hoe kom je hier?”

„Meen je dat?” Nog kan ze moeilijk geloven, dat hij in volle ernst spreekt.

„Waarachtig, ik meen het.”

„En wat wil je dan van mij weten?”

„Hoe je hier gekomen bent.”

„Hoe ik hier gekomen ben? Hoe ik hier gekomen ben?” Ze kijkt hem aan, kijkt lang, denkt ook even en zegt:

„Ben je krankzinnig?”

„Ik weet volkomen wat ik zeg, ik wil weten hoe je hier komt.”

„Moet je een dokter hebben?”

„Ik heb geen dokter nodig.”

„En je wilt nóg weten hoe ik hier ben gekomen?”

„Ja, waarachtig, ik moet het weten.” Ze ziet, dat het hem heilige ernst is. De man heeft iets.

„We zijn toch getrouwd?”

„Wat? Wat zeg je? Wij zijn getrouwd? Dat bestaat niet. Ik niet. Ik ben niet getrouwd. Ik heb mijn ja-woord niet gegeven.”

„Is dit je heilige ernst, man?”

„Denk je, dat ik met m'n leven spot? Denk je, dat ik gek ben?”

„Ik moet dit dus voor waarheid nemen? Je bent gek of je bent bezeten. Ik zal een dokter laten roepen.” Hij windt zich zo hevig op, dat hem het schuim op de lippen komt. Zijn vrouw weet zich geen raad, ze vraagt wanhopig:

„Maar, man, wat is er dan toch, je doet zo vreemd.”

„Snap je dat dan nog niet? Snap je niets van deze trouwerij? Heb je geen gevoel meer? Ben jij soms bezeten? Je bent een vuile kat. Je bent m'n ongeluk! Je bent 'n slet, een vuil wijf, dat ben je. Mij laten trouwen? Hou je niet zo dom. Je loert op m'n geld. Nu weet ik het, o, nu weet ik, waarom ik ziek ben geweest. Je hebt 'n doekoen (een Indonesische traditionele medicijnman of toverdokter) gevraagd, 'n magiër heb je gehaald, 'n demon. Nu weet ik het, ik slik dat niet. Ik neem dit nóóit, ik zal trouwen met wie ik trouwen wil. Ik laat mij niet bedriegen. Ik ...’ Hij zinkt in elkaar.

De vrouw heeft geen woord gezegd, heeft hem laten uitspreken, maar ze weet het. God, mijn God toch, hoe is het mogelijk, wat heeft ze zich vergist. Ze verlaat de kajuit, geeft een telegram op voor haar moeder.

„Zend antwoord op de volgende vragen. Wie heeft ons laten trouwen? Weet u ervan? Onmiddellijk antwoord.”

De boot brengt deze en andere kinderen van God de oceaan over, maar er komt geen antwoord. De moeder vliegt naar de magiër en reikt hem het telegram toe. Opnieuw zoekt hij contact. Hij voelt, dat de man zich van hem heeft losgemaakt. De vrouw is nog steeds in zijn macht, haar kan hij bereiken en hij legt het geweld in haar jonge leven, het panterinstinct. Wild en woest is dit leven geworden. Ze maakt van zijn leven een hel. Als water en vuur leven ze bij elkaar, totdat hij er niet meer tegenop kan en een andere kajuit wil nemen. Maar de boot is vol en het gaat niet. Hij neemt zich voor om komedie te spelen, in Holland zal hij wel verder zien. Maar hij wil scheiden, dit huwelijk neemt hij niet. Wat 'n sloerie. Wat 'n kat, net 'n panter. Hoe is het mogelijk, wat kan 'n mens toch allemaal gebeuren. Ze eten en drinken samen, maar zitten als vijanden bij elkaar, een enorme kloof ligt er tussen hun levens. Toch redden ze hun persoonlijkheid. Zij laat hem niet alleen, zij wil niet scheiden, zij zal als het moet z'n leven kapotmaken, ze zal hem het bloed onder de nagels vandaan zuigen, alles kan ze, van haar komt hij niet los. In Holland aangekomen, stelt hij zich onder behandeling van een bekend psycholoog, hij voelt zich weer doodmoe en suf worden. De verschijnselen treden weer naar voren, maar de psycholoog zal hem helpen. Maar deze weet geen raad met zijn toestand. De dokter zegt na een paar weken ronduit, dat hij niets voor hem kan doen. Hij gaat naar een ander. Ook daar onderzoeken ze de man, vragen wie hem reeds behandeld heeft. De doktoren stellen vast: goed voor het krankzinnigengesticht, de man kan niet tegen Indië (Indonesië). Niets aan te doen! „Ik ben moe, ik ben suf en is daar dan niets tegen te

doen?”

„Ga naar een zenuwspecialist,” geeft men hem de raad. De zenuwspecialist begint aan een groot onderzoek. De geleerde man kan niets vinden, overspannen vindt hij hem. Maar waardoor? Hij vertelt, wat er is geschied. De specialist kijkt over zijn brillleglazen heen naar zijn zieke en denkt: De man is gek. Dat bestaat niet, dat kan niet, hij is niet normaal. Tropenziekte! „Waar bent u geweest? Wie heeft u geholpen?”

„Wat denkt u ervan,” vraagt hij zijn collega.

„Niets, mijn beste, volslagen psychopathisch. Grote onzin.”

De planter zoekt het ergens anders, hij is reeds twee maanden op hol en wordt maar niet beter. Thuis is het een hel. Zijn vrouw wil niet scheiden, ze blijft weigeren, eerst moet zijn leven kapot, dan zal ze zelf wel scheiden.

Hij komt bij de grootste, de geleerdste mensen, die voor de radio spreken en duizenden mensen kunnen helpen. Dat is iets voor hem. Na twee weken staat hij weer op straat. Hij moet zich haasten, z'n verlof gaat om en nog is hij ziek. Niets kan men voor hem doen, allen denken, dat hij gek is, hun onzin verkoopt, want zoiets bestaat niet. Hij krijgt een ander adres. Die man is een goed psycholoog en evenals hij in Indië geweest, hij zal hem helpen. Maar de verschijnselen kan ook deze geleerde niet opheffen: de band om z'n hoofd en het sufferige gevoel, het doodmoe zijn. Hier moet een magnetiseur helpen. Hij deed het vroeger, nu niet meer en hij stuurt hem naar een bekend medium. Op een middag treedt een grote, breedgeschouderde man, een jonge reus, het vertrek van mijn meesters instrument binnen. De man zakt in een stoel neer en begint te schreien. Ons instrument is reeds in dienst, de man is op de plaats waar hij wezen moet. Zijn beschermengel is zover, nú kan men hem helpen. Spoedig is hij zichzelf en zegt:

„Ik weet niet waarom ik zo kinderachtig doe, maar ik kan er niets aan doen. Het is allemaal zo moeilijk. Kunt u mij helpen?” Hij vertelt zijn wederwaardigheden. Het instrument is met z'n meester in verbinding, het medium gaat zien, wat zijn meester in en om de zieke waarneemt. Hij ziet het grasgroene licht als een dodenstraal uit zijn hoofd komen, oplossen in de ruimte, hij kan het volgen, zijn meester blijft het hem tonen en hij hoort nu tot zich zeggen:

„Deze man zit onder de zwarte magie. Wij zullen hem vrijmaken.”

„Hier,” zegt de man, „dit is het canaille. God help me,” laat hij erop volgen en verder:

„Ze is de schuld van m'n ongeluk.”

Het medium peilt de schone vrouw, een beeldje is het. Hij laat het hem weten.

„Noemt u dat een beeldje? U spot toch niet met mij? Ze is een tijgerin en

nog erger dan dat, ze is ... 'n giftig loeder. In het oerwoud leven dergelijke dieren niet eens. Mijn hemel, wat heb ik uitgestaan.”

„En toch is het een lieve schat,” zegt het medium. Maar de meester zegt hem, dat hij geen woord meer moet spreken. De patiënt kan plaatsnemen.

De man legt zich neer. Het medium zegt in halftrance tot de zieke:

„U gaat rustig liggen, u doet niets, dat wil zeggen, nú aan niets denken, u even losmaken van al die nare gedachten.”

De behandeling kan beginnen. Mijn meester zal de magische krachten verbreken en hem losmaken van de magiër. Vanuit hem gaat er een groen koord, maar dat koord is het uiteinde van de magische verbinding. Om het lichaam ligt een dicht groen waas en daarin leeft de man. Zijn zenuwstelsel is erdoor doodgedrukt, zijn gehele wezen leeft erin. Dat is de magische fluïde, de ontwikkeling van de magiër. Hij zucht diep en kan bijna geen ademen. Het medium kan alles volgen. Hij ziet, dat de meester zichzelf in deze aura wikkelt en voor z'n ogen erin verdwijnt. Het medium voelt, dat het stoffelijk organisme onder druk leeft, al de organen zijn omkneld door deze kracht. De man leeft in een duisternis, het is een web, dat om zijn persoonlijkheid en het innerlijke leven, om al de stoffelijke stelsels is gelegd. Hij ziet deze groenachtige mist heel scherp en volgt zijn meester. Het medium leeft nu in de psychische trance, maar voelt toch, dat de man bijna ingeslapen is, de genezende aura van zijn meester bracht hem in deze toestand. Deze rust doet hem goed. Al de stoffelijke stelsels leven door deze kracht, sterven af, indien er geen redding komt. Hierdoor kan de man niet op normale wijze denken.

Het medium ziet, dat zijn meester zich volkomen met de zieke één maakt. Het astrale licht van zijn meester verlicht de stelsels en brengt nieuw leven in het organisme. Langzaam verwaast de uitstraling van de magiër, het groenachtige licht verdwijnt en lost voor het medium op. De bloedsomloop versnelt, het hart klopt krachtiger, de hersenen komen vrij van die vreselijke druk en de band om zijn hoofd is reeds verdwenen. Plotseling komt er een geweldige reactie in de man. Het medium is reeds bewust als de behandelde van de divan opspringt en schreeuwt: „Ik ben beter! Ik ben heus beter ...” Daarna zakt hij weer in elkaar. Hij komt echter spoedig tot bewustzijn, moet weer gaan liggen en krijgt 'n nabehandeling, de zieke slaapt rustig in. Als hij wakker wordt, moet hij nog even blijven liggen, weer krijgt hij krachten van Gene Zijde en opnieuw gaan z'n ogen dicht. Het medium blijft nu bij bewustzijn, de trance is niet meer nodig. Innerlijk kreunt de man, hij is in de halfslaap en zijn hart doet nu pijn. Weer springt hij op alsof een adder hem gebeten heeft, zinkt nu niet in elkaar, maar roept:

„Ik ben beter, ik ben beter. Ja, mijnheer, ik ben beter. U hebt mij beter gemaakt. Ik dank God, o man, wat ben ik gelukkig.” Toch moet hij nog

even gaan liggen. Z'n hoofd wordt nog behandeld. Maar hij zegt onder de behandeling, dat ze weg zijn, de smerige krachten, hij voelt zich normaal. De magische wetten zijn verbroken. Hij scheldt op de geleerden, omdat ze het niet weten en hem handenvol geld hebben gekost, en vraagt het medium of hij niet naar Indië wil komen, want heel Indië zit onder de zwarte magie, dáár is zijn plaats. Men heeft hem daar dringend nodig. Man toch, kom naar de Oost, men heeft u daar nodig. En zo is het, maar wij hebben nu eenmaal iets anders te doen.

Toen hij binnentrad, vloog ik naar Indië. In 'n miljoenste seconde was ik daar en verbond mij met de magiër. De man lag rustig te doezelen, hij was aan het werk. Ik volgde hem innerlijk en zag, dat hij aan tal van mensen werkte, velen moesten verongelukken. Ook zie ik de beelden van onze zieken, hij voedt deze mensen en ze kunnen zich niet van hem losmaken. Op dit ogenblik voelt hij echter, dat de man hem ontzinkt en zich van hem losmaakt. De vrouw is nog in zijn macht. Hij voelt, dat er een kracht om en in hem komt, die hem zal tegenwerken, maar hoe hij zich ook verzet, ik ben hem voor, het waas in hem van de beide mensen moet verzwakken of de voeding gaat door. Mijn meester zie ik aan het werk, ik maak mijn taak af.

Om de aura van de twee mensen, die in hem ligt, leg ik mijn eigen uitstraling en die uitstraling ga ik verdichten. Ik dring tot het allereerste ogenblik binnen, het moment, dat hij is gaan denken en zijn figuren in zichzelf optrok. In dat maaksel, dat de beide mensen zijn, leef ik thans. Deze astrale figuren, gedachtebeelden van man en vrouw, moet ik afbreken. Dit afbreken is voor de magiër het verwazen van zijn gedachtenkracht. Hij voelt, dat de beide mensen hulp hebben gekregen en kan hiertegen niets doen. Plotseling weet hij het en ik voel en zie het, de beide mensen lossen voor hem op, maar hij herstelt zich bliksemsnel. De vrouw leeft weer in zijn gedachten, hij ziet, dat de man uit zijn leven is verdwenen. Die heeft hulp, weet de magiër, de vrouw niet, hij zal haar blijven voeden, alleen reeds omdat men hem tegenwerkt.

Ik zie, dat mijn meester gereed is en vlieg naar uw land terug. Onder mij, ook al flits ik door de ruimte, zie ik de zee, de aarde en lucht, doch in hetzelfde ogenblik betreed ik de ruimte, waarin mijn meester is. De zieke ligt op een divan, hij wordt nog bestraald, maar mijn meester is gereed. De jonge man praat veel. We volgen dat nog even en dan kan hij opstaan. Zijn zenuwstelsel moet nog behandeld worden, daarvoor moet hij terugkeren. Aan die behandeling gaat het instrument met zijn meester beginnen.

Intussen vraagt hij zijn vrouw om te scheiden, maar ze denkt er niet over. Nu nemen wij haar onder controle en zullen haar geheel vrijmaken. Het contact is er, hij dient ons, door zijn levensaura komen we tot haar. Hij is vrij van de magische kracht, zij is nog een furie. De vrouw kent zichzelf niet meer,

ze is in de halftrance, ze leeft in het halfwakend bewustzijn. Ze is door de magiër bezeten. Hieronder moet ze vandaan, vroeg of laat stort ze in. Toen hij haar leerde kennen, leefde ze reeds onder deze krachten, hij heeft deze ziel nimmer zuiver voor zich gezien. Ze blijft als een duivelin, zegt hij tegen het medium. En toch antwoordt het medium, dat zij een lief kind is. „Houdt u dat nog steeds vol? Dat begrijp ik niet. Ik heb het volste vertrouwen in u, ik heb immers de bewijzen! Het is jammer, dat u haar niet kent.”

„Maar ik ken haar, mijn lieve man. Ik ken haar beter dan u haar ziet. Ik zeg u, één op miljoenen, u moet heel lang zoeken, voordat u weer zo'n vrouw ontmoet.”

„O, dat neem ik onmiddellijk aan.”

„Nee, man, spot niet, ik bedoel het goede. Ik houd vol, ze is 'n engel. U kent haar niet, maar u zult het wel ondervinden.”

„Het spijt mij vreselijk, maar dit geloof ik niet. Ik kan er niets aan doen, ik kan niet tegen beter weten inpraten.”

„U houdt zich rustig, de feiten zullen u overtuigen. Geduld, ook dat komt in orde. U vergeet, dat ze onder invloed is.”

„Zij onder invloed? Nee, dat bestaat niet. Ze is deze persoonlijkheid en dat zal ze blijven ook.”

„Bent u zelf vergeten, dat u onder invloed stond?”

„Ja, ik, maar ik ben ook heel anders dan zij!”

„Nonsens, beste man, maar we zullen wel zien, wacht maar af.”

Hij praat er met z'n psycholoog over. Die man zal hem beter praten, het is een nieuwe studie. Maar wat die man nog te praten heeft, snapt het medium niet. Hij komt terug voor de behandeling en zegt:

„Ik ben bij Dr. O. geweest, en wij bespraken het geval, u moet nu niet boos worden, als ik u de waarheid zeg, want ik wil u geen onzin verkopen.”

„Praat gerust, beste man.”

„Wel, Dr. O. zegt dat u Indië niet kent.”

„Dat wil zeggen, dat ik uw vrouw niet ken.”

„Juist, zo is het. U kent Indië niet. De dokter kent Indië heel goed en zegt dat ze is als een furie. Dat is haar karakter. Ik moet van haar af, want ze maakt m'n leven kapot. Ze is een duivelin. Het is de Oosterse mentaliteit, ze is half Chinees en dat is het. De dokter zegt dat u hiervan geen begrip hebt.”

Het medium luistert en de patiënt vraagt in spanning:

„En, wat zegt u thans?”

„Ik zal u eens wat zeggen, mijn beste. U en die dokter zijn zwammers. U en hij zijn ernaast. Gij en hij zijn suf, Oosters blindgeslagen. Ik zeg u nogmaals: ze is een engel. Ik heb weinig mensen gezien, vrouwen dan, met een dergelijk karakter. Ze is oneindig lief en té goed voor u. U bent eigenlijk een grote

sufferd, als u het weten wilt, en uw dokter 'n stakkerd, omdat die man nog denkt u door z'n wetenschappelijk gepraat beter te kunnen maken. Ik haal u daar niet eens weg, maar wat doet hij eigenlijk?"

„Ja ... hij praat, ziet u. Hij ... vertelt me, hoe ik mij moet instellen.”

„Ach zo ... en gaat dat instellen al?"

„Ja ... ik weet het niet, maar ...?"

„Nou? Wat maar? Weet u het zelf niet? Wil ik u eens wat zeggen?"

????

„U gaat uw gang maar. Ga hier nu maar liggen en mond dicht, nu praten we niet!"

Hij is behandeld en vroeg: „U bent toch niet kwaad op mij? Dat zou ik voor geen geld van de wereld willen.”

„Beste man, niemand kan mij beledigen en kwaad ben ik ook niet, maar ik wil u eens wat vertellen. U moet tegen uw dokter zeggen, dat ik de hellen ken. Misschien weet hij het dan, hij kent mijn boeken.”

„Wat bedoelt u hiermee?"

„Dat zal de dokter u wel zeggen.”

De planter gaat naar zijn dokter terug, die hem volpraat over de moderne psychologie, die Freud en anderen aan z'n kapstok hangt en gelooft iets van de magische wetten af te weten. Hij blijft volhouden dat de plantersvrouw 'n furie is. Hij komt tot het medium en zegt:

„Nu niet kwaad worden hoor! Hij zegt ...' Maar het medium is hem voor en zegt voor hem:

„Hij zegt, dat mijn boeken over het leven na de dood onzin zijn. Hij kan die niet meer aanvaarden. Vroeger kon hij dat wel, maar thans is de man geleerd. Hecht u aan zijn geleerdheid?"

„Om u de waarheid te zeggen, hij praat me dol en ik snap de man niet. Wat is hij eigenlijk voor een geleerde, dit is toch geen psychologie meer?"

„Dat is modern, man, deze mensen praten iedere ziekte weg, maar ik ken hem. Voor deze is alles geestelijke abnormaliteit. Dat is in de persoonlijkheid terug te vinden. Zegt hij niet, dat je zelf schuld hebt aan je ziekte?"

„Dat zegt hij.”

„Nou? Zegt u dat niets?"

„Maar dat snap ik juist niet, hoe kan ik schuld hebben aan mijn ziekte? Heb ik om die ziekte gevraagd?"

„Nee, man, dat is het niet. In uw karakter liggen fouten en die fouten zijn schuld aan de ziekte. En die fouten maakt hij nu bewust, hij breekt ze af en bouwt ze weer op. Heeft hij je het verhaaltje niet verteld van de man op het paard en de man op zijn fiets?"

„Ja, waarachtig, daar had hij het over. Maar wat wil hij er eigenlijk mee,

met dat paard en die fiets?”

„Is dat zo onbegrijpelijk voor u? Hij zegt, de man die fietst en tegelijk verlangt om paard te rijden, is een abnormale. Dat paardrijden en dat fietsen zijn gelijk. De abnormaliteit ligt nu in uw karakter, uw verlangens voeren u in het foute.”

„Maar verdorie ... een paard is toch geen fiets?”

„Koest, mijn beste, kalm blijven of u zit zo weer onder invloed.”

Hij moet er zelf om lachen, maar vraagt dan:

„Een fiets is toch geen paard?”

„Nee, ik geloof het ook niet,” zegt het medium. „Maar in ernst, hij wil erdoor zeggen, dat de verlangens naar dat paard foutief zijn, die voeren u in het abstracte, in het lege niets en ge breekt aan uw eigen karakter, waardoor de persoonlijkheid 'n misbaksel wordt. Hij beweert dat ziekten tot stand komen door het verkeerde denken, het is het afbreken van lichaam én persoonlijkheid. Hierdoor ontstaan er tal van moeilijkheden.”

„En mijn vrouw kent hij niet?”

„Nee, zeg ik u nogmaals: uw vrouw wordt beter. Hij vindt mijn boeken onzin, maar u moet nog even geduld hebben. Ik ken Indië niet, maar ik ken hellen en dat is van groter waarde.”

De man kijkt vreemd op en denkt: Wat is dat nu weer. Hij moet het dan ook weten en vraagt:

„Wat wilt u hiermee zeggen?”

„Dat is zomaar niet verteld, beste man. Ik ben echter in de hellen geweest. Voor u klinkt het onwaarschijnlijk, wellicht opschepperig, doch het is nu eenmaal zo.”

„Meent u dat?”

„Ik zeg u toch dat het voor u een raadsel is. Hoe wil een aards mens nu in de hellen komen? Wanneer u die doekoen ontmoet, de magiër die u dit kunstje geleverd heeft, moet u het hem maar eens vragen. Hij zal u nog veel meer vertellen van mij en toch heeft de man mij nimmer gezien.”

„Is dat mogelijk?”

„Als het voor mij mogelijk is, is het voor hem zeker. Ik zou u de man zo kunnen uittekenen en toch heb ik hem hier op aarde niet gezien.”

„Hoe hebt u hem dan waargenomen?”

„Zijn beeld zag ik in zijn eigen aura. Zo goed als hij u in zichzelf opgetrokken heeft, ligt hij weer aan zijn gedachtebeelden vast. En die beelden kan je waarnemen. Ik heb hem mogen zien door mijn meester.”

„Is het waarachtig?”

„U leeft rondom in de magische wetten en toch doet u er niets van op in Indië. Nu hebt u ermee te maken gehad, maar van de eigenlijke nuances

weet ge niets. Voor mij ligt Indië volkomen open. Maar je moet hiervoor de wetten van Gene Zijde kennen en vooral de hellen in het leven na de dood. En dit alles is zomaar niet te verklaren. Indien u mijn boeken wilt lezen, hier staan ze, eerst dan begrijpt ge uw dokter. Doch straks zal hij mijn meester gelijk moeten geven. In die hellen leven al de magiërs van de aarde bijeen, je treft daar al de graden en soorten aan. Duivels zijn het. Ik heb hen daar mogen volgen en mijn meester verklaarde mij al die soorten van mensen.”

„U hebt het beleefd als Dante?”

„Zoiets, maar wat meer, Dante heeft enkele taferelen gezien, maar niet meer.”

De man denkt na en het duizelt hem. Hij antwoordt: „U bent een buitengewoon mens.”

„Dat nu niet direct, mijn beste, het is alles zo eenvoudig, maar het Westen moet er nog voor ontwakken. Ik ben een doodgewoon instrument dat alles moet ontvangen, van mijzelf heb ik niets. Maar ik ken de hellen en de hemelen beter dan het leven op aarde, van deze mooie wereld heb ik nog niets gezien.”

De planter kijkt het medium aan en denkt: „Klets je of klets je niet? Ben je 'n wonder of een grote fantast, wat ben je eigenlijk?” Het medium antwoordt:

„Ik zal je precies zeggen hoe je over mij denkt. In korte tijd zal je weten, dat ik geen onzin vertel. U ziet mij als een bovennatuurlijke gek, is het niet?”

„Dat gaat te ver. Maar bent u werkelijk in de hellen geweest?”

„Ziet u, u twijfelt toch. Niet éénmaal, maar honderden malen was ik er.”

„Brandt er vuur, zoals men zegt?” Het medium glimlacht en de planter vraagt:

„U lacht om mijn domme vraag?”

„Ik lach niet, man, uw praten en denken is van mensen, die de wereld en de ruimte niet kennen. Uw gezicht is bevroren, uw ogen zijn omfloerst en uw innerlijk leven moet nog ontwaken.”

De planter moet lachen en zegt: „Die zit, dat is niet één-nul, maar tien-nul.”

„Zoals u het nemen wilt, het is nu eenmaal zo. In de hel brandt alleen het vuur van hartstocht en geweld. Vuur is er niet, maar je kunt er door je eigen vuur verteren en dat is veel verschrikkelijker. Lees mijn boeken en u weet het.”

„U moet naar Indië komen, men zal u daar beter begrijpen. U kunt er duizenden mensen helpen en Indië heeft u nodig. Het Westen is niets voor u, geloof mij.”

Hij gaat heen, voelt zich nietig, maar denkt na. De man voelt zich weer normaal en z'n zenuwstelsel is weer rustig, hij kan weer aan het werk. Met

z'n vrouw is het nog fout, ze smijt met kopjes en schotels en breekt het huis af. Hij is besloten ergens anders te gaan wonen. Maar wij gaan verder. Ik leef in deze ziel als in Betje en zal haar vrijmaken. Op een avond komt hij thuis en z'n vrouw wacht op hem. Hij schrikt en peilt haar gedachten. Wat zou ze willen? Hij denkt dat ze nu anders is, deze vrouw is geen heks meer, ze is zo heel anders. Hij vraagt:

„Wat is er?”

„Ik wil met je praten. Ik wil scheiden. Geef mij de papieren maar, dan zal ik hen onmiddellijk tekenen en kun je er werk van maken.”

Hij legt haar de papieren voor, hij heeft ze dag en nacht bij zich gedragen, voor het geval ze tot andere gedachten zou komen, nu is het zover. Hij gelooft het niet. Honderden malen heeft hij er haar om gesmeekt en nu zou ze tekenen? Z'n vrouw voelt zijn gedachten en zegt:

„O, wees maar niet bang, ik bedenk mij niet. Ik ben besloten om te scheiden, maak de boel maar in orde. Ik weet wat ik doe. Ik wil je de vrijheid teruggeven. Maar ik zal je alles vergoeden, ik zal je terugbetalen tot de laatste cent, die je voor mij hebt uitgegeven. Ik zal ervoor werken.”

Hij kijkt haar aan en begrijpt het niet. Deze vrouw is een vreemde voor hem, ze is een onbekende, hij herkent haar niet meer. Hij tracht haar aan te voelen en voelt rust en begrijpen, in haar innerlijk leven. Hij denkt: mijn God, hoe kan het. Ze is thans zichzelf, zoals ook hij zichzelf is geworden. Ze voelt hem en zegt:

„Hier, lees zelf maar, dan weet je ineens alles.”

Ze geeft hem een brief van haar moeder in handen. Hij leest: „Mijn kinderen, vergeef mij mijn grote fout, ik heb er zo'n spijt van.”

In de moeder is wroeging gekomen, hij leest wat ze gedaan heeft en begrijpt thans haar en zijn toestand. Geen woord kan hij spreken, maar z'n vrouw kijkt hem aan en vraagt:

„Ben je tevreden? Wanneer ga je terug? Ik blijf nog wat hier bij mijn familie, zij zullen mij reisgeld geven en ik zal het hun terugbetalen, maar moet het eerst verdienen. Ik heb mijn beide handen nog en voel me gezond.”

„Kan ik je helpen, mag ik iets voor je doen?”

„Nee, geen cent neem ik van je aan, beste man, jongen, die je bent, niets moet ik, ik wil op eigen benen staan. Toen ik je hulp nodig had, liep je van de ene psycholoog naar de andere, maar mij liet je alleen achter, je hebt geen seconde aan mij gedacht, hoewel de kerel toch ook mij heeft besmet?”

Ik heb je liefgehad, innig lief, ik trouwde je uit liefde en thans is alles kapot. Ik ben mijzelf gebleven hierin, jij verloor jezelf, maar ik trouwde bewust, ik wist dat ik je liefhad. Jij niet, wat zou je dan nu willen? Ik heb mijn strijd gestreden en wil nu m'n nachtmerrie vergeten, een verschrikking was het.

Goddank, ik ben weer mijzelf.”

„Wanneer is het gebeurd, kind?”

„Vannacht geschiedde het wonder. Ik werd wakker en zag een groot licht voor me en in dat licht een stralende persoonlijkheid. Toen zei de verschijning tot me: „Kom tot mij en ge zijt beter.” Ik stapte uit bed en zakte in elkaar. In de morgen vond ik mezelf op de grond terug, maar ik was beter. Ik dank God voor deze hulp. Ik heb er hard genoeg om gebeden en ik voel dat God mijn gebed verhoord heeft. En nu gaan wij scheiden. Maak er spoedig werk van, ik wil vrij zijn, alles wil ik vergeten.”

„Zullen we die scheiding niet even uitstellen?”

„Nee, dat kan niet, je hebt mij te diep beledigd.”

„Maar ik was toch mijzelf niet, kind?”

„Dat is mogelijk, maar het kan niet.”

Hij komt tot het medium en vertelt hem van de grote ommekeer. „U hebt weer gelijk, wat ben ik toch 'n groot kreng. Mijn God, hoe kan het. Ik heb haar zelfs gesmeekt om mijn vrouw te blijven, maar ze doet het niet. Wat heb ik er spijt van, nu zie ik haar andere persoonlijkheid. Die klets-dokter ook! Had die man mij niet zó pertinent gezegd, dat het een canaille was, dan had ik deze hele zaak anders bekeken. Een panter is het, zo kletste hij, geloof me man, het Chinese overheerst. Ze is ondoorgrondelijk voor je, ze maakt je kapot. Wég, uit dat leven, daarin hoor je niet. Verdomme ... wat 'n ...!”

„Koest, koest, beste man, of je gaat er weer onder. Dit is uw les! U moet haar nu leren kennen. Wil je van mij een raad hebben?”

„Gaarne, heel gaarne, alles wil ik nu doen om haar te mogen behouden.”

„Maar je moet mij beloven, dat je doet wat ik je zeg.”

„Ik beloof het je, man, m'n hand, ik zweer het.”

„Goed, dan doet u thans niets.”

„Is dat alles?”

„Alles, u gaat scheiden en voor de rest niets. U doet zoals zij dat hebben wil.”

„Waarom, mag ik dat weten?”

„Ik zal u zeggen wat ik zie. U moet haar deze kans geven. Indien er ooit iets gebeurt, vervalt u beiden terug in deze toestand en dan komen er verwijten. Jullie modderen dan te veel in het slijk van de magiër en dat moet niet. Zij heeft volkomen gelijk, ik geloof echter, dat ze nog van je houdt.”

„Wilt u geloven, dat ik haar om niets zou willen verliezen.”

„Dat is mogelijk, ze is heel, héél lief.”

„U bent 'n wonderlijk mens. Mogen we vrienden zijn?”

„U hebt me reeds lang.”

„Wat moet ik nog meer doen?”

„Haar heel veel mooie bloemen schenken en toch scheiden. Deze reactie is stralend geestelijk en daar hebben we het paard en de fiets van je dokter niet voor nodig. Ze zal het kinderlijke in je zien en dat is het enige dat haar terugvoert in je leven. Je moet in alles je hoofd leren buigen. Deze liefde is ongelooflijk mooi, hier moet je voor willen vechten, als man kan je dat, maar je moet in veel dingen nog ontwaken. Dit is andere psychologie en je kan je dokter dit vandaag meteen vertellen, hij kan erdoor leren.

Een vrouw in het Westen met heel veel liefde in zich, is toch ten opzichte van de Goddelijke mystiek nog bekrompen, hoewel ze liefde draagt en gelukkig maakt, is het Oosten het Westen eeuwen vooruit, zelfs wanneer wij als mannen deze schepsels kunnen begrijpen.”

„Maar hoe zal ik dat kunnen verwerken?”

„Alléén door je liefde, ze is alléén liefde, ook al sprak een ander door haar leven. De magiër heeft haar eigenlijk voor deze enorme kracht wakker geschud; zonder het te willen ging zij in het verleden terug en daaruit put ze thans.”

„Verleden, zeg je?”

„Dat is te diep voor je, blijf jij maar in het dagelijkse en geef haar daarvan alles. Hiervan kan je iets maken, dat geen mens voor mogelijk houdt. Maar jij hebt het in je eigen handen en bent begenadigd. Mijn God, zou ik willen zeggen, waar heb je het aan verdiend?”

„Hoe moet ik je toch danken.”

„Mij moet je niet danken, mijn meester is het en zijn helpers.”

„Weet je hoe men haar beter maakte?”

„Van het ogenblik af, dat u bij mij kwam, bent u in geestelijke handen gekomen. Er is iemand die u heeft beschermd, anders waart ge een verloren man.”

„Doe nu niet meer zo beleefd!”

„Dat komt vanzelf. Gene Zijde echter verbrak de magische aura van uw vrouw en trok haar in het licht terug. Zoals je hier in elkaar zakte, heeft ook zij moeten beleven. Dat is het vaneenscheuren van de aura's, het is alsof het bloed uit de aderen stroomt. En zo is het ook, je gehele stelsel was erdoor besmet. Ook zij heeft het beleefd. Toen ze uit het bed stapte, hield de meester de zwarte aura tegen. Zij trad nu uit die besmetting, doch verloor haar bewustzijn. Je kunt hieraan zien en vaststellen, dat de magiër zuiver één met haar was en hij haar dan ook volkomen had leeggezogen.”

„Ik word dus beschermd?”

„Je bent beschermd, of is dít geen bescherming?”

„Zal ik niet weer onder die smerige krachten komen?”

„Neen, dat heb je nu geleerd, dat kan maar één keer, deze les is voor jou

wijsheid geworden. Dat zegt mijn meester en ik vertel woordelijk na, wat mij gegeven wordt. Een magiër kan je nu niet meer bereiken, want je kent zijn kracht, je hebt die kracht gevoeld en dat wordt nu je eigen wapen. Ervaring is wijsheid.”

„Mijn vrouw is heel erg gevoelig?”

„Je vrouw is mediamiek, wat ze deed geschiedde in een trancetoestand, de bewuste trance, dat is het oplossen in een andere toestand door wilskracht van buitenaf. Men zal hier zeggen – de geleerde althans –, bewuste hypnose, maar voor ons is het zuiver bezetenheid. Op deze wijze worden de mensen krankzinnig. Deze beïnvloeding is stoffelijk astraal, maar die astrale invloed is honderdmaal gevaarlijker.”

„Wat is dat?”

„Dat zijn nu die helleklanten, magiërs en duistere geesten, die van ons mensen bezit nemen en zich dan volkomen uitleven. Deze magiër is dus nog op aarde en daarom is zijn kracht stoffelijk bewust. De astrale is ijler, maar wanneer die eenmaal in contact komt met ons, smelten ziel en ziel ineen en volgt krankzinnigheid. Wat een stoffelijk magiër doet, is nog altijd te voorkomen, indien u zelf dat leven niet wilt. Uw vrouw kon hij heel makkelijk bereiken, omdat ze mediamiek is. Maar ik zeg u tevens, laat haar er nimmer aan beginnen, ze heeft geen weerstand.”

„Hoe verwerkt u al deze krachten?”

„Door mijn meester. Hemel en aarde heeft hij mij geschonken. De wetten in de ruimte heb ik als kind mogen leren kennen. Ik ben niet geschoold, eigenlijk zo dom – zeggen ze bij ons – als het achterénd van ’n varken, maar daarom juist geschikt – zoals Gene Zijde zegt – voor deze wetten. Ik ben niets en ik heb niets, maar Gene Zijde leeft, spreekt en schrijft door mij. Dat is alles, maar ik heb al die wetten van leven en dood leren kennen en mij mogen eigen maken.”

De man gaat heen en zal terugkomen om afscheid te nemen. Maar van de boot stuurt hij een telegram, dat hij onverwachts naar Indië terugmoet, brief volgt.

De brief komt en hij schrijft: „Mijn beste vriend. Ik dank God voor de genade, dat ik je heb mogen leren kennen. Ik heb geen spijt van de geleden ellende, integendeel, ik ben een ander mens geworden. Ik lees hier op het achterdek je boeken. Ik leef in een hemel. Wij zijn gescheiden, maar ik heb haar teruggekregen. Wij gaan spoedig weer hertrouwen en wel met het handschoentje (huwen bij volmacht, waarbij de vrouw het huwelijk sluit met de gemachtigde van de afwezige bruidegom). Als ze bij mij terugkeert, is het mijn eigen vrouwtje. Ik zal haar alles vertellen en op de dag dat we trouwen, zullen we aan je denken. Wij zullen je nóóit vergeten: God zegene je werk.

Ik heb geen vertrouwen meer in psychologen. De man, waarvan je weet, is té geleerd om zijn onkunde te bekennen. Doch dat moet hij weten. Er is maar één hulp voor dit geval en dat is liefde. De bloemen hebben het grote wonder verricht en woordelijk vertolkt. Ze vindt mij een groot kind. Met alles van mij voor je meesters, je B.”

Mij ging het erom u aan te tonen, dat zelfs magiërs zich te pletter kunnen lopen tegenover de andere soort, de hogere levensgraad, ook al is er direct contact. Indien de magiër beide levens had willen vernietigen, had hij zijn machteloosheid moeten aanvaarden; de liefde in hen werd nu de eigen bescherming.

Tevens legde ik dit alles vast om het Westerse kind voor het vreselijke Oosten te waarschuwen, zodat het zichzelf kan beschermen. Ga onmiddellijk tot een yogi, de geestelijke yogi, hij alléén kan u helpen, hij stelt zijn tegenconcentratie in, legt in de magiër zijn kracht, die een muur is van astrale bewustwording, zodat de magiër uw leven niet vernietigen kan. En voorts maakte ik u dit alles duidelijk, omdat een Westers medium dacht dit ook te kunnen. Nu hebt u een beeld gekregen van de wijze, waarop uw charlatans werken en willen dienen. Iedere mens staat voor de magie open, er zijn altijd eigenschappen in u, die het contact toelaten. Ontwaakt echter de eigen weerstand, dan is weer elkeen in staat zich van de magische krachten te ontdoen, wanneer dat bewustzijn tenminste aanwezig is; is dat niet het geval, dan zijt ge verloren. De eigen graad zuigt u volkomen leeg!

Het Westen weet heel weinig van al deze wetten af en het moet zich die nog eigen maken. Toch zal de Westerse geleerde straks Gene Zijde moeten aanvaarden, want buiten onze krachten om is de zwarte magie niet te overwinnen. Eerst dan komen het Westen en het Oosten tot elkaar en zijn ook de Westerse kinderen, die onder de krankzinnigheid leven, te helpen. Thans staat het Westen machteloos. Wat weet uw psycholoog van de Oosterse mystiek af?

Smalend de schouders ophalen en zelf machteloos staan is geestelijke armoede. Grote mediums zijn daarom pioniers voor deze zijde. Uw charlatans vernietigen ons grote werk, door uw bedriegers wordt het waarachtige medium niet meer aanvaard. De Westerse psychologen moeten nog ontwaken en toch spreken deze mensen voor de radio en denken duizenden mensen hun wijsheid te kunnen schenken. Ze breken af, wat tot het spiritisme behoort, doch staan zelf met hun mond vol tanden en moeten hun machteloosheid aanvaarden. Geld rekenen en toch niets doen, daarbij vernietigende kritiek uitschreeuwen, zodat elkeen hen moet zien als de Wijzen uit het Oosten, is achterlijk en kwajongensachtig. Hebben al die mensen geen eergevoel? De man heeft gelijk, door te zeggen: „Het kost je handenvol geld en ze trappen

je de straat op, omdat ze niets voor je kunnen doen.” Maar ze lachen, maken een mens uit voor een psychopaat en zijn zelf levend dood. Hun kletspraat is oud en onbeholpen, is stervende! Zij dienen niet! Dit zijn afbrekers. Deze mensen hadden geen studie moeten volgen. Ze dienen het verdorrende ik en zijn even ongelukkig als de zieken, die tot hen komen.

Indië (Indonesië) heeft als wereldstreek voor ons leven geen betekenis, evenmin als Brits-Indië (het huidige India) of Tibet, wij kennen al die Tempels, want we sloten ons erin op. Aan deze zijde leeft alles in één wereldje tezamen en dat is de hel, waarin al die duistere machten tot één hoopje tezamen zijn geperst! Wees niet bang, ook zij zullen onze wetten leren kennen en eerst dan als kleine kinderen hun hoofd buigen voor God. Of ze het goedkeuren of niet, geen voetstap wordt hun geschonken.

Mens, o Mens, ken uzelf!

Een Westerse charlatan probeerde hetzelfde kunststuk, een helderziende psychometrist, die dacht echt magisch te kunnen doen. Ik volgde dit knaapje en leefde een tijdlang in zijn omgeving, om u over hem te kunnen vertellen en mij voor dit werk gereed te maken. Van de duizenden zaken, die de man door onze wereld dacht te behandelen, wil ik u iets fraais vertellen. Dan kent u meteen ook deze soort. Ge weet dan, hoe goed deze lieden doen en tevens of ze gaven bezitten. Ik zeg u echter: het ene is al ellendiger dan het andere. Ze vergrijpen zich aan alles, ze gaan over lijken. In hun omgeving beleeft ge alleen modder en vuilnis, ze zijn verdierlijkt. Enfin, oordeel zelf!

Een dame trad bij hem binnen, ze had dringend hulp nodig. Een andere vrouw bezat de liefde, die háár toekwam, en zij wilde nu, dat hij door zijn gaven en krachten die vrouw onschadelijk zou maken. O, ze was zo'n slecht mens, die ander. Als die vrouw weg was, zou zij de liefde krijgen, waar ze recht op had. En de psychometrist aanvaardde zijn taak en wilde haar helpen. „Natuurlijk, mevrouw, dat is vreselijk. Ik zal haar wel kleinkrijgen. Hebt u een foto voor mij?”

Ze heeft er reeds op gerekend. Hij krijgt z'n foto en zal ervoor zorgen, dat de vrouw spoedig het hoekje om is, dan krijgt zij haar liefde. De dame gaat weg en hij begint aan zijn arbeid. Ze heeft hem een voorschotje gegeven, hij kan vooruit en zal zijn best doen. Ze vroeg hem hoelang of het kon duren. Hiervoor heeft hij slechts drie maanden nodig, maar dan is het in orde. Fijn, hij is in haar ogen de man, die ze hebben moet. Hij kan op haar rekenen.

De foto staat voor hem, de ogen doorstoken, hij zal die vrouw, die 'n ander het leven vergalt, eerst blind maken, daarna volgt het andere. Hij geeft iedere dag enige uren aan haar, de moeder van drie kinderen, die verdwijnen moet. Zo hij haar onder zijn kracht wil brengen is dat, volgens hem, noodzakelijk. En ik zie dit menselijk hoopje wanhoop vol inbeelding en trots voor het por-

tret zitten denken en zich concentreren, zodat hij er zelf hoofdpijn van krijgt. Maar hij heeft nu reeds contact. Het gaat prachtig, gelooft hij. Hij stelt voor zichzelf verschillende ziekten vast en ook daarop zal hij inwerken, vooral de nieren deugen niet en ze heeft bovendien een heel zwak zenuwstelsel. Dat helpt hem.

Naast hem, in een hoekje, zit zijn eigen dame. Deze vrouw vraagt: „Lukt het?”

„Of het lukt? Ik heb haar al. Je zult eens wat zien.”

Drie dagen later komt de opdrachtgeefster nog even aanwippen, ze wil gaarne weten hoever hij reeds is gekomen.

„En? Hoe staat het? Hebt u haar reeds te pakken?”

„Nou? Laat eens kijken, ik ben bezig. Ik heb haar onder controle, ze kan mij niet meer ontkomen.”

„Hoelang duurt het?”

„Ik zei u toch, ik heb er drie maanden voor nodig.”

De dame gaat weg. Ze zal nog wel eens langslopen. Hij concentreert zich op de ogen en ziet er zelf bijna scheel van. Hij heeft barstende hoofdpijnen, maar dat moet je ervoor overhebben. De man weet niet, dat, indien hij in het Oosten zou zijn en de magiër hem zou controleren, hij met foto en al de deur uit getrapt zou worden, omdat deze concentratie op zijn eigen leven terugslaat. Van hem gaat niets uit, deze gedachten veroorzaken stoffelijke inspanning, dit is geen concentratie, hij vermoeit z'n ogen erdoor en alles slaat terug op het eigen gestel. Dit is innerlijk denken, maar innerlijk denken heeft niets met concentratie op één punt uit te staan, dit is het eigen leven beleven van een bepaald iets, in dit geval de ogen van de moeder. Hij kan dat niet en zou zijn eigen ogen erdoor vernietigen, wanneer de man zichzelf kón bedenken. Ik zeg – bédenken, maar dat kan hij niet eens, de man bezit geen concentratie, hiervoor is een grote studie nodig. Toch zit hij daar en steekt innerlijk de ogen stuk van de moeder. En voor dat werk wordt hij betaald.

„Schiet je op?” vraagt de dame naast hem, waarmee de man voor het oog is gehuwd. „Of ik opschiet? Dat zal je spoedig horen. Ze weet nu reeds geen raad meer en ze slaat zo tegen de grond. Ik zal haar!”

Hij weet niet, dat de moeder drie kinderen heeft, maar hij zál haar. En dat „zál” zal hij zelf leren kennen.

„In Indië legt men poppetjes voor de deur,” zegt hij tegen z'n vertrouwde, „ik doe het anders. Dit werkt diréct in. De concentratie van de mens is moordend, indien die stevig ingesteld is op hetgeen je in je opneemt. In een week zijn de ogen stuk, dan haar zenuwstelsel, waaraan ik reeds werk, en ze stort in. Ik zal dat loeder krijgen, om een ander ongelukkig te maken. Want dat is ze, ik begriip deze dame volkomen.”

Iedere dag twee uur concentreren – en dit een week lang – is vermoeiend voor de ogen. Dat staren is toch niet zo eenvoudig. Hij moet een loopje hebben en ontmoet op straat de opdrachtgeefster.

„En, hoe gaat het?”

„Het gaat best, maar ik moet er eens even uit.”

„Vertel eens, hoe staan de zaken?”

„Ze tolt, dame, ze slaat elk ogenblik tegen de grond. U krijgt absoluut uw man terug.”

Hij ziet de dame aan, ze bloost een beetje, maar hij weet niet waarom.

„U krijgt hem terug, dat beloof ik u, ik sta er borg voor.”

„Prachtig, hoe eerder hoe liever.”

„Ja, dat mens moet weg, ik zal haar vernietigen, maar mondje dicht, geen woord over spreken.”

Ze belooft het. Jammer, dat hij de krachten niet bezit, anders stond de moeder ten dode opgeschreven in zijn zakboekje; of God haar reeds opgeschreven heeft is heel wat anders en een groot probleem voor hem. Hij heeft er zelf schik in, alleen z'n ogen doen pijn.

Vier dagen later staat de dame weer voor hem, ze wil weten hoever hij is. Maar het gaat best. Overigens kan ze toch wel eens op informatie uitgaan en het hem komen vertellen?! Dat belooft ze.

Er gaat een week voorbij, dan stormt ze zijn kamer binnen en zegt: „U schiet niet op, hè?”

„Ik schiet niet op? Hoe komt u erbij?”

„Ze is kerngezond.”

„Dat bestaat niet! En u moet niet denken, dat dit vanzelf gaat. Ze loopt te tolleren, ze zakt ineen, ik voel het immers. Ik zie haar duidelijk voor mij. Ik ben zeker van mijn werk, ze moet zich doodziek voelen. Vraag het maar aan uw man.”

„Aan mijn man? O, ja, waarachtig, dat kan,” herstelt ze zich, maar begrijpt reeds, dat de man er niets van snapt. „Mijn man? Hoe verschrikkelijk!” laat ze zich ontvallen en hij zegt:

„U moet nog even geduld hebben, mevrouw, ik zeg u, die vrouw gaat eraan. Vraag het maar en u zult het zien.”

Z'n zien is niet erg scherp, denkt ze, maar ze zal het haar liefde vragen.

„Wat moet je toch met m'n vrouw?” vraagt haar liefde, als zij zo terloops vraagt hoe ze zich voelt.

„Ik mag je toch wel iets vragen! Ik heb zo'n idee, dat ze zich niet goed voelt. Vraag het haar maar eens en je zult het zien.”

De man denkt na en zal opletten. Thuis zit hij in z'n hoekje en bekijkt haar, is dringender op haar leven ingesteld dan anders, waardoor de vrouw

vraagt:

„Wat begluur je me toch, man. Is er iets?”

„Ik mag toch wel kijken?”

„Heb je wat?” vraagt de vrouw, die niet weet dat hij een verhouding heeft.

„Ik, wat zou ik hebben? Voel je je goed?”

„Of ik me goed voel? Wat 'n belangstelling. Zie ik er dan ziek uit?”

„Dat niet, ik vraag het alleen maar.”

„Je bent anders niet zo belangstellend de laatste tijd.”

Ze praten over iets anders, maar de moeder denkt na. Heeft haar man iets? Wat wil hij eigenlijk? Waarom zo belangstellend? Waarom? Hij is anders, hij heeft iets, hij doet iets, hij wil wat. Ze is voorbereid.

„Ze heeft niets”, zegt hij tegen z'n liefde. „Niets, ze is kerngezond.”

De dame rent naar de ziener. De man is juist bezig, het portretje heeft hij in zijn handen, als ze binnentreedt.

„Zo,” zegt ze kortaf, „bent u bezig? Maar de vrouw is kerngezond, als u dat maar weet.”

De ziener is dol. „Wat zegt u? Dat bestaat niet! U moet het vragen.”

„Maar dat heb ik gedaan, man, ik weet het uit goede bron. Ze voelt zich puik.”

„Wil ik u eens wat zeggen, men houdt u voor de gek. U moet het weten, hij moet het u zeggen. Ik weet, dat ze ziek is en ernstig ook.”

Die zekerheid stuurt haar weg, de man is té zeker. Ze zal het opnieuw vragen. Haar liefde ontvangt haar stroop, de man zal het vragen, in ieder geval zal hij scherper kijken.

Hij is thuis, zit stil te lezen, maar zijn gedachten gaan uit hem weg en wel in één richting. De kinderen zijn naar bed, ze zitten daar tegenover elkaar, hij leest en zij herstelt iets voor haar schatten. Plotseling gaat ze iets voelen, er gaan gedachten door haar heen, andere gedachten, en angst, angst komt in haar leven. Het is, alsof ze weet waarom die gedachten in haar gekomen zijn en ze voelt, wat de angst aan haar leven zeggen wil. Ze wéét het!

De man kijkt soms, volgt haar en nu kan ze reeds vanuit haar keuken zijn gedachten voelen. Hij heeft iets, ze moet voor haar kinderen zorgen én op hém passen. De man is anders, hij heeft ... ze denkt niet verder, durft niet, maar ik leg mijn weten in haar. Ik versterk eventjes haar angstgevoel, meer is niet nodig. Nu ik toch getuige ben van dit kleine drama kan ik haar helpen, maar er is nog iemand anders, door wie haar leven beschermd zal worden, het is een lichtende persoonlijkheid, die in mijn wereld leeft. Deze ziel ziet mij niet, mag mij niet zien, want daardoor zou ik dit intense denken en concentreren verbreken. Ik wil haar niet storen.

De man durft geen woord te spreken over haar ziek zijn, maar hij weet het,

ze is kerngezond.

Haar voelen en denken is als de helderzienden doen en elk mens bezit. Deze kracht maakte haar wakker. In haar leven is zij thans ingesteld op één punt en dat is haar man. Angst voelde ze en het zoekende gevoel, dat rusteloze rondtasten van ziel tot ziel, is onzichtbare werking, op ziekte ingesteld. Die werking komt tot het volle bewustzijn, beleeft eerst de eigenlijke graden voor zichzelf, om dan het uiteindelijke binnen te treden en nu wordt het angst. De graden van angst leren we kennen, zien en voelen. Nu is het angst, op het eerste ogenblik was het slechts belangstelling, maar achter deze belangstelling leeft de angst, de belangstelling is angst! Die werking neemt haar op, in haar bewust denken en voelen komt de belangstelling voor het hoogste en gaat in het eigenlijke over.

Zo zien uw helderzienden en nemen over wat ge zelf denkt én voelt. Ook deze moeder kan het, al kreeg ze van mij vijftig procent bewustzijn, zodat ze de stoffelijke helderziendheid kon beleven. In slechts enkele seconden geschiedde dit alles. Ze weet, wat ze doen zal.

Op een avond moet hij naar vrienden voor zaken, hij moet heel veel voor zaken weg en zij vindt dat heel gewoon. Maar vanavond volgt ze hem. Hij gaat regelrecht naar z'n liefde en stapt binnen.

„En?” vraagt ze onmiddellijk, „weet je het?”

„Mijn vrouw is kerngezond. Haar scheelt niets.”

De vrouw weet ook wat ze moet doen, maar dat kan ze eerst morgen. Hij blijft een paar uren, maar dan is het tijd en moet hij verdwijnen. De deur gaat open, de vrouw laat hem tot daar uit, maar hij wordt opgevangen door zijn eigen vrouw. Ze drukt de deur terug en zegt tot de dame:

„Als u zo goed wilt zijn om mijn man met rust te laten, ben ik u nog zeer dankbaar ook.” En tegen hem: „Kom, man, de kinderen wachten.”

Hij kan hier niet tegenop. Ze steekt haar arm door de zijne en trekt hem huiswaarts: de kinderen wachten.

„Hoe kan je het, hoe heb je het gekund? Man, wat heb je toch? Doe ik niet alles voor je? Hoe ben je hiertoe gekomen? Hoe kan je ons vergeten?”

„Stil maar, ik zal het niet meer doen.”

„Meen je het?”

„Ik beloof het je, ik heb er heel veel spijt van.”

„Dan hou ik nog meer van je.”

„Hoe kom je zo krachtig?”

„Ik ben van een ander soort. Beloof me, dat je je kinderen niet vergeet, dan komt alles weer in orde.”

De man wil na enige dagen weten waardoor z'n vrouw zo krachtig is en ze vertelt hem, dat het haar moeder is, waardoor ze gehandeld heeft. „Zó zou

moeder het gedaan hebben”, weet ze, „en nu geen woord er meer over. Wij hebben een taak en die moeten we afmaken. Dan kan je voor jezelf zorgen.”

Groot en diep is de ziel, die zo kan spreken, zo kan dienen en tot deze liefde in staat is. Waarlijk, haar moeder legde dit weten in haar kind, zegnend is deze kracht. En daarin wilde ik haar niet storen. Maar God zag, dat ze handelde in Zijn naam en eerst dan komen zielen tot eenheid.

De andere dame rent als een bezetene naar de ziener en wil haar geld terughebben. Maar ze krijgt geen cent, hij heeft z'n best gedaan.

„Ik zal je naam bekendmaken, bedrieger!”

„Doet u dat maar, dame. Doet u het gerust, maar van mij geen cent!”

Dit is de laagste soort van uw helderzienden en psychometristen, maar de rest is niet veel beter. Ook al lenen ze zich niet voor dergelijke slechtheid, toch doen ze heel veel kwaad, wat u straks duidelijk zal worden. Ze leven in uw omgeving, elke stad kent hen, ze maken deel uit van uw maatschappij. Deze mensen beslissen over uw leven en zijn soms de vertegenwoordigers van uw bloemenseances; zij zien en horen voor u en geven geestelijke boodschappen door. Deze lieden behoren reeds tot de hogere graden, maar spelen door hun praktijk het spel met leven en dood. Niet één geest van het licht kan helpen, ze dienen het kwaad! De één staat wat hoger in mentaliteit dan de ander, maar geen van hen bezit gaven, ze „voelen” slechts.

Over deze mensen zijn boekdelen te vullen. Deze soort helderzienden bevinden zich in uw midden, wandelen vanuit hun hellen uw hemel binnen en vernietigen al uw heilige gedachten, breken stuk, wat met moeite en zorgen opgebouwd is en gaan over lijken. Dacht u werkelijk, dat deze demonen door onze wereld worden geholpen? Deze kuikens op de occulte weg! Desondanks proberen ze het ene leven op te bouwen en het andere af te breken.

God straft hen niet, deze mensen straffen zichzelf, ze dalen in hun eigen hel af. God is almachtig, ook zij behoren tot Zijn kinderen, maar ze verdoemen zich tijdelijk en vallen diep, omdat ze zich aan het allerheiligste, dat God aan ons mensen geschonken heeft, vergrijpen. En hierdoor gaan ze over lijken, deinzen voor niets terug, dragen maskers en verkrachten ons leven.

En deze lieden behandelen voorwerpen, die uw geliefden toebehoren, ontvangen geestelijke boodschappen en staan met de astrale wereld in verbinding. Geloof u het? Thans zijn het de goedgeelovigen, die bedrogen worden, ze bidden en schenken hun een heilige avond. Onder al deze mensen zijn enkele goeden, mensen, die door hun stoffelijk voelen toch willen dienen en het oprecht menen. Anderen weer bedriegen bewust en vertegenwoordigen de charlatanerie, zij zijn de waarlijke geestelijke dieven op dit gebied. Om deze soort gaat het Gene Zijde!

Voor u is het ontzettend moeilijk de welwillende kracht, de dienende ziel

van het geestelijke kaf te onderscheiden, maar toch kunt ge het onmiddellijk vaststellen aan het woord, aan de leugen en het bedrog, dat ze verkopen. Hun levens zijn te doorzien, het valse is van het waarachtige te onderscheiden, hun giftige uitstraling is waar te nemen, ook uw hond en kat en het kleine kind moeten hen niet. Afschuw komt u tegemoet, hun ogen stralen het licht uit van de hartstocht en het geweld, van hun dierlijk voelen en denken, en ze hebben niets meer van het mediumkind, dat u oprecht het innerlijke leven laat aanschouwen. „Voorwaar, Ik zeg u, zij zullen zichzelf verraden”, heeft Christus eens gezegd en u kunt hun levens erdoor peilen.

Al deze mensen leven in de eerste twee graden van het gevoelsleven en zijn nimmer te gebruiken als medium. Eerst in de derde graad leven zij, die de mediamieke sensitiviteit bezitten. Doordat deze kleintjes soms door hun stoffelijk voelen en denken 'n treffer beleven, iets van tevoren aanvoelen, zoals elkeen kan, voelen ze zich medium. Het instellen van ziel tot ziel is de eenvoudigste verbinding voor u als mens die ge iedere seconde van de dag kunt beleven. Lees eens tegelijk met een van u een boek, ge weet precies te vertellen, waar de ander is en elk woord hoort ge binnen in u spreken. Luister eens naar mooie muziek en volg nu het voelen en denken van anderen, u komt tot eenheid. Het is het gelijke instellen op één punt, waardoor de levensgraden tot elkaar komen. Nu spreken de karaktereigenschappen en indien de liefde spreekt, daalt het ene leven in het andere af en voelt aan, wat daarin gevoeld wordt. Hierin bestaat de helderziendheid van al deze mensen, die denken wereldberoemd te zijn.

Ik leefde een tijdlang in deze levens, sloot mij in hun aura op en volgde hun doen en laten. Hoe vindt u deze ziener?

Een moeder, wiens man ernstig ziek is, denkt haar hulp te vinden bij een ziener. Ze heeft eerst kort geleden twee kinderen verloren en denkt, dat ook haar man nog zal sterven. De doktoren zeggen haar niets en zij is ten einde raad. De ziener kijkt haar aan, hij denkt heel ernstig en wrijft met zijn handen over het voorwerp, dat ze heeft meegebracht.

Ze vraagt nog: „Is dit potlood voldoende, mijnheer?”

Hij trekt een hoogmoedig gezicht en zegt: „Zat!”

Dus kan ze tevreden zijn. Nu is het afwachten. Hij strijkt over het potlood en voelt. Nu moet hij aan de aura vaststellen, waarvoor ze eigenlijk komt en waarom ze raad nodig heeft. Het goede medium in onze handen wordt nu met de aura van het potlood en de drager verbonden; de astrale meester doet dit zelf, want op eigen kracht is het té riskant. Immers, wie hebben dat ding al niet in handen gehad? De menselijke aura ligt aan dit stoffelijke ding vast, want alles wat vorm en verdichting heeft gekregen, straalt een eigen aura uit, anders bezat het stoffelijke ding geen leven en zou oplossen. Met deze men-

selijke aura komt het medium tot eenheid, de aura verbindt hem weer met de mens, (aan) wie het voorwerp toebehoort, maar hiervoor moet het medium de hoogste gevoeligheid bezitten. De derde- en vierde-grad mediums zijn er gevoelig voor, de eerste en tweede gevoelsgraad zoeken en tasten door de stoffelijke intuïtie naar de treffer, maar geven door wat in hen komt. Zekerheid is er niet. Die zekerheid heeft het medium in onze handen wel, omdat de astrale meester nu het voelen en denken controleert en de helderziendheid en helderhorendheid hier aanwezig zijn, zodat het medium een geestelijke boodschap kan opvangen. De charlatans hebben deze hulp niet en doen het op eigen kracht, breken hierdoor af, wat door onze wereld opgebouwd is en ontzien niemand!

Ook nu moet de man aanvoelen en vaststellen, waarom deze moeder komt. Gene Zijde doet dat onfeilbaar, want wij dalen in de moeder af en daarna bezoeken wij de zieke, kunnen dat in slechts enkele seconden doen en keren terug tot het medium. Onfeilbaar komen wij tot de eigenlijke vraag en kunnen die dan geestelijk-wetenschappelijk beantwoorden. In de eerste plaats bouwen wij op, als we hebben kunnen vaststellen, dat de moeder voor ernstige problemen staat, dragen wij zorg, dat ze het in geen geval te weten komt, ze moet haar krachten sparen voor het ogenblik, waarop ze al haar krachten moet geven aan hem of haar, waarvoor ze gekomen is. Gene Zijde behandelt al deze problemen volgens de leer van Christus, maar is daarbij geestelijk-wetenschappelijk ingesteld, wij stellen het onmogelijkste voor u vast, want ge zijt in goede handen. Niet één geest voert u voordien reeds in de ellende. Dit zou in strijd zijn met de astrale wetten. Wij breken hierdoor ons eigen leven af. Wij zijn gelukbrengers en geen vernietigers van het beetje geluk, dat ge op aarde beleven kunt. Kijk nu, wat deze ziener ervan maakte.

Hij voelt en blijft voelen. Eindelijk slingert hij het eigenlijke weten in haar gelaat, scherp en meedogenloos, onbarmhartig. De arme moeder zakt bijna kreunend in elkaar, haar hart bonkt, haar gedachten zijn verward, hij breekt haar leven, als hij zegt:

„U bent ernstig ziek.”

De moeder kijkt hem aan, weet niet wat de man bedoelt en zegt: „Wat? Wat zegt u?”

„Ja, ik moet u toch waarschuwen, het is beter te vroeg dan te laat. U hebt kanker.”

De vrouw zinkt bijna ineen van smart, plotseling is het in haar leven gekomen. Ze vraagt hem geheel verward:

„Wat bedoelt u eigenlijk. Ik kom voor mijn man.”

De ziener voelt, dat hij fout is. Maar hij herstelt zich bliksemsnel en antwoordt:

„Uw man, uw man, dat is niets, een paar dagen rust houden en hij is beter. Een lichte kou, ziet u?”

„Maar hij ligt al maanden, mijnheer.”

De man kijkt niet, hij weet niet hoe zich hieruit te redden, maar geeft haar toch raad, hoe ze moet handelen en zegt:

„Die rot dokters ook, wat 'n krengen zijn het toch. Ziet u, dat is het. Ach, hoe is het mogelijk. Waarachtig, hoe hebben ze u bedrogen. Het is 'n schande. Een schande is het, mevrouw. U hebt gelijk, heus u hebt gelijk. Wie heeft uw man in behandeling? Wie is het?”

De moeder kijkt hem aan, noemt een naam en hij gaat verder, om te redden wat er te redden is, hij breekt doktoren af zoveel hij kan, om de moeder op een dwaalweg te brengen.

„Ziet u, mevrouw, het is erg moeilijk, uw aura zit hieraan vast. Hebt u het potlood in uw handen gehad?”

„Ja, mijnheer.”

„Zie, dat is het.”

Hij wil weer een groot verhaal opdissen, maar de moeder vraagt: „Wat krijgt u van mij?”

„Twee vijftig.”

De moeder telt haar centjes neer en heeft spijt van haar geld, nu weet ze nog niets.

„Als u mij nodig heeft, kom gerust, mevrouw, en laat mij eens weten hoe het met uw man is. Misschien kan ik iets voor hem doen. Als de dokters het niet weten? Hij moet 'n behandeling hebben, een stevige behandeling, ziet u.”

De vrouw sloft weg en gaat huiswaarts. Mijn God, denkt ze, ik heb kanker? Ik heb kanker? Ook dat nog, na zoveel ellende? Het bedrog is ze reeds vergeten, maar dit ene kan ze niet loslaten, ze heeft kanker. Ik ben ongeneeslijk, denkt ze. In haar buik heeft ze de laatste dagen pijn, dat is het. Ze heeft er zelf al eens aan gedacht. Kanker? Maar dat kan niet, het wordt te veel. Ze denkt dag en nacht aan haar kanker. Ze sleept zich voort en is in korte tijd 'n wrak.

De dokter vraagt, wie haar die onzin heeft verteld, maar ze zegt niets, ze wil met politie niets te maken hebben. En de dokter zegt, dat hij die kerel z'n nek om zal draaien, hij móét het weten. Maar ze zegt niets, ze heeft al narigheid genoeg.

Er gaan maanden voorbij, de man wordt beter, de moeder van twee kinderen wordt ernstig ziek. Ik blijf in haar omgeving en zie, wat er gebeuren gaat. Binnen het jaar sterft ze, ze is uitgeput. De dokter onderzoekt haar, wil weten wat de oorzaak is. De diagnose luidt: algehele uitputting door suggestie.

God gaf mij de genade om haar te mogen opvangen, toen ze zich, als ziel en astrale persoonlijkheid, losmaakte van het organisme. Ik bracht haar naar de eerste sfeer, waar ze zou ontwaken. Toen ze de ogen opensloeg, vroeg ze aan de zuster, die haar verzorgde:

„Hoe is het met mijn man, zuster?”

„Met uw man gaat het goed, moeder.”

„En de kinderen?”

„Heel goed, moedertje.”

Ze kijkt naar de zuster, die is als op aarde, maar toch voelt ze iets. Ze denkt en blijft denken en vraagt:

„Waar ben ik, zuster? Waar hebben ze mij naartoe gebracht?”

Toen trad ik op haar toe en gaf haar antwoord.

„Luister eens, moedertje, ik heb u heel veel te zeggen.”

„Bent u de dokter?”

„Ik ben uw dokter, moeder, en wij gaan eens praten.”

„Is mijn man gestorven?”

„Nee, hij maakt het goed en de kinderen ook, het betreft nu uzelf. Weet u nog, waardoor u zo ziek bent geworden?”

„Ja, dokter, door die man, ik heb immers kanker.”

„U hebt geen kanker, moedertje, maar u bent door uw denken aan kanker – langzaam komt het, ze moet het weten – ziek geworden en men heeft u hier gebracht.”

Ze laat mij niet uitspreken en vraagt: „Maar ik voel mij best, dokter, kan ik nu spoedig naar mijn man en kinderen?”

„Wij gaan zo spoedig mogelijk naar uw man en de kinderen, maar u moet eerst ernstig luisteren.”

„Zegt u het maar, dokter.”

„In deze ziekte, moeder, hebt u het ergste beleefd.”

Ze schrikt, gaat denken en wacht op het antwoord. Ik ga verder. „En dat ergste heeft u naar deze zijde gebracht. Hier ...”

„Wat zegt u? Deze zijde? Is dat niet ... spiritisme?”

Ik hoef niets meer te zeggen, ze weet, dat ze de aarde heeft verlaten en zinkt geestelijk ineen. Een week later volgens uw eigen tijd wordt ze weer wakker. Ik ben bij haar, ze kijkt in mijn ogen en geeft me al haar liefde, haar kracht, haar weten en haar rein gebed, ze glimlacht me toe. Hierin dankt ze God, haar en mijn Vader!

Ik begrijp, dat ze geen woord kan spreken en ga verder. „Spoedig bent u zo sterk en gaan we tezamen naar de aarde terug, naar de kinderen en uw man, want ge zult hen toch wel willen zien? Is het niet?”

„O, dokter,” zegt ze, tastend naar mijn hand. Ze drukt haar kus op mijn

vingers en zegt: „U bent zo goed voor mij. O, hoe goed is het, u ...’

Ze zinkt weer in slaap. Die slaap duurt drie dagen. Weer wordt ze wakker, ik sta naast haar, alsof ik niet weg ben geweest, doch in die tijd beleefde ik weer tal van andere charlatans, en zag ellende brengen over hen, die hulp behoeven. Ik vlieg naar de sferen terug, ze zal ontwaken. Op het ogenblik, dat ik bij haar ben, ligt ze in een lieflijke omgeving, vogels vliegen af en aan en zingen voor haar sferenliederen, ze hoort geestelijk gezang en kijkt naar de mensen, waartegen ze geen woord kan spreken. Ze wacht op mij. Ze kijkt en glimlacht. Mijn zoon, had ze willen zeggen, ik neem deze gedachten over en zeg:

„Zijn wij niet allen kinderen van Hem, wiens zoon ik ben?”

De tranen rollen over haar wangen, ze schaamt zich niet en is op kracht gekomen. Onverwachts zegt ze:

„Vertel me nu alles, dokter.”

„Wij gaan spoedig naar de aarde terug, maar kijk eens? Wie zijn dat?”

De moeder vliegt naar haar gestorven kinderen, drukt hen aan haar hart en zinkt weer ineen. Als het geestelijke bewustzijn terugkeert, zijn het haar kinderen, die haar tot het nieuwe leven terugroepen, mijn hulp is niet meer nodig, althans nu niet. Ze is korte tijd met haar lievelingen één en als die tijd voorbij is, het verlangen in haar komt om haar kinderen en haar man op aarde te zien, maak ik mij met haar van de sferen los en keren we naar de aarde terug. Nimmer heb ik meer liefde gevoeld en gekregen, dan zij mij gaf als aangekomen ziel van de aarde, want de meeste mensen kunnen niet eens denken en weten van dit leven niets, hebben het gevoel niet, dat ze tussen leven en dood aangekomen zijn. Zij is als een groot wonder. Ze ziet de sterren en planeten, ik toon haar aan, waar de aarde zweeft, waarop haar man en haar kinderen leven, en zij denkt en verwerkt alles. Wij gaan hand in hand, zweven voort en ik help haar denken, alles kan ze beleven, omdat ik haar leven in het mijne opgetrokken heb. Mooie vragen kan ze stellen en ze is nu reeds in staat om God te danken voor hetgeen ze gekregen heeft en zij thans beleven kan. Ik volg haar in gedachten en kan haar voelen en denken volgen. Ze is als een klein kind, jeugdig is haar geestelijke verschijning, de zevenenveertigjarige leeftijd van de aarde heeft ze afgelegd. Nu is ze als een achtentwintigjarige en voelt nu reeds de oneindigheid van God. Dan naderen we de aarde en zie, wat voelt ze?

„Is het nacht op aarde, dokter?”

„Ja, mijn kind.”

„Hoe machtig, hoe waar is alles.”

Ze heeft gelezen, deze wijsheid is haar door Gene Zijde geschonken. Ze heeft gelijk, waarheid is alles, wat de geesten van het licht aan de mensheid

trachten te brengen. Ze weet dat anderen onvoorbereid hier aankomen en zich blijvend leegschreien, omdat ze het aardse hebben moeten achterlaten.

Zij niet, ze is gelukkig en ze kan alles aanvaarden. Haar weten is thans voor haar het bewustzijn waarin ze leeft, ook haar geluk, haar eigen sferen-bezit.

Ik breng haar naar man en kinderen. Ze slapen allen, maar zullen spoedig wakker worden, de zon komt aanstonds voor de aarde op. Zij heeft beleefd, dat het in de ruimte toch licht is, ze heeft leren kennen het schaduwbeeld van Moeder Aarde en de duisternis, thans ziet ze, dat de zon haar eerste stralen over de aarde zendt, waardoor het licht wordt. Ze voelt zich weer stoffelijk en kijkt naar haar kinderen. Ze wéét reeds, dit geestelijk bezit is in haar leven aanwezig, dat ze door de kinderen zal heengaan, ze is té ijl. Zij volgt de ademhaling, denkt aan haar kinderen en beleeft een groot wonder. Ze denkt en blijft denken, de kinderen worden wakker en roepen: „Moeder! Moeder!” Ze houdt zich goed, mijn hand ligt in de hare. Ze kijkt mij aan en kan geen woord spreken, maar haar gedachten stromen door mij heen, ik ben één met haar van gevoel tot gevoel.

Een tijdlang kijkt ze naar de kinderen, dan maakt ze zich los, en ziet, dat haar man bezig is om voor de kinderen te zorgen. De oudste springt intussen het bed uit en helpt vader. In een oogopslag heeft ze de toestand in zich opgenomen. Ze weet, wat haar te doen staat.

Nu voer ik haar ergens anders heen. We staan in de zitkamer van het mediamieke wonder, dat haar zoveel ellende heeft bezorgd. Ze kijkt lang naar het gedrocht, lang is ze in gedachten, dan vraagt ze:

„Is dat de man, dokter, die mij ...’

„Liet verongelukken,” had ze willen zeggen, maar haar eigen geestelijke leven redde haar, ze kan het verongelukken niet eens meer uitspreken, maar hij is het!!

„Hij is de man, die onze wereld bezoedelt”, zeg ik tot haar, „de man, die denkt geestelijke gaven te bezitten, één die over lijken gaat.”

„En doet niemand iets, om deze vreselijke mensen hun ellendig werk te verbieden?”

„De wereld zal hen leren kennen, mijn kind.”

Ik vertel haar waarvoor ik hier ben.

„Meester, mijn meester, hoe moet ik u danken. Ik ben God zo dankbaar geweest voor alles, u zult mijn ellende goedmaken, vertel het op aarde, roep het uit, meester, dat deze mensen moeten ophouden.”

„Dit is de man die u heeft vermoord, mijn kind, maar ook hij zal straks het aardse leven met het eeuwige verwisselen en zijn eigen leven moeten aanvaarden. Kom, wij gaan terug naar daar waar uw taak ligt.”

Ik maakte haar vele problemen duidelijk, zodat ze de wetten van haar eigen leven leerde kennen. Toen ik daarmee gereed was, gaf ik haar over aan haar eigen meester, die haar gereedmaakte voor haar taak op aarde, want ze wilde man en kinderen beschermen. Dan ging ik verder. Op aarde heette het zelsuggestie, voor onze wereld was haar dood afbraak, veroorzaakt door de verdierlijking van het menselijk individu, door uw helderzienden. En dat kan God niet goedvinden. Dit menselijke hyena instinct brak haar volkomen en ging rustig verder. Hebt u mij nodig? Kom gerust, mevrouw, laat mij weten hoe het uw man gaat, ik zal u helpen. Niet alleen van de wal in de sloot, maar hij deed het grondiger, hij smoorde haar levenskracht!!! En deze giftige reptielen zijn als u bent, mens. Ze bezitten geestelijke gaven, zeggen ze. Ze kijken voor u maar zuigen u volkomen leeg en hun gedoe is het afschrikwekkendste, wat ge u op aarde aan kwaad kunt bedenken. De charlatans doen hun werk, voor onze wereld zijn ze onmenselijk slecht. Er zijn geen woorden voor te vinden. Maar de mensheid móét het weten.

En de charlatans zullen zichzelf in dit boek terugvinden, want door geestelijke boeken, door onze wereld aan de mensheid geschonken, trachten ze zich te verrijken. Als hongerige jakhalzen bespringen ze elk boek, dat door Gene Zijde aan de aarde geschonken wordt, hierdoor kunnen ze hun eigen weten aanzuiveren en verkopen voor baar geld. Doch thans zijn ze uitgepraat! Hun zien heeft men niet meer nodig, elkeen moet ervan walgen. Ze zullen worden verbannen uit de maatschappij, deze vrouwen en mannen zullen werken en ze zullen hun medemensen met rust laten! Gene Zijde zorgt ervoor!

Een ander moedertje zoekt hulp voor zichzelf, ze voelt zich niet goed en gaat tot de helderziende, een andere beroemdheid. Ze is voorbereid, van haar zullen ze niets weten, ze moeten het háár zeggen.

„Zeg het maar” – zegt ze dan ook, als de man vraagt, waarvoor ze eigenlijk gekomen is. „U bent immers helderziende, ik zie niet.”

Hij is op z'n tenen getrapt, erg ook, ze zal dat moeten betalen. Het is erg dom, maar ze kent de mentaliteit niet van deze lieden, ze kunnen kwaad worden ook nog. En de ziener zál het haar zeggen. Ze moet echter nog even geduld hebben, over enige seconden ziet hij het. Toen kwam het fatale woord. „Uw man bedriegt u.”

„Wat zegt u?” Vreemd, dat mensen telkens hetzelfde vragen, wanneer ze vreselijke waarheden te horen krijgen. Maar ze is geschrokken.

„Hoort u niet, wat ik zeg? Uw man bedriegt u.”

„Mijn ... man? Mijn ... man be ... Ik kom voor me ...' Voor mezelf, had ze willen zeggen, maar ze vraagt:

„Wat krijgt u?”

„Eén vijftig.”

Gauw verdiend, denkt de ziener, maar de vrouw is weg. Waarheen gaat ze? Regelrecht naar haar man, die politieagent is. Ze scheldt hem de huid vol en de man denkt, dat ze gek geworden is.

„Wat zeg je, kind, waar woont de man? Waar zeg je?”

Hij vliegt op een fiets weg, belt rustig aan en vraagt: „Bent u mijnheer O.?”

„Ja, agent, wat is het?”

Binnen drie minuten is de man buiten westen geslagen. De politieagent telefoneert ook nog de ziekenwagen voor hem en gaat rustig weg. De vrouw is naar huis gegaan, hij vertelt z'n superieuren wat hij gedaan heeft en krijgt z'n straf. Maar dat is niet het ergste. Hij kan praten en zelfs heel goed, maar z'n vrouw gelooft hem desondanks niet. Hij is en blijft 'n bedrieger, de woorden van de charlatan hebben hun uitwerking niet gemist. Hun leven is als een hel, men wil het haar duidelijk maken, niets helpt. De vrouw is innerlijk kapot. Binnen vier maanden zijn ze gescheiden.

Deze feiten en duizend andere tonen u aan, hoe deze mensen zien. Geld speelt voor hen een grote rol, ze moeten leven en hun wijsheid verkopen. Anderen houden seances, vragen hun entree en de geesten zorgen voor de rest, als er eerst maar contact is. Al die mensen doen goed, geloven ze, behoren tot de hogere soort en geven hun boodschappen door.

Op deze wijze worden de goedgelovigen uitgekleeft. Gene Zijde zegt het en dat is 'n wet, hiervoor gaan ze door het vuur. Maar ze weten niet, dat hun zieners en zieneressen geen gaven bezitten en wij dus voor een dergelijke wereld niet te vinden zijn. Ze brengen leed en smart en behoren tot het uitschot van de maatschappij. Dieven worden achter slot en grendel gezet, deze mensen dieven dag in dag uit en kunnen verdergaan, ze hebben gaven. Kan hiertegen niets worden gedaan? Kunnen de parapsychologen dit niet ter hand nemen? Laten ze toch die mensen wetenschappelijk onderzoeken, ze zijn ertoe in staat. Wacht niet langer, ze doen zoveel slecht, ze vernietigen uw levens. Is dit nog niet voldoende?

Als de zittingen worden gehouden en madame gereed is, kan het kruishout gaan draaien of ze psychometreert. Gene Zijde zegt het – ze moeten elkaar helpen en liefhebben, het medium moet ook leven. Heb je niets over? Wat moet je met al dat geld doen? Moet zij verhongeren? Dacht u, dat zij niet gaarne een mooie jas wil bezitten?

Er zijn meer vrouwen helderziend dan mannen. Weet u waarom dat zo is? Ik zeg u: niet één mens weet het in het Westen, en in het Oosten zult ge ernaar moeten zoeken. Ik ben bang, dat ge deze wijsheid niet tegenkomt. En toch ligt de waarheid zo dicht bij u. Aan deze zijde leert ge al deze wetten kennen en staat ge voor de wonderen van God, die u als mens beleven moet.

Meer vrouwen dan mannen beoefenen de helderziendheid, lenen zich voor

de charlatanerie of doen het om te dienen. Nu wij echter weten, dat het organisme deze helderziendheid bezit en niet de ziel of de persoonlijkheid en Gene Zijde deze mensen niet helpt, komen we vanzelf tot het organische instinct. We gaan deze vrouwen anders zien. Het organisme geeft aan het zieleleven de natuurlijke gevoelsgraad door, deze stoffelijke intuïtie. Deze moeders, als helderzieneressen, staan dicht bij de natuur dan de zieners, het moederlichaam geeft het aan de ziel. De moeder is met de natuur verbonden en dat weet iedere geleerde, het is bekend en heel eenvoudig. Maar het is hierdoor, dat deze vrouwen zich helderziend voelen. Als man lopen wij naast de schepping, de moeder beleeft de schepping, ze scheidt zélf! Doordat de moeder de schepping in zich draagt, haar organisme het is, waardoor zij de verhoogde sensitiviteit beleeft, voelt deze persoonlijkheid zich tot de helderziendheid aangetrokken. De moeder, die van helderziendheid niets afweet, wordt het door het dragen van haar kind, tal van moeders zijn in die negen maanden helderziend, ook dit is wetenschappelijk bewezen. U ziet, het kind geeft haar intuïtie en beleven is voor de moeder gevoel en met dat gevoel is ze volkomen één.

Maar buitendien bezit het moederorganisme die gevoelskracht, ook al heeft ze nimmer als moeder kinderen gebaard, het natuurlijke leeft in haar. Wie als vrouw nu openstaat voor de geestelijke gaven en wat brutaliteit bezit, doet het, maakt van haar natuurlijk gevoel gaven, en is een zieneres. Ze voelt zich één met de natuur, staart niet in een lege ruimte, maar is één en verbonden, wat voor haar de stoffelijke intuïtie is en waardoor de ziener ziet.

Hierdoor leren we, dat het lichaam de ziel ver vooruit is. Immers, de ziel ontvangt dit gevoel van de natuur, maar moet het zich eigenlijk nog eigen maken en dit is dan de geestelijke sensitiviteit. Wat deze moeders nu bezitten en wat haar afstemming kan zijn, is één van de graden, die ik telkens opnoemde. Moeders nu, die gelovig zijn en karakter bezitten, denken er niet aan zich voor zieneressen uit te geven. Ze voelen, dat ze deze gaven niet bezitten. De andere soort doet het, omdat deze vrouwen tot de dierlijke en grofstoffelijke graden behoren. Ook zij dienen leugen en bedrog en gaan als hun mannelijke collega's over lijken!

Straks ontmoeten wij juist het tegendeel, het is nu de man, die het hoogste bereikt en de vrouw, die haar machteloosheid moet aanvaarden, omdat deze verkregen gevoeligheid haar thans aan de Aarde gebonden houdt. Want een vrouwelijke Rembrandt bestaat er niet in uw wereld, en dat is ook niet mogelijk. En dat niet mogelijk zijn, is nu een wet, die de moeder te beleven heeft, haar organisme houdt haar in eigen toestand gevangen. Duizenden vrouwen doen aan kunst, maar de man kunnen ze niet evenaren, hetgeen erop wijst dat dit natuurlijke wetten zijn.

Ook het organisme heeft weer de eigen graden, wat weer wil zeggen, dat niet elk lichaam deze sensitiviteit bewust aan de ziel kan doorgeven. Het ene lichaam is gevoeliger dan het andere. Weet u waarom? De geleerde zou het u kunnen zeggen, maar zijn studie gaat niet zó diep, hij moet hiervoor nog ontwaken. Het kerngezonde lichaam bezit deze van de natuur gekregen sensitiviteit, de andere organismen hebben soms een stoffelijke besmetting ondergaan. Ziekten kunnen soms juist voor deze gevoeligheid het ontwaken betekenen, want zieken zijn weer hevig gevoelig, door de ziekte keert de stoffelijke zwakte naar het zieleleven terug. De ziel overheerst thans het organisme en de ziel moet aanvaarden.

De natuurlijke intuïtie op volle kracht is nu gesplitst, doordat het organisme tijdens de vele eeuwen, die voorbijgingen, bezoedeld is. Geen enkel lichaam is op volle sterkte, natuurlijk is het verzwakt, omdat ook hierin weer graden liggen en aanwezig zijn. Nu komen man en vrouw tezamen, geen van beiden is op volle lichamelijke kracht, het kind dat geboren wordt mist de stoffelijke intuïtie. Hierdoor treden er zwakheden naar voren, waardoor de organische sensitiviteit verloren gaat. Het is hierdoor, dat niet iedere moeder deze bewuste lichamelijke helderziendheid bezit. De moeder beleeft die werking, is ingesteld op leven en dood en wil voor zienares spelen, uit innerlijke drang of om te kunnen leven, deze komedie is door de moeder te spelen. Hiervoor is een kleine dosis brutaliteit nodig: de aangeboren intuïtie doet de rest. Deze aangeboren intuïtie is het, waardoor vrouwen zich geroepen voelen voor dit werk, meer dan mannen, omdat de moeder het dichtst bij de natuur staat en door de natuur één is met dit gevoelsleven.

Ook de dierenwereld bezit deze stoffelijke graden en dit is voor het dier intuïtie. Een herdershond bijvoorbeeld is in staat het wolveninstinct te evenaren, maar uw schoothondje zit vastgenageld aan het nietige organisme. Uw kat heeft iets van het roofdier, omdat de kat tot die soort behoort. De duif heeft de intuïtie en ze is aangeboren, het diertje stelt zich in op het eigen huis en de oriënteringskracht, die de dierlijke intuïtie is, voert het beest naar huis terug. Hier heeft de duif geen landkaart voor nodig, dit is sensitiviteit, het instellen op het eigen bezit, voor het dier hok of huis. Omgeving! Aan de omgeving ligt het weten vast, de hoogste soort – hoort u het – kan het; is deze soort verteeld, beschadigd, gemaakt door de lagere paring, dan is het dierlijke instinct volkomen verzwakt en uitgeput, versnipperd. Niet elke hond kan als politiepeurder dienen, de hoogste soort is ertoe in staat, de rest is lichamenlijk verzwakt en heeft de natuurlijke intuïtie afgelegd. Dit geldt tevens voor de mensen, ook de mens als Westers wezen heeft het natuurlijke instinct verloren.

Nog vraagt zich de onderzoeker af, waardoor die oerwoudbewoners toch

zoveel intuïtie bezitten, die de stadse mens volkomen kwijt is. Is het zo onnatuurlijk? U bent gesplitst, zei ik u reeds enige malen, uw maatschappelijk leven maakte, dat het natuurlijke afgelegd werd. U kunt dit aanvaarden. Het oerwoudinstinct is nog onbesmet! Deze mensen kunnen onfeilbaar het andere leven, dat in gevaar is, opzoeken, niet alleen aan de bewijzen, de sporen die zijn achtergelaten, maar vooral door hun eigen natuurlijke, hun stoffelijke helderziendheid. En dit is voor de onderzoeker nog steeds een groot raadsel. Wij hebben deze stoffelijke en geestelijke raadsels voor onszelf opgelost, want ze behoren tot ons leven en bewustwording.

Het dier bezit deze aangeboren sensitiviteit, ook gij als mens, want Moeder Natuur schonk u deze genade. U als mens bezit slechts één graad voor het stoffelijke leven, het dier evenwel vele organismen, voordat het de hoogste soort heeft beleefd. De tijger legt het organisme én het instinct af, maar het innerlijke leven van dat dier keert op aarde terug en zal eens – schrik niet – uw leven veraangename als zangvogel, of het leeft in de natuur en is uw doodgewone mus. Het leven van het dier moet omhoog, steeds verder, om het hoogste voor God te beleven. Dat is de gevleugelde diersoort, die met ons mensen tot God terugkeert, wat het doel van Onze Vader is! Nonsens? Aan deze zijde leert u al deze wetten kennen, ze behoren tot ons kosmisch ontwaken.

Maar voelt u, hoe machtig diep alles is? En toch weer zo eenvoudig, indien u de natuur en uw eigen leven kent. Zegt het u niets? Ons zegt het, dat God rechtvaardig is; wat u heden niet bezit, wacht u op in het andere leven. Wat een ander toebehoort, is ook van u, maar denk niet, dat het u thans reeds geschonken kan worden, elkeen beleeft z'n eigen leven, de wetten van het „oorzaak en gevolg”, de karmische wetten.

In het oude Egypte wist men reeds lang, waarom priesteressen soms gevoeliger waren dan de priesters, maar ze begrepen ook, dat een vrouw nimmer de Grote Vleugelen kon dragen; ze zou eronder bezwijken en ze kwam toch niet van haar eigen natuurlijke sensitiviteit los. De aarde houdt haar gevangen, nu moet de ziel vrij zijn van iedere beïnvloeding, want lichamelijke stoornissen overheersen het zieleven en dit is afbrekend. In het Westen kent men al deze wetten niet, het Westen moet hiervoor nog ontwaken. Alles is heel eenvoudig. Op verschillende wijzen heb ik het u mogen aantonen.

U voelt nu tevens, dat uw telepaat de natuurlijke hoogte niet kan bereiken, omdat ook hij is gesplitst en hij behaalt thans slechts vijfenzeventig procent. Hier komt hij niet bovenuit. De honderd procent wordt door een Oosterling bereikt door zijn studie, maar dan nog staat hij op eigen benen, omdat ook hij zelf wil beleven; de geestelijke graad echter ligt niet in zijn handen en die graad kan hem eerst het bovennatuurlijke wonder geven en voor hem dan het

zesde zintuig zijn.

De een doet het met koffiedik, een ander met de kaart, weer anderen zien in droog zand of in helder water. Die in het water kijken volgen een natuurlijke weg, de rest behelpt zich alweer en beleeft het schaduwbeeld van het heldere water, dat natuur met natuur verbindt. Het kristal-zien is het waarnemen van de oorspronkelijke wet, die Moeder Natuur tevens in het organisme heeft neergelegd. Het zien in helder water is Oosters en het enige, dat de eigen verkregen sensitiviteit wakker maakt. Het water spreekt en omdat het levend is, komt het ene leven tot het andere en zo is het dan mogelijk om helder te zien. Het zand en de kaarten, het koffiedik en de voorwerpen zijn slechts middelen om tot concentratie te komen, het eigenlijke zien heeft niets met al deze benodigdheden uit te staan. Alléén het water is een spiegel voor de ziel. Het water schakelt volkomen het eigen denken uit en ge komt tot het passief zijn en wat ge daarna waarneemt kan het toekomstbeeld zijn. Ook hierin ligt gevaar, omdat geen mens in het Westen zich volkomen kan geven. Steeds weer roept uw innerlijk leven u een halt toe en moet ge uw hoofd buigen. De Oosterling ziet heel scherp in het water, maar hij weet, dat dit slechts concentratie is en het voorkomen van eigen gedachten.

Nu het geloof en het gevoel spreken, treden de psychometristen naar voren. Nu volgen deze zielen het geestelijke gebied en zijn soms nog gevaarlijker dan de laagste soort. Zij behandelen geestelijke zaken, maar bedriegen bewust en onbewust. Velen denken gaven te bezitten, dienen als trancemediums en zien, horen en voelen, maar wat is het? Wat denkt u bijvoorbeeld van deze dame?

Een psychometriste geeft een geestelijke avond. Ze behandelt eerst voorwerpen, daarna worden de bloemen gezegend, dus een bloemenavond, trance, zien en horen enz. enz. En dat op één avond? Dat kan, voor hén is alles mogelijk. Van foto's stelt ze prachtige dingen vast, ze geeft raad voor ziekten en voor zaken, ze is van alle markten thuis. Ze is op dit ogenblik in trance, een aards zuster leeft in haar en spreekt vanuit haar astrale wereld de schare toe. Dat is allemaal onschuldig en heel mooi, maar er is meer. De aanwezigen wikken en wegen, ze zijn verlangend om het geestelijke woord te mogen horen, maar het komt niet. De zuster praat wat, ze heeft het zo goed en zou niet meer naar de aarde terug willen. Maar als ze hun best doen, komt toch alles in orde. Christus leeft op hun lippen, allen schermen met Christus, want voor Christus heeft een goedgebouwde ontzag. U ziet daarom steeds Christus om hen heen en dat helpt, daar gaat kracht van uit.

De zuster spreekt en zie, in de zaal is een ander vrouwtje, ook zij valt in de psychische trance, ook zij heeft last van de Grote Vleugelen gekregen, maar het verheft haar niet, ze moet erbij lopen. Eerst neemt ze uit de bloemen-

tuin, die zich daar uitstrekt, een bloem, richt zich weer op en wandelt naar de dame in trance. Het publiek denkt: Wat zou die moeten? Ze doet echt manachtig. En jawel, daar zal je het hebben. Ze loopt parmantig, het is een man, je zou het zweren. Nu is ze bij het podium. De aardse leider kijkt haar aan en denkt: Wat moet dat mens hier? Maar ze laat zich niet storen, één-twee-hup en ze is er, ze staat nu voor het medium in trance. En ook daarin wordt iets van een ander leven gevoeld. De dame uit de zaal zegt:

„Lieve zuster, mag ik u deze bloemen schenken voor alles wat u voor mij tijdens het aardse leven hebt gedaan?”

De zaalmensen rekken hun halzen, ze willen er geen woord van missen. Maar de trancedame moet dat niet. Of zij nu ineens vergeten is, dat de psychische trance haar bewustzijn uitgeschakeld heeft, of niet, ze reageert echt menselijk en zegt:

„Ga weg, wijf, wat moet je hier doen? Wil je mij hier ook nog het gras onder m'n voeten wegmaaien. Maak dat je wegkomt.”

De trancedame uit de zaal wil nog zeggen: „Kent u me dan niet, ik ben dominee Van K.,” maar dat hoort men niet, ze staat ineens weer te midden van de anderen en kan gaan zitten. Hoe ze bijkomt, moet zij weten, ze zit. En spoedig doet ze haar ogen open en kijkt even zo vrolijk rond, want heeft zij er iets mee te maken? Ze was in trance. Maar dat neemt de massa niet, de massa wil er meer van weten, doch de meester van hen allen zal een woord spreken. „Mijne dames en heren. Ik moet u toespreken. Dit is geen manier van doen, dit stoort en dat moet voorkomen worden. Gene Zijde heeft dit strak moeten aanpakken. U hebt wellicht gehoord, wat het medium in trance zo-even zei. De leider zegt, dat het een duistere geest was, door deze stoornis tevoorschijn getreden. Wij verlangen dat ge hier zijt, maar ge moet uzelf kunnen beheersen, of we moeten andere maatregelen nemen.”

De man vindt het voldoende en waarlijk, hier kunnen ze het mee doen. Maar men zucht, men voelt bedrog, men voelt aardse ruzie. Was de dame in trance? Ze moeten het maar met zichzelf uitmaken, het circus gaat door, het publiek moet iets beleven, heeft recht op een voorstelling.

Er zijn mensen in de zaal die het snappen en die hardop zeggen: „Net goed, dat wijf denkt dat ze alleen medium is.”

Wij zeggen u, een gestorven dominee kan zijn hartelijkheid aan deze zijde betonen. Heeft hij hier geen gelegenheid? Moet hij er eerst voor terug naar de aarde? Voelt u de poppenkast? Hoe arm is Gene Zijde, hoe arm toch; mens, houd op!

Deze mensen willen nu hun hemel verdienen, willen zich geestelijk ontwikkelen. Maar de avond verliep en een volgende kwam. Entree is gewoonlijk vijftig cent, of, als er een heel goed medium is, een halve gulden,

het hoogste moet vanavond betaald worden: vijfenzeventig cent! Wat is er dan? Dat zult ge weldra weten en mogen beoordelen!

Een andere vrouwelijke magiër is bezig, maar heeft zich eerst volgezo- gen aan de levende uitstraling van Christus. Christus staat achter haar en er branden kaarsen. Ook wierook brandt er, ze leven in een heerlijke stemming. Het is duur, maar, u ziet het, het is eerste klas. De zaal zit vol, deze dame trekt, de mensen vinden dat neerliggen voor het kruis en dat volzuigen van de aura mystiek. Dat zegt iets, de anderen beginnen zo droog, hier leef je van op, het geeft je iets, maar ze vraagt ook wat. Ze zegt, ik heb iets te brengen en daar zullen ze voor betalen. Of ze gelijk heeft weet ik niet, maar ze doet het. Ze is met 'n voorwerp bezig, zoekt en tast, neemt de dingen in haar handen, legt ze weer weg, is tot diep nadenken gekomen, maar blijft zoeken. Ze neemt nu 'n portretje in haar handen, kijkt erop, voelt, wrijft met haar vingers over de foto heen en zegt:

„Van wie is deze foto?”

Een man van veertig steekt z'n vinger op en zegt aarzelend: „Van mij.”

De dame kijkt naar haar bezoeker, dan naar het portret en wrijft verder, ze moet de aura voelen, eerst dan komt ze in contact. Deze foto gaf het meeste af, weten ze in de zaal, ze is begonnen. Toevallig, denkt de man, ik kom nooit hier en ben direct aan de beurt. Het is 'n bof.

De psychometriste heeft hoofdpijn gekregen, ze wrijft met haar rechter- hand over het voorhoofd, die pijnen moeten weg, maar de zaal weet, dat de inwerking van de foto op haar lichaam overgaat. Dit moet ze tonen, ze weten dan, dat het spel met leven en dood is begonnen. De ingewijden weten wat dergelijke vertoningen betekenen, de man van de foto vindt het erg vreemd, maar hij wacht af.

„O,” roept ze, „ik voel me zo akelig, mijn hoofd barst.”

Ze kijkt naar de bezoeker, maar hij reageert niet, hij zit daar doodstil.

„De man van deze foto doet goed werk en hij klaagt over z'n hoofd.”

Ze verwacht antwoord, maar de man weet niet, dat hij antwoorden moet. Voor de zieneres is het de controle of zij hierop veilig verder kan gaan. De dame is geïrriteerd, omdat de man geen mond opendoet.

„Mijn hemel, wat 'n hoofdpijn heb ik,” polst ze opnieuw en ze vraagt de man dan hard en scherp:

„Klopt het?”

Hij zegt ja noch neen, hij weet het niet. Waarom, denkt hij, zou ik iets zeggen? Ziet ze of ziet ze niet? Hij buigt z'n hoofd, denkt aan iets, gaat in gedachten terug naar wat hij heeft beleefd en schreit. Hem rollen de tranen over de wangen. De vrouw ziet het en denkt, dat ze raak is. Rammelend gaat ze verder. Plotseling krijgt ze 't benauwd en grijpt naar haar keel, die als

dichtgesnoerd is. Ze stikt bijna en zakt zo'n beetje in elkaar. Ze speelt dat stikken, de zaalmensen beleven het. Ze vraagt de eigenaar van de foto:

„Is u dit verschijnsel bekend?”

Weer geen antwoord, hij schreit nog en zij denkt dat ze verbinding heeft. Ze heeft medelijden met hem en zegt:

„U moet het niet zo ernstig nemen, beste man, er is geen dood. Mijn leider zegt – en dit is een geestelijke boodschap voor u – dat hij uw broer zal helpen.”

In de man komt leven, hij kijkt even naar de dame op en buigt dan z'n hoofd, ze heeft hem wakker geschud.

„Er is geen dood, er is alleen leven, u moet niet schreien. Mijn leider zegt – ze luistert nu in de ruimte, naast haar wordt er gesproken – dat hij uw broer zal helpen. God is liefde. Het is vreselijk, maar hij helpt uw broer. Mijn leider zegt, en dat is van uw broer, dat hij niet verder meer kon leven, het leven viel hem te zwaar.”

In de bezoeker is leven gekomen. Iedereen kijkt naar hem, hij schijnt niet te snappen wat ze zegt. Het is op zijn gelaat te lezen. De dame gaat verder.

„Mijn leider zegt dat hij tegen al die verschrikkingen niet opgewassen was. Hij kon niet tegen dat gesar. Maar hij is nu teruggekeerd tot God. Hoe schoon is zijn taak geweest. Velen hebben hem lief. Ook daar houdt men van hem. En door zijn aardse taak zal men hem niet vergeten. Is dit niet versterkend? Het moet u troost geven. Hij heeft z'n taak volbracht. Uw broer is hier en hij laat u groeten. Sterkte, moed houden, Bernard! Ik leef. En mijn leider zegt nog tot u: Geloof het, hij werd niet begrepen en daarom maakte hij een einde aan zijn leven.”

Pats, het is eruit, maar de zaal schrikt. Wat heeft die man bewijzen gekregen, met naam en paard. Prachtig is het. Dit is nog eens psychometreren. De mensen hebben medelijden met hem. Ze willen deze man zien en hij lijkt lamgeslagen. Nu ze opgehouden is, verwacht de dame, dat hij haar en de leider zal danken. Doch hij staat op, rustig schuift hij naar voren en stapt op de dame toe. Glimlachend vangt ze hem op. Het geschiedt niet zo vaak, want de mensen moeten blijven zitten. Goedig staat ze het toe, het is de moeite waard. Hij stapt naar het podium. In de zaal heerst hevige spanning. De vrouw kijkt hem aan, de man had iets willen zeggen, maar ze is hem net voor.

„Kom morgen tot mij, beste vriend, ik heb dan wellicht nog een boodschap voor u.”

Ze knikt hem liefdevol toe, maar dan gaat z'n mond open en terwijl hij zich zo opstelt, dat hij tegen de zaal en tot de dame kan spreken, zegt hij:

„Ik was nog nimmer hier. Ik ben hier voor het eerst. Maar toen gisteren mijn vader na langdurig lijden stierf, dacht ik, dat de spiritisten mij wel iets

van zijn dood konden vertellen. Maar wat hoor ik hier? Ik heet Piet en geen Bernard.”

De zaalmensen staan op. De dame wordt vuurrood. Ze is woedend. De man zegt rustig: „Mijn vader was loodgieter, dame, en geen zelfmoordenaar. Vuile leugenaarster! Kletswijf!”

En tegen de mensen in de zaal: „Sufferds zijn jullie allemaal. Laat je niet bedriegen door dit wijf, het is spotten met God, smerig bedrog!”

Hij wil nog meer zeggen, maar de psychometriste overschreeuwt hem en roept:

„De zaal uit, schoft. De zaal uit, ploert. Wil je mij schaakmat zetten? Eruit!”

De man draait zich om en gaat rustig heen. Hij zal nooit hier terugkeren. Met hem gaan honderd mensen weg, ze hebben er nu genoeg van, ze vinden hem flink, want de meeste mensen durven niets te zeggen. De dame moet zich verantwoorden en maakt 'n smoesje, maar dit wordt toch niet aangenomen. Een tiental mensen blijft zitten, doch de aardigheid is eraf.

Dit zijn uw psychometristen, de spiritistische mediums. Maar hieronder bevinden zich enkele goede, dat wil zeggen, ook zij voelen aan, maar zijn voorzichtiger. Ze geven zich niet, angstig dat ze zijn, dat men hen op fouten betrapt. Deze zette alles op één kaart en verloor.

Een zelfmoordenaar zit vast aan zijn eigen organisme, is niet in staat om terug te keren naar de aarde, maar voor deze mediums kan alles. Straks komen wij deze wetten nog tegen en zal ik u er meer van vertellen.

Onder deze mensen bevinden zich goede en slechte, maar onderzoek hen eens, u houdt er niet één over. En toch is er op zo'n avond 'n mogelijkheid om met onze wereld in contact te komen, maar dan alleen door geestelijke inspiratie. Wie kan zich echter volkomen overgeven? Wie van al deze mensen is passief? Nu mogen er geen gedachten in het medium zijn, het zélf-denken is als de riem van uw hond, ze leggen zichzelf aan het eigen leven vast en nu zijn wij niet in staat hun één gedachte te schenken. Die mediums leven in de derde graad van het gevoelsleven en kunnen ook schrift ontvangen, staan open voor het schilderen en tekenen, doch deze zijde moet kunnen werken, iets kunnen bereiken, anders beginnen wij er niet aan. En omdat toch al die mensen zichzelf zoeken, zijn er zo weinig goede onder hen te vinden en beleeft u dergelijke nonsens. Schandelijke kletspraat wordt u voor geestelijke wijsheid verkocht.

Het zijn mensen, die iets willen zijn en zich nu vergrijpen aan de geestelijke gaven. Eén op duizenden van deze mensen is te bereiken, de rest komt niet van zichzelf los. Ge leeft nu in een spiritistisch doolhof. Iedere oprechte spiritist weet het, allen hebben hun geestelijke tol moeten betalen, niet één mens

ontkomt hieraan. Treffers zijn zeldzaamheden, omdat nu de gaven moeten spreken, met dit aanvoelen zijn ze voor dit werk niet gereed. Indien ze een foto van hun eigen levensgraad in handen krijgen, waarnaar ze zoeken, is het soms mogelijk, dat ze een naam of gebeurtenis aanvoelen, bijna allen draaien om de werkelijkheid heen. Ze zoeken contact, maar dat is geen helderzien, het is alléén wat aanvoelen. En dat kunnen uw hond en kat ook, maar het blijft gevaarlijk. Voor onze wereld is het bewust bedrog! Weinig mensen, die het geestelijke contact op de goede wijze beleven. Het medium, dat dit werk moet verrichten, leeft in de vierde graad van het gevoelsleven en is in onze handen. Wat ge thans beleeft is namaak. Zeldzaam zijn deze mediums, omdat Gene Zijde dit instrument in handen heeft en het een geheel andere taak volbrengen moet. Niettemin is het mogelijk, andere mediums hebben op deze wijze duizenden mensen mogen helpen en ongelooflijk veel goeds verricht, maar bij hen regent het geestelijke bewijzen.

Dan zetten wij recht wat door charlatans kromgeslagen is. Deze mediamieke charlatans, de mediamieke muggen op dit gebied, zijn als giftige insecten, hun steek is besmettelijk. Houd hen uw eigen licht voor en ze vliegen eropaf, want hun gezicht is aan de duisternis gewend. Ze verschrompelen voor uw ogen of ze bijten u de zaal uit. Ge staat nu voor het geestelijke gif, voor de onderwereld van het spiritualisme, waardoor ge uw eigen ontheiliging moet aanvaarden. Geef hun deze mogelijkheid niet.

We weten, dat God u de gaven kan schenken, tevens is het duidelijk, dat de één verder is dan de ander, u nét iets voor is en de gaven bezit. De andere levensgraad is niet te bereiken. En een andere betekenis is er niet.

Deze lieden zuigen zich vol aan Christus, ze liggen neergeknield en bidden, spreken over God is liefde, maar behoren zelf tot de hellen. Is het niet afgrijselijk, dat men dergelijke typen toelaat het heilige podium te betreden? De spiritisten hebben schuld aan het bemodderen van ons leven, van Christus en uw eigen bewustzijn, ze spelen met leven en dood en zetten hun mensen iets voor of lopen weg. Laat hen wegllopen, maar verlaag uzelf niet, na dit leven staat ge voor al uw zelf-geschapen ellende. Angstwekkend is het wat ze beleven, dierlijk gedoe, dat gekraakt wordt door de vijanden van het spiritisme. Is het 'n wonder, dat men u voor onnozel verklaart? Laat de massa weten, dat een medium iets bijzonders is. Maak de goede niet af door de bedriegers te laten optreden, sta naast de goede, eerst dán is er iets te bereiken. Thans is het een mesthoop, ge trekt al het kwade tot u en keert bezoedeld huiswaarts.

Het is wel merkwaardig, dat juist die mensen medium zijn, die er niets van willen weten. Deze zielen zoeken niet naar de gaven, deze schatten zijn tot hen gekomen op eigen kracht, want wie zoekt, sluit zichzelf voor de gaven af. Hoe deze mensen hun contact beleven leert ge aanstonds, want wij volgen

thans de waarachtige gave van helderziendheid en dan leert ge tevens de meester aan deze zijde kennen. Eén eigen gedachte en ge staat alleen, omdat wij willen dienen en nu dient ge u zelf. En al deze charlatans doen niets anders! En als ge denkt dient ge uzelf. En de charlatans doen niet anders!

De geestelijke helderziendheid

We gaan thans over tot de geestelijke helderziendheid, het beroemde zesde zintuig, waarover zoveel gesproken en geschreven is en waarvan toch zo weinig bekend is op aarde. Hoe werkt, hoe beleeft men het zesde zintuig? Wanneer het medium voor onze wereld een taak te verrichten heeft, kan de astrale meester dit gevoelsleven in zijn eigen leven optrekken en komt deze bovennatuurlijke eenheid tot stand. Op eigen kracht is het zesde zintuig of de geestelijke helderziendheid niet te beleven en toch denken heel veel mensen, dat ze deze gave zélf bezitten. Dat dit niet mogelijk is, zal ik u aantonen.

Wie gevoelig is kan op eigen kracht waarnemen, maar dringt nimmer door tot de astrale helderziendheid, omdat deze gave tot ons leven behoort. Deze helderziendheid kan geestelijk en zelfs kosmisch zijn, waarvan de laatste de hoogste is, die een medium bereiken kan. Slechts enkele mensen zijn ertoe in staat, omdat deze gave slechts bij uitzondering wordt toegepast. In deze toestand lost de helderziende volkomen op in hetgeen moet worden waargenomen. Maar wie toch meent op eigen kracht te kunnen denken of handelen, verbreekt het geestelijk contact en staat alleen.

Omdat deze gave alleen door een geest van het licht te beleven is, kan het medium duidelijk voelen of het zelf bezig is of dat Gene Zijde inwerkt. Wie zich suggereert in contact te zijn, weet ook hoe de verschijnselen komen en kan nu doen of Gene Zijde hen oproep. Dit zelf willen zien voert u naar het bewuste instellen en door hetgeen ik u daarvan heb verteld, weet u, dat u daardoor uw eigen-ik het halt toeroept, zodat ge uw machteloosheid moet aanvaarden. Maar al uw zieners en zieners, die zich thans met de toekomst bemoeien, kunnen ervan verzekerd zijn, dat géén geest in staat is hen bij te staan in hun geknoei, omdat een geest van het licht zichzelf niet bemodderd wil zien. Door onze wereld wordt dat voorkomen, we waken over deze gave of wij vernietigen ons eigen verkregen bezit en dienen de duisternis.

Indien het medium deze gave voor zichzelf denkt te kunnen beleven, trekt de meester zich onmiddellijk terug.

Het helderzien kan bewust en onbewust worden beleefd, alléén het bewuste medium dient voor ons leven, de onbewuste helderziendheid wordt eigenlijk door geestelijke inspiratie ontvangen. Het is dus mogelijk, dat ge deze gave beleven kunt en toch niet weet, dat de mediamieke sensitiviteit in u is. Ja, ja, u kunt haar zelfs beleven als u van deze zijde niets weet. Voor deze wereld is er juist nú contact, omdat het aardse bewustzijn volkomen uitgeschakeld is. Deze werking is anders dan de bewuste helderziendheid, maar

soms van een ongelooflijke kracht en een onfeilbaarheid, die het bewuste medium niet eens kan beleven. Wij komen dat aanstonds tegen en dan zal het u duidelijk worden.

De geestelijke helderziendheid is het waarnemen buiten uw eigen bewustzijn om, het zien in de geest, in ons leven. Het is het bewuste beleven van beelden, die u als ziener worden gegeven voor de mensen, die tot u komen. De onbewuste weet niet, dat de beelden gegeven zijn, soms echter ook wel. Dat heeft te maken met de persoonlijkheid en de instelling van het innerlijke leven en de gevoeligheid ten opzichte van ons leven. Deze mediums leven in de derde en vierde levensgraad en zijn geschikt om geestelijke boodschappen op te vangen.

De ziener of zieneres stelt zich op ons leven in en ontvangt nu geestelijke boodschappen. Maar deze gevoelsgraad bezit meestal nog andere gaven, op verschillende wijzen kunnen wij door dit leven werken. Meestal geven wij door het medium berichten van uw gestorvenen en overbruggen zo de kloof tussen leven en dood, zodat u als mens, door het medium, het geestelijk contact beleeft. Nu spreekt u door het medium met uw geliefden, de meester aan deze zijde geeft de boodschappen door en het medium weer aan u. Uw geliefden weten hoe ge het maakt, ze kunnen u vanuit ons leven in alles volgen, zodat ge uw hoofd moet buigen voor hun liefde en wijsheid, omdat ze hierdoor de bewijzen van voortleven vastleggen. Van gevoel tot gevoel is de meester met het medium één en die eenheid moet bewaard blijven of er zouden stoornissen ontstaan. Die stoornissen heeft het medium in handen.

Mchtig is nu wat ge kunt ontvangen, heilig de geestelijke boodschappen, miljoenen mensen hebben op deze wijze hun geestelijke liefde mogen beleven en waren God dankbaar voor het verkregen bezit.

Deze mediums hebben prachtig werk verricht en wanneer ze het zesde zintuig konden behouden, beleefden ze de sferen van licht. De derde graad kan instorten, voor de vierde graad is dat niet meer mogelijk. Een derdegraadmedium valt, doordat de eigen verlangens naar voren treden, waardoor dit leven zich bewust uitschakelt. Gene Zijde tracht door deze gave de lijdende mensheid te helpen en probeert hierdoor het geestelijke evenwicht van de achtergeblevenen te herstellen.

Wij geven u geen raad of ge moet verhuizen, daarmee hebben wij niets te maken, toch hebben tal van mediums zichzelf door hun zien en hun gedrag geestelijk vermoord en verloren ze hun gaven. Het aardse hebben wij afgelegd en wij kunnen niet terugkeren in uw beslommingen, wij behandelen alléén geestelijke problemen en stoffelijke ellende, die lichamenlijk wordt gevoeld en beleefd. Door ons eenzijn willen wij hoger opwaarts gaan en niet dalend deze reine gave vertegenwoordigen.

Elk medium in deze graad weet, dat de astrale meester zich niet voor het stoffelijke leven openstelt, want de meester breekt hierdoor zichzelf af. Het medium heeft niets te willen, wij eisen steeds de volle overgave en de totale inzet van de aardse persoonlijkheid.

Ons leven eist, dat ook wij de geestelijke graden van de helderziendheid beleven en niet de stoffelijke. Hierdoor bezoedelen wij ons bewustzijn en dat is de bedoeling niet. Ik kom hier telkens op terug, omdat tal van mediums zichzelf hebben uitgeschakeld en niet begrepen, waarom ze niet meer konden zien. Ik wil dit aantonen, want geestelijke helderziendheid is een Goddelijk geschenk.

Het is hierdoor, dat niet één charlatan voor u een geestelijke boodschap kan ontvangen. De charlatan is onmiddellijk in strijd met de astrale wetten en moet z'n machteloosheid aanvaarden. Als hij toch wil zien, beleeft u hetgeen ik u verklaarde en wordt het een chaos. Deze mensen sluiten zich voor het hogere leven volkomen af, want iedere stoffelijke handeling voert hen én de gaven naar de duisternis. Dat wij de gaven in handen hebben behoef ik u thans niet te verklaren, want al deze wetten spreken voor zichzelf. Wij willen door de geestelijke helderziendheid dienen en geen spel maken van al deze heiligheid anders worden ook wij op onze vingers getikt.

Zo het medium niet kan luisteren, trekt de meester zich terug, maar dan treden tal van duistere elementen naar voren en leven zich door het medium uit. Vroeg of laat kan dit nu zelf vaststellen, dat het helderzien geen astrale betekenis meer heeft. Ze beleven thans het kwaad of de sensatie.

Wanneer de geestelijke boodschappen fout opgenomen worden, is dat niet onze schuld. Nu moet het medium de fout bij zichzelf zoeken; dan zijn er stoornissen gekomen en is het instellen verkeerd. Een geestelijk meester kan geen fouten maken, want de werkelijkheid leeft om en in zijn eigen bewustzijn, hij neemt waar en geeft het waargenomene aan het medium door. Zijn de opname en het instellen van het medium maar even verzwakt, dan komt het innerlijk leven tot bewustzijn en tot werken en handelen en dat beïnvloedt de geestelijke boodschap.

Mediums moeten daarom niet denken dat Gene Zijde verkeerde boodschappen geeft, op datzelfde ogenblik is het medium zélf bezig. Indien u dit door een medium beleeft, kunt ge beter even wachten, totdat het instrument zijn eigen zekerheid teruggevonden heeft en komen wij weer op geestelijke kracht tot u. Eerst dan is er van onfeilbaarheid sprake.

Op de plaats van de zonnevlecht komt ook dit éénzijn tot stand, want wij werken bewust op het medium in. Nu drukt de meester het beeld op het medium af, dit bewustzijn neemt het over, en zie, de geestelijke gave is nu in dienst. Het helderzien trekt de helderhorendheid aan en het medium is in

staat helder te horen wat de meester te zeggen heeft. Nu ziet het medium zijn meester en zijn ze tot de geestelijke eenheid gekomen, nu kunnen er geestelijke wonderen worden beleefd. Op het ogenblik, dat de ziener waarneemt, verliest hij zijn eigen bewustzijn en lost op in hetgeen men hem geeft.

De ogenblikken, waarin het medium buiten zich om hoort spreken, is de astrale meester niet in het medium, maar heeft hij zichzelf door de aura van zijn instrument verdicht. Dit spreken is anders dan het van binnenuit gesproken woord, dat het medium niet buiten zich om, maar in zich hoort en weer enigszins gevaarlijk is, omdat dit spreken door zijn eigen gevoelsleven heengaat en de man zichzelf hoort.

Tal van mediums zijn erdoor bezweken, ze konden de geestelijke stem niet meer van de eigen onderscheiden en gaven zélf antwoord. Alleen de vierde graad kan overwonnen worden, de mediums, die daartoe behoren, zijn op tal van mogelijkheden te bereiken, de derde graad van het gevoelsleven loopt zich reeds tegen de ingestelde gedachten te pletter en wordt volkomen uitgeschakeld. Heeft het medium eenmaal de stem van zijn meester gehoord, dan kan hij deze uit miljoenen andere onderscheiden, omdat deze stem in zijn eigen leven en bewustzijn trilt. Het medium is aangeraakt door de concentratie van zijn meester. Dit aangeraakt-zijn kan het instrument aanvoelen en is alleen mogelijk door de mediamieke sensitiviteit.

De meester kan thans schrijven, de handen van het medium gebruiken, door de helderziendheid en helderhorendheid inwerken voor het contact of door plotselinge overheersing het instrument in zijn leven optrekken, als tenminste het medium openstaat. Is dit niet het geval dan is het alweer uitgesloten. Wanneer het medium moet waarnemen, dan doen wij dat bliksemsnel om het eigen denken en voelen uit te schakelen. Plotseling trekken wij het gevoelsleven van het medium in ons leven op, drukken ons weten op het eigen gevoelsleven af en nu kan het verkregene worden doorgegeven. Op dat ogenblik is het medium zichzelf niet meer bewust, voor honderd procent opgelost in het leven van zijn meester en hij beleeft de geestelijke helderziendheid. Nu is de helderziendheid onfeilbaar en zijn er geen stoornissen. Beide levens zijn thans van voelen één.

Het gevoelsleven speelt dus een grote rol in al de geestelijke gaven en dat hebt ge als mens in handen. De gave leeft in de ruimte en is in onze handen. Op eigen kracht dringt niemand door tot de astrale wetten; uw aardse bewustzijn roept u het halt toe. Het helderziende medium komt tot ons en wij tot hem, waarop de geestelijke eenheid wordt beleefd. Ook de ziener in de vierde graad is niet in staat om op eigen kracht te zien. De vijfde graad zou dat wel kunnen, maar die is weer niet van de aarde te beleven of de meester van deze zijde moet een grote taak voor de aarde hebben te volbrengen. Als

dat zo is, kan zelfs de zevende graad worden beleefd, maar dat behoort tot het bovennatuurlijk waarnemen en is tevens kosmisch diep.

Een duistere geest heeft u niets te zeggen. Hij moet voor deze bewuste graden eerst ontwaken en kan hierdoor dan ook niets aan het medium door geven. Dit is weer het halt voor de duisternis, zodat elk medium kan aanvoelen of het verkregen bezit geestelijke betekenis heeft, hetgeen zijn eigen controle is. Stelt het medium zich op die mentaliteit in, dan is het astrale dienen reeds onmogelijk gemaakt. Meestal denkt nu het medium toch met zijn meester in contact te zijn, maar dan is de duisternis overheersend en voelt hij zichzelf hierin. Dat zal u straks duidelijk worden, want ik ga u dit alles verklaren. Het gevoelsleven van het medium roept de astrale meester het halt toe, de meester komt hier niet bovenuit en moet daar steeds rekening mee houden. Vraagt het medium nu om bewijzen die boven zijn eigen vermogens liggen, dan kan de meester hem die toch niet geven, omdat het eigen bewustzijn weigert te ontvangen. Dit zijn de wetten voor de geestelijke helderziendheid en daar hebben wij rekening mee te houden daar wij anders ons contact verliezen.

Om geestelijke boodschappen door te geven en zieken te genezen, heeft de meester van deze zijde de kosmische helderziendheid niet nodig. Indien de ziener kosmisch moet waarnemen, verbindt de meester hem direct met de astrale wetten. Dat staat dus oneindig veel hoger dan het beleven van de stoffelijke en astrale gedachten, want het is uitsluitend dankzij deze gave dat het medium tot het kosmische schouwen komt. Deze graad van helderziendheid stemt zichzelf op de Grote Vleugelen af. De Grote Vleugelen kunnen buiten het eigen organisme beleefd worden en in het kleed, doch het uittreden staat boven het innerlijke beleven, die graad overheerst alles. Het innerlijke zien is gericht op het bewuste instellen van de aarde af, het hoogste zien geschiedt buiten het organisme om en hiervoor moet het medium uittreden. Deze gave van zien heeft weer een aparte ontwikkeling nodig en wordt door de psychische en fysische trance ontwikkeld, waardoor lange tijd nodig is, omdat het medium, gelijk in het oude Egypte, al de wetten in de ruimte bewust beleeft. De aller, allergrootsten op aarde hebben deze enorme helderziendheid mogen beleven. Soms gaan er eeuwen voorbij zonder dat dit voorkomt. En deze mediums hebben u iets te zeggen en zijn éénlingen op het occulte gebied.

De ziener voor geestelijke boodschappen en het genezen overwint nu bewust zijn eigen slaap, want hij gaat door de helderziendheid tevens door de stoffelijke slaap, maar nu bewust.

Hij is en blijft dus wakker. Die graden en wetten moeten wij overwinnen, anders zou een instrument nimmer van het eigen denken en voelen los te maken zijn en zou er van geestelijke helderziendheid geen sprake meer zijn. In dat korte ogenblik, die tien seconden, dat het medium een boodschap op-

vangt, beleeft het instrument toch tal van astrale wetten, die alleen door een astraal meester tot stand kunnen komen. U ziet het thans: op eigen kracht komt nimmer 'n mens hier doorheen, die wetten moeten toch, hetzij bewust, hetzij onbewust beleefd worden.

De meester trekt het medium door de slaap heen naar het geestelijke ontwaken, waarna eerst de totstandkoming van hun eenheid volgt. Dit moet bereikt worden, of het medium komt nimmer op deze hoogte. Eerst dan spreekt de sensitiviteit, buiten deze gevoelskracht om is er niets te beleven. De ziener in de derde graad is nog steeds niet in staat achter de sluier te zien, dat kan alleen de vierde graad. De derde graad ontvangt hierdoor, maar de vierde graad beleeft, en dit geestelijke verschil is enorm. De derde graad kan u niets vertellen van het beleven, deze graad kent de wetten niet, ook al worden die wetten door het gevoelsleven beleefd; dit ondergaan is toch nog steeds onbewust voor het instrument.

De vierde graad beleeft bewust de occulte wetten en ontvangt daarbij het kosmische weten. Deze graad ziet achter de wetten van leven en dood en kan ze zich eigen maken, waardoor het eigen bewustzijn verandert. Het derdegraadsinstrument daarentegen is niet in staat iets van het leven achter de sluier te zien op eigen kracht, omdat het gevoelsleven deze sensitiviteit niet bezit. De vierde graad als medium ontwaakt, de derde graad kan alleen dat beleven, wat de meester doorgeeft. Maar hij blijft zichzelf. Deze mediums veranderen niet, het innerlijke leven beleeft iets, dat de meester toebehoort en diens eigen bewustzijn is. Het medium in de vierde graad kan zich dit bewustzijn eigen maken!

U voelt hoe wonderbaarlijk de geestelijke gaven op het gevoelsleven inwerken. De ene roept u het halt toe, de andere brengt u nog verder en hoger, er is gevoel in u aanwezig en van dit gevoel maakt de meester gebruik. De Grote Vleugelen zijn het, die u het kosmische bewustzijn kunnen schenken, het helderziend gevoel is en blijft het op aarde gebonden waarnemen door astrale inwerking. Het kosmische zien wordt beleefd! Het medium in de derde graad komt niet van de aarde los, het medium voor de Grote Vleugelen móét loskomen, eerst dan kan de meester het instrument met de occulte wetten verbinden. U kunt aan het medium zien of deze zijn eigen bewustzijn losgelaten heeft. Aan dit waarnemen ligt het innerlijke denken en voelen vast, dan verwaast het stoffelijke licht in zijn ogen en is het naar binnen gekeerd. Wij noemen dat de bewuste trance, die het medium alleen door zijn meester beleven kan. Het moet u dus duidelijk zijn, dat een medium niet in korte tijd deze hoogte kan behalen. Hiertoe is ontwikkeling nodig. Het is het smelten van twee zielen in één toestand.

Ook de Oosterling leert zien en kan goed en duidelijk waarnemen, indien

in hem het gevoel aanwezig is, zo niet, dan ook staat hij machteloos. De eerste gevoelsgraden worden niet eens in de Tempels toegelaten, het innerlijke leven van het medium wordt reeds van tevoren door de hogepriesters gepeild en eerst dan volgt de opname als priester. De mediums van het Oosten komen door hun studie zover, doch ze komen nimmer boven het eigen gevoelsleven uit en dit is het halt voor het Oosten.

Deze mediums leren zich splitsen, zowel psychisch als fysisch en komen volkomen los van beide stelsels. Het innerlijke leven wordt ontwikkeld en daarna beleven ze de gaven, die door de stoffelijke helderziendheid een geestelijke graad kunnen behalen. Maar ook onder hen leven er slechts enkele goeden, de rest komt niet van zichzelf los.

Alléén een ingewijde en de bewuste geestelijke yogi kan zich de kosmische helderziendheid eigen maken tot aan de grens van het eigen bezit. Eén enkele heilige is het, die zich volkomen van alle stoffelijke en geestelijke stelsels kan losmaken en dan treedt hij in deze trance buiten zijn eigen leven, om in de ruimte waar te nemen. Hij zoekt naar het absolute – de zichtbare en onzichtbare God, zoals ik u reeds zei – om zichzelf en het andere leven van God geestelijk te verrijken. De ingewijde volgt dat en kan hierin het hoogste beleven en gaat verder dan een yogi, omdat deze zich weer té bewust op het lichamelijke heeft ingesteld. Toch volgen beide levens één weg. Nu is het voor hen mogelijk om geestelijke wijsheid te ontvangen. Wil een ingewijde het allerlaatste ontvangen, dan moet hij astrale hulp aanvaarden en dient ook hij ons bestaan. Zo de man dit niet wil, komt hij nimmer boven de vierde sfeer uit en is dat voor hem het halt, omdat niet één mens van de aarde een hogere graad in de geest kan betreden. Het leven van de aarde moet eerst een loutering ondergaan, ook al heeft de man tijdens zijn stoffelijke leven niet één fout begaan.

Is hij in staat om de astrale hulp te aanvaarden, dan wachten hem de vijfde, zesde en zevende sfeer, de meesters uit de hoogste hemelen, die hem in hun ontzagwekkend bewustzijn optrekken. Vele ingewijden hebben getracht die hoogte te beleven, maar kwamen niet van hun bewustzijn los. Een enkeling heeft de meester uit die hemelen aanvaard en bracht goddelijk bewustzijn naar de aarde. Hij denkt nu God te zien als Vader en Moeder, maar het is een kosmisch meester, die God vertegenwoordigt. Deze spreekt tot dit leven tijdens zijn uittreden en die wijsheid neemt de ziel mee naar de aarde om het aan zijn leerlingen te schenken. Nog nimmer is een ingewijde in staat geweest met God te spreken, toch denken velen dat dit zo is en daaraan zien wij toch nog het onbewuste van hun beleven. Ze weten niet, waarin ze gekomen zijn; hun meesterschap is geweldig, maar God is Oneindig! Velen zijn bezweken, ze gingen te ver en keerden toen niet meer terug of waren bij terugkomst op

aarde volslagen krankzinnig. Het is dus mogelijk, dat een ingewijde astrale hulp ontvangt; eerst dan kan hij de oneindige kosmos beleven, want op eigen kracht komt deze heilige niet boven de derde sfeer uit en toch denkt hij God te hebben waargenomen.

Wij kennen hun bewustzijnsgraden, omdat we ons in hun levens hebben opgesloten en met hen het reizen in de astrale ruimte beleefden. Weinig ingewijden en geestelijke yogi's geven zich over, ze willen van de occulte wetten niets weten, ook al moeten ze zelf deze wetten volgen. Wat zij willen bezitten moet uit eigen kracht kunnen geschieden of het heeft voor hen geen betekenis. Ze willen die wijsheid bezitten, ten koste van zichzelf, alles zetten ze hiervoor in.

Er zijn tevens tal van mensen op aarde, die de geestelijke helderziendheid beleven en toch geen gaven bezitten. Ze weten eigenlijk niet eens wat er gebeurt, als ze plotseling gaan zien. Dit zijn de onwetenden en toch gevoeligen van geest. Het gevoelsleven verbindt hen met de astrale wetten of het is natuurlijk niet mogelijk. Nu werkt Gene Zijde plotseling in en komt de geestelijke verbinding tot stand. Deze eenheid dient meestal om deze mensen voor iets te beschermen, een waarschuwing bijvoorbeeld, die dan door een familielid tot stand komt, de beschermgeest van het aardse wezen.

Dat komt heel veel voor. Zelfs in uw slaap bent u te bereiken, maar dan zult ge hetgeen men u wil geven moeten dromen. Dit zijn helderziende dromen en deze kunnen u alléén gegeven worden. Deze helderziendheid maakt u wakker en kan ontvangen worden tussen de derde en vierde graad van slaap. Dit is het halfwakend inslapen. Slaapt u normaal in, dan gaat ge over de drempel van de derde graad de vierde binnen. Maar hierin valt er niets meer te dromen, omdat hier het organisme deze bezieling niet kan opvangen, want bezieling is werking en u bent uitgeschakeld. Ziel en lichaam moeten dus in harmonie zijn met de ontvangen droom en dit is, zoals ik zeg, de halfwakend bewuste slaap. Tijdens het wakker worden weet ge nu wat ge gedroomd hebt, in de vierde graad van slaap is er geen beleven meer, dit is door de slaap uitgeschakeld. Wie dus heel diep slaapt, hetgeen de normale slaap in de vierde graad betekent, kan geen geestelijke dromen ontvangen. U ziet weer, hoe alles toch met elkaar te maken heeft en hoe het ene niet aan het andere ontkomen kan. Het zegt u ook, dat de ziel tijdens deze slaap toch wakker is. Is de ziel ingeslapen, wat de vierde graad is, dan kan men u geen dromen laten beleven, want ook het innerlijke leven is ingeslapen. Wij werken op die eigenschappen van u in, die voor de droom gevoelig zijn, en nu neemt u ons weten gemakkelijk over. Eigenschappen, die deze sensitiviteit nog missen, dus als de andere eigenschappen nog moeten ontwaken voor de geestelijke sensitiviteit, zijn niet in staat om te kunnen opvangen.

De gevoelige persoonlijkheid is in staat om te dromen, de andere, daaronder levende graden, sluiten zichzelf voor deze helderziende droom af en zijn niet te bereiken.

De opgelegde droom wordt u dus door de astrale persoonlijkheid gegeven. U ontvangt tijdens het slapen de geestelijk bewuste inspiratie, zelf bent u echter onbewust.

Het medium in de derde en vierde graad beleeft precies hetzelfde proces, maar is bewust dienend. U bent in deze toestand onbewust en in slaap, maar het medium is bewust en toch onbewust in het beleven van hetgeen gezien moet worden. Anders gezegd: u bent uitgeschakeld en wel stoffelijk zowel als geestelijk, het medium is ingeschakeld en kan bewust ontvangen, maar in het ontvangen is er toch geen verschil. De wijsheid komt vanuit ons leven tot u.

Is het nu 'n wonder, dat de psychometristen zich hiertegen te pletter lopen? Ze kunnen deze wetten op eigen kracht niet beleven. En onzin verkopen, de gaven bezoedelen en hun reputatie waarvoor zij zich zoveel moeite en zorgen hebben getroost, vernietigen, willen ze niet! U kunt het dus onmiddellijk aan het gegeven woord of het gegeven visioen vaststellen.

Vele helderzienden denken, dat een beeld tot ons leven behoort, wanneer zij het maar ingewikkeld maken. Maar dat zijn slechts hun eigen gedachten. Ons leven is als uw eigen leven: eenvoudig, indien ge de wetten maar kent. Het visioen maken wij niet onbegrijpelijk voor u, wij trachten steeds duidelijk en begrijpelijk ons weten in beeld en schrift door te geven, daar het anders voor uw leven geen betekenis zou hebben. Wanneer een ziener moet waarnemen, geloof ons toch, dan ontvangt het beeld geen diepte en kan het medium u onmiddellijk met het verkregene verbinden. Indien het medium gaat zoeken en zelf geen antwoord heeft voor hetgeen gezien is, indien het beeld u hakkelend en stuntelig gegeven wordt, leg het dan gerust naast u neer, het zijn niet meer dan eigen gedachten. Want hierin is het bewustzijn van de gevoelige mens onuitputtelijk. Maar het zien raakt kant noch wal! Eigen gedachten worden u als geestelijke boodschappen gegeven; ze hebben evenwel niets met het geestelijke zien uit te staan.

Tal van mediums maken van het gekregen beeld een eigen fantasie. Dit kan echter maar éénmaal geschieden, want dadelijk grijpt de meester in en het mediumschap houdt onherroepelijk op. Dacht u, dat wij dan nog doorzingen en meehielpen van uw leven een chaos te maken? Of dacht u dat wij aan het medium stuntelige beelden toonden, die niets met uw eigen leven hebben uit te staan, die zomaar vanuit het ledige niets aan u worden geschonken? Ook die visioenen zijn kletspraat van een oningewijde, het ware medium beschrijft u de gestalten en krijgt namen door, zodat ge u volgens

de eigen wijsheid oriënteren kunt. Nu heet Bernard geen Piet. Piet is het, die aan u geeft, wat het medium moet ontvangen en dan bent u ook met die persoonlijkheid verbonden.

Wanneer een medium zoekt, gelijk vele helderzienden doen en moeten doen omdat ze geen contact bezitten, verklaar hem dan onmiddellijk voor onrijp, het is het gedaas van een zoekende ziel, die iets wil zijn op deze weg, waar slechts wij in staat zijn u alles te geven, wat wij u mogen schenken.

Een visioen kan stoffelijke, geestelijke en kosmische betekenis hebben, zodra het medium geschikt is om aan u door te geven wat hij waarneemt. De rest ziet alweer zélf! De rest wil zien, maar is bewust aan het bedriegen, omdat ge dit zien niet controleren kunt. Nogmaals, indien een medium voor u ziet, moet ook alles kloppen, moet en mag het geen zoekwerk worden, want dan is het gevoelsleven op het eigen fantaseren ingesteld! Men verkoopt u thans een verhaaltje! En door dit kinderlijke verhaaltje gingen tal van volwassenen op de loop en bleven voor hun verder leven op hol, daar ze door die zogenaamde boodschap in de hoogmoedswaanzin werden opgetrokken. Dat willen ze zelf, gaarne willen ze meer zijn dan ze aan gevoel bezitten en ze weigeren dus maar liever het valse bericht te controleren. Gene Zijde heeft het gezegd, alles echter is schromelijke wartaal. Maar neem het hun eens af?

Ik merkte reeds op, dat, wanneer u op aarde door Gene Zijde aangeraakt wordt, het meestal geschiedt door uw geliefden aan deze zijde. Zij komen nu tot u met het doel u te helpen. Door de plotselinge overheersing is dat mogelijk, maar dan moogt ge van al deze wetten niets weten, althans niet bewust ingesteld staan op ons leven want dan bent u niet te bereiken. Onfeilbaar kunnen zij aan u iets doorgeven door onbewuste helderziendheid en de daarbij komende helderhorendheid. U ziet en u hoort op hetzelfde ogenblik of men maakt gebruik van uw innerlijk gehoor en dan is de gave van helderziendheid niet eens nodig. Hier het voorbeeld.

Een kapitein is op volle zee in een storm z'n koers kwijtgeraakt, weet niet meer hoe te handelen, want hij kan zich niet oriënteren. De gewone middelen zijn dus uitgeschakeld. Hij en z'n boot zullen ten onder gaan, indien er geen hulp of verandering komt. Deze man hoorde plotseling naast zich de stem van zijn overleden vader, die hem vanuit zijn eigen leven waarschuwde. De kapitein volgt diens bevelen op en zie: spoedig kan hij zich oriënteren. Had hij deze bevelen niet opgevolgd, dan zou z'n schip tegen de rotsen zijn gelopen en was het te pletter geslagen. Nu kon hij het voorkomen. Van dat ogenblik af was hij overtuigd van het leven na de dood. Deze geestelijke aanraking deed meer dan duizend boeken kunnen doen, dit is het eigen beleven van de occulte wetten, de gave voor de helderhorendheid. Niettemin was de man er gevoelig voor anders had hij deze berichten niet kunnen opvangen en

had de storm zijn einde betekend. Had dit echter zijn einde móeten zijn, dan zou ook de vader machteloos hebben gestaan en was zijn hulp trouwens niet eens nodig geweest. Nu kon de vader ingrijpen. Toch interesseerde de kapitein geestelijke gaven niet, hij wist niet, dat die gevoeligheid in hem leefde. Dit horen gaat buiten het eigen leven om, maar komt door de stoffelijke intuïtie tot stand. Want elk mens is mediamiek!

Een andere zeeman beleeft de geestelijke wetten nog dieper. Zijn vrouw is ernstig ziek geworden tijdens zijn verlof. Hij ziet echter, dat haar toestand ten goede verandert, zodat hij gerust kan heengaan, nu zijn maatschappij hem dringend nodig heeft. Hij zou het liefst thuisgebleven zijn, totdat z'n vrouw geheel hersteld zou zijn, maar dat kan niet, hij moet zee kiezen. Deze mensen hebben een prachtige band opgebouwd, begrijpen elkaar en hebben lief. Toen de man was vertrokken kreeg hij bericht, dat de ziekte was verergerd, maar dat haar alle hulp was gegeven. Voordat hij ging, had hij met de behandelende geneesheer de afspraak gemaakt, dat deze hem, hoe dan ook, zou waarschuwen. Het ene telegram volgde na het andere. Hij heeft ontzettend spijt, dat hij toch gegaan is. Z'n plichtsbetrachting won het echter van de liefde voor vrouw en kinderen, maar hierdoor verkeert hij thans in een vreselijke toestand. Enkele dagen later krijgt hij een telegram, dat de dokter alle hoop opgeeft en dat hij hier rekening mee moet houden. Wat geschiedt er?

Hij is in zijn kajuit, ligt rustig even na te denken, maar z'n hart bonkt van spanning en verdriet. Hij heeft het volkomen opgegeven. Ineens ziet hij z'n vrouw, ze is in het wit en bij haar ziet hij nog een verschijning. Zijn vrouw glimlacht en zegt tegelijk:

„Maak je geen zorgen, lieverd, de doktoren hebben mij nu opgegeven, maar ik word beter. Vader is hier! Houd je goed en blijf rustig.”

Hij denkt, dat hij zich maar wat verbeeldt, maar hij heeft het toch gezien? Hij heeft tevens het gevoel even te moeten afwachten en er komt rust in hem. Hij wikt en weegt, denkt reeds dat het een geestverschijning was, die hij zag, maar hij komt toch niet tot volkomen twijfelen, hij blijft geloven dat het een groot wonder is, hetwelk hij heeft mogen beleven. Hij vliegt naar z'n jongens en zegt:

„Ze wordt beter, knapen, m'n vrouw is het mij komen vertellen. Lach niet of ik gooi je overboord.”

De mensen zien in hem een grote verandering en aanvaarden. Hij verzendt 'n telegram en zegt tegen de dokter: vrouw wordt beter, behandel haar goed, geef haar alles wat ze nodig heeft.”

De dokter begrijpt er niets van. Eigenlijk had ze reeds dood moeten zijn, maar ze leeft nog. *De vrouw wordt beter!*

Dit is geestelijke helderziendheid, met de daarbij komende splitsing van

persoonlijkheid als gedachtenkracht, die van de zieke uitgaat, maar die door de hulp van haar gestorven vader tot kracht en ontwikkeling komt, doordat de vader haar optrekt in de occulte wetten. De vrouw manifesteert zich door de kracht van haar vader. Dit is het algeheel oplossen van de aardse persoonlijkheid, die alléén dán kan plaatsvinden, wanneer het lichaam in de vierde graad van slaap verkeert. Deze zieke was diep ingeslapen en ondervond nu geen belemmering van haar eigen stoffelijke wetten, doordat het lichaam ziek neer lag. Nu kon de vader haar eigen kracht wegnemen, daarvan een verdichte persoonlijkheid opbouwen en het plotseling door de stoffelijke helderziendheid aan de kapitein vertonen. Dit vertonen geschiedde zó snel, omdat de vader iedere stoornis moest voorkomen, wilde hij zijn schoonzoon het beeld laten waarnemen.

Toen de man thuiskwam en hij zijn vrouw vroeg wat ze eigenlijk had beleefd, antwoordde ze, dat ze het hele geval had gedroomd. Hoe is het mogelijk, zegt de kapitein. Maar deze macht en kracht, het splitsen van de persoonlijkheid, geschiedde door het bewuste weten van de persoonlijkheid aan deze zijde, hun beschermgeest. Dit ging dus buiten het weten en bewustzijn van de vrouw om en werd nu het verkregen beleven door Gene Zijde. Ze waren er beiden dankbaar voor.

Tal van wetten kwamen hierdoor tot één toestand. Hij hoorde z'n vrouw duidelijk zeggen: „Maak je geen zorgen, lieverd, de doktoren hebben mij opgegeven, maar ik word beter.” Haar vader sprak door haar eigen leven deze woorden. Hij concentreerde zich daarop en zij sprak ze voor hem door haar schaduwbeeld uit. Beide mensen waren gevoelig, maar door de razende smart en hun grote liefde was de vader in staat dit tot stand te brengen, in andere omstandigheden zou hun persoonlijkheid hem reeds een halt toeroepen. Van het beter worden wist de zieke zelf niets, ze kón het niet weten, maar Gene Zijde wist dat wél. Vele feiten zeggen u, dat eigenlijk alles mogelijk is en zo is het ook inderdaad, indien u als mens in de astrale wetten opgetrokken kunt worden.

Dit is geestelijke helderziendheid, die de helderhorendheid optrekt. Door het gevoelsleven van de mens is dat te bereiken, omdat de aangeboren helderziendheid in iedere mens aanwezig is. En die kracht kan plotseling geestelijke betekenis krijgen, wat alléén liefde vermag!! Door deze reine liefde werden alle stoffelijke stoornissen uitgeschakeld en kon de vader overwinnen. Iedere ziel, in het bezit van liefde, is hierdoor te bereiken, het ruwe bewustzijn is niet los te maken, omdat, zoals ik u vertelde, het lagere bewustzijn zichzelf voor het hogere afgesloten heeft. Was de kapitein of zijn vrouw een slecht mens geweest, dan zou het voor ons niet mogelijk zijn geweest iets voor hen te doen. U ziet, God schenkt u als mens alles, Hij kan Zijn beschermengelen

tot u zenden. Maar ge moet gereed zijn om deze hulp te ontvangen, anders is het niet mogelijk.

Het zien en horen van de kapitein geschiedde buiten zijn eigen bewustzijn om, zijn dagbewuste ik was tijdens het zien en horen volslagen uitgeschakeld. Was deze man, hoewel zich bewust van de geestelijke gaven, onontwikkeld geweest, dan zou de vader hem evenmin hebben kunnen bereiken, omdat hij dan zélf zou hebben gedacht.

Een andere kapitein moet uitvaren en voelt plotseling angst. Hij wil die angst van zich afschudden, maar het lukt hem niet. Hij beleeft nu de astrale inwerking, die Betje door haar moeder beleefde. Hij wil tóch gaan. Plotse-ling voelt hij zich onwel worden en geeft z'n reis op. Nu voelt hij, dat het geen doodgewone angst is. In de nacht komt er zo'n ontzettende storm op, dat tal van schepen, ook het zijne, vergaan. Ook hij zou ten onder zijn gegaan, doch de ingegeven gevoelens beschermden hem voor ondergang. Nimmer heeft hij het kunnen vergeten.

Deze bescherming is direct aanvoelend. Dit geschiedt zoals door de psychometrie. De man is nú voelend medium door Gene Zijde. Hij is door zijn beschermgeest, z'n moeder, behoed. Deze wetten kunnen wij u laten beleven, wanneer het mogelijk is. De andere kapitein, die in zijn plaats uitvoer, keerde niet meer terug.

Een boot ligt gereed om de oceanen te bevaren. Er is één man aan boord, die weet, dat hij niet terugkeren zal, hij heeft gedroomd, dat het schip met al de mensen aan boord zal vergaan. Tijdens z'n droom ziet hij zijn vader. De vader zegt hem in z'n droom: „Willem, de boot vergaat. Doe nú, wat je zelf wilt!”

Willem denkt na. Hij heeft genoeg van het leven. Hij spreekt er met zijn dochter over. De dochter zegt: „U moet het zelf weten, vader.” Willem legt deze voorspelling vast. De boot vaart uit en vergaat.

Hadden deze beide mensen de rest moeten waarschuwen? Had hij de maatschappij moeten waarschuwen, voordat de boot uitging? Men had Willem niet aanvaard, de mensheid is nog niet zover. Het zou een chaos betekenen voor de dagelijkse orde. Maar Willem trad ons leven binnen. Willem had nog kunnen leven en Willem mocht sterven, hij verlangde evenwel om de sprong over zijn kist te maken.

Deze dromen zijn helderziend ontvangen, in slaap spreken wij tot uw eigen bewustzijn of wij drukken eenvoudig dit weten op u af.

De zieners en zienersessen, die met ons leven in verbinding zijn gekomen, beleven door deze gave de occulte wetten. Nu zijn er tal van zienersessen, die de helderziende voorbijstreven, scherper zien dan de ziener, omdat de moeder het dichtst bij de natuur staat en haar moeder-leven geschonken heeft.

Voor de geestelijke gaven bezit zij deze gevoeligheid, voor het directe aardse scheppen in kunst werkt dit gevoel belemmerend en komt zij er niet van los, zodat zij de man niet kan evenaren. Vrouwelijke Michelangelo's leven er niet op aarde, want dat is niet mogelijk, het moederlichaam houdt de ziel aan de aarde en stoffelijke wetten gebonden, ik zei het u al.

Voor het mediumschap kan de moeder grote hoogten bereiken, haar stoffelijke gevoeligheid is het aangeboren instinct en dat gevoel stemt zichzelf op het innerlijke bewustzijn af.

De moeder vertegenwoordigt door het baren van het kind de hoogste kunst in de ruimte, ze scheidt – en scheppen is kunst. De kunstenaar moet zichzelf op de kunst instellen en trachten tot de hoogste bezieling te komen, want eerst dan kan hij de volle honderd procent bereiken. Hij scheidt voor zichzelf het gevoel. Voor de moeder is het nu net anders om, zij moet zich van haar aangeboren intuïtie kunnen losmaken, wil zij, buiten zichzelf om, kunst scheppen, wat maar weinig vrouwen kunnen. De meeste vrouwen komen nimmer van de aangeboren sensitiviteit los en moeten hun machteloosheid voor de kunst aanvaarden. De man kent deze belemmering niet, hij kan los van zichzelf scheppen.

Op aarde leven geen vrouwelijke meesters, de moeder bezwijkt onder deze bezieling en vermoordt haar eigen stoffelijke stelsel.

Indien u dit voelt, dan begrijpt u, dat het organisme het innerlijke leven het halt toe roept. Maar daarentegen is de moeder weer geroepen om geestelijke gaven te beleven. En toch kan de moeder weer niet ontvangen wat de ziener beleven kan, omdat het moederlichaam de ziel aan handen en voeten gebonden houdt en zij nimmer de Grote Vleugelen bezitten kan. Ze komt niet boven haar eigen lichamelijke voelen uit. Het ene voert haar omhoog, het andere houdt haar gevangen en zegt: Tot hier en niet verder. De moeder heeft van God het hoogste gekregen en daarbij zinkt alles in het niet!

De moeder beleeft de schepping Gods. Als man lopen wij naast de schepping, doch u ziet, dat lichaam en ziel wetten vertegenwoordigen, waarvan men op aarde nog niets weet.

Hiervoor moet de wetenschap nog ontwaken. De geestelijke wijsheid is de wetenschap van de aarde duizenden eeuwen vooruit. U zult daarom nimmer een vrouw begiftigd zien met de Grote Vleugelen, omdat ze als moeder deze enorme bezieling niet beleven kan, omdat het lichaam haar het halt toeroept.

Ik vertelde u al eens, dat niemand boven de vierde graad van het gevoelsleven uitkomt, zonder de bijstand van een kosmisch bewuste. Dat dit buitengewoon is, kunt ge aanvaarden, zelfs de Apostelen hebben die hoogte niet kunnen bereiken. Christus trok Zijn discipelen niet in de geestelijke gaven, maar in Zijn eigen leven. Christus wist, dat Hij hun niet kon geven wat door

het kosmische-ik verkregen moet worden, die gevoeligheid bezat géén van de Apostelen, ook al waren ze gevoelige instrumenten. Paulus en Johannes waren direct-medium en later, na het heengaan van hun meester, in handen van Engelen, astrale meesters, die hun vanuit ons leven wijsheid brachten, die door de psychische trance van Paulus en het helderziende waarnemen van de anderen gegeven kon worden. (Voetnoot in eerste druk: Ik noem Paulus bij de Apostelen, de Twaalf Discipelen, ook al heeft hij een heel andere tijd beleefd.)

Tijdens het samenzijn met hun meester hoefden ze geen medium te spelen. Eerst nadat Christus was heengegaan, openbaarden zich de geestelijke gaven aan de Apostelen. De meesters aan deze zijde trokken hen allen in het geestelijke bewustzijn op, het kosmische bewustzijn konden ze niet eens verwerken. Toch kregen ze de berichten uit de zevende sfeer, want de meesters waren weer in staat om met hogere regionen in contact te treden. Petrus en de andere Apostelen moesten eerst nog voor de mediamieke gaven ontwaken, men kon hen niet eens bereiken. Paulus en Johannes zouden zich niet hebben vergeten, voor hen kraaide de haan niet, ze waren geestelijk bewust. In hen leefde het vuur van hun meester, zij konden niet vallen. In hen leefde Christus! Petrus moest zich dit gevoel en bewustzijn nog eigen maken. Christus kende hem en kon zeggen: „Eer de haan kraait zult ge Mij driemaal verloo-chenen.” De anderen kon dit niet geschieden.

Petrus zou eerst narigheid beleven voordat hij aan de taak kon beginnen, die Christus hem had toebedacht. Die taak werd hem op de schouders gelegd en zou in harmonie zijn met zijn eigen bewustzijn. Allen hebben echter hun eigen leven voor Christus ingezet.

De één zag, een andere Apostel was helderhorend, anderen bezaten de psychische trance en traden voor korte tijd uit hun lichaam. De Apostelen wisten echter niet, dat de mens, die op aarde was gestorven en thans in de sferen van licht als 'n Engel leefde, tot hen sprak. Ze dachten nog steeds dat Christus bij hen was. Eerst veel later drong tot hen door, dat Gods afgezanten tot hen waren gekomen, om het machtige werk van hun meester voort te zetten.

Enkele Apostelen waren grote mediums en leefden in de vierde graad van het gevoelsleven en konden de geestelijke gaven beleven, de anderen waren er niet voor gereed. Maar Christus zei hun, dat ze niet alleen zouden zijn. Toen ze bijeen waren en besluiten moesten nemen, hoorden ze stemmen. Er werd buiten hun eigen leven om gesproken en er manifesteerde zich aan hen de directe-stem. De Engelen uit de hemelen hadden hun stemmen verdicht en kwamen hierdoor tot direct contact met de Apostelen, zodat deze niet meer hoefden te twijfelen. Het grote werk, dat door hen verricht zou worden,

bracht de Apostelen in deze toestand, maar hierin stonden ze niet alleen. Het geestelijke woord, dat gesproken werd en dat zij duidelijk konden verstaan, werd voor hen het heilige bezielende woord waarvoor zij hun leven konden inzetten. Nu gingen ze de dood in voor hun meester.

De stemmen van Gene Zijde waren halfstoffelijk verdicht. Wanneer wij straks de fysische gaven volgen, ga ik u al deze wetten en mogelijkheden verklaren. Ook de Apostelen hebben dus de psychische en de fysische gaven beleefd, die ook thans nog worden toegepast door onze zijde en waardoor duizenden mensen op aarde zijn overtuigd van een eeuwigdurend voortgaan na de dood. Maar ook zij kwamen niet boven hun eigen gevoelsleven uit en moesten aanvaarden wat hun van deze zijde gegeven werd. Ook zij, als de discipelen van Christus, stonden voor grote problemen, welke door de meesters werden overwonnen.

Al de Apostelen konden genezen en waren zieners in hun eigen levensgraad. Paulus beleefde de psychische trance en de Grote Vleugelen, alleen hij was ervoor geschikt, de anderen kon men niet van hun organisme losmaken. Doordat ze gevoelig waren kon Gene Zijde hen in het astrale leven optrekken, doch ook zij konden niet boven hun bewustzijn uitkomen; ook de Apostelen hebben deze wetten voor het stoffelijke en innerlijke leven moeten aanvaarden.

Ook mediums beleven in hun eigen tijd niet anders, ook zij staan voor deze wetten en kunnen naar de gevoeligheid, die in hen is, geestelijk voedsel ontvangen. Voor de Apostelen waren het goddelijke wonderen, voor uw mediums geestelijke waarheden uit het leven na de dood. De Apostelen hebben hierdoor de eigenlijke wetten niet begrepen, hiervoor moesten ze nog ontwaken, en de mensheid was toen nog niet zover. Onze mediums in deze toestand zijn zich volkomen bewust vanwaar al de wijsheid komt, de Apostelen hadden er geen weet van en hadden het ook niet kunnen verwerken. Toch dienden ze, deze eenvoudige mensen, Christus maakte van hen vissers over de mensen. En de meesters aan Gene Zijde hebben eeuwenlang niet anders gedaan, ook onze mediums dienen de mensheid!

De mediums in onze handen ontvangen thans het hoogste, wat door ons ooit aan de aarde is geschonken, deze hoogte heeft het oude Egypte niet eens kunnen beleven. En juist de ongeletterden zijn voor een dergelijke taak geschikt, omdat het aardse bewustzijn zelf denkt en daardoor niet los te maken is van dit bewuste voelen en denken. De Apostelen waren geheel leeg, hadden van zichzelf geen bezit en onze mediums beleven eenzelfde afstemming. De Grote Gevleugelde uit het oude Egypte kon niet lezen of schrijven, in niets was dit leven stoffelijk besmet en daarom kon het door de meesters uit ons leven bespeeld worden. Hij gaf zich geestelijk en stoffelijk geheel over.

Ook onze grote mediums zijn innerlijk leeg, onbesmet gebleven van iedere stoffelijke beïnvloeding. Eerst nu kunnen geestelijke wonderen op aarde worden gebracht. Wie te veel van zichzelf bezit is niet te openen en dus niet te bereiken! Hierdoor konden de meesters van deze zijde het werk van Christus voortzetten en openbaarden zich de geestelijke gaven aan de Apostelen, wat tevens weer voor onze mediums één en dezelfde wet is. Het innerlijke kind kan ontvangen, het menselijke volwassen bewustzijn denkt zélf. Onze mediums keren bewust naar de aarde terug en daarna wordt door hen de beleefde wijsheid vastgelegd en aan de mensheid doorgegeven. De Apostelen hebben deze rijkdom niet kunnen ontvangen, niettegenstaande ook zij hun belevenissen hebben vastgelegd, zodat hun voelen en geestelijk contact voor de mensheid bewaard gebleven is. De Apostelen hebben hun hoger bewustzijn door Christus ontvangen, onze mediums door de Engelen van Gene Zijde en het oude Egypte eveneens. Die meesters hebben ook thans nog de ontwikkeling van de aarde in handen, ook nu dienen zij Christus!

De astrale wetten spreken, de wijsheid van deze zijde is niet te overtreffen, het allerlaatste komt thans op aarde, want de Eeuw van Christus begint. En toch zegt men op aarde, dat de mensheid sinds eeuwen niet vooruit is gegaan, maar achteruit. In het boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien”, door dit instrument aan de mensheid geschonken, wordt u die ontwikkeling verklaard. Het werk behandelt uw eigen eeuw en geeft u tevens ’n toekomstbeeld, schenkt u als voorheen profetieën, omdat Christus’ Eeuw een aanvang heeft genomen. Weinige jaren terug zou dit alles niet mogelijk geweest zijn, men had onze mediums toen op de brandstapels neergelegd en levend verbrand, nu echter kan Gene Zijde spreken. Mij ging het om u aan te tonen, dat ook de Apostelen eenvoudige mediums waren, maar dat ook zij niet boven hun eigen levensgraad konden ontvangen. Zij beleefden het hoogste, dat door hun meester aan de mensheid geschonken werd, ook de priesters uit het oude Egypte brachten het hoogste naar de aarde en waren voor hun taak geboren. Onze mediums beleven niet anders, slechts enkele instrumenten kunnen voor dit grootse werk dienen of de meesters ontketenden een psychische oorlog, doch dit is nu voorkomen. De Apostelen waren te herkennen door hun dienen en hun taak, zij lieten op aarde achter wat hun door Christus en de Engelen werd geschonken. Ook de Grote Gevleugelde uit het oude Egypte gaf zichzelf en bracht levenswijsheid en kosmische mystiek op aarde. Onze mediums voor dit werk schenken u voor uw eigen eeuw het hoogste, dat ge als mens buiten deze wetten om beleven en lezen kunt, het komt uit het leven na de dood. Of dacht u, dat hetgeen nu vastgelegd wordt uit het eigen brein van het medium afkomstig is?

Dat voor deze taak geen duizenden mediums kunnen dienen moet u thans

duidelijk zijn. Christus had geen honderd Apostelen nodig om het Heilige Evangelie voort te zetten, ook het oude Egypte heeft maar enkele groten gekend of de waarheid zou zijn versnipperd. En dat is door Christus, door het oude Egypte en de meesters aan deze zijde voorkomen. Niettegenstaande dat, zal iedereen eens 'n evangelist worden, omdat iedere ziel het leven van Christus moet beleven en aanvaarden; buiten Christus om zijn de sferen van licht niet te bereiken!

De Apostelen kregen hun wijsheid uit de hoogste hemelen, zij werden door de meesters ingewijd, de priesters uit het oude Egypte door hun hogepriesters en onze mediums door hun eigen meesters, alles echter komt uit één bron, en dient om de mensheid te doen ontwaken. Al die kinderen van God hebben mogen dienen, moesten zich hiervoor volkomen overgeven, niet één eigen gedachte werd geduld of ze schakelden zich volkomen uit. De Apostelen hebben dat beleefd en werden op hun vingers getikt, de mediums uit het oude Egypte eveneens en ze werden een prooi van het wilde dier, onze mediums worden thans losgelaten en staan op eigen benen, maar kunnen geen voet meer verzetten. De meesters aan deze zijde, die deze taak in handen hebben, laten niet met zich spotten, zij weten, dat Christus voor de Goddelijke wijsheid naar de Aarde is gekomen, Hij heeft Zijn eigen leven ingezet voor de mensheid. Elk medium, dat een taak te volbrengen heeft voor dit leven en voor Christus, zal moeten aanvaarden, dat hiervoor miljoenen hun eigen levens hebben gegeven; één verkeerde gedachte van hen verbreekt het contact, eigen verlangens komen niet in aanmerking. Onvoorwaardelijke overgave wordt door de meesters geëist, eerst dan zijn zij ervan verzekerd, dat de geestelijke gaven in handen blijven van hen, die het waard zijn voor ons leven en de mensheid te dienen!

De geestelijke gaven roepen al uw mediums het Goddelijke halt toe! Wanneer er verlangens zijn, die het onmogelijke betreffen, zullen ze moeten aanvaarden dat ze zélf denken en zichzelf raad geven op al hun vragen, waarna het te pletter lopen volgt. Hieraan is dan niets meer te veranderen, de kloof, die ze zelf hebben geschapen, is door Gene Zijde niet te overbruggen, zij zijn zélf schuld aan de vernietiging van het waarachtige, door hun denken en verlangen schiepen ze de ondergang van zichzelf. Nu dienen ze het lagere, lege, nietszeggende aardse ik. Om u dit volkomen aan te tonen, het volgende.

Een ziener in onze handen had op aarde een prachtige taak te volbrengen en diende zijn meester. Hij beleefde de geestelijke helderziendheid en was tevens een genezend medium. Zijn meester volgde hem in alles, ze waren van gevoel tot gevoel tot eenheid gekomen en overtuigden duizenden mensen van het eeuwige voortgaan na de dood. Ik kende z'n meester en stond voortdurend met hem in contact. Toen echter namen het eigen denken en voelen

van het medium een aanvang.

Hij had bekendheid gekregen door zijn prachtige gaven en een hoogte bereikt, ook al leefde hij eerst in de derde graad van het gevoelsleven. De mensen stroomden tot hem om het geestelijke contact met hun geliefden te ontvangen. Prachtige bewijzen mocht hij hun schenken, door zijn meester bracht hij vreugde en geluk in al die geslagen harten, verbond hen opnieuw met hun geliefden en hij werd door velen op handen gedragen. Hij bleek echter niet in staat om al die weelde en het geluk te dragen en bezweek. Plotseiling moest zijn meester hem loslaten en verloren wij aan dit medium een prachtig instrument. Een medium uit de vierde graad voor het gevoelsleven en de gaven kan niet meer bezwijken! Dit bewustzijn dient als het kind, zal nimmer hoger grijpen dan de krachten toelaten en ontvangen kan worden. Deze mentaliteit is zich volkomen bewust van de genade, die door ons is ontvangen. Het medium uit de vierde graad heeft geen eigen verlangens meer en zal hierdoor ook het hoogste kunnen ontvangen, het weet hoever het moet gaan en struikelt niet meer over zichzelf. Hij echter liep zich tegen zichzelf te pletter en de geestelijke gave van helderziendheid werd hem ontnomen. En dit ontnemen is eenvoudig, wij trekken ons terug uit uw leven en dan staat deze bovennatuurlijke machine meteen stil. De bezieling leeft aan deze zijde en kan niet langer meer inwerken.

Niet één geest van deze zijde is in staat toch door hem te dienen zonder daarbij zichzelf af te breken. Dit medium was met zijn taak niet meer tevreden, hij verlangde de directe-stem te bezitten en andere fysische verschijnselen, materialisaties, dematerialisaties, apports, levitaties enzovoort, maar vergat, dat die krachten niet in hem aanwezig waren. Hij meende echter door zijn krachten die bewijzen toch de mensheid te kunnen schenken. Gene Zijde dacht er anders over en trok zich terug.

Toen hij dacht tevens geschikt te zijn voor de fysische gaven, sloot hij zich voor z'n meester af, zodat deze hem niet meer kon bereiken. Maar waarom anderen wel en hij niet? Hij kon toch nog hoger? In hem waren die gaven, hij kon prachtig zien en genezen, maar de fysische gaven zouden hem nog meer beroemdheid schenken, eerst dan stonden de deuren van de wereld voor hem open en zou hij reizen kunnen maken naar andere volken en alles doen om de mensheid wakker te schudden. Zo waren zijn denken en voelen, maar hij vergat, dat in hem gevoelens waren die naar eer en roem hunkerden en hem in alles overheersten. Dat goeddoen van hem was maar bijzaak, ook al zou hij zich hebben gegeven voor deze taak, nu was het onmogelijk!

Toch dacht hij, dat z'n meester tot hem sprak en zijn plan uitstekend vond. Nu eenmaal het verlangen naar de fysische gaven tot bewustzijn was gekomen, kon hij er zich niet meer van bevrijden. Die verlangens kwelden hem,

gingen z'n leven overheersen en er kwamen stoornissen in het helderzien, de onfeilbaarheid was verdwenen.

Nu was hij niet eens meer in staat om z'n eigen fouten te zien, blindelings achtervolgde hij deze verlangens en kraakte zo z'n betere ik. Z'n helderziendheid raakte kant noch wal, hijzelf was daarvan de schuld, hijzelf had zijn geestelijk contact mismaakt, z'n verlangend bewustzijn voerde hem in de armen van het laagstaande, op sensatie beluste publiek. Maar hij vroeg aan zijn geestelijke leider wat die ervan dacht en toen hoorde hij in zichzelf zeggen:

„Aan dat grootse werk zullen wij nu beginnen. Het is ontzagwekkend. Duizenden mensen zullen wij overtuigen.”

Hij stelde nu vragen, maar gaf zichzelf antwoord. In hem leefde het besef niet, dat hij zich voor Gene Zijde had afgesloten. In zijn leven speelde zich dit alles af en hij werd een slaaf van z'n voelen en verlangen. Zijn meester wist, dat hij voor hem verloren ging en kon dus ophouden. Toch vertelde, naar hij dacht, zijn geestelijke meester hem, dat hij deze zittingen moest arrangeren.

De strijd tussen geestelijk leider en instrument had een aanvang genomen, maar was tevens reeds geëindigd. Zijn meester wilde redden, wat er te redden viel, want voor het genezen stond hij nog steeds open. Op een goed ogenblik, toen het medium raad moest ontvangen voor 'n zieke, werkte z'n meester op zijn gevoelsleven in en maakte hem angstig. Was de diagnose verkeerd?, dacht het instrument. Neen, hij voelde duidelijk, hij zag, dat hij hierin juist was. Maar wat betekende deze angst? Onzin, die angst leefde hier in het huis, het was de angst van hen, die hier leefden. Ze hoefden zich geen zorgen te maken, de zieke werd beter. Hij vertelde hun wat hij had gevoeld en ze vonden hem ongelooflijk. Had hij even aan zichzelf gedacht, dan zou z'n meester hem nog meer hebben kunnen laten voelen, nu reeds verbrak hij dit laatste contact en dacht aan niets anders meer, dan aan de fysische wonderen. Fijn, denkt hij, straks ga ik mij geheel voor al die wonderen geven, en dan? Machtig is het, wat hij waarneemt, en hij spreekt onderweg met z'n meester en deze toont hem ongelooflijke visioenen. De wereld ligt voor hem open, hij zal wonderen beleven, hij zal reizen en trekken, de volken van de aarde zullen hem ontvangen. Waarheen voert z'n weg? Hij ziet het niet, de beroemde grootheid en de lieveling van duizenden achtergebleven zielen, hij ziet alléén zijn verlangen, niets meer, maar ook niets minder!

Het helderzien en het helderhoren lossen intussen volkomen op. Hij staat reeds op eigen benen en het regent nu fouten. Hij gaat verder en maakt zich gereed voor de zittingen. Zijn helderziendheid verwaast, z'n gevoelsleven is gesplitst. Toch vraagt hij zich op een dag af: „Waarom zie ik niet meer zo scherp?” Want het is ontzettend, zo slecht als z'n zien nu is. Hij begint te zoeken, rond te tasten als alleen charlatans kunnen, hij voelt zich onzeker. De

beelden, die hij waarneemt, kloppen niet meer en toch, hij ziet z'n meester, hij hoort en voelt hem als voorheen. Hij begrijpt het niet en vraagt:

„Waarom zie ik verkeerd, meester?” „Het is toch heel eenvoudig, ik moet immers de fysische gaven ontwikkelen? Welnu, hierdoor worden de andere gaven verdrongen.”

„Heel goed meester, ik weet het nu.” Maar wat hij niet begrijpt is, dat de gaven van helderziendheid en het genezen hem worden afgenomen. Toch vraagt hij nog:

„Ik zal deze gaven verliezen?” Meteen geeft hij zichzelf het antwoord en hoort hij in zich de stem van z'n meester zeggen:

„Natuurlijk niet, dit is maar tijdelijk.”

Hij voelt zich rustig, nu is het goed, gaarne wil hij deze gaven behouden, want hij moet immers door z'n meester de zittingen kunnen controleren? Hoe wil hij anders weten of alles goed gaat, als de eerste gaven hem worden ontnomen? Hij begrijpt alles! Maar hij begrijpt niets! Hij is medium en meester tegelijk. Hij voelt dat men hem van de andere gaven zal bevrijden en hij kan nu rustig zijn, eigenlijk gebeurt er niets, hij krijgt alleen. Hij weet niet, dat Gene Zijde de gaven in eigen handen heeft en toch – hij moet het weten – want z'n antwoorden zijn heel duidelijk. Maar dat voelt hij niet, hij denkt er niet aan, hij is té bewust. Waarheen rende dit op hol geslagen medium? Wij hadden het hem kunnen voorspellen, doch hij hoorde en zag ons niet meer. Toch bleven wij hem volgen, z'n ondergang en het geestelijk dienen wilden wij leren kennen.

Het medium ontdekt een grote nieuwe ster aan het mediumfirmament en met hem zal hij z'n eigen zittingen opbouwen, eerst dan beleven ze het wonderbaarlijkste. Deze gezamenlijke krachten zullen door géén medium overtroffen kunnen worden. Hij vroeg aan zijn meester:

„Is het goed, dat ik met hem de zittingen houd?”

„Maar natuurlijk, ik heb hem op uw weg gevoerd. Tezamen zult ge wonderen beleven en hiervoor zijn krachten nodig. Ook hij is een goede kracht en juist voor ons geschikt.”

Hij aanvaardde die ander. Wel moest hij nu z'n roem delen, maar dat hinderde hem niet, de feiten zouden overdonderend zijn. Hij mocht niet alles verlangen. En toen z'n meester zei, dat hij de ander op zijn weg had gestuurd, was ook dit in orde. Het stemde hem gelukkig, nu zouden ze eens tonen welke mediums ze waren. De man zit met hem aan en zie, de verschijnselen komen, de megafoon zweeft reeds door de kamer, er worden rappings gehoord, prachtig en machtig is alles. Hij is boordevol van geluk, tezamen hebben ze verschijnselen, alléén duurt het te lang, maar, spoedig kunnen ze het grote nieuws verkondigen en zal de wereld hen zien. Duizenden mensen

zullen ze overtuigen, machtig is het, dit is wonderbaarlijk.

Nog steeds hoort hij z'n meester in zich spreken. Maar wát hoort hij eigenlijk?

Zei ik u al niet, dat de helderziende in onze handen de stem van zijn meester uit duizenden kan horen? Welnu, hij hoort die stem, maar beluistert het eigen verleden. Die stem sprak nu niet meer tot z'n dagbewuste-ik, maar was de schijngestalte van de waarachtigheid. Hij luisterde nog steeds, maar dit luisteren is voor hem als voor het kruis en bord het goedenavond: een gezegde, dat aanzittenden kennen en waarmee ze hun seance openen. Ook hij beleeft deze wetten en weet niet, dat hij eeuwigdurend deze stem zal kunnen beluisteren, maar dat dit tot het verleden behoort en thans geen waarde meer heeft, voelt en begrijpt hij niet. Hij ziet nu verschijnselen en vraagt aan z'n meester of alles goed is, maar hij komt niet achter de waarheid, hij stelt vragen en geeft er zichzelf antwoord op. Hij is bezig zichzelf in te graven en voor het geestelijke dienen te sterven, hij is ingesteld op sensatie en eerzucht. Indien hij zichzelf binnenstebuiten had kunnen keren, zou hij z'n fraaie toestand hebben kunnen bewonderen, maar dit derdegraadsmedium is nog niet zover. En hier heeft zijn meester rekening mee gehouden, hij wist, dat hij zou vallen, maar niettemin heeft Gene Zijde door hem de fundamenten mogen leggen om er straks op verder te bouwen, wanneer de mensheid tot rust is gekomen en wij aan de Eeuw van Christus kunnen beginnen.

De andere is een bewust bedrieger, hij bezit geen kracht en heeft het gewaagd om de leeuw in eigen huis te bezoeken. Is dat nu die beroemde ziener? denkt hij. Is dit beroemd-zijn? Dan hoeft hij mij geen zorgen meer te maken, ik ken z'n mediumschap. De ziener controleert alles, vraagt onder de zittingen of z'n meester hem iets kan tonen, dat nog niet vertoond is, en zie, prompt komt het, het is 'n openbaring voor hem. De charlatan overheerst volkomen en het rijke instrument in onze handen is in zijn handen overgegaan, hij dient niet ons, maar het bewuste bedrog! Het medium ziet en ontvangt van hem pluimpjes, deze steekt hem en z'n meester de hoogte in. Het medium is een op hol geslagen paard, dat in geen maanden tot stilstand komt. Hij zal zich echter straks te pletter lopen, want het wordt waarlijk interessant.

De ziener ziet, dat het goed gaat en z'n leider zegt, dat ze grote vorderingen zullen maken, spoedig mogen ze hun deuren voor het geachte publiek openen. Hij deelt dat de bedrieger mee. En deze aanvaardt alles, hij vindt het prachtig, het had voor hem niet beter kunnen gaan, deze man is beroemd, hij zal hem vertegenwoordigen. Zijn naam wilde hij bezitten, niets meer en ook niets minder. Hij kent z'n zien, snapt het wel niet, weet niet waar die beroemdheid in zit, maar hij beleeft het. Hoe is deze man aan z'n naam gekomen? Is dan alles op dit gebied bedrog? Voor hem leven er geen mediums,

alles is bedrog, ook hij zal bedriegen.

Maar u ziet hoe scherp de astrale wetten het eigen verlangen van een medium uitschakelen. Dit onherroepelijke halt hebben wij niet in eigen handen, het behoort het medium toe. Hij is het, die de banden verbreekt, nu moeten ook wij de wetten aanvaarden. Niet één geest van het licht is in staat om de bedrieger te helpen, want honderden mensen zullen straks bedrogen worden en ook hun val komt, omdat ze van al deze wetten niets weten, ook al denken tal van mensen, dat ze Gene Zijde in hun zak hebben. Die bewijzen zullen zij – deze twee beroemdheden – hun schenken, maar ze worden thans door onze mediums opgetekend en doorgegeven, zodat het volgende stadium voor het bewuste bedrog wordt behoed.

Gene Zijde beloofde het helderziende medium koeien met gouden horens en hij snapte niet, dat wij los zijn van al het stoffelijke aardse en het niet kunnen dienen, wij staan alleen voor Golgotha open. Toch ziet hij voor zich al dat geld en die eer, straks komt hij in elk huis, de poorten van hoogwaardigheidsbekleders zullen voor hem en z'n stoffelijke vriend opengaan. Natuurlijk, meester, wij zullen eenvoudig blijven. Toen hij dit antwoord aan z'n meester gaf, sprak de directe-stem tot hem. Kijk, zei z'n meester, nu spreken wij tot elkaar. Je dacht immers, dat je horen en helderzien zouden oplossen? Dat spreken is niet meer nodig, hoewel ge – herstelt de bedrieger zichzelf – toch steeds innerlijk aan mij moet vragen of de berichten juist doorkomen; ik zeg u echter: hieraan hoeft ge niet meer te twijfelen. Ik waarschuw u evenwel voor al het aardse, al de sensatie en het geld, want het zou uw val kunnen betekenen.

Maar voelt de meester dan niet, dat ze zichzelf zullen blijven? antwoordt het medium zichzelf!

Mag de meester hen niet waarschuwen voor al de slechtheden van de aarde, de machten en krachten van de duisternis? Denken ze er nimmer aan, dat het kwaad op hen loert en dat het kwaad zal trachten hen onschadelijk te maken en zo hun dienen te beletten? Vergeet nimmer, zegt Gene Zijde, dat ge mensen zijt! Ze aanvaardden alles, het is een prachttavond en de bedrieger, die nu reeds tal van mensen bewust bedrogen heeft, is gereed. Hij kan zich vertonen, niemand snapt hem, géén van al de zieners en zienersessen, die aanwezig zijn, weten, dat hij bewust bedriegt. Hoe kan het, hoe is het mogelijk? Er zijn geen mediums. Dat is z'n eigen ondervinding. Alles bedriegt, alles kletst zelf!

En zo is het! Géén van al die mediamieke aanwezigen zien of horen, ze aanvaarden bewust en schakelen nu volkomen hun eigen contact uit. Ze hebben niets meer te zien, ze vinden het geweldig. Dit helderziende medium is het grootste medium en is met zijn eigen meester in contact. Dat te overbrug-

gen, teniet te doen, is heiligschennis. Maar hadden die enkelingen, die toch voelden dat er bedrog in het spel was, maar even hun gevoel gevolgd, dan hadden hun leiders en controlegeesten hen kunnen waarschuwen, maar nu sloten ook zij zich voor hun eigen contact af! En onder hen allen leefde niet één medium in de vierde graad, allen leefden in de derde graad van het gevoelsleven of stonden op de drempel van de vierde, maar waren toch onherroepelijk fout. Nu is de ziel niet te overheersen. Allen zouden een geweldige klap ontvangen, allen zouden straks moeten aanvaarden dat ze zélf dachten, en tevens hun eigen feilbare mediumschap zien. Het enige vierdegraadsmedium, dat tal van mensen en mediums kon waarschuwen, leefde onder al die honderden uitverkorenen in onze handen, maar werd niet aanvaard. Onze waarschuwingen werden in de wind geslagen, de massa maakte zich van dit fenomeen meester. Een nieuwe ster was er ontdekt. Geen houden aan, ze zouden echter zien en beleven, dat ze zichzelf dienden! Onze kracht werd door ons verboden die zittingen bij te wonen en hij ging niet. Hij wist, dat er bedrogen werd. Zijn meester had hem reeds gewaarschuwd.

Nog enkele zittingen en dan zou het publiek kunnen komen. Nu werden verschillende hoogwaardigheidsbekleders in de spiritistische wereld uitgenodigd, allen vielen ervan ondersteboven, dit was nog niet op aarde beleefd. Het overtrof alles! Hun pennen werden opgenomen, liters inkt zouden ze verschrijven om deze sterren het waarachtige licht te schenken, dat hen toekwam, liters inkt werden er verschreven om hun enthousiasme en bewondering te uiten. Hoogdravende kritiek voerde het enthousiasme op en andere mediums konden wel ophoepelen, die kwamen niet meer in tel, dit wás het nu!

De spiritistische wereld werd overtuigd, nu mochten de mensen binnentreden in hun heiligdom, maar de meester zou zeggen wie de zittingen mocht meemaken. De kamer, waar de zittingen plaatsvonden, werd als heilig verklaard, niemand mocht er buiten de zittingen om meer in komen, geen aardse, stoffelijke voetstap werd geduld, het zou 'n besmetting betekenen voor Gene Zijde. 's Avonds trad men binnen in de heilige tempel en dan waren de meesters aanwezig.

Tien meesters van deze zijde waren bij de zittingen, de verschijnselen vroegen kennis en astraal bewustzijn. Echt klinkt dit, maar de bedrieger las al de boeken, die over de fysische gaven geschreven waren, zodat hij volkomen voorbereid het veld van eer kon betreden.

Een héél goed en oprecht dienstmeisje, ook al geschikt voor de zittingen, mocht de kamer schoonmaken, niemand anders werd goed geacht binnen te treden, daar waar de meesters van deze zijde hadden gesproken. Het hoogste leefde nu op aarde en was in handen van mensen neergelegd, die het begre-

pen, want dit kon niet anders.

Hoe schoon was het toch, wanneer al die zieners en zienersessen bijeen waren en de aanzittenden van hun kunnen lieten genieten. Dit waren avonden van ongelooflijke schoonheid. Eén meester was er vertegenwoordigd, die ook in het oude Egypte de leiding over een Tempel in handen had en hij sprak soms heel veel door de trompet. Korte zinnen sprak hij slechts, want het ging hen alleen om de verschijnselen, hierdoor zouden ze de mensheid overtuigen.

En de bewuste bedrieger kon thans zoveel knoeien als hij zelf wilde, want niet één ziend medium zag waarlijk wat zich hier afspeelde, zelfs het grote, beroemde medium bemerkte niets. De bedrieger bracht voor z'n leeuw heerlijke kluisjes mee, hij kocht tevens de duurste stroop, die er maar te krijgen was, alles ging naar wens, als hij hem zo nu en dan maar een lik verschijnsel toediende. De trompet zweefde over het medium heen, hij mocht het ding zelfs in handen nemen, even slechts, want de aanraking kon storend werken en dat moest voorkomen worden. Hij mocht naast de bedrieger zitten, kon dan ook alles zelf controleren, zodat elkeen zich aan de heren overgaf. Wie denkt hier nog aan bedrog? Niemand, deze zittingen heeft geen medium op aarde beleefd, het oude Egypte is er niets bij. Het gaat prachtig, het is té mooi, maar alles wat té is, valt en bezwijkt. Het menselijke brein is voor zoveel schoons niet sterk genoeg. Maar dat weet niemand, dit weten alleen wij, die in hun midden staan, die alles volgen en toch nimmer door één van hun bekende zieners waargenomen zijn. En toch schreef ik al hun zittingen in mijn innerlijk boek op, de vellen vulden zich vanzelf, ik volgde hen in alles en dacht: „Mijn God, geef hun alles en ze vermoorden opnieuw bewust Uw Heilig Kind, Jezus Christus! Moeten mensen geestelijke gaven bezitten?” Foei! Vooraanstaande spiritisten werden uitgenodigd. Let nu eens op, geachte lezer, hoe eenvoudig de mens bedrogen kan worden en hoe natuurlijk het is, dat mensen zichzelf verliezen. Deze kopstukken uit de spiritistische wereld beleefden de directe-stem, Gene Zijde sprak buiten het medium om. En zij maakten als wij aantekeningen, maar schreven hun eigen onbeholpenheid neer en schiepen de ene narigheid erdoor na de andere. Ze geloofden! Maar deze mensen vertegenwoordigen door hun taak onze wereld. En dat doen ze dan ook en wie ze zijn, hun woord is wet. En die woorden als wetten werden tot gruis gestampt door de bedrieger, die hun allen een zware levensles te beleven gaf. Leerden ze deze mensen? Of vervloekten ze elk medium, omdat ze waren bedrogen? Bestonden er ook voor hen geen mediums meer, die men kon vertrouwen? Ze vielen op hun eigen veld van eer en trokken zich terug, hun pennen waren niet leeggeschreven, maar ze hadden hun eigen bezieling verloren. Ook zij waren geradbraakt!

Zieners bestaan niet, zegt de bedrieger tegen zichzelf, en mensen, die den-

ken van al deze verschijnselen iets af te weten, bedriegen zichzelf; ze doen alsof, want ze weten het niet. En toch, er is één kracht, die niet wil komen kijken, een voor wie hij eigenlijk angst heeft, die hem doorziet en toch niets kan doen, omdat Gene Zijde hem verboden heeft zich te bemodderen. Maar die naam zegt hem iets, als ook die nog zou vallen, als die ging zien hoe schoon, hoe machtig mooi zijn verschijnselen waren, dan zou dát de kroon zijn op het werk, dat hij tot stand wilde brengen. Maar die ene kwam niet, die bleef met de andere goeden weg, beschermd als zij werden door hun meesters. Maar allen die zeggen iets te horen en voelen, die een eigen analyse kunnen maken en in staat zijn om een wetenschappelijke verklaring te geven, zij allen vallen en schrijven zich volkomen te pletter.

„Hebt u zoiets al eens gezien?” vragen ze elkaar. „Ik zal u introduceren bij de mediums. De goden zullen u ontvangen en kom dan eens tot mij terug, zeg dan of dit niet bovennatuurlijk is.” En ze gingen en waren stom geslagen!

Nu is er geen redden meer aan, het medium, dat eens in onze handen was, heeft men op een prachtig wit paard gezet, maar hij zal het dier op zijn wijze doodrijden. Zo hoog heeft hij nog nimmer te paard gezeten en mét hem de bedrieger, beiden rijden paard, zoals alléén vorsten zich dat kunnen permitteren. De spiritistische schrijvers zetten hen er zelf op, de taferelen, die beschreven zijn, voelen bovennatuurlijk aan, het is waar, geen woorden zijn ervoor te vinden, in één woord: af! De ziener zet zijn eigen reputatie in! De vooraanstaande spiritisten zijn als hij, op hol geslagen, men bestormt hen met vragen, zij worden gevraagd om te komen kijken, ze krijgen hun ereloge aangewezen en voelen zich als de mediums zich voelen: keizers! De één trekt de ander mee naar beneden, allen worden door één geestelijke dief beïnvloed en het lukt. In hen leeft het vuur van de sensatie en hieraan zullen zij ten onder gaan. De mediums hebben hun val te aanvaarden en deze goedwetenden de zwaarte van hun pennen, die niet meer te hanteren zijn. Pennen waarmee zij het kwade dienden. Opstaan en verdergaan straks kan niet meer, ook zij zullen voor hun eigen taak bezwijken. Blindelings de occulte wetten beleven kan niet, deze weg voert hen naar de duisternis, allen zullen hun astrale tol moeten betalen. En dat geschiedde!

Hier was kritiek niet meer op z'n plaats, deze werd niet meer geduld. Kritiek betekende heiligschennis tegenover Gene Zijde, het is alsof ze aan Christus zouden twijfelen. Intussen werden de verschijnselen opgevoerd, allen stonden met hun eigen leven voor de echtheid in. En onder hen stond als een rots in de branding de ziener, hij was het, die hun verklaarde, wat Gene Zijde met hen van plan was te beginnen. Aan dit woord twijfelde géén spiritist meer, dat was volkomen uitgesloten. Welk een grote onaantastbare reputatie had de ziener!

De bladen schreef men vol over de zittingen. En iedere avond bracht honderd gulden op, soms wat minder als er introducés waren, doch het geld stroomde binnen. De bedrieger eist een groot bedrag, hij geeft per slot al z'n krachten en moet goed te eten hebben. Door zijn eisen ontstaan er moeilijkheden, die echter door de meesters aan deze zijde worden opgelost. Ze zijn ineen gegroeid en dat moeten zij nimmer vergeten. Gene Zijde waakt, zij moeten samen eerlijk alles delen, ook geen zittingen houden op eigen houtje, want dit brengt disharmonie. Hierin mogen er geen stoornissen zijn, want de verschijnselen moeten op hoog peil blijven staan en zij kunnen nog hoger. En de ziener begrijpt het volkomen.

Weldra zal echter het ogenblik voor ons komen om in te grijpen. Toch moeten wij nog geduld hebben, maar wij zullen hen onschadelijk maken. Deze les heeft de spiritistische wereld nodig, want wij zijn door hun sensatie niet gediend.

Intussen worden de spiritistische kopstukken nogmaals door onze wereld gewaarschuwd. Allen blijven echter geloven, dat dit goede en betrouwbare mediums zijn. En zij kunnen eigenlijk niet meer terug. Moeten zij thans tegen al die beschreven feiten in schrijven? M ar – zeggen onze mediums – je kunt je toch terugtrekken?! Er is geen sprake van. Zij zullen het nogmaals onderzoeken en hun ogen openhouden. Maar de heren beleven opnieuw wonderen en aanvaarden deze verschijnselen als occulte wonderen door Gene Zijde tot stand gebracht. Hun ogen zijn verblind, hun gevoelsleven is afgestompt, zij willen niet meer terug en schrijven opnieuw hun bladen vol. Deze mensen zijn op hol en zullen het blijven tot het laatste ogenblik, doch dan is het voor hen te laat.

De mediums in onze handen zijn jaloers, zo zeggen ze. En dat is heel erg, jammer is het! De  en gunt de ander het licht in de ogen niet, wat afbrekend werkt en echt aards is. Maar bij mediums moesten deze eigenschappen niet aanwezig zijn. Onze mediums worden aangevallen, ondergronds afgemaakt. In hun bladen krijgen zij ervanlangs, hun waarschuwingen worden niet begrepen. Maar h el Gene Zijde staat achter de goede instrumenten.

Jammer toch, voelen die mediums niet, dat ze  en Heer dienen? Konden wij hun maar aan 't verstand brengen, dat zij geestelijk  en taak hebben te verrichten, het diende het spiritualisme.

Dit geschrijf kon onze mediums niet overtuigen. En zij vertelden aan wie het maar weten wilde, dat het niet anders dan bedrog was. Die zittingen waren des duivels. Bewust werden al die zieners en zienersessen bedrogen. H el de spiritistische wereld was aanwezig, de kopstukken vonden daar elkaar terug en beleefden geestelijke wonderen. En al die mediamieken, gevoeligen van geest, zieners en zienersessen, stonden met hun eigen meesters in verbinding.

ding, die over hun levens waakten en hun de overtuiging gaven, dat dit echte verschijnselen waren. Honderden van deze mannen en vrouwen hadden deze wonderen mogen beleven en vonden het openbaringen. Vreemd was het, dat enkele bekende mediums hardnekkig bleven weigeren om de zittingen mee te maken. Dit waren de enkele goede, dé mediums onder dit duivelse gespeel met leven en dood, die door hun geestelijke leiders waren gewaarschuwd.

„Ga, mijn kind, ook ik ben daar, gij zult wonderen zien.” Waren dit eigen gedachten? Deze mensen hoorden stemmen, waren bewust helderziend, maar beleefden zichzelf! Spoedig zouden allen de waarachtige occulte wetten leren kennen en dan hun zien en kletspraat moeten aanvaarden.

Deze lieden waren geen zieners, bezaten geen geestelijke gaven, zij eighden zich onze wereld maar toe. Ongestraft is dit niet mogelijk, vroeg of laat lopen zij zich toch te pletter. En daarvoor zorgde Gene Zijde, meesters uit onze wereld, kosmisch bewusten, Engelen!

Vertel deze mensen eens dat zij verkeerde dingen doen? Zullen zij u aanvaarden? Wie wil geen eer en roem op dit gebied? De beide beroemdheden zouden hun plaats aan het mediamieke firmament blijven innemen en met hen al de anderen, die iets hadden gezien en van hun leiders, hoe volmaakt deze mediums waren, berichten kregen. Maar op een avond kregen wij de genade om in te grijpen.

Vele meesters van deze zijde waren ervoor naar de aarde gekomen om ons machtige en Goddelijke gebouw te zuiveren van deze pest. Miljoenen zielen hebben aan dit bouwwerk gewerkt en hun krachten ervoor gegeven, deze lieden braken het door hun vreselijk bedrog weer af en ondermijnden voor onze wereld de fundamentele ondergrond, die in de eeuwen, die voorbij waren gegaan, door Gene Zijde was gelegd.

De zitting heeft een aanvang genomen. Onder de aanwezigen is één nuchter man, een die verstand heeft en weinig gevoel, doch hem moeten wij hebben. Hij oefent verstandige kritiek. Wij verzwakken zijn geloof, leggen in hem ons weten, zodat zijn wantrouwen wordt versterkt. Hij krijgt zijn plaats toegewezen en zal straks door ons handelen zoals wij dat willen. Wij trekken dit leven in onze ruimte op. Al die gevoelige, bekende mediums, zijn er niet geschikt voor. Deze man is zich niet van gaven bewust, maar is thans een medium in onze handen. Géén van al die lieden stond voor het waarachtige weten open, allen hebben zich volkomen afgesloten. Deze man moet ons dienen, in hem leeft de kracht, hij kan alles zomaar niet aanvaarden. Die gevoelens zijn reeds voldoende voor ons om hem te bereiken, meer gevoel is er niet voor nodig. De goedgegelovige intellectuelen zijn zichzelf niet meer en de rest van de gevoeligen zweeft met de beide sterren tussen hemel en aarde, omdat allen iets van hun straling willen bezitten.

De verschijnselen zijn geweldig, ongelooflijk is het. In het duister spelen zich de wonderen af, maar het medium is van lichtende banden voorzien. De megafoons staan op tafel en zweven soms in de ruimte. De eerste stem komt door en tot de aardse ziel spreekt Gene Zijde. Een megafoon slaat tegen de grond, na eerst tegen een mensengelaat gevlogen te zijn, wat een gevoelige klap veroorzaakte. Zijn deze zittingen levensgevaarlijk? Het lijkt wel zo. Een vader spreekt met zijn overgegene kind. Vaders worden met moeders en andere familieleden verbonden, Gene Zijde is ontroerend. En géén van al deze mensen, deze wijsgerige occultisten, kent de werkelijkheid, anders hadden zij thans reeds het bedrog kunnen vaststellen. Maar dit wonderbaarlijke gebeuren gaat verder, de goedgezelve ziel zucht, kermt eigenlijk, is diep ontroerd, maar geestelijk op hol geslagen door de feiten.

Waarachtige wonderen brengen u niet aan het schrikken, want dit stoort ons éénzijdig en stoornissen voeren het medium tussen leven en dood, waarna de dood intreedt. De meesters zullen zorgdragen, dat dergelijke emoties niet tot stand kunnen worden gebracht, omdat de intensiteit van het machtige gebeuren toch reeds tot uw leven zal spreken en nimmer meer wordt vergeeten. Maar dat ziet en voelt niemand, alleen onze man is op zijn hoede. Hij wacht op het goede ogenblik, zoals hij zelf denkt, doch hij handelt door ons weten en willen!

Wij wachten! De vrouw, die de megafoon tegen haar gelaat geslagen voelt, vindt het erg pijnlijk, doch Gene Zijde moet men iets kunnen vergeven. De directe-stem spreekt.

„Hoort ge het, mijn aardse vrienden? Wij spreken tot u, de meesters van Gene Zijde. Wij komen tot u, om u van het eeuwige voortgaan te over ...” Halt, tot hier en niet verder, het licht wordt opgestoken. Eerst een zaklantaarn, dan het verblindende licht en zie, het medium staat met de toeter voor z'n mond en spreekt zelf. Een geweldige herrie breekt er los, stoelen en mensen vliegen door elkaar, 'n chaos is het ineens. Daar staat het beroemde medium. De ziener wordt lijkwit. Wat nu? Gene Zijde sprak niet, hijzelf. De bedrieger staat te rillen en te beven, hij staart naar de man, die het aangedurfd heeft het vreselijke licht op te steken, hij kan hem wel vermoorden. Onze man moet uitleg geven, waarom hij het deed.

„U ziet het toch,” zegt hij tegen een vooraanstaand spiritist, „de man bedriegt.”

Het psychische bedrog bijt zich vliegensvlug z'n lippen stuk en geeft bloed over, hij laat het over z'n lippen komen, allen zien nu dat hij een bloedspuwing heeft gehad. Dat behoort bij stoornissen. De ingewijden zullen erdoor weten, dat hij een zenuwshok gekregen heeft en op dit ogenblik had kunnen sterven. Het is nog 'n wonder, dat de man in leven is. Hier moet gered

worden wat er te redden is, denkt hij en speelt 'n prachtig spel, hij is beslist voortvarend en verliest geen seconde z'n persoonlijkheid en zelfbeheersing. Dan worden hem vragen gesteld.

„Waarom sprak u door de megafoon? Uw naam staat op het spel, weet u dat?”

„Ja, dame,” prevelt hij, „het ging zó snel.” Hij weet niet hoe te moeten antwoorden, weet niet, waaraan te moeten beginnen. En toch moet hij zich kunnen rehabiliteren, óf van de planken afgaan, maar dan valt z'n ster als 'n baksteen op de aarde. Wég medium, wég grootheid en met hem honderd mediums en spiritistische grootheden en dan nog de ziener, die nu hevig geschokt z'n zweetdruppels van zijn voorhoofd veegt. Wat 'n benauwdheid toch, nog nooit in z'n leven heeft hij het zo warm gehad. En toch is het hartje winter, de ijspegels hangen aan de ramen.

Het medium geeft links en rechts antwoord, eindelijk staat hij iets vaster in zijn schoenen, hij gelooft, dat hij het antwoord gevonden heeft. Wat stond er ook alweer in dat boek? Wacht even, nu weet hij het, een beroemd medium is dat eens overkomen. Juist, dat is het, hij is nu weer helemaal zichzelf!

„Vertel mij eerst eens, wie liet deze man binnen?”

„Dat had je leider toch moeten weten,” geeft hem iemand sarcastisch antwoord. Maar de bedrieger is gereed en zegt:

„Dat is het 'm juist, die man is schuld aan alles. Wie liet hem binnen? Hij is hier zomaar binnengeslopen.”

„Wat zegt u,” vraagt de man nu, op de tenen getrapt, „hier mijn centen! Die dame heeft mijn centen aangenomen, zij liet mij binnen.”

Zwak is de verdediging van de charlatan, maar hij heeft nog meer, is niet zomaar schaakmat te zetten.

„Wie liet hem binnen,” wil hij weten. „Die man heeft het licht aangedaan. Maar weet u waarom? Toen mijn meester sprak wilde hij naar de megafoon grijpen. Is het niet zo? Wie zat er naast de man?”

Een dame kan getuigen, dat dit waar is, plotseling had de man haar hand losgelaten en toen geschiedde het vreselijke. „Ziet ge,” ging hij verder, „mijn meester wilde dit voorkomen. Op dat ogenblik keerde ik uit de trance terug en greep naar de megafoon, het had mijn dood kunnen zijn. Ik wilde u waarschuwen. Dit is eigenlijk alles en toen werd het licht aangedaan. Als dat weer gebeurt, houd ik op. Ik ben niet van plan mijn leven te geven voor dergelijke nieuwsgierige honden.”

Hij wil de man te lijf, maar wordt tegengehouden. Dat niet, rustig blijven, geen ruzie. Men kan zijn verdediging aanvaarden, vooral enkele spiritistische hoofden, die er zelf belang bij hebben, doen het graag. Ze geloven hem, het kleine mannetje wordt de deur uitgejaagd, ze zullen erover schrijven. Dit

mag niet weer gebeuren. Het eind is, dat het medium wordt geloofd en niet de kleine man. De ziener wrijft zich in z'n handen, ook hij gelooft hem weer als voorheen, al z'n angsten vallen van hem af. Maar hij weet het toch niet zó zeker meer, helemaal gerust is hij toch nog niet, er keert angst in hem terug. Hij gaat nu door een andere kracht, die vanbuiten in hem komt, voelen, dat hij bedrogen is. Toch staat hij naast de bedrieger; ook hij moet redden wat er te redden valt. Hij ziet nu reeds zijn eigen val, deze eer en roem hebben niet lang geduurd. Heeft men hem bedrogen? Dat kán niet! En voor het laatst werpt hij de geestelijke inspiratie van zich weg, hij overheerst zijn meester, die hem nog trachtte te redden. De bedrieger zegt:

„Wat wilt ge eigenlijk van mij? Hier is een ziener aanwezig van groot formaat, geloof in hem, zijn woord is wet. Zou ik deze man kunnen bedriegen? Denkt u, dat ik gek ben? Ik moet onmiddellijk onder doktersbehandeling. Ik heb u bedrogen? Ik groet u, u hoort wel van mij. En als het moet, kunt ge mij testen.”

Men praat nog wat na, de kleine man is inmiddels verdwenen, anderen weten te vertellen, dat hij zal rondbazuinen wat hier is geschied. Wie het weten wil, moet het horen. Test-seances zijn niet nodig, oordeelt men eerst, maar na veel wikken en wegen vindt men het dan toch weer wel nodig, de wereld zou eens kunnen menen, dat zij alles maar aanvaardden. Dan ging eenieder zijns weegs.

Diezelfde nacht wordt een van de bekende mediums, in onze handen, uit z'n bed gehaald met de vraag, of hij spoedig wil komen, men heeft zijn hulp nodig. Er zijn ongelukken gebeurd met het grote directe-stem-medium. „De wagen wacht, u kunt zo instappen.” Het medium stelt zich op z'n meester in en vraagt:

„Wat moet ik doen?”

Deze vraag is in gedachten gesteld. Spoedig komt het antwoord:

„Ga, ik ben bij je, denk erom, volkomen leegte. Wacht dan af en handel daarna, zoals ik je zal laten voelen.”

Het instrument treedt binnen. Op het bed ligt het grote mirakel, kreuwend en een hoofd als vuur. Wat is er? Hij kijkt naar de man, neemt tevens het beeld in zich op van de ziener, die naast hem zit en hem behandelt, en weet nu, dat beide mensen komedie spelen. Hun spel is doorzichtig, het getoonde visioen van zijn meester laat niets te wensen over. Bliksemsnel is het geschied, in één seconde heeft het medium 'n wereld beleefd. Het spel van kat en muis kan beginnen.

„Zo,” zegt hij, „hebben ze jou te pakken gehad? Een hevige bloeding ook nog? Is het niet afschuwelijk? Wat moet ik doen?”

„Wij hebben je hulp nodig. Ik help, maar wij hebben meer kracht nodig.

Als jij nu z'n borst behandelt en ik z'n rug," zegt de ziener, „kunnen we deze bloeduitstorting tegenhouden.”

„Ja, dat is niet slecht,” antwoordt het medium en zegt: „Is die lipbloeding zó gevaarlijk? Ik zie geen gevaar, mijne heren. Ik groet u, zoek het zelf maar uit.”

Ze willen hem overtuigen, maar het antwoord is:

„Ik houd niet van directe-stem en jaloers ben ik ook niet, het is mij té modderachtig. Maak de deur open of ik trap haar in!”

De deur wordt ontsloten, hij laat de beroemdheden alleen achter. Weet hij het? Stom van je, om juist hem te roepen, zegt de ziener. Stom van ons, stom! Maar een licht gaat er in hem op. Dat is zien, óf dat is net zo dom als zijn eigen optreden. Of het allerhoogste of bedrog. De bedrieger kijkt hem aan en zegt niets, hij kan alleen kreunen. „Waarlijk,” straalt er vanuit z'n blik, „het is echt, ik heb 'n bloeding opgedaan, mens, geloof me toch. Ik zal je de bewijzen wel geven, als ik eerst maar beter ben. Mijn leider zegt:

„Ga in het koude water en dan warm. Wij zullen u helpen. Heb geen angst. Dat verwaande ventje krijgen we wel. Moed houden, m'n jongens!”

Hij zegt woordelijk na wat hij heeft mogen horen, ook deze gaven zijn reeds in z'n bezit. De helderziende gelooft hem opnieuw. Die ander krijgen we wel, dit is geen menslievendheid. Maar dat heb je van al die jaloerse typen. Ze laten je doodgaan, is het woord van de vrouw des huizes.

In de bladen komt een bericht, dat het medium gered is. In samenwerking met het bekende medium J. hebben we hem mogen redden. Indien het medium die hulp niet was geschonken, had die vreselijke avond een eind aan zijn leven gemaakt. Onherroepelijk moeten dergelijke onhebbelijkheden voorkomen worden. Het leven van 'n mens is ermee gemoeid, in dit geval van het kostbaar instrument.

Het medium wil die onzin tegenspreken, maar z'n meester verbiedt het hem. „Maar waarom mag ik niets zeggen. Gebruiken ze mijn naam niet?”

„Geeft niets, wij zullen hen dieper laten vallen. Wacht rustig af. Indien ze je vragen om die zittingen mee te maken, verbied ik je erheen te gaan.”

Enige weken later is de beroemdheid genezen en kan er weer geseanceerd worden. Op een goede dag komt de beroemdheid ons medium opzoeken.

„Wat is er?”

„Ik wilde vragen of je mijn zittingen wilde meemaken. Je kunt je dan van de echtheid overtuigen. Er wordt zoveel gesmoesd!”

„Neen, ik kom niet. Waar heb ik die eer aan verdiend?”

„Ik wil je oordeel gaarne weten, wellicht zegt je leider wat hij ervan denkt. Kom je?”

„Haal mij niet of er blijft van je directe-stem niets meer over.”

De man gaat weg en de zittingen gaan door, hij is getest en gewogen, alles goed, geweldig zelfs, de bladen staan er vol van. Zijn al deze mensen stekeblind? De kleine man kan z'n mond niet houden en is als het nieuwsblad, hij praat graag, wie het weten wil zal het van hem mogen horen. Hij dikt het aan en zegt ronduit, dat beiden bedriegen. De zittingen zijn geweldig, zelfs het buitenland spreekt erover, ook over z'n val-avond. Dat moet voorkomen worden, dergelijke krachten moeten bescherming genieten.

Opnieuw komt men ons medium vragen, of hij de bovennatuurlijke zittingen wil beleven. Het medium antwoordt:

„Pas maar op, dat u niet in de gevangenis terecht komt met uw heilige zaken, dame!”

De dame gaat weg en zal niet terugkeren. Hij hoort nog:

„Wat 'n verbeelding!”

„Foei,” roept het medium haar achterna, „foei toch!”

„Namen willen ze bezitten, zodat ze zichzelf kunnen redden,” zegt de meester van het instrument, „ook die van jou. Namen hebben geen betekenis voor deze wereld, wel op aarde, vooral op dit gebied. Heb geen angst, alles komt goed.”

Er wordt weer heel veel geschreven, alles gaat naar wens. Niemand gelooft aan bedrog, handen mogen niet meer losgelaten worden, dit is ten strengste verboden. Nu acht men, dat de aanzittenden het weten en voor de zittingen beginnen, moet hij het erewoord van allen hebben. Dat woord geven ze gaarne, maar toch zijn al deze mensen anders geworden, er is kritiek gekomen. De bladen schrijven niet meer zoveel. Is er voldoende beleefd? Heeft het wonder geen aantrekkingskracht meer?

Op een avond vallen beiden en dan staan ze, de een bewust, de ander onbewust, onder het licht van Gene Zijde. Praatjes verkopen en op lippen bijten heeft nu geen zin meer. Het licht onthult hun de afgrond. De zitting was geweldig op dreef, toen het licht door een wantrouwige ziel aangedaan werd. Daar staat de man, wéér met de toeter voor zijn mond en praat zelf. De ziener wordt lijkwit en rent het huis uit. De man schreit als 'n klein kind, maar niemand heeft medelijden met hem. Het medium zakt angstig en bevend in elkaar en men wil hem te lijf. Hij moet 'n stuk tekenen: Nóóit meer seances of er worden politiezaken van gemaakt. De spiritistische kopstukken zwijgen als het graf, de één na de ander legt z'n baantje neer. Ze weten het blijkbaar niet! De ziener begreep zijn onherstelbare fout. Toch had hij zijn val kunnen tegenhouden, indien in hem bewuste kracht en persoonlijkheid aanwezig waren geweest, maar dat kon hij niet. De man trok zich in stilte terug. Gene Zijde verloor aan hem 'n prachtig instrument, maar ónze mediums gingen verder. De ziener aanvaardde een aardse taak en met fysische mediums wilde

men voorlopig niet te maken hebben, trouwens, er waren geen mediums op aarde, álles was bedrog! Zo zei men nu. Een leven na de dood bestond er niet. Maar dat geloof laten miljoenen mensen zich niet meer ontnemen. Het goede gaat verder en bouwt aan een prachtige Tempel. Hanengekraai deugt niet voor mediums, ze kunnen er meestal niet tegen. Zij moeten stil en bescheiden hun taak vervullen.

Mens der aarde, doe uw ogen open! Vraag u altijd af: Wat is goed en wat is fout, wat zijn eigen gedachten en wat wordt van Gene Zijde ontvangen?

Na de ontmaskering van de bedrieger ontstond er nog een klein gevecht, d.w.z. heftig gepraat over wat goed en wat niet goed is, zodat ook de andere mediums, die het ó zo mooi en wonderbaarlijk hadden gevonden, werden aangevallen. Maar ook dat eindigde en weldra waren allen het vergeten. Totdat een nieuw wonder zich als een ster uit het Oosten presenteerde. Maar ook hier duurde de pret heel kort. Het viel als een baksteen naar de harde en toch zo koude aarde. Gemeen zijn de mensen, ze geloven niets meer, ze zijn niet waard dergelijke wonderen te zien. God zal hen nog straffen, sputterden zij, die ondanks alles in hen geloofden.

In die tijd leefden er tal van fysische mediums in uw midden, maar daaronder was één echt. Al die mensen bedrogen bewust, omdat Gene Zijde reeds lang tevoren was opgehouden. De meesters hadden al de ellende voorzien en voorkwamen haar, de bewijzen waren toch reeds gegeven. Honderden mediums dachten de mensheid te kunnen overtuigen, maar verloren hun eigen ik en pleegden bewust bedrog. In uw land leefde niet één directe-stem-medium, hiervoor waren andere landen uitverkoren, anders had Gene Zijde een oorlog ontketend op dit gebied.

Hoe onfeilbaar de astrale wetten ons het geestelijke halt toeroepen, moet u toch nu wel duidelijk zijn. Wil 'n medium, dat de derde graad in zich heeft, niet luisteren, dan hoort het instrument zichzelf, want de meester trekt zich terug. Eigen verlangens hebben voor onze wereld geen betekenis, 'n medium heeft niets te verlangen, we zijn niet van plan door het medium de geestelijke gaven door modder en slijk te laten sleuren, iedere geest van het licht zal dit voorkomen.

Dat de allergrootsten voor hun taak zijn geboren, moet u eveneens kunnen aanvoelen, én zij luisteren!

Deze ziener kon vallen, omdat hij tot de derde graad behoort, voor psychische mediums is dat mogelijk in deze toestand. Het vierdegraadsinstrument in handen van 'n meester is waarlijk tegen al deze moeilijkheden opgewassen en ontvangt al de fysische en psychische gaven. Door deze gevoelsgraad is er door Gene Zijde veel te bereiken.

De derde graad ziet en hoort nog steeds door het eigen gevoelsleven en

blijft gevaarlijk, wanneer de volle passiviteit niet meer beleefd wordt, want deze zieners en zienersessen komen nimmer van zichzelf los. De vierde graad beleeft de gaven buiten zichzelf om, de derde graad kan er niet aan ontkomen, want het eigen denken en voelen is nog steeds intact en daar moeten ze rekening mee houden.

Gene Zijde weet, dat er slechts enkele goede mediums op aarde leven, die waarachtig in verbinding zijn met de astrale wereld. Wij verzekeren u, dat ge links en rechts van deze mediums zoudt horen, maar waar leven deze mensen? Ze zijn er niet! Zij, die zich ervoor uitgeven, hebben u iets te zeggen en dit is aan hun taak voor deze wereld vast te stellen. Duidelijker kunnen de geestelijke gaven voor uw leven niet spreken of het onvermijdelijk halt is voor hen de machteloosheid en het hoofd buigen voor de astrale wetten. De astrale wijsheid door deze wereld te laten breken zou in strijd zijn met ons bewuste leven en aan doelloos werk beginnen wij niet, we zien vooruit wat we kunnen bereiken. Niettegenstaande dat, moesten wij door het geknoei, door de duisternis naar het licht, wat men eerst later zal begrijpen. Aan stoffelijke bewieroking hechten wij niet meer, we vragen alléén heilig ontzag voor onze wereld indien het medium in onze handen is, geen enkele geest van het licht verlangt meer. U moet nimmer vergeten, dat ge op heilige bodem leeft, wanneer ge met onze wereld in verbinding treedt. Ook wij weten hoe ons te moeten instellen om uw leven niet hoger op te voeren, dan er aan gevoel in u is, we hebben de wetten voor het stoffelijke en innerlijke leven leren kennen en gaan geen streep verder, anders zouden wij uw evenwicht storen. In ons leven is het bewuste weten gekomen, dat door veel leed en smart opgebouwd is en waaraan wij voortdurend verder werken.

Verlies nimmer uw gezonde kritiek, onderzoek, maar behoud het goede. Indien u zich bewust bent van de waarachtigheid, zet dan uw eigen leven voor onze wereld en onze mediums in, help hen, zodat ze hun moeilijke taak kunnen afmaken. Sta hen in alles bij, maar breek af wat verkeerd en bedrog is, u helpt ons en u dient Christus. Op onze hulp kunt u rekenen, want wij komen uit naam van God tot uw leven.

De eerlijke en oprechte meditatie, het volle berouw en het hoofd buigen hadden van deze ziener toch een goed instrument kunnen maken, doch hij verkoos de makkelijkste weg en legde alles naast zich neer. Dit is geen kunst, hierdoor staat het leven stil. Z'n trotse hoofd brak hem, de halsstarrige weigering, zijn koppigheid en zijn karaktertrekken, die tot de duisternis behoren. Aan deze zijde zal hij toch deze eigenschappen moeten vernietigen. Hij is nu een speelbal geworden van z'n eigen ik en de slaaf van z'n verlangen om meer te zijn. Hierop volgt steeds de afbraak.

Als ge uw hoofd kunt buigen voor uzelf, ziet ge op datzelfde ogenblik

Christus naast u en in u komen, gij bewandelt dan een weg, die u regelrecht naar Golgotha voert en het is daar, dat de Goddelijke handen op uw hoofd worden gelegd en niet onder de mensen.

Thans zou eigenlijk als de hoogste psychische gave de Grote Vleugelen van het oude Egypte, het Uittreden, moeten volgen, maar die gave ga ik straks behandelen, ik wil het boek ermee besluiten. We zullen nu de geestelijke gave voor het genezen volgen, opdat ge ook deze leert kennen.

Als ge het reine en geestelijke in een gave voelt, is zij het geschenk Gods, maar geestelijke gaven kunnen u tevens in de armen van Satan voeren en dat is dan uw eigen schuld! God heeft nimmer gewild, dat ge Zijn geschenken zoudt bezoedelen!

Het genezende medium

Onze Vader in de hemel schonk aan Zijn kinderen krachten en gaven om het andere leven te kunnen dienen, te troosten en te steunen, te overtuigen van het eeuwige voortgaan en om het zieke lichaam te genezen. De mens heeft al deze geschenken Gods niet begrepen en er 'n eigen wereld van gemaakt, zodat ook de gave voor het genezende-mediumschap bezoedeld is. Hoe vreselijk met deze gave huisgehouden is, hoef ik u eigenlijk niet eens te vertellen, tal van rechtszaken, door onbevoegden veroorzaakt, geven u het antwoord. Het is zo natuurlijk als wat, elkeen kan 'n ander raad geven door eigen ondervinding, iedereen kent z'n middel om een ziekte te voorkomen of te overwinnen en vindt dát het beste. Maar wie heeft gelijk? Als de dokter het niet kan, de wetenschap machteloos staat, wat dan?

Moeder Natuur zegende al haar leven met deze gave, elk dier kan u raad geven, indien het beest zou kunnen spreken, om verschillende ziekten te overwinnen. En toch is het gezocht naar genezing niet opgelost, ook al is de wetenschap ver gekomen, want nog immer zoekt de mens het gezonde stadium te behouden of te bereiken; het leven van God wil niet ziek zijn, omdat dat betekent stoffelijke en soms geestelijke afbraak. Ook door onze wereld wordt de lijdende mensheid geholpen en dit geschiedt door het opleggen van de handen, zoals Christus het heeft gedaan of door de Egyptische wijsheid, de kruiden en de kracht tezamen, methoden, waarvan het kruidenstelsel van thans overgebleven is en die door vele onbevoegden wordt toegepast. Ook de wetenschap houdt er zich mee bezig en vindt, dat er vorderingen worden gemaakt. Maar wat is goed en wat is als de pest voor uw organisme? Weinigen die het weten, ook hiervoor moet de mensheid nog ontwaken.

Van het genezende-mediumschap weet men op aarde weinig af. En toch voelen duizenden mensen zich tot het helpen van zieken geroepen, heel veel mediums bezitten deze gave of hebben zich haar maar toegeëigend en genezen. Iedereen doet het anders, maar het waarachtige genezende medium is aan wetten gebonden. Bij de genezende gave behoren de psychische trance, de helderhorendheid en de helderziendheid en eerst dan, wanneer het medium de psychische trance bezit, kunnen al de andere gaven worden beleefd en is een zieke in veilige handen. Onmiddellijk kan ik u zeggen, dat maar heel weinig mensen al deze gaven voor het genezen bezitten, want deze mediums zijn eigenlijk zelf grote wonderen, omdat door hen zelfs de wetenschap overtroffen kan worden. Hun ingrijpen geschiedt alleen bij ziekten, waarvoor de doktoren machteloos staan. Wat 'n dokter wél genezen kan, komt meestal niet in handen van een medium en dit is dan ook niet nodig.

Weinig mediums weten wat er geschiedt, wanneer ze hun handen op zieke plekken neerleggen. En dat behoren ze toch te weten, want anders wordt het genezen een lukraak spel, waardoor ongelukken kunnen geschieden en waarmee het leven van een mens gemoeid is. Soms staan de genezers voor grote problemen en weten ze geen raad, maar het waarachtige genezende medium heeft ook hier het hoogste bereikt en zal nimmer machteloos staan voor het eigenlijke probleem, omdat ook nu de astrale meester hem het antwoord zal geven. Nooit zal deze meester het medium onkundig laten over de gang van zaken, het medium moet alles van de zieke weten of vroeg of laat komen de problemen en tast hij of zij in het ledige niets, waarvan wij het instorten hebben leren kennen. Het genezende mediumschap is een buitengewone gave, maar moeilijk, omdat het medium zich volkomen moet opofferen. Is dat niet mogelijk, dan kunt ge ervan verzekerd zijn, dat geen geest van het licht zich laat binden door de nonchalance van het medium, want deze weg voert ons naar de stoffelijke ellende en dit willen wij natuurlijk voorkomen. Wij voelen er niets voor ellende op ellende te stapelen zodat ge nu reeds aanvaarden kunt, dat Gene Zijde eerst dan tot grote dingen in staat is, wanneer het medium in de vierde graad leeft en alle nodige gaven door het medium beleefd kunnen worden.

Het is alweer de psychische trance, die ons in de wetten voert voor het genezen. De trance – maakte ik u duidelijk – bezit al de geestelijke gaven. En voor het genezen is de gave van helderziendheid onmisbaar. Wie deze gave niet bezit staat nimmer stevig op z'n benen en zal vroeg of laat moeten aanvaarden, dat de diagnose fout is gesteld. De eigen gedachten door het áánvoelen vertroebelen weer de goede ontvangst en dit is als voor al de vorige omschreven en ontlede gaven ontzettend moeilijk te overwinnen.

Ook nu heeft de meester aan deze zijde alles in eigen handen, het medium bezit alléén het gevoel ervoor, want de gave blijft in ons bezit. Is eenmaal het geestelijke contact tot stand gekomen, dan beleeft het medium de genezende gave, en zijn meester en medium tot eenheid gekomen. Eerst nu kan de meester door het aardse gevoelsleven genezen, want hij is het, die de zieke volgt, en niet het instrument. Het medium krijgt echter gegevens en zal dan op aanwijzing van de meester moeten handelen. Deze verbinding is onfeilbaar, indien het medium steeds waakt voor het geestelijke contact of er komen weer stoornissen en de goede ontvangst is zoek, het contact versnipperd. Hiervoor moet het medium waken of de zieke ondervindt niets dan narigheid en is nu in verkeerde handen. Ontzettend veel mensen geven zich op goed vertrouwen over aan de mediums, én de charlatans onder hen, omdat ze elders geen hulp hebben gevonden, met het droeve gevolg, dat tal van zieken hun tol hebben moeten betalen en sommigen zelfs hun eigen

leven erdoor verloren. De genezende gave plaatst het medium voor de astrale wetten en voor die van het stoffelijke lichaam, en daar is kennis voor nodig.

Op verschillende wijzen geneest de mens buiten de wetenschap om en dit noemt men kwakzalverij. Maar is een genezer voor onze wereld 'n kwakzalver? Heeft het medium recht om erkend te worden? Het is wel de moeite waard dit alles te volgen en uw charlatan aan te tonen in welk gevaar 'n zieke zich bevindt, wanneer onbezielde en onkundige, levend-dode handen willen genezen. Dit voor dokter spelen is levensgevaarlijk, maar ook hiervan trekken deze mensen zich niets aan en gaan hun eigen weg, niemand roept hun het halt toe. Ze weten heel goed, dat ze zich voor het gerecht moeten verantwoorden, doch deze wetten zijn niet afdoende, ze kruipen toch door de mazen van het recht en genezen.

Wie geloof bezit en rechtvaardig is, wie liefde in zich draagt en openstaat voor de lijdende mensheid is reeds een heel eind op weg om een zieke wat steun en troost te schenken en genezing tot stand te brengen, waar kruiden en medicijnen moesten falen. Voor God is nog steeds de Liefde overheersend en duizenden mensen zijn door dit „Heilige Vuur” volkomen hersteld. Niet alleen lichamelijk, doch tevens geestelijk.

De mediamieke genezer stelt zich op hogere machten en krachten in en denkt nu te ontvangen, anderen genezen omdat ze de drang tot genezen in zich voelen en uit medelijden alles trachten te doen om het menselijke leed te verzachten. De Christian Science aanhangers genezen door het gebed, en stellen zich direct in op de Goddelijke macht, waaraan ze zich volkomen overgeven, het Oosten geneest door studie van de stoffelijke en innerlijke stelsels, de magische inwerking van de concentratie. Wat is nu goed en wat is fout en levensgevaarlijk? De oningewijden komen er niet achter, hiervoor is astrale kennis nodig om te kunnen vaststellen, wanneer er genezen kan worden.

Het genezen door gebedsverhoring is zo oud als de wereld, steeds heeft het menselijk wezen getracht op eigen kracht de stoffelijke ellende te overwinnen. De één doet het om een eigen bestaan te vinden, anderen uit liefde, omdat ze voor het leven van God iets willen doen. En breek dat nu eens af, sla deze mensen hun geloof uit handen, vernietig het mooie en krachtige in de mens en ge staat zelf op woestijnzand. En toch? Tal van mensen gingen door hen juist de ellende in en werden mismaakt, door hun volkomen onkundige behandeling. Nu zijn ze met zichzelf, met de astrale wetten en met God in botsing gekomen en moeten kleur bekennen. Weinig mensen kunnen dat en gaan toch verder, genezen opnieuw en trekken zich niets van de aangerichte ellende aan, ze willen genezen.

Wat te doen, wanneer het willen dienen in die zielen is ontwaakt? U voelt

het zeker, om hierin een oordeel te kunnen vellen moet men al deze mogelijkheden kunnen overzien, de graden van het gevoelsleven kennen en een duidelijke geestelijke analyse kunnen trekken of we snijden ons zelf in de vingers. We leggen dát stil, wat door hogere machten tot bezieling is gekomen en daartoe heeft een mens, noch Gene Zijde, het recht.

Genezers moeten echter weten, dat ze door handoplegging hun eigen levensaura wegschenken en dat nog lang niet is bewezen of hun eigen aura genezend is. Toch is de menselijke aura ervoor geschikt. Juist de levensaura van de mens kan genezen, omdat dit teveel van kracht bezielend werkt op weefsels, die onbezield, zelfs levenloos een eigen taak in het organisme hebben te volbrengen en nu nieuw voedsel ontvangen. Maar het is tevens mogelijk, deze weefsels volkomen af te breken en dan is het genezen van mens tot mens afbrekend!

De charlatan legt 's morgens of 's middags z'n kaartje, hij ziet in z'n koffiedik, maar hij neemt ook tijd om te genezen, want, zo zegt het vreselijke monster, de mensen willen bedrogen worden, ik heb vanmorgen m'n dertig gulden verdiend, zie jij ze maar te verdienen! Wij kennen deze hyena's, tal van dit afzichtelijke gebroed hebben we gevolgd en hun genezen leren kennen. Hoe ze soms denken te kunnen genezen zal u straks duidelijk worden.

Gaat er van deze mensen iets verhevens uit? Hebben deze charlatans u iets te schenken? Als ge weten wilt, hoe de zaken eigenlijk staan, kunt ge alweer aanvaarden, dat elk dier genezen kan, mits het dier z'n eigen soort ontmoet of het is ook weer niét mogelijk. De charlatan trekt zich weinig van de astrale wetten aan, deze mannen en vrouwen gaan over lijken, ze willen leven. Om iets anders te doen zijn ze te lui, ze vergrijpen zich liever aan de wetten van God. Hun leven is makkelijk, ze spelen dame en mijnheer en krijgen nog ontzag ook, de deuren van iedere ziekenkamer gaan soms voor hen open. Dit sóms ligt aan de mentaliteit, die hen doet roepen, de bewuste en ingewijde op dit gebied mijdt hen als de pest! En dat dit noodzakelijk is, kan Gene Zijde u op tal van wijzen aantonen. Wat deze charlatans doen is het leegzuigen van het andere leven, ze hebben niets te schenken. Ze leven in leugen en bedrog, maar hoe wil God door de duisternis aan Zijn afgezanten het eeuwige licht schenken? Dat kan niet, de duisternis is afbrekend! Die mensen staan dus niét voor de genezende kracht open, al denken ze, dat hun aura is als die van 'n ander mens. Ook hiervoor spreken de astrale wetten en wel overheersend!

Om te bedriegen voldoet de genezende gave voor tal van mensen, die het met hun zieken niet zo nauw nemen. Het genezende bedrog schijnt uit hun ogen, maar om dat vast te stellen moet men zelf bewust zijn of het is niet mogelijk.

Sommige diersoorten genezen prachtig zichzelf en andere soorten. Waar-

om zou de mens het niet bezitten, nu we weten, dat God ons deze krachten heeft geschonken? Het oerwoudinstinct geneest zichzelf, totdat de ziekte niet meer te overwinnen is en we met de eigenlijke kwalen en verpestende ziekten te maken krijgen, staat ook dat leven machteloos. Maar er is geen volk op aarde of het weet van het zelfgenezen iets af, Moeder Natuur legde deze wonderlijke eigenschappen in het leven. Voor het Westen is het alweer heel iets anders, omdat het Westen Christus heeft leren kennen en het hoogste bewustzijn bezit. Hierdoor is het genezen in het stadium gekomen van het bewuste dienen en zo kan er iets aan een zieke geschonken worden.

Ook deze gave bezit zeven graden. In de derde en vierde graad leven de mediums, alléén de vierde graad is in handen van het genezende medium! De derde graad van het gevoelsleven kan weer alléén aanvoelen en niet helderziend zijn of tekenen of schrijven, maar alleen genezen. Enkele derdegraadsmediums bezitten echter weer gaven, de een helderziend en geneest, anderen tekenen of schilderen zoals ik reeds opmerkte, toen ik uw aardse kunstenaars volgde en u die wetten mocht verklaren. In die handen is 'n zieke veilig indien het derdegraadsmedium zichzelf op kracht en intuïtie kan houden of er treden gevaarlijke problemen naar voren. Het medium in de vierde graad kent deze narigheid niet, dit instrument bezit al de geestelijke gaven, op twintig wijzen kan de astrale meester dit leven bereiken. Van onzekerheid is er nimmer sprake. Het medium ziet en hoort, voelt en beleeft de ziekte. En iets dat beleefd wordt kan niet liegen.

De eerste twee graden missen de gevoeligheid, het zien en het helderhoren en de allesoverheersende mogelijkheid, de psychische trance, ligt niet in hun bereik. Wat deze lieden bezitten is weer de stoffelijke gevoeligheid. En stoffelijke gevoeligheid kan niet geestelijk aanvoelen, het aanvoelen blijft aards, zodat de geestelijke diepte van z'n zieke niet in zich opgenomen wordt. Want door het aanvoelen komt tevens het in zich op nemen van de ziekte tot stand. En toch denken die mensen, dat een geestelijke dokter hen helpt, hun het antwoord en de diagnose geeft, waarop ze vertrouwen en bouwen. Niet zo heel lang duurt deze zekerheid, spoedig moeten ze aanvaarden dat hun dokter hun kletspraat verkoopt en ze zélf bezig zijn. Ze weten nu, dat Gene Zijde hen weer alleen heeft gelaten. In hun fantasie leven deze geestelijke geleerden en volgen hen op het donkere pad, en geven hun, nu zij het stoffelijke mes niet meer kunnen hanteren, raad voor alle ziekten.

In uw spiritistische doolhof zijn het deze genezers die de voetangels en klemmen leggen waardoor gij in grote ellende kunt komen.

Een meester van deze zijde voor het genezen, trekt z'n instrument in al deze te beleven wetten op. Het instrument dient dan z'n meester en de mensheid, door hun geestelijk contact kunnen er wonderen geschieden. Wanneer de ga-

ven en het gevoelsleven tot eenheid komen, het heiligende bezielende vuur in deze levens aanwezig is – en dat is het geval, want de meester is een geest van het licht –, dan is een zieke opgenomen in de veilige handen van Christus, want een meester van deze zijde dient hém! Ge kunt ervan verzekerd zijn, dat uw zorgen en ellende begrepen worden en ge niet beschaamd wordt in uw vertrouwen jegens hen. Deze meester dringt tot het laatste stadium van uw stoffelijk leven binnen, tot diep in de zieke weefsels, wat uw dokter niet beleven kan, daar hij immers buiten deze wetten staat. Voor Gene Zijde, voor deze meester, zijn er geen stoffelijke onzichtbaarheden meer, het organisme is door zijn eigen licht doorschijnend geworden en belicht, hij ziet door iedere ziekte heen. Door de psychische trance is dit te bereiken en door niets en niets anders. Hierdoor krijgt de meester met de aarde contact. Eerst nu kan het geestelijke waarnemen plaatsvinden, het medium schenkt zijn meester de mogelijkheid ertoe en dan kan er begonnen worden. De meester daalt in het medium af en door hem weer in de zieke, en dit is het wat uw charlatans denken te kunnen na-apen.

Te genezen is er eigenlijk géén mens, de natuur geneest zichzelf. Uw dokter weet dat, hij dient u de middelen toe, meer kan hij niet doen voor u. Z'n medicijnen moeten het proces bespoedigen of afbreken of de stoffelijke afbraak voorkomen. Hij helpt de zieke organen, meer kan uw dokter niet voor u doen. Het is de grens voor hem en tevens z'n machteloosheid, indien hij voor de menselijke kwalen komt te staan.

De astrale krachten zijn hierop ingesteld, ook wij komen hier niet boven uit, maar de genezende aura van deze zijde en die van het medium doen meer. Door deze levensaura herstellen zich de weefsels, krijgen nieuwe vitaliteit toegevoerd en dit werkt stoffelijk en geestelijk versterkend, opheffend en geestkrachtig liefdevol. Dat is heel veel, maar het is nu eenmaal zo, de reine levensaura van de mens is bewust bezielend. Hierdoor hebben de apostelen hun genezingen tot stand gebracht en hun meester weer door de Goddelijke bezieling, waarvan een meester voor het genezen iets bezit, zodat het voor hen soms mogelijk is het ongelooflijkste beter te maken. Dat is door de liefde voor het genezen en het willen dienen van twee zielen tot stand te brengen en daar rust Gods zegen op!

De psychische trance is daarom ook een heilig wonder, door deze gave is alles mogelijk!

De meester van deze zijde heeft zich op de astrale wetten ingesteld. Door het medium komt hij nu met de zieke één en kunnen de pijnen verzacht en de wonden genezen worden, innerlijke kwalen tot stilstand gebracht en opbouwend worden gesteund en dat heeft die meester in zijn eigen handen en het medium kan dit nimmer ontvangen. Dit ontvangen wil zeggen, het zich

eigen maken van de gave, omdat de gave natuurlijk tot ons leven behoort. Is er voor het genezen geen meester aanwezig, dan heeft het genezen niets met het genezende mediumschap uit te staan en geldt het een eigen stoffelijke methode. Vergelijkingen met de psychische trance hoeven we niet eens te maken, al wat hieronder leeft en handelt, blijft toch onzeker, ook al leeft het medium in de derde graad. De onfeilbaarheid heeft de astrale meester in handen en deze wordt hem verschaft door de psychische trance.

De meester voedt de zieke organen door zijn aura en die van het medium en iets wat leeft kan niet ziek zijn, want dat wil hij bereiken. En dat wordt meestal bereikt of de meester begint er niet aan en zendt de zieke naar de dokter. Door de levensaura herstellen zich de zieke weefsels, de organen zuigen zich vanzelf vol en komen dan langzaamaan weer op kracht. Dit dierlijke magnetisme of menselijke fluïde is bezielend en versterkend en kan nimmer afbrekend werken, indien het u door het goede genezende medium wordt toegevoerd. Nu trekt de meester de zieke in zijn eigen leven op, de aura herstelt de zieke organen en er komt verandering.

Zo-even zei ik u reeds, de meester aan deze zijde ziet en geeft z'n eigen waarnemen aan het medium door, waarna de bestraling volgt en het medium de gave kan beleven. In deze handen zijn de zieken veilig en is er van levensgevaar geen sprake. De meester kent het menselijke organisme, zoals géén geleerde van de aarde het kent. In het boek „De Volkeren der Aarde” kunt ge dat allemaal volgen, daarin heb ik uw toekomstige dokter mogen behandelen en krijgt u een duidelijk beeld in hoeverre de astrale dokter de aardse vooruit is.

Indien de meester ziet, dat de zieke geholpen kan worden – niet alle ziekten zijn te genezen – kan het medium aan de behandeling beginnen of de meester stuurt de zieke naar 'n dokter. Het is niet mogelijk, dat 'n meester nu helpt! Het medium neemt tijdens het éénzijn met de zieke de ziekte in zijn eigen lichaam op en door de genezende gave – de psychische trance – wordt onfeilbaar vastgesteld, wat eraan scheelt. Vier gaven dienen nu het medium om 'n zuivere diagnose vast te stellen, die eerst door z'n meester is gezien en eerst daarna ontvangen wordt door het medium. Moet het medium in de psychische trance afdalen, dan beleeft het instrument de ziekte en kan hij bij bewustzijn gekomen aan de zieke vertellen, wat z'n meester wil, dat hij te zeggen heeft, want om af te breken is de meester niet naar de aarde gekomen. Het medium ziet nu in het lichaam, hij is tijdens de trance volkomen één met z'n meester. De meester laat hem de ziekte zien. Dit zien en overnemen van de ziekte en de daarbij komende helderziendheid is het hoogste wat 'n medium door Gene Zijde bereiken kan. Niettegenstaande deze toch zo onfeilbare methode kan de meester nog hoger gaan en dit zal u straks duidelijk

worden, wanneer ik u die toestand ga verklaren. Machtig is het voor het medium en geruststellend voor 'n zieke, die weet, dat de menslievendheid van de Apostelen niet uitgestorven is. Onfeilbaar krijgt de zieke te horen waar de pijnen het tere weefsel afbreken, anders gezegd, waar de ziekteverschijnselen worden gevoeld en hoe ze zich vertonen. De meester kent ze, hij is één met ziel en stof en weet van dit ruimtelijke diepe leven af, hij stelt het oerstadium vast, ook al zou hij ervoor in vele levens moeten terugkeren want ook die stadia liggen voor hem open.

Voor het genezende mediumschap volgt de meester een eigen ontwikkeling. Omdat het medium hierin in geen geval zelf mag denken, moeten al die mogelijkheden eerst overwonnen worden. Is het medium begaafd door de reine liefde om te willen dienen, dan beleeft 'n aards instrument in onze handen wonderbaarlijke wijsheid, die u aan géén universiteit beleven kunt, ook al staat ge voor het geopende lichaam en ziet ge die geweldigheid voor u. Dat zien is stoffelijk beleven, het medium is nu kosmisch verbonden en voelt en ziet de oneindigheid van God. De meester gaat met het instrument tot in het oerstadium, waarin de vonk Gods levend afdaalde, toen het embryo zou ontwaken. Want daarin leven de ziekten en daar ligt voor het medium het generatieproces open. Dat is uw erfelijke belasting, waarvoor de geleerden stilstaan en waarover zij zich gek denken, waar ze zich aan vastklampen, omdat er geen andere realiteit is te zien, doch die juist door de meester onfeilbaar wordt ontleed.

De meester voert nu het medium in het levende en afgelegde organisme, het astrale en eeuwige „nu”, waarin zich de wetten van God voor deze stelsels openbaren. Het afgelegde kleed is het vorige bestaan, dat de meester astraal voor zich ziet, en waardoor de ziel bezwangerd is, maar waardoor tal van ziekten zijn ontstaan. Nú staat de geleerde voor z'n eigen halt, en eerst dan gaat Gene Zijde verder en kan aan de opbouw begonnen worden, het astrale mes wordt nimmer door 'n ongeoefende hand gehanteerd. Gene Zijde wil dat het medium leert en hierdoor wordt het geestelijke instrument volkomen in staat geacht om te genezen. Hierin kan het instrument voor onze wereld 'n graad behalen, die de uwe ver overtreft, hoe belachelijk het ook moge klinken. Wij zeggen, tussen hemel en aarde leeft God en wij zijn kinderen van Hem, die dienen!

Heeft de zieke plaatsgenomen, dan houdt het medium 'n hand vast, in de zijne neergelegd om tot eenheid te komen, en daalt nu in trance. Naast de zieke gezeten komt het instrument geheel van zichzelf los en volgt nu z'n meester. De astrale persoonlijkheid voert het medium het lichaam binnen en het medium beleeft de bewuste slaap. Dit is een wonderbaarlijke toestand, want het medium is toch wakker en moet waarnemen. Bewust en onbewust,

wie hem thans ziet, voelt, dat dit leven in slaap is en toch moet waarnemen en dit is het wat de psychische trance aan het instrument schenkt, een groot wonder dus. Het organisme is in de halftrance gekomen, zijn geest is levend bewust en moet werk verrichten voor zijn meester om de zieke te dienen. Nu ziet het medium de ziekte voor zich! Nadat de meester hem of haar in het lichaam bracht, de weefsels door de kracht van de meester werden verlicht, is het eigenlijke waarnemen van de ziekte mogelijk geworden. Op eigen kracht is dat niet tot stand te brengen, tenzij men een Oosterse studie zou volgen. De meester ziet de stoornissen en kan ze het medium tonen; door de concentratie, op het leven van de zieke ingesteld, worden de zieke organen verlicht en doorschijnend voor het medium. Nu volgt de verklaring van de ziekte en wat zij ervoor kunnen doen.

Tijdens de psychische trance zuigt het medium intussen in z'n eigen lichaam ook nog de ziekte op en voelt er zich door besmet, hetgeen echter niet meer dan 'n astrale besmetting is, die spoedig oplost, wanneer het contact met de zieke wordt verbroken. Dit is 'n driedubbele controle in één toestand voor de ziekte en deze is onfeilbaar. De stoffelijke organen zijn door dit opzuigen duidelijk beïnvloed, het medium voelt die beïnvloeding reeds tijdens de trance, zo scherp reageert zijn lichaam, door de eigen gevoeligheid aangehouden, op de zieke. Wat dus de ziel van het medium voelt en wat hij helderziend waarneemt, zuigt tevens het organisme in zich op en dat alles is één gebeuren. Kan de zieke nu geholpen, behandeld worden, dan geschiedt het volgende.

Er zijn maagstoornissen vastgesteld, die te genezen zijn – 'n vijfde graad van kanker bijvoorbeeld is niet te verhelpen of te genezen – en de zieke legt zich neer. Het medium is weer bewust en legt z'n handen neer, maar komt nu tot het genezen. Het grote genezende medium beleeft nu vele wonderen tegelijk, ook het genezen voert hem in de wetten van God en hij leert deze zo kennen. De halfwakende trance wordt nu toegepast, het instellen op honderd procent, dat uw aardse kunstenaars zo gaarne willen beleven, doch dat slechts door 'n enkeling beleefd wordt, omdat ze het gevoel ervoor missen, waardoor het medium zijn beleven kan volgen. Hij stelt zich nu op de zieke in, volgt helderziend de bloedsomloop en het reageren van het zenuwstelsel en voedt thans door de hulp en de krachten van z'n meester de maagstreek, al die zieke en gevoelige, vermoeide weefsels, door de levensaura, die bezielend door z'n eigen lichaam stroomt, daar hij thans kosmisch verbonden is. Dit menselijke fluïde, opgevoerd door de bezielende gedachten van z'n meester, stuwt die zieke weefsels omhoog en geeft werking aan de vermoeide delen, zodat het natuurlijke leven moet terugkeren.

De zieke neemt deze kracht eerst geestelijk over, daarna gaat deze kracht

op het lichaam inwerken, waarmee alle stelsels, die onder het normale gewicht leven, zich volzuigen. Het is het water voor uw plant, het voedsel voor uzelf, deze stelsels missen die vitale krachten en hebben er 'n tekort aan, zodat deze delen niet op volle honderd procent het lichamelijk werk kunnen verrichten. Hierdoor kunnen de zwaarste ziekten overwonnen worden, want het dierlijke magnetisme is doeltreffend en versterkend, bezielend voedzaam, het geeft aan het lichaam opgewektheid en vooral nieuw leven. De ziel zorgt zelf voor het proces, maar dat kan tevens door de meester geschieden en daar is kennis voor nodig. De meester maakt zich nu één met de zieke delen en weefsels en voorkomt het versnipperen van de levensaura, geeft nu niets aan de nog op kracht zijnde lichaamsdelen, maar verzorgt eerst die moeizame weefsels, daarna krijgt het gehele organisme 'n geestelijke bestraling. Hij ziet nu duidelijk voor zich welke organen hulpbehoevend zijn. De op kracht zijnde weefsels hebben geen verlangen om gevoed te worden en weigeren dan ook deze aura op te nemen. Iets, dat op kracht is met de natuur in harmonie, is niet in staat tot de stoffelijke woekering over te gaan en weigert beslist. Die organen zorgen echter voor het eigenlijke natuurlijke lichamelijke evenwicht en doen op hun wijze alles om die zieke organen te voeden, want dit hindert, is afbraak en daar voelen ze niets voor. Deze machine helpt zichzelf en is aan het grote geheel vastgelegd.

De weefsels moeten zich nu langzaam kunnen herstellen, wat door de meester waargenomen wordt en de zieke voelt soms na de eerste behandeling reeds de beoogde opgewektheid, wat heilzaam is voor de zieke. Deze verschijnselen zijn als 'n verfrissend bad aan te voelen, de heerlijke moeheid is tevens versterkend voor de andere organen, wat door de levensaura tot stand gebracht, en de verlangde ontspanning is. Deze behandeling kan enige maanden duren, vaak veel langer, afhankelijk van de ziekte. Ongetwijfeld is in één behandeling soms de ziekte weg te nemen, dan komen de zenuwcentra tot werking en tot natuurlijke harmonie en hoeft het medium niets meer te doen, de menselijke machine draait weer op eigen kracht, Zon en Maan, weer en wind, regen en storm dragen het hunne ertoe bij om deze stoffelijke en geestelijke harmonie te herstellen. Noemt u dit genezen krampachtige kwakzalverij?

Eén op duizenden genezende mediums bezit deze heiliging van uw Vader in de Hemel. Geloof het! Het is het hoogste, wat ge als medium bereiken kunt! En de moeite waard!

Stelt de meester vast, dat de zieke niet geholpen kan worden, is er voor hem niets aan het ganse proces te doen, dan hoeft het medium geen hand uit te steken. De meester weet toch, dat vroeg of laat de ziekte overheersend is en geen hulp, hoe dan ook, geboden kan worden. Hij wil niet, dat z'n medium

zich te pletter loopt, hoewel hij ook dat soms z'n instrument zal doen beleven, om te laten zien, hoe diep de menselijke krachten toch het levenloze kunnen benaderen. Dit benaderen moet het medium nu beleven en daarmee leert het instrument het uiteindelijke kennen en begrijpen, zodat ook hij of zij leert en niet domweg deze weg hoeft te volgen. Het medium reageert onmiddellijk, hoe vreselijk vele zieken het ook vinden, hieraan valt niet te tornen, noch te twijfelen, de meester voorkomt onnodige ellende. Hij is de beschermer voor zieken en instrument en als hij zegt dat hier niet te helpen valt, dan is dit zo en u hebt dat te aanvaarden, ook al denken sommige mensen, dat voor God alles mogelijk is. Wij hebben geleerd dat dit niet zo is en bogen onze hoofden voor uw zieken, ze riepen ons én de Engelen aan deze zijde – zelfs Christus – het geestelijke halt toe! Maar dat is de kunst; indien ge dit als medium weet, zijt ge in staat uw dokter te overtreffen, want meermalen staat deze voor dit machtige raadsel en weet niet hoe te handelen. Dan kwam de dood, snel en onverwachts, en maakte ondanks zijn kunde en goede wil, een moordend einde. Hiertegen is niet te werken, het is het einde van de aarde voor de ziel, wat door 'n meester van deze zijde echter al van tevoren gezien werd.

Is operatie noodzakelijk, stelt de meester vast, dat de ziekte niet te overwinnen is, dan moet de zieke z'n raad opvolgen. Al zegt de zieke met geen dokters te maken te willen hebben, de meester is onverbiddelijk! Geen hand zal het medium of z'n meester uitsteken, dit voert hen in het duistere en onzekere en moet ten koste van alles voorkomen worden. Is 'n zieke nonchalant en vertikt hij de aardse hulp te aanvaarden, die voor de ziekte doeltreffend is, dan is 'n meester niet in staat te dienen en iets voor de zieke te doen, omdat uw dokter dit in handen heeft. Naar hem moet de zieke gaan en daar de gevraagde hulp ontvangen, want door medicijnen zijn vele ziekten meestal in korte tijd te overwinnen, waar het genezende medium maanden zou moeten werken en dit voorkomt een meester.

Nu ziet de meester hoe bijvoorbeeld een gezwel er vanbinnen uitziet. Hij stelt vast, dat het niet rijp is voor de operatie en wikt en weegt de toestand. Indien hij ziet, dat enkele maanden behandeling het gezwel doet rijpen, geeft hij de zieke deze kans, maar verzwijgt niets, de operatie moet toch geschieden. Heel veel dokters stonden voor deze rijpheid en vonden het 'n operatie van niets, omdat het gezwel zonder enige moeite kon verwijderd worden. Door tal van bewijzen zou ik het u kunnen aantonen, maar dat doe ik in een ander boek, dat wellicht later komt en wel onder de titel: „Het genezende medium” (dit boek werd niet door Jozef Rulof ontvangen).

Een enkele diagnose wil ik vermelden.

Een dame moet geopereerd worden in haar onderlichaam. Ze vraagt aan het medium:

„Zeg het maar, aanstonds zullen we praten.”

„Goed”, zegt het instrument en ontmoet tussen leven en dood z'n meester. De diagnose wordt gesteld en het medium keert terug. Behandeling is niet nodig, alléén nog even afwachten, het gezwel is nog niet rijp voor behandeling door de chirurg. Het medium heeft haar alles duidelijk door zijn meester kunnen verklaren en ze zal luisteren. Onfeilbaar is de ziekte vastgesteld. Over zes weken kan ze zich volkomen overgeven of straks staat ze opnieuw voor 'n operatie. Wat er ook zal geschieden, ze hoeft zich nergens zorgen om te maken. De dame vindt het geweldig en gaat weg.

Drie weken later hoort het medium, dat ze geopereerd is. Jammer denkt hij, waar is mijn hulp nu voor nodig geweest? De zieke komt later tot hem en wil erover vertellen. De dokter had haar te kennen gegeven, zich meteen te laten opereren. Het medium gaat nergens op in en zegt alleen: jammer. Vier maanden later staat ze weer voor hetzelfde proces en moet opnieuw geopereerd worden, er is nog iets, wat toen niet weggenomen kon worden. Alles verliep dus, zoals voorspeld was, het medium kreeg de wijsheid dan ook van Gene Zijde.

Een andere dame roept zijn hulp in. Ook zij moet onder het mes van haar dokter maar ze wil eerst het oordeel van Gene Zijde weten. Ze zegt niet wat zij scheelt, ze wil 'n overtuigende indruk meekrijgen. Het medium ziet haar toestand en zegt:

„U hoeft niet eens geopereerd te worden. Dit gezwel is binnen drie à vier weken volkomen weg. Ik ga u niet eens behandelen.”

Dit oordeel was dus alweer geheel tegenstrijdig aan dat van haar arts, die haar meteen wilde laten opnemen. Ze zal het medium het verloop komen vertellen. Binnen drie weken voelde ze niets meer, het was 'n zenuwdikte, die door andere krachten zou oplossen en wel door kalmte en wat rust.

Het medium in onze handen is waarlijk in staat uw dokter hulp te verlenen en bij te staan in al z'n moeilijkheden, indien de psychische trance aanwezig is. Buiten deze gave om is Gene Zijde tot niets in staat en er is geen zekerheid meer, die voor de geestelijke hulp dringend noodzakelijk is om 'n geleerde te overtuigen.

Wij mogen gerust zeggen, dat een zieke in deze handen veilig is, ook al heeft het medium geen verstand van deze materie, dit ontvangt hij thans van uw aardse, maar astrale geleerde, die zijn studie in ons leven kon voortzetten of die aan deze zijde zich de wetten eigen maakte, waarvoor 'n geest van het licht gereed is. Dit is geen profanatie, want wij weten wat we kunnen bereiken, een operatie zal door ons niet worden tegengehouden. De zieken moeten nu zelf weten wat ze zullen gaan doen. Wij zijn niet van plan de Christian-Science-methode toe te passen en het tot 'n verrottingsproces laten

komen, daarvoor is ons leven té bewust en bezitten wij té veel liefde, waardoor we in staat zijn uw leven te behartigen.

Wij bidden u niet levend en we gaan geen duistere weg, wij laten niets aan het Opperwezen over, want God zegt „Al Mijn kinderen werken voor Mij – doet eerst dat, wat ge zelf kunt en kom dan tot Mij – ik zal u dan helpen!” Maar de Christian Science denkt er anders over, doch deze geneesmethode is onzeker, is eigenlijk profanatie. Iets wat gebroken is kunnen wij niet genezen, het kan wel tot verrotting overgaan. De aanhangers van de Christian Science willen hun kind, dat ’n been gebroken heeft en neerligt, beter bidden. De dokter komt eindelijk en moet hun de ouderlijke macht ontnemen, zover gaat uw scientist, die onvoorwaardelijk overgeeft, wat door ’n stoffelijke hand in slechts korte tijd genezen wordt. God kan dit been niet genezen, God zegt: „Ga tot Mijn ander kind – uw dokter – en hij zal u hulp schenken!” Waarvoor dienen anders al deze mensen? Aan deze zijde kunt ge het onnatuurlijke van uw eigen leven vaststellen en dit heeft ook Mary Baker Eddy moeten aanvaarden, toen ze het aardse leven met het eeuwige verwisselde. Ze heeft aan mijn meester gevraagd haar gedachten in dit boek vast te leggen en aan haar volgelingen door te geven, hetgeen ze bij alle volken tracht te bereiken, om op deze wijze haar fouten enigszins goed te maken.

Mary Baker Eddy zegt u:

„Ik leerde aan deze zijde de wetten van God kennen. Ik heb geleerd wat God heeft gewild en hoe het menselijke wezen op aarde geholpen kan worden. Voor ’n gebroken been is aardse hulp nodig. Het been kan genezen, wanneer het gezet is, zijn kunst is het bewuste dienen door wetenschappelijke studie, en dit heb ik in handen van God teruggevoerd. God weigerde beslist. Aan deze zijde zag ik waarom God mijn gebed geweigerd heeft, ik was in opstand en in botsing met de stoffelijke wetten.

Gij scientisten moet aanvaarden, dat niet alles door het gebed kan worden genezen. De hoogste Engelen aan deze zijde hebben mij van mijn onkunde overtuigd, waarna ik diep mijn hoofd heb moeten buigen.

Bid, bid steeds tot God en vraag om genezing, maar weiger geen stoffelijke hulp, volgt door de wetenschap Gods kracht en macht, eerst dan heeft uw gebed Goddelijke betekenis. Bidden alléén helpt niet, wanneer die hulp noodzakelijk is. Daarna eerst heeft het gebed betekenis. Ik dacht door God het onmogelijke tot stand te brengen en verbrijzelde mijzelf, ik beging fout na fout, niet wetende, dat toch Gods zegen altijd geschonken wordt. Ik vernietigde de wetten voor het stoffelijke leven, ging regelrecht tot Hem, die ons aller Vader is en leefde boven de eigen machten en krachten, die in mij waren en die de hogere ontwaking niet konden beleven.

Door uw geneesheer tot God, wil ik u van deze zijde uit zeggen dan tot

Hem door uw rein gebed en de wil Zijn hulp te aanvaarden! Dit is hetgeen ik tijdens mijn leven niet heb begrepen. Ik bracht een kloof tussen Hem en mij en uw levens. Geve God, dat dit woord tot u komt. God schonk mij deze genade, waarvoor ik dankbaar ben. Ik dwaal over de aarde, ben op zoek naar het instrument, die mijn gedachten zal opvangen. Eerst dan ga ik aan deze zijde verder en bereik ik het hogere ik. Mijn rust hebt ge in uw handen.

Uw Mary Baker Eddy.”

En zo is het! Bidden alléén is niet voldoende, ook al is voor God alles mogelijk. Maar haar volgelingen verwaarlozen zichzelf. Gene Zijde bracht de wetenschap naar de aarde. Uw dokter is een helper van God en een kind, indien hij z'n taak voelt. Zijn behandeling is 'n gebed, want hij dient. En dienen is bidden!

De gelovigen bidden om beterschap, maar ze moeten nu weten wanneer ze kunnen bidden, eerst dan heeft het gebed betekenis. Dit natuurlijke hebben al haar aanhangers. Het bidden voor een gebroken been is het beleven van de Christian Science, dat moeten ze afleren of ze breken zichzelf af.

Wij bewandelen haar weg niet, zoals reeds gezegd is, we verwaarlozen de wetenschap niet en dit is meermalen de ondergang voor het fanatieke geloof in God, dat onbewust vertrouwen is en betekent. Dat vertrouwen is ziekelijk, omdat het geen kennis van zaken heeft, het is het vernietigen van het bestaande, de eigen bewustwording, en dit heeft God nooit gewild, want God wil, dat wij ons Zijn wetten eigen maken. Deze levens staan stil! Het is iets verzachtender dan profanatie, maar toch zo onbeholpen, zo ongeestelijk.

Het spreekt vanzelf, dat, indien uw dokter u geen hulp kan schenken, ge kunt doen wat ge zelf wilt – of ge thans door de kat of de hond gebeten wordt, als de genezing maar komt, denken velen. En ook dat is heel menselijk, maar pas op dat ge niet in de handen van 'n charlatan valt, ge zoudt 'n narigheid beleven, zoals nog nimmer in uw leven is gekomen. Het enige, wat ge nu doen kunt, is alles overgeven wat in Gods handen ligt en de wetten van God zullen spreken. Onvoorwaardelijk komt het weten tot u en ge zijt in veilige handen gekomen, zoals het 'n gelovige betaamt.

Het medium in onze handen leert tijdens het éénzijn met z'n meester de ziekten kennen. Voor het instrument zijn er geen problemen meer, want de meester zal ze hem tonen. Doch wanneer deze graad voor de gaven niet beleefd kan worden, treden er tal van moeilijkheden naar voren en deze moeten toch overwonnen worden, thans echter op eigen kracht, en dat is onbegonnen werk.

Het genezen is daarom kunst beleven, die alléén tot deze wereld behoort. Het genezen van mensen is doodeenvoudig, de kunst is, te weten wat de

zieke heeft, de rest volgt vanzelf. En daar hebben de eerste gevoelsgraden, die genezen, ontzettend mee te kampen, ze beleven fout op fout en trekken zich er niets van aan, gaan verder en willen leven. Door hen komt u in de narigheid terecht, deze charlatans gaan over lijken. Nu is de psychische trance niet aanwezig. De derde graad van het gevoelsleven, die nog door gevoel geneest, en zeker de daaronder liggende graden voelen zich als 'n schildpad in de lucht. Onbeholpen naïef zijn ze en voortdurend dodelijk beangst, dat ze er weer eens glad naast zijn. Ieder ogenblik lopen ze zich te pletter tegen de astrale wetten én de geestelijke gave voor het genezen. Hun kat-en-hond-instinct helpt hun nu niets, ze gaan telkens weer over één nacht ijs en dit kan op bewuste moord uitdraaien. Wéé dan de zieke, die in hun handen valt. Hun hyena-instinct is onverzadigbaar en barbaars, oerwoudachtig en onmenselijk!

Deze charlatans kunnen zich immers niet volkomen leeg maken. En toch genezen? De zieke is afhankelijk, het medium móét weten in welke toestand zich dit leven bevindt of het levende gif wordt u toegediend. Niets mag het medium hinderen of er komen reeds stoornissen en problemen, die de zieke ondergaat en dodelijke gevolgen kunnen hebben. Geen geest is in staat één woord tot de genezer te spreken, ook al zijn eronder, die bidden, dag en nacht bidden, om tenslotte toch te moeten aanvaarden, dat God hun gebed niet heeft kunnen verhoren. Voor de derde levensgraad is het toch nog mogelijk om 'n onfeilbare diagnose te stellen en dit geschiedt nu op een wijze, die door het áánvoelen tot stand komt. Nu is Gene Zijde van gevoel tot gevoel één, maar dit moet dan door het leven van het medium beleefd worden.

Indien 'n medium twijfelt aan zichzelf, krijgt de zieke geen aura, geen levenskracht, want de twijfel heeft geen bezieling en brengt het medium op een doodlopende weg. Ophouden is dan noodzakelijk. Het leven van het medium is niet in werking, kan niets geven, maar vráágt, het zuigt zelf op en dit is nu het afschuwelijke vermoeiende gevoel, dat de zieke soms na 'n behandeling heeft. Nu is er niet ontvangen, maar genomen van het beetje leven, dat nog aanwezig is. Voor de genezer heet het dan: „Wat ben ik weer geholpen, wat hebben ze mij een kracht gegeven. Zo zie je, je geeft iets, maar je krijgt het van Gene Zijde terug”. Hij is er evenwel onbewust van het feit, dat hij de levenskracht nam van het zieke, gemartelde organisme. Het twijfelende gevoelsleven houdt de fluïde vast, heeft niets te geven, alléén het bewust ingestelde gevoelsleven kan iets schenken. Dit is van grote betekenis voor het genezen. Het is het waarachtige weten, en wie weet, is in zijn handelen zeker en doeltreffend. Dit zijn de wetten voor een medium en een genezer op eigen kracht.

In het Oosten kan men het u onmiddellijk vertellen. U hoort daar zo vaak

zeggen: „Houd uw vergif, ik heb mijn eigen weerstand.” En dat wil zeggen, dat een genezer zonder kennis van deze wetten niets kan schenken. Het is voor ons leven het doelbewuste doorgeven van de eigen krachten en die zijn doordringend en bezielend. Die vloeien regelrecht naar de zieke organen en zijn genezend, versterken de zieke delen en betekenen opgewektheid voor ziel en hart, geest en stof. Zijn die krachten niet in het medium aanwezig, dan twijfelt de genezer en zijn werk is afbrekend. De op volle kracht uitgezonden levensaura kan wonderen verrichten. En die kracht is voor de zieke en voor het medium versterkend, maar zij is hun dan door de meester geschonken. Daarom zegt de charlatan: „Wat hebben zij mij weer geholpen!”, maar de zieke verarmt erdoor ...

De psychische gaven zijn daarom voor het genezen gewenst en noodzakelijk, nu is het genezen bewust, is onfeilbaar door het weten van de geest, welke door het medium de zieke dient! Het medium in de derde graad voor de gaven en het gevoelsleven geneest door het aanvoelen en wordt nu toch door een meester van deze zijde geholpen. Nu is er helderziendheid, noch helderhorendheid aanwezig, alléén het voelen, waardoor echter een onfeilbare diagnose kan worden gesteld. Er mag nu niets het innerlijke leven van het medium storen of er komen fouten en het aardse gevoelsleven zal het geestelijke overheersen. In alles moet het passief zijn op honderd procent beleefd worden en dan neemt het medium het weten van z'n helper aan deze zijde over. Nooit kan de meester 'n woord tot het medium stoffelijk spreken, innerlijk zijn ze echter één en blijven dat tijdens het stellen van de diagnose en het behandelen.

De aangeboren helderziendheid komt echter het medium te hulp en dat áánvoelen is het, waardoor de geestelijke eenheid verkregen wordt. Deze gevoeligheid is zó krachtig, dat het medium zelfs de ziekte kan aanvoelen in eigen lichaam, zoals de charlatans proberen te doen en waardoor uw telepaat werkt. Nu treedt de gelijke afstemming naar voren, zieke en medium moeten één afstemming bezitten of de aura wordt niet opgenomen en het genezen heeft geen betekenis. Indien ze niet in één gevoelsgraad leven, is er geestelijk geen contact en komt er geen verbinding van de aura's tot stand. De aura stroomt door het organisme heen en het gevoelsleven van de zieke is te grof om deze krachten op te vangen, zodat het medium de krachten van de zieke wegzuigt. Het is hierdoor, dat veel zieken geen baat vinden en niets voelen, anderen daarentegen stralen onmiddellijk de gezonde vitaliteit uit en voelen zich wel. Ook deze levensgraad kan mooi werk verrichten en heel veel goeddoen.

Deze mediums moeten een groot vertrouwen hebben, een onwankelbaar geloof in hun meesters bezitten en heel veel liefde om te willen dienen. Leu-

gen en bedrog voeren hen in andere handen, zij moeten zich – gelijk eenmaal de Apostelen – instellen op hogere machten en zich volkomen leegmaken en afwachten. Wanneer een meester aan deze zijde op de derde graad inwerkt, dan weet het medium ineens hoe te moeten handelen, in stilte is het weten tot hem gekomen. Bij ingewikkelde ziekten worden de diagnoses herhaald en opnieuw controle uitgeoefend. Heeft het medium zorgen, is er iets, dat z'n gevoelsleven opeist, dan is er van mediumschap geen sprake meer, lost het gevoelsleven onmiddellijk in die zorgen op en kan Gene Zijde dit leven niet meer bereiken. Deze zorgen roepen het geestelijke halt uit. In niets mag het innerlijke leven gestoord worden. Deze bijkomstigheden kunnen het contact vernietigen.

Een derde-graadgenezer stelt 'n diagnose. Maar de patiënte twijfelt en komt bij de vierde graad en hoort nu, dat ze niet geholpen kan worden. Er is niets aan te doen? Hoe is dat nu mogelijk? vraagt ze.

De vierde zegt tegen de derde graad: „Heb je zorgen? Je diagnoses deugen niet meer. Wat is er?”

De man leefde in een vreselijke tijd. Hij had ontzettende zorgen door familieomstandigheden, die hem overheersten. Maar toch, deze mediums moeten boven alles verheven staan of de gave lost op en het geestelijk contact is verdwenen. Nu was hij niet leeg en nam hij de wensen van z'n patiënte over, want zij was het, die hem beïnvloedde. De geestelijke leider werd uitgeschakeld. De derde graad begreep nu, dat de vierde ver boven hem stond, op een hoogte, die hij nimmer zou kunnen bereiken, want de vierde graad heeft meer mogelijkheden om tot het geestelijke contact te komen. De leider kan steeds z'n medium bereiken, al de psychische gaven liggen in zijn bereik.

De derde-graadgenezer is dus als uw telepaat ingesteld, doch hij in zijn geval op ziekte. Uw telepaat zou een goed genezer kunnen zijn, hij leeft in de derde graad, maar voelt er niets voor, hij bezorgt u een geestelijke avond in stoffelijke toestand. Dit is de grens voor het derde-graadmedium, hoger gaan kan niet. Zou een derde graad zich instellen op de telepathie, dan kan het medium hierin iets bereiken, omdat dit eigenlijk de telepathische overdracht is, die echter geestelijke inspiratie wordt als Gene Zijde inwerkt. Nu wordt de diagnose ontvangen. U ziet echter, hoe onfeilbaar uw gevoelsleven voor de geestelijke gaven ingesteld kan worden en hoe scherp de gaven reageren of u het halt toeroepen.

Elk mens bezit levensmagnetisme, maar niet iedereen kan genezen. Iedere hond bezit z'n eigen kracht, waarom wij mensen niet? Al het leven in de ruimte heeft van God de eigen levensfluïde ontvangen, want aan het stoffelijke leven ligt de aura vast en de ziel als de persoonlijkheid geeft haar aan het andere leven.

Hoe de aura gegeven wordt, is ook een grote factor, die de volle overgave en de liefde van het instrument eist. Is er heel veel liefde aanwezig voor de zieke en een prachtig geestelijk contact, dan is het overgeven van de levensaura een zegening. De zieke voelt het inderdaad aan en geeft zich volkomen over, indien het medium zich van het stoffelijke leven vrij kan denken. Hij moet alléén de ziekte en zijn dienen zien. Voor deze behandeling hoeft de zieke zich niet te ontkleden, want de levensaura dringt door alles heen, het is een astrale kracht, waardoor al het leven is ontstaan. Dit natuurlijke instellen is door de concentratie tot stand gekomen en het medium volgt het verloop van de ziekte. Innerlijk vangt het medium de berichten op, waardoor zijn meester hem laat voelen, dat hij moet ophouden. Een medium in de derde graad stelt zich op zijn meester in en begrijpt dat de behandeling ongeveer 'n kwartier duurt. Hij kent deze tijd, steeds krijgt hij het gevoel te moeten ophouden.

De meester heeft hem laten weten, dat hij nimmer 'n horloge mag raadplegen, hij zelf zal hem laten voelen, wanneer het tijd is. Maar 'n klokje is makkelijk, hij hoeft zich nu niet innerlijk in te stellen, als het kwartier om is, houdt hij op. De man kijkt op z'n klokje, maar door dit klokje sluit hij zich volkomen af, nu denkt hij zelf. De meester moet aanvaarden, dat hij overheerst wordt en hierdoor staat het geestelijke uurwerk buiten dienst. De aftakeling begint. Zó intens is deze band, dat niets dit contact mag storen, anders is er geen eenheid meer. Als hij dit aan het vierde-graadinstrument vraagt en zegt: „Merkwaardig dat mijn leider het mij niet zelf gezegd heeft”, zal dit hem antwoorden: „Maar dat is niet mogelijk, je kunt alleen voelen en hierin dacht je zelf. Het gemak werd je noodlottig, het diende je zelf en niet je meester!”

Wanneer het medium denkt: „Ik zal de zieke maar bestralen, de kracht wordt toch opgezogen”, is hij reeds fout. Hij moet zich blijven instellen op de ziekte en tot het laatste ogenblik zich blijven instellen, geen seconde z'n wil en concentratie verzwakken of er komen stoornissen en dit geldt voor elk medium. Hierdoor komt de ervaring en de levenswijsheid tot het instrument, de meester kan nu steeds het contact versterken en verdergaan aan deze ontwikkeling.

Voor de vierde graad is alles weer heel anders, hoewel ook dit medium zichzelf volkomen moet uitschakelen. Wil de meester het bovenomschreven contact verruimen, dan is dat mogelijk. Dit medium kan de kosmische diepte beleven, de trance biedt hem daartoe deze mogelijkheid, zonder haar is contact tussen instrument en meester ondenkbaar. Echter moeten al de gaven voor het genezen beleefd kunnen worden en aanwezig zijn. Dit beleven alleen de allergrootsten, omdat helderziendheid en helderhorendheid uitsluitend door het medium ontvangen worden. Wanneer die geestelijke intuïtie

bereikbaar is en het medium ruimtelijk kan worden opgetrokken, waartoe ontwikkeling een vereiste is, begint de meester daaraan. Het is het directe optrekken van het medium in het leven van zijn meester.

In de eerste tijd daalt het medium in de zieke af, nu is dat niet meer nodig. De bedoeling is eigenlijk om buiten de zieke om toch de diagnose vast te stellen, dus zonder direct contact. Het medium komt nu met zijn meester in verbinding door het geestelijke telepathische contact, dat de levensgraad van de meester is voor ons leven. Dit wordt nu het directe beleven van Gene Zijde uit, waardoor alle aardse gedachten en gevoelens worden uitgeschakeld. Het medium ziet nu van deze wereld uit de zieke en niet van de aarde, zijn leven is nu één met zijn meester aan deze zijde. Onfeilbaar ziet het medium de ziekte, niets is er meer voor hem te verbergen, hij is een astrale persoonlijkheid geworden. Het medium leeft in de geestelijke wetten, maar ontvangt het weten van zijn meester, is eigenlijk bewust uitgetreden. De onbewuste trance is nu omgetoverd in de bewuste trance, de eerste trance immers is de slaaptoestand. Van slaap heeft het medium nu geen hinder meer, hij is bewust in al de gaven voor het genezen. Het medium ziet, hoort en voelt nu de ziekte, hij kijkt door alle stoffelijke wetten heen, niets kan hem tegenhouden, zijn meester heeft hem in die wetten opgetrokken.

Nu verruimt de meester het genezen, de concentratie van het medium is sterker geworden en de zieken moeten dat voelen. Het dienen van het medium is thans eenvoudiger geworden, maar is kosmisch diep, omdat de aarde nu met al haar wetten losgelaten is. Het gemak voor het medium is het weten, het kennen van de ziekten, er zijn geen stoornissen, behandelen is eenvoudig voor hem, als een astrale persoonlijkheid ziet hij de ziekten voor zich, scherper nog dan in de onbewuste trance. Dit is het voor honderd procent oplossen van zijn persoonlijkheid in de astrale wetten. Nu komt ook de wijsheid ervan in zijn leven. Eén op duizenden mediums, die dit contact bereikt! Het is het hoogste wat het medium beleven kan. Het oude Egypte heeft deze wetten beleefd.

Nu is de onbewuste trance overwonnen, het wegzinken is niet meer nodig. Toen mijn meester voor het genezen zover gekomen was, dat zijn medium het astrale genezen kon beleven en ontvangen, ging hij ertoe over. Hij wilde, dat het instrument deze wetten overwon, omdat de meester wenste verder te gaan om de Grote Vleugelen op te bouwen. Nu moet het medium eerst proeven afleggen. De meester maakt zich van hem los, hij blijft echter verbonden, maar is onzichtbaar voor hem. Vroeger zag het instrument steeds zijn meester in en om de zieke, nu is dat waarnemen volkomen uitgeschakeld. Het medium moet er even aan wennen, maar ergens in de ruimte voelt hij zijn grote kracht. De meester is overal, voelt het instrument, en zo is het. Een dame

komt het medium bezoeken en wil een diagnose gesteld zien. Maar het medium moet eten, als hij dat nu niet doet, komt er die middag niets meer van en de dame is te vroeg, z'n spreekuur is nog niet begonnen. Hij vertelt haar hoe de zaken staan en zij zal wachten. De meester zegt:

„Ga eten, maar blijf met mij verbonden, ik ga thans de diagnose stellen.”

„Waar bent u?” vraagt het medium.

„Ik ben in mijn eigen sfeer. Ik ben miljoenen uren van je verwijderd en toch zal ik de diagnose stellen. Je weet waar ik leef. Ik wil je aantonen, hoe straks ons geestelijke contact is. Nu kan je me steeds bereiken, je hoeft mij nimmer eerst te zoeken, ik ben en blijf steeds met je verbonden. Nu zal be-
wezen worden hoever je gekomen bent.”

Het medium gaat eten. Onder het eten ziet hij reeds het innerlijke organisme van de dame. Zijn meester laat hem als voorheen alles beleven, doch nu onder het eten door. Dit stoffelijke gebeuren moet geen belemmering zijn om geestelijk een onfeilbare diagnose te stellen. Het medium splitst zich, hij laat vijf procent van zichzelf eten, hij zelf is met zijn meester verbonden. Wie hem daar ziet zitten, denkt dat de man in gedachten is en dat is zo, maar hij leeft in de zieke. Nu controleert de meester de diagnose en zegt:

„Heb je gezien, wat eraan scheelt?”

„Ja meester, ik zie alles, duidelijk heb ik de stoornissen waargenomen.”

„Luister goed, naar wat ik je nu zeggen zal. Aanstonds moet je hetgeen ik doorgeef herhalen. De doktoren willen haar opereren wegens blindedarmontsteking, maar operatie is niet nodig, slechts haar zenuwstelsel is gestoord. Zij moet een poosje naar buiten en ik zie dat zij een reis wil gaan maken. Zeg haar, dat het haar genezing is. Wij hoeven haar niet te behandelen.” De meester vraagt nu: „Wil je mij even antwoorden?”

Het medium stuurt thans zijn meester zijn gekregen wijsheid als een visioen tot hem en hoort:

„Prachtig, ga tot haar en zeg wat je waargenomen hebt.”

Het medium is intussen gereedgekomen met het eten en gaat tot de dame. Hij vertelt haar wat hij tijdens het eten van zijn meester ontvangen heeft. De dame vindt het geweldig. „Dát is André”, zegt ze, „ik ken uw boeken. Ik zal onmiddellijk vertrekken en u laten weten hoe ik mij voel”. Ze gaat en schrijft later, dat ze geen pijnen meer heeft. Haar broer had haar willen opereren, maar vindt, evenals zij, de diagnose enorm.

Dit is het hoogste wat ge als medium kunt bereiken, hoger gaan is niet meer mogelijk. Ook voor de gelovige mens wordt dit het hoogste, maar nu is het gebed alleen niet voldoende. Voelt u, dat de scientist op deze wijze het genezen wil ontvangen? Nu moet God helpen. Maar God kan het gebroken been niet herstellen. Tal van genezingen komen er toch tot stand, want het

gebed dringt tot de sferen van licht door, maar een afgezant van God keert naar de aarde terug en geeft aan de zieke zijn eigen krachten. Men denkt nu, dat God Zijn kind genezen heeft, toch is het enigszins anders, want de zieke heeft de natuurlijke weg beleefd. Het bidden kan dus genezing tot stand brengen, maar de krachten ervoor komen uit hogere regionen en behoren hun toe, die eens op aarde hebben geleefd. Als Engelen stonden ze hun eigen krachten af, omdat deze heiligen deze taak hebben aanvaard. De zieke moet echter weten of het noodzakelijk is een dokter te raadplegen. Nu gaan het gebed en de studie één weg en dit kan alleen geluk en zegen brengen, nu worden de wetten niet verwaarloosd!

Ook de Egyptenaren hebben als genezers een enorme hoogte bereikt. De priesters waren geweldige genezers, ze brachten zelfs operaties tot stand, namen in korte tijd gezwollen onder het schedeldak weg, alsof ze de kunde en de wijsheid van uw twintigste eeuw bezaten. Hun kruiden zijn beroemd. Onfeilbaar werkten de priesters op het stoffelijke lichaam in en daalden er geestelijk in af om de diagnose te stellen. Maar toen zij daar zichzelf wilden uitleven, trok Gene Zijde zich terug en stonden ze alleen, zodat ze deze hoogte niet meer konden beleven.

Al deze priesters leefden in de derde en vierde levensgraad. De psychische trance was in hun bezit en ze beleefden al de gaven, die ik zo-even beschreef. Ze waren koningen op hun terrein en volkomen bewust van hun kunnen. Krankzinnigheid had voor hen geen betekenis, in korte tijd werden de zieken bevrijd van de astrale beïnvloeding. Door hun concentratie bleken ze ertoe in staat en ze kenden de wetten tussen leven en dood. Voor hen kon een demon zichzelf afbreken, van het leven op aarde moest de hel afblijven. Ook zij stonden echter voor de eigen levensgraad. Was een zieke onder demonische invloed gekomen en had zijn innerlijk leven daarop afstemming, dan stonden ook zij machteloos. Toch zonden ze dergelijke mensen niet weg, eerst werd het innerlijke leven, de persoonlijkheid, aangepakt en daarna kon het verwijderen van de demon plaatsvinden. Was echter iemand door eigen gevoeligheid overrompeld, dan kon de astrale demon geen weerstand aan hun concentratie blijven bieden en moest hij het leven loslaten, zo ontzettend sterk waren hun gedachten. Ze lieten zich door een giftige slang bijten en regelden de bloedsomloop ten goede. Voor hen waren er geen problemen, zij kenden het organisme. De wond werd door de kruiden gezuiverd en de concentratie en levensaura deden de rest. Zij stelden stoffelijke stelsels tijdelijk buiten werking om hen te genezen. Hun genezen was magisch en onfeilbaar, ze waren bewust in alles en kosmisch diep.

Dertig jaar duurde hun tempelstudie, eerst dan waren ze volmaakt priester. De Grote Gevleugelde stond boven hen allen, maar al de priesters beleefden

de psychische en fysieke gaven. Een vogel in vlucht riepen ze tot zich, het dier kwam en zette zich op hun uitgestoken hand neer. Ze kwamen hierbij tot de splitsing van persoonlijkheid. Onder de vlucht verbonden ze zich met het dier en dwongen het leven te luisteren. Het dier verloor nu het eigen gevoelsleven en moest luisteren, een andere macht, die sterker was, overheerste het leven van het beest. Leeuwen en andere wilde diersoorten werden op deze wijze overwonnen. Het dier veranderde op hetzelfde ogenblik en had geen eigen wil meer, zij leefden in het dier en hadden de dierlijke persoonlijkheid overwonnen. Als schoothondjes luisterden de dieren naar hun wil, niets had het dier onder hun magische concentratie in te brengen. En hierdoor overheersten ze tevens de ziekten, hun wil stond op het zieke deel ingesteld en moest aan de werking van het geheel deelnemen. Of het zieke deel wilde of niet, hieraan ontkomen was niet mogelijk. Ik hoef u niet te zeggen, dat, toen ze de zwarte magie gingen beleven, deze priesters alles wat op hun weg kwam overheersten, ze konden maken en breken wat ze zelf wilden en deden het ook.

Ook het Oosten geneest en wel onfeilbaar. De hedendaagse yogi is een meester in het genezen, hij bezit de kennis van het vierde-grademedium en heeft zich de gaven in een Tempel eigen kunnen maken. Dat is nu voor het Oosten weer wél mogelijk, ze volgen de ontwikkeling van het oude Egypte. Allen kunnen, indien het gevoel ervoor aanwezig is, deze hoogte behalen. Nu helpt Gene Zijde hen niet meer, hoogstens kan hen 'n gestorven priester helpen, die van deze zijde uit zijn Tempel dient, meer is er niet voor hen te bereiken. Toch behalen ze een occulte hoogte, want de gaven leren ze door hun studie kennen en ze overwinnen het eigen organisme. Als dit overwonnen is, is de yogi in staat het zieke deel van het andere lichaam te genezen. Ook hij is onfeilbaar in concentratie.

Fakirs en magiërs zoeken het in de fysieke wetten en beleven hun eigen wereld, de yogi zoekt het astrale bewustzijn en volgt de ingewijde.

Hebt u zich ernstig gesneden, dan geneest de yogi op zijn eigen wijze. Hij sluit door z'n concentratie de bloedsomloop af en legt er 'n verband om. Meer doet hij niet, hoogstens nog wat genezende zalf. Maar innerlijk houdt hij de wond vast, zijn concentratie is het, die geneest en zo de wond moet helen. Binnen enkele dagen is de wond dicht. U kunt tijdens de behandeling mijlen ver weg gaan, hij blijft met u verbonden en voelt, of hij kan ophouden. Indien u 'n kleinigheid gevoel bezit, zult ge hem zelfs kunnen voelen en even hoger nog hoort ge tot uw innerlijk leven zeggen:

„Doe het verband af, ge zijt beter.”

De yogi is een bewust en wel een geestelijk bewust kind van God, indien ook hij het hogere leven zoekt. Maar ook onder hen treft u het geestelijke kaf.

Het medium in de vierde graad beleeft deze wetten en kan door zijn meester geestelijke wonderen beleven. Spontane genezingen komen er thans tot stand en geschieden door de concentratie van de meester en de genezende levensaura. Dit is een onfeilbare genezing en staat boven iedere aardse kunde en kennis, deze is kosmisch diep en een zegen voor de lijdende mensheid. Nu is het genezen voor een zieke een openbaring. Op dit werk kan Gods zegen rusten. En God zegent beide levens door Zijn wonderen.

Het is de macht van God en Zijn Kind Jezus Christus, waardoor de Apostelen genazen. Zij legden hun handen op en genazen door de wil van hun meester. In hun schaduwbeeld genazen zieken. Nu geneest het geloof en de macht Gods. Het kind van God, dat zich kan overgeven, geneest onherroepelijk, want dit leven trekt zichzelf in de Goddelijkheid op, zoals ook Christus zelf heeft gezegd.

Toen de blinden hem vroegen het wonder tot stand te brengen, nadat ze Hem eerst hadden bespot, zei Christus:

„Laat de blinden de blinden genezen.” Hier is niet te genezen, het gevoelsleven weigert! De Apostelen gaven zich over aan hun meester, maar ook zij hebben moeten aanvaarden, dat ze het lagere „ik” niet konden helpen. Toch leefden de Apostelen na het heengaan van hun meester in die macht en legden hun handen op. Niet iedere Apostel heeft de macht om in gedachten te genezen, slechts enkele Apostelen waren ertoe in staat. Maar, zoals gezegd, in hun schaduwbeeld genas de zieke. Daarin lagen de macht en de kracht van hun meester Christus, ze genazen door Hem. Dat kan elkeen, indien de mens als een Apostel is. Nu spreekt uw eigen leven. Zo het niet mogelijk is, aanvaard dan, dat ge er niet voor gereed zijt. Gods wetten zijn dan niet in uw leven, ge moet voor deze liefde en het dienen nog ontwaken.

Maar wie dit voelt, begrijpt, dat Christus bewust genas. Hij leefde in het Goddelijke „AL”. Van daaruit werden de zieken genezen. Zijn „AL-concentratie” genas op hetzelfde ogenblik en dat zijn de wonderen, die ook uw mediums kunnen beleven, indien de meester aan deze zijde ertoe in staat is. De mogelijkheid moet dus aanwezig zijn, is dat niet het geval, dan kan het niet, hoe er ook gebeden wordt.

Wie aan de Apostelen vroeg: „Help, genees mij in naam van Christus”, was reeds genezen. Dit kind geloofde en Christus trekt een gelovig kind in Zijn leven op. Het is Gods wil, maar het kind moet erom vragen.

Hierdoor zijn er miljoenen zielen aan het genezen geslagen. Er zijn duizenden mensen geweest en nog leven ze onder uw midden, die zeggen:

„Sta op en wandel”, tegen de lamme man, maar de man blijft liggen. Wat wil deze fantast? Bezitten, wat de Apostelen beleefden? Deze hoogmoedswaanzin is onbegrensd. Ze zouden het wel willen, maar er is niets te willen,

de occulte wetten roepen hun het halt toe, de Apostelen hebben de ziekten door hun meester overwonnen. De Apostelen genazen door de Goddelijke macht van hun meester en dit hoeft geen medium te vragen; indien het mogelijk is gebeurt het vanzelf en geschiedt het buiten zijn eigen weten. Nu is de genade niet door het medium, maar door de zieke ontvangen. De zieke bezit nu het wonder, niet Gene Zijde, en niet het medium. En dat wist Christus en hebben de Apostelen mogen beleven, ze ondergingen de astrale wetten en gaven er zich aan over. Iemand die dood moet gaan en aan het einde van de aardse kringloop is, kan niet genezen worden. Dat is de betekenis, maar het zijn tevens de karmische wetten voor een zieke.

Er zijn zieken, die alles en alles proberen en toch geen genezing vinden. Dan overheersen de karmische wetten van dit leven. De zieke moet iets beleven om te ontwaken en dit is ziekte. Niet één meester is in staat deze wetten te overwinnen, want dat is niet mogelijk. Heel veel genezers stranden erdoor, omdat ze denken de zieken toch te kunnen genezen, maar het is het halt, dat dit leven zelf uitroept. Wie tóch begint als medium, loopt zich tegen het halt van deze zieke te pletter. De ontwikkeling van de Apostelen is niet weer te beleven, ook al is het vierde-graad medium in het leven van zijn meester opgetrokken en kunnen er spontane gezangen plaatsvinden. Géén meester kan die hoogte evenaren. Christus genas uit Goddelijke bron, Hij is Goddelijk en de Apostelen leefden in Zijn „Aura”. Wie wil zich aan deze zijde en op aarde deze macht en kracht eigen maken? Dat is te volgen, maar het bezit ervan is eerst dan in ons bereik, wanneer ook wij de goddelijke sferen bereikt hebben en de Godheid in ons leven is ontwaakt. Voordien heet het: handen af! Geen profanatie! De Goddelijkheid van Christus is de overheersende bezieling van stof en ruimte, hierin ligt het Goddelijke opgesloten. Doch de Apostelen leefden erdoor!

Gene Zijde volgt deze weg, voor ons is er geen andere om tot het dienen van Christus te komen. Maar wij hoeven ons niets te verbeelden, de wetten van God moeten we ons eerst eigen maken, dan pas is het mogelijk om zieken te helpen. Voordien waren we zelf nog besmet en vergiftigd. Op aarde geeft nu de ene mens aan het andere leven van God zijn eigen gif. Moet dát genezen? Moeten verderfelijke en het afbrekende gevoelsleven uw zieken genezen? Dat is onmogelijk, dat medium dient zichzelf en heeft niets te schenken. Het is het na-apen van wat de Apostelen door reine liefde en door hun meester tot stand mochten brengen. Maar hun kruiden zijn verderfelijk, want deze mensen kennen de ziekten niet, kijken nimmer door een ziekte heen en schrijven desondanks kruiden voor. Gene Zijde geneest niet door kruiden, de levensaura van Christus stroomt door ons leven heen en versterkt het zieke kind van God, want ook wij willen dienen! Deze meesters weten,

dat sommige ziekten niet te overwinnen zijn, ook al lijkt het, dat er geen kwalen aanwezig zijn. Toch zijn die verschijnselen niet te overwinnen. Beslis-send voor de zieke is de eigen levensafstemming. Als de zieke zich volkomen kan overgeven, is reeds heel veel overwonnen. Handen opleggen kan elkeen, maar van de ene hand gaat iets uit, de andere daarentegen zuigt op. De zieke hoeft zich niet te ontkleden, naaktheid is absurd, dit te eisen is het verlangen van het hartstochtelijke en dierlijke instinct, dat het lichaam wil bezitten.

Een charlatan wordt bezocht door een moedertje en vraagt om hulp. Hij kijkt haar aan en zegt:

„Het kan, doe uw kleding maar uit, uw maag, rug en schouders moet ik behandelen.”

De vrouw kijkt wel vreemd, maar het moet zeker. Ze ontdoet zich van haar kleding. Ze moet zich neerleggen en hij wrijft, masseert eigenlijk haar lichaam. Het duurt 'n half uur, totdat de man er zelf genoeg van heeft en ze zich kan aankleden. Ze moet terugkomen. De vrouw gaat heen en vertelt haar ondervinding aan een vriendin, die haar zegt, dat dit uitkleden niet nodig is. Haar genezer zegt, dat het een bewuste krankzinnige, een verlangende stoffelijke demon is. Maar de vrouw gelooft baat bij de behandeling te hebben en blijft erheen gaan. Toch geneest ze niet en teleurgesteld geeft ze het op.

Nu zoekt ze het ergens anders en komt opnieuw in verkeerde handen terecht. Deze charlatan „buikt”, hij wrijft met zijn buik over de hare, ze zal hierdoor zeker genezen. En waarachtig, de pijnen gaan weg. Toch komt ze te weten, dat het slecht is, dat het hartstocht is van de genezer en wil er niet meer van weten. Duizenden mensen lopen zich tegen dergelijk gespuis te pletter!

Gene Zijde zegt u: het levensmagnetisme dringt overal doorheen. Hier het bewijs.

Een dame is bij een vierde-gradmedium in behandeling. Het medium helpt haar door zijn meester, maar de dame wil overal geholpen worden, waar ze denkt pijn te hebben. Het medium bestraalt het centrale zenuwstelsel en dat is voldoende, het zenuwstelsel zorgt zelf voor de verdere verwerking. Maar de dame sputtert. Haar hoofd moet ook nog wat hebben en ze heeft pijn in haar arm ook. Het medium doet toch wat nodig is, maar zal haar door zijn meester straks de bewijzen geven.

Ze komt een volgende maal terug. Het medium neemt plotseling haar toestand over en zegt:

„Ga zitten.” Hij legt z'n handen onder de schoenen. Na korte tijd voelt en ziet hij, dat de kiespijn weg is en zegt:

„Is uw kiespijn weg?”

„Wist u dat?”

„U ziet het, dame, door de hak van uw schoen dringt de aura door tot uw kiespijn. In het vervolg genees ik en niet ú, is dat in orde?”

Ze kreeg haar bewijzen en haar straf, maar het was nodig.

Er zijn tevens mystiek aangelegde genezers, en deze hebben een methode, die alléén zij kennen en gebruiken kunnen.

Een dame komt tot zo'n man, ze wil geholpen worden. Goed, zegt hij, dat is mogelijk. Ontkleed u maar en leg u daar neer. De dame legt zich neer. De man steekt kaarsen aan en neemt zijn viool. Hij speelt prachtige liederen en is als in extase. Na een half uur houdt hij op, de behandeling is voorbij en kost haar een tientje! Ze gaat weg en ... blijft weg.

Het levensmagnetisme is niet tegen te houden, indien er contact is. Zelfs op afstand kan er genezen worden. Dat doen heel veel charlatans, maar ze bereiken niets, alléén de derde en vierde graad zijn ertoe in staat. Nu doet het medium het volgende.

De meester heeft de diagnose gesteld en verbindt het medium met de zieke. Het medium voelt deze verbinding. Op een vastgesteld uur komt de behandeling. Het medium doet niets anders dan zich op de zieke instellen, de meester moet nu genezen. En dat is voor hem precies hetzelfde als bij direct contact, hij daalt nu door het medium, dat tot het halfwakend bewustzijn gekomen is, in de zieke af en laat zijn levensaura erin achter. Dit halfstoffelijke-halfgeestelijke contact is een fysisch verschijnsel, dat wij straks leren kennen, wanneer we de fysische gaven volgen. De meester is dus door de aura en het éénzijn met het medium in staat zich met het ziektebeeld te verbinden, één te komen, of de aura wordt niet opgevangen en glijdt door de eigen ijte door het zieke lichaam heen en gaat weer weg ook. Nu kan echter de aura opgevangen worden en dit is alleen mogelijk, wanneer de zieke op de sferen van licht afstemming heeft. Ziel met ziel moeten tot geestelijke eenheid komen of het helpt niet.

Op deze wijze kunt ge op afstand werken, maar dit geschiedt door onze wereld en buiten het medium om, niettemin is het instrument één met de toestand, omdat de meester door zijn leven verbinding heeft. Maar iedere zenuw werkt tegen, indien er geen geestelijk contact is, en weigert de levensaura op te nemen. Ook deze genezing kan onfeilbaar zijn, wanneer de occulte wetten en de gaven beleefd worden of het is kracht en tijd verspillen voor niets! Toch probeert iedere charlatan het en ontvangt ook nu zijn centjes ervoor. Moeilijk is het, maar hij helpt.

Deze charlatan kan alléén zijn eigen levensgraad beïnvloeden, kan niets doen voor het andere leven en indien hij toch het hogere bewustzijn behandelt, geeft hij aan dat leven z'n eigen zielegif en verergert de ziekte, hij brengt

onrust in al die organen, ook al zou hij op dat ogenblik het goede willen.

De duivel voelt zich voor de sferen van licht afgesloten, maar wil toch heer en meester spelen. De astrale-occulte wetten roepen hem niet alleen het halt toe, maar ze trappen hem weg, ze zijn als de zweep in Christus' handen, toen Hij de bezoedelaars de Tempel uitranselde, en dit geldt tevens voor allen, die zich aan de genezende gave vergrijpen!!!

De charlatan is uw gevaar, uw leed en smart en uw graf. Hij dient niet Christus, maar zijn eigen leven, hij moet leven en wil niet van honger omkomen.

Het medium in handen van een meester wordt plotseling geroepen, men heeft hem nodig. De meester ziet wat hier is gebeurd en zegt:

„Directe opname in het ziekenhuis.”

De charlatan, onder wiens behandeling de zieke was, had de door de dokter voorgeschreven injecties onherroepelijk verboden. Weg met die rommel, weg ermee, u verpest uzelf. De mensen denken, dat het goed is en volgen zijn raad op. Het een been na het andere moet de patiënt afgezet worden, de insuline is de man door de charlatan ontnomen.

Dokters vloeken, maar de patiënt is na korte tijd aan deze zijde. Wat moet u tegen dit gevaar doen? Informeren naar de krachten en gaven van het medium, desnoods openlijk, want het kan u uw leven kosten. Hierdoor alleen worden deze mensen onschadelijk gemaakt. Ze gaan over lijken! Boekdelen zijn er over hen te vullen, maar dat is de bedoeling niet, u bent gewaarschuwd!

Honderden slachtoffers hebben hun tol moeten betalen, ze doorzagen deze „genezers” niet en gaven zich aan hen over. Hun aura is verdierlijkt en kan u slechts besmetten. Ze zeggen u, dat ge in korte tijd beter bent, en na korte tijd is het net anders, u leeft nu aan deze zijde. Ze zien niet, ze horen niet en zijn niet in het bezit van de geestelijke telepathische gevoelskracht, hun honden-instinct is het enige, dat ze bezitten, en daarmee willen ze u genezen. Ze stapelen fout op fout en gaan toch door, niemand houdt hen tegen en levenslessen zeggen hun niets. Zoek en behoud het goede, indien ge niet zeker zijt van de ziener, houd dan uw dokter vast, ga niet tot de charlatan of ge zijt verloren.

Wanneer deze mensen apostelachtig doen, wees dan op uw hoede, ze ver tegenwoordigen het valse!

Straks zullen de parapsychologen dit euvel bestrijden en de charlatan het halt toeroepen. Elk medium moet zich laten testen en dan zal blijken wie er gaven bezit, eerst dan bent u van al dit occulte gevaar verlost! Dit komt en wel spoedig, want de Eeuw van Christus duldt niet langer het bezoedelen van de geestelijke gaven. Christus is ervoor gestorven en dat kan God niet

langer goedvinden.

Het medium in onze handen kan genezen. Maar wanneer dokter noch occulte wetten kunnen helpen, blijft alleen over de reine liefde, ingesteld op het directe leven, alleen de liefde van ziel tot ziel, die geestelijk gevoeld alles overtreft, ge staat dan voor Christus open.

In de toekomst zijn er geen mediums nodig, noch doktoren, aan deze zijde staat een technisch instrument gereed, dat alle ziekten doet oplossen. Ik heb het grote wonder in het boek „De Volkeren der Aarde” beschreven en door dit te lezen kunt ge u ervan overtuigen.

Er zijn mensen, die denken, dat een medium zijn krachten voor niemandal moet doorgeven. Wat ze hebben gekregen mag door geen geld worden bezoeeld. Ook dát is onzin. Hoe moeten wij onze instrumenten in leven houden, die zich geheel voor hun taak geven? Waardoor moeten zij zich op krachten houden, als ze geen eten kunnen kopen? Van astrale kracht alléén kunt ge niet leven, de meesters zeggen hoe de zieken moeten leven, maar ook hoe het instrument zijn gezondheid behoudt. De behandeling moet vergoed worden: wie veel heeft, betaalt tevens voor de armen, die gratis geholpen zullen worden. Wij zorgen ervoor, dat geen woekerwinsten gemaakt worden, niet één instrument in onze handen is ertoe in staat, wij rekenen geen grote bedragen voor de gestelde diagnose, we zien door uw leven heen en stellen eerst dan uw stoffelijke gave vast.

Het waarachtige instrument doet geen zonde, wanneer het iets van geld moet aanpakken, de goeden vinden het toch reeds ontzettend, dat ze geld moeten aanvaarden, liever zouden zij hiervan zijn verlost. Maar kan dat? Als u dit voelt, heeft het tevens geen betekenis meer. Indien wij waarnemen, dat het instrument de geldkoorts heeft, staat het medium direct alleen en trekt Gene Zijde zich terug.

Wanneer u dit leest, ga er dan niet toe over zieken tot ons instrument te zenden, zijn meester heeft hem de opdracht gegeven met het genezen, hoe machtig en schoon ook, op te houden, hij krijgt een andere taak. Nu wil Gene Zijde het innerlijke leven bereiken en beteren en daarvoor worden al de aanwezige krachten ingezet.

U bent echter gewaarschuwd. Ik zeg u: voor God is alles mogelijk, als u de wetten kent en uw eigen karma u het halt niet toeroept. Christus is en blijft de levende bezieling voor uw leven, voor uw ziekten en voor uw leven na de dood. Door Christus naar de astrale geleerde, door hem tot uw eigen ik, dan komt het hoofd buigen vanzelf. Dan is genezing mogelijk! Ge zijt open voor God!

De slaap

Alvorens ik tot de fysische wetten overga moet ik u allereerst van uw eigen slaap vertellen, wilt ge straks de fysische gaven kunnen begrijpen. Uw slaap is het, waardoor de psychische en fysische wonderen beleefd worden; was er geen slaap, dan bestonden er tevens geen geestelijke gaven. Uw slaap is de ondergrond, waardoor de gaven hun „universele” betekenis hebben gekregen.

Door onze wereld zijn ze tot ontwikkeling gekomen, omdat ge als mens kunt inslapen, of het was niet mogelijk geweest de ziel van de stoffelijke wetten te bevrijden. Het is wel merkwaardig, zult ge denken, wat heeft de slaap nu met de gaven uit te staan? Dit zal u spoedig duidelijk worden.

Ik heb er reeds over gesproken, toen ik u vertelde, dat wij voor de psychische trance uw eigen slaap moeten beleven. Wat bewust en onbewust geschieden kan, maar toch plaatsvindt, wanneer het medium in ons leven opgetrokken wordt. Wilt ge de psychische en fysische gaven leren kennen en er een studie van maken, dan moet ge eerst uw eigen slaap kunnen ontleden of ge komt geen streep verder, de slaap roept u het halt toe voor alle gaven en occulte wetten. Was er dus geen slaap, dan bestond er ook geen trance, zodat de slaap ons en u de deur opent om de occulte wetten te beleven.

Hierover kan de fakir en magiër u inlichten. Zij hebben deze wetten moeten overwinnen, ze gingen eerst door de slaap heen, beleefden de zeven graden van uw slaap en kwamen eerst toen tot de occulte wetten en betraden een nieuwe wereld. Die wereld wilden ze leren kennen en dit was mogelijk, omdat de slaap hen erheen bracht. De slaap is voor hen het eigenlijke gebouw, waarin al de occulte wetten, de geestelijke en de fysische gaven tentoongesteld zijn, maar afgesloten voor het geachte publiek, opdat ge uw vingers niet zoudt verbranden, want wat daar onder die vitrines bewaard wordt is levensgevaarlijk. De slaap is voor de occulte wetten wat de moeder is voor haar pasgeboren kind, ze voedt haar lieveling, voor de occulte wetten is de slaap de mogelijkheid om de wetten te beleven.

De slaap voelt ge dicht bij u, hij is tastbaar – en toch, kent ge uw slaap? Het kleinste insect bezit dit wonder, deze rust, om nieuwe krachten op te doen, maar het is een groot raadsel. Ieder ogenblik van de dag kunt ge in slaap gaan, toch weet ge als mens niets af van dit ongelooflijke diepe wonder Gods, dat uw slaap is. Ook de wetenschap kent uw slaap niet, de geleerden staan nog steeds voor het grote probleem en weten er geen raad mee. Alleen het Oosten heeft de slaap leren kennen.

Hoe diep is uw slaap en welke wonderen zijn er door de slaap te beleven? Weet u, dat uw slaap de magische wetten in handen heeft? Dat al deze wet-

ten door uw slaap zijn ontstaan? En dat ge door uw slaap wonderen kunt beleven? Weet ge, dat de eerste magiër op aarde door de slaap al de nu bekende occulte wetten aan de mensheid heeft geschonken?

Van dat ogenblik, geachte lezer, dateren de magische wetten, de eerste magiër bracht ze door de hulp van Gene Zijde op aarde, want hierdoor kreeg ons leven het contact met uw stoffelijke wereld en werd de kloof tussen leven en dood overbrugd. Dit beleven ligt reeds duizenden eeuwen achter uw en mijn leven, maar de meester, die voor deze taak aangewezen was, leeft nog aan deze zijde en wel in de zevende sfeer, hij is een Engel in de geest.

De trance moet door de slaap heen en de slaap is weer een trance. We leerden reeds de bewuste en onbewuste trance kennen, doch de slaap bezit de graden, de zeven diepten, die door het medium overwonnen moeten worden, willen wij als astrale wezens tot uw leven kunnen spreken.

De slaap is nu weer één met de trance, die dus nú opgelegd en overwonnen is. U bent erdoor aan uw lichaam gekluisterd, de magiër heeft die boeien overwonnen en dit is de kunst van het Oosten, waarin ze de occulte wetten beleven. Deze twee slapen hebben nu een eigen betekenis gekregen en vertegenwoordigen tevens een eigen wereld. De ene slaap geeft u rust en u bent erdoor buiten bewustzijn, de andere moet beleefd worden en voert u in de geestelijke gaven of tot de occulte wetten. De slaap gaf aan de trance de levendige bewustwording en is voor het Westerse medium in onze handen. In de stoffelijke, natuurlijke slaap liggen zeven graden. U hoort het: zeven overgangen, voordat ge het laatste en diepste beleven kunt. U als mens beleeft er slechts vier van, de andere drie graden worden nooit door u beleefd. Zo verkwistend is Moeder Natuur, zelfs de slaap heeft ze zó diep gemaakt, dat de laatste graden niet eens kunnen worden beleefd. Toch hebben die laatste drie graden een enorme betekenis voor uw en ons leven, ook al beleeft ge hen niet en weet men er op aarde niets van, dag in dag uit zijn die drie graden aan het werk voor u als mens en schenken u iets. Dat iets zult ge straks leren kennen en eerst dan het wonderbaarlijke kosmisch diepe instrument, dat ge zijt, begrijpen.

De vijfde, zesde en zevende graad van slaap beleeft niet één Westerling, die zijn alleen voor een magiër en daarin beleeft hij zijn geestelijke kunsten en laat zich erdoor ingraven. Hierin beleeft hij de epileptische slaap en laat zich nu begraven, want dat is dan voor hem, indien hij deze graden heeft overwonnen, mogelijk. Indien deze zeven graden van slaap niet bestonden, had u nimmer over schijndood horen praten, omdat het de laatste graden van slaap zijn, die u in de schijndood voeren. De schijndood wordt in de zesde graad beleefd en is voor een mens op aarde te ziekelijke slaap, voor de magiër de bewuste, magisch-epileptische, overwonnen slaap en graad, die

hij door zijn studie kan beleven. Wat een verschil, indien u niets van al deze graden afweet. Ze spreken voor zichzelf en zijn wonderbaarlijk. Wat hierdoor te beleven valt, grenst aan het ongelooflijke en toch heeft de mens het zover gebracht, maar verloor enige malen zijn leven ervoor. Niettemin keerde deze eerste magiër terug en zette zijn occulte studie voort om het uiteindelijke doel te bereiken. Zo er geen leven na de dood was geweest, zouden er geen mensen in de astrale wereld geleefd hebben, die deze wetten hadden leren kennen. Wees ervan verzekerd, in dat geval had ge nimmer op aarde van al deze diepe mystiek afgeweten.

Toch beleefden heel veel mensen de schijndood, door alle volken is deze graad van slaap beleefd, hij is wetenschappelijk bewezen, maar de eigenlijke ziekte kent men niet.

De eerste drie graden van uw slaap dienen als vóórslaap, u bent nu nog niet in slaap, want u moet de drempel van de vierde graad nog over. Tal van mensen komen niet over de derde graad heen, omdat stoffelijke en geestelijke stoornissen het inslapen belemmeren. Deze slaap is niet diep, u bent elk ogenblik weer wakker en van rust is er dan ook geen sprake. Wilt u inslapen en lichamelijk en geestelijk rusten, dan moet ge over de drempel heen en de vierde graad binnentreden. In de derde graad is het innerlijk leven nog niet vrijgekomen van de stoffelijke stelsels en reageert nog steeds het centrale zenuwstelsel. Heel veel andere stoornissen houden u wakker en voorkomen het natuurlijke inslapen.

Dit is de halfwakende slaap, of het halfwakende bewustzijn, u bent los van het organisme en toch nog niet volkomen bevrijd, omdat uw eigen denken en voelen niet inslapen wil. De ziel is niet volkomen in slaap en het organisme wordt hierdoor toch nog gevoed en zo is er een stoornis. U voelt, dat ge niet kunt inslapen. Uw lichaam wringt zich in vele bochten, totdat ge plotseling niets meer weet en de drempel van de vierde graad door u als persoonlijkheid overschreden wordt.

Hoewel miljoenen mensen tussen de derde en vierde graad vertoeven, genieten evenzoveel mensen hun gezonde slaap, de natuurlijke rust, die noodzakelijk is voor het organisme om nieuwe krachten op te doen. De vierde graad van slaap voert u dan ook in het diepe wegzinken en u bent los van uw kled, losgekomen van de stoffelijke wetten. Maar waarin leeft ge thans? Nu rust uw organisme en het zieleleven, indien er geen geestelijke stoornissen zijn tenminste. Het innerlijke leven moet voor de slaap gereed zijn, geen zorgen mogen uw inslapen belemmeren, maar wie is vrij van zorgen? Iedere verkeerde gedachte stoort uw slaap, duizenden andere zaken verhinderen het natuurlijke ingaan, de heiligheid van de slaap.

De gezonde mens, zich bevindende in de vierde graad van slaap, weet niets

meer van dit rusteloze wringen af. Het zenuwstelsel is uitgeschakeld en kan niet meer reageren, althans niet op volle kracht, want het blijft in werking, of de dood zou intreden. Ook het zieleleven is nu volkomen los van het organisme. De ziel zuigt nu de krachten op voor het organisme en trekt vanuit de „Goddelijke Ruimte” die krachten tot zich en geeft die tijdens het slapen aan het organisme door. Alleen in de vierde graad is dit krachten opdoen mogelijk, de derde graad is nog bewust stoffelijk ingesteld, de vierde graad is het onbewuste inslapen en dan is het zieleleven in dat stadium binnengetreten. Nu kan de ziel de levende en vitale astrale aura inzuigen.

De derde graad van slaap beleeft stoornissen en die mensen zijn, zoals gezegd, onmiddellijk weer wakker. Nu zijn er stoffelijke en geestelijke stoornissen en deze zijn niet makkelijk vast te stellen door uw dokter, omdat hij dan een bovennatuurlijke diagnose moet kunnen stellen. Of hij dat kan hoeven we niet eens te volgen, want de goede man kent meestal zichzelf niet, voor hem is er geen hiernamaals.

Maar in deze toestand, in de derde graad, beleeft u het dromen, de vierde is slaap en hier is het dromen niet meer mogelijk. Laat de ziel de derde graad los, dan is er van dromen weer geen sprake, het leven daalt dieper in slaap en krijgt thans een andere taak, die de natuur aan deze graad voor de ziel geschonken heeft en het krachten opdoen is! Blijft de ziel in de derde graad voortslapen, dan kunt ge nachtmerries beleven, uw nachtwandelingen maken en uw luchtkasteelen bouwen; nu zijt ge ertoe in staat, want de ziel leeft thans tussen hemel en aarde en is daarin voelend en denkend. Nu kan het spook tot u komen. Nu worden er rommelige en prachtige dromen beleefd, stoffelijke en hartstochtelijke, al naargelang de ziel en de verlangens zijn.

De ziel heeft het dromen dus in eigen handen. Door het eigen denken en de stoornissen voor de slaap komen al die dromen tot stand en hebben meestal geen betekenis. In die graad echter kunt ge ook opgelegde dromen beleven en die zijn dan door een astrale persoonlijkheid ontvangen. Deze stoornissen onder uw slaap komen van het stoffelijke leven tot u tijdens het loskomen van het innerlijk leven en ge neemt ze als persoonlijkheid tijdens die onrustige slaap over. U bent en blijft één met uw leven, ook al hebt ge het even vergeten en afgelegd, toch is dit afleggen slechts een sprong naar het droge, achter en voor u gaapt het diepe water. Wat nu?

Door allerlei ziekten wordt de slaap beïnvloed. De vierde graad overwint die stoornissen, maar de vijfde graad is voor het medium in trance, waarin de psychische trance beleefd wordt. De zesde en zevende graad zijn voor de magiër en de fakir. Zij beleven hierin hun geestelijke problemen en kunststukken. Ze moeten dus door de normale slaap naar de occulte wetten, willen ze er iets van beleven en de geestelijke graden voor de gaven beleefd worden. De

zesde en zevende is de schijndood – zei ik reeds – en die kunt ge als mens niet beleven, maar deze graden van slaap zijn voor het Oosten de eigenlijke wetten, die overwonnen moeten worden, eerst dan kan het medium in het Oosten iets bereiken.

Ook al beleeft u deze graden niet, Moeder Natuur heeft ze u toch voor een vast doel geschonken. Ik kan dan ook zeggen, dat ge hen tóch beleven moet, maar onbewust, en dat ge nimmer achter dit raadsel zult komen, omdat ge uw eigen leven niet kent. De magiërs laten zich er echter door begraven; door de zesde en zevende graad te overwinnen leerden ze de magische wetten kennen voor ziel en stof! Dus geestelijk en lichamelijk hebben deze mensen deze wetten leren kennen en door de Tempelstudie kunnen overwinnen. Er zijn dus verschillende diepten in uw eigen slaap, waarvan ge niets weet. Nimmer heeft zich een Westering afgevraagd waarom die graden door de natuur zijn geschapen, het Oosten wilde het echter weten. Het Oosten vroeg zich af:

„Waarom moet ik slapen? Wat doe ik, als ik daar neerlig en in slaap ben? Is dan alles in mij in rust? Wat is slaap? Is daarin voor mij iets te leren?”

Toen begon men na te denken. Enkelen zijn er gekomen, duizenden mensen bezweken, omdat ze de slaap wilden leren kennen en verloren er hun leven door of werden volslagen krankzinnig. Die het wonderlijke bereikten en beleefden, stonden voor de „Oneindigheid” van God en verdwaalden erin, anderen echter wisten zich ook nu te oriënteren en gingen verder. Die mensen behaalden hun kosmische wijsheid en levensgraad. En dat door uw slaap? Ge zult het machtige raadsel thans leren kennen. Door de grote gaven van dit medium, waardoor het aan mij gegeven is, dit alles voor u vast te leggen, leert ge uzelf en het innerlijke leven als mens kennen, waarvoor ge God niet genoeg kunt danken.

In het Oosten zijn de graden van uw slaap bekend, de occulte Tempels zijn erdoor ontstaan. In het oude Egypte waren dit de allereerste wetten voor de leerlingpriester, die hij te leren had. De Egyptenaren vroegen aan Gene Zijde, wat hun slaap te betekenen had en kregen antwoord. Zij voelden, dat dit slapen tijdverlies voor hen betekende en dit wilden ze voorkomen. Was dat mogelijk? Indien dit niét mogelijk zou zijn, wilden ze in ieder geval de wetten ervan leren kennen. Toen kregen deze priesters onderricht vanuit ons leven en werden in ons leven opgetrokken. Nu traden tevens de geestelijke gaven naar voren en konden ze zich ook die eigen maken, omdat ze de occulte wetten beleefden. Maar de slaap riep ook hun het halt toe, ze moesten eerst door de slaap heen, wilden ze opwaarts gaan en eerst daarna stonden ze voor de Grote Vleugelen. Achter de slaap leeft deze Oneindige gave Gods en treedt de ziel ons leven binnen. Maar nu als overwinnares! De stoffelijke en geestelijke wetten zijn thans beleefd en in eigen handen gekomen, ook al

moesten ze als mensen de geestelijke hulp aanvaarden. De priesters gaven zich over en bereikten het hoogste. Nu werden de geestelijke gaven ontwikkeld en kreeg ons leven betekenis. Door de slaap leerden ze de psychische trance kennen en door deze trance het allerlaatste, wat men als stofmens beleven kan en stonden de deuren van het Universum voor hen open. Gelukkig traden ze binnen!

Het onschuldige, het levenloze en toch zo opdringerige Westen weet hiervan niets, omdat de wetenschap het leven na de dood niet kan aanvaarden, zover is men nog niet. Maar doordat de mensheid in het Westen nog niet zover is, blijft het innerlijke leven verstoken van al deze heiligheid en gaat onbewust voort. Als de wetenschap Gene Zijde kon aanvaarden, dan zou deze massa de astrale persoonlijkheid leren kennen en kreeg uw maatschappij een geheel andere persoonlijkheid, al uw denken en voelen zou erdoor veranderen. Men weet nu niet wat het innerlijke leven doet tijdens het slapen en al die problemen had Gene Zijde reeds lang aan de mensheid in het Westen kunnen schenken. We komen nu tóch, eindelijk is het zover, maar de wetenschap bezit deze wijsheid nog niet. Het Westen sluit zich voor het leven na de dood af en staat liever te schreien aan de kist, ziet en voelt ook nu niet verder, het verdergaan is voor het Westen nog omfloerst, het betekent ontmoediging, afbraak en het einde van het geluk.

In de eerste drie graden overheerst het zieleleven nog steeds de stoffelijke stelsels. Kinderen, die de derde graad wél konden beleven, zouden niet in bed wateren, voor hen is de vierde graad weer te diep en voelt het innerlijk de stoffelijke druk niet van het water op de sluitspier of zenuw en het water loopt weg. De derde graad maakte nu de ziel wakker, de persoonlijkheid moet reageren en dit voorkomt het in bed wateren. Toch worden nog veel kinderen wakker en dit ligt alweer aan de gevoeligheid van het zenuwstelsel en van het innerlijk leven, de persoonlijkheid.

In de vierde graad zinkt de persoonlijkheid weg en is het bewuste stoffelijke, dagbewuste denken en voelen afgelegd. Ziel en stof zijn echter op elkaar ingesteld, de ziel moet de stoffelijke stoornissen ondergaan en het lichaam die van de ziel, het innerlijke leven. Deze beide organismen passen zich natuurlijk aan elkaar aan en beleven voor zichzelf de stoffelijke en astrale wetten. Wat de ziel beleeft, geeft de ziel aan het organisme door en omgekeerd eveneens. Maar de persoonlijkheid als mens ondergaat ze! Deze persoonlijkheid kan zowel de slaaf van beide organismen zijn als hun overwinnaar. Dat heeft het Oosterse kind begrepen.

De geestelijke sensitiviteit kan soms schuld hebben aan het niet-natuurlijke inslapen en dan overheerst de ziel het stoffelijke leven. Nu droomt het kind zijn belevnissen en wordt de vierde graad niet beleefd, want dat is nu niet

mogelijk. Zelfs volwassen mensen dromen stoffelijke belevenissen, maar worden soms direct wakker en moeten dan vaststellen, dat ze nét even te laat zijn, doch het warme bedje is drijfnaat. Foei toch, hoe is dat nu mogelijk? Maar dat is te vinden tussen de derde en vierde graad van slaap. Daal er maar even in af en ge weet het, wellicht gaat ge dan nog tekenen of schilderen ook, want nu kunt ge de geestelijke onbewuste inspiratie ontvangen, die door u onbewust beleefd wordt, maar welke wij u toch bewust schenken. Het is nu voor ons mogelijk om u tijdens dit geweld bijvoorbeeld de ruimte te laten witten. Ook al zult ge 's morgens moeten ontwaken en ge denkt, dat het onzin is, kijkt ge toch onwillekeurig naar de blauwe hemel om te zien of een gedeelte ervan niet wit is, zó diep is de wet van de inspiratie in uw leven gedrongen. Hierin, in deze slaap, verrijzen al die luchtkastelen en bouwt de mens zich eigen hemelen. Dat is door het niet inslapen en doordat de ziel tussen twee werelden in leeft, en de aarde zich voor haar uitgeschakeld heeft. Dit zijn dus geestelijke en stoffelijke stoornissen.

Vele stoornissen zijn er voor het niet inslapen en die zijn stoffelijk én geestelijk.

Het innerlijke leven moet tijdens de slaap het dagbewuste verwerken. En wanneer dat niet geschiedt, bent u 's morgens doodmoe. Nu heeft het zieleleven niet kunnen afreageren. In deze toestand is de ziel nog te actief. Dit afreageren is een lichamelijke wet, waarvan de wetenschap alweer niets weet en welke ook gij wel niet zult begrijpen, ook al voerde het leven u naar het occulte Oosten, om daar uw leven te verdiepen, dan nog is het voor u het zoeken van de naald in uw hooiberg, omdat zelfs het Oosten deze wetten niet eens kent óf ge hebt met 'n „Kosmisch” bewuste te doen. Kon de mens in de slaap niet afreageren, dan bezweek het lichamelijke-stoffelijke stelsel, dat uurwerk liep dan onverbiddeijk vast. Het kreeg nu een teveel te verwerken en dat kan niet! Zo wonderbaarlijk heeft God ons lichaam berekend. Het is dan ook het machtigste, wat God geschapen heeft en in mens en dier heeft neergelegd. Ik zou nu tien boeken over dit gebeuren kunnen schrijven en u laten duizelen om eerst aan het einde van deze tien boeken u het ware raadsel te kunnen verklaren, zo ongelooflijk is het, zover ligt het van u weg en toch? Iedere seconde van de dag leeft ge erin, doet ge er iets door of krijgt ge er iets door geschonken, waarna uw leven is vervuld. Dit zijn geen kosmische raadsels, maar ik wil u wel vertellen, dat wij elkaar aan deze zijde ook soms raadsels opgeven en dit is het machtigste, dat men ons kan opgeven. Rara, wat is het!

Nogmaals, de ziel moet tijdens de slaap afreageren, of het stoffelijke lichaam zou bezwijken. De natuur zorgde ervoor!

Op éénjarige leeftijd zou het kind dan reeds bezwijken, doordat het zielele-

ven de opgedane ervaringen niet meer zou kunnen dragen.

En nu op volwassen leeftijd? Dat is een gewicht, dat ge niet eens berekenen kunt en dat toch in uw innerlijk ongemerkt gedragen wordt. De ziel – ik ga er steeds dichterbij naartoe – maakt haar eigen balans op. Voelt u het reeds? De ziel leeft erdoor en de slaap gaf haar deze zo grote genade. Wie nu niet in de vierde (graad van) slaap is, kan niet afreageren en dus behoudt de ziel al haar lasten van de dag en prikkelt het toch reeds vermoeide zenuwstelsel en de stoffelijke stoornissen laten het u weten. Ge kunt nu spoedig een zenuwarts bezoeken, want uw zenuwstelsel is kapot.

Mijn geachte lezer, het is uw onderbewustzijn!!! Het beroemde onderbewustzijn, waarover door uw parapsychologen zoveel gesproken en geschreven is, maar dat ze toch niet kennen. Hun geschrijf heeft ook geen betekenis voor u. Uw onderbewustzijn vangt al die overbelasting op en daardoor raakt de ziel van haar eigen last volkomen bevrijd of het bezwijken staat voor de deur. Daarom kunnen uw zenuwartsen die doodeenvoudige stoornissen niet vaststellen, hoe geleerd ze ook doen. Zij moeten in dat onderbewustzijn afdalen, willen ze een duidelijke diagnose stellen en constateren, waar de eigenlijke druk ligt. De ziel heeft dit in handen. Zij kunnen vaststellen dat ge slecht slaapt, maar hoe wil de geleerde in de slaap afdalen? Waar de stoornissen liggen en leven, helpen geen medicijnen, de oorzaak is niet door hen weg te nemen, hiervoor is astrale kennis nodig. Dit onderzoek kan men u op aarde nog niet schenken, omdat de geleerde beweert dat dit leven voor de ziel het eerste is! Voor ons echter – of er was geen onderbewustzijn – het volgende leven, de wedergeboorte.

Hierin leeft het innerlijke leven, hier is de ziel haar eigen koninkrijk binnengestapt en moet het onderbewustzijn aanvaarden, dat de laatste en de hoogste de zesde en zevende graad van slaap vertegenwoordigen.

Deze stoornissen hebben wij eerst na het stoffelijke leven leren kennen. Aan deze zijde konden wij een astrale en kosmische studie van het menselijke organisme maken. Wanneer we ons voor een taak willen bekwamen, moeten wij al deze wetten kennen of we kunnen nimmer het medium afdoende beschermen. Als ik deze wetten niet kende, zou ik tevens geen woord op het papier hebben kunnen zetten, ik ben dan een onbewuste. Onze mediums moeten in de allereerste plaats goed slapen, het onderbewustzijn moet kunnen opnemen of in slechts één jaar is het medium volkomen kapot, deze zwaarte is niet te dragen. De astrale wijsheid van ons instrument zou in staat zijn om miljoenen zielen volkomen te vullen, doordat deze „Universele” diepte is beleefd, door het onderbewustzijn is opgenomen. Omdat zijn meester zorgt voor de natuurlijke slaap, is hij in staat toch alles alleen te verwerken.

Als een priester in het oude Egypte niet kon slapen en hij de Grote Gevleu-

gelde was, werd deze ziel door al de priesters geholpen, want in één week van niet slapen was deze kosmische machine volkomen stroef. Het lichaam moet dan instorten. Maar dit gevaar werd steeds voorkomen. Ze zouden liever zélf de dood ingaan, dan hun geliefd instrument, dat voor hen de kosmische liefde van de Goden ontving, te moeten verliezen! En dit leven mocht niet overladen zijn, het geweldige, dat beleefd werd tijdens de zittingen, zou nog diezelfde nacht uit het bewuste wegzinken en toebehoren aan het onderbewustzijn, waaruit toch steeds werd geput. Maar het dagbewuste ik is om te beleven, het onbewuste dient als voorraadschuur en kan hemels zijn, want ge hebt daarin de wetten van vele levens bewaard. Ook het leed en de smart!

Wilt ge aan deze zijde iets van de astrale wetten weten, dan volgt ge met uw leermeester de mens op aarde, eerst daarna zijt ge gereed om al het andere in u op te nemen. De meester daalt met u in uw slaap af en toont u hoe ingewikkeld deze beide stelsels zijn, waarvan ge tijdens uw aardse leven zo weinig afweet. En dit beleven is eerst dan mogelijk, wanneer ge de eerste sfeer hebt bereikt. Zorg er dus voor, dat ge aan het leven van God liefde geeft en ge staat na dit leven voor en in de astrale wetten. Hoe zoudt ge het vinden, om met uw vader of moeder, zuster en broeder, of met uw eigen tweelingziel door de ruimte te zweven en Gods schepping verklaard te krijgen, zoals alleen een bewuste dat kan doen? Dan eerst ligt deze onmetelijke ruimte in uw eigen hand en kunt ge zeggen, dit is van mij, ik ken de wetten van het lichaam en van mijzelf als ziel, ook de wetten van de sterren en planeten, alles behoort mij toe. Wie liefde geeft en datgene liefheeft, wat van God is, ontvangt na de dood deze wijsheid als een goddelijk geschenk!

Ik leerde toen de zeven graden van uw slaap kennen en hoe de ziel als persoonlijkheid tijdens het inslapen reageert. Vanzelfsprekend zag ik de geestelijke gaven voor mij. Ik beleefde nu, dat de vijfde graad van slaap met ons leven in verbinding is en de vierde bij het organische leven behoort. Tussen de vierde en vijfde slaap treedt ge ons leven binnen, hierin ligt een opening voor de ziel als medium, als het bewuste uittreden beleefd wordt. De Grote Gevleugelde glijdt thans de astrale wereld binnen en dan zijn de psychische gaven te beleven voor u als mens op aarde, bewust en onbewust.

Wilt ge nu bewust tekenen en schrijven, dan moet uw eigen gedachtenleven tot hier uitgeschakeld worden, eerst dan is het gekregen schrift geestelijk en vrij van iedere eigen gedachte. Zó diep moet ge u dus leeg kunnen maken, wil uw vader of moeder iets aan uw bewustzijn kunnen doorgeven. Begrijpt ge thans de enorme moeilijkheid? Iets van het wakker zijn en toch inslapen?

Tussen de vierde en vijfde graad van uw slaap ligt het evenwicht tussen stof en ziel, hier is het, dat de ziel haar ballast loslaat en in het onmetelijke onderbewustzijn doet wegzinken, om toch deel van uw leven te blijven uit-

maken. Dit evenwichtscentrum heeft dus voor uw leven grote betekenis, ook al geschiedt het buiten uw eigen denken om, toch is dit de geestelijke balans voor beide organismen, de weegschaal, door God aan het lichaam geschonken. Deze ballast moet overboord of ge stort in. Deze laatste drie graden van het onderbewustzijn nemen hem van de persoonlijkheid over en bewaren hem voor u.

Zo ge thans dieper wilt inslapen, dus verdergaan dan de vierde graad van slaap, komen er stoffelijke stoornissen voor u als gewoon mens, doch voor een magiër begint nu het occulte leven. Als de ziel toch in deze graden afdalt, staat ge voor de schijndood en is de slaap te diep, wat tevens ziekten kunnen zijn. U hebt het normale stadium overschreden en nu is het uurwerk niet in orde, worden de zenuwen overladen en volgt het verschijnsel. Nu is er van overbelasting sprake en is het normale afgelegd.

Maar bent u overbelast in het dagbewuste leven, dan komen deze drie graden u tijdens uw slaap te hulp; dit geschiedt buiten uw eigen bewust voelen en denken om of ge houdt het vast. Dat moet dus in de slaap plaatsvinden. Die graden zorgden ervoor dat het evenwicht tussen ziel en lichaam in stand blijft, zij waken voor de botsing van het dagbewuste ik en het onderbewuste. Deze graden van slaap zijn het licht in uw ogen, zijn voor het gevoelsleven de intuïtie en de sensitiviteit voor de geestelijke gaven. Vanuit het onderbewustzijn is door ons dus te putten of het moet volkomen afgesloten worden, daar ge anders stoort.

In de vijfde graad van slaap kunt u uit treden, deze graad heeft afstemming op ons leven, hij voert u in de astrale wetten. De mens, die sterft, treedt tussen de vierde en vijfde graad het leven na de dood binnen, dan breekt het fluïdekoord. Als de dood komt scheurt deze verbinding tussen ziel en stof en moet ge het aardse leven verlaten. Tijdens het sterven is vast te stellen of mensen in hun leven slecht hebben geslapen, nu moet de ziel over de vierde graad de vijfde binnentreden, maar zij kan niet van het lichaam scheiden en dit is uw strijd op leven en dood, waarvan de laatste het zal winnen. Rustig zal de ziel zich nu losmaken en haar ogen sluiten, om hen aan deze zijde weer te openen. Het stervensproces door een hartverlamming en tal van andere overgangen is natuurlijk weer heel iets anders. Daarbij wordt de ziel door een schok uit het lichaam geslingerd en breekt het koord ineens, wat het inzinken voor de ziel betekent.

De mens op aarde kan tot zichzelf zeggen: „Goddank, ik kan de vijfde graad van slaap niet beleven”, want ge staat dan voor de astrale wetten. Zoudt ge afdalen dan is het mogelijk, dat u op hetzelfde ogenblik de krankzinnigheid overvalt en ge bij de terugkeer uzelf niet eens meer kent. U komt thans met al de werelden aan deze zijde in verbinding.

En toch moeten de magiër en fakir, zoals al onze mediums, de astrale wetten leren kennen, ze komen juist door de vijfde graad van slaap tot de occulte wetten. Dit boek zou niet geschreven hebben kunnen worden indien het medium de vijfde graad niet beleven kon. Deze slaap voert u in onze wereld en in al de occulte gevaren. De demonen van de hel kunnen u opwachten en dan kunt ge bewijzen op welke toestand uw innerlijk leven afstemming heeft. U weet niets van al deze gevaren en toch bent ge gerust binnengetreten en moet op eigen kracht handelen. Magiërs en fakirs moeten al de occulte wetten overwinnen of ze zijn onherroepelijk verloren. Wee hun, die op een duistere sfeer afstemming hebben, niet één van hen keert terug naar de aarde, tenzij volslagen krankzinnig.

De vijfde graad van slaap is dus levensgevaarlijk voor uw dagbewustzijn, indien zich de geestelijke gaven manifesteren. En toch zeggen charlatans: „Ik ben trancemedium. Door mij spreken geesten en door mij tekenen geesten”, enz. enz. Voelt u echter, dat al die mensen buiten onze bescherming op weg zijn naar het krankzinnigengesticht? Hoe willen deze mensen zich beschermen? Nu wij weten, dat niet één ziel van deze zijde hen helpen kan? Wanneer ze waarlijk konden afdalen, beleefde u op hetzelfde ogenblik een vreselijk drama, want ge komt met de demonen van de hel in aanraking.

Ik toonde hun hierdoor aan, dat ze geen trancemediums zijn. Al deze mensen kunnen de psychische trance niet beleven zonder krankzinnig te worden, waarna men hen onmiddellijk kan opsluiten. Wat willen deze onbewusten in onze wereld beginnen? Straks zal hun duidelijk worden wat ze beleven, wanneer de vijfde graad van slaap over hun leven gekomen is. Hoe durven ze te zeggen, dat ze vrij zijn van hun organisme? De normale slaap kennen ze niet eens. Aan hun eigen slaap is tevens het mediumschap te herkennen.

In deze graad leerden de oude Egyptenaren onze levenswetten kennen en ze versterkten er hun concentratie door, zodat ze een vogel in vlucht konden roepen, maar ze leerden tevens al de occulte gevaren kennen. Tal van mediums konden onder dit afdalen niet meer terug en men moest hen voor hun leven lang opbergen, ze waren tot in het onderbewustzijn bezeten, de diepste krankzinnigheid die er is. Deze mensen waren door hen niet meer te helpen en toch waren ze, zoals ik u vertelde, grote genezers. Deze krankzinnigheid is ruimtelijk diep; in dit geval is de ziel één geworden met de afgelegde levens, waarin het éénkomen tot stand komt. Nu spreken het goed en kwaad van het innerlijke leven en treden de karmische wetten naar voren. En karmische krankzinnigheid is ongeneeslijk.

De vierde graad wordt dan overschreden en de evenwichtsgrens lost volkomen op. En wat voor Moeder Aarde de dampkring is, is deze grens voor u als mens: de eigen bescherming. Wie buiten de eigen bescherming treedt

moet de wetten van ons leven kennen en overwonnen hebben of is verloren. Deze priesters bezweken in de trance. De astrale wereld nam bezit van hun levensgraad en er was niets tegen te doen, hun eigen leven voerde hen in deze oerkrachten en daartegen waren ze niet gewapend. Zij kenden zichzelf niet. Nu verbraken zij zelf hun evenwicht tussen stof en ziel en sloegen een groot gat in die astrale muur, waardoor het andere leven in de ruimte naar binnen kon wandelen om bezit te nemen van dit leven. Moeder Aarde heeft elk mens en dier de eigen bescherming geschonken of ge zonk te diep in uw slaap weg en het evenwicht zou oplossen. De natuurlijke hulp voor de mens konden zij niet meer herstellen, door eigen wil hadden ze deze kosmische bescherming afgebroken. En wanneer deze priesters bezwijken, wat wil uw charlatan dan beginnen?

Wanneer het medium in onze handen een taak te volbrengen heeft en er waarlijk geestelijk voedsel ontvangen kan worden, voorkomt de meester al deze gevaren, voorzichtig wordt nu een andere bescherming opgebouwd. Eerst daarna is het mogelijk het medium los te maken van het eigen leven. Deze ontwikkeling is nodig en duurt steeds jaren, zodat ge kunt aanvaarden, waarom mediums niet ineens door Gene Zijde opgetrokken worden, wat heel veel mensen zich hebben afgevraagd. Wij zijn tot alles in staat en kunnen onmiddellijk handelen, maar we zouden het medium tevens krankzinnig maken, indien we dit leven en de astrale wetten nonchalant zouden behandelen. Het innerlijke leven van het medium moet in die ontwikkeling deze wetten overwinnen, eerst dan kunnen wij werken en steeds dieper gaan, wat aan de wijsheid vast te stellen is. In het begin van deze ontwikkeling is er geen contact, althans niet in deze toestand, zodat wij op eigen krachten moeten doorkomen en werken, het medium is er nog niet voor gereed. En tussen de vierde en vijfde graad van slaap moet deze ontwikkeling geschieden, steeds buiten het bewustzijn van het medium om, of het innerlijke leven denkt zelf en dan staan wij machteloos. Wij kunnen daarom zeggen – één op duizenden heeft contact. Duizenden wetten moeten er door het medium overwonnen worden, voordat het instrument zich in ons leven staande kan houden. En wie dat overwint is een Gevleugelde! Is een medium nu niet in de normale slaap, zijn er stoffelijke stoornissen, u voelt het zeker, dan kan de meester dit leven niet eens van het organisme losmaken, er is nu disharmonie tussen ziel en stof. De grote mediums moeten daarom steeds goed slapen, of ze zouden zichzelf kapotbreken en wij kunnen niet beginnen. Zijn er lichamelijke kwalen aanwezig, de nietigste zelfs, het sluit ons af en van verdere ontwikkeling kan geen sprake zijn.

Als er eigenschappen in het leven aanwezig zijn, die afstemming hebben op de duistere sferen, dan reeds staan we machteloos, want wij kunnen die

niet overwinnen. Tijdens de uittreding komen de demonen eropaf en hebben hierdoor met het aardse leven verbinding en wij staan machteloos en kunnen niets doen. Die afstemming is dus tussen leven en dood niet te beleven. Wie één slechte daad doet, is voor het hoogste mediumschap niet eens meer geschikt, die daad stemt het medium af op de gevaren in astrale toestand.

Ik zeg u nogmaals – één op miljoenen, die volkomen loskomt van het stoffelijke leven, want het bezit van de Grote Vleugelen is een Goddelijk geschenk. Dat wordt niet zomaar in uw handen neergelegd, hiervoor dient ge uw eigen leven in te zetten. Wanneer wij spreken van eigen leven inzetten, dan bedoelen we hiermee, dat al de occulte wetten overwonnen moeten worden en dat kost het medium het eigen leven, want de bewuste en onbewuste krankzinnigheid staan voor de deur. Maar kunt ge deze wetten overwinnen, dan wacht u het kosmische geluk en gaat het eeuwige leven voor u open.

De ingewijde uit het Oosten heeft de zeven graden van slaap niet eens leren kennen en die is toch waarlijk een bewuste. De fakir en magiër stellen zich erop in en leren deze wetten kennen, ze behoren tot hun studie. De ingewijde beleeft zijn eigen wereld en zoekt het in de sferen van licht, wil God als het „Absolute” zien en komt soms heel ver van zijn eigen afstemming, waarin hij ziet en voelt en wijsheid ontvangt, die hij aan zijn leerlingen doorgeeft. Zo dient hij de mensheid. De ingewijde beleeft dus de graden van slaap om in onze wereld te zien, maar blijft toch met zijn organisme verbonden. Hij beleeft nu de splitsing van persoonlijkheid door concentratie in astrale toestand, de magiër komt tot eenheid voor zijn stoffelijke overheersing en beleeft de lichamelijke kunst. Hierin ligt het verschil, waarin de ingewijde de astrale ruimte omvat, beleeft de magiër zichzelf. Magiër en fakir volgen en beleven één richting, die gericht is op de stoffelijke wetten, de ingewijde stemt zichzelf af op de wetten na de dood en wil zijn God zien. Wanneer de ingewijde de vijfde graad van slaap nadert, komt hij los van de stoffelijke wetten en kan hij gaan waarheen hij wil, indien ook hij een eigen bescherming opgetrokken heeft. Nu moet in zijn leven geestelijke harmonie zijn, of hij wordt op dat ogenblik reeds door het kwaad in de ruimte aangevallen, want miljoenen zielen loeren erop om intussen in zijn lichaam af te dalen en bezit te nemen van het aardse leven. Wie dus zichzelf niet kent is nu al een verloren man en keert krankzinnig terug of bezwijkt tussen leven en dood. Hoe zij zichzelf overwinnen leert ge aanstonds kennen. De magiër gaat verder en bereikt de volgende graden van slaap en kan zijn kunsten beleven. Staat de ingewijde open voor astrale hulp, waardoor hij het natuurlijk veel gemakkelijker heeft, dan kan een meester van deze zijde hem helpen. Maar het Oosten is op die hulp niet ingesteld, het Oosten wil zélf een meester zijn en zo sluit de ingewijde zich voor astrale hulp af. Niettemin hebben ook zij toch

hun eigen beschermgeesten, of niet één ingewijde komt tot astrale hoogte. Er is steeds verbinding te ontvangen van de aarde af; in onze duizenden levens aan deze zijde is er wel één ziel, waarmee wij te maken hebben gehad en met wie wij tot geestelijke harmonie zijn gekomen. Deze ziel zal ons in het zoeken trachten te steunen. En dat geschiedt dan ook, maar buiten hun eigen weten om, omdat een ingewijde te trots is op zichzelf, waar het de astrale wijsheid betreft. Ze willen niet afhankelijk zijn, zélf - zélf willen ze overheersen tussen leven en dood en zo komen zij soms tot ongelooflijke hoogten.

Vele occultisten hebben hun astrale tol met de dood moeten betalen, de wetten van ons leven straffen hen af, vooral zij, die er té lichtzinnig mee omsprongen.

In deze toestand van slaap is het zieleleven overheersend. Het organisme is overwonnen en moet luisteren naar de machtige wil van de mens. Het Oosterse medium kan nu doen wat hij zelf wil. Wil hij de schijndood beleven – de epileptische slaap – dan kan hij dat doen, niets houdt hem nog tegen. Hij stelt zich op verschillende lichamelijke stelsels in en brengt die buiten werking. Op hoogstens vijf procent onttrekt hij aan de stoffelijke organen het leven en dat stoffelijke deel is dan volkomen in zijn macht. Nu is hij als persoonlijkheid heerser over het lichaam en kan ermee doen wat hij wil. Door deze studie is hij zover gekomen, hij heeft de wetten voor stof en ziel leren kennen en zich deze eigen mogen maken. En toch heeft de mens geen eigen wil – zegt men op aarde! Niet één stoffelijk orgaan is nu buiten zijn concentratie. Hij hoeft zijn handen maar uit te steken en de wetten van leven en dood liggen binnen zijn bereik. Toch is hij nu niet in staat om in óns leven waar te nemen, want zijn denken en voelen zijn ingesteld op de stoffelijke wetten. De ingewijde laat het aardse leven volkomen los, hij als magiër beleeft de overwinning van zijn eigen kleed en kan zich thans levend laten begraven en, zo hij wil, tevens nog andere wetten beleven. De ingewijde kijkt om zich heen, staat in het leven na de dood en ziet voor zich de oneindigheid Gods, hij is als een klein kind en zal heel dankbaar zijn, indien hem iets getoond wordt van al die schatten, al de wijsheid, waarnaar hij verlangt. De magiër leeft nu aan deze zijde en is een levend dode, hij leeft thans in zijn eigen onderbewustzijn, waar hij zich veilig voelt en dat het dagbewuste leven overheerst. Ook wanneer hij geestelijk en lichamenlijk in slaap is, moet er zoveel procent bewustzijn in zijn organisme achterblijven dat het lichaam in leven blijft. De lagere soort magiër komt hier niet overheen, dit is voor een magiër weer het allerhoogste, wat hij door zijn studie bereiken kan. De lagere soorten bezwijken allen, wanneer ze toch trachten het magiër-nirwana te betreden.

De magiër gaat dus drie graden dieper dan uw eigen normale slaap is en

beleeft de occulte wetten, eerst dan staat hij voor de fysische feiten. Hoe wonderlijk zijn wil is, zijn wil waarnaar de ziel luisteren moet, wordt u in het volgende duidelijk.

Als hij zich ingesteld heeft op het inslapen onder de grond – en hij zich levend laat begraven, – dan wordt hij toch op tijd wakker. Hij stelt zélf het uur vast, wanneer hij wil ontwaken, en slaapt dan in. De menselijke wil reageert op de seconde. De stoffelijke organen moeten luisteren of ze willen of niet, hieraan ontkomen kan niet meer. De menselijke wil is thans overheersend over alle stoffelijke stelsels en het innerlijke leven; hij, als de persoonlijkheid, heeft dat in eigen handen gekregen. Nu komen er geen stoornissen meer voor of hij zou toch inslapen en het hart staat onmiddellijk stil.

Als hij zich in deze toestand wil terugtrekken, sluit hij eerst de keelholte af, waarmee hij wil voorkomen, dat ongedierte tijdens zijn slaap naar binnen wandelt en zijn darmen kapotvreet. Dit terugtrekken op zichzelf heeft hem een enorme studie gekost en hij is er dan ook eigenlijk voor geboren, dat wil zeggen dat hij vele levens heeft gebruikt om deze diepte te bereiken, om het uiteindelijke zijn eigendom te noemen. Nu hij zover is kan hij echter zijn astrale en stoffelijke kunsten beleven. Is de keelholte afgesloten – hij slaat zijn tong terug – dan stelt hij zich in op de slaap en op de ademhalingsorganen. Daarna gaat hij denken, zijn ongelooflijke concentratie komt nu in dienst en hij zegt tegen zichzelf:

„Ik wil - ik wil die dag en op dat uur ontwaken.”

Deze ingestelde wilconcentratie is moordend nauwkeurig. De wil zorgt voor het ontwaken, tot die eenheid is hij gekomen. En geen seconde later wordt hij wakker, de menselijke wil roept de achtergebleven levenskracht tot het actief-zijn terug en nu keert ook hij weer naar het dagbewuste leven om deel te nemen aan deze werking én om het organisme weer in handen te nemen. Wil hij kort slapen, hij hoeft het maar te willen, in niets weigert zijn stoffelijk uurwerk. De achtergebleven vijf procent zorgt dus voor het in leven blijven van het organisme. In deze toestand is de hartslag niet eens meer te horen, de stoffelijke slag lost dan ook op, maar de geestelijke hartslag is in werking getreden. Dit is enorm diep voor u, maar tevens te verklaren, als u aanvaarden kunt, dat ook wij na de dood ons hart voelen kloppen en dat er bloed in ons lichaam stroomt, zó waarachtig is ons leven. De astrale hartslag zorgt nu voor de stoffelijke werking en kan dit doen door de vijf procent wilskracht van de magiër, een kracht, die als energie is en het lichaam in leven houdt. Die energie geeft aan de astrale werking voor het hart bezieling, zodat de dood niet kan intreden. De magiër kent al deze wetten niet eens, hij zou u er geen antwoord op kunnen geven, in ons leven eerst hebben wij die wetten leren kennen.

Vijf procent levenskracht achtergebleven in het organisme trekt de astrale wetten aan, waardoor een halfstoffelijke en halfgeestelijke toestand wordt ingesteld. De magiër weet, dat zijn hartslag niet meer te horen is. Wat men hoort is het zachte gesuis, heel zacht, maar toch nog hoorbaar, dat de werking van het hart is, die dus halfstoffelijk en geestelijk de regeling van het hart overgenomen heeft. Alle stoffelijke organen werken thans door die vijf procent wilsuïting. Elk orgaan is terug te voeren tot het nulstadium, maar dan treedt de dood in. Tot één procent is aan het organisme de eigenlijke levenskracht te ontnemen, dan nog blijft het organisme in leven. Zelfs tot de schommeling tussen leven en dood, de weegschaal voor beide organismen, is u als mens nog overheerser, even hieronder breekt evenwel het fluïdekoord en treedt de dood in.

Na de vijfde graad van slaap moet dit geregeld worden. Langzaam trekt de menselijke wil zich als de persoonlijkheid terug en moeten de stelsels het leven loslaten. Het lichaam raakt nu vrij van het bewuste leven en dit komt door de persoonlijkheid tot stand, die dus van zichzelf een studie heeft gemaakt. Hierdoor is de magiër aan zijn kennis gekomen. Het wonderbaarlijke, dat hij thans in handen heeft en dat zijn verkregen bezit is, wordt u duidelijk, wanneer ik u zeg, dat het organisme toch geen doodskleur heeft, ook al is de natuurlijke tint even opgelost. Door dit langzame loskomen van zijn stelsels is er van innerlijke, lichamelijke stoornis geen sprake. Dat beleeft echter elk lichaam; wanneer het leven uit het lichaam wegtrekt verandert de huidskleur onmiddellijk en zien we de doodsverschijselen voor ons. De magiër voorkomt dit alles, doordat hij zich langzaam terugtrekt en zodoende kunnen er geen bloedstoornissen ontstaan. Hierdoor treden echter de verschijnselen naar voren. Hij heeft dat alles in handen gekregen en dit behoort tot zijn studie. De plotselinge schok stoort de bloedsomloop en die stelt weer stelsels buiten werking, wat het hart niet verwerken kan. De magiër heeft al de lichamelijke organen onder controle door zijn ontwikkelde wil en de kennis van lichaam en ziel, van zichzelf.

Wij zouden boekdelen kunnen vullen over deze enorme wijsheid, ge leert dan eerst uw eigen lichaam kennen, zo diep is de betekenis van uw toch zo eenvoudig stelsel. Het menselijke leven van een medium is er te kort voor om al deze bovennatuurlijke wetten vast te leggen. Zo gaarne komen wij tot u, om de mensheid deze astrale wijsheid te schenken. Wilde de wetenschap maar luisteren. Mijn God, wat zoudt Gij dan aan Uw kind op aarde kunnen schenken – is het gebed, dat wij nu reeds tot Hem zouden willen opzenden, zo groots en heilig is deze studie over het menselijke lichaam en het leven daarin. Wellicht komt het, door dit instrument is het aan de aarde te schenken. Wij zijn er volkomen voor gereed!

Iets van dit inslapen is er in het Westen bekend. Het is maar een kleinigheid, toch bezitten tal van mensen deze concentratie, waardoor ze bijvoorbeeld steeds zonder uurwerk op tijd wakker worden. Deze mensen stellen zich als de magiër op tijd in en zie, in de morgen worden ze op de seconde wakker. Dit is niet aangeboren, het is door hen verkregen door het te willen. En die kleinigheid wil, zorgt nu voor het ontwaken. Niettegenstaande dat, voert het u toch in de richting van de magiër. Heel veel mensen hebben hiervoor geen klokje meer nodig, het innerlijke uurwerk is onfeilbaar. Het lijkt ongelooflijk, doch tal van mensen kunnen het u bevestigen dat ge door concentratie op één punt alles kunt bereiken, mits u er maar aan gaat beginnen. De menselijke wil is overheersend voor stof en ziel. Het zijn de wetten van het lichaam en die van het innerlijke leven, die door de persoonlijkheid overwonnen worden.

De lamapriesters vliegen erdoor. Ze ontdoen zichzelf van de zwaartekracht en zweven over de aarde, ze kunnen zich in korte tijd ongelooflijk ver verplaatsen. In Tibet leven deze mensen, ook zij hebben de magische wetten overwonnen en zich de gaven voor de fysische occulte verschijnselen eigen gemaakt. Ze leviteren zichzelf door hun ontwikkelde, bewust ingestelde wilsconcentratie.

Als een astraal uurwerk luistert het innerlijke leven naar dit bevel. De Oosterling begreep toen, dat het organisme overwonnen kon worden. Het innerlijke leven heeft geen betekenis, de persoonlijkheid is het, die al die stelsels beleven moet en in handen moet hebben. De menselijke wil in het Westen is levend dood en nog onbewust, het Oosten daarentegen heeft hierin een enorm bewustzijn behaald en het hoogste kunnen bereiken. Nu traden de magische wetten naar voren en leerden ook de priesters die kennen.

Het op tijd wakker worden is dus een kwestie van denken en willen. Ge gaat nu rustig slapen, de wil, op het leven ingesteld, is thans uw uurwerk. Het leven luistert, deze wil is alleen dan op te heffen, indien de persoonlijkheid het uur heeft beleefd. Iets dat verlangd wordt, moet beleefd worden of het komt niet van uzelf los. Het Oosten heeft al deze wetten beleefd en ze tijdens de studie kunnen vaststellen, ook al weet men ook daar nog weinig van astrale kennis en graden af.

Een fakir en magiër hebben hun wil op volle kracht leren kennen. Ze weten, dat miljoenen mensen geen wil bezitten. Zij hebben door hun studie kunnen vaststellen, dat de mens slechts op hoogstens vijfendertig procent wilsuïting leeft, de andere procenten liggen in u en worden nimmer verbruikt. Dit moet u aantonen, dat ge als mens nog moet ontwaken voor het eigenlijke natuurlijke stadium, waardoor het leven op volle honderd procent beleefd wordt. In uw maatschappelijk leven bereikt u dat niet, soms uw schil-

der en andere kunstenaars even en die denken reeds, dat ze onder inspiratie zijn. U ziet, dat ge als mens voor duizenden toestanden nog moet ontwaken.

Nu het Oosten de eigen natuurlijke levensgraad behouden heeft, is de magiër zover gekomen. Ze leerden zich nu splitsen en door deze splitsing van stof en ziel kreeg de persoonlijkheid de occulte wetten in handen. Daardoor begreep de magiër, dat het innerlijke leven noch de stoffelijke stelsels iets te vertellen hadden aan de persoonlijkheid én hij die wetten moest kunnen overwinnen. Hij werd nu overheerser en groef zich bewust in om toch niet te sterven.

Een priester begon over al deze wetten na te denken en wilde weten, wat er eigenlijk in hem leefde. Wat is het leven, vroeg hij zichzelf af. Wat ben ik, als ik daar neerlig en ingeslapen ben en het leven van de dag aan mijn bewustzijn ontgaat? Wat is slaap? Is het geen tijd verknoeien? Moet een mens inslapen? Hij wilde er meer van weten, deze priester, want hij begreep tevens, dat er tal van wetten in hem waren, waarvan hij niets wist. Hij begon te denken, bleef erop doorgaan, totdat hij in staat was het leven van zijn hand op te trekken, zodat hij het vlees kon doorsteken en toch geen pijn voelde. Hij vond het zo merkwaardig, dat in hem het verlangen ontwaakte zijn gehele organisme uit te schakelen. Wat dan, dacht hij, als mijn lichaam neerligt en ik? Ben ik iets anders dan mijn lichaam? Is in mij aanwezig een ander ik, dat bestuurt wat ik voor de aarde ben en een mens is? Hij vond zichzelf ongelooflijk, nog nimmer had hij dergelijke vragen kunnen stellen, nu ineens begreep hij, dat hij zelf meer moest zijn dan dit éne, dat doodging.

Toen hij zijn hand doorstoken had, hij dat stoffelijke deel bekeek, hem geen pijnen hinderden, begreep hij ook, dat hijzelf die pijn kon zijn, want hij wilde immers, dat de hand pijnloos werd. Hij dacht na, dagenlang en weken achtereen, toen geloofde hij het wonder te begrijpen. Hij begreep, dat dit een wonder was; hij zélf wilde, dat de hand geen pijn beleefde, want de hand kon toch niet denken? Wie bestuurde de hand, gaf de hand leven? Hij natuurlijk, hij was dus overheerser van zijn eigen hand, hij had nu reeds zijn hand onder controle, de hand moest naar hem, naar zijn wil luisteren.

Maar waar was nu het leven van z'n hand? Hij stelde er zich op in en zag, neen, hij voelde, dat de hand nu in zijn schouder leefde. De hand was er nog wel, maar leefde ergens anders, hij zelf wilde, dat de hand daar, het leven van de hand bleef. Nu liet hij het leven afdalen en zie, de hand ontspande zich en kreeg het eigen leven terug.

Deze priester ging verder en bereikte een magische hoogte, maar verloor toen zijn eigen leven. Een ander nam zijn lichaam over en de krankzinnigheid trad naar voren. Door een einde aan zijn leven te maken kreeg hij zijn vrijheid terug, doch hij had het aardse leven erdoor verloren en leefde nu

in de astrale wereld. Zijn onderzoek voerde hem dus naar deze zijde, maar hij zou op aarde terugkeren om zijn studie voort te zetten. Dit is de moeite waard om te volgen, het is het leven van de eerste magiër op aarde, dat ik u zal beschrijven, maar waardoor wij tevens al deze wetten leren kennen. Ook leert ge uw slaap kennen en hoe diep uw slaap is en welke betekenis de slaap voor de ziel en het lichaam kan hebben, indien u de wetten ervan beleven kunt.

Deze priester beleefde, dat zijn hand die vrijgekomen was omdat hij dat wilde, ergens anders in zijn lichaam leefde. Die hand, voelde hij, behoorde nog tot het eigenlijke leven. Indien hij kon maken, zo zei hij tot zichzelf, dat het gehele lichaam loskwam van het stoffelijke lichaam, wat zal er dan geschieden? Hij wilde trachten het te voelen. Máár – vroeg hij alweer – waardoor is dit leven ontstaan? Waartoe behoort het leven van een hand en al dit leven van mijzelf? Dit wat ik ben? Grote raadsels waren het, maar hij wilde die raadsels oplossen. Het was eigenlijk allemaal te machtig voor hem, hij moest rustig verdergaan. Het was hem volkomen duidelijk, dat als hij de innerlijke hand uit zijn greep losliet, wat hij door het denken bereikte, het leven dan terugvloeiende in de stoffelijke hand en de hand weer normaal werd.

Door gedachtenkracht trok hij de innerlijke hand op en legde haar ergens anders neer naar verkiezing. Welke krachten maakten dat hij zelf kon denken voor een hand? Ook dat wilde hij weten. Maar hij voelde, dat het daglicht hem stoorde en de duisternis hem kon helpen denken en dus sloot hij zich in zijn cel op.

Hij komt zover, dat de hand geen leven meer heeft en nu als een dood deel naast zijn lichaam hangt, waarvan hij angstig wordt en onmiddellijk laat hij het leven terugvloeien. En zie, als normaal zag hij de hand, zij kreeg weer dezelfde kleur en voelde warm aan. Hij beleefde zuiver het afsterven van zijn hand en ging toen verder. Hij voelde tevens, dat de bloedsomloop vertraagde en hij die kon regelen, zoals hij dat zelf wilde en hij vond alles een groot wonder. Hij leerde heel veel in deze duisternis, maar de hand mocht niet sterven, hierin dacht hij verkeerd. Hij voelde, dat hij te diep had gedacht. Hij gaf thans iets meer leven aan de hand en nu keerde de hand in het normale terug, waardoor hij zich zeer gelukkig voelde. Een tiental keren probeerde hij dezelfde methode en het ging als vanzelf, nu hij eenmaal zover gekomen was. Hij kon zijn hand voeden zoals hij dat zelf wilde, waardoor hij begreep, dat de hand zijn eigen bezit was geworden. Vroeger hoorde de hand hem ook toe, maar thans overheerste hij dat lichaamsdeel en moest het naar hem luisteren. Nu wilde hij de gehele arm onder controle stellen en ook dat lukte hem volkomen. Hij doorstak zijn arm op verschillende plaatsen, maar het deed hem geen pijn. Nu wilde hij al de organen van zijn lichaam overheer-

sen. Dat te bereiken op de innerlijke organen leek hem zeer moeilijk, en toch wilde hij de darmen, maag en nieren en alle andere stelsels van het eigenlijke leven ontdoen. Wat zou hij dan beleven? Toen hij de armen overwonnen had probeerde hij het met zijn benen. En ook het been luisterde naar zijn wil en liet zich door hem losmaken van het lichaam. Hij kon het been doorsteken, bloed vloeide er niet en pijn voelde hij in het geheel niet. Dat te beleven met alle stelsels leek hem een groot wonder, maar hij zou het proberen.

Zijn denken en voelen, begreep hij, stonden ingesteld op zijn armen en benen, hij was het, die de lichaamsdelen voedde, niemand anders. Zijn denken stond daarop ingesteld en dat denken kon hij aan die organen onttrekken. Nu de innerlijke organen nog en dan? Zijn organisme had dan niets meer te willen, hij was overheerser. Welke wonderen beleefde hij toch? Dit waren toch wonderen? Wist er één mens iets van?

Zijn concentratie stond ingesteld op het uiterlijke en innerlijke leven. Toen de bloedsomloop luisterde naar zijn wil, begon hij weer te denken. De benen weigerden thans, er was geen leven meer in, hij was het leven. In de duisternis van zijn eigen cel komt hij tot het denken en voelen en hij versterkt zijn wil. Het bloed stroomt door aderen, weet hij, en die aderen zijn in zijn macht. Hij kan met het bloed doen wat hij zelf wil, maar het bloed wordt weer gevoed door hemzelf. Wil hij het langzaam laten stromen, wat door het denken geschiedt, dan ontnemt hij tegelijk het leven aan het been. Machtig mooi is het. Hij strekt zijn hand uit en op hetzelfde ogenblik is die hand als dood. Toch houdt hij het leven erin en blijft de hand warm aanvoelen, gaat hij verder, dan wordt de hand ijskoud en dat, heeft hij geleerd, moet niet. Hij moet dat voorkomen of hij kan niet normaal denken, de hand stoort hem dan. Die koude hand is als een lijk en iets, dat dood is, voelt hij, leeft niet en móét storen. En stoornissen onder het denken belemmeren hem in zijn studie. Hij weet wat hij moet doen.

Nu al die andere organen nog. Leer ik? Ja, wat, wat zal hij leren? Hij is erdoor verlangend geworden en wil het weten. Urenlang stelt hij zichzelf vragen en geeft zich tevens antwoord. Wel valt hem op, dat plotseling die gedachten in hem opkomen. Wie is hij eigenlijk? Hij leerde nu, dat elk orgaan zijn eigen betekenis heeft, maar dat toch al die organen weer met elkaar in verbinding staan. Hij gaat verder en stelt het been buiten werking, maar wil toch zijn rugspieren in beweging brengen om te voelen, hoe daarin de lichaamsdelen reageren. Nu hij zijn concentratie op het zenuwstelsel instelde, weigerde het been en kwam niet van het leven los. Wat heeft dit weer te betekenen, vroeg hij zichzelf af. Waardoor weigerde het been? Dagenlang denkt hij erover na, probeert het steeds weer opnieuw, maar het lukt hem niet. Er is een stoornis in zijn denken, voelt hij, maar waar ligt die stoornis?

Het is wéér plotseling, dat hij denkt te weten, alsof een ander hem die gedachten heeft geschonken, ze komen vanzelf in zijn leven. Hij voelt nu, dat het been door andere organen wordt gevoed en die organen overheersen hém weer, hij moet ook die in zijn macht hebben, wil hij verder kunnen gaan. Die organen moet hij allereerst onder controle brengen. Het been, voelde hij, had betekenis voor die andere organen, voor het been moet hij een andere weg volgen. Nu volgt hij het spierstelsel en stelde daarop zijn concentratie in.

Hij volgt dit stelsel en komt erdoor in zijn been, zodat hij het been en het spierstelsel begon te voelen. Hij keerde terug tot de bloedsomloop en het aderenstelsel, volgt dat leven in gedachten en brengt het onder controle. Hij legt steen op steen en bouwt nu aan een astraal gebouw, het leven na de dood – de geest.

Toch trok hij het leven van het been in zich op en bracht het naar de maagstreek, hij wist eigenlijk nog niet waar hij dat leven zou neerleggen, het kwam zomaar in hem op en hij volvoerde, waaraan hij dacht. Het been was nu gevoelloos, maar even daarna kreeg hij het ontzettend benauwd. Het leven van het been hinderde hem op de maagstreek, hieraan had hij niet gedacht, dat was een nieuw verschijnsel voor hem. Even daarna kreeg hij een ontzettende honger. Wat waren dit voor verschijnselen en waardoor kwamen ze tot stand? Dagenlang dacht hij erover na en ging intussen verder en probeerde het telkens weer opnieuw. Wanneer hij het leven tot het been terugvoerde, minderde het hongergevoel. Merkwaardig is dat, dacht hij, tot hij opeens begreep, dat de maag al dat leven niet kon verwerken. Hierdoor kreeg de maag honger en dat verschijnsel bracht hij zélf voort, door zijn denken kwam het tot stand. Hij liet zijn concentratie verzwakken en de pijnen, door de honger naar voren geroepen, gingen weer weg. Thans begreep hij. In normale toestand voelde hij zijn maag niet, nu voelde hij een dubbele maag, de kracht, begreep hij, was voor dit lichaamsdeel te veel.

Toen hij dit begreep danste hij van pret in zijn cel rond en vond zich een groot wonder. Al die lichaamsdelen hadden eigenlijk nu al niets meer te zeggen, hij was heerser. Alleen begreep hij nog niet hoe verder te moeten gaan om alle organen te overwinnen. Hij zou nu moeten voorkomen, dat de maag gestoord werd. Ineens wist hij het weer en juichte opnieuw. Die kracht moest hij ergens anders heen voeren. En dan? Maar dat is heel natuurlijk, dan kon hij verdergaan en waren er geen stoornissen. Zouden die krachten niet overal storen? Dat wil hij weten en hij gaat verder. Hij trok het leven van het been in zich op, maar hield het in zijn concentratie vast en legde het ergens anders neer. Toen hij het hoger bracht en het in gedachten in zijn hoofd wilde neerleggen, kreeg hij plotseling zulke barstende hoofdpijnen, dat hij dacht eronder te bezwijken. Op dat ogenblik kon hij niet eens meer denken en was

dus volkomen fout. Dat ging niet! Toch probeerde hij het opnieuw. Direct daarna stroomde het bloed uit zijn neus en was bijna niet te stillen en het leven van het been vloeide weer van hem weg. Hij moest toen van voren af aan beginnen, maar wilde eerst denken, dit verschijnsel kende hij niet. Wat moet ik eigenlijk beginnen, vroeg hij zich af. Hoever ben ik al? Hij maakte telkens een wandeling door zijn lichaam en volgde al de stelsels, niet tien- maar honderdmaal legde hij het leven van zijn been in zijn hoofd neer, totdat hij er duizelig van werd en moest ophouden.

Waar het leven van het been kwam en hij het neerlegde, stoorde het de andere organen. Hij voelde, dat zijn ogen uit de kassen puilden en dat het hoofd gespannen stond, want zijn lippen waren heel dik. Op dat ogenblik weigerde tevens de ademhaling en dacht hij te zullen stikken. Toch bleef hij naar dit raadsel zoeken en dacht niet aan opgeven, hij wilde wéten. Beide benen luisterden naar zijn wil, nu nog het volkomen oplossen van het leven en dan kon hij verdergaan. Waarheen? In gedachten vertoefde hij buiten zijn cel, hij maakte even een korte wandeling. Wat moet ik buiten doen? Wat wil ik daar eigenlijk, komt er in hem. Buiten? Wat betekent dit buiten voor mijn leven?

Plotseling gaf hij een gil en riep: „Ik heb het, ik heb het, ik ben er!”

Nu kon hij voortbouwen. Hij stelde zich nu op het niets in, op het lege in hem en buiten hem, op de ruimte. Die ruimte was het buiten, dat in hem kwam. Ik heb dus niet voor niets een wandeling gemaakt. Hij trok het been tot daar op. Eerst het linkerbeen, dan het rechterbeen, en liet ze daarin achter. Nu was zijn maag vrij en kon hij verdergaan. Hoe prachtig is het, dacht hij, wat een wonder. Het leven van het been leefde nu in de ruimte, beide benen konden hem niet meer hinderen en hij kon hen terugtrekken wanneer hij dat zelf wilde. Hij ging zelfs nog verder.

Toen hij aan het linkerbeen dacht en met dat been wilde trappen, trapte het been en deed, wat hij wilde, dat het deed. Ook het rechterbeen gehoorzaamde zijn wil en trapte. Nu liet hij de benen buiten hem om lopen en ook dat ging als vanzelf. Kijk, kijk toch, dacht hij, mijn benen dansen van de pret en ze zijn net zo gelukkig als ik. En de benen waren ook gelukkig. Maar hij was het, die het geluk erin legde. Dans, dans, ik wil dat je danst, benen van mij, mijn eigen benen, dans toch. Dagenlang speelde hij met zijn benen, liet hen de vreemdste capriolen maken, totdat hij er zelf genoeg van had. Wat is het? Een nieuw wonder leerde hij nu weer kennen.

De benen zakten in elkaar en legden zich daar neer om te slapen. Ook hij voelde zich suf en wilde inslapen. Even slechts, toen schreeuwde hij het uit van de pijn. Wat is het? Bliksemsnel trok hij zijn benen terug en nu ging de pijn weg. Ook dit was weer nieuw, heel nieuw voor hem en dit zou hij willen leren kennen. Hij legde zich neer om te slapen, zijn dagtaak was voorbij. De

medepriesters brachten hem eten en drinken, maar hij wilde hun nog niets zeggen, eerst wilde hij zover zijn, hoe verlangend ze ook waren. Toch kon hij er geen weerstand meer aan bieden en hij verbrak even zijn opsluiting. Waar ben ik toch, dacht hij, wat een vreemde wereld is dit leven eigenlijk, in vergelijking met dat, waarin ik leef, als de duisternis om mij is.

De volgende dag ging hij weer verder, nam eten en drinken mee voor lange tijd en zette zijn studie voort.

Toen hij aan eten dacht, schrok hij vreselijk. Hoe is het mogelijk, ik heb bijna niets in al die tijd gegeten of gedronken. Hij had geen tijd om aan eten en drinken te denken en het lichaam zond die behoefte niet eens tot hem. Alweer iets nieuws.

Hij gaat verder waar hij gebleven is. Zijn benen dansen weer en hij doet het, door aan de benen te denken, het is alles ontzettend mooi. Maar plotse-ling voelt hij een schok, hij voelt duidelijk, dat men naar zijn benen grijpt. Ook de pijnen komen nu terug. Men pakte zijn benen af? Wie kon hem zijn benen afnemen? Toch had hij het gevoel, dat handen naar zijn benen grepen en deze omknelden. Die druk voelde hij heel duidelijk. Hij moet zich hevig inspannen wil hij de benen bevrijden, maar het lukt. Dit begrijpt hij niet. Kon men in deze ruimte denken? Of had hij een fout begaan? Iets aanvoelen en daarop kracht zetten, kon alleen een mens. Waren deze gedachten van een mens? Wist men in de ruimte van hem af? Nogmaals probeerde hij het en even later werden opnieuw zijn benen vastgepakt en gedrukt en heel stevig ook, zodat hij dacht, dat ze uiteen werden gerukt. Hij liet zijn krachten iets verzwakken en zie, de benen gaan van hem weg, ze worden voortgesleept. Door wat? Wie leeft er in die wereld, in deze ruimte? Hij trekt de benen met al zijn krachten terug, rukt ze eigenlijk uit handen, alsof hij om zijn eigen benen moet vechten, en komt tot bewustzijn. Onmiddellijk moet hij weg en rent naar de andere priesters. Hij wil hun het ontzaglijke nieuws vertellen, want hij is niet meer zeker van zichzelf.

Nu maakt hij hun duidelijk hoever hij is gekomen en leert hun het loskomen van het organisme, maar gaat zelf verder. Ze beginnen te denken en willen bereiken wat hij heeft beleefd. Toen hij verderging, nam hij zich voor over zijn benen te waken en scherper op te letten, wellicht kwam hij dan achter het vreemde raadsel. Er was gevaar in de wereld, waarin de benen leefden. Wat was dit eigenlijk voor een ruimte? Was het een wereld als deze? Dat hij hier niet eerder aan gedacht heeft, voelt hij, kwam doordat hij ingesteld is geweest op de benen. Nu begrijpt hij het en zal eraan denken, hij moet het weten. Hij zal nu zelf ook meegaan en opletten.

Hij laat zijn benen weer dansen en zie, een mens trekt aan zijn benen en wil hen bezitten. Hij trekt hen terug en kijkt in die andere wereld en volgt het

wezen, dat op zijn benen loert. Ik ben hierin niet meer alleen, denkt hij, anderen zijn mij toch voor? Ik ben tot hier gekomen, anderen hebben het reeds bereikt. Hij ziet niet één mens, maar tientallen. Waar komen deze mensen vandaan? Leven er in deze ruimte mensen? Toch liet hij de benen weer los, bracht hen in die wereld en volgde alles. Hij kon hen duidelijk zien. Toen die mensen kwamen om hen te grijpen trok hij hen terug. Hier dacht hij lang over na en vond het machtig interessant. Het was een andere wereld, wat hij wist kende men onder de mensen nog niet, dat was hem duidelijk. Dit was echter iets nieuws en leerde hij kennen.

Mijn benen, voelt hij, behoren bij dat waarin ze leefden en dat is een ruimte en die ruimte is een wereld. Dat was een wereld en het iets van hem waren benen. Benen en ruimte, ruimte en benen zijn één. Zijn, denkt hij verder, als het leven van de ruimte. Stop! Opnieuw beginnen! Mijn benen zijn van mij en die wereld is een ruimte. Dit, voelde hij, was heel duidelijk. Indien zijn benen níet van die wereld waren, dan konden ze er tevens niet in leven en dat heeft hij kunnen volgen. Benen en armen, hoofd – hij schreeuwt het weer uit van de pret. Hij is er bijna, hoofd, armen – nu rustig denken, maar hij kan niet meer. Hij trekt zijn benen terug en rust eerst wat uit. Wat drinken zal hem goed doen. Hij neemt een slok en spuwt het weer uit ook. Wat is dat? Weer wat nieuws, een nieuw verschijnsel.

Hij begrijpt het heel vlug en concentreert zich op het drinken, nu blijft het drinken in zijn maag, maar het hindert hem. Weer een verschijnsel, voelt hij, waar moet ik nu eerst aan beginnen? Hij denkt rustig na en voelt het. Hij heeft eten noch drinken nodig in deze toestand, hij kan buiten eten en drinken, maar hij is doodmoe. Ook die moeheid is te overwinnen? Hij doorvoelt alle stelsels en denkt, als hij zover is, dat hij tevens die verschijnselen overwonnen heeft. Eerst dit van het lichaam moet hij weten of het stoort hem in zijn denken voor die wereld. Iets tot zich nemen maar niet te veel, lijkt hem het beste, dan storen de organen niet. Hij doet het, drinkt nog enige druppels en zie, hij voelt er zich nu krachtig door. Thans kan hij verdergaan. De benen behoren bij die ruimte en zijn gelijk die ruimte. Zijn benen maken deel uit van die wereld. Hier staat hij stil en kan niet verder denken. Toch moet hij die wereld kennen, maar hoe is dat mogelijk? Ik ... zelf ben als die benen. Dit van mij ... houd dit vast ... moet daarheen. Hij denkt het te voelen. Benen hebben ook een romp. In die romp leven darmen en andere stelsels en die horen erbij. Al die stelsels hebben leven. Ik ben er – ik ben er! Ik denk goed, ik kom er, jubelt hij het uit. Alle stelsels moeten naar die ruimte toe. Ga ik niet verkeerd? Neen, al deze stelsels – ik zelf moet naar mijn benen toe, eerst dan kan ik verder. Voorzichtig denkt hij in die richting en hij zal zichzelf overwinnen. Alles wat ik ben moet naar de benen toe. Hij voelt nu zichzelf

aan en begrijpt, dat hij heel zwak is. Eerst rust nemen en dan verdergaan, lijkt hem het beste. Hij maakt het teken, dat hij met de anderen afgesproken heeft en ze komen hem uit zijn cel bevrijden.

Na korte tijd is hij zover, voldoende versterkt wil hij verdergaan. Ook enige andere priesters maken vorderingen en hij wijst hun de weg, helpt hen zoveel hij kan, zodat ze zich kunnen doorsteken. Het is reeds in de omtrek bekend, elkeen wil deze wonderen zien en men heeft er gaarne iets voor over. De priesters zien hun voorraadschuur gevuld en kunnen nu hun studie voortzetten.

Hij begrijpt, dat hetgeen hij thans zal beleven ongelooflijk is, indien hij zichzelf overwint. Maar wat dan, denkt hij, als ik daarin ben, met dit? Dit lichaam, dat ik verlaat en dat daar blijft neerliggen in mijn cel? Maar dat komt later, voelt hij, eerst het andere. En op het andere stelt hij zich weer in.

Hij maakt zijn benen vrij, laat er zoveel kracht in achter, dat ze niet sterven kunnen en denkt nu aan zijn onderlichaam, dat er bovenop moet. En dan zal hij wel weer verder zien. Buik en darmen moeten eenzelfde weg volgen als zijn benen en dat is mogelijk. Hij gaat denken en voelt, dat hij zijn benen moet beschermen, onzichtbaar maken voor die mensen, dan kan hij verdergaan. Hij stelt er zich op in en ziet, dat een damp als een wolk de benen afsluit en onzichtbaar maakt. De benen zijn zichtbaar, omdat ze licht uitstralen en door dat licht legt hij een aura om de levende substantie, die zijn benen zijn. Hij begrijpt alles en is verheugd, dat hij zover is gekomen. Ook om die mensen ziet hij een uitstraling. Hierdoor stelt hij vast, dat hij de goede weg ingeslagen heeft en nu kan doorwerken. Hij begrijpt tevens, dat hij zijn benen niet zover had moeten wegzenden en hij mag die kunsten niet meer vertonen. In stilte, buiten hen om, moet hij zijn werk afmaken. Hij moet zichzelf daarheen brengen en eerst dan zal hij verder zien.

Wanneer hij iets van zichzelf in die wereld brengt, komt er een gevoel van slaap in zijn lichaam, dat nog steeds hier op aarde is. Is het de stoffelijke slaap, vraagt hij zich af? Hij komt onder de druk van zijn organisme en toch moet hij voelen en denken. Hij komt zover, onttrekt aan de stoffelijke organen het leven, brengt onderlichaam en borst met de daarin levende stelsels in die andere wereld en voegt hen bij de benen, plaatst het ene lichaamsdeel op het andere en ziet nu, dat deze delen de daarbij behorende vanzelf tot zich trekken. Maar hij voelt zich in dit leven in slaap zinken en moet dat tot de laatste seconde weerstaan. Hij begrijpt, dat die stelsels van het zenuwstelsel losgemaakt moeten worden, voelt scherp aan waartoe dat dient en is volkomen zichzelf. Zijn stoffelijke maag heeft thans geen eten meer nodig, de kracht ervoor leeft in die andere wereld, waarheen ook hij wil. Hij ziet, dat tal van lichaamsdelen stoffelijk overwonnen zijn. Nu alleen het denkvermo-

gen nog en hij is daar, waarvan hij alles wil weten.

Alles gaat prachtig, de stelsels willen dat, wat hun toebehoort, tot zich trekken en nu hij eenmaal zover is en het evenwicht tussen stof en geest verloren heeft, die wereld aan kracht en vitaliteit overheerst, hoeft hij zichzelf maar los te laten en hij is bij al die stelsels, die tot dit, waarvan hij bezitter is, behoren. Thans houdt iets hem tegen en hij staat weer voor nieuwe problemen. Hoe moet hij denken om los te komen van zichzelf? Hij moet hier denken en daar en dit is niet zo eenvoudig, want hij wil wakker blijven. Dáár wil hij denken en niet hier! Opnieuw komen er gedachten in hem en hij denkt het raadsel te voelen. Even denken en dan zichzelf loslaten.

Hij laat zich los, zinkt dieper in slaap, het stoflichaam voelt hij bijna niet meer, maar er komt angst in hem. Hij durft niet en weet niet waaraan te moeten denken. Toch lost het ene deel na het andere voor hem op en voegt zichzelf bij het astrale levende lichaam. Hij concentreert zich op al die stelsels, alleen het hoofd mankeert er nog maar aan en dan is ook hij in die wereld. Een wonderbaarlijk gezicht is het, hij ziet zichzelf zonder hoofd in die andere wereld, wandelt daar heen en weer, maar mensen ziet hij niet. Maar hij zal voorzichtig zijn en over al die stelsels waken. Gaarne wil hij daarheen en alles van die ruimte weten, hij leert wellicht al die mensen kennen. Heel machtig is het, wat hij ziet en voelt. Hij kan daar en hier denken. Indien hij zich laat gaan en zijn denken in dit organisme laat verzwakken, komt daar in die wereld een andere gestalte tot leven, maar dan heeft hij dit hier, het stoffelijke, verlaten. Hij komt niet tot het loslaten en toch, hij weet het, is er geen andere weg.

Rustig overdenkt hij iedere mogelijkheid en beseft: er is geen andere weg, ik zelf ben het, die nog heersen kan over beide organismen. Hij laat zich los, voelt, dat het lichaam onder hem wegzinkt en stapt uit het aardse in het andere, doch hij voelt tegelijkertijd zich duizelig worden en inslapen. Toch is hij klaarwakker, in die andere wereld voelt hij zich als in het organisme van de aarde en hij kan denken als daar, buiten die stelsels om, die nog in leven zijn en hij tijdens deze reis in leven houdt. Maar plotseling voelt hij een ontzettende schok en komt tot zichzelf.

Wat is dat? Hij ziet, dat zijn aardse lichaam gaat leven en toch heeft hij er niet aan gedacht. Hij staat erbuiten, maar wordt erdoor in het aardse gesmeten, de schok raakt zijn evenwicht en hij stort in. Hij voelt een ander mens in en om zich heen en hij vraagt zich af, wat er intussen is geschied, hij móet het weten. Wie is er in zijn lichaam gestapt? Hij tracht zich te oriënteren en neemt waar, dat een ander bezit van zijn lichaam heeft genomen. Hij spant zijn krachten in om die ander eruit te verwijderen en er ontstaat een gevecht, waarin hij zijn tegenstander niet kan overwinnen.

„Eruit,” schreeuwt hij de ander toe, „weg, uit mijn lichaam.” De mens, die bezit heeft genomen van zijn stofkleed, roept: „Stommerik, dit leven behoort je toe, niet dat waarin wij leven. Nu zal ik voor jou leven, ik ben heer en meester in dit organisme.”

De magiër verzet zich, er ontstaat een vreselijk gevecht, zodat de andere priesters hem horen en hulp willen verlenen. Is dat onze meester? Wat doet hij vreemd. Hij stapt zijn cel uit en wil eten en drinken hebben én een vrouw. Hij wil nog even van het leven genieten. Hun meester eet zich vol, drinkt voor vier mensen tegelijk, wat voor hen een groot raadsel is. Hoe is de man veranderd, dit is hun meester niet. Vrouwen moet hij hebben, hij wil léven!

Men vraagt hem waarom hij zoveel eet, maar hij geeft hun geen antwoord. De meester gaat heen en hij wil voortaan zijn eigen leven beleven. Hoe ze ook praten, het helpt hun niets, hij kan doen wat hij zelf wil. De man is ontzettend veranderd, maar hij is kalm, de demon in hem kent de wetten. De magiër is bezeten. Een ander leeft in zijn stoflichaam en die ziel kan hij niet verwijderen, hij heeft door enkele karaktereigenschappen afstemming op dit leven. Hij leeft in zichzelf, tot in zijn onderbewustzijn is hij afgedaald, kan niet hoger komen dan tussen de vierde en vijfde graad van slaap, de eerste drie graden heeft de demon in bezit genomen en deze houdt hem gevangen. De priester is een gevangene in zijn eigen lichaam. Toch wil de priester denken en hem boven zijn gedachten niet laten voelen, hij moet trachten zichzelf vrij te maken en denkt na, hoe daartoe te komen. Hij hoort het wonderbaarlijke gesprek van de priesters, hij hoort alles, maar kan zelf geen woord spreken, de ander vangt zijn voelen en denken op en volgt zijn eigen zin. De priester is eerst ontzettend bedroefd, hij voelt en kent nu zijn toestand en begrijpt in welke graad hij gevangen zit.

Van het eten, dat de demon tot zich neemt, zuigt hij iets op, hij heeft nog steeds zijn eigen verlangen, maar moet met hem in alles delen, de demon eist de overmacht. Dié leeft in het organisme en niet hij. De vrouwen vindt hij ontzettend, maar niets kan hij uitrichten, hij moet alles goedvinden. Het gevoel ervan dringt tot hem door en hij weet, wat de demon van plan is tot stand te brengen. Op deze wijze zal het lichaam spoedig uitgeput zijn. Moet hij die lasten en narigheid met hem beleven? Hij zal zich ertegen verzetten. Hoe gaarne had hij zijn studie willen voortzetten? Hij walgt van die harts-tocht en toch, dit alles te beleven vindt hij ook weer niet onaardig. Indien hij zich maar even kon vergeten.

De leerlingen volgen hem, doch de demon trapt hen van zich af, zodat ze hun meester niet meer kennen. Hij is voor hen volslagen bezeten, ook al begrijpen ze er niet alles van, omdat ze die wetten nog moeten leren kennen. Maar ze kennen deze mensen. Tal van mensen doen als hun meester, in hen

spreekt een ander ik. Is de meester ... verder komen ze eigenlijk niet en geven het over.

De man boven in hem lacht om alles, hij leeft zich uit en is op aarde, niets ontruikt hem dit organisme. Maar de magiër leert denken zonder te worden gevoeld, hij heeft een weg gevonden om buiten zijn bewaker om toch te kunnen denken. Die boven hem leeft ziet het daglicht, hij leeft in het duister en is toch zichzelf bewust van zijn eigen leven. Hij moet zich vrijmaken van zijn eigen gedachten, hij moet walgen van al die hartstocht, eerst dan komt hij van hem los, zijn gedachtenleven is dan te ijl voor hem. En op een onverwacht ogenblik moet hij handelen, straks zal dat leven zich vergeten. Zoals hij, die hem gevangen houdt, moet hij handelen, hij zal een tegenkracht opbouwen, een tweede ik.

Zijn leerlingen gaan verder, zij zetten hun studie voort en hij denkt aan hen. Armen en benen worden doorstoken, enkelen zijn heel ver en hebben zich als hun meester opgesloten, ook zij zullen hun occulte tol betalen. Anderen genezen, ze hebben hun concentratie opgevoerd en kunnen ziekten overwinnen, hun Tempel krijgt aanzien en betekenis. De school wordt groter, steeds meer mannen willen deze studie volgen. Hun meester is voor hen gestorven, hem kunnen zij niet helpen, de demon voert het lichaam zover mogelijk van hen vandaan. Zouden ze hem overmeesteren en opsluiten? Nu de hoogste priester dat leven gaat begrijpen, zegt deze, dat zij hun meester moeten laten handelen, hij zal weten waarin hij leeft en tot hen terugkeren. Toch tracht één priester zijn meester te bereiken en vindt hem in een afgelegen wereld terug. De magiër hoort het volgende gesprek:

„Waarom leeft ge in mijn meester?” De demon zegt niets. Op dat ogenblik voelt de bezeten priester, dat een leerling voor hem staat, ook al kan hij hem niet waarnemen. Hij verzet zich met al de krachten, die in hem zijn, en overheerst voor een seconde de demon en kan zeggen:

„Wacht op mij, Laïnti, ik kom terug.”

Dat is zijn meester. Hij beeft. De stem van zijn geliefde meester heeft hij duidelijk gehoord. Hij roept zo hard als maar mogelijk is:

„Wij wachten, meester, wij wachten. Ik ga heen!”

De priester rent weg en vertelt aan de anderen wat hij heeft mogen beleven. Die wetten willen ze leren kennen, zij moeten hun studie voortzetten.

De priester begrijpt, dat hij zich niet steeds verzetten kan, hij voelt zich doodmoe. Hij tracht op verschillende manieren op het dagbewuste in te werken, maar kan toch die macht niet overwinnen. Ruzie maken helpt niet, de demon zijn eigen verlangens opleggen evenmin, hij moet afwachten. Wat de demon waarneemt wil hij echter beleven, zodat hij zich enigszins kan oriënteren. Op de dag kan de demon doen wat hij wil, maar wanneer het lichaam

moet slapen is de demon niet in staat het lichaam tot zijn wil op te trekken en moet ook hij luisteren naar die wetten. Deze stoffelijke gedachten moeten hem te hulp komen, voelt de priester, dit is de enige mogelijkheid, die er voor hem is. De demon drinkt, gaat zich te buiten aan kruiden en sterkedrank, hij steelt en rooft en doet als een wilde, en bij dit alles moet de priester zichzelf blijven en dat lukt hem volkomen. Hij kan aan die machten en krachten ontkomen en blijft hierdoor zichzelf. De zuurdrank, die de demon wil bezitten om zijn zinnen te kunnen bevredigen, voert hem naar omhoog, maar op de duur moet de demon ondervinden, dat het lichaam verzwakt en hij valt neer om te slapen. Dat is mijn kans, denkt de magiër, nu zal het ogenblik komen, ik wil vrij zijn en los van dit leven, weg van hier, ik wil studeren.

Ze liggen buiten te rusten. De priester voelt, dat het stofkleed dorst heeft, de demon zal spoedig moeten handelen. Hij kan dit verschijnsel voelen, ook al is het zwak, de demon moet het heel sterk beleven. De rillingen van het organisme komen tot hem in zijn kerker en hij voelt, dat de avond spoedig zal vallen.

Plotseling springt de demon op en wil drinken hebben, het lichaam dwingt hem ertoe water tot zich te nemen. Van deze zorgen is de magiër nu af, de demon moet het dagbewuste ik verzorgen. Hij begrijpt alles, maar de demon is voorzichtig. De priester heeft geen hinder van het organisme en weet, dat de demon hierdoor wordt overheerst. Hij stelt zich op het dagbewuste leven in en ziet door de demon waar ze zich bevinden. Als in zijn cel ziet hij in die andere, voor hem bekende wereld en voelt nu, dat zijn ogenblik gekomen is. Hij doet, alsof hij in zijn cel ingeslapen is. De demon wil zijn toestand aanvoelen, wil weten hoe de eigenaar zich voelt, in wiens lichaam hij nu leeft, in wiens huis hij is binnengetreden. Hij gelooft, dat deze rustig is.

Beide levens zijn thans op het dagbewuste ingesteld. Langzaam en voorzichtig daalt de demon de helling af. Rechts van hem, voelt de priester, ligt het bruisende water, waar de demon angstig voor is. De meester voelt het, dit is zijn kans. Hij flitst op tot het dagbewustzijn, overheerst de demon slechts enkele seconden, neemt op, hoe de toestand is en springt. Het water neemt hen op, het ontzettende gebrul van de demon zinkt met hem onder water, en de dood komt. Nu scheuren de aura's vaneen, het fluïdekoord breekt en de priester komt vrij en lost voor de ogen van de ander op. Waarheen gaat hij? Hij voelt zich terug in zijn eigen wereld, de ander is opgelost, de wetten van diens leven kent hij niet. Dan maar op zoek naar een nieuw bestaan, want hij wil léven, hij wil niet in deze verschrikkelijke wereld blijven, waar het altijd en eeuwigdurend nacht is.

Er is in de tempel van de priester-magiër een school ontstaan, waar men de occulte wetten kan leren, door priesters worden de leerlingen onderricht.

De ene priester sterft na de andere, doch voordat ze sterven, beloven ze, dat ze zullen terugkeren om hun studie voort te zetten. Ook hun vorige meester zal terugkeren en op hem is het wachten, eerst dan krijgt hun Tempel het allerhoogste, waarvoor allen willen dienen.

De priester, die zijn leven verloor door de astrale bezetenheid, loste op in de wereld van het onbewuste. In dit leven is niets veranderd, het wacht op de nieuwe geboorte en dat nieuwe leven kan alléén God hem schenken. De meesters aan deze zijde kennen hem en volgen dit leven, ze brengen de occulte wetten door dit leven naar de aarde, want hierdoor ontstaat het geestelijke contact met de stoffelijke mens. In dat ene leven zijn er grote voordeelingen gemaakt, doch ze wisten van tevoren, dat de man moest bezwijken. Toch voert de astrale meester dat leven verder, maar hij zelf als mens moet zich de wetten eigen maken. Op eigen krachten moet hij zover komen, eerst dan is het eigen bezit, niettegenstaande dat wordt deze ziel in al zijn zoeken en denken geholpen. Schrede na schrede zal hij bereiken, hij gaat door de duisternis naar het licht en hij zal de astrale werelden veroveren. God geeft hem een nieuw leven en wij zien hem terug in de omgeving van de Tempel, waar hij spoedig wordt ontdekt.

Het kind is nog maar zes jaar oud, als de opgedane ervaringen uit het vorige leven zich reeds aan het dagbewuste ik manifesteren. Tussen zijn sterven en het terugkeren naar de aarde liggen maar twintig jaar. Dit leven dient voor de ruimte en kan voor de meesters zijn studie voortzetten en hij zal zijn begonnen taak voor onze wereld afmaken. De ouders merken, dat hij vreemd doet. De jongen is altijd met zichzelf bezig, denkt, denkt, dag en nacht is hij in gedachten, hij is geen normaal kind. Zou hij ziek zijn? Men bekijkt hem, ondervraagt hem telkens weer, maar hij geeft scherpe antwoorden. Op een dag zegt hij tegen zijn ouders:

„Ik ben een meester, ik moet naar de Tempel. Spoedig zullen ze mij komen roepen en dan ga ik. Zult gij mij in vrede laten gaan?”

De ouders zijn stomverbaasd. Wat wil dit kind? Ze spreken er met niemand over, maar dat doet de jongen zelf. Hij zegt tegen elkeen, die het maar horen wil, dat hij een meester is. Hij kan goed denken, hij kan zelfs zijn hand doodmaken. Geloof je het niet? Hier! Kijk toch, ik kan mijn hand doorsteken. Hij prikt voor zijn vriendjes in zijn hand. Ze kijken, bloed komt er niet, proberen het zelf, maar zij voelen pijn en er komt bloed. „Ja, je bent 'n gaing,” zeggen de jongens „je moet naar de Tempel.”

Spoedig komen de hogepriesters van de Tempel de ouders bezoeken. Ze bekijken het kind en vragen hem of hij zijn kunsten wil vertonen. De jongen doorsteekt zich en zie, geen bloed, hij kan zelfs armen en benen doorsteken, maar dan wordt hij te moe. Ze vallen voor hem neer, kussen zijn handen,

liefkozen hem en herkennen hun meester. Hij is het, alleen hun eerste meester heeft deze hoogte bereikt. Hij is een groot wonder. Hij moet mee naar de Tempel.

De ouders beleven met het kind een groot feest, ter ere van de jonge meester, alle priesters voelen zich gelukkig door dit goddelijke geschenk en de ouders zullen door hem gezegend worden. Toen de feesten voorbij waren, begon men dadelijk aan de ontwikkeling. De hoogste priesters nemen hem onder handen, het kind wordt bewaakt en blijft onder hun ogen, de jongen kan geen voet verzetten of een drietal priesters volgt hem. Alleen zij weten wat er in het kind leeft en dat is een kostbaar geschenk. Hij ontvangt een studie, de eerste lessen in concentratie worden hem afgenomen, maar in het denken is hij de oudere priesters de baas. Men begrijpt, dat hij een groot wonder is, hij zal hun Tempel en de geestelijke gaven dienen.

De jaren gaan voorbij, in geen geval mag hij zelf zijn concentratie instellen, men heeft het hem verboden, de jongen moet eerst lichamelijk groeien en krachtig worden. Hij groeit op, voelt zich sterk en is buitengewoon bewust, hij smeekt nu reeds om zijn studie te mogen voortzetten. Hij geeft bewijzen, ziet terug in het vorige leven en begrijpt reeds, hoever hij in het vorige bestaan is gekomen. In zijn cel daalt hij terug in al die wetten en toont aan, dat het leven in één bestaan op aarde niet kan eindigen. De priesters leggen elk woord vast, dat zijn ziel spreekt en nog spreken zal. Op vijftienjarige leeftijd is hij reeds een volleerd yogi. De ziel heeft in het sterven het bewustzijn niet afgelegd, ze begrijpen, dat hemel en aarde dicht bijeen komen.

De jonge priester komt tot het ogenblik, dat de ander bezit nam van zijn organisme, en kan nu zijn medepriesters al die wetten verklaren. Nu opnieuw is hij hun meester. Spoedig kan hij aan zijn taak beginnen. Men begrijpt, dat de stoffelijke wetten door hem beleefd zullen worden, ze zijn bezig, om het raadsel lichaam en ziel te ontleden, God wil, dat ze zichzelf leren kennen. Een ziekte dwingt hem enige jaren zijn studie uit te stellen en men voelt, dat ook dit betekenis heeft. Maar het leven is kort, hij wil voortmaken, hij moet het laatste bereiken, hij wil weten, waardoor die andere wereld is ontstaan. Hij wil weten, waardoor die mensen hun bestaan hebben gekregen. Waarom keren zij niet terug naar de aarde? Kijk, dat zijn raadsels die hij wil oplossen.

Dan komt de tijd, dat hij zich gereed voelt. De jaren van afwachten hebben van hem een oud man gemaakt, zijn jeugd heeft hij door zijn ziekte afgelegd. Hij is als een krachtig man en op vijftienvijftigjarige leeftijd gekomen voelt hij zich gereed om de machtige studie voort te zetten. Tien jaren zijn voorbijgegaan onder meditatie, genezen en tempelstudie, hij heeft buiten gewandeld en zich gereedgemaakt voor zijn taak. Een vogel in vlucht roept hij tot zich, het dier ligt aan zijn sterke wil vast en kan geen vleugel

meer uitslaan. Het hoogste bewijs heeft hij zo-even afgelegd, géén priester is ertoe in staat, alleen hij heeft de stof overwonnen. Plechtig is het ogenblik van opsluiten, het begin van zijn studie, als hij de deur van zijn cel sluit en de duisternis hem opneemt.

De priesters zullen hem in alles volgen. In korte tijd is hij vrij van zichzelf, armen en benen zijn buiten het eigenlijke leven gesteld, de geestelijke controle is ingezet. Hij wil nu weten, waarin hij leeft, hoe het lichaam is tijdens het denken en wat al die slapen, die moeheden te betekenen hebben. Hij ziet zich geplaatst voor duizenden problemen, die hij wil oplossen en leren kennen. Geen tijd zal hij verliezen, maar rustig, heel rustig moet hij blijven, in alles rustig. Hij voelt, dat hij een heel andere weg zal bewandelen dan in zijn vorige leven, maar waarom hij dit voelt, weet hij niet. Het is voor hem, alsof hij slechts een tijdlang heeft geslapen. Van dood zijn heeft hij niets gevoeld, de dood, weet hij, is geen belemmering.

Hij maakt zich los van het dagbewuste denken en zinkt nu in slaap. Dit is nieuw, voelt hij, heel iets nieuws, dat kende ik niet. Hoe kom ik aan deze gedachten? Ik stelde mij in op het organisme en zie, ik zink in slaap. Welke slaap is dit? Hij keert terug in het wakker zijn en wil denken, hij wil aanvoelen waarin hij denkt. Nu denkt hij het te voelen, juichend is het, hij begrijpt het. Hij is ingesteld op zichzelf, een centrum, waartoe alle organen behoren. Hij voelt, dat hij de plaats aangeraakt heeft van waaruit al de organen worden gevoed. Hier, hier ligt het, roept hij uit en grijpt zijn maagstreek vast. Ik ben in mijzelf gekomen. Ik ben in mijzelf gekomen, onverwachts kwam ik in mijzelf. Is het, omdat ik al die stelsels overwonnen heb? Hij praat tegen zichzelf, nog leeft hij in het dagbewustzijn.

Nu voelt hij, dat hij direct ingrijpt waar het leven begint en waardoor de stelsels leven ontvangen. Als hij het leven van die stelsels in zichzelf kan optrekken, ontzinkt hem het dagbewuste ik en komt er een slaap over hem, waartegen hij zich moet verzetten. Het lichaam gaat slapen, het lichaam moet luisteren. Ik dwing het organisme om te slapen, maar ikzelf wil wakker blijven. Hij maakt niet orgaan na orgaan vrij, hij voelt thans de bron, leeft in de bron van het leven, hierin ligt, voelt hij, een onverklaarbare diepte. Hij denkt dagen en nachten, legt zich zo nu en dan neer om te slapen en uit te rusten, maar dan weer verder, hij wil er meer van weten. Hij vraagt zichzelf af, waardoor hij op dit denken is gekomen, ineens voelde hij hóé te moeten denken.

Hij ligt rustig na te denken, beide handen rusten op de maagstreek, ogen toe, niets wil hij van het leven zien, wat tot het stoffelijke behoort, daarvan moet hij vrij zijn, zelfs in de duisternis kan hij waarnemen. Ik lig ergens op te wachten, voelt hij ineens. Ik moet mij terugtrekken, en wel ineens, ineens

– armen en benen hebben geen betekenis, mijn gestalte zal mij volgen, ik ben het, die denkt. Ik zal mij bevrijden van mijzelf! Hij stelt zich op de zon-
nevlucht in, de bron van waaruit al de organen worden gevoed, hij wil thans
zijn organisme niet splitsen, want daarin ligt het gevaar. Nu begrijpt hij zijn
eigen gevaar. Dit voelen maakt hem gelukkig. Hij weet, dat hij op de goede
weg is.

Hij denkt zich in die bron en voelt, dat de slaap over hem komt. Hij ziet
zichzelf als een tweede ik, maar hij daalt en naarmate hij dieper wegzinkt,
verliest het lichaam het leven. Hij voelt en ziet, dat er leven is. De mens kan
leven en kan slapen, hij is immers wakker. Het organisme ligt neer, thans
liggen zijn armen naast zijn lichaam, hij kan doodgaan. Maar hij zal leven,
hij wil, dat het lichaam luistert naar zijn wil. Nu is hij in slaap en toch levend
en wakker, maar anders dan voorheen beleeft hij dit wakker zijn. Hij tracht
nu te spreken en zie, hoort hij het? Zijn mond gaat open en hij zegt tegen
zichzelf:

„Ik ben hier! Ik ben hier”, herhaalt hij. „Ik ben hier ...!” Hij voelt, dat hij
zich op het spreken en op het slapen moet instellen. Spreken en slapen zijn
twee dingen tegelijk. Het ene is met het andere verbonden en hij moet die
twee dingen in zich opnemen. Nogmaals zegt hij:

„Ik ben hier ... en”, rustig denkt hij en spreekt dan verder, „ik wil spreken.
Ik wil zeggen, waarin ik ben. Ik zie mijn eigen lichaam. Ik leef niet in dat,
waarin mijn leven overheerst werd, een ander in mij leefde, dat is dieper weg,
verder, veel verder, maar ik ga erheen.”

Hij is doodmoe en moet rusten. Na het bevochtigen van zijn lippen voelt
hij zich weer in staat om zijn organisme te laten slapen. Hij stelt zich in en
trekt het leven in zich op. Hij ziet nu scherper dan voorheen, kan duidelijk
aanvoelen, dat de levenskrachten voor het organisme minderen en toch blijft
hij zichzelf. Hij trekt zich eigenlijk iets terug, meer is er niet, maar hij voelt,
dat het door de handen, armen, benen en andere stelsels is ontstaan, hij kent
thans zijn eigen stelsel. Dat, wat hij is, is door hem overwonnen. Maar hij
wil dieper in zichzelf afdalen en hij wil spreken, hij wil zichzelf laten praten,
alles zeggen, wat hij thans beleven kan. Ook de anderen moeten het weten.
„Ik ben in slaap en ik ben toch wakker.”

Deze woorden kan hij zonder stoornissen spreken, het gaat reeds veel be-
ter. Zo moet het, voelt hij, wil hij de anderen van zijn wonderen overtuigen
en willen anderen als hij deze studie beëindigen. Hij hoeft zich maar op het
spreken in te stellen en dan hoort hij zichzelf, de organen krijgen nu kracht
en volgen zijn bevelen als wil op. Hij wil en zijn wil is volmaakt, hij kan
willen wat hij wenst. Zo hoort het, eerst dan kan hij dieper en verdergaan.
Hij vraagt zich echter af waarin hij thans leeft en komt tot het waarachtige

weten. Ineens weet hij het en juicht van geluk. Toch voelt hij zich nog in het organisme. Zo was het niet, in mijn vorig leven. Die mensen kwamen tot mij, nu zie ik hen niet, ik leef nog altijd in mijn lichaam. Maar hij wil weten, wat de anderen ervan zeggen, hoe ze hem vanuit hun eigen leven zullen zien, ook al kijkt hij thans omhoog, naar het ogenblik vóór het inslapen. Hier is het rustig, niets stoort hem, daarboven, als de ogen opengaan, is er leven. Hij zal zich daarop instellen en wellicht kan hij dan zien.

Wat hij thans te aanschouwen heeft, is wonderbaarlijk. Hij ziet zichzelf neerliggen, kijkt vanuit zijn eigen diepte en wereld in het dagbewuste ik en voelt meteen, dat hij een nieuwe mogelijkheid, een ander verschijnsel heeft ontdekt. Vroeger, voelt hij, leefde daarin een ander, die ander sloot voor hem het zicht af, die zag en beleefde voor hem, thans is die opening te zien. Hierdoor kan hij in het leven zien, het is een opening voor dit huis, waarin hij leeft. Nu is hij alleen in dit huis, toen was die kamer bezet door de ander. Nu is hij heer en meester. Maar ook dit zien vermoeit hem te veel, hij begrijpt, dat het lichaam erdoor wakker wordt en dat mag niet. „O, ... ” roept hij, „o ... ik heb een nieuw wonder ontdekt ... Ik kan zien en ik ben in slaap. Ik zie, ik zie ...!” Hij moet dit zien eerst verwerken. „Dit zien is,” denkt hij na, „dát, wat ik ben als ik daar leef. Dit leven kan zien. Mijn hand kan zien en mijn benen kunnen zien? Maar waardoor?” „Door mij,” volgt onmiddellijk het antwoord. „Maar wie ben ik? Waartoe behoer ik? Wie gaf mij dit zien en waardoor is dit zien ontstaan? Waartoe ben ik gekomen? Waar ...” rustig denken nu, „waar ben ik voor het eerst – voor het eerst geboren?” Diep is het, hij voelt zichzelf verwaasd. Toch moet hij die gedachten volgen en blijven vasthouden, ze zijn weer ineens in hem gekomen. Ik ga terug, ik wil daarboven het denken voortzetten. Maar hij voelt, dat hij dat niet moet doen, hij moet eerst trachten al deze vragen te beantwoorden. Dan verder, verder, steeds verdergaan, maar waarheen ga ik?

„Hoe ben ik ontstaan? Iets in mij ziet!!! Dat iets, wat ik nu ben, ziet, ziet in dat daarboven en wat daar ligt, waarin ik leef, en mijn lichaam is. Maar ook ik ben een lichaam.” Jubelend stelt hij vast, dat hij armen en benen heeft, hij betast zichzelf. Ik ben als dit lichaam, ik ben het, die het lichaam moet besturen, door mij leeft dat lichaam, dat nu in slaap is. Hét wonder! Dit is het wonder, dat ik zocht, dat ik wilde leren kennen. Ik moet de anderen spreken.

Hij ontsluit zijn cel en wil naar buiten, doch plotseling voelt hij een kracht, die hem tegenhoudt, hij kan niet verder. De ogen vallen dicht, hij duizelt en hij voelt dat hij eerst zijn andere ogen op kracht moet brengen en dat deze moeten gewennen aan dit licht. Hoelang heb ik geslapen?

Als de ogen het licht kunnen verdragen, bezoekt hij de anderen. Hetgeen hij heeft ontdekt wordt opgeschreven, ze begrijpen, dat hij wonderen beleeft.

Het grote wonder is, vanwaar de mens gekomen is, hoe deze gestalte is ontstaan en wie het wonder heeft geschapen. Ze moeten het weten en zullen het door hun meester leren kennen. Nu hij zich gereed acht volgt het opsluiten, maar hij zal hen van tijd tot tijd toespreken. Hij zal trachten, zichzelf voor het daglicht te overwinnen. Dan is deze duisternis niet meer nodig. In hun midden wil hij zijn studie voortzetten, zodat ze steeds, indien hij dat wil, vragen kunnen stellen, nu gaat er tijd verloren. Hij weet thans, dat de mens in slaap wakker kan zijn. Maar hij moet nu alles van het lichaam en van zijn andere ik weten. Hij begrijpt, dat de slaap voor het lichaam nog een slaap heeft, waarin hij kan denken en waarin hij zichzelf is. Dat kennen de mensen niet, men weet het alleen in de Tempel.

De magiër staat nu voor de psychische trance. Hij bouwt aan de trance en hij leert deze graden van slaap kennen. Doordat hij zijn organisme overwonnen heeft, daalt hij vanzelf in de psychische trance af. Maar hij wil dieper in het lichaam afdalen. Dit beleven voert hem over de drempel van de vierde graad. Hij leeft nu in de vijfde graad en heeft nog steeds het lichaam in zijn macht. Hij zal het lichaam terugvoeren, totdat de dood voor hem staat. Wat een hand en een been beleven kan, zal het lichaam ondergaan, het is alles hetzelfde. Hij voelt dat de ademhaling verzwakt, de bloedsomloop anders is en het hart zwakker klopt. Zichtbaar is het voor hem, indien hij zich erop instelt, kan hij het waarnemen. Thans krijgt hij het verlangen, tot de anderen te spreken en hij roept hen tot zich. Ook wil hij van cel veranderen, hij wil bij hen zijn, ze moeten over hem waken. Nu is hij in slaap, maar de anderen hebben naast hem plaatsgenomen, ze zijn op alles voorbereid. Hij ligt daar rustig, de anderen hebben een cirkel gevormd en volgen hem door hun concentratie. Hij zal spreken, heeft hij gezegd, en daarop is het wachten. Maar de meester daalt dieper in het lichaam af, nog steeds heeft hij de diepste graden van slaap niet bereikt. Daarheen voert zijn weg en hij wil wetten leren kennen. Het is, alsof iemand hem bij zijn hand neemt en hem daar binnenbrengt, een zacht strelend gevoel komt in zijn leven, het gevoel van een mens, zo scherp is hij in zijn eigen denken. Hij daalt door dat gevoel in het lichaam af en bereikt nu het laatste. Plotseling voelt hij angst. Wat is het?

Hij moet terug? Kan hij niet verder? In hem komt het gevoel dat de dood hem nadert. De dood leeft nu in zijn organisme, hij is bezig uit dat lichaam te gaan, hij heeft er niet aan gedacht om het te voeden. Hij voelt scherp aan en weet, dat dood en leven in zijn handen rusten, hij leeft tussen leven en dood! Dát moet hij hun vertellen. Hij keert terug naar het leven, maar blijft toch in de vierde graad van slaap. Van hieruit zal hij tot hen spreken. Onverwachts gaat zijn mond open en horen ze zeggen:

„Ik ben nu in de menselijke slaap. Ik ben hier, maar wat hebt ge daar waar-

genomen? Stil, ik zal het u zeggen. Ge hebt gedacht, dat ik zou sterven. Juist is het, want ik vergat mijn lichaam te voeden. Nu heb ik dat overwonnen, ik ben tot het diepste gekomen van uw slaap. Toen ... op dat ogenblik ... had ik kunnen sterven, want ik verbrak het aardse leven. Dat is de grens. Ik kan dieper gaan en ik kan terugkeren, maar hierin moet ik praten, daar in die diepte komt het woord niet meer tot u, het lichaam kan dan niet spreken, het moet slapen. Door mijn spreken maak ik de organen wakker. Laat mij hierin blijven, ik zal vele wonderen leren kennen, straks kom ik tot u allen terug. Blijf over mij en mijn lichaam waken, verdeel uw ogenblikken, waak en rust. Ik heb geen voedsel nodig, van tijd tot tijd mijn lippen bevochtigen is voldoende. Ga ik nu verder van u weg, dan zal ook het lichaam inslapen en ziet ge andere verschijnselen. Ik kan u horen spreken; als ik wil, kan ik u zeggen wat ge doet, zodat wij hebben geleerd, dat ik ziende ben – ik het ben, die het lichaam kracht geef, ik overheers in alles. Het lichaam leeft door mij. Ik ben echter anders, ijler en doorzichtig. Dat is het andere ik dat wij nu leren kennen. Ik ben mij van alles bewust.”

Een tijdlang hoorde men niets. Daarna sprak hij opnieuw en ze hoorden:

„Ik ga zien en voelen in het leven waarin ik ben. Ik leef en voorkom nu, dat mijn lichaam om voedsel vraagt. Alleen wat vocht heeft het nodig. Ik wil telkens tot u spreken. Houd de wacht bij het organisme, vier van u is voldoende, de anderen kunnen hun eigen werk verrichten. Ik blijf nog hierin en zal mijn studie afmaken. Heb geen angst, hierin leeft de liefde, onzichtbaar voor mij, daarentegen te voelen. Deze slaap behoort bij het leven van daar, de andere tot het leven waarin ik leef en nimmer beleefd kan worden door de mens. Ze moeten al deze wonderen nog leren kennen. Hier naast mij is leven en dat leven helpt mij. Kunt ge mij aanvaarden?”

De meester bleef in slaap. Eerst na de tiende dag verbrak hij de stilte en hoorden ze hem zeggen:

„Ik ben tien nachten en dagen hier geweest en voor u in slaap, maar ik heb de wetten leren kennen. Ik heb geen behoefte aan slaap. Door mij wordt het lichaam nu gevoed, u voelt, ik ben thans weer verder. Mijn stem is veranderd en dat komt, doordat het lichaam dieper in slaap is. Straks spreek ik verder.”

Nu gingen er twee dagen en nachten voorbij. Toen sprak de meester opnieuw en zei:

„Ik ga u een groot wonder vertellen en dat wonder zult ge met mij beleven. Ik weet thans, dat ik zover ben. Luister nu naar wat ik zeggen ga en doe wat ik zeg! Ge moet me als dood begraven. Aan mijn graf zult ge waken, totdat ik zeg, mij op te graven. Mijn lichaam heeft nu geen adem meer nodig. Ik zal het laatste beleven. Ik heb al de stelsels overwonnen, maar anderen helpen mij. Men laat mij weten, dat ik in dit leven deze studie zal afmaken, alleen

dit, al die andere wonderen zal mijn leven niet kunnen beleven. Jammer is dat, maar anderen zetten het voort. Het is, zegt men, voor hen, die willen weten wie hen geschapen heeft. Nu ingraven. Ge zult mij na vier dagen en nachten op dit uur opgraven en dan zult ge zien, dat ik leef.”

De priesters twijfelden geen seconde. Een kist werd gemaakt, het slapende lichaam erin gelegd en toen begraven. Enigen van hen hielden de wacht bij het lichaam en volgden het wonder in gedachten. De priesters bleven rustig en toen het uur aanbrak groeven ze hem op. Aan de gelaatskleur was te zien, dat hun meester nog in leven was. Langzaam keerde het bewustzijn terug en nu moest hij eerst herstellen om zijn studie voort te zetten. Hij nam vruchtensap, voelde zich spoedig weer op krachten komen en had nu die wetten overwonnen. Maar wat nu? Waarheen zou zijn studie hem voeren? Het lichaam was overwonnen, van het leven wisten ze niets af, maar ook van al dat andere begrepen ze eigenlijk nog niets.

Weer sluit de meester zich op, thans wil hij die andere wereld leren kennen. Hij voelt, dat hij opnieuw voor vele gevaren zal staan en spreekt met hen af, dat het werk voortgezet moet worden, indien hij in dat leven zal blijven. Hij is overwinnaar over het lichaam, maar het andere lichaam? Welke wetten overheersen dit leven? Die wetten wil hij leren kennen. Hij sluit zich op, maar er is bewaking bij hem. Spoedig komt de trance en is het dagbewuste leven voor hem opgelost. Nu zei hij tot de anderen:

„Ik moet trachten te leren kennen wat achter dit leven is. Als wij mensen slapen, kunnen wij tevens wakker zijn, indien we tenminste de wetten kennen of het is niet mogelijk. Ik heb u verklaard, dat ik het lichaam zelf bleef voeden en dat doe ik ook thans. Mijn leven zal kort zijn, al mijn krachten heb ik verbruikt, toch ga ik verder. Wie zal mij helpen?”

Ik hoef u zeker niet te zeggen, geachte lezer, dat een astraal meester hem bijstond, op eigen kracht was hij nimmer zover gekomen en indien het wel mogelijk zou zijn geweest, dan zouden er honderden levens voorbij zijn gegaan, voordat hij het einde van zijn studie beleefde. Nu bespoedigde deze hulp zijn zoeken en tasten, telkens kreeg hij andere gedachten en die werden hem gegeven. Toch moest hij op eigen kracht verder, hierin kon hem niemand helpen of het verkregen bezit kon niet aan de aarde doorgegeven worden. Dit zou de mensheid zich eigen maken.

In de normale slaap kon hij denken en spreken, daalde hij echter dieper in het organisme af, dan verzwakte de stem en was hij er niet toe in staat. Even onder de vierde graad was het nog mogelijk en dat deed hij dan ook, maar dan zonk het lichaam in de epileptische slaap en mocht hij alléén denken. Vijf procent leven liet hij achter in het lichaam en nu kon hij begraven worden, hierdoor zou hij in leven blijven. Aan deze zijde zag men hoe alles

zou aflopen. Dat hij zou sterven, had voor dit leven geen betekenis, God zou hem een nieuw schenken, zodra hij er gereed voor was, wetten waarvan men op aarde niets begreep. Toch zou men ze straks alle leren kennen, want Gene Zijde bouwde door en wilde dit werk afmaken. Maar de magiër zelf begreep niet, hoe zijn einde zou zijn, die wetten moest hij nog leren kennen. Niettemin bracht Gene Zijde de wijsheid op aarde. Nu stond hij voor de astrale wetten, die van het stoffelijke had hij leren kennen en aan zijn Tempel doorgegeven.

Deze man leefde in China, het is daar geweest, dat de eerste verschijnselen werden beleefd door hulp vanuit deze wereld. Eerst later hebben de Tempels van het oude Egypte de wijsheid overgenomen en zette men deze studie voort. In Egypte was het dat deze kosmische studie werd afgemaakt.

De priester ging verder en leerde een tweede lichaam opbouwen, zodat hij niet, als in zijn vorige leven, zou kunnen verongelukken. Nu ging hij daar op door en wilde dat afmaken. Maar ook nu bezweek hij volkomen. In deze slaap volgde hij het opbouwen van zijn tweede ik en ging toen in de astrale wereld. Tussen de vierde en vijfde graad van de slaap zag hij die opening en betrad de astrale wetten, waarvan hij niets begreep. Hij komt geheel vrij, wil waarnemen hoe de wereld is. Hij kan gaan waarheen hij zelf wil, niets houdt hem tegen. Hij is er verrukt over en vertelt aan de anderen, hoever hij is gekomen. Maar hij moet meer weten. Hij kan in die wereld denken als op aarde, maar er is duisternis rondom hem; als straks de Zon opkomt zal hij hun nog meer kunnen vertellen. Maar die Zon komt niet voor hem op, hij moet zich de sferen van licht nog eigen maken, zijn afstemming is de wereld waarin hij leeft en waarin hij in het vorige leven overvallen werd. Hiervan kan hij zich niet losmaken. Wat hij doet, is het willen weten, hij dient nog geen mens anders dan zichzelf. Hierdoor zijn er geen hemelen te verdienen, maar dat weet hij niet. Hij gaat verder en verder, de anderen waken over zijn lichaam en hij kan erin terugkeren wanneer hij dat wil.

Maar plotseling staat hij voor het astrale gevaar. Daar voor zich ziet hij de astrale mens, honderden mensen komen er op hem af. Hij ziet mannen en vrouwen bijeen en ze kijken hem aan. Hij heeft geen tijd om zich af te vragen vanwaar ze komen en hij weet evenmin iets van de wetten, die hem tegen hen kunnen beschermen. Ze sluiten hem af, zijn weg is versperd. Wat moet hij doen? Hij is volkomen ingesloten, hij kan niet voor- of achteruit. En daarginds ligt zijn lichaam. Willen ze hem vermoorden? Hoe moet hij zichzelf redden? Moet hij zich overgeven? Zullen ze opnieuw in zijn lichaam afdalen? Hij wil terug, maar kan niet, ze houden hem gevangen. Dan vallen ze hem aan, knijpen zijn keel dicht. Hij roept om hulp, roept, schreeuwt en zinkt reutelend in elkaar, zijn keel is gesloten.

Op aarde beleven de anderen dit sterven, ze horen hem om hulp roepen, maar kunnen geen hand uitsteken. Opnieuw is hun meester door het astrale gevaar gestorven. Ze weten nu niet of hij zal terugkeren, hij laat hen alleen en onverzorgd achter.

Ze kunnen hem nu begraven, hij is niet bezeten, maar dood. Wat had hij moeten doen? In de eerste plaats zich vliegensvlug-flitsend op het organisme en zichzelf moeten instellen, want hij dacht geen seconde meer aan het organisme. Tijdens dit aanvallen had hij aan honderd dingen tegelijk moeten denken, zo hij zichzelf had willen redden. Dan had hij door die bende heen moeten breken, zich moeten terugtrekken in zijn aardse bescherming, het lichaam. Hij leefde in deze sfeer en toch was hij hen voor door de door hem beleefde wetten en dit was voor hem zijn enige bescherming. Maar nu konden ze hem worgen en dit verbrak het fluïdekoord. Door zijn eigen soort werd hij afgemaakt, de lagere soorten kon hij niet eens waarnemen en ook die zouden hem overvallen, want hij wist van al deze wetten niets, hij moest zich de astrale wetten nog eigen maken. Deze fouten leerden hem hoe hij tussen leven en dood moest handelen.

De mens, die op aarde door een schrik sterft, door een schok het leven verliest, beleeft precies hetzelfde, want deze worging is eenzelfde beleven als de schrik. De magiër was buiten zijn lichaam, de nuchtere mens gaat als hij door al de graden van slaap heen, want daar is het, dat het fluïdekoord wordt verbroken. Had de magiër zich ingesteld op het organisme, door zijn concentratie scherp zijn eigen beeld omstraald, dan hadden de demonen hem zien veranderen en oplossen voor hun ogen en was hij overwinnaar geweest van zijn tweede ik. Nu werd zijn tweede ik hem de baas en verbrak dit het aardse bewustzijn. Door zijn schrik vergat hij dit alles, maar de astrale wetten moeten beleefd worden en eisten hun tol. Ik vraag u, wat wil uw charlatan beginnen? Kunt ge nu aanvaarden, dat slechts een enkel medium in staat is om al deze wetten te overwinnen? De meester aan deze zijde, die zijn instrument door al deze wetten moet voeren, begint reeds bij de eerste gedachte en nog in dagbewustzijn aan een astrale muur te bouwen, waardoor het medium weerstand krijgt of hij moet later aanvaarden, dat het instrument, hoe goed ook, toch bezwijken zal. Worden de Grote Vleugelen opgebouwd, dan beleeft het instrument hetgeen de magiër zich eigen maakte en eerst daarachter leven de Grote Vleugelen. Door de psychische trance komt de meester zover, maar het medium bezit het gevoel ervoor.

Het kind, dat op aarde terugkeerde, kende de concentratie. In het kind, maar in het gevoelsleven, zijn die krachten aanwezig en daaruit put het kind. Niets is verloren gegaan, het leven heeft zich dit in het vorige bestaan eigen moeten maken. Geen gedachte werd de jongen geschonken, ook later niet, al

dacht men, dat hij een volleerd meester was. In één aards leven kon de ziel het niet bereiken. In het volgende leven ging de persoonlijkheid verder en kreeg er alleen kennis door, geen liefde. Deze wijsheid diende hem, ook al wilde hij het andere leven erdoor doen ontwakken. Toch maakte hij zich volkomen van die sfeer los en trad eerst toen een hogere graad binnen.

Hij werd toen het grootste medium van het oude Egypte. Eerst in dat leven kon hij zijn studie voortzetten en volkomen afmaken. Als een godheid heeft men hem aanvaard en bemind, hij was de enige, die een normaal einde beleven kon, al de anderen bezweken, zoals hij het in andere levens had moeten aanvaarden.

Onze instrumenten bezitten het gevoel ervoor, ook zij hebben zich deze levensgraad door vele levens eigen moeten maken en kunnen thans voor uw eigen eeuw dienen. Nu is het dienen! In vorige levens was dit voor hen een studie, thans houden wij de wetten en de gaven in handen en werken zij voor hogere machten, dit verschil spreekt tot uw eigen leven en bewustzijn!

De fakir en magiër in het Oosten kunnen reizen maken en zichzelf splitsen, niettemin dienen zij zichzelf. Nu vergeten zij hun eigen persoonlijkheid niet. Deze leerschool is dus verder ontwikkeld, wie deze hoogte behalen kan heeft zich het gevoel ervoor in andere levens eigen gemaakt. Maar als de eerste magiër niet zover was gekomen, hadden wij u thans dit schrijven niet kunnen schenken, want het gevoel ervoor moeten u en anderen zich eigen hebben gemaakt. Hieruit putten wij en is het contact voor u en ons, wij komen erdoor tot geestelijke eenheid.

De magiër zoekt dus de stoffelijke wetten, de yogi is het en de ingewijde, die zich los willen maken van het aardse leven en dan in de astrale wereld willen waarnemen. Hun eigen levensafstemming moet hen beschermen, of ook zij verliezen het leven. Duizenden hebben hun aardse leven verloren en keerden niet meer terug, of waren voor lange tijd bezeten. De een maakte een einde aan dat dubbele leven, anderen kwamen niet los tot hun einde op aarde hen vaneenscheurde, eerst dan traden ze hun eigen levensafstemming binnen. Op dit ogenblik leeft er slechts één groot magiër in het Oosten, de rest komt niet van zichzelf los en beleeft de eerste graden. De ene kan zich een maand lang laten begraven en blijft in leven, hij heeft de wetten overwonnen. De overige duizenden durven niet verder te gaan, want zij hebben hun eigen grens gevoeld en deze werd tevens het occulte halt.

U ziet thans, dat Moeder Aarde u niet voor niets al die graden van slaap heeft geschonken. Voor het Westen is het onderbewustzijn een diepte waarin alles van vorige levens verborgen ligt, en datgene wat opneemt alles wat tijdens het leven beleefd wordt en als ballast dient, of het zenuwstelsel zou al vroeg bezwijken. En hieruit putten uw wonderkinderen, wanneer ze vroeg-

tijdig bewust zijn van hun kunnen en aan kunst willen gaan doen. Het onderbewustzijn bezit het gevoel ervoor én het verlangen, want door deze gevoelens is de persoonlijkheid in het dagbewustzijn beïnvloed. Men noemt dit op aarde het aangeboren talent, wij zeggen u, in vorige levens is dit gevoel beleefd of ge zoudt het thans niet kunnen bezitten.

In het dagbewustzijn beleeft ge toch uw onderbewustzijn of het wonderkind was als de andere kinderen levend dood. Het kind put uit het verleden, voor u op aarde het onderbewustzijn. Daarin ligt alles, leeft het gevoel voor uw kunst en wetenschap, daarin leven al uw gedachten om iets te kunnen scheppen. Uw kunstenaar zal dus diep in zichzelf moeten afdalen, wil hij zichzelf voor honderd procent beleven. Dat moet hij bewust tot stand brengen en ook dat is weer eenvoudig, hij bezielt zichzelf, het ene trekt het andere omhoog en dit wordt door hem gespeeld, beschreven of als kunst vastgelegd. Andere mensen vertegenwoordigen hun wetenschappen door het bezit van hun eigen leven en putten uit het bestaande, dat het dagbewustzijn aan de persoonlijkheid heeft geschonken.

God kan u geen gevoel schenken. De ruimte is onmetelijk diep, miljoenen kilo's gevoel leven daarin en toch, geen gram wordt u ervan geschonken. God wil, dat ge Zijn leven beleeft! Maar het Westen moet hierin nog ontwaken!

Mensen vragen zich af waarom ze niets van het vorige leven afweten en waarom ze daarin niet kunnen zien. En toch vertegenwoordigt hun maatschappelijke toestand het eigen verleden, waarin ze eens die graad hebben mogen bereiken. Dit zoeken is dus niets anders dan onwetendheid. Ze kennen zichzelf niet. De parapsycholoog heeft dan ook het recht te zeggen en te denken, dat heel veel uit het onderbewustzijn afkomstig is, wanneer de mediamieke gaven moeten spreken. Wij zien thans, dat alles wat ge bezit in het onderbewustzijn wordt bewaard, maar toch één's eigen gemaakt is. Het heden heeft als wijsheid betekenis, het verleden zorgt voor het gevoel en dit is het, waardoor de dingen van thans tot stand komen. De waarheid ligt er dik bovenop, het ene is van het andere afhankelijk, door het ene is het andere ontstaan, maar daar tussenin liggen één of meerdere levens, die door de persoonlijkheid als man of vrouw zijn beleefd. Dit is het astrale antwoord!

Wat weet ge in het Westen van al deze wetten af? Het Oosten heeft niet alle leren kennen en het Westen heeft zich gesplitst. Maar aan deze zijde zien wij in uw eigen levensgraden, ze lossen voor ons leven op, want hebben wij de stoffelijke stoornissen niet afgelegd? Aanvaard van ons dat ge moet leren hetgeen ge nog niet kent, eerst dan is het uw eigen bezit. Op deze wijze moeten wij als mens God leren kennen. Door de stoffelijke en de astrale wetten komen wij tot Hem, Die ons toestond te worden gelijk wij nu zijn en Die wil, dat wij worden zoals Hij is! Hierin stukken overslaan kan niet! Geen

voetstap wordt u op dit pad geschonken!

Tal van mensen dromen, dat ze tijdens hun slaap met hun geliefden hebben gesproken. Dat is mogelijk en geschiedt tussen de vierde en vijfde graad van slaap. Hierin treden ze uit hun lichamen, doch blijven onbewust, ze weten niet hoe het wonder geschiedt. Hun geliefden maken hen nu tijdens de slaap wakker, zorgen echter voor het doorslapen van het organisme en brengen hen terug naar het lichaam. Heel veel mensen hebben hierin hun steun voor het aardse leven beleefd.

Een moeder verliest haar enig kind en lijdt daaronder zó, dat de krankzinnigheid haar wacht. Ze bezwijkt dus door haar verdriet. Dan grijpt haar eigen moeder, door een meester geholpen, in en nu beleeft de aardse moeder de eenheid met haar kind. Voor haar is God tot haar gekomen die nacht. God maakte haar wakker en zei:

„Zie eens, mijn kind, wie hier is?”

De moeder vliegt op haar kind af en drukt het in haar armen. In de morgen weet zij alles, maar denkt toch dat ze gedroomd heeft. Toch herstelt zij erdoor, deze genade gaf haar de weerstand terug. Duizenden mensen beleven iets anders, maar allen beleven het tijdelijke loskomen van het organisme tijdens de slaap en treden tussen de vierde en vijfde graad het astrale leven binnen. Ze moeten echter door een astrale persoonlijkheid worden bijgestaan, anders is het weer niet mogelijk. Boven de vijfde graad komen ze niet uit, die zijn om te kunnen afreageren, hetgeen tijdens uw slaap geschiedt, of het zenuwstelsel zal bezwijken. Gaat ge toch te ver in het dagbewuste ... u weet het nu, duizenden mensen zijn erdoor bezweken en verstoorden het natuurlijke evenwicht. Nu is het innerlijke en stoffelijke organisme een chaos!

Onze mediums beleven deze vijf graden voor de slaap bewust en onbewust. Het tekenen, schrijven, schilderen en spreken, het kruis en bord, de planchette en het tafeltje, het genezen en het zien, het zijn geestelijke gaven, die door de graden van slaap bewustzijn krijgen en die u op andere wijze onmogelijk geschonken kunnen worden. Al deze gaven zijn door de geestelijke inspiratie te beleven, toch moet ge uzelf tot in de vierde graad van slaap los kunnen laten, indien ge tenminste wilt, dat wij zuiver en buiten uw eigen gevoelsleven om doorkomen. Dan blijft ge dus bewust en zijt toch uitgeschakeld om te kunnen ontvangen. Begrijpt u deze moeilijkheid? Wie als mens de psychische trance bezit, kan ontvangen en dan is de persoonlijkheid volkomen bevrijd van het dagbewuste ik. Al die andere gevoelsgraden blijven zichzelf voelen en dit is een voortdurende kwelling voor u, omdat ge steeds moet denken: wat is er van mijzelf bij?

De dames en heren, die zich trancemedium voelen en denken, dat ze deze gave bezitten, moeten nu zichzelf maar afvragen hoever ze mediamieke ge-

voelens bezitten. Nu liggen het mediumschap en de gaven voor hen open, niets heb ik vergeten omtrent de wetten, ook al zou ik over iedere gave een apart boek kunnen schrijven, ik acht dit alles toch voldoende, u kunt zich thans een eigen oordeel vormen. Tussen de vierde en vijfde graad van slaap gekomen, zouden hun levens zich moeten losmaken van het organisme. De astrale persoonlijkheid treedt binnen en er wordt gesproken, geschreven, geschilderd en getekend, waardoor alle geestelijke gaven tot ontplooiing komen. Maar wie van deze dames en heren heeft het gevoel ervoor? Waarom spreken hun meesters niet over het leven na de dood? Wij hebben door ons instrument aan de mensheid een boodschap te brengen, al de gaven zowel fysisch als psychisch liggen in ons bereik. Waar zijn ze, deze mediums, die denken, dat ze Gene Zijde in hun zak hebben? Die hun ogen dichtdoen en zich voor trancemediums uitgeven? Waar bevinden zich al die andere geestelijke gaven? Vraag hun eens naar de verklaring over al deze wetten, verzoek hun eens, dieper op deze stoffelijke en astrale wetten in te gaan! Een geest van het licht doet het, maar u zult zien en beleven, dat zij het eerst moeten vragen. Dat is hun smoesje, ze weten het niet en nimmer komen ze met het antwoord, ze bedriegen u bewust!

Deze mensen zijn niet in trance! Nu ge al deze wetten kent, is niet één medium in staat u te bedriegen, nog langer kletspraat te verkopen, u bent thans gereed om hen op te vangen.

Onthoud goed, wij hebben het niet tegen mensen, die het andere leven van God willen overtuigen, niet tegen hen, die wijdingsdiensten houden, maar tegen eenieder, die denkt toch zijn ogen te moeten sluiten, meer wil zijn dan hij aan gaven en gevoel bezit, die de leugen en het bedrog tot zich roept. Indien deze mensen eerlijk zijn en willen dienen, niet meer willen zijn dan hun persoonlijkheid bezit, kan een geest van het licht hen helpen. Nu komen ze toch niet boven hun eigen dominee-praatje uit en bezoedelen dat leven. Zeg dan eerlijk dat ge zélf praat, want dan heeft Gene Zijde ontzag voor uw leven en uw goede wil!

Wij komen om het bewuste en onbewuste bedrog te vernietigen, maar brengen u een schat van astrale wijsheid. Aan u te voelen hoe het tot uw eigen leven moet spreken. Hierin zult ge uw weg en uw waardigheid vinden, hierin vindt ge het Leven van Christus!

Wil niet groter zijn dan ge aan gevoel bezit, de astrale wetten roepen u tóch het geestelijke halt toe. Kunt ge u zelf van het bedrog losmaken, geloof mij, miljoenen zielen zullen verheugd zijn om u te kunnen helpen en eerst dan ontwaakt uw betere ik.

Alléén de waarheid voert u naar de waarachtige liefde!

Geestesfotografie

Waarlijk schone bewijzen van voortleven na de dood zijn door Gene Zijde aan de mensheid door de geestesfotografie geschonken. Uw charlatans hebben evenwel ook deze gave door modder en slijk gesleurd, niets is aan hun jakhalsinstinct ontsnapt, totdat het christenkind hen heeft kunnen ontmaskeren.

Ook dit goddelijke geschenk is maar aan weinig mediums geschonken. Het spreekt vanzelf, dat wij ook deze gave in handen hebben gehouden, omdat de meester aan deze zijde de verschijnselen tot stand moet brengen. Voor dit fenomeen staat het medium zijn krachten af, de levensaura, die een verdichting ondergaat, waardoor het mogelijk is een geestesverschijning op uw gevoelige plaat vast te leggen. Nu dient hoofdzakelijk het menselijke organisme, de stoffelijke levensfluïde. Hoewel ook het zieleleven de eigen aura moet afstaan, is toch de aura van het lichaam overheersend voor het verschijnsel, omdat er thans verdichtingen plaatsvinden. De fysische vitaliteit dient nu als ectoplasma, dat het mogelijk maakt, de astrale verschijning te verdichten en op de gevoelige plaat vast te leggen.

Het genezende medium is geschikt voor deze gave, omdat het levensmagnetisme te verdichten is en die werking bezit. Voor de geestesfotografie is kennis nodig van het menselijke organisme en van het zieleleven en het geheel is niet zo eenvoudig. Indien het medium moet fotograferen, kunnen er geen andere gaven ontwikkeld worden, ook al is dit medium voor vele andere gaven ontwikkeld. Een opname kost een ontzettende krachtsinspanning, die in staat zou zijn het organisme volkomen uit te putten, waarvoor Gene Zijde moet waken.

Afschuwelijk is het bedrog door deze gave gepleegd, altijd weer zijn het de spiritistische charlatans, die zich aan de geschenken Gods vergrijpen. Deze geestelijke dieven schrikken voor niets, er is dan ook geen gave meer, die door hen niet bezoedeld is. Er is niets heiligs meer op aarde voor deze mensen. Hoe ze tekeer zijn gegaan, zal u aanstonds duidelijk worden.

Door de geestesfotografie kunnen wij ons aan u manifesteren. Dit grote wonder is aan de mensheid geschonken om al de achtergeblevenen te steunen in hun leed en smart, in het verlies van de geliefden. Alléén hiervoor is deze schone gave door de meesters aan deze zijde ontwikkeld. Maar ook deze gave heeft afstemming op uw gevoelsleven. Het medium móét in de vierde graad leven of het is niet mogelijk een opname te maken, alleen zo'n medium kan voor dit fenomeen krachten afstaan, de lagere graden hebben niets te schenken, hoe gaarne ze het ook zouden willen. Niettemin kan de derde graad

ontwikkeld worden, omdat de genezende gave in hun handen is.

Wanneer u een opname laat maken, dan zet u zich naast het medium neer en houdt ge beiden even de plaat in uw handen. Uw uitstraling gaat nu op de plaat over, de uwe en die van het medium mengen zich vanzelf en dit is nodig voor het eerste contact. U hebt van tevoren bericht gekregen van het medium, want niet iedereen is in staat een opname te ontvangen, hieraan liggen de astrale wetten vast. U en het medium zijn dus aan wetten gebonden, die door de meester aan deze zijde worden waargenomen, de meester beslist of het mogelijk is, want deze wetten roepen u het halt toe. Aanstonds wordt u duidelijk, welke wetten u dit wonder onthouden.

Is deze bestraling ten einde, slechts enkele minuten duurt het, dan gaat de plaat in het toestel en is het afwachten voor u, het medium handelt nu verder.

Hoe u moet plaatsnemen is meestal alweer een andere wet, die met uw eigen leven te maken heeft en door Gene Zijde wordt gezien. Het is nu mogelijk, dat ge alleen achter het toestel moet plaatsnemen, maar het kan tevens zijn, dat het medium zich naast u neerzet en dit is dan, omdat de levensaura's spoediger verbonden kunnen worden. De ene mens straalt meer krachten uit dan de ander en daarmee heeft de meester rekening te houden. Hij geeft deze wijsheid aan het medium door. Neemt het medium achter het toestel plaats, dan regelt de meester de uitstralende aura op een wijze, die de harmonische verbinding mogelijk maakt tussen medium en aanzittende. Nu neemt het medium een opname van u, daarna wordt het toestel ingesteld op de zwakke bestraling, het rode licht. Dat duurt ongeveer een kwartier, soms ook iets langer, alweer afhankelijk van uw eigen gevoeligheid, waarna het medium het teken krijgt om op te houden. Is het medium in trance, wat meermalen geschiedt, dan is bij het ontwaken de plaat beïnvloed en de zitting ten einde en kan de plaat ontwikkeld worden. Het is ook mogelijk, dat het medium helderziend of helderhorend het einde ontvangt, want dit medium bezit deze gaven. De trance trekt de helderziendheid en helderhorendheid tot zich. Het medium moet zijn meester kunnen zien en horen of van deze opname komt niets terecht en er is een kloof tussen beide werelden. Lukraak fotograferen heeft geen betekenis, hiertoe is geestelijke orde nodig. En daarvoor zorgt de astrale meester.

Een dokter in de fysica verzorgt dan ook achter de sluier het geestelijke werk, op zijn eigen houtje kan het medium niets beginnen.

Niet elkeen is geschikt om een extra (een foto waarop een geestverschijning is te zien) te kunnen ontvangen. Het medium is in staat om een opname te maken, maar het gaat erom uw geliefden op de plaat vast te leggen. En de astrale wezens moeten contact met u hebben, uw aura en die van hen moeten tot eenheid komen of er zijn stoornissen. Het is dan niet mogelijk dat ze

zich kunnen verdichten. Heel veel mensen vragen zich dan ook af, hoe het medium te weten komt of het mogelijk is of niet, want de één wordt ontvangen en de ander is niet geschikt en moet aanvaarden, dat er geen geestelijke harmonie is. Nu is de meester reeds gewaarschuwd en weet dus, dat het niet mogelijk is om een extra te maken. En dat geschiedt aan deze zijde, want de geliefden hebben uw verlangens opgevangen en stellen zich met de meester van het medium in verbinding. Uw geliefden weten van tevoren, dat het niet mogelijk is en u ontvangt weer van het medium bericht, dat de opname niet gemaakt kan worden. Dit klinkt voor velen onwaarschijnlijk, maar heeft toch met de wetten van uw eigen leven te maken. Is er heel goed contact, dan kan Gene Zijde op de seconde een opname maken, waarbij er heel veel wetten tot één toestand komen, die plotseling tot werking worden gebracht en welke de meester in handen heeft. Als de opname volmaakt is, ziet ge tevens op de plaat uw gestorven vriend, vader of moeder, zuster en broeder, die nu in het halfstoffelijke en geestelijke is binnengetreden. Hun geestelijke afstemming wordt halfstoffelijk verdicht, waartoe uw aura en die van het medium dienen. Vanuit hun onzichtbare leven komen ze tot u en worden zichtbaar door de gevoelige plaat, in niets is er verschil met de gelijkenis van de aarde, die u kent en nimmer zult vergeten. Voor dit fotograferen treedt ge in de astrale wetten, zowel voor de stof als voor de ziel. Deze wetten spreken tot uw leven en dat van het medium, ge wordt ermee verbonden. Het fotograferen is hierdoor kosmisch diep, want dit doodgewone doen verbindt u met de ruimte. In het beginstadium ontwikkelt de meester de trance, want tijdens de trance moet de aura weggenomen worden, ik heb u hierover verteld. Het medium, dat bewust is, heeft niets te schenken. Voor het kruis en bord beleeft ge dezelfde wetten, ook al is deze verdichting weer heel iets anders, de manifestatie is thans een portret. Tijdens zittingen met kruis en bord is het kruishout het verschijnsel én het middel om door te komen, thans is het uw gevoelige plaat. Het instellen van het medium heeft echter eenzelfde betekenis. Door de trance, verklaarde ik u, kunnen wij de aura wegnemen, de bewuste mens houdt zijn eigen uitstraling vast, die heeft ons niets te schenken. Daarom is een fotografisch medium in trance, maar later, wanneer de meester zover is, zal hij de bewuste trance beleven. U ziet het, het instellen van het medium is een grote vereiste voor alle gaven, ook voor de fysische gaven is dat 'n geestelijke wet. Het fotograferen komt door de fysische en de psychische trance tot stand, omdat de psychische trance de fysische verschijnselen moet leveren. De psychische trance is voor het zieleleven de fysische om de levensaura te kunnen wegnemen, die door het medium geleverd wordt en waar de geestelijke verschijning zich door verdicht.

De meester neemt uw aura en die van het medium weg en verbindt deze

met de gevoelige plaat. De plaat zuigt deze aura's in zich op en als dat zover is, kan begonnen worden achter de sluier. U op aarde bent dan verbonden, maar aan deze zijde gaat het proces eerst beginnen. U bent nu gefotografeerd, de verschijning in ons leven wordt opgenomen, waarvoor de meester zorgt. Thans trekt de meester een kracht uit de ruimte aan, waardoor deze krachten weer met de ruimte in contact komen, want de menselijke aura alleen is niet voldoende. Dan spreken de elementale wetten en ook die krachten liggen in uw aura, want de mens is erdoor ontstaan. Door de verdichting van de aura's komen wij tot de aarde in een halfstoffelijke toestand; door uw aura is dus deze verdichting mogelijk. De geestelijke verschijning omhult zich thans, want het medium geeft steeds meer aura af en krijgt hierdoor met de stoffelijke wetten en uw leven contact.

De verschijning moet zich nu instellen op zichzelf tijdens het aardse leven, een tijd of jaar waarin dit leven heeft geleefd, en nu wordt dat ogenblik vastgelegd. De astrale verschijning denkt thans aan die toestand, is reeds door de aura tot het halfstoffelijke stadium gekomen, maar dit concentreren wordt nu het tot eenheid komen van beide werelden. Uw geliefde treedt dus in het verleden terug, in iets dat beleefd is en waardoor u haar of hem hebt gekend.

Wij zullen aannemen, dat uw moeder zich zal manifesteren. Zij stelt zich op uw leven in en op zichzelf. Ze moet zich manifesteren op een wijze als u haar hebt gekend of het zou geen betekenis voor u hebben. De aura van het medium, waarin zij zich heeft gehuld en de uwe maken thans, dat zij dichterbij tot het toestel is gekomen. De meester kan nu aan zijn taak beginnen. Hij verbindt al deze aura's met de gevoelige plaat, trekt tot zich de aura, die geschapen wordt door het rode licht, en verbindt ook die met u en het medium, en vormt zodoende dus één geheel. Nu bent u allen tot eenheid gekomen en de meester stelt zijn onfeilbare concentratie op het stoffelijke gebeuren in. De meester brengt de aura's in het toestel, de plaat neemt of zuigt deze stoffen op en er ontstaat een verdichting. Dit is eigenlijk het ganse proces, meer is er niet aan verbonden, doch wanneer u deze ontwikkeling gaat volgen, treedt ge de ene astrale en stoffelijke wet na de andere binnen, waarvan ge op aarde niets begrijpt, omdat u zichzelf niet kent.

Dit machtige proces van Gene Zijde uit te volgen, doet u de tranen over de wangen rollen, zo machtig mooi is dit gebeuren voor u en ons, omdat het beide werelden tot geestelijke eenheid brengt. U zou dan zien, dat uw moeder diep ontroerd is, nu zij dicht in uw omgeving is, uw leven voelt, uw liefde haar heiligend omstraalt en zij haar kind weer beleven kan. Want dat wordt het, ze beleeft u op dit ogenblik, zij komt lichamelijk en geestelijk met u tot eenheid. Indien u haar geestelijke gewaad mocht waarnemen, de uitstraling van haar liefdevolle leven en persoonlijkheid, haar bidden en smeken mocht

horen, dat het God mag behagen haar deze genade te schenken; als u zou zien, hoe rein en toch hoe stoffelijk natuurlijk zij is, voelt ge eerst wat het zeggen wil, een extra te mogen ontvangen door een aardse kracht, door een mens, die als medium dient. Op dit ogenblik zoudt ge met uw moeder kunnen spreken. Aan deze zijde zijn het dan ook wonderbaarlijke ogenblikken. Op aarde kan het dat ook zijn, wanneer tenminste het geestelijke contact volkomen is, want dan voelt ge elkaars nabijheid. De kloof tussen u en haar is nu overbrugd door een meester aan deze zijde.

Uw moeder volgt alles, zij moet nu aan niets anders denken dan aan u en haar eigen contact, haar levenstijd, die wordt vastgelegd. Hierin mogen geen stoornissen zijn of haar verschijning zou op de plaat onduidelijkheden vertonen, die door het slechte denken tot stand komen. Hierin wordt zij echter door de meester gesteund, want door haar verkeerde denken scheuren de aura's vaneen en trekt zij haar eigen krachten terug. Dit moet te allen tijde voorkomen worden, ten koste van alles, zelfs al is zij ontroerd; als de opname plaatsvindt kan ze alleen aan de opname denken. Uw mooie band en uw liefde vormen uw verbinding. Is die liefde in het aardse leven niet aanwezig geweest, hoeft u niet aan te zitten, dan is er geen contact. Hierdoor komt het, dat de één een opname ontvangt en de ander niet, uw eigen leven roept u alweer het geestelijk halt toe. En door een meester is hieraan niets te veranderen, ook al is hij in staat toch een opname te maken. Maar het heeft nu geen zin!

De plaat zuigt al deze aura's in zich op. De moeder is in de aura aanwezig, haar gelaat wordt opgenomen, doordat ze aan de stoffelijke verdichting denkt. Zolang de opname duurt is zij met u, het medium en de plaat één en komt de meester u allen te hulp. Hij versterkt de aura's, verbindt u allen met de ruimte, zodat de stoffelijke gevoeligheid van de plaat de elementaire krachten kan inzuigen, waarvan de plaat gemaakt is. Het is eigenlijk de bron, die maakt, dat de menselijke en astrale aura opgezogen kan worden of het was niet eens mogelijk. Deze elementaire krachten overheersen u allen, die zijn het, waardoor de meester zijn werk kan afmaken. De krachten, die aanwezig zijn, worden thans duizendvoudig.

De meester daalt in het leven van de plaat af en verbindt dit met de ruimte. Hij moet in dat korte ogenblik de elementaire wetten volgen, die aan de plaat vastliggen en die het ding als leven bezit. De plaat trekt ons dus tot de aarde, de menselijke aura helpt tevens aan deze verdichting bouwen, maar zij moet door het leven van de plaat opgenomen worden. Dit is dus geen afdrukken en opnemen meer, maar beléven! Dit beleven kan de plaat in zich opnemen, omdat de meester de plaat met de ruimte verbonden heeft, wat eerst door de menselijke aura van het medium tot stand komt. De weefsels van de plaat

bezitten evenals u een innerlijke ziel; dat leven zuigt de gezamenlijke aura op en het beeld legt zichzelf vast. Dit fotograferen is dus ontzettend diep en heeft, zoals ik opmerkte, kosmische betekenis. Het zenuwstelsel van de plaat neemt de aura in zich op en omdat elk ding leven bezit – of het loste zich op – en eigen afsluiting heeft – of het loste wéér op –, moet de meester de eigen afsluiting van deze gevoelige plaat verbreken, wil hij een geestelijke opname maken. Hij dringt dus tot het eigenlijke leven van de plaat door, want eerst daar is het, waar de plaat gevoelig is voor deze opname. Doordat het leven van de plaat wakker is geschud, zuigt dat leven de astrale en stoffelijke-halfstoffelijke levenssubstantie in zich op en dan komt de foto tot stand. Makkelijk is het fotograferen toch, u drukt maar op het knopje en klaar is het ... Voor een geestelijke opname is het evenwel heel iets anders, door deze opname bent u kosmisch verbonden! In het toestel speelt zich dus een wonderlijke wereld af. De plaat wordt zowel met ons leven als met de ruimte verbonden, wij komen dichterbij de aarde en u laat even de stoffelijke aarde los, hetgeen voor het fotograferen noodzakelijk is. Nu kunt ge zelf denken en vanzelfsprekend uw gedachten op het gebeuren instellen, meer hulp is er van u op aarde niet nodig.

Zoals uw moeder op aarde was, ziet u haar op de plaat. Ze heeft zich op dat verleden ingesteld en zij is het thans opnieuw. In haar persoonlijkheid is niets veranderd, want dat kan niet, zij aanvaardt dat leven weer zoals het geweest is, hierin kan zij aan geen tien dingen tegelijk denken, want haar persoon is eigenlijk alles. Al die tijd stroomt de aura naar het toestel, maar zij gaat eerst door de meester heen, hij is het, die het proces in handen heeft. Vindt hij, dat de plaat voldoende ingezogen heeft – en dat kan hij waarnemen –, dan ontvangt het medium een teken of het komt uit de trance terug en uw zitting is voorbij. Nu volgt de ontwikkeling en zie, naast u, in een sneeuw witte wolk, ziet ge uw moeder, ze glimlacht u toe, ze is, als was ze niet gestorven. Haar ogen stralen, haar gelaat spreekt en is gelijkend aan dat wat ge kent. Zó keek moeder en zij is het ook, ze kan niet anders kijken, al die rimpeltjes, die bekende trekjes zijn op haar gelaat aanwezig. Dit is voor u een teken van haar eeuwigdurend leven. En toch is dit machtige wonder door uw charlatans onmenselijk bezoedeld én bemodderd, zodat duizenden mensen erdoor zijn gebroken, innerlijk door hen zijn gekraakt, hetgeen nimmer de bedoeling van God is geweest!

Velen schreien van geluk, wanneer ze een extra in handen houden en dat is te begrijpen. Nu weten ze, dat er geen dood is. Machtig is dan ook dit bewijs van het voortleven na de dood en ge hoeft niet meer te twifelen.

Het is mogelijk meerdere extra's tegelijk op te nemen. Het medium gaat diep in trance en de aanzittenden – niet meer dan vier à vijf mensen – geven

de aura af, die nodig is. Het is aan u, hoe u thans te moeten instellen, eerst dan kan de meester handelen. Maar ik zei u reeds, de één geeft en de ander heeft niets te geven. Met andere woorden, hier is van disharmonie sprake. Is alles in harmonie, dan kan de meester honderden extra's tijdens één zitting vastleggen. Deze manifesteren zich dan allen tegelijk, wat meermalen is geschied. Die bewijzen heeft Gene Zijde reeds lang aan de aarde geschonken. En al die gestorvenen waren te herkennen.

Een andere mogelijkheid is er door het directe contact. Nu houdt het medium met u de plaat in handen. Er geschiedt niets anders. Alléén door dit vasthouden zijn opnamen te maken. Dit is dus direct contact met de meester en de plaat. Indien de plaat de levensaura niet inzoog, was het niet mogelijk ook dit directe contact te beleven, want de plaat zuigt in, zuigt op wat ge te schenken hebt. Het toestel is nu niet nodig, doch in dit geval moet het medium ontwikkeld zijn of hij geeft geen aura af. Nu geschiedt het door de concentratie van de meester, die alle aura's in zich opneemt; met de ruimte verbindt en deze direct op de gevoelige plaat vastlegt. Nu komt zijn kennis van de fysica hem te hulp en kan hij dit wonder tot stand brengen. Hij verdicht de aura en trekt u allen in zijn eigen leven op, verbindt u daarna met de plaat en drukt het beeld eropaf. Onfeilbaar zuigt ook nu de plaat de beelden in zich op. Al die tijd is de meester in diepe meditatie. Hij is het, die de aura door zijn liefde bestraalt en eigenlijk zegent om u dit geestelijke geluk te kunnen schenken. De onfeilbare concentratie van de meester is het ganze gebeuren, in slechts korte tijd hebben u en hij dit proces beleefd.

Er is een nog hogere ontwikkeling te bereiken, maar dan geschiedt alles buiten uw eigen leven om, alleen de aura dient. Het medium steekt slechts de plaat in zijn zak en de rest komt vanzelf, de meester kan dat bereiken, omdat hij één is met u en het medium, ook al hebt u er geen deel aan gehad. Dit geschiedt buiten uw eigen voelen en denken om. Ook nu is het gelaat zichtbaar en te herkennen. Deze opnamen zijn soms nog scherper dan die van het toestel en dat komt, doordat de meester nu alles in eigen handen heeft. Hij is nu niet afhankelijk van het stoffelijke ding, dat de opname moet maken. Er zijn altijd plekjes in de gevoelige plaat die voor deze opnamen niet gevoelig zijn en dus storend werken, wat thans voorkomen is.

Bezat u geen uitstraling, dan konden wij geen geestelijke opname maken. Maar dan bestond er niets en was er geen leven, alles verdampte en loste op. De natuur heeft het leven verdicht en door deze verdichting wordt er gefotografeerd. Al dit leven heeft weer een eigen afstemming en afsluiting, of het spatte uiteen. Die afsluiting moet door de meester verbroken worden of hij kan geen opname maken. Dit is dus zijn kennis, hij moet al deze wetten kennen en hen zich eigen hebben gemaakt, zodat – en daar gaat het nu

om – niet elkeen van deze zijde in staat is om zich door dit middel aan u te vertonen. Ook al hebt u de sferen van het licht bereikt, dan toch is het bezit van de fysica nodig om de levensaura van de plaat in u op te nemen. Dit is het natuurlijke éénzijn met het andere leven, waardoor het geestelijke wonder plaatsvindt. De meester verbreekt die eigen bescherming en eerst dan kan de opname beginnen. Nu staat hij voor andere problemen, waarvan hij de wetten moet kennen.

Verbreekt hij de afsluiting van de plaat, dan is het mogelijk dat de plaat op hetzelfde ogenblik in uw handen aan stukken springt. Hij kan nu tot een bepaalde grens gaan, verder en dieper gaan is niet mogelijk of hij onttrekt de plaat het eigenlijke leven en dan houdt ge de stukken in uw handen. Raakt hij de eerste bestaansgraden voor de plaat, dan lost deze stoffelijke substantie volkomen op en wel op hetzelfde ogenblik. Hij moet dus zorgen, dat de plaat de eigen bestaansgraad behoudt. Indien wij dit alles zuiver geestelijk gingen ontleden, voert de plaat u tot de ruimte. Een fotografische plaat en alles, élk voorwerp is dus kosmisch diep. En hetwelk is heel natuurlijk, want vanuit de oerbron is dit leven ontstaan, maar niettemin ligt die oerbron nog steeds aan het ding vast, ook al is deze plaat duidelijk door tal van andere stoffen uit de eigenlijke levensgraad gerukt, dat het chemische proces is. Aan het ding zelf ligt het oerstadium vast en dit oerstadium is het, waarmee de meester verbinding krijgt en dat de plaat in leven houdt. Tot daarin moet hij afdalen wil hij de plaat voor deze zitting gereedmaken en eerst dan zuigt ze de aura's in zich op en kan ze haar werk verrichten; voordien is dat niet eens mogelijk. De meester voert de plaat dus terug tot het eigenlijke astrale stadium, terug tot ons leven en de wetten waarin wij leven en eerst dan is de geestelijke eenheid te beleven.

De gevoelige plaat is het, die ons allen overheerst, zij ontvangt en wij geven aan haar ons eigen leven, dat met het hare door de meester wordt verbonden.

Zelfs in andere landen kunnen opnamen worden gemaakt. Indien het medium ontwikkeld is, kan de meester daar zijn afdruk maken. Ik zeg afdrukken, maar ik bedoel, hij kan daar het beeld in zich opnemen, daarna moet hij terugkeren naar uw eigen land en eerst dan voltrekt zich het eerste proces. Afstand bestaat er niet voor ons. Deze bewijzen zijn reeds jaren terug gegeven. De meester is het, die het werk verricht, en de plaat zuigt ook nu zijn gedachtenkracht in zich op en legt die vast.

Ook uw charlatans hebben dit wonder tot stand gebracht en hierin bedriegen ze bewust. Nu een kind eigenlijk fotograferen kan – met kunst heeft deze opname niets uit te staan – sloegen de charlatans op hol en fotografeerden, maakten geestelijke opnamen. Een moeder, die haar oogappel heeft verloren en weet, dat zij haar kind hierdoor enigszins terugkrijgt, wil een

extra bezitten. Ze bidt er dag en nacht om. Ze voelt zich één met haar schat, want het kind ligt of zweeft boven haar hoofd als een engel. Ze voelt zich erdoor beschermd en gedragen, ineens is haar leven erdoor veranderd. Zij geeft zich volkomen aan het wonder over, kan niet geloven aan bedrog, ze is één met het gebeuren en met haar kind. Door deze genade, voelt ze, lost haar verdriet op. Maar de charlatan denkt niet aan haar verdriet, aan vaders, noch moeders, hij wil leven! Bedrog of geen bedrog, wilt u een geestelijke foto, de beeltenis van uw kind? Kost slechts tien gulden, dame! Anderen doen het iets minder, maar de platen zijn duur en het werk, ziet u? Ook hij – meestal zijn het mannen, die op dit gebied zwendelen – moet leven en er wordt heel veel van zijn krachten gevergd.

Het is alweer de schuld van uw spiritisten, dat dergelijke verschrikkingen kunnen plaatsvinden. Zij lieten deze mensen hun gang maar gaan, terwijl ze wisten, dat er bedrog gepleegd werd. Maar ze mengden zich niet in vuile zaken, dat moesten die bedriegers zelf maar uitmaken. Onze wereld is met hun antwoord niet geholpen, dit is het kwaad dienen en toch, al deze mensen wilden iets voor ons leven doen. Waarom nu niet eerst dat bedrog de wereld uit geholpen? Is dit niet de afbraak steunen? De charlatans konden hun vreselijke werk voortzetten, ja, zelfs de bladen namen hun extra's op en maakten reclame voor die mediums. Hoe kunnen dergelijke mensen een taak voor ons leven ontvangen, wanneer iedereen hen kan bedriegen? Toen al die honderden hoorden dat ze bedrogen waren, beriepen ze zich op de kunde en kennis van de spiritisten en oordeelden dat het een schande was, dat deze zo nonchalant waren. Hebben zij met het bedrog te maken? „Het lijkt waarachtig of ik bedrogen heb ... ik vraag u, dame!” Toch hebben de slachtoffers gelijk. Ik toonde het u reeds aan, wie denkt verstand te bezitten van dergelijke wonderen en wetten, moet tevens zorgdragen voor een goed verloop van zaken en de knoeiers en bedriegers bestrijden of ze moeten dit ambt niet aanvaarden, dan doen ze zélf meer kwaad dan het bewuste bedrog. Voelt u dat het bedrog door uw eigen nonchalante gedrag is verwekt? Er moet gehandeld worden, daarvoor zijt ge spiritist, ge moet ons leven met uw eigen leven kunnen vertegenwoordigen of anderen moeten uw plaats innemen, ge deugt dan niet voor dit werk. Handen af, in u is geen bezieling. Zwakheid van geest voert u en ons in de duisternis.

Duizenden mensen zijn bedrogen en de vooraanstaande spiritisten hadden er geen weet van.

Hartverscheurend is het voor een moeder, een vader, een kind, te moeten aanvaarden, dat er door het medium bedrog gepleegd is en dat zij hun ontvangen geluk als waardeloos moeten beschouwen. Harten zijn er gebroken, de charlatans deinsden voor niets terug, ook nu gingen ze over lijken, over

het kind van de moeder, over uw man en uw vader. Dit misdadige bedrog grenst aan het ongelooflijke, deze mensen zijn met géén van uw misdadigers te vergelijken, zo diep zien wij hun schandalig bedrog, zó ontzagwekkend is het, omdat dit de heiligste banden zijn, die u en ons door God zijn geschonken. Hiervoor is het waarachtig waard te vechten en dat gevecht moet uitgaan van uw spiritualist.

Een bekend fotografisch medium had het zeer druk, zó, dat hij in geen jaar meer een opname kon aanvaarden, zoveel achtergeblevenen wilden van hem een extra. Te verwonderen was dat geenszins, de bladen namen zijn extra's op en iedereen kende het medium dus vanuit eigen kring. Het was enorm! En de extra's waren geweldig, een dergelijk medium leefde maar eens in de honderd jaar, ook hij was 'n ster van de eerste grootte. Wie van de wetten afwist vroeg om een zitting. Eén voor een kwamen ze aan de beurt om te horen dat ze even geduld moesten hebben, hij was ook maar een mens met twee handen en een dag was een dag.

Eindelijk krijgt de moeder een berichtje thuis gestuurd. Ook zij heeft maandenlang moeten wachten op de opname, thans is het grote ogenblik gekomen. Ze is nu reeds in extase, ze kan eigenlijk niet eens goed meer denken, dag en nacht ziet ze haar kind voor zich. Machtig is het; om dat te mogen beleven wil ze haar eigen leven inzetten. Zij kan haar kind niet vergeten, het leven heeft geen betekenis meer – ook al is dat verkeerd van haar – maar ze kan nu eenmaal niet anders. Ze weet het wel, men moet alles overgeven, maar haar enig kind? U hebt goed praten, u hebt er nog vier, ik ben thans straatarm.

Deze moeder denkt, neen, ze wéét, ze loopt thans op heilige bodem. Ze leeft in een kosmische sfeer, de sfeer van het begenadigde instrument en in de eerste plaats ook in die van zijn meester. Ze voelt – alweer – ze weet het: dit is een waarachtig adres, de bladen spreken over het medium, dit instrument is in geestelijke handen.

Wonderlijk gelukkig stapt ze bij het medium binnen. De man kijkt haar aan en bedenkt hoevelen enthousiast waren - maar dit mens! Kan mijnheer zich haar verdriet indenken? Maar natuurlijk, dame. Spoedig zal hij beginnen, even de platen halen.

Ze kijkt rond, alles vindt ze even heilig hier. Het is de moeite waard hierin te leven, steeds één te zijn met haar blondje, haar lieveling, met haar te praten en haar als vroeger te mogen voelen is een geluk, dat alleen de moeder kent. Ook zij voelt het.

Alles straalt haar tegemoet. Het ene is al liefelijker dan het andere. De man komt terug.

„Hebt u kinderen, mijnheer?”

„Ja, dame, twee meisjes.”

„Wat bent u dan gezegend, de mijne is ...!”

„Nou, nou, dame, ze is hier, rustig maar.”

„Wat zegt u? Ziet u mijn kind? Waar is ze, waar is mijn blondje?”

Fout, dame, dit had u niet mogen zeggen, u krijgt uw blondje. Hij weet reeds voldoende, het enige wat hij nog weten wil vertelt u hem aanstonds. Hoor maar!

„Hoelang bent u reeds alleen, dame?”

Daar heb je het al. Ze moet antwoorden en ze doet het, door haar verdriet loopt haar mond over. En deze vraag heeft immers niets te betekenen?

„Vijf jaar, mijnheer, denk u dat eens in. Ik doe alles, wij houden zittingen en soms komt ze tot mij. Ach, het was zo'n schat, die lieve kleine meid van me, ze hield zoveel van mij, ziet u. U hebt zelf kinderen, u kunt het dus weten. Hoe oud zijn die van u?”

„Ik heb er een van vijf en een van zeven jaar, dame.”

„Ach, heerlijk is het.”

De dame hoeft niets meer te zeggen, zij krijgt thans haar blondje. „O,” zegt ze, „ik heb zo geleden. U kunt zich dat het best indenken, u staat zo dicht bij en in het leven.”

Het medium moet dat beamen, hij knikt en doet zenuwachtig.

„U bent reeds onder invloed, zie ik?”

„Ja, dame, ik heb reeds contact. Ik moet mij op het gebeuren instellen.”

„Het kost heel veel van uw kracht, dat voel ik, maar u doet er zo'n groot werk mee. Wat voor gaven hebt u toch, machtig is het om zoveel mensen gelukkig te kunnen maken. Dat moet u toch wel tevreden stellen.”

„Doet het ook, dame, natuurlijk, het is heel mooi, een zegening is het.”

Ze zitten vertrouwelijk bij elkaar, de plaat rust in hun handen. Hand in hand en de dame zuigt zich intussen vol van zijn heerlijke uitstraling. Mooie handen heeft hij, denkt ze, uit deze handen moet het komen, ze zou al die krachten wel willen zien. Dicht, heel dicht drukt ze zich tegen hem aan, als twee bloemen van één kleur voelt ze zich tot eenheid komen. Machtig is het, wat ze thans voelt, het geluk dat nu in haar is, is onbeschrijfelijk. Wanneer God haar gebed verhoord heeft, is haar kind bij haar, dat kan niet anders. Geen seconde van dit geluk wil ze verliezen. Het liefst zou ze dag en nacht verbonden blijven, overstelpend is het geluk, dat in haar komt. Ze houdt het niet uit en zegt:

„Is uw vrouwtje niet overgelukkig met u als man?”

„Zo is het, dame.”

„Wat een prachtleven hebt u toch.”

„Ja, dame.”

„En hoe voelt uw vrouw al deze gaven?”

„Ze is heel gelukkig, dame.”

„Kan ik mij indenken. Mijn hemel, wat een genade. Telkens weer iets nieuws, al die blijde mensen, al het geluk, dat u toch uit hen toestroomt?”

„U moet niet zoveel praten, dame.”

„Ach, pardon. Ik ...’ Toch zegt ze nog:

„U begrijpt mij, nietwaar?”

Het medium knikt, hij begrijpt alles. Dan komt het grote ogenblik, het medium is met het toestel bezig, de plaat gaat erin, haar opname wordt gemaakt.

„Ziet u mijn schat reeds?”

„Ja, dame, zo-even al, maar de leider zegt, dat ik mij alleen op hem moet instellen. Hier is ze, dicht bij u.”

De moeder schreit en ze woelt met haar handen door het ledige niets, waarin haar kind leeft.

„Waar is ze, mijnheer?”

„Hier, dame, ze legt haar hoofdje op uw knieën.”

’n Ontroerend ogenblik, het medium kijkt er niet eens naar, hij kent dat.

„Ach, m’n lieve schat, ben je weer bij je moedertje? Hoe is het? Zal je bij mij komen en op de plaat? Wat zegt ze, mijnheer?”

„Ze zegt, dat de meester ervoor zal zorgen.”

Ze kan haar tranen niet bedwingen.

„Waar is ze nu, mijnheer?”

„Bij de meester en haar zuster aan die zijde, ze is natuurlijk hierheen gebracht. We moeten beginnen, ziet u.”

De moeder laat haar tranen vloeien, deze man begrijpt alles. Hij vertelt haar, dat de kleine gelukkig is, ze danst van pret. De meester is gereed en de opname kan beginnen. Ze moet stil achter het toestel blijven zitten, haar opname is altijd goed, nu gaat het rode licht op. Het medium neemt achter het toestel plaats en thans is het afwachten. Er brandt wierook, heerlijk rustig is de stemming, alles is wonderlijk mooi. Ze voelt zich als in de hemel. In een hoek staat Onze Lieve Heer, eromheen bloemen, gebracht door mensen, die het geluk al hebben beleefd. Ik volg dit alles, met mij anderen, die al dit bedrog leren kennen, nu vanuit het leven na de dood. Het medium sluit zijn ogen, snurkt eerst wat, haalt daarna diep adem, strekt zijn benen en is in trance. De moeder bidt!

„Mijn God, geef mij deze genade. Geef mij deze genade, o mijn Vader. Geef mij deze genade, o God, geef mij mijn kind terug. Nu kunt Gij mijn gebed verhoren. Ik ben zo alleen, Vader. Ik klaag niet, mijn God, ik wil dragen, maar geef mij deze genade. Breek mij af, o God, neem van mij weg al de

krachten, die in mij zijn, ik wil sterven voor mijn kind. Neem alles van mij weg, zodat ik mijn kind zie. O, mijn God, geef mij deze genade.”

Maar ze voelt dat het medium de krachten ontnomen worden, ze hoort kreunen, ze is erdoor gestoord en begint opnieuw. Eenmaal, tienmaal, twintigmaal hoor ik: „O God, neem alles van mij weg, laat mij deze genade beleven.”

Haar gebed zou storend werken, indien de waarachtige extra gegeven werd, maar nu komt haar gebed er niet op aan. Ze is zichzelf niet meer. Ze snikt het innerlijk uit, maar schrikt. Wat is dat? Het medium wordt wakker. Hij snuit zijn neus. Ze schrikt weer en toch, het is iets, dat noodzakelijk is, maar ze wordt er nu door gestoord. Hoe kan het eigenlijk? De opname is klaar, een kwartier heeft het geduurd. Hij zal even de plaat ontwikkelen, aanstonds kan hij haar zeggen of haar kind genomen is. Of ze mee mag? Neen, dat gaat niet.

In een andere kamer legt de man de plaat naast zich neer, hij hoeft er niet op te kijken, er staat toch niets op. Hij steekt zijn sigaretje op en rookt smakelijk.

„Wie is het?” vraagt zijn andere helft.

Hij trekt met zijn lippen en zegt: „Kijk zelf maar.”

Maar dat doet ze niet, ze wil niet gezien zijn. In zijn laboratorium heeft hij niets te zoeken en zijn sigaret is op.

„De opname is geslaagd, dame.”

„Wat zegt u? Mijn God, hoe dankbaar ben ik. Wanneer mag ik de opname halen? Duurt het niet te lang?”

„Een week, dame.”

„Ach, mijnheer, kan het niet wat spoediger, ik heb immers zo lang moeten wachten, ik houd het niet uit, ziet u. Ik zal geen uur meer slapen. Het is verschrikkelijk.”

„Kom over drie dagen, dame, ik zal mijn best doen. Ik moet eerst andere opnamen ontwikkelen, dan ga ik eraan beginnen. Over drie dagen dus. Indien ik een ogenblik heb, wellicht, ik zal zien.”

Het goede en waarachtige medium kan alles tonen, zal onmiddellijk een afdruk kunnen nemen, want Gene Zijde kent het diepe leed, het lange wachten van deze zielen. Maar de bedrieger heeft nog iets anders te doen. Hij slaat een album open en zoekt naar een passend blondje. Hij vindt wat hij nodig heeft, nu nog een opname en klaar is de extra. Boven het hoofd legt hij wat watten en in die watten het blondje, thans nog even verlichten en de dubbele opname wordt gemaakt. Nu zal hij de plaat ontwikkelen en zie, de extra is prachtig. Wanneer ze wil, kan ze morgen al komen, hij is gereed. Hij drukt er nog een paar af en vernietigt de plaat.

Alles gaat prachtig, beide opnamen zijn bijna gelijk, het licht is verdeeld.

Wie zal dat weten? De watten gelijken de uitstraling van de mens; als het protoplasma wordt gefotografeerd ziet ge een witte wolk boven uw hoofd en daarin gemanifesteerd de geestesverschijning. De watten doen het best, wie het raadsel niet kent, denkt er niet aan en die het wel kent, denkt niet aan bedrog. Zo echt is alles.

De volgende dag komt de moeder even aanlopen, wellicht, je kan niet weten. Ze heeft bloemen meegebracht voor Christus. Maar ze moet tot de volgende dag wachten. Het zijn smartelijke dagen voor haar, sinds de opname heeft ze niet meer kunnen slapen. Maar dan is het ogenblik gekomen. Al vroeg belt ze aan. Het medium haalt de extra. Zij vliegt op hem af. En? De opname is prachtig gelukt. Ze heeft haar kind in haar handen. Ze moet er even aan wennen, maar dan schreit ze en drukt haar schat aan haar hart. Ze is wel wat anders, maar dat kan, tussen dit beeldje en haar verschijning van de aarde ligt de dood. Dat is me nogal wat. „Ja,” zegt ze, ze kijkt en tuurt nog, „ze is het.” Ze kust het kinderkopje. „En wat voor licht, kijk toch eens, die uitstraling boven mijn hoofd. Geef ik zoveel af?”

Het medium knikt, zo is het, ze is zeer gevoelig.

„Mijn geluk kent geen grenzen, mijnheer. Dit is mijn schat.”

Ze betaalt haar tientje en gaat heen. Indien het honderd had moeten kosten, graag, helemaal niet erg. Toch komt ze nog even terug en vraagt:

„Kan ik nog enige opnamen van u hebben, ik bedoel, een paar afdrukken, ik wil mijn moeder er ook een geven.”

„O, natuurlijk, dame, kost u vijf gulden.”

„Geeft niet.” Het medium heeft ze al gereedliggen. Hij laat haar de opnamen zien, ze vindt ze prachtig, machtig is alles. „U kunt mijn kind gerust aan de bladen zenden, hoort u?”

„Goed, dame, ik denk niet, dat de bladen er voorlopig zullen opnemen, want ik heb er reeds gegeven.”

De moeder begrijpt het en gaat weer weg. Aan haar geluk is niet te twijfelen.

Dit proces gaat enige jaren door, steeds komen er nieuwe mensen. Op een goede dag komt er een man, ook hij heeft gehoord, dat er opnamen gemaakt worden. Het medium wil hem aanvoelen, moet weten wat de man doet, doch zijn bezoeker helpt hem al. Ze houden de plaat samen vast en voeren een gesprek.

„Mooie gaven zijn het.”

„Zo is het, mijnheer.”

„Zeker heel druk.”

„Ook dat.”

„Hoeveel opnamen kunt u maken in de week?”

„Dat ligt eraan.”

„Waarom?” Stik voor mijn part, broemt het medium vanbinnen, wat gaat het je aan, man, maar hij antwoordt: „Aan mijn leider.”

„Ach zo.”

Ze zitten nog even, dan zegt de man om hem gerust te stellen: „Mijn schoenmakerij is toch heel iets anders en gek, vroeger wilde ik steeds fotograferen. Dit beroep lijkt mij.”

Het medium is rustig, de angst valt van hem weg. Schoenmakers hebben geen weet. Hij fotografeert liever vrouwen. Vrouwen leg je gemakkelijker het zwijgen op. Mannen willen alles weten en zijn wantrouwiger. Hij kent zijn mensen.

Ze gaan zitten, de man volgt het maar zó en doet alsof hij zich volkomen aan hem overgeeft. Hij zegt het ook:

„U moet maar zeggen, waar u mij wilt hebben.”

Hij krijgt zijn plaats achter het toestel, de lamp gaat aan, de lens staat open, direct dicht en klaar, het rode licht volgt. Fout, medium, voor deze bezoeker bent u fout. Te zwak belicht, licht té zwak, daar kan nooit iets ontstaan. Nu zet het medium zich neer. Hij zit nog even, wil in trance gaan, maar de man stoort hem.

„Is het mogelijk, dat ik mijn vader zie? Ik herken hem aan z'n snor en z'n smal gezicht, hij moet het wezen.”

Het medium kijkt en neemt helderziend waar. „Ziet hij iets scheel, mijnheer? Neem mij niet kwalijk, maar ik dacht het te zien.”

„Waarachtig, maar dat is toch op z'n foto niet waar te nemen, kijk zelf maar.”

De man steekt hem de foto toe. „Neen, waarachtig, niets kan je ervan zien. Ja, deze persoon zie ik. Juist beschreven, ongeveer zestig jaar oud. Is hij aan kanker gestorven?”

„De man heeft ontzettend geleden. Vier jaar lang, ziet u, een lijdensweg. Ik hoop, dat hij thans gelukkig is.”

„Ik zie zijn licht, hij is gelukkig.”

„Maar stoort ik u niet?”

„Wij moeten nu niet spreken.” Het medium zinkt weg, de man sluit zijn ogen tot op een klein spleetje, doet hen zo nu en dan even open, maar zit doodstil. Het kwartier duurt hem een eeuwigheid. Eindelijk is het voorbij. Het medium moet weg. De man zegt:

„Ik zal maar gaan, ik hoor wel van u wanneer ik kan komen.”

„Wacht even, mijnheer, wilt u dan niet weten of de opname gelukt is?”

„O, daar twijfel ik niet aan, u bent bekend. Zal wel goed zijn.”

Het medium bespiedt hem, is niet zo zeker, maar nu hij de man ziet, komt

de rust in hem. Hij zit daar met de handen voor de ogen, rustig in zijn stoel, denkt zeker over alles na. Nog even wachten, maar met mannen moet je voorzichtig zijn. Hij komt hem vertellen, dat de opname gelukt is.

„Dacht ik het niet, voor mijn zuster hebt u ook zo'n prachtopname gemaakt. Wanneer mag ik komen?”

„Over 'n week.”

„Kan het niet iets vroeger, 'n dag of drie bijvoorbeeld?”

„Ik zal kijken.”

„Is het mijn vader, die tot me gekomen is?”

„Juist, prachtig gelijkend.”

De man gaat weg. Drie dagen later keert hij terug en ontvangt de extra, hij kijkt en zegt: „Schitterend, in één woord, prachtig. Hij is het, 'n kunststuk. Hier is uw geld. Tien gulden, is het niet?”

Het medium neemt het bedrag, de man kijkt. Hij vraagt nu:

„Is het mogelijk, dat u voor mijn zuster nog 'n opname kunt maken, u weet wel, de moeder van het blondje. Ze heeft het zo beroerd en ik zou haar gaarne gelukkig willen zien. Ik heb echt met haar te doen, ze is zo droevig na dit verlies en dan nog 'n man, die je alleen laat zitten.”

„Nee, dat gaat niet, ik heb nog zoveel mensen.”

„Kom man, doe het, ik zal u het dubbele betalen. Ik heb juist 'n goeie week, gun haar dit geluk.”

„Ik moet het eerst mijn leider vragen.”

„Doe het dan onmiddellijk, uw meester is immers hier? Zal ik het vragen?”

De man vraagt aan de ruimte of het goed is, het medium luistert. Hij doet het.

„Is het in orde?”

„Mijn leider vindt het goed, ze mag morgen om drie uur komen, maar niet eerder, ik moet zeven opnamen maken.”

„Heel veel dank, u doet goed werk.”

De man gaat regelrecht naar een redacteur van een krant en legt hem de extra voor.

„Hoe vind je het ding?”

„Prachtig, maar wie is het?”

„Kijk maar goed, je zult die man wel kennen.”

De ander kijkt en lacht, lacht harder en komt niet tot bedaren. Die is goed. „Hoe heb je dit klaargekregen?” vraagt deze.

„Eenvoudig genoeg om 'n levend mens dood te verklaren.”

„Die hebben we te pakken. Heerlijk, dit bedrog is voorbij.”

„Morgen gaat mijn vrouw, ze krijgt haar kans, wellicht is ze dan genezen. Nu zal ik haar overtuigen. Dit is 'n dubbele opname en nog slecht ook. Wan-

neer neem je deze foto op?”

„Volgende week.”

„Goed, dan hebben we misschien nog iets anders ook. Ze zal haar enthousiasme nog 'n beetje moeten bewaren, anders lukt het niet. In ieder geval zal ik haar enige opnamen meegeven, dan kan hij zelf kiezen wat zo'n beetje past, lijkt, is beter.”

De moeder van het blondje krijgt nu haar grootmoeder te zien; als haar beschermengel zweeft de oude dame boven haar hoofd. Het is gelijkend, maar grootmoeder leeft nog. Ze weet nu dat zij bedrogen is en kan dit verschrikkelijke niet vergeten.

Grote herrie onder de spiritisten, het grote wonder is ontmaskerd. Al die bedrogen mensen vloeken, het is ontzettend. Mediums zijn er niet, klinkt het weer, alles is bedrog. Honderden extra's zijn er gemaakt, niet één echte. Elk land kent deze soort, waar spiritisten leven is het bedrog aanwezig. De spiritistische wereld vergeet hem, maar anderen keren terug, totdat ook zij worden ontmaskerd.

Deze charlatan maakte dubbele opnamen, anderen doen het iets ingewikkelder, doch wanneer u hen kent, de wetten voelt, kunt ge hen onmiddellijk van bedrog betichten.

Neem uw eigen platen, de meester aan deze zijde vindt dat heel goed, wij hebben niets voor u te verbergen. Iedere controle moet door de mediums goedgevonden worden, hoe meer mensen wij mogen overtuigen, des te liever het ons is. Geloof niets, wanneer ge geen controle moogt uitoefenen, het is onherroepelijk bedrog. Neem de platen mee en ontwikkel ze zelf, of ga met het medium in de donkere kamer, de meester vindt dat prachtig, tenminste indien het voor een eerlijk onderzoek is anders krijgt ge er geen kans toe. Indien Gene Zijde ziet, dat ge ernstig zijt, staat zij u alles toe. Als u dan eenmaal de bewijzen gegeven zijn, sta dan naast ons medium, hij heeft uw hulp nodig. Hoogstens vijf à zeven opnamen per week zijn te maken, het medium is dan reeds uitgeput. Tien per dag, zoals de charlatans doen, is waanzin.

Fotografische mediums zijn uitzonderingen, hoogstens één onder duizenden mediums is het. Wij maken geen oorlog op dit gebied, zei ik u reeds enige keren, u moet het aanvaarden.

Maar het waarachtige medium is een begenadigd mensenkind. En uw extra is een goddelijk geschenk, waarlijk een geestelijk wonder. Andere landen hebben hun mediums gekend, duizenden opnamen zijn er gemaakt, evenzoveel bewijzen gegeven en ouders getroost, de kloof tussen leven en dood overbrugd. Machtig is het, het geeft u de kracht het leven te dragen, uw overgegangene geliefden zijn dicht bij u.

Als ge maar weet, dat de goede krachten al deze gaven bezitten, ze zijn

helderziend en helderhorend en de trance brengt het wonder tot stand. Wij komen nu tot uw eigen leven. Houd uw handen gezuiverd, laat niets het contact bezoedelen, geeft deze charlatans geen mogelijkheid om te bedriegen, het is uw en ons geluk. Help ons en steun onze goede krachten, help ons tevens om dit heilige gebied van al het kwaad te zuiveren. Het licht van Golgotha bestrale u en de uwen.

Directe-stem

Het medium voor de directe-stem is een openbaring; ook door deze fysieke gaven in onze handen hebben wij aan duizenden mensen heel veel bewijzen van voortleven geschonken. Ze is echter zó onbarmhartig bezoedeld, dat rechters eraan te pas moesten komen om de charlatans het halt toe te roepen.

Het medium is in trance, want er wordt door de meester en zijn helpers heel veel aura weggenomen, indien wij onze stemmen zó willen kunnen verdichten, dat u deze herkent of de manifestatie spreekt niet tot uw leven. De levensaura van het medium wordt als voor het fotograferen verdicht. Hierdoor komen wij dichterbij tot de aarde en dit is evenals voor het fotograferen het halfstoffelijke en geestelijke stadium, een levensgraad, die zich tussen leven en dood bevindt en waardoor de verschijnselen kunnen plaatsvinden. In niets zijn dan onze stemmen veranderd, want wij aanvaarden gedurende een kort ogenblik ons leven van de aarde. Dit alles lijkt u wellicht onwaarschijnlijk, maar mogelijk is het toch, want wij leven in deze wetten en kunnen door de levensaura een stoffelijke verdichting tot stand brengen. Het grote wonder is voor de niet-ingewijden bijna ongelooflijk, zo wonderbaarlijk is een directe-stem-seance. Ook is het mogelijk, dat ge tijdens de zitting andere verschijnselen waarneemt, omdat tevens weer andere gaven en verschijnselen door het medium tot stand te brengen zijn. Een avond voor de directe-stem is dan ook een belevenis.

Buiten het medium kunnen een tiental mensen aanzitten. Ze worden eerst dan toegelaten, wanneer de meester aan deze zijde het goedvindt. Hij zorgt voor een zo groot mogelijke harmonie of er komen stoornissen door de verschillende levensgraden, die worden toegelaten, en dit moet voorkomen worden. Hoe meer mensen uit één graad aanzitten, des te schoner wordt de zitting, want dan is er geestelijk contact en dit is van grote betekenis. De zittingen worden eerst in het duister gehouden, daarna bij rood licht en daarbij kunt ge alles volgen, aan niets kan er thans nog getwijfeld worden. In het midden van de kring is een tafeltje neergezet en op die tafel twee megafoons, waardoor wij spreken. Die blikken dingen houden de stemtrillingen bij elkaar en voorkomen versnippering van krachten. De aanzittenden hebben er rondom plaatsgenomen en sluiten hun handen ineen om zichzelf én de ruimte, waarin de wonderen plaatsvinden, af te sluiten. Men mag deze kring niet verbreken door de handen los te laten. De aanzittenden zouden zich tijdens het spreken kunnen vergeten en de megafoon in handen kunnen nemen met het gevolg dat het medium onmiddellijk sterft. Deze zittingen zijn

dus zeer gevaarlijk voor het medium. Door de aanraking buiten de meester om kunnen er lichamelijke stoornissen ontstaan van dodelijke aard. Tal van directe-stem-mediums hebben dan ook hun eigen leven ingezet voor de aanzittenden, die door de ontroering niet meer wisten wat ze deden.

Voor deze zittingen is er muziek nodig, orgel en vrolijke muziek, van de laatste het meest, omdat hierdoor stoffelijke trillingen ontstaan. Soms zegt de meester dat er gezongen moet worden en dit is dan nodig om de atmosfeer te verdichten, waardoor wij ons verbinden en de halfstoffelijke wereld kunnen binnentreden. Het medium is van lichtgevende banden voorzien, zodat de aanzittenden alles kunnen volgen.

Dat onze geestelijke stemmen in niets zijn veranderd, hebben duizenden mensen reeds mogen beleven en allen waren er zeer door ontroerd. In niets is het timbre verzwakt en hieraan kunt ge onmiddellijk uw geliefde herkennen. U hoort ons alsof wij nog op aarde leven en een gesprek met u voeren. Elkeen ontroert het, wanneer de stem van een geliefde spreekt, waarvan men weet, dat de persoon het aardse met het eeuwige heeft verwisseld, ook al is dat jaren geleden geschied. Sommigen kunnen op dat ogenblik geen woord spreken en dan moet de astrale persoonlijkheid het aardse wezen aansporen om toch iets te zeggen, zó indrukwekkend, ontroerend en ontzagwekkend is de directe-stem voor u op aarde. Wanneer een kind tot de achtergebleven moeder spreekt, moet de moeder bovennatuurlijke kracht bezitten om zich te kunnen beheersen, wat toch nodig is of het spreken wordt erdoor bemoeilijkt. De meester helpt u en het kind, hij trekt u in zijn machtige concentratie op, maar daarna, wanneer het contact verbroken wordt, moet ge bewijzen, dat er concentratie in u is, zo ge niet wilt bezwijken. Al deze ontroeringen moeten voorkomen worden, of het medium keert uit de trance terug en dit geeft stoornissen. Vanzelfsprekend wordt het medium intussen weer verzorgd, hetgeen geschiedt door een geestelijk dokter.

Wanneer u met uw tieners gaat aanzitten, het licht uitgaat en de handen aaneengesloten zijn, begint de meester aan zijn taak en sluit de kring astraal af. U voelt zeker waarvoor. Hij doet dat om u voor spotgeesten te beschermen. Hij trekt een astrale muur op en neemt hiervoor van de aanzittenden kracht weg, die voor dit opbouwen wordt gebruikt, na door de aura van het medium te zijn verdicht. Als dat geschied is, kan de muziek spelen en moogt ge praten, ook die trillingen zijn nodig, om de astrale stem te verstoffelijken. Nu is het wachten op de dingen, die zullen geschieden.

Het medium zinkt in trance en die trance gaat tot aan de vijfde graad van uw slaap. Tijdens de trance blijft het medium in het lichaam, doch hierin liggen schommelingen, d.w.z. het medium leeft eigenlijk tussen de derde en vijfde graad en dit is nodig, om de aura weg te nemen, die niet uit één ge-

voelsgraad genomen kan worden, omdat dit soms een plaatselijk deel van het organisme kan uitputten. De dokter, die hem tijdens de trance verzorgt en eigenlijk de ganse avond één is met het medium, voorkomt lichamelijke stoornissen, en het wegnemen van de aura in één toestand van slaap. Dat is zijn taak en daar is kennis voor nodig, niet alleen van de ziel, doch tevens van al de graden van slaap, waarvan ik u heb verteld.

Het medium zweeft dus tussen die graden van slaap, waardoor de levensaura van het stoffelijke lichaam en het zieleleven tot eenheid komen. Hoe dieper nu de trance wordt, des te krachtiger is de directe-stem. Is het medium in de vijfde graad gekomen, dan kan zijn meester beginnen en ziet u soms hoe zich dikke witte wolken vormen, de verdichte aura die we ectoplasma noemen. Die verdichte aura is het, waardoor de directe-stem tot verdichting komt. Wij omhullen ons door de aura, gaan erin over en krijgen hierdoor het halfwakend stoffelijke. Wij komen nu dichterbij tot de aarde door de levensaura van het medium en die van u zelf, die u zonder dat u het weet ontnomen wordt, wat ge echter na de zitting kunt voelen, want velen zijn doodmoe. Er is kracht weggenomen, want elkeen geeft zichzelf, indien er van u weg te nemen is.

De aura van het medium komt tot eenheid met die van de megafoon. Intussen is de megafoon van de zwaartekracht ontdaan; ook dat verschijnsel heb ik u verklaard door uw kruis-en-bord-zittingen en wij trekken in ons leven op. De megafoon is in onze handen, we zweven met het stoffelijke ding de hoogte in, boven uw hoofd en hij is toch voor u zichtbaar. Het zweven van de megafoon is een voorverschijnsel en nu kunnen aanstonds de stemmen verdicht worden. Wil de meester, dat er gesproken wordt, dan moet de astrale persoonlijkheid zich op het eigen leven van de aarde instellen, zoals bij het fotograferen is gezegd. De concentratie is ingesteld op het spreken, de megafoon houdt de stemtrillingen bijeen en plotseling hoort u:

„Ik ben het, herken je mij niet, jongen? Ik ben je vader.”

De jongen kan geen woord spreken. Tranen van ontroering rollen over zijn wangen. De vader moet hem tot rust manen en zegt:

„Kan je mij niet goedendag zeggen, mijn jongen? Hoor toch, ik leef, ik ben gelukkig in het leven aan Gene Zijde, ik ben mijzelf en hier zullen wij elkaar terugzien. Zeg aan moeder, dat ik heel veel aan haar denk, dat ik dicht bij haar ben en bij jullie allen. Hoezeer ik God dank, dat ons deze genade geschonken is, hoef ik je niet te zeggen.”

De vader spreekt verder, hoe meer hij spreekt, des te schoner wordt de stem en nu kunnen er geen stoornissen komen. De meester laat hem dit voelen, hij moet trachten het woord te houden. Ook al is het voor hem een openbaring de stem van zijn kind te mogen beluisteren, hij moet toch trachten

zoveel mogelijk te zeggen, want even daarna moet hij ophouden. De dokter waarschuwt de meester, het medium is nu in één toestand, en daarin worden de krachten uitgeput. Dit is het spreken vanuit één graad van slaap en het spreken werkt onmiddellijk op de stoffelijke delen van het organisme in. Dit moet u duidelijk zijn, omdat de krachten op één punt aan het medium ontnomen worden. Wanneer de spreker moet ophouden, wisselt de trance en beleeft het medium die schommelingen, doch intussen spreekt er een andere persoonlijkheid, zodat de meester voorkomt, dat één kracht te scherp op het leven van het medium zou inwerken. Meestal hoort ge nu de vrouwelijke stem, die een zachter timbre heeft en minder aura verbruikt. Het medium hoort ge nu en dan kreunen, hetgeen door het wegnemen van de aura tevoorschijn treedt. Het medium bevindt zich als het ware op een geestelijke snijtafel, ge kunt de directe-stem als zodanig zien, omdat al de stelsels van het eigenlijke leven worden ontdaan. Is het medium in een andere graad van slaap gekomen, dan kan het spreken weer beginnen. Is een spreekster aan het woord en de ontroering komt toch over het innerlijke leven, dan trekt de meester dit bewustzijn in zijn eigen leven op en helpt haar dus spreken, waardoor hij voorkomt, dat er stoornissen optreden.

Het spreken, kort en afgebroken, is een belemmering voor het medium, zo vlug mogelijk moeten de woorden in een gelijke concentratie gesproken worden. Dus niet afhakken, stotend spreken is kracht verspelen. Het spreken zelf heeft dus voor dit wonder grote betekenis. Eenieder krijgt voordat de zittingen beginnen dan ook eerst een les van de meester en dit is dringend noodzakelijk.

De geestelijke dokter leeft in het medium en vangt zoveel mogelijk al die stoornissen op. Zou thans een van de aanzittenden de trompet in handen nemen, dan grijpt hij direct in het levende hart van het medium en kan de dood intreden. Toch is het aanraken van de megafoon mogelijk, maar dan moeten de meester en de dokter maatregelen nemen om een lichamelijke schok te voorkomen. Het hart staat onmiddellijk stil, omdat het medium geen macht meer heeft over zichzelf, het centrale zenuwstelsel kan een schok niet verwerken en een bloeditstorting is het gevolg of de dood. De megafoon is een deel van het medium geworden, want door zijn krachten is het ding tot hem gekomen, hij leeft nu in al de verschijnselen.

Het zal u duidelijk zijn, waarom men niet eerder de handen mag loslaten en waarom het zo lang moet duren, voordat een bedrieger onschadelijk gemaakt kan worden. Uitdrukkelijk en op erewoord moeten de aanzittenden beloven de kring niet te verbreken. Wanneer iemand toch zijn handen loslaat, de megafoon aanraakt, komt die mens in verbinding met het levensbloed van het medium en woelt met de hand in het levende hart, stoort hierdoor de

bloedsomloop, zodat lichamelijke instorting volgt. De dokter is echter een kosmisch bewuste, is als een magiër en een ingewijde, hij kent al de astrale en stoffelijke wetten, zodat het medium in goede handen is. Vanzelfsprekend waken beiden over hun machtig mooi instrument, door hetwelk de kloof tussen leven en dood overbrugd wordt.

Dit contact is een heilig wonder. Door aan een menskind de levenskrachten weg te nemen, komt dit fenomeen tot stand. Wil de meester andere verschijnselen tot stand brengen, dan daalt het medium soms tot in de epileptische slaap af en kunnen er materialisaties vertoond worden. Ook hoort u soms het heerlijke getik, op de maat van muziek, en hoort ge rappings, kloptonen, die door ons tot stand komen, wat heel eenvoudig is, omdat wij aan elk stoffelijk voorwerp het leven kunnen onttrekken. Laten wij dat leven uit onze concentratie los, dan hoort u een harde tik, de kloptonen.

Ik zei u reeds, tijdens het zweven van de megafoon zweven wij zelf met het ding in de ruimte. De megafoon heeft de zwaartekracht verloren, omdat wij aan het eigenlijke apparaat het leven hebben ontnomen. Nu zouden we stoelen en tafels kunnen leviteren, doch de meester wil, dat alle krachten door de directe-stem worden verbruikt. Maar tal van verschijnselen kunnen er plaatsvinden, omdat dit medium voor al de fysische gaven geschikt is.

Op een avond verliest het medium soms vier à vijf pond gewicht, zoveel krachten worden het medium weggenomen, wat alweer verschillend is, omdat de ene zitting niet gelijk is aan de andere, hetgeen komt, doordat de aanzittenden kracht geven. Ook uw grote vermoeidheid wijst u op dit verlies van krachten. De volgende dag echter, na een nacht slapen, is dit verlies reeds aangezuiverd, omdat de vermoeide organen er zelf voor zorgen. Ook het medium herstelt zich, omdat dit afstaan van fluïde geen ziekelijke gevolgen heeft en hierdoor geen aftakeling plaatsvindt. Het medium moet echter flink eten en in de eerste plaats in evenwicht blijven anders zou de directe-stem het organisme volkomen uitputten. Hoogstens drie à vier zittingen per week mag het medium houden, anders zou het verlies van krachten niet aan te zuiveren zijn, de tijd voor dit natuurlijke herstel zou te kort zijn. Het is vaak dringend noodzakelijk, dat de meester een tijdlang ophoudt, zodat het medium weer op krachten komt.

Het grote wonder voor deze zittingen is het medium, dan natuurlijk zijn geestelijke leider en de geestelijke dokter. De meester verbindt u met de ruimte, elkeen is tijdens een directe-stem-zitting kosmisch geladen; zoals de fotografische plaat het beleven moet, zo ondergaat nu de megafoon dit proces en komt het wonder tot u. Tijdens de trance is het medium met de ruimte verbonden, omdat het lichaam té spoedig uitgeput is. Kan het medium die enorme krachten niet meer verwerken, zijn de lichamelijke stelsels vermoeid,

dan moet men ophouden en zijn de krachten verbruikt. U hoort soms de meester spreken en dan verklaart hij u al deze wonderen. Op deze avonden wordt de wijsheid van ons leven begrepen, gevoeld en gehoord. Het medium ligt in een makkelijke stoel of op de grond en blijft de gehele avond in slaap. Is dit op te voeren, dan is het zelfs mogelijk, dat het medium de bewuste trance beleeft. Hij ziet dan zelf de verschijnselen. En thans is er geen sprake meer van stoornissen, nu heeft het medium deze overwonnen. Kan het rode licht aangestoken worden, dan is het beleven van dit wonder nog machtiger, omdat ge thans alles volgen kunt.

Wanneer de zitting ten einde is en het medium zal gaan slapen, dan ontvangt hij in zijn natuurlijke slaap de krachten terug, die hij tijdens de zitting verloren heeft. U ziet dus, dat voor het instrument wordt gezorgd en dat doen beide meesters. In de morgen voelt het medium zich nog moe, maar diezelfde dag herstellen zich alle stelsels, waarvan men de levensaura genomen heeft. Meestal krijgt het medium een dag rust tussen twee zittingen, wat noodzakelijk is voor het lichamelijk herstel. Het medium moet een kerngezond lichaam bezitten anders treden ziekten naar voren. Zwakke organen bijvoorbeeld reageren onmiddellijk en vertonen hun eigen zwakte tijdens deze zittingen en komen nimmer meer op kracht. Niets mag er in het lichaam zijn, dat zwak is, of het medium stort al vroeg in en dan is alles natuurlijk onbegonnen werk. Het zenuwstelsel regelt dit proces voor de goede instandhouding van het organisme, de gezonde weefsels zuigen vanzelf die krachten in zich op.

Is de zitting begonnen en iemand zou licht opsteken, dan blitsen de levenskrachten in het medium terug en dit veroorzaakt een hevige schok. Op slag kan het medium door uw hand zijn gedood, dit is ernstiger dan welke stoornis ook en het verbreekt ieder contact. De dokter kan dan geen controle uitoefenen, het licht is als het vuur bij een ontplofbare stof, welke tot explosie komt in het medium. Deze schok breekt het hart en het innerlijke leven zou het aardse vaarwel kunnen zeggen. Alsof een bliksem inslaat, zo treft het de levensgraad van het medium. Hiervoor wordt natuurlijk gewaarschuwd. Zijn er verschijnselen, waarvan de echtheid twijfelachtig is, grijp dan nimmer direct in, maar wacht eerst af tot ge andere bewijzen hebt. Eén bewijs is niet voldoende, maar meerdere tonen u aan, dat er bedrog is, want het waarachtige medium heeft niets voor u te verbergen, zodat ge u volkomen kunt overgeven en eerst wanneer ge zeker zijt leeft ge op heilige grond. Onze bedrieger beet zich op de lippen, het echte medium krijgt een bloedspuwing. Die is niet te voorkomen, de longen en het hart brengen het tot stand. Voor het waarachtige medium kan het de dood betekenen, het bedrog-medium weet dat en tracht dit verschijnsel te bereiken door zijn lippen stuk te bijten.

Had men even deze controle toegepast, de mensen zouden onmiddellijk geweten hebben dat hij bedroog. Tijdens een schok heeft de ziel, het innerlijke leven dus, geen gelegenheid zich te herstellen, want langzaamaan keert het medium in het organisme terug, dat wil zeggen, neemt het medium het stoffelijke lichaam weer over.

Enkele mediums hebben deze stoornissen moeten beleven en traden ons leven binnen. Ik zal u echter moeten vertellen, dat de meester wist, dat het zou geschieden of het is niet mogelijk, in geen geval laat hij die onverantwoordelijke mensen toe. Van tevoren worden alle aanzittenden innerlijk gewogen. De meester peilt hun karakter en hun gemoedsstemming en het gebeurt meermalen, dat aanzittenden verwijderd worden. Het medium krijgt steeds, voordat de zitting begint, van zijn meester aanwijzingen hoe men moet plaatsnemen en dan wordt deze controle door zijn meester toegepast. Is er iemand onder hen, waarvan men ziet, dat het gevoelsleven twijfelachtig is, dan moet deze ziel het vertrek verlaten. Toen het medium, waarvan ik vertelde, het aardse leven zou verlaten, wist men aan deze zijde, dat het zijn tijd was of het had niet zo ver gekomen.

Het medium bevindt zich in de vierde graad van het gevoelsleven, de derde graad is hiervoor niet geschikt. De derde graad kan niet in trance en buiten de trance is de ontwikkeling niet mogelijk. Dat kan eerst later, maar dan is het medium zelfs bij daglicht te bereiken.

Ook het oude Egypte heeft de directe-stem-zittingen gekend. Daarna werd de psychische trance opgebouwd, want door deze trance is de geestelijke wijsheid te ontvangen. Het fysische medium komt niet vrij van het organisme, het psychische treedt uit en ontvangt in ons leven wijsheid. U voelt zeker het enorme verschil van de beide trancetoestanden. De fakir en magiër beleven beide toestanden, omdat zij willen beleven. Onze mediums beleven ook, maar wij brengen de verschijnselen tot stand, wat géén magiër in handen heeft. Het enige, dat hij bereiken kan, is een levitatie, doch de directe-stem is niet in zijn, maar in onze handen. Voor zover u dit voelt, spreekt ons leven op krachtige wijze en dit is voor u het bewijs, dat niets buiten onze wereld om ontvangen kan worden.

Charlatans spreken zélf door de megafoon, ze trommelen zélf om rappings te laten horen, changeren met tafels en stoelen en willen geleviteerd zijn, alles even onsmakelijk en dierlijk giftig, demonisch slecht! Wij zeggen u: in niets zijn onze stemmen veranderd, elk timbre kunt ge herkennen. Wij zeggen u, de bas van uw vader is de bas, die spreken zal, uw vader is in niets veranderd, zijn stem moet ge herkennen. Kletspraat is het, wanneer het medium u wil aantonen, dat tussen deze stem en die van de aarde een dood ligt. De geestelijke stem blijft als de stoffelijke, het is de ziel, die haar vertegenwoordigen

moet als persoonlijkheid. Komt de stem onherkenbaar tot u, kunt ge uw geliefde er niet door herkennen, aanvaard dan van ons dat u wordt bedrogen. Grijp nu gerust naar de megafoon, steek eenvoudig het licht op, dit is bedrog! Aan de stemmen zult ge uw geliefden herkennen én aan hetgeen ze u te vertellen hebben, waarvan het medium niets weet. Uw geliefden kijken in uw leven, ze hebben zich van tevoren voor deze zittingen gereedgemaakt. Dat gereedmaken wil zeggen, dat ze u iets zullen vertellen, dat alléén gij kunt weten. Hierdoor geven wij u de waarachtige bewijzen van voortleven en dit alles is nimmer na te maken. De directe-stem is hierdoor een heilig wonder. Nog dezelfde avond kunt ge een directe-stem-medium ontmaskeren, indien ge merkt, dat de stem van uw vader of moeder onherkenbaar is. Vraag het aan de anderen, spreek af en maak dit vreselijke monster onschadelijk, het is een beest. Ik doe met deze vergelijking het dier onrecht, want het dier kan een dergelijk kwaad niet tot stand brengen, het verscheurende dier doet niet zoveel kwaad als dit vreselijke, menselijke monster doet! „Grijp welbewust in, onze stemmen zijn altijd te herkennen”, roept Gene Zijde u thans toe!

Op dit ogenblik, het is 1942, is er niet één directe-stem-medium op aarde, want Gene Zijde is opgehouden. Toch leefden er een tijd terug in uw midden tal van fysische mediums, maar, wij zeggen het wéér, daaronder leefde er niet één echt, niet één fysisch medium, omdat uw land er niet voor aangewezen is. Uw land zal onze zijde op andere wijze vertegenwoordigen en wel door de psychische gaven. Als u het weten wilt, uw organisme is voor de directe-stem niet geschikt, andere volken bezitten die vitaliteit wel en dit ligt aan het organisme vast. Engeland en Amerika bezitten tal van directe-stem-mediums, want het klimaat heeft hierop invloed en het bewustzijn van het organisme heeft eigenlijk alles voor de directe-stem te zeggen.

Als er drie à vier directe-stem-mediums op aarde leven, in een tijd, dat Gene Zijde zal werken, is het veel – de rest is bewust bedrog, wij voeren geen oorlog op dit gebied en dat zou het worden. Hier weer een voorbeeld van bedrog.

Een aards dokter is op de zitting aanwezig en tot hem is gekomen zijn eigen kind. De man is diep ontroerd, hij hoort het kind spreken, ook al is de stem van het kind zoek. Het is het geluid, dat het bekende medium voortbracht, schor gepiep! Het medium zegt, dat het kind zich nog moet aanpassen. De vader moet het natuurlijk aanvaarden, want hij kent de wetten niet. Als hij thuiskomt en zijn zieke vrouw hem vraagt wat hun lieveling gezegd heeft, kan hij eigenlijk geen woord spreken, omdat hij dat akelige gepiep verschrikkelijk vindt. De man volgt steeds de zittingen en met hem andere intellectuelen, wat het medium prachtig vindt, omdat hij thans met deze namen kan schermen.

Het gaat als altijd een poosje goed, maar dan gaat de man toch twijfelen, het duurt hem te lang en hij vindt zijn eigen kind onbeholpen. Als de dokter vraagt, of het meisje bij moeder is, en of ze weet wat moeder doet, is het steeds: „Natuurlijk, pappie”, maar wanneer hij wil weten wat ze gezien heeft, is het antwoord onbegrijpelijk, wordt het zoeken en tasten. Is dit mijn kind? Hij leest over de directe-stem, er zijn boeken in omloop, niet echter wordt daarin beschreven hóé de wetten voor de directe-stem beleefd worden. Eindelijk is hij er kapot van en grijpt in.

Op een avond steekt hij het licht op en zie, de man spreekt zelf. De man raakt overstuur, hij vliegt op de bedrieger af en wurgt hem ... Dat is het einde. Elkeen, iedere vader of moeder, zou zich vergeten, wanneer zo'n afschuwelijk bedrog vastgesteld wordt. Deze duivelen gaan over lijken, ook over uw kind. Toch moet ge u beheersen, ge vergrijpt u toch aan het leven van een mens. De dokter kreeg géén straf, de rechter vond het afschuwelijk, maar de bedrieger trad onze wereld binnen en kan zijn hel aanvaarden. Dit alles is echter te voorkomen.

Geloof het niet, als de stem vervalst is, wij komen tot u alsof ge ons op aarde hoort spreken. Ik zou het u wel duizenden malen willen toeroepen:

Wij zijn als op aarde!!

Onze stemmen hebben niets aan het eigenlijke timbre ingeboet! Laat het niet zover komen, vergrijp u niet, het is mogelijk, dat ge wordt opgesloten. Gun de hel deze kans niet, stem u niet af op het voordierlijke kwaad, blijf in alles bewust, vergeet u niet!

Een ander beleeft iets dergelijks. Ook hij wordt bedrogen. Hier ziet hij het leven van zijn moeder besmet. Hij slaat het medium tegen de grond. Het medium gaat het ziekenhuis in en hij wordt opgesloten. Na zijn straf hoort hij, dat het medium nog bezig is. Men helpt zelfs het bedrog. De man vermoet zich en beleeft een zitting. Nu steekt hij het licht op. De bezoedelaar van zijn moeder is ontmaskerd. Hij heeft erdoor geleden, maar de massa trekt zich weinig van zijn leed aan, de massa wil seanceren.

Mannen der aarde, grijp in! Mannen en vrouwen, die voor ons leven voelen, die weten en begrijpen, voorkom dit bedrog! God legde in uw en onze handen geschenken, laat al die heiligheid niet bezoedelen!

Waak over ons en uw eeuwigdurend bestaan! Maak allen onschadelijk, die de geestelijke gaven bezoedelen! Maar vergrijp u niet, handel bewust!

Materialisaties en dematerialisaties

Voor deze verschijnselen gelden dezelfde wetten als voor de directe-stem, ook al is een materialisatie heel iets anders, toch komt het wonder door hetzelfde medium en het verdichten van de levensaura tot stand. Gaan wij tot het verschijnsel over, dan verdichten we eerst de levensaura en omhullen ons erdoor, waarna de wet voor het halfwakend bewuste stoffelijke leven wordt beleefd. Op dat ogenblik leven wij in uw midden en kunt ge ons waarnemen. Ook nu hebben de aanzittenden in een kring plaatsgenomen, het tafeltje met de megafoon is aanwezig, omdat soms de meester tot u zal spreken om u over het wonder in te lichten. Het medium ligt in een afgesloten ruimte, een klein hokje, dat men kabinet noemt en dat nodig is voor de verdichting van de levensaura. Voor deze verschijnselen is een heel sterk organisme nodig of het medium bezwijkt spoedig. Eén op miljoenen mediums kan dan ook een materialisatie-medium zijn, want wat hiervoor nodig is zal het wonder zelf u tonen.

Als het medium in trance is kan begonnen worden. Nu wordt er zachte muziek gespeeld, omdat hiervoor andere trillingen nodig zijn en dan beleeft ge tal van voorverschijnselen. Ge hoort rappings en ge ziet lange slierten wolken door de kamer zweven, die vanuit het kabinet komen en daarin terugkeren. Plotseling voelt ge een straffe wind om u heen waaien en ge ziet de gordijnen fladderen, verschijnselen, die door ons tot stand gebracht kunnen worden, omdat het medium zijn krachten ervoor geeft.

Om materialisaties tot stand te brengen is een grondige ontwikkeling nodig. Meestal is het medium voor deze taak geboren. De ouders zijn ervoor uitgezocht, deze zullen aan de ziel een krachtig lichaam schenken. Gene Zijde weet dus, waar het kind geboren zal worden en dadelijk gaat de meester van het medium naar hem toe om de voorbereidende maatregelen te treffen. De ziel moet het vorige bewustzijn niet verliezen, want dit betekent gevoeligheid en die gevoeligheid maakt, dat én het organisme én de ziel het vereiste bewustzijn bezitten. Hierdoor kunnen de geleerden aan deze zijde de aura makkelijker wegnemen en zelfs bij zulk een hoeveelheid, dat de verschijnselen volkomen op kracht kunnen geschieden.

Is de meester zover, dat de materialisatie plaatsvindt, dan wikkelt de astrale persoonlijkheid zich in de aura. U ziet een gestalte voor u. Zij gelijkt een mens als ge zelf zijt, maar het is een verdicht geesteslichaam. Wanneer uw moeder zich manifesteert, zult ge haar weer herkennen, ook nu is zij in niets veranderd. Zelfs de kleur van haar ogen is als op aarde, elk herkenningsteken is aanwezig. Haar lichaam is half stoffelijk, half geestelijk, maar duidelijk

zichtbaar. De aura van het medium gaf haar deze verdichting. Wil thans de meester, dat zij zich in haar geestelijk gewaad aan u vertoont, dan is ook dat mogelijk, zij stelt er zich op in en ge kunt het geestelijke gewaad waarnemen. Het is tevens mogelijk, dat ge haar lichaam moogt betasten en indien de materialisatie op honderd procent volmaakt is, voelt ge haar vlees, vóórdien gaat ge met uw handen door deze verschijning heen. Haar haren zijn als op aarde, haar verschijning is niet groter dan die van het stoffelijke leven, in niets is zij veranderd. Uw moeder kan zich tevens aan u vertonen in een aan u bekende aardse dracht, zelfs haar opschik is dan aanwezig. Haar ringen en briljanten draagt ze, ook al zijn die stoffelijke sieraden op aarde achtergebleven. Voor haar is het mogelijk alles wat haar toebehoorde te verdichten en tot zich te trekken, doch zij bereikt dit door de meester van het instrument. Wil de meester, dat zij enkele woorden tot u spreekt, dan ligt ook dat in ons bereik, maar dit is een dubbele manifestatie, waarvoor enorm veel krachten nodig zijn, die het medium ineens kunnen uitputten. Meestal wordt dit voorkomen. Indien de meester het wil, kunt ge haar een hand geven. U voelt een klamme hand, alsof de persoon zojuist uit het koude water gekomen is, en dit komt, doordat de halfstoffelijke levensgraad beleefd wordt, waarin de eigenlijke lichaamswarmte zoek is, want die behoort tot uw eigen organisme.

In het kabinet komen de verschijnselen tot stand. De astrale verschijning bouwt daarin haar gestalte op en treedt naar voren. U ziet een levende persoonlijkheid. Deze ontroering raakt uw eigen leven, het is overweldigend.

Als u een hand mag drukken, zal deze vlezige hand toch in de uwe oplossen, indien de verschijning haar terugtrekt. Hierdoor leert ge echter het wonder kennen. Boven de materialisatie gaat niets. Dit is het wonderbaarlijkste, dat wij als bewijs van voortleven kunnen brengen. Als u dit aanraken echter op eigen gezag doet, vermoordt ge op hetzelfde ogenblik het medium. Ook nu is er een geestelijk dokter aanwezig, die over het medium waakt. Het medium leeft in de epileptische slaap, de diepste trance, die toegepast kan worden, en het staat al zijn levenskrachten ervoor af. Het kabinet is voor astrale indringers afgesloten, zodat wij niet voor bezetenheid hoeven te vrezen. De meester en de dokter waken over het medium.

Wanneer u een koude stroom voelt als wind, dan begrijpt u het ontstaan wellicht niet. Toch is ook dit verschijnsel heel eenvoudig. Deze wind is eigenlijk uw levensadem, doch verdicht, omdat de ruimte waarin u leeft ook verdicht is. Wij concentreren ons nu op uw atmosfeer en zwaaien met de armen óf wij trekken de ganse atmosfeer in ons leven op en onszelf terug, zodat er een tegenkracht ontstaat, waardoor gij het verschijnsel voelt. Die kracht kan zó sterk zijn, dat wij in staat zijn om u uit uw stoel te smijten, u waait er volkomen uit. Wat wij tot stand kunnen brengen grenst aan het ongelooflijke.

Ons terugtrekken en het optrekken van uw levensadem maakt dus wind, het is het verdichten van uw adem, de aardse atmosfeer.

De meester doet het met zijn helpers. Hij maakt wind en u voelt het. En plotseling is de wind alweer weg en de kracht verbruikt. Deze verschijnselen lossen weer op, omdat wij hen tijdelijk tevoorschijn roepen. Nu wij ons eigen lichaam kunnen verdichten is alles mogelijk. Op dat ogenblik bent u eigenlijk ontsmet van andere, niet gewenste invloeden, deze verschijnselen voelt ge steeds als een zitting begint. Nu is uw eigen atmosfeer voor ons geschikt en gezuiverd, want velen van u brachten geen aangename invloeden mee.

Worden deze zittingen in het duister gehouden, dan kunt ge toch de astrale gestalte waarnemen, omdat het wezen de eigen lichtuitstraling bezit. Een geest uit de duisternis kan zich op deze wijze niet manifesteren, dat duistere leven is niet door u waar te nemen. Dit geestelijke licht verlicht nu uw ruimte en ge kunt de verschijning zien. Gelijk een stralende zon, zo ziet ge uw moeder. Haar glimlach kent ge en haar ontbrekende tanden mist ze ook thans, hoewel die stoffelijke afbraak aan deze zijde niet vast te stellen is, het geestelijke gewaad is natuurlijk en volmaakt af. De meesters hebben haar thans geholpen, maar zij stelt zich op haar leven in, en aanvaardt bewust een bepaald ogenblik. Iedere leeftijd kan zij beleven, dat heeft geen betekenis, ze trekt er zich in terug. Deze verschijning straalt de eigen heiligheid uit en dat is tevens de afstemming van haar astrale leven voor deze zijde.

Is de concentratie van uw moeder niet scherp genoeg, dan helpt de meester haar denken, zodat ze deze verdichting kan beleven. Is zij ontroerd, dan ziet ge haar ineens voor uw ogen verdwijnen, ze verbreekt zelf het contact met haar afgelegde leven van de aarde. Meestal is zij ontroerd door dit weerzien, maar dit moet voorkomen worden.

Nu is het mogelijk, dat vanuit het kabinet handen naar buiten gestoken worden, die u toewuiven. Dat zijn gedeeltelijke materialisaties. Indien wij ons op een hand instellen, dan zweeft voor u een geestelijke hand. Wij kunnen ons vertonen zonder hoofd, maar dat wordt echt griezelig en dit is voor dames niet gewenst, ze komen niet van het beeld los of ge moet de algehele verklaring kunnen ontvangen. Eerst dan heeft het spook geen betekenis meer voor u, het is dan levenswijsheid uit het leven na de dood, de levende gestalte van uw eeuwigdurend bestaan, dat wij vertegenwoordigen. Als de eeuwige liefde bevindt uw moeder zich in uw midden, kosmisch is haar leven verantwoord, zij is als kristal en geestelijk rein. Als een ontwakende lentemorgen staat zij voor u, kijkt u in uw ogen en ge voelt haar moederlijke liefde.

Ze is jong en schoon, niettemin kan zij ook haar ouderdom van de aarde aanvaarden en vergrijst haar gestalte voor uw ogen. Het gehele organisme heeft deze verdichting ondergaan, ge voelt haar hart kloppen en in haar li-

chaam stroomt bloed. Wonderbaarlijk is het beeld, dat u vertoond wordt, machtig diep en toch zo menselijk waarachtig.

Ook voor ons is deze verbinding een belevenis. Eerst nu gaat ge begrijpen, dat God ons Zijn Leven heeft geschonken, deze gestalte vertegenwoordigt al de astrale wetten, zij beleeft deze. Niets is onwaarschijnlijk aan haar lichaam, ieder weefsel leeft en heeft haar bezieling ontvangen.

Ze staat voor u en kan plotseling oplossen en terugkeren, al die wetten liggen in haar handen en aan haar wezen vast, de astrale persoonlijkheid is wét geworden. Ge zoudt haar kus op uw voorhoofd kunnen voelen, doch haar handdruk vertelt u van haar uitgezonden oprechte verlangen om u het bewijs te schenken van het leven na de stoffelijke dood. Door de muren kan ze voor uw ogen verdwijnen, ze kan zich op datzelfde ogenblik terugtrekken tot in haar eigen sfeer, door uw leven kijken en alles, ook de diepste geheimen, zien. Zij is kosmisch diep en een rein kind van God.

Deze wonderbaarlijke bewijzen kan Gene Zijde u schenken en de mensen op aarde hebben ze mogen beleven. Doordat zij niets van haar persoonlijkheid heeft verloren is zij nog steeds uw eigen moeder, want het is Gods wil, dat wij zijn, zoals wij van de aarde heengingen. Deze verschijning is de verdichte astrale persoonlijkheid, ontstaan door menselijke krachten, de levens-aura!

Vele geleerden hebben dit wonder mogen aanschouwen. Ze konden niet geloven wat ze mochten waarnemen, het is te mooi om waar te zijn en ze twijfelden opnieuw, kwamen niet achter het enorme raadsel, dat geen raadsel is. Ze hebben haar als Eva mogen zien, haar mogen betasten, ze heeft tot hen gesproken, niets heeft zij van haar aardse schoonheid ingeboet, integendeel, volmaakt heeft zij de astrale wereld vertegenwoordigd, haar God en haar eigen leven. Eén van deze geleerden trad korte tijd hierna de astrale wereld binnen. Aan deze zijde gekomen beleefde hij het astrale ontwaken. Een zuster stond naast hem en vertelde, dat hij op aarde was gestorven. Hij kon het niet aanvaarden, doch toen ze hem vroeg, of hij haar niet kende, ontwaakte zijn ziel en schreide hij als een klein kind.

„Ja, mijn vriend, ik ben het. Ge hebt mij mogen zien. Hier leef ik, ik doe goed werk. Ik mocht mij door de genade van God aan u vertonen, maar wat deed ge? Opnieuw twijfelen. Kunt ge nu aanvaarden, dat ge eeuwigdurend leeft?”

Deze parapsycholoog zou het rapport opmaken van deze zitting, maar er is niets van gekomen, in hem lag twijfel. Aan deze zijde ontwaakte hij, hier had men zijn hulp niet meer nodig. Wanneer het medium in trance is, kunnen wij tevens dematerialisaties vertonen. Het tot stand brengen van deze wonderen heeft met de materialisatie uit te staan. Voorwerpen lossen voor uw ogen

op. Een vaas met bloemen staat voor u, even later kunt ge bloemen met vaas op zolder terugvinden. Wij dematerialiseren en leviteren stoffelijke voorwerpen. De levitatie is een kind van de materialisatie en van de dematerialisatieverschijnselen, die zich op elkaar instellen, want het één ontstaat door het ander. Zoals de helderziendheid de helderhorendheid aantrekt, beleven we thans deze verschijnselen, ze zijn uit elkaar geboren. De ene kracht trekt de andere aan en dit aantrekken en opbouwen is het verschijnsel.

Al deze fenomenen ontstaan door de astrale meester, hij heeft al deze wonderen in handen, doch het medium staat de krachten ervoor af. Ge kunt thans geestelijke muziek horen, wij kunnen tevens uw stoffelijke instrumenten bespelen, afgesloten of niet, wij dringen door uw stoffelijke wereld heen en komen tot eenheid. Indien wij willen, dat het medium verdwijnt, geschiedt het, alles kunnen wij thans tot stand brengen, zelfs in een flits uw huis afbreken! Met stoel en al verdwijnt het medium uit uw midden. Verschillende apports kunnen wij u vertonen, alles is mogelijk voor ons, de levensaura van het medium gaf ons die halfstoffelijke verdichting.

Op zo'n avond kunt ge beleven, dat het medium geen benen meer heeft, het onderstel is gedematerialiseerd. Deze lichaamsdelen lossen volkomen op en toch bevinden de benen zich nog aan het organisme. Onwaarschijnlijk en gezichtsbedrog? Wij dematerialiseren de benen en voeren ze in ons eigen bestaan, ze zijn als wij ons voelen, ook wij zijn onzichtbaar voor u. Dit zijn de wetten van stof en geest, die wij ons eigen hebben mogen maken, of het was natuurlijk weer niet mogelijk. U kunt niet eens aan suggestie denken, wij geven u de bewijzen ervan. Ge kunt het machtige wonder met eigen ogen aanschouwen. Deze amputatie geschiedt zonder bloedverlies, want er wordt niet gesneden, het is het terugtrekken van het stoffelijke bestaan, uw wet, waarin ge leeft en door ons halfstoffelijk wordt gemaakt. De stoffelijke delen blijven dus intact. De benen en armen worden onstoffelijk gemaakt, meer geschiedt er niet. Maar de benen bevinden zich nu tussen leven en dood.

Wanneer de meester hiertoe overgaat, ontdoet hij het been eerst van de stoffelijke zwaartekracht. Nu is dat leven in ons bestaan op te trekken.

Tevens kunnen wij u astrale bloemen schenken en indien wij willen lossen ze nooit meer op, ze zullen nimmer kunnen verwelken, omdat wij haar blijvend voeden. Dat geschiedt door onze eigen krachten, maar ze kunnen tevens voor uw ogen verdwijnen. Al die wonderen hebben wij in eigen handen, maar de krachten van het medium dienen tot de verwezenlijking ervan. Dit alles lijkt u wellicht ongelooflijk, toch hebben wij al deze bewijzen aan de aarde mogen geven, die mediums hebben hun mooie taak volbracht. In de boeken van mijn meester, „Een Blick in het Hiernamaals”, kunt ge over een dematerialisatie lezen, die het instrument, waardoor ik dit alles beschrijf,

heeft beleefd, een dematerialisatie die bij vol licht plaatsvond en door vier mensen is gevolgd. Een deur was gesloten en toch bracht zijn meester hem door de deur heen, zodat het medium vanbinnen de deur kon openen. De vier mensen dachten een spook te zien. Eerst beleefden ze een wonder, daarna was het medium een spook voor hen en ijlden ze weg. De schrik had hen te pakken en ze vonden het duivelsgedoe. Dit zomaar bij daglicht. Wat zal het dan zijn, wanneer wij alle maatregelen hebben kunnen treffen? Het was voor het medium het einde van deze ontwikkeling, toen begon de meester aan de Grote Vleugelen. Maar door deze, de fysische trance, worden de psychische trance én de Grote Vleugelen opgebouwd, het medium moet al deze fasen beleven.

Het is dus niet ongeloofwaardig, want wij hebben deze wetten leren kennen en ze ons eigen mogen maken.

Tal van charlatans bedrogen bewust en vertoonden hun materialisaties en de dematerialisaties, doch liepen naakt rond en hadden zichzelf met lichtgevende verf ingesmeerd. Toch lieten de heren zich betasten, en het zou allemaal heel mooi zijn geweest, indien de tule, die hun naakte lijf moest bedekken, niet was gescheurd; ze hadden nog jarenlang de goedgelovige massa kunnen bedriegen, maar nu liep het wonder zichzelf te pletter. De handen, die men mocht vastpakken, waren met zand gevulde en vochtig gemaakte handschoenen. De aanzittenden griezelden van de aanraking, maar vonden het toch heel leuk, daar ze aan een dood geloofden. Deze handen waren vreselijk luguber, maar voor de bedriegers doeltreffend.

Deze heren deden alles, op één avond voerden ze een kermisvoorstelling op. Ze hadden de directe-stem, leviteerden zich en voorts nog de bovengenoemde gaven, alles lag in hun bereik en na de zitting waren ze zelfs nog kiplekker. Uitgeteerde mediums kenden ze niet, dat waren smoesjes. Ze gooiden met stenen als apports, de aanzittenden kregen bloemen, nu wel aardse, maar evenzo vrolijk van Gene Zijde, deze mensen waren onuitputtelijk. Maar de duivels leefden zich door hun levens uit, de verschrikkelijkste dingen speelden zich onder het mom van heiligheid af. Zij vertoonden kunsten in het duister en hadden alleen uw geld nodig, hetgeen de sensatiezucht van de mens hun in ruime mate bezorgde. Totdat ze de bak ingingen, uw gevangenis, daar konden ze tussen de kale muren hun zonden overdenken. Hun kwaad is niet meer goed te maken, als levende stinkvissen treden ze Gene Zijde tegemoet. Rottend slecht is hun leven! Dat kunnen uw Westerse bedriegers!

Toen een ongelovige het licht opstak, stond de bedrieger naakt in hun midden en hij werd meteen door de razende man doodgeslagen. De moordenaar ging achter tralies en de bedrieger sloot zichzelf aan deze zijde op, de laagste sferen van de hel kreeg hij als zijn huis. Daar kan hij zijn leven

uitrotten. Vergeef mij de woorden, maar aanvaard, dat de werkelijkheid zo is! Ik ben niet van plan iets aan te dikken, in niets is er enige overdrijving, wij hebben hen gevolgd, wij kennen hun doen en laten en wij weten hoe ver ze durven gaan. Dit alles is de heilige waarheid! Want Christus weet, dat ik Zijn Leven vertolk!

Zo'n avond brengt vijftig gulden op, meer hoeft u niet te zeggen. Soms honderd. En dat iedere avond? Elke avond zijn zij gereed, ze raken niet uitgeput, maar het waarachtige medium zou zichzelf erdoor levend doen verschrompelen. Te veel zittingen zullen het stoffelijke lichaam van het medium doen mummificeren! Begrijpt u het? Want de stelsels worden leeggezogen! Steek op zo'n karakterloze avond uw benen maar uit en ze breken hun hals. Doch doe het eens op een waarachtige avond? In de eerste plaats zeg ik u, wij lopen door u heen, u voelt ons niet, wanneer wij dat niet willen. Maar indien ge dat zoudt doen voor de aardigheid, zullen wij u die kunsten wel afleren. In één seconde ligt ge buiten en wel onder water, ook al ligt dat watertje – wij laten u heus niet verdrinken – kilometers van het huis vandaan! Dat is geen belemmering. Wij leviteren, dematerialiseren u in één seconde. En indien het nodig is, zouden wij u tevens nog naar een ander land kunnen brengen of u volkomen ontkleden. Dan moet ge maar zien dat ge terugkomt. Die aardigheid dacht een goed mens uit te kunnen halen, doch hij zal het nadien nimmer meer doen, hij heeft heilig ontzag voor een astraal meester gekregen. Deze man stak zijn benen uit en wilde een proef hebben. Hij deed nog meer, want hij betastte ongemotiveerd de astrale verschijning, maar de meester was op alles voorbereid. Hij zag, dat de man die aardigheid wilde uithalen en stond het eenvoudig toe, maar het medium werd door tien geestelijke doktoren beschermd. In minimum van tijd – het was hartje winter – vindt de man zichzelf naakt in het koude water terug. Op hetzelfde ogenblik brachten de meesters hem weer naar de zitting en vroegen aan de dame des huizes om een kleed, ze zouden aanstonds wel zien wat er tijdens de zitting was geschied. Ze konden daar en daar zijn kleren terugvinden. De zitting was ten einde en daar zit mijnheer de Baron. „Hoe voelt u zich?” klinkt plotseling de directestem. Het medium is reeds bewust, bij vol licht geschiedde het wonder, nóóit meer zou hij spotten. Deze bewijzen werden vastgelegd!

Gene Zijde kan alles! Op één van deze avonden vroeg men:

„Wat kunt ge eigenlijk, meester?”

„Noem maar op,” was het antwoord.

„Kunt ge één van ons leviteren?”

„Ga naar boven,” was direct het antwoord, „en haal een van u uit een kast, die rechts in de kamer staat. Daar vindt u hem terug.”

En men haalde tot hun grote verbazing een zwaar gebouwd man uit de

kast vandaan, ze begrepen niet hoe de man erin gekomen was. De meester antwoordde:

„Wij leviteren en dematerialiseren u geestelijk-wetenschappelijk tot in het embryonale stadium.”

Men vroeg: „Wat wil dat zeggen?”

„Voelt ge dat niet? Dat is het terugkeren tot in de moeder, dus het stadium voor de geboorte. Wij laten het organisme oplossen.”

„Haal dan een vogel uit het land, waar het dier leeft.”

Men noemde een naam op en de meester zegt:

„Over vijf minuten ben ik terug.”

De meester flitst naar het Oosten en ontdoet het diertje van het eigen leven. De vogel valt in slaap en is als het medium in trance. De meester snelt terug en bouwt het dier astraal op. Het vogeltje vliegt in hun midden rond, ze moeten het verschijnsel aanvaarden.

„Maar wat nu met het dier?” luidde een vraag.

„Let op en ge ziet, dat het diertje oplost.”

De vogel loste op en men vroeg:

„Wat zal het eigenlijke dier beleven?”

„Niets, mijn broeders, het dier wordt wakker, het heeft al die tijd geslapen. De wetten van stof en ziel zijn door mij niet te verbreken, maar toch wel aan mijn wil onderdanig, ik ben kosmisch bewust. Het diertje kan niet sterven. Hierdoor komen wij tot u, uw medium gaf ons deze mogelijkheid.”

„Mogen wij het dier behouden?”

„Ook dat is mogelijk, indien ge uw eigen leven ervoor inzet. Ik ben geen vernietiger, ik heb het leven van God lief. Wilt ge het dier behouden, dan is het stoffelijke diertje noodzakelijk. Ik zou het kunnen halen, maar wij moeten ons tevreden stellen met dit, de bewijzen van onze macht moeten u overtuigen. Ook in uw eigen leven zijn al deze wetten en krachten aanwezig. In ons leven zult ge ze leren kennen en ze u tevens eigen mogen maken! Indien ge niet aanvaarden kunt, trekken wij u maandenlang in uw schijndood op, zodat men op aarde denkt dat ge een wereldwonder zijt, terwijl het geval echter niets te betekenen heeft, wanneer ge deze wetten kent. Voor ons zijn er geen onmogelijkheden meer, de wetten van leven en dood liggen in ons bereik, wanneer het geestelijke contact volkomen is. Niets laten wij aan het toeval over, we zijn gereed om u te overtuigen, omdat God het wil. Maar spot niet of ge valt in handen van uw eigen gedachten, die als het hellevuur zijn en uw levensadem verschroeien.”

„Wie bent u eigenlijk, meester, wij bedoelen, toen u op aarde leefde.”

„Aardlingen zijn nieuwsgierig, ook gij, toch moogt ge het van mij weten. Zoek in de annalen en gij vindt mij, mijn naam wordt nog uitgesproken. Ik

ben Prof. B.”

Charlatans bezoedelen al deze verschijnselen, het Goddelijk geschenk van u en ons. Is het een wonder, dat er duizenden mensen geestelijk door hen werden vermoord? Al deze zielen keerden teleurgesteld huiswaarts. Meestal is het hun eigen schuld, want ze moeten nog ontwaken, niet één mens ontkomt aan de eigen tol. En toch kunt ge door al uw Westerse fakirs heen kijken. Hun slecht, diefachtig en moorddadig leven vlamt u tegemoet, het licht in hun ogen staat achterwaarts gericht. Niets gaat er van deze lieden uit, ze zijn door de duisternis besmet. Hun kermend leven is bezwangerd door hun slechte denken en voelen, deze melaatsheid draagt hen de hel in. Aan deze zijde wacht dit leven hen op. De charlatans uit hun hel zien naar hen uit en nu kunnen zij hun helledans gaan beleven, om voorlopig niet boven te komen of de aarde moet gezuiverd zijn van al dit kwaad. Ze sloten zichzelf af!

Door uw Westerse magiërs komt ge tot stoffelijk en geestelijk verval. Wat zult ge moeten verwachten van hen, die zich voor u en voor ons durven ontkleden? Die tule kopen om een materialisatie te vertonen? Toch ontzien ze zich niet, ze denken er niet aan om op te houden.

Wij roepen u toe: doe alles, roep het gerecht te hulp, deze parasieten moeten uit uw midden verdwijnen, ze horen niet onder u te leven. Laat het aardse recht gerust beslissen, de wereld moet weten, dat er geknoeid wordt. Dit boek zal de massa overtuigen van het goede. Indien de mensheid weet, dat de Goddelijke afgezanten als Engelen – hoort u het, kerk! – en niet als demonen tot u komen, omdat God het wil, kan ook de kerk luisteren naar ons woord en het achterwaartse voortgaan doen ophouden.

Gene Zijde heeft geen angst voor de waarachtige feiten, wij komen toch om u de waarheid te vertellen en zullen uw charlatans ontkleden voor de mensheid. Nu staan ze in het licht van de Heilige Drie-éénheid! God is liefde, God kan als een Vader van Zijn kinderen hen toch liefhebben, maar ze vervloekten zichzelf. Aan u en aan ons te blijven waken!

De levitatie

De levitatie is verwant aan de directe-stem en al de andere fysische verschijnselen. Willen wij een bloem van de zwaartekracht ontdoen, dan lost de stoffelijke wet op en eerst daarna volgt de levitatie. Elk stoffelijk voorwerp is te leviteren, los te maken van de eigen wet, ook al is dat voorwerp nog zo zwaar, die zwaarte heeft voor ons geen betekenis meer. Het ontdoen van de zwaartekracht is alleen mogelijk, doordat wij het eigenlijke leven van het stoffelijke kunnen losmaken en in het onze optrekken. Ook al is de bloem voor uw ogen van stof en ge hebt haar in uw handen, dan toch hebben wij reeds deze wet verbroken en kunnen haar laten zweven. Is dat geschied, dan concentreren wij ons op het gebeuren en nemen we de bloem gelijk de megafoon in onze handen en dragen haar eenvoudig uit uw omgeving weg. Als het leven niet van het stoffelijke is vrij te maken, lost tevens de zwaartekracht niet op en dan moeten ook wij die wetten eerbiedigen. Ook deze verbreking is het optrekken naar het halfstoffelijke en halfgeestelijke bestaan, dus – tussen leven en dood. De bloem leeft aan deze zijde, maar heeft haar stoffelijke bestaan nog niet afgelegd of verloren. Wij komen tot haar door de aura van het medium, de bloem tot ons, meer geschiedt er niet.

U zult denken, een bloem is mogelijk, zij heeft niet de zwaarte van een groot meubelstuk, maar dat heeft toch geen betekenis voor ons. Voor zwaardere stukken hebben wij alleen wat hulp nodig. Het zwaardere, voor ons grofstoffelijke, denk- en voelbewustzijn moet ons thans helpen, hoewel dit lang niet altijd nodig is, want de meester kan zich op die levensgraden afstemmen.

Om grote stukken te leviteren hebben wij mensen nodig uit het schemerland en dat doen deze mannen gaarne voor hun meester, want ze beleven thans iets, ook al hebben ze er geen begrip van, hoewel ze juist als wij het aardse leven hebben verlaten. Die mensen leven onder de eerste sfeer en hebben nog met de aarde verbinding. Een meester daarentegen heeft reeds lang die grofstoffelijke gedachten afgelegd en is een geest van liefde en licht. Deze krachten zijn half stoffelijk en half geestelijk. Ze voelen zich nog echt aards en zijn voor hulp bij de levitatie uitstekend geschikt. Hun lichamelijke kracht is afgestemd op het gebeuren.

Een meester heeft hen weer niet nodig, indien hij andere en wel kosmische wetten met de levitatie verbindt, maar dan komen wij tot de elementale wetten en die zijn voor uw leven hoogstgevaarlijk. Het is dan mogelijk, dat het leven van een stoel u een slag op het hoofd geeft en ge hierna ons leven moet binnenwandelen. Wat de meester aan deze zijde natuurlijk voorkomt. Straks

komen wij tot het stenen gooien en dan leert ge ook deze wetten kennen.

Wij laten het dus zover niet komen. Wij zoeken hiervoor volgzame mensen uit, die kwaad noch goed zijn. Doordat ze deze afstemming bezitten kunnen wij van hun krachten gebruik maken. Indien deze mensen echter één ogenblik zouden beseffen, dat ze uw leven in handen hebben, zouden ze zich kunnen vergeten en in korte tijd uw hele huis afbreken. Ze zijn voor dit werk als uw olifant in kinderlijke hand, ze zijn zich niet van hun krachten bewust. Toch is het wel eens gebeurd, dat deze mensen hun krachten gingen begrijpen en dan sloegen ze ook alles kort en klein, alleen om zich eens even door de aanzittenden te vermaken. Zij zouden het medium met stoel en al door uw ruiten gooien, want ze zijn ertoe in staat op het ogenblik, dat de levitatie een aanvang neemt.

Zij leviteren het medium en dragen hem door de ruimte, alleen hun concentratie is nodig. Onze concentratie, die van de meester dus, is te ijl voor deze levitatie, die van hen is nog stoffelijk geladen. Het medium kan bewust geleviteerd worden en in trance, beide verschijnselen zijn te beleven en door ons tot stand te brengen. U ziet ons niet en toch zweeft het medium in de ruimte. Willen wij thans, dat het medium met stoel en al verdwijnt, dan volgt de dematerialisatie. Deze verschijnselen gaan in elkaar over. Moet de levitatie ophouden, dan verbreekt de meester het contact en het medium of het voorwerp valt neer.

Nu is alles in uw eigen omgeving onder controle te brengen om geleviteerd te worden. Door deze verdichting is dat mogelijk. Ge zult deze verdichting een openbaring vinden en toch, let eens op uw kip? Als het dier het ei moet leggen, is het zacht, de schaal dan, doch indien de natuur even contact heeft met het ei, verdicht de schaal zich en het ei valt verdicht neer. Dit is een verdichting in omgekeerde richting. Wij komen naar u toe en trekken het leven tot ons. Het is geen duidelijke verklaring, maar u voelt mij zeker. Toch is het leggen van de kip tevens het verstoffelijken van het eigenlijke leven, wij ontstoffelijken het leven - en nu begrijpt u de werking van de levitatie én het ontdoen van het leven aan uw stoel of kast.

Verschillende diersoorten leviteren zichzelf, waarom zouden wij mensen het dan niet kunnen? Het dier is u als mens voor deze toestand ver vooruit, want u kent deze wetten nog niet. De wetenschap zal deze wetten ontvangen, in de Eeuw van Christus worden ze op aarde gebracht.

Wie in het Oosten is geweest, kent deze wetten. In het Oosten leviteren de priesters zichzelf. De lamapriesters zweven voort en kunnen zich in korte tijd mijlen ver verplaatsen. Er zijn eronder, die zich dematerialiseren én leviteren. Men heeft dit niet één maar tien keer kunnen vaststellen. Geleerden hebben deze bewijzen ontvangen, hoewel de priesters zeer karig zijn met gegevens,

omdat ze weten, dat men hen toch niet begrijpt. Maar uw fotografische opname kan toch niet liegen, men legde het gebeuren vast.

Wanneer dat voor het Oosten mogelijk is, hoever kunnen wij dan gaan, die in deze wetten leven? Het is mogelijk voor ons u levend te begraven. Ge beleeft nu wat onze magiër beleeft tijdens zijn inslapen, ge leeft in de wetten van leven en dood. Wij kunnen u tevens in slechts korte tijd, in vijf minuten bijvoorbeeld, naar een ander land brengen en u daar het leven teruggeven, waar u toch niet wordt gezien, omdat ge tussen leven en dood blijft. Ook al ziet ge al die mensen en al hoort ge hen praten, zij zien u niet. Het is nu niet mogelijk, dat ge sterft, uw stoffelijk lichaam leggen wij rustig neer om te slapen of wij betreden weer andere wetten. En die wetten reageren té sterk op uw stoffelijke stelsels, zodat ge ziek zoudt worden en dat willen wij voorkomen.

De levitatie verbindt u met de dematerialisatie en materialisatie en dit alles is voor ons mogelijk. Wij rukken alle knopen van uw kleding, al zijn het er honderd, wij gooien die om u heen en toch, geef ons slechts één minuut en ze zitten weer op de plaats waar ze moeten zijn. Dit is een levitatie en een dematerialisatie voor één toestand. Meermalen hebben wij deze bewijzen gegeven. En nu dat alles op aarde door de charlatans bekend is – doordat het spiritualisme bekendheid kreeg – aapten ze de waarachtige verschijnselen na. Uw Westerse charlatans kunnen alles. Een bedrieger houdt zittingen en leviteert zichzelf, doch kruipt door een achterdeurtje naar buiten, is tevens gedematerialiseerd, springt in zijn auto en rijdt zo hard hij kan weg. Even later telefoneert hij, dat Gene Zijde hem zo ver van huis heeft gebracht. Wat een wonder toch. En dat geschiedde herhaaldelijk, totdat men er genoeg van kreeg en hem ontmaskerde. Iemand verstopte zich in de wagen en reed met hem weg. Het gevolg was, dat hij zich moest verantwoorden. Toen hij wilde bewijzen, dat zij smoesden en niet hij, bracht men de man naar het bekende huis, waar hij getelefoneerd had, en daar viel hij door de mand. Maar een half jaar later leviteerde hij zich opnieuw, hij dacht, dat men hem reeds had vergeten.

Nu hield hij weer zijn donkere zittingen, thans beleefde hij weer iets anders en bracht apports.

Apports

Voor de apports gelden ook weer al de vorige wetten, ook hiervoor dient het medium en staat hij zijn levensaura af. Deze verschijnselen openbaren zich tijdens de zittingen als fysische verschijnselen, het zijn tekenen van astraal leven en ge kunt rekenen op een avond van geestelijk-wetenschappelijk éénzijn. Een apport als bloem is een geliefkoosd geschenk en zij is meermaalen aan de vrouwelijke aanzittenden geschonken. Het apport heeft dan ook afstemming op de levitatie, het zijn zusje en broertje van elkaar, maar samen maken zij deel uit van een grote familie.

Indien wij willen, halen we iets uit andere landen voor u en apporteren het voorwerp. Op een avond werd de meester gevraagd:

„Wilt u voor ons een steen halen, die u kunt vinden op de koraalriffen, daar en daar gelegen?”

„Goed,” zegt de meester, „over vijf minuten ben ik terug.”

De meester vliegt naar het Oosten. Hij stelt zich op de steen in, niets kan hem tegenhouden, de steen zal hem tot zich trekken. Hij daalt in zee af – door zijn eigen uitstraling kan hij onder water waarnemen – en vindt de steen. Nu trekt hij de steen in zijn eigen leven op. De steen is gedematerialiseerd. Hij flitst terug, ontdoet de steen van de astrale wetten en laat hem op tafel vallen. Een kenner moet beamen, dat het de steen is. De verklaring volgt en allen zijn sprakeloos. Deze wetten behoren tot ons leven, niets kan een geest van het licht tegenhouden, die machten en krachten hebben wij overwonnen; maar door de levensaura van het medium komen wij tot het halfwakend bewustzijn.

De charlatans hebben het verhaal gehoord en doen nu hetzelfde. Ze geven op hun zittingen steentjes, die zomaar door hun meester aan de dames worden geschonken. Voor onze wereld is het slechts een enkele maal geschied, om het bewijs te geven hoe ver wij kunnen gaan, nadien is er niet één steen meer geapporteerd. Toch krijgen de aanzittenden iedere avond het begeerde speelgoed en verheugd steken ze de steentjes als talisman bij zich. Onbeduidende dingen zijn het, want de charlatan heeft ze zelf moeten kopen. Plotse-ling valt er een tiental op tafel en nu mogen de seanceerders grabbelen. Op zo'n avond is toevallig – hoe kan het – de juwelier aanwezig, waar de stenen zijn gekocht. De man wordt voorgesteld aan het medium en denkt:

„Is dat niet de man, die vanmiddag stenen bij mij kocht?” Maar het medium doet alsof hij hem nog nooit heeft gezien. De juwelier stelt zijn vriend op de hoogte van hetgeen hij weet en ze zijn voorbereid. Die avond komen er geen stenen. Toch voelt de juwelier dat hier bedrog in het spel is, hij zal

geen zitting meer meemaken. Het medium gaat natuurlijk verder en zie, het regent weer stenen. De charlatan wordt als bij zijn dematerialisatie ontmaskerd, thans staat hij voor het gerecht en moet maar vertellen, hoe hij opnieuw tot het knoeien is gekomen.

Een echt apport is waarlijk een geschenk van de meester.

Op een van de zittingen, waarvan ik zo-even al iets verhaalde, vroeg men op een avond:

„Kunt u een steen uit mijn etalage halen?”

De meester antwoordde: „Denk aan de steen en ik haal hem voor u.”

De steen wordt in de handen van een dame neergelegd. Verrast vertelt ze het. De meester zegt door de directe-stem:

„Geef hem terug aan de eigenaar.”

In luttele minuten had de meester de opdracht volbracht. Ik ging met hem mee, beleefde al deze wonderen om er eens van te kunnen vertellen, wat dan nu mogelijk is geworden. Het zijn dus geen verhaaltjes.

Ook de magiër kent deze wetten, want hij is een meester op dit gebied. Indien hij ziet, dat u een kostbare steen draagt en hij kan uw levensgraad bereiken, bent u hem kwijt ook. Hoort u het? Indien hij uw levensgraad kan bereiken! Kan hij dat niet dan staat ook hij machteloos. Is het mogelijk, dan doet de magiër precies hetzelfde, hij trekt de steen thans naar de dematerialisatie, doch beleeft met de steen de vijfde graad van slaap en nu bewust. Dit is dus de bewuste trance. Hiervoor moet hij echter al de wetten kennen en ze zich eigen hebben gemaakt. Deze volleerde magiërs bestaan, niettemin hebben slechts enkelen deze hoogte kunnen behalen. Deze zijn meesters in de zwarte magie. Hij stelt zich op het sieraad in en onttrekt het u. Voor hem zijn er bijna geen onmogelijkheden, wanneer hij tenminste zijn eigen levensgraad ontmoet, ook hiervoor is afstemming nodig. De grote magiërs kunnen het tot stand brengen, de rest verkoopt namaak-magie. De groten hebben geen trucs nodig, ze leviteren en dematerialiseren zichzelf. Wanneer ze willen stelen, beleven ze het onbereikbare. Hij hoeft er maar naar te grijpen, zich erop in te stellen en hij bereikt hetgeen hij beleven wil.

Een magiër is ergens uitgenodigd om zijn kunsten te vertonen. Dit is zeer gevaarlijk, maar het Oosten kent deze wetten. Hij heeft de aanwezigen een magische avond bezorgd, maar enkelen missen na afloop sieraden. Toch is hij daarmee alleen niet tevreden, hij verkracht ook nog een schone vrouw, die zomaar midden tussen de aanwezigen in geestelijk wordt bezoedeld. Ze valt bewusteloos neer, niemand weet wat er is geschied, men denkt, dat ze hevig mediamiek is. Maar de vrouw durft het niet te zeggen, toch krijgt men eindelijk uit haar, dat de man haar tijdens een kleine pauze in bezit heeft genomen. Ze vond het afschrikwekkend. Hoe kan men dergelijke mensen

in huis halen?

Dezelfde magiër richt een feest aan voor vrienden, maar hij hoort, dat men voor de dis weinig heeft kunnen bemachtigen. Hij gaat er zelf even opuit. Bij een boer vraagt hij om twintig kippen, maar de man wil ze hem niet geven. Hij zegt dan:

„Ik ben magiër Die-en-die.”

„Kan mij niet schelen”, zegt de boer, „ik verkoop mijn kippen niet.”

„Geef mij de kippen,” dringt de magiër aan.

„Ik doe het niet, voor geen geld.”

„Geef mij de kippen” – zegt hij nogmaals, „ik zal het dubbele bedrag geven.”

„Geen sprake van.”

„Goed,” zegt de magiër – „morgen liggen ze op één na morsdood.”

De boer lacht, hij gelooft niet aan die onzin, hij lacht hem uit. De volgende morgen liggen zijn kippen dood neer, één leeft er nog. De boer klaagt de man aan en er komen rechtszaken van. De magiër zegt echter, dat het om een weddenschap ging tussen hem en de boer en de laatste heeft nu zijn zin. Wat was het geval? De magiër trok al de kippen in zijn eigen leven op en ontnam hen het dagbewuste voelen en denken, het kipinstinct. Hield dit leven slechts twee uren vast en toch stierven al de kippen. Hij vervloekte de dieren niet eens, want dat is voor hem niet nodig, want de vloek, weet hij, moet toch beleefd worden. De boer was echter zijn verbinding, door hem kreeg hij macht, hoewel ook dat niet eens nodig is. Ik zeg u, slechts de allergrootsten kunnen dit tot stand brengen. Is er eenmaal contact, dan trekt de ene kip de andere aan, waardoor de ene de andere vermoordt. De ene overgebleven kip liet hij buiten zijn moordende concentratie en deze behield zo het eigen leven. De magiër kent de wetten, hij heeft zich deze eigen gemaakt. De yogi en de ingewijde bemoeien zich niet met de zwarte magie, zij willen de astrale-geestelijke wetten als wijsheid leren kennen.

Een ingewijde is op weg met zijn leerlingen en overnacht ergens. Er is ook een magiër, die, als hij hoort dat de meester aanwezig is, tot hem gaat. De magiër ziet, dat de meester in het duister neerzit en vraagt:

„Mag ik u licht schenken, mijn licht, meester?”

De magiër steekt zijn rechterhand op en zie, er straalt licht uit zijn handen. De meester kijkt hem aan en zegt:

„Mijn broeder, geef mij een half jaar en ik zal u dit kunststuk afleren, uw leven is erdoor vernietigd.”

De magiër gaat weg, want hij wil zijn kunst niet kwijt.

Magiërs sluiten de bloedsomloop af, keren het hart om van het wildste dier in het oerwoud en zijn heersers. Voor niets is hij beangst, bijna geen dier kan

hem overwinnen, hoewel ook hij voor sommige dieren machteloos staat. Een jakhals bijvoorbeeld is niet te bereiken, het dier bezit een graad van leven, die tot de duisterste, laagste hellesfeer van de mens behoort en eerst daar te bereiken is. Een magiër zou té diep in dat leven moeten afdalen en dat is te riskant, hij kan zichzelf erdoor verliezen. Hij moet steeds rekening houden met zijn eigen levensgraad of ook zijn instellen breekt de eigen bescherming. Er zijn meer soorten, waartegen hij machteloos staat, doch tal van dieren overwint hij door de occulte wetten.

Wat een volleerd magiër zich toewent, ligt in zijn bereik. Alles wat door God geschapen is, kan de mens zich eigen maken. Als mens kunt ge hoog en laag beleven en die wetten ten eigen bate benutten, eens echter moeten wij dat leven loslaten en aan het hogere beginnen, want aan alles op aarde komt een einde. Toch is het Oosten zich volkomen bewust, dat de schepping voor de mens geschapen werd. Die wetten wil het Oosterse kind zich eigen maken, maar het ging te ver en bewandelde een verkeerde weg.

De Westerse charlatan heeft over al deze wetten gelezen of gehoord en aapt ze na. Wat deze lieden te brengen hebben heeft geen betekenis. Ze kunnen alleen zichzelf en de aanzittenden bezoedelen, het magische gevaar is niet in hun bereik. Toch vallen er steentjes, apporteren ze bloemen en deze worden u dan zogenaamd door Gene Zijde geschonken. Het zijn bloemen uit uw eigen omgeving. Wanneer er geen bloemen in deze omgeving zijn, valt er voor hen niets te apporteren. In het donker begint hun spel, zij spelen met leven en dood en u schenkt hun een bestaan. Hoe is het mogelijk, dat de twintigste eeuw zich laat bedriegen door geestelijke manipulaties, door bewust bedrog, gepleegd door een laagstaand sujet, een monster zonder waarde?

Een eigen bescherming hebt ge steeds, want is Christus niet voor u en voor ons op Golgotha gestorven? De Bijbelse mensen laten zich niet bedriegen, zij mogen van geen verboden vruchten eten, maar een spiritist is geen Bijbelkenner, dit leven heeft zich van het dogma losgemaakt en wil weten. Waarlijk, niet allen zijn sensatiezoekers, velen voelen de heilige ernst van het leven na de dood. Zij hebben hun geliefden verloren en zoeken naar het geestelijke contact, hun schrijnende harten komen niet tot rust, hun banden van liefde zijn niet te verbreken en het is daarvan dat uw charlatans misbruik maken.

Deze door de duivel bezochte zielen, tekenen zichzelf. Wie hen doorschouwt ziet een mestput, hun levensuitstraling is als de pest niet eens kan zijn. En die mensen bidden voor u, behangen zich met kruisjes en verkopen Christus!

Vrouwen en mannen, bewusten, help ons! Kinderen van Christus, help ons, dit kwaad uit te roeien!

Kloptonen

Kloptonen-rappings zijn fysische verschijnselen, die door een geest tot stand komen en waardoor hij zich kan manifesteren. Een harde tik op een meubel heeft menigeen voor onheil behoed. Die kloptonen kunnen wij u laten horen. Maar wat is een klopton? Wat kan zo'n klopton voor waarde hebben? Wat wil zo'n tik zeggen, voor u tenminste? Voor een spiritist betekent het soms: goedenavond, of goedemorgen. Maar er zijn tevens mensen, die er hun liefde door voelen, mensen die deze eenvoudige tik liefhebben, want voor hen is het een machtig wonder, een band, een mens, die tot hen gekomen is en zegt: „tik-tik-tik, ik ben het, moeder.” Nú is een tik diep en waarachtig, benijdenswaard, nu klinkt zo'n doodgewone tik onsterfelijk en is de mens door het getik met de ruimte verbonden. Hoe is dat nu mogelijk, zult ge u afvragen en toch, deze bewijzen zijn aan vele mensen geschonken. Maar ook deze geestelijke manifestaties zijn door charlatans en té goedgegelovige spiritisten tot het niets teruggevoerd.

Voor goedgegelovige spiritisten tikt alles. Het gekraak van een droog meubelstuk is het getik van Gene Zijde en hier wordt natuurlijk door anderen om gelachen. De spiritisten zijn dan ook zelf schuld, dat ze uitgelachen worden, want ze vragen erom, aan hun getik is niets menselijks meer. Moet u al deze mensen aanvaarden en geloven, dan tikt het bij hen dag en nacht en dan zijn die geesten erdoor tot dwangarbeiders verlaagd, hun getik is waarlijk meelijwekkend. Zoudt ge dit alles moeten aanvaarden, dan staat uw leven stil of gaat het krankzinnigengesticht voor u open. Geen geest komt van hun getik los, zij eisen het getik op, ze willen het tik-contact bezitten, hierdoor leven deze zielen, het is voor hen het geestelijke antwoord op hun vragen.

Gene Zijde tikt niet iedere seconde of ons leven zou stilstaan en wij zouden aan een halsband lopen.

Toch hebben duizenden mensen door dit eenvoudige tikje levenswijsheid ontvangen, soms zelfs machtig diep, zodat het boven hun eigen denken en voelen uitging. Door het bekende tafeltje gaf Gene Zijde hun wijze lessen en frappante bewijzen van voortleven, waarvan ze zelf niets konden weten. Dan is een tik een groot wonder!

Wil Gene Zijde kloptonen tot stand brengen, dan geschiedt het volgende. Wij doen dat door concentratie, we bevrijden uw stoel of tafel van het innerlijke leven en dat is zeer eenvoudig. We hebben hiervoor niet eens aura nodig, het leven van het voorwerp zelf dient ons. Ook uw hond en kat kunnen dienen, maar ik zeg u, het is niet eens nodig.

Wanneer u de tik hoort, verbinden wij ons met het leven van een tafel en

trekken thans dat leven in ons op. Door de concentratie komt dit leven in gespannen toestand, vliegt terug en nu beleeft de tafel een innerlijke schok, waardoor het hout van de tafel een innerlijke schok beleeft, zodat het hout tikt of kraakt. Meer is er niet voor nodig. Toch zult ge erdoor hun oren openen en luisteren of vragen:

„Is er iets? Tikt u nog eens?”

Komt er dan zo'n tik, dan kunnen ze vragen blijven stellen en kan de astrale tik, die verstoffelijkt is, hen antwoorden. Nu moeten deze mensen hun eigen stoffelijke gekraak van de bewuste astrale tik kunnen onderscheiden, maar meestal is dat niet het geval en dan wordt het razend ingewikkeld. Deze mensen zijn er als de kippen bij en stellen hun geliefkoosde vragen, ze weten zich door hun getik beschermd, het zijn meestal hun geliefden die tikken. Wanneer dat waarlijk zo is, bevinden zij zich door 'n tikje op heilige grond, want dan is het geestelijke contact tot hen gekomen en kan dit zegenend werk verrichten. Diep ontroerend kan dan de astrale tik zijn en uw leven verwarmen, heiligend is hij, indien een geest van het licht zich hierdoor manifesteert, doch ook de duisternis vermaakt zich erdoor. Het kan een klank zijn uit de sferen van licht, waardoor het leven op aarde geopend wordt, maar ook de klank van hartstocht en ruw geweld, waardoor er angst in uw leven komt.

De goedgelovigen gaan hierin weer te ver en maken van hun getik een psychopathisch geval. Hun getik is angstwekkend voor het bewuste menselijk gehoor en gevoelsleven, dat nog steeds zichzelf is. Die mensen horen steeds tikken en praten dan tegen het getik. Voor die is het de moeder, voor anderen weer andere geliefden, die tot hen gekomen zijn en tikken. Door de tik komen hun levens tot geestelijke eenheid en dan volgt het gesprek. Machtig mooi is het, indien er waarachtig geestelijk contact is, krankzinnig gedoe wordt het echter, wanneer het normale menselijke wordt afgelegd. Wanneer u die mensen ontmoet, berg u dan maar!! In korte tijd bent u bezwangerd door hun getik en komt hun tik over uw leven. Ge hebt dan een astrale tik te pakken!

Lach hierom niet, want dit tikken is zeer gevaarlijk, velen gingen erdoor ten onder. Uw zenuwartsen en psychiaters weten ervan te vertellen, tal van hun zieken horen het getik en zijn erdoor bezeten geraakt. Die tik is hen in het hoofd geslagen! Moet dat? Het is hard, u dit alles te moeten ontnemen, maar, ik zal u het waarachtige getik van deze zijde ervoor in de plaats geven, ik wil u niets afnemen, wanneer er niet iets goeds en beters voor in de plaats tot u komt. De waarachtige tik voert u omhoog, de onbewuste evenwel naar leed en smart, naar de stoffelijke en geestelijke ellende. En dat moet niet, dat moet voorkomen worden en ge hebt het in eigen handen. Er zijn mensen

bijeen en men hoort een tik. De andere vier kijken op, maar de een weet het en voelt de tik aan en zegt:

„Dag kind? Ben je weer even bij mij? Kom je je oude moeder nog even bezoeken? Lief van je, heel lief, het doet mij zo goed.” De anderen zien tranen. De één kijkt naar de ander, in gedachten wijzen ze naar hun hoofd. Wie van hen heeft er gelijk? De mensen, die haar voor gek verklaren? Want dat deden ze, hun innerlijke gedachten ving ik op, ik kon hen vanuit mijn wereld volgen, ik zag een astrale hand, door gedachtenkracht ontstaan, die op hun voorhoofd werd gelegd, wij zien dat duidelijk. Even later horen ze weer: „Tik-tik-tik.”

„Dat is Rudolf, dames, mijn gestorven kind.”

„Wat zegt u?”

„Rudolf, jullie weten immers, dat mijn zoon en mijn man zijn gestorven?”

„Nu?”

„Wel, ze komen mij zo nu en dan bezoeken. Dit is de tik van Rudolf, mijn man tikt anders. Zijn tik is zwaarder en strakker, zoals ook zijn karakter was, echt wat stug, maar toch was hij lief voor me, heel lief. Rudolf tikt als een kind, hij legt al zijn liefde in zijn tik en is zo dicht bij mij. Maar dat komt, omdat wij elkaar op aarde zo goed hebben begrepen. Van klein kind af reeds, voelden we elkaar aan. Mijn man was stugger, zei ik, maar dat is zijn karakter, toch is hij een geliefd mens geweest en heeft heel veel voor anderen gedaan.”

„Hoort u dat al lang?”

„Dit kreeg ik op mijn ziekbed. Enige jaren geleden, kort nadat Rudolf verongelukte. Ik had er zo'n pijn van, toen ineens hoorde ik hem tikken. Ik wist ineens, dat is Rudolf, alleen hij kan het zo. Natuurlijk duurde het geruime tijd, voordat ik het getik begreep, nu kan ik je elk woord ervan vertellen, dadelijk voel ik, wat hij mij zeggen wil. Ja, dames, lacht u niet of lach gerust, ik kan ertegen, niemand neemt mij mijn contact af, ik heb het geschenk van God ontvangen. Ik ben er zeer dankbaar voor en mijn levensavond wordt erdoor verlicht. Geloof het, ik ben niet ...!”

Gek ... had ze willen zeggen en zo is het. Maar de anderen vonden haar getik verdacht. Voor hen bleef het onwaarschijnlijk, onmenselijk kinderlijk en gevaarlijk. „Toch is de oude vrouw niet psychopathisch, ze is zo zeker van haar zaak. Wat denk jij ervan? Nonsens, haar thee was lekker, maar ik ben er angstig van geworden. Ik kom er niet meer. Foei, blijf liever met beide benen op de grond. Wat een mensen bestaan er toch! Rijp voor het krankzinnigengesticht. Is dat menselijk? Geloof je aan die tikjes? Het is onsmakelijk. Rudolf tikt zo en de dokter tikt stug?” zo zegt de een later.

„Het is, dat ik haar al zoveel jaren ken,” zegt de andere vriendin, „anders

zou ik zeggen, ze is kinds. Ik ken haar al jaren en ze is heus zichzelf gebleven. Ik weet ervan, ze praat met haar zoon en haar man, stoort zich aan niets en houdt hele gesprekken met hen. Het is het enige, dat ze heeft, ze bezit niets meer en is erg lief. Ik ken weinig mensen, die als zij voelen voor anderen, ze geeft alles weg. Neen – ze is beslist niet gek!” De anderen vinden, dat ook zij reeds een tik heeft. Toch is dit de bewuste geestelijke tik! Deze tik speelt muziek, kan u geestelijke sferenklanken laten horen en is als een engel in de hemelen kan zijn, diep ontroerend en liefdevol. Nu is de stoffelijke helderhorendheid, geestelijk ontwikkeld, het enige contact, dat mensen bezitten, omdat de andere mediamieke gevoeligheid niet aanwezig is. Deze mensen zijn heus niet hondsdol, ze weten nog altijd wat ze doen, doch één mens op miljoenen bezit de geestelijke band, de astrale tik, de rest tikt zélf!

Al die anderen tikken in hun eigen gedachten óf hun verwarmde kamer krijgt een tik van de kachel. Nu wordt het waanzin. Deze mensen hebben hun eigen bewustzijn afgelegd, verloren zich in het getik. Door deze tikverschijnselen zijn ze levend dood geworden en niet meer menselijk.

Moeders en vaders tikken na hun dood, indien er een goed contact is, maar wanneer ze zien, dat het getik gevaarlijk wordt voor het dagbewustzijn, moeten ze ophouden, want ze maken ongelukken. Toch is de astrale tik een wonderbaarlijk verschijnsel en aanvaardbaar, hij kan onfeilbaar doorgeven wat aan deze zijde wordt gedacht en is welsprekend bewust. Maar de aftakeling ligt in uw eigen handen. Indien het normale vergeten wordt, ontaardt het in krankzinnig gedoe. Het spiritisme kreeg er een naam door, zo schoon, dat wij het woord niet eens meer durven uitspreken. Weet u zeker, dat uw moeder of vader heeft getikt? Hebt ge controle uitgeoefend, zó dat ge kunt aanvaarden, wanneer ze van deze zijde uit tikken? Zo ja, denk dan niet, dat ze iedere dag tikken, uw geesten, want hun eigen leven staat dan stil.

Wanneer wij – zei ik u al – de tafel in ons leven optrekken, of ergens anders door tikken, welk voorwerp het ook is, doet er niet toe, dan leggen wij aan de tik ons eigen gevoelsleven vast. Deze rapping is elastisch, is door onze liefde voor het leven op aarde bewust geworden en dat bewustzijn is aan te voelen. Dit is uw stoffelijke gevoelswereld en vanuit uw eigen levensgraad kunt ge u daarop instellen, het wordt éénzijn. Het éénzijn met uw geliefden en dat contact is sferengeluk, is waarlijk de moeite waard om beleefd te worden. Wij volgen nu de dematerialisatie en scheppen een tik, door het innerlijke leven van het voorwerp plotseling los te laten. Het is alsof u een elastiek uittrekt en loslaat, u hoort ook nu een tik. Maar onze tik is gevoeliger, er ligt leven in, de astrale tik heeft u iets te vertellen. Indien ge dit voelt, leeft ge eigenlijk door de tik in de geestelijke helderhorendheid. Wanneer wij zwaardere tikken geven, springt uw tafel uiteen, want ook dat is mogelijk.

Nu nemen wij op vijf procent na al het leven uit uw tafel en laten het los. Deze innerlijke schok doet het hout springen, niets is hiertegen bestand. De eigenlijke tik ontstaat echter, doordat wij de afsluiting van een tafel hebben verbroken. De afsluiting is het daarom, die het geweld veroorzaakt of er zou geen spanning tevoorschijn treden. Deze klap is raak en onfeilbaar. Nemen we het honderd procent weg, dan kunnen wij op de seconde uw huis laten instorten, maar we behoren dan zelf tot het geweld en deze gevoelens vernietigen ons bewustzijn. De astrale tik komt tot stand door twee procent leven weg te nemen, meer is er niet voor nodig. Maar om deze tik te verstaan zijn jaren nodig, het is het samensmelten van twee zielen dóór het verschijnsel.

Als twee geliefden elkaars vingers vasthouden en het meisje laat haar jongen een druk van haar pink voelen, wat zegt dit dan? De gevoelige mens ontvangt thans een heerlijk gevoel, hij beleeft op dit ogenblik haar grote liefde, dit onooglijke teken is het beleven van het andere bewustzijn, de liefde. Dit contact is bewust, is direct, maar de astrale is niet anders, is nog gevoeliger dan een druk van uw vinger. De astrale tik moet opgebouwd worden, hiervoor is liefde nodig, de band van een moeder tot haar kind, van vader en vrouw, zo ge deze hoogte door rapping wilt bereiken. Het is dus mogelijk!

Door de astrale tik kunt ge sferengeluk, sferenmuziek beleven. De geestelijke tik schept aan de astrale eenheid en komt tot stand door de reine liefde of het is niet mogelijk. Welsprekend kan de tik zijn, als het leven aan deze zijde de aardse band in zich voelt en op aarde reeds tot deze eenheid is gekomen. Als het kind van Christus spreekt thans Gene Zijde. Een boek is erover te schrijven, zo machtig mooi kan de astrale tik zijn en zo hemels kan hij uw leven op aarde zegenen.

„Tik-tik-tik,” klinkt het en de aardse oren luisteren. Komt het teken niet? Nu klinkt het zelfs op haar hoofdkussen. „Tik-tik-tik.” Nóg geeft de moeder geen antwoord, ze gaat weg van die plaats waar er getikt wordt. Ze wil er zelfs niet meer aan denken. Ze wil zich een kop thee inschenken, doch voordat ze zover is, hoort ze op het schoteltje:

„Tik-tik-tik.” Nu zegt ze:

„Mijn jongen toch, wat is er?”

„Tik-tik-tik.”

„Is er iets, Rudolf?”

„Tik.”

„Ach zo, kom je mij even bezoeken? Maakt vader het goed?”

„Tik-tik-tik.”

„Heb je hem nog kort geleden gezien?”

„Tik-tik-tik.”

„Prachtig, Rudolf, ik vind het heerlijk, dat jullie elkaar vaak zien. Vader is

zeker ernstig bezig en zal daar zijn studie voortzetten, als wat de boeken mij ervan vertellen waar is.”

„Tik,” klinkt het nu krachtig.

„Dat is zalig, Rudolf, je maakt mij zo blij. Maar voel ik goed? Is vader hier?”

„Tik-tik-tik.”

„Dag lieverd? Was je gisteravond nog even bij mij. Ik wist het. Eergisteren tikte het weer, toen was je het niet, heb ik goed kunnen horen.”

„Tik-tik-tik.” De tikken zijn welsprekend. De moeder heeft goed gevoeld. „Zullen we even gaan spellen?”

„Tik-tik-tik – gaarne.”

De moeder heeft het abc voor zich genomen, ze noemt nu het alfabet op, als ze aan de letter komt hoort ze drie tikken op het bord. Ze zet de woorden aaneen, zinnen volgen nu en ze krijgt:

„Ik haal je spoedig, lieveling. Rudolf is een schat, hij werkt hard en wil dokter worden, hij wil opnieuw naar de aarde terugkeren.”

„Dat is jammer, nu zal ik hem niet meer zien?”

„Hij gaat eerst over vijftig jaar, lieveling.”

„Dat is lief, ik zal hem dus zien als ik daar ben?”

„Tik-tik-tik – Ja, lieverd.”

„Waar is de jongen? Hebben jullie niets anders te doen, dan je tijd tezamen door mij te verknoeien?”

„Tik-tik-tik.” Zwak is het, toch hoorbaar, het betekent voor haar: „Hoe kun je het zeggen.” Rudolf zegt dan:

„Mijn eigen leven. De wind ruist, moedertje, koud is het buiten, maar innerlijk zijn we warm door onze liefde. Winter is het op aarde, aan deze zijde is er geen winter meer, hier straalt al het leven van God. Heeft vader uit de school geklapt? Ik zal hem leren. Hij moet zich met zijn eigen zaken bemoeien. Toch is het waarheid, moedertje, ik mag dat worden, waarnaar ik op aarde al verlangde, God schenkt mij deze genade. Mijn meester heeft het mij gezegd, maar wij zien elkaar eerst nog aan deze zijde. Heeft je liefde verteld, dat het ogenblik spoedig komt? Kan je nog even wachten, lieve moeder? Spoedig zul je inslapen, maak je zaken gereed en vergeet mijn kleintje niet. Kan je haar nog niet bereiken? Hier zal ze er eerst heel veel spijt van hebben, daarna zal ze het weten en dan zien, dat ik het tóch ben. Toch wil ik het sferengeluk verdienen, moeder, ze zal nog even op mij moeten wachten, maar mij dan van hieruit steunen.”

„Je bent een engel, mijn jongen.”

„Is mijn leven, dat ik nu bezit, niet geworden door uw liefde, moedertje? Hoe dankbaar ben ik God voor uw zegenrijke liefde.”

„Tik-tik-tik.”

„Ben jij het, lieve man? Is de jongen heengegaan? Hij is toch zo lief. Jullie zijn schatten. Kus hem van me, doe het, ik hou van jullie en ben God zo dankbaar.”

„Ik zal het doen, lieverd. Weet je, dat we hier altijd éénzijn? Dat aan ons éénzijn nimmer een einde komt? Dat we zullen voortgaan, steeds verder en dan terugkeren tot God? Wij blijven steeds één.”

„Wat een geluk geef je mij toch, lieve man. O, ik ben je zo dankbaar. Hoe lief heb ik je. Weet je, dat ik altijd van je hou? Dat ik je nooit één seconde kan vergeten? Ik zit hier alleen, jij moest weg, altijd op jacht, om anderen gelukkig en beter te maken, dan kwam het einde. Eerst voor ons kind, maar nu zijn we weer één. Ik hou van je, Robert. Ik hou van je, al mijn liefde is voor jou, ik heb je zo lief, zo innig kan ik je begrijpen, iedere seconde van de dag volg ik hetgeen we tezamen hebben gekend. Kan ik de mensen helpen, hoe gaarne ik het zou willen, Robert, maar ze lachen, ze denken, dat ik ...’

„Als je maar weet, schat van mij, heiligheid van mijn leven. Weet je het nog? Weet je het nou? Wil je je deugniet nog even goedendag zeggen?”

„Gaarne, Robert, gaarne, maar wacht nog even.”

„Lief oudje van me? Lief klein oudje van me? Ik ga weg, ik moet werken.”

„Wat doe je thans, Rudolf?”

„Wat ik doe, mammié? Ik reis. Ik maak lange vluchten met mijn meester, die hier is. Ik ...!”

„Wie is het, Rudolf?”

„Zijn naam is meester Zelanus.”

„Kun je van mij heel veel liefde aan je beschermengel schenken?”

„Weet je, moeder, wat de meester zegt?”

„Laat het me weten, lieve jongen.”

„Hoor nu ... tik-tik-tik!”

„U bent een meester, dat hoor ik aan uw tikken.”

„Als in mij is het gevoel eens een moeder te hebben gekend, geloof mij, dan ontvang ik thans die overtuiging tussen leven en dood. Gods wijsheid schenkt mij de liefde, die ik ontvang van uw jongen, op onze reizen door Gods ruimte. Ik ben ervan overtuigd, dat ge hem zó zult terugzien als een moeder, die liefheeft, zich slechts kan wensen. Ik wil u zeggen, dat ik het mijne zal bijdragen om van hem een kosmisch bewuste te maken, ge zult voor u zien zijn stralende jeugd, maar gerijpt door de wetten van God. Hij zal zijn als uw heilige liefde. Ik smeed u te aanvaarden mijn reine gedachten jegens u en uw geluk, ik smeed u, uw hand te laten rusten op uw moederlijke hart en dan even aan mij te denken, het is het grootste en heiligste geschenk, dat gij mij als moeder kunt geven, het is voor mij de kracht om mijn taak

te kunnen voortzetten. Hemel en aarde come in uw leven, kracht en geluk worden u toegewenst door een kind van God.”

„Kan je hierdoor je tranen niet bedwingen, lief moedertje? Dit is mijn meester, mijn engel, en toch wil hij mens zijn. Ik ga, lief oudje, mijn meester zegt, dat wij de Maan zullen bezoeken en daar al het leven van God zullen leren kennen. Hij zegt ook, dat wij als mens op de Maan zijn geboren, dat het daar is geweest, waar wij als mens aan ons kosmische leven zijn begonnen. Hoe vind je het? Dag mijn oudje, mijn lief, lief moedertje. Je kind Rudolf.”

„Tik-tik-tik. Zie je, lieverd, zo zijn geesten. Ze dalen zomaar in je hart af en voelen zich, alsof je dat leven hebt gebaard, alsof het je kind is. Dat doen wij hier, op aarde geloven de mensen het niet, maar wij, lieve engel, hebben lief, hebben alles lief wat door God geschapen is. Op aarde is het bezit van de mens tevens de eigen ondergang. Wij zijn open!”

„Lieve Robert, ik voel hoe je innerlijk gevuld is, laat dat zo blijven. God zal je wel zegenen, want je was hier al zo goed.”

„Is het niet heerlijk, moeder, dit reeds te mogen weten tijdens je leven? Láát anderen, láát hen en laat je niet door hun denken en voelen verrassen. Het kan zijn, lieverd, dat je té verrast bent. Het zou je maar onaangenaam kunnen treffen. Niettegenstaande dat weet ik, dat er zijn die ons éénzijn voelen en je nog steeds lief vinden. Ik moet gaan, mijn heiligheid, goed opletten hoor, ik tik thans vijfmaal. Eerst dan kun je mij aanvaarden. Dag mijn engel, je Robert. Tik-tik-tik-tik-tik!”

Twee maanden later trad deze ziel ons leven binnen, ze werd afgehaald door Robert en Rudolf. Kan God liefde verwaarlozen? Banden zijn niet te verbreken. Het getik van ons leven heeft kosmische diepte, maar ge moet er zelf een diepte voor bezitten, eerst dan is God ook voor uw leven almachtig. Voordien gelooft ge het toch niet!

Mijn leerling beleefde dit ongelooflijke contact, voor hem bouwden wij het op, later voor zijn vader, dit werd het hoogste, dat ik op deze weg heb mogen beleven. Dit getik is hemels!

Dit getik is echter op te voeren tot bijslagen. Wij slaan nu niet, wij trekken het leven van een deur in ons leven op en de deur versplintert. Ontzettend is de slag. Niets kan dit proces tegenhouden, van deze zijde uit is het leven van elk stoffelijk voorwerp op te trekken en dan volgt vanzelf de stoffelijke instorting.

Wij kunnen snel tikken, zelfs op de maat van de muziek, geheel in hetzelfde tempo, maar we kunnen er tevens door met stenen gooien. Ook dat is een apport. Ge leert het aanstonds kennen.

Uw charlatans kleppen op deuren en kasten tijdens hun zittingen, indien ge het dichtbij u voelt, steek dan maar het licht op, want onze tik is dichtbij

en toch ver weg. Dat móét ge kunnen horen, zelfs uw hond en kat voelen het.

Door de kloptoon is voor een negentig jaar terug het spiritualisme ernstig over de aarde gevlogen. Een marskramer was vermoord en deze geest begon te kloppen. Kinderen hoorden het en klopten terug, zoals de moeder van Rudolf beleefde. Toen men ging graven vond men zijn geraamte. Dat was voor het spiritisme de klap op de vuurpijl en toen begon Gene Zijde voor het Westen en ontving de mensheid ons leven. Straks komen wij terug en kloppen opnieuw, wij trekken dan de geestelijke gaven op tot in ons leven, zodat de charlatans niet meer kunnen tikken. Misdadig volk is het!

Stenen gooien

Ook het stenen gooien behoort tot de fysische verschijnselen. Alleen duistere zielen zullen met stenen gooien, want een geest van het licht heeft lang geleden die ruwheid overwonnen en denkt er niet meer aan. Het stenen gooien is echter zo oud als het leven in de hel; sinds het ontstaan van de hellesferen is er op aarde met stenen gegooid. Het gooien is op aarde bekend, maar hoe het eigenlijk in elkaar zit, weten maar weinig mensen. Wanneer er met stenen gegooid wordt, vallen er bijna steeds slachtoffers te betreuren en dan kent ge meteen de mentaliteit van de stenengooier of -gooister, want ook vrouwen gooien met stenen. Die mannen en vrouwen leven natuurlijk in een duistere toestand, hun hel, ze kregen echter met de aarde tijdelijk contact en konden met het stenen gooien beginnen.

Eeuwen terug werd er heel veel met stenen gegooid, in uw eigen tijd komt het maar zelden meer voor. Dit heeft alweer een betekenis. In vorige eeuwen is er met stenen gegooid, omdat die massa nog te bereiken was. Miljoenen zielen beleefden toen de lagere bewustzijnsgraden. Nu heeft de mensheid door alle misdaden en oorlogen heen een evolutie beleefd, waardoor het aspect op aarde én het innerlijke leven van die massa veranderde.

Als er met stenen wordt gegooid, bent u met een demon in verbinding. Het gooien zelf is alleen mogelijk door de verdichting van de menselijke aura, zo er geen contact is, kan er niet met stenen gegooid worden. Als mens moet ge dus voor het geval openstaan. Er zijn menselijke krachten voor nodig en hiertoe dient alweer de levensaura.

En het contact komt meestal tot stand, omdat zielen elkaar haten. Die mensen hadden of hebben iets met elkaar te vereffenen en doen het nu op deze wijze, maar hier blijft het niet bij. Ze gooien zolang, totdat de ander het leven erdoor verloor. Voordien houden ze niet op, want die ene ziel krijgt hulp van duizenden. Door deze mensen uit onze wereld, wordt het aardse wezen dan gemarteld.

Was het contact eenmaal tot stand gekomen, dan brak men huis en hof af door deze eenheid, niets kon de astrale windmolen stilzetten.

Wil de astrale persoonlijkheid dat bereiken, dan moet hij eerst trachten op aarde in contact te komen met de stoffelijke mens. Het is het éénzijn van gevoel tot gevoel. Is het geestelijke contact bereikt, dan trekt het astrale wezen duizenden anderen aan, die hem helpen. Maar ook op aarde komen mensen hun te hulp, want velen staan voor haat open en daar is dan het gewenste contact. Zelfs dieren staan hun krachten af, ook door het dier is er met stenen te gooien, als het menselijke leven eenmaal de eigen krachten heeft geschon-

ken. In korte tijd is nu een huis afgebroken, maar is tevens de buurt volkomen bezeten. Geen mens blijft meer vrij van deze besmetting, wie haatte is te bereiken en wordt hierdoor in deze verschrikking opgetrokken. Als er in de omgeving geen stenen meer te vinden zijn, halen zij hen zelfs van ver weg om te kunnen gooien, ze zijn er niet te lui voor. Dat geschiedde vroeger allemaal, thans is het niet meer mogelijk, want de volken ontwaakten.

Als iemand werd aangevallen, volgde daarop het sterven of de krankzinnigheid. Deze man of vrouw werd vanuit ons leven gestenigd. Indien er geen eigen bescherming aanwezig was, kon niemand hen uit die klauwen redden, zo men niet zelf wilde verongelukken.

Wanneer het stenen gooien begint, wordt de steen van de zwaartekracht ontdaan en is dan zo licht als een veertje. Op datzelfde ogenblik volgt de levitatie van de steen. De steen is dus opgepakt, ontdaan van de zwaartekracht, en het doel is van tevoren reeds opgenomen. Nu stelt de demon zijn concentratie in en smijt de steen weg. De concentratie is ingesteld op één punt, midden op uw hoofd, en daar komt de steen terecht. Maar onderweg, tijdens het zweven van de steen, geschiedt er een groot wonder. Op het ogenblik, dat de steen vliegt, laat de demon dicht bij het eindpunt de steen uit zijn concentratie los. De levitatie houdt nu op te bestaan, het leven van de steen aanvaardt de zwaartekracht en slaat als een normale steen tegen uw hoofd!

Er kunnen tien gaten tegelijk in uw hoofd gesmeten worden, zij staan voor niets. Dit is eigenlijk geen stenen „gooien” meer, maar het is alles nu „concentratie” geworden. Onfeilbaar komt de steen daar waar hij wezen moet. Dit onfeilbare richten komt uit uzelf. Ge ziet, ge richt en tegelijk vliegt de steen weg, naar de plaats waarop uw gedachten zijn ingesteld, uw eigen wil. En die is steeds raak. Op het puntje van uw neus smijt men een steen, in uw oorholte, alles is mogelijk, het punt is in hun wil opgenomen en de steen moet luisteren, hij is thans een stoffelijk ding, door hun concentratie bezielde.

Geleerden hebben het stenen gooien willen controleren, het viel hun daarbij op, dat er onfeilbaar werd gegooid, maar ze kwamen niet achter het raadsel! Dit is het antwoord!

Hield de demon de steen vast, dan ging er een zacht windje over uw hoofd, in plaats van een steen. Het leven van elk stoffelijk ding geeft het de zwaartekracht. En dat leven is tijdelijk aan de steen ontnomen, maar kan onderweg weer losgelaten worden en zie, de steen raakt het gewenste doel. Wanneer de steen in handen komt van de astrale persoonlijkheid, ligt aan dit stoffelijke ding tevens de onfeilbaarheid vast en is de steen geestelijk bezielde. De verharding geschiedt op het laatste ogenblik gelijk voor uw kippenei. Als de steen valt verdicht de steen zich, net als het eitje. Hierdoor gooien de demonen zo zuiver. Maar ik zeg, het is geen gooien meer, maar bewust richten, het is dén-

ken! De steen wordt gedachte en onze gedachten, ingesteld op één punt, zijn onfeilbaar. Wanneer een magiër honderden kippen kan vermoorden door zijn gedachtenkracht, wat dan, wanneer wij al die wetten in handen hebben en ze tot ons leven behoren? Onze gedachten luisteren naar onze wil en die is natuurlijk bewust gericht, op één doel ingesteld.

Moet een steen krachtig gegooid worden, willen wij bloed zien, dan is dit door concentratie te bereiken. Wij kunnen u dus door een steen even aantikken, maar u tevens bloedig verwonden, dat ligt aan ons zelf. De wil dringt overal doorheen en kan moordend ingesteld zijn, die kracht gaat op de steen over. De steen vertegenwoordigt ons voelen en denken. En toch is de demon niet waar te nemen, ook al staat hij in uw midden.

Wij kunnen onfeilbaar met stenen gooien, omdat dit gooien een astrale wet is en wij wet worden. Wij beleven een wet. Maar wanneer nu deze wet weer met andere wetten afstemming heeft, komen voor het stenen gooien de elementaire wetten tot werking en trekt de eerste steen een tweede aan. In korte tijd vliegen u duizenden stenen om de oren en dan zijn de elementaire wetten bewust geworden. Er kunnen thans zandverschuivingen plaatsvinden. De kosmos komt het stenen gooien te hulp en dat is verschrikkelijk, want de aarde zinkt onder uw voeten weg. Die aarde is nu bezielde, het leven wil gooien en dat is het allerverschrikkelijkste wat er gebeuren kan, waar zelfs demonen van rillen en beven. Het is het allerergste wat geschieden kan, verder gaan kan niet. Toch zijn deze wetten tot realiteit gekomen door het éne steentje, maar duizenden mensen leverden krachten ervoor. Toen het verschrikkelijke voorbij was, leefden al die mensen aan deze zijde, tijdens het gooien hadden ze hun leven verloren.

De eerste steen maakte dus een andere wakker, ze willen nu gegooid worden. Nu is er bewustzijn van een hogere orde in de steen gekomen, want de steen denkt nu. Dat denken is door het menselijke gevoel in de steen neergelegd, waardoor de steen verstand heeft gekregen en nu menselijke haat bezit. De elementaire wetten komen nu door een opdracht tot de vernielzucht en zijn niet meer tegen te houden. Nu vallen er duizenden stenen tegelijk. In enkele seconden liggen er bergen van stenen op de mens, die men wilde stenigen. Eerst dan lost het stenen gooien op. Ook al willen andere demonen blijven gooien, wanneer de eerste ophoudt, verbreekt deze het geestelijke contact en beleven de anderen dit plotselinge ophouden.

Duizenden zielen hadden er pret door, even verlieten ze hun duisternis om aan het aardse gemartel deel te nemen. Alles in hun omgeving werd erdoor besmet. Deze lieden reden paard op uw varken en ook dat dier raakte bezeten. Nu is het varken onmiddellijk op te trekken. De dieren schreeuwden als bezeten en ze waren ook krankzinnig. Paardrijden op varkens is een hels

verlangen, alleen reeds om het verschrikkelijke geschreeuw van het beest, dat hun aan het eigen leven herinnert. Het varken wordt als de steen in het astrale leven opgetrokken, maar het dier verandert er plotseling door en wordt als een paard. Deze overheersende kracht is onfeilbaar, het stoffelijke leven volgt onmiddellijk deze wetten op.

De wetten tussen leven en dood zijn natuurlijke levensgraden, waardoor het astrale leven het stoffelijke tijdelijk kan aanvaarden. Het varken is hierdoor een wet geworden, de levensgraad van het dier is ervoor gereed. Op dat ogenblik legt het varken het eigen bewustzijn af. En het menselijke wezen beleeft niets anders, het afdalen is voor u en voor ons het beleven van een lagere of hogere wet, door God geschapen en welke wij ons nu eigen moeten maken. Het dierlijke instinct is de afstemming voor leven en dood.

Deze wet trekt weer een andere wet aan. Op tal van wijzen heb ik u de voorbeelden mogen verklaren. Door deze stenen-gooierij komen we onmiddellijk weer in andere wetten, levensgraden voor mens en dier, die hier afstemming op hebben, zoals de ene geestelijke gave met de andere te maken heeft. Als eenmaal het contact tot stand is gekomen, is er niets meer dat de werking ervan, voor u het verschijnsel, tegenhoudt.

Waarachtige krachten hebben voor het leven aan deze zijde en voor u op aarde betekenis of ze waren er niet. Door het ene leven is het andere ontstaan, maar het andere is werking, is een levensgraad die in ons leven de astrale wet vertegenwoordigt. Wetten zijn mens, zijn dier, een planeet en een ster zijn een Goddelijke wet. Goed en kwaad zijn wetten. Aan ons al deze wetten te leren kennen. En het leven na de dood is het geopende wezenlijke, het inkijken, het afdalen in dat, waarin wij ons bevinden. Het wezenlijke zijn wij zelf, het geopende wordt ons nieuwe bewustzijn en het inkijken geschiedt door de waarachtige liefde, waardoor het leven van God tot ons kan spreken.

Maar stenen gooien naar het leven van God is een gruwel.

Het spoken

Wie heeft er niet van spoken gehoord? Elkeen, maar wie kan u de spookwetten verklaren? De parapsychologen zoeken ernaar, willen het spook gaarne ontleden, doch tot nog toe heeft het verstand hen in de steek gelaten. Wetenschappelijk komen ze nimmer tot een resultaat, want de analyse leeft aan deze zijde. Elk spook is een geest. Dat is ook het enige, wat men er op aarde eigenlijk van weet, al hebben tal van mensen geprobeerd om het spook te vertegenwoordigen.

Er waren parapsychologen, die zich bij het spook hebben opgesloten, doch toen het spook ging spoken kregen ze er genoeg van en renden het spookhuis uit, zo rilden en beefden ze van de ganse spookgeschiedenis. Toen het spook zich manifesteerde vonden ze het beter om maar zo spoedig mogelijk te verdwijnen en daarin hadden deze geleerden groot gelijk, want spoken kunnen gevaarlijk zijn. Het spook liet hen griezelen, deed afschrikwekkend, gooide met stenen ook nog en rammelde met kettingen. Wat een spook al niet kan! Met kettingen rammelen, trappen op en trappen af lopen; echt spookachtig doen in de nacht, als het twaalf uur geslagen heeft. Want 's nachts is de mens niet meer zó zeker van zichzelf, en dan beginnen de spoken juist, het is dan de tijd om aan hun taak te denken.

De ruwste soort spoken, de graad voor het verschijnsel, is duidelijker, wordt meestal door de zelfmoordenaar vertegenwoordigd. Een zelfmoordenaar beleeft het spoken en het is het beleven van zijn eigen narigheid, waarin hij zichzelf heeft gestort, want geen mens heeft hem gezegd een einde aan zijn leven te maken. Men heeft ook mensen gedwongen om zichzelf te doden, maar die zielen spoken niet. Vindt u dat niet eigenaardig? Toch spreek ik de waarheid uit, want zo is het. De mens, die uit vrije wil een einde aan zijn leven maakt, wordt spook, omdat hij de wetten van God met voeten heeft vertrapt en die wetten hem het geestelijke halt toeroepen. De zelfmoordenaar is aan zijn plaats gebonden, die plek houdt hem gevangen, totdat de wetten zijn beleefd. Eerst dan kan de ziel gaan waarheen ze zelf wil.

Om u een duidelijk beeld te geven van wat spoken eigenlijk is, geef ik u thans mijn eigen spookgeschiedenis. Indien u mijn vorig boek gelezen hebt, „De Kringloop der Ziel”, hoef ik u niets meer te zeggen. U kent dan mijn spoken, ook al heb ik in dat werk er niet alles van verteld

In één van mijn duizenden levens heb ik een einde aan mijn leven gemaakt, door ophanging. Ik hing naast mijn stoffelijk lichaam aan de tralies van de cel, waarin ik zat opgesloten. Toen het mij te zwaar werd en ik in contact kwam met een andere wereld, die mij aantrok, toen ik stemmen hoorde

van mensen, die mij van alles beloofden, maakte ik een einde aan mijn leven, maar werd jammerlijk bedrogen. Aan de tralies hangend beleefde ik een andere wereld, want ik was niet dood. Het fluïdekoord, dat beide organismen verbindt, had ik verbroken, maar ik leefde en toen begon ik te spoken. Ik hoorde in dat leven na de dood nog niet thuis en ik was er toch en hierdoor kwam ik in opstand. Ik had mijzelf gewurgd, maar de eigenlijke wurging begon eerst in het andere leven. Toen worgde ik mij opnieuw, omdat mijn strop mij kwelde en ik er niet van kon loskomen. Ik wroette na mijn dood in mijzelf en dat wroeten werd door de bewakers gehoord. Ik trok aan mijn lichaam, want ik was mij van alles bewust, zodat het lijk aan de tralies heen en weer schommelde. Ook dat zagen mijn bewakers en ze renden mijn cel uit. Ik was toen aan het spoken geslagen. Ik wilde echter loskomen van dat lijk, meer wilde ik niet. Of ik dat té ernstig deed, kon ik toen nog niet begrijpen, niettegenstaande dat, schudde het lijk heen en weer en werd ik zelf een spookgeschiedenis. Ik kan er thans wat makkelijker over praten, toen echter beleefde ik al die afschrikwekkende ellende, die mij volkomen brak.

Ik zat vast aan het organisme en kon mij niet bevrijden. Wat zou er geschieden? Toen ik nog op aarde leefde geloofde ik niet aan spoken. Wie kan al die verschrikkelijke verhalen nu aanvaarden? Als men mij van tevoren zou hebben verteld, dat ik een jaar nadien zelf een spook zou zijn, had ik natuurlijk hardop gelachen. Ik een spook? Laat me niet lachen! Maar mijn eigen leven besliste anders en ik spookte, en hoe!

Ik realiseerde mij alles. Ik zag, dat de bewakers hard weglieden, want ik kon door de muren van mijn kerker heen kijken, alles was doorzichtig. Wat kleinzielig, dacht ik, ik doe hun immers geen kwaad? Wat is een onbewust mens toch kinderachtig. Hadden deze mensen geweten hoe mijn toestand er was, ik geloof zeker, dat ze zelfs tot mijn lijk hadden durven spreken, want het gaf teken van leven. Ik heb heel erg angstwekkend gedaan en vroeg hun zelfs nog om vergeving. Ik kon er niets aan doen, ik leefde nu eenmaal in deze ellende. Geen uur tevoren was ik nog een mens en thans een spook. Begrijpt u het? Ik beleefde deze wet!

Wie mij echter toen hoorde, heeft gedacht, dat is een duivel. En toch was ik een arme beeldhouwer, een doodeenvoudig kunstenaar, ik wilde scheppen, maar ik schiep grote narigheid. Nu kan ik God zelfs danken voor al het geleden leed of ik zou u van het spoken niets kunnen vertellen, maar u ziet waarvoor mijn geleden leed nuttig is. Ik kan u dan ook vertellen, dat een zelfmoordenaar het vreselijkste beleeft van al de graden voor het spoken, deze graad graaft zichzelf in. Deze graad beleeft de verrotting van het eigen kleed, van het dode lichaam. En dat spoken is geen spoken meer, maar de onmenselijkste ellende, waarin een mens zichzelf brengen kan. Ge kunt nu

roepen en jammeren zo hard als ge wilt, niemand kan u helpen, aan deze zijde noch op aarde. U hangt en blijft hangen of u leeft in uw eigen graf en blijft erin, eerst moet het lijk zijn verteerd en aan dat verrottende lijk zit ge vast, ge beleeft het opvreten van uw eigen gebeente.

Krankzinnigheid is kinderspel in vergelijking met dit spoken. Roep zo hard ge kunt, ze horen u toch niet, maar wanneer ge met de aarde verbinding hebt, hoort men uw gejammer in de gehele omtrek. Dat is het gehuil van uw jakhals, maar nu uitgebracht door een mens; waarbij in dit geval de jakhals maar een zwak gejank uitstoot.

De bewakers kwamen de volgende morgen om mij te halen en begroeven mij. Ik moest met mijn eigen lijk het graf in! Dat is onmogelijk! Wisten de mensen niet dat ik leefde? Moest ik die verrotting volgen?

In korte tijd kroop het ongedierte door mijn ziel, ik beleefde het afknagen van mijn hart, ik bleef één met het stoffelijk organisme. Kunt ge u iets dergelijks voorstellen? Miljoenen diertjes leefden in mijn leven. Ik ben dan ook honderden malen bezweken om toch weer tot bewustzijn te komen en nog steeds hadden ze mijn arme lichaam niet opgemaakt. Kwam er nooit een einde aan deze verschrikking? Toen begon het spoken.

Ik trok aan het astrale koord, dat mij aan het lichaam gebonden hield en wilde weg. Onder dit trekken schreeuwde ik, zo afschuwelijk, dat ik er zelf angstig van werd. Ik zag nu andere gevangenen, die steenblokken achter zich aan sleepten en ook zij spookten. Dat gesleep werd steeds gehoord en mijn vloeken en schreeuwen eveneens, zodat slechts enkele bewakers het konden verwerken, de rest bezweek en moest steeds weer vervangen worden. Het kleine eilandje herbergde vele spoken. Hier leerde ik de graden van het spook kennen, want elk spook spookte door zijn eigen levensgraad en bewustzijn voor deze wereld. Wij allen wisten precies wat wij deden. Toen mijn beenderen waren kaal gevreten kwam ik vrij van dat stelsel en hield met spoken op. De anderen strompelden voort, totdat ook zij los kwamen van hun eigen levenswet, die hen in deze ellende had gestort.

Wanneer deze zielen voorbij de bewakers kwamen, hoorden ze het aardse mensenkind, dat niet eens meer angstig was, zeggen: „Stilte, er komt een massa ellende voorbij. Hoor je het? Hoor je de steenblokken? Dat zijn gevangenen, die zelfmoord hebben gepleegd, ik zou je de namen kunnen noemen. Ik ken hen, allen, die hier hebben geleefd. Arme kerels.”

Deze man verdient een hemel om alles, wat hij aan deze arme spoken op dat ogenblik gaf. Zijn gedachten, elk van zijn woorden, werden door ons opgevangen. Dat „arme kerels” betekende voor ons eten en drinken, legde ons neer op een kussen van dons, voerde mij terug naar mijn ouderlijk huis, ons kasteel, en ik beleefde weer de vertroeteling van mijn verzorgster. Wij

stropelden verder, ik wilde bij hen zijn, maar ik werd doodmoe, het koord waaraan ik vastzat werd steeds strakker, totdat ik het moest opgeven om verder te gaan en ik terugspatte in mijn graf.

„Kan je nog?” vroegen de anderen.

„Nee,” was mijn antwoord, „ik ...!”

Toen lag ik weer tussen mijn eigen gebeente. Dagelijks maakten wij onze wandelingen, alleen in de avond werden wij gehoord. Op de dag hoort men geen spoken, het licht staat geen verdichting toe. Had u dit gedacht? Vertelde ik u niet, dat het licht de verdichting belemmert? Door het daglicht komen de menselijke aura's niet tot verdichting. En wij leefden niet in de astrale wereld, maar in het halfwakend bewustzijn, tussen leven en dood, in de wereld waarin wij onze verschijnselen vertonen. En omdat wij allen niet in die andere wereld konden treden, spookten we. Maar tegen het vallen van de avond kwamen wij al dichterbij de aarde en eenmaal in het middernachtelijk uur komt deze verdichting tot stand. Eén van de bewakers zegt:

„Zie je hen niet? Hoor, ze komen nader. Dichtbij zijn ze. Daar heb je hen.”

En hij hoorde het heel duidelijk. Wij waren rustige spoken, anderen doen het anders en maken geweld, elk spook is anders, elk soort spook heeft een eigen karakter. Hoe is het ook anders mogelijk, want het zijn mensen.

De gevangenen, die in mijn cel werden gestopt, wilden er weer uit, want het spookte nog. Dit is nu een schaduwbeeld van mijzelf. Doordat ik nog niet van mijn organisme los was, spookte ik nog steeds in mijn cel. En toch leefde ik daar niet eens meer, dat spookbeeld behoorde reeds tot het verleden. Het is de splitsing van persoonlijkheid voor het spoken, want het waarachtige spook was ikzelf en dat leefde in het graf en zat vast aan het eigen lijk. Toch joeg het die armen de stuipen op het lijf. Maar dat verschijnsel kon niet ophouden, voordat ik tot rust zou zijn gekomen, doch dat leerde ik eerst veel later kennen en begrijpen, toen kon ik mij deze wetten eigen maken, want ik wilde er toen natuurlijk alles van weten.

Maar kunt ge aanvaarden, dat hetgeen wij als mens hebben wakker geschud, dat doorgaat, totdat wij zelf die rust hebben bereikt. Wat wil zeggen, wéé hem, die iets kwaads doet en anderen nemen datzelfde kwaad over. Die mens komt nimmer van die andere zielen af, omdat die andere mensen hem in leven houden, ook al is de eerste begonnen om het goede te zoeken. Die zielen trappen hen steeds weer in de ellende.

Een schrijver van slechte boeken schonk zijn producten aan de mensheid, hij besefte niet wat hij deed. De boeken werden verslonden. De man had reeds lang zijn producten vergeten, willen vergeten, maar hij kon het niet. De mensen hielden hem thans in zijn ontwikkeling tegen. De pijn en de ellende, die hij in ons leven voelde, door de hartstochten in zijn boeken beschreven,

maakten van hem een astraal spook. Hij kon de mensen, die zijn boeken nog steeds lazen, wel vervloeken. Helpen kon het hem niet, hij bleef in zijn eigen geschapen ellende. Eerst toen zijn boeken kapot gelezen waren kon hij aan het hogere leven beginnen, maar nu moest er geen schrijver zijn, die zijn lectuur mooi vond, of opnieuw zat hij vast aan zijn eigen ideeën, die hem folterden op astrale wijze.

Ziet u, dat is scheppen, het leed en smart beleven door eigen wil, maar na anderen. Hij schudde de menselijke ziel wakker en dat leven droeg hem zijn hel in. Hiervan kon hij zich niet bevrijden, de laatste gedachte trapt hem erin terug. Toch wilde hij reeds lang aan een hoger leven beginnen. Wij als mensen moeten weten wat wij doen. Zoeken we het laagste en anderen nemen het van ons over, dan zijn we door die anderen aan onze eigen levensafstemming gekluisterd. Dat zijn de astrale wetten, die God niet geschapen heeft, maar wij zelf! In ons leven roepen ze ons het geestelijke halt toe.

Later keerde ik dan ook naar mijn cel terug om dat gewas te doden, want voor anderen was het giftig. Ik heb die armen erdoor besmet, hun ellende er zelfs nog door verhoogd, want men liet hen rustig zitten. Enige armzwaaiingen en het verderf loste toen op. Ik stelde mij op het ophangen in en verbrak mijn schaduwbeeld. Die kracht kon toen niet meer spoken.

Wanneer u een spook hoort, wees ervan overtuigd, dat er menselijke ellende tot u spreekt. De wetten van ons leven moeten beleefd worden en het spoken begint. Deze wetten houden het spook gevangen en toch wil die ziel los van die ellende, weg uit dit verschrikkelijke bestaan. Op de plaats waar de ziel een einde aan het leven maakte, blijft ze spoken, totdat de wetten zijn beleefd. Dat heen-en-weer lopen, trappen op en trappen af, is het zoeken naar een uitgang, die er niet is. De ziel bevindt zich in een doolhof en komt daar niet uit, dit leven loopt zich telkens weer tegen de astrale wetten te pletter. En dat te pletter lopen kunt ge op aarde horen, het vloeken en zuchten en al dat leed, dat uw hart toch moet ontroeren.

Hoort ge het spook te middernacht lopen, hoort u met deuren slaan, hoort u smijten en kettinggerammel, dan beleeft het spook de halfstoffelijke en geestelijke levensgraad tussen leven en dood. Het leven van het spook is nu verdicht en dit is de wet van dit leven. De ziel heeft dit zelf gewild. Voelt ge een koude wind om u waaien, dan is het uw eigen levensadem, waarin echter ook het spook gekomen is. Dat zijn de astrale wetten voor het spoken, maar elk spook heeft een eigen karakter. Ook het spook slaat en schopt, dit veroorzaakt wind, al het opgebrachte gevoel van het waarachtige karakter, dat los wil komen van deze ellende.

Het kan nu tevens mogelijk zijn, dat deze ziel reeds los is, zoals ik zo-even van mijzelf verklaarde, nu spookt het schaduwbeeld. Het spook is nu nog

niet los, niet bewust genoeg om het schaduwbeeld te doen oplossen, want hier is bewustzijn voor nodig. Het spook geeft nog steeds voedsel aan dit gebeuren en dit blijft zolang spoken, totdat de ziel het hogere bewustzijn heeft verkregen. Maar dat kan honderden jaren duren en dit is de verklaring, waarom een spookhuis zolang besmet is. Als de astrale wetten eenmaal beleefd zijn houdt het spoken op. Meestal komen nu de familieleden van deze ziel haar te hulp. Een moeder kan haar kind niet alleen laten. Dat kind wil ze helpen en dat is mogelijk, indien het kind te helpen is. Haar liefde voert haar tot haar eigen leven, dat eens onder haar moederhart groeide.

Is deze ziel, als spook op aarde, aan handen en voeten gebonden geweest, dan kan ze zich in dit leven niet van de knellende banden bevrijden en sleept die ook nu met zich mee. Dit is alleen mogelijk, omdat ze nog aards denkt. Was er geestelijk bewustzijn in dit leven, dan wierp deze ziel de banden van zich af en ging ze verder, wanneer de wetten zijn beleefd.

Het spoken heeft dus afstemming op het innerlijke leven van de ziel. Het spook toont u het waarachtige karakter, aan het spoken zelf kunt ge het bewustzijn van dit leven vaststellen. Komt deze ziel tot bewustzijn, dan verandert het spoken.

Op de dag, zei ik u reeds, hoort u het spoken niet en toch is het spook ook dan aanwezig. Op de dag komt dit leven evenwel niet tot het halfstoffelijke en is er geen verdichting mogelijk. Het daglicht stoort het spook, op de dag kunnen wij tevens geen directe-stem vertonen, de levensaura lost op.

Maar dat is voor het spook het aardse contact en hierdoor verstoffelijken de kettingen, eerst nu is het gerammel te horen. Nu hoort ge dat trappen op en af lopen, het is dus heel eenvoudig.

Maar indien er geen spoken waren, bestond er tevens geen leven na de dood. Al deze mensen waren eens kinderen, lief en gelukkig, ook het spook is in de moeder geboren. Het zijn uw zusters en broeders. Het spook is als een materialisatie. Als er niemand spookte konden wij tevens geen materialisatie opbouwen. Maar als het spook zich kan verdichten, is dat voor een engel van het licht zeer zeker mogelijk.

Er zijn mensen die het gerammel horen, weer anderen niet. Wat is dat? Deze mensen bezitten de mediamieke sensitiviteit, de andere graad ligt hier juist onder en hoort niets. De andere graad is te stoffelijk. Die het horen als mens, voelen tussen leven en dood. De directe verstoffelijkte levensgraad ziet en hoort elkeen. De aangeboren gevoeligheid dwingt u ertoe. De mensen, die niets horen, moeten het echter niet proberen om zich bij het spook op te sluiten. Nu treden ze die afstemming binnen en krijgt het spook met hen contact. Elk spook wil mensen zien en voelen en werpt zich op die levenswarmte, zodat ge nimmer zeker zijt van uw leven.

Is er veel kracht in de omgeving van het spook, mensen die de mediamieke sensitiviteit bezitten, dan kan het spook met geweld beginnen, dit is voor het spook het geestelijke en stoffelijke contact.

Nu volgt voor het spook de eigen materialisatie, door deze krachten verdicht zich deze ziel met alles, wat tot dit leven behoort. Hoe duidelijk is het, nu ge weet, hoe de fysische verschijnselen tot stand komen. Want het spook is een fysische manifestatie, onder eigen ellende tot stand gekomen. Meestal vindt de ziel in de omgeving haar krachten om te kunnen spoken, maar het vindt zijn oorzaak door zoek naar het eeuwige leven.

Elk spook heeft een eigen manier van spoken. Sommige spoken komen steeds op een vast uur. Dat is het uur van vernietiging. Dit uur houdt de ziel bewust. Wanneer dat uur nadert, kan het leven zich niet meer op stilte en rust concentreren en gaat de ziel aan de wandel. Het is hierdoor, dat door u een bepaalde tijd vastgesteld kan worden waarop het spoken begint, maar dit uur heeft dan betekenis voor het verongelukte leven. De ziel beleeft nu weer de vernietiging en dat keert telkens terug, maanden, neen honderden jaren achtereen, terwijl het trap op en trap af gaat en boeien en bonken steen meesleept. Kunt ge aanvoelen, welke ellende er thans beleefd wordt?

Angstig is alles, maar het spook kan u geen kwaad doen, wanneer u een andere levensgraad bezit en afstemming hebt op de eerste sfeer in ons leven. Maar een stoffelijke karaktereigenschap stemt u reeds op dit leven af en ge zijt uw leven niet meer zeker. De magische kracht van het spook voert u tussen leven en dood en dit is het einde op aarde. Dit leven zuigt u volkomen leeg, ge wordt geestelijk vermoord, omdat deze ziel het alleenzijn wil verbreken.

Weet ge, geachte lezer, dat het schrijven van dit boek ook spoken is? Ik ben thans bewust, dit boek is toch waarlijk door een bewuste van deze zijde vastgelegd, of dacht ge, vroeg ik u reeds, nu opnieuw, dat ons instrument het zou kunnen? Thans ben ik een ander spook. Toch is dit spoken, geachte kerk! Ik spook nu tot de mensheid. Ik spook voor de mens op aarde om al die kinderen van God van het eeuwige voortgaan te overtuigen. Het spook is er, maar nu schreeuw ik niet, ik rammel thans op de schrijfmachine en leg dit alles buiten het medium om vast. Dit gespook is lieflijk, want het vertelt u van vrede en geluk, over de sferen van licht en over de Zaligheid van Christus. Dit is geen kettinggerammel, geen zuchten en kreunen, maar het verlangende gevoel om u allen gelukkig te maken. Toch ben ik ook nu aan het spoken!

Een meisje, dat haar moeder zag als een geestesverschijning, als een engel, werd door de kerk heilig verklaard. Maar ik vraag u, wie is nu de heilige, de moeder of het meisje? Nu ge weet, dat u ons nimmer zult zien, als wij ons niet vertonen? Maar thans ziet een ander meisje haar moeder, die slecht heeft

geleefd en om hulp roept, en de kerk zegt thans: ge hebt een spook gezien, een verdoemde, ge zijt besmet! En toch, heilige kerk, werd ik door mijn kerkvader verdoemd. Toen de man evenwel ons leven binnentrad, viel hij op zijn knieën om mij vergiffenis te vragen.

„Is het waarlijk,” zegt de goede man, „kán God niet verdoemen? Dan moet ik terug naar de aarde en moet ik die onbewusten vertellen, dat ze het eigen licht niet meer zien.”

De kerk verdoemt iedereen, als hij maar zonde heeft gedaan, maar voor God bestaat er geen kwaad! Niettegenstaande dat, moeten wij onze eigen fouten goedmaken. Ik verdoemde mezelf en toch? Ik leef thans in de vierde sfeer, in een hemel van ongelooflijke schoonheid. Ik heb heel veel moeten goedmaken, maar hierdoor heb ik de wetten van God leren kennen. Ik deed er acht eeuwen over, anderen kunnen het bereiken in honderd jaar en weer anderen in korte tijd, maar dan dienen die zielen dag en nacht.

Waar het mij om gaat is, dat God niet verdoemt, of ik zat nog in mijn eigen graf om het spoken voort te zetten. Nu lééf ik en de ruimte behoort mij toe! Ik ben thans tot u gekomen door de hoogste meesters aan deze zijde om u op aarde al deze wetten te verklaren. Dat zal men geen verdoemde kunnen schenken, nog minder een onbewust spook. U ziet, wij zijn er, de kerken kunnen dit noteren. De kerk zou mij het liefst eeuwig willen verdoemen, maar dat kan niet! God is een Vader van Liefde!

Het spook geeft u daarom dan ook uw eeuwige leven in handen. Het spook is het levende bewijs van het voortleven na de dood. Maar een spook is een mens en wat u hoort is ellende.

Toch blijven uw parapsychologen zoeken naar het grote raadsel, het leven na de dood. Duizenden bewijzen hebben ze, maar ze hebben het astrale licht uit hun ogen verloren. Ze blijven zoeken!

Hun denken en voelen is onbewust, is het spook van hun onbewuste persoonlijkheid, die zoekende is naar de werkelijkheid, welke ze wetenschappelijk willen ontleden. Op deze wijze komen ze echter nimmer in het „Koninkrijk Gods”, want ze vertroebelen zichzelf, doordat ze geen afstand kunnen doen van het geleerde. Wij hebben ons bij de spoken opgesloten, lieten ons met het spook ingraven om de wetten te leren kennen. Kunnen deze mensen dit? Wie wil heeft, bevrijdt zichzelf van het lege „ik” en gaat door de duisternis naar het licht!

Spoken zijn mensen, ze spoken bewust en onbewust, maar aan het gespook kunt ge het zieleleven kennen. Heb dan alléén lief, want ge weet niet hoe het is, in deze duisternis menselijke warmte te mogen opvangen. Mijn hemel, hoe kan een spook ernaar verlangen.

Indien God uw ogen zou willen openen, zie ik in mijn hemel de bloemen

van uw ontwaking en buig ik mijn hoofd voor al deze goedheid.

De Grote Vleugelen

Het bewuste uittreden is de allerschoonste gave, die u als mens van God kunt ontvangen. De priesters van het oude Egypte hebben deze gave beleefd en tot grote hoogte opgevoerd, toch is dit goddelijke geschenk in handen gebleven van Gene Zijde. Was de priester uitgetreden, dan leefde hij aan deze zijde en kon de astrale wijsheid ontvangen worden. De meester aan deze zijde voerde de priester naar de wetten, verklaarde hem de goddelijke wijsheid en hij gaf deze weer door aan de aanzittenden.

Ik vertelde u, dat men reeds aan deze ontwikkeling begon, wanneer het kind de zevenjarige leeftijd had bereikt. Ouders, wiens kind begaafd bleek te zijn, zagen het ontnomen en als priester opgeleid, wat voor de ouders een gebeurtenis was en waarvoor zij geëerd werden. Egypte leefde in meditatie. Het was tevens mogelijk, dat het kind door Gene Zijde aangewezen werd om de „Grote Vleugelen” te vertegenwoordigen en ook dat is steeds een openbaring voor hen geweest. In die tijd waren de hogepriesters steeds voorbereid op het grote wonder, want wanneer er niet een Grote Gevleugelde onder hen leefde, had het leven in de Tempel geen betekenis. Door dit geestelijke wonder ontvingen zij van de Goden het allerhoogste.

Dag en nacht werd er geofferd en gebeden, opdat de Goden zorg ervoor zouden dragen, dat het instrument afdoende beschermd werd, en het spreekt vanzelf, dat de Gevleugelde zich als een godheid voelde. Wanneer men aan de ontwikkeling begon, leefde heel Egypte in spanning en deze werd tot extase, wanneer het allereerste woord door dit wonder gesproken werd. Heel het hof was er dan bij vertegenwoordigd. Ze beleefden een feest van ongelooflijke schoonheid, van heiliging en bewust ingaan, diep doorvoeld en doordacht en waarvan eenieder het zijne wilde ontvangen. Het was een feest van reine bezieling, hoog en laag beleefde nu het éénzijn met de Goden en vooral met de God van hun Tempel. Mijn broeder Alonzo vertelt in zijn boek „Tussen Leven en Dood” over deze schone, maar onbarmhartige ontwikkeling, een werk dat door dit instrument aan de mensheid is geschonken. Dit is de beschrijving van een opleiding in de Tempel van Isis, waarvan hij de Grote Gevleugelde was. Hij vertelt u, hoe hij en zijn meester Dectar als leeuwen vochten tegen het kwaad, dat toen reeds de Tempel bestuurde. Deze twee priesters wilden redden wat er nog te redden was en brachten dit tot stand. Alonzo vertelt u, hoe hij als Venry de Grote Vleugelen ontving en deze reeds als kind bezat. Hij geeft u een beeld, hoe hij zich reeds als kind voelde en hoe men vanuit de Tempel op zijn jonge leven inwerkte. Hij leefde daar als het laatste grote medium en maakte zijn werk af, doch ook hij werd

door zijn meester aan deze zijde geholpen. Hij vocht tegen deze afdaling met zijn grote meester Dectar, die zijn vleugellamheid moest aanvaarden, maar niettemin van Venry een wonderbaarlijk instrument maakte. Het is beslist noodzakelijk, dat u het boek leest, u weet dan eerst hoe hoog die ontwikkeling is beleefd en hoe de Gevleugelde aan zijn wijsheid kwam. U kunt dan voor uzelf een vergelijking maken met uw eigen tijd, ge weet dan tevens dat het oude Egypte de hoogte van thans niet heeft kunnen beleven, want wij gaan verder en dieper.

Het medium van het oude Egypte had heel veel voor op de mediums uit de twintigste eeuw. Zij konden in rust hun studie afmaken, in niets werden ze gestoord. Onze mediums leven, gelijk eenmaal de Grote Gevleugelden, onder u en in een maatschappij, die waarlijk niet geschikt is om daarin een dergelijke taak te volbrengen. Onze mediums beleven dan ook al het storende van uw dagelijkse leven, ze moeten erdoorheen, niets kan hun geschonken worden en toch, steeds gereed te moeten zijn voor de astrale wijsheid, is het moeilijkste leven, dat ge in het Westen beleven kunt. Moeilijker leven is er niet! Wat ge ook doet, dit leven moet het aardse én het leven van deze zijde vertegenwoordigen, en daarin volkomen zichzelf blijven. In het oude Egypte – vertelde ik u – kwamen de priesters te middernacht bijeen. Als de Maan hoog aan de Hemel stond gingen zij in meditatie en konden ze zich geheel geven. In hun prachtige omgeving, omringd door sferenschoonheid, hun door Moeder Natuur geschonken, in de met de prachtigste bloemen versierde wijdingstempel, werden de geweldige zittingen gehouden en beleefden zij de stilte van de geest en werden in niets gestoord. Maar onze mediums voor de Grote Vleugelen en de andere gaven, hebben hiervoor geen tijd, hoe gaarne ze ook die reine sfeer zouden willen bezitten. Onze grote mediums hebben geen tijd om naar de Maan te kijken, ze moeten elk ogenblik gereed zijn, of uw tram rijdt hen in een ziekenhuis, een kar met paarden bespannen slaat hen tegen de grond, indien ze slechts één ogenblik zichzelf zouden vergeten. En dit is toch mogelijk, want de groten leven voortdurend „tussen leven en dood” en moeten desondanks voor uw maatschappij gereed zijn. Zie, dat is niet zo eenvoudig. En toch bereiken wij thans nog meer, dan zij daar in hun heilige Tempels hebben kunnen bereiken.

Het oude Egypte beleefde wonderen en toch, deze wijsheid, die u thans vanuit ons leven geschonken wordt, heeft men daar niet kunnen beleven. Wij gaan thans dieper en verder! Hun bewustzijn was nog niet zover. Al die beroemde priesters moesten hiervoor nog ontwaken en ze zijn ervoor ontwaakt. Toen Venry en zijn meester Dectar tezamen waren na een bezoek aan de farao, voorspelde Venry zijn meester de Grote Vleugelen, die hij eens zou ontvangen. Hij zag toen ver vooruit en hij zei tot zijn meester:

„Wat ik zie, mijn vriend, is waarlijk om verheugd te zijn. Eens zult ge de Grote Vleugelen ontvangen. De God van al het leven zal u de Grote Vleugelen schenken en ge zult meer mensen kunnen bereiken, verder en dieper gaan, dan wij thans hebben mogen beleven.”

En deze voorspelling is volkomen bewaarheid, woord voor woord uitgekomen. Het instrument, waardoor wij al de psychische en fysische gaven beleven en door wie ik thans schrijf, heeft deze ontwikkeling ontvangen. Hij is Dectar! En zijn leerling, de Grote Gevleugelde uit het oude Egypte, gaf hem het boek „Tussen Leven en Dood”. Hij legde dit door zijn vroegere meester vast, maar ze beleefden beiden opnieuw hun Egyptische openbaringen. Doordat ze voor het goede, voor God, hun levens hebben ingezet, mogen ze thans hun geliefde werk voortzetten en kunt gij als Westerling begrijpen hoe het komt dat het gevoelsleven voor deze gaven aanwezig is. De ziel, die voor God wil dienen, kan niet ten onder gaan. Geen woord, dat ge voor God en al Zijn leven uitspreekt, is te vernietigen, na duizenden jaren staat ge opnieuw voor uw taak. God zal ons werk niet vernietigen, eens mogen wij het afmaken en dit beleeft thans het oude Egypte. Ik zei u, de priesters van het oude Egypte leven op aarde, welnu, door hen ontvangt ge onze levenswijsheid.

Ons instrument en vele anderen beleven eenzelfde ontwikkeling. Nu is er slechts één meester aanwezig en die geeft hun de wijsheid vanuit ons leven door. Nu kan het bovennatuurlijke ontvangen en beleefd worden. Deze mediums zijn dan ook voor hun taak geboren. In het kort wil ik u thans een beeld geven, hoe de ontwikkeling van ons instrument is geweest.

Ge weet reeds iets van al de gaven af en dus kunt ge mij volgen. Indien u ook „Tussen Leven en Dood” leest, is alles u duidelijk. Toen dit zieleven geboren zou worden, was het gereed voor deze gaven. Aan deze zijde heeft de ziel de wetten leren kennen. Met de meester zijn alle hellen en hemelen beleefd en alle levensgraden in de ruimte. Dan komt de geboorte op aarde. De meester staat voor zijn broeder en zegt, als de ziel in de wereld van het onbewuste zal oplossen:

„Tot daar, mijn lieve broeder! Tot daar, op aarde. Wij zien elkaar daar en hier terug. Nu kunnen wij aan ons werk beginnen.”

In de boeken „Het Ontstaan van het Heelal” is dit terugkeren naar de aarde beschreven. Toen het instrument alles mocht weten van zijn vorig bestaan, begreep hij, dat hij aan Gene Zijde had geleefd.

De meester wilde, dat hij als kind niets zou leren, een school was voor hem niet nodig, het zou hem voor het mediumschap ongeschikt maken. En dat heeft meester Alcar voorkomen. Hij wist waar het kind geboren zou worden, de hoogste meesters van deze zijde konden het waarnemen en voerden hem naar dit zieleven, dat zich onder al die miljoenen op aarde bevond. Voor de

meester was dit een openbaring. Hij ziet een dorpje voor zich, een lieflijke natuur, en weet nu, dat hij alles voor het instrument zal kunnen doen. De ziel leeft in de moeder en hij ziet de moeder voor zich, de moeder voelt nu reeds en zegt het dan ook, dat ze thans een bijzonder kind draagt. Deze is anders dan de anderen, die ze heeft. Ze voelt het aan het trappen van het kind en aan de gevoelens, die ze door dit éénzijn beleeft. Voor haar is het een wet: dit kind heeft iets!

In de moeder komt het zieleleven tot ontwaking. Tussen de vierde en vijfde maand begint meester Alcar aan de ontwikkeling en maakt het zieleleven wakker, zodat straks het zenuwstelsel gereed is om het gevoelsleven te kunnen opvangen. Hetgeen aan deze zijde is beleefd moet tot ontwaking komen.

Al vroeg komt het kind onder de astrale inwerking en is het met de meester in verbinding. De hele verdere jeugd van dit kind, zoals het te midden van de omgeving, waarin het leeft, de occulte inwerking ondergaat, is beschreven.

Wanneer ge deze regels leest, zoek dan „Jeus”, de roman over een kind, ons instrument, en u krijgt een onvoorwaardelijk beeld, hoe de meester dit leven optrekt. Deze jeugd is een openbaring. Het kind trapt zijn klompen stuk en beleeft door Gene Zijde bovennatuurlijke wetten, het speelt op de wolken met zijn vriendjes en leeft tijdelijk tussen leven en dood, maar kent de wetten nog niet. Deze Jeus heeft iets, wat al de andere kinderen niet bezitten, maar hij blijft speels en opgewekt, is bewust en onbewust een instrument in handen van deze wereld.

Op de leeftijd gekomen stuurt de meester hem naar de stad, want hij kan met hem in dat dorpje niets beginnen. Zijn jeugdhelderziendheid komt tot ontwaking en nu kan Gene Zijde inwerken. In zijn jeugd treedt hij reeds uit zijn organisme, maar dat moet anders worden, de Grote Vleugelen moeten bewust beleefd kunnen worden. Door het tekenen en schilderen en het genezen van zieken, komt het eerste contact met deze wereld tot stand en Gene Zijde begint aan de kosmische ontwikkeling. In vijf seconden treden er vijf geestelijke gaven in werking, op hetzelfde ogenblik, dat zijn meester op hem inwerkt is Jeus – later als André – helderziend, helderhorend, schilder-, teken- en genezend medium geworden. De meester vindt nu, dat hij aan de psychische en fysische trance kan beginnen. Inmiddels wordt Jeus bij de hoogste meesters aan deze zijde geroepen, die op aarde een kring van mensen hebben gevormd, waar zij mede zijn ontwikkeling onder handen zullen nemen. De meesters vertellen de aanzittenden, waar Jeus zich bevindt en zij moeten hem halen, hij moet deze zittingen meemaken. Jeus is gevonden in de grote stad en nu kan de meester zijn instrument een ontwikkeling schenken, zoals het oude Egypte met al zijn heiligheid niet heeft kunnen beleven. De hoogste meesters trekken hem tijdens de psychische zitting in hun leven

op en daardoor ontvangt hij hetgeen voor zijn mediumschap nodig is. In het eerste jaar is de psychische trance ontwikkeld en dan kan er aan de donkere zittingen voor de fysische trance begonnen worden. Want door de fysische trance kan de meester aan de Grote Vleugelen beginnen. Al de fysische gaven, waarvan ik u de wetten heb mogen verklaren, komen tot ontplooiing en de aanzittenden beleven er wonderen door. In drie jaar is ook dat stadium bereikt en dan begint meester Alcar aan het bewuste uitreden. Wat onze magiër beleefde, wordt nu door Jeus, als André, overwonnen, door zijn meester leert hij ál de occulte wetten kennen.

Intussen wordt er geschilderd en genezen, het helpen van mensen is zijn dagelijkse taak en door de zieken leert hij de stoffelijke en astrale wetten kennen. Hij moet al deze wetten beheersen, wil hij straks niet onder een kosmische last – de Grote Vleugelen – bezwijken.

Al deze gaven bevinden zich op één hoogte. Onfeilbare diagnoses worden er gesteld en tal van door hun artsen opgegeven zieken geholpen en genezen. Nu staat Jeus voor de ruimte! Hij weet niet, wat Gene Zijde eigenlijk met hem voor heeft en dat bewustzijn zou ook te veel voor hem zijn, eerst straks zal hij zichzelf leren kennen. De meester zal hem terugvoeren naar het oude Egypte en dan mag hij weten, wie hij daar is geweest. Straks zal hij zijn eigen verleden ontvangen. Zijn Egyptische persoonlijkheid zal tot ontwakning komen. Maar door zijn gevoelsleven is hij thans het instrument in handen van de meesters.

Jeus buigt zich voor zijn meester en is als een klein kind: hij zal dienen, zoals alléén het bewuste kind van Christus dienen kan. In zijn leven, is die kracht aanwezig.

Meester Alcar is drie jaar verder en staat nu met zijn instrument voor de astrale wetten. Jeus staat naast zijn stofkleed en moet thans bewijzen wat hij in deze jaren, eigenlijk van zijn jeugd af, geleerd heeft. Meester Alcar wil, dat hij zich buiten hem om oriënteert. De meester eist alles van zijn instrument, geeft alles, maar wil, dat hij zichzelf nimmer kan verliezen, doch hiervoor moet het instrument de wetten leren kennen. De magiër bezweek, toen hij naast zijn lichaam stond tussen leven en dood, Jeus gaat verder. Meester Alcar voert hem flitsend door de ruimte en vraagt hem plotseling: „Waar zijn wij op dit ogenblik, André? Concentreer je op het leven, waarin wij zijn. Ik moet je thans voor de wetten stellen, zodat je steeds in staat zult zijn om op eigen kracht terug te keren naar je organisme. Je moet je dus in alles kunnen oriënteren. Waar zijn wij?”

Direct komt het antwoord:

„Wij zijn in Indië, meester.”

„Prachtig.” De meester flitst weg, hand in hand zweven ze door de ruimte.

Hij vraagt:

„En thans?” André stelt zich in en zegt:

„In het hoge Noorden, meester.”

„Heel goed, mijn jongen, maar wij gaan verder. En nu?”

„In het midden van de aarde, meester.”

„Voldoende, André, wij zijn in het midden van de aarde, heel goed, je instellen laat niets te wensen over. Nu kunnen wij aan de verdere ontwikkeling beginnen en kan ik je de wetten van ons leven verklaren. Voor heden voldoende.”

Iedere nacht moet Jeus uittreden, het organisme is thans in de vijfde graad van slaap, hij kan nu de stoffelijke wereld verlaten en overdag zieken genezen, schilderen en schrijven, want hetgeen hij ontvangen heeft, moet vastgelegd worden. Een jaar later komt zijn eerste boek uit (voetnoot in eerste druk: „Een Blik in het Hiernamaals”, door Jozef Rulof). De hellen zijn beleefd en de hogere sferen volgen, Jeus moet dat alles verwerken en hij komt er doorheen, ook al voelt hij zich soms lamgeslagen, een kosmische last drukt op zijn menselijk-kinderlijke schouders. Maar korte tijd later komt het tweede deel van „Een Blik in het Hiernamaals” uit.

Korte tijd daarna, nadat de hoogste sferen zijn beleefd, waar Jeus de Engelen heeft mogen bewonderen, waar de meester van zijn meester Alcar hem opvangt en hem het allerhoogste aan Gene Zijde toont, wordt die geestelijke reis beschreven en verschijnt ook het derde deel. Meester Alcar heeft bereikt, dat Jeus, die geen cent bezit, zijn eigen boeken kan uitgeven. De schilderijen, die gemaakt en verkocht worden, moeten de boeken vertegenwoordigen, zijn meester heeft alle bedrog uitgeschakeld, hij wil zijn werk in eigen handen hebben en dat is geschied.

In de hellen is Jeus twintigmaal bezweken, hij kan niet van die verschrikkelijke mensen loskomen, de duisternis houdt hem gevangen. Hij leeft op aarde, hij eet en drinkt, maar waar Jeus kijkt, ziet hij de hellen voor zich, zijn gevoelsleven splitst zich in de miljoenen graden, hij leeft op aarde en is er nu al niet meer. Waar is het einde? Daarvoor zal zijn meester zorgen, maar niet-tegenstaande die geweldige hulp, moet Jeus tóch zichzelf blijven en móét hij die wetten in het organisme verwerken.

Hij is met zijn meester in de hel en kan niet verder. Zijn keel wordt dichtgesnoerd, hij moet zich leren instellen, hij moet de astrale werelden overwinnen. Zijn meester zal hem helpen, maar Jeus moet zichzelf worden in deze wereld, opdat hij zijn eigen bescherming heeft. De meester zegt tot zijn lieve broeder en vriend, die hij aan Gene Zijde heeft gekend en met wie hij tezamen al die wetten heeft beleefd, waarvan Jeus echter nu niets meer weet:

„Goed, mijn waarde, dan zullen we terugkeren en maar ophouden. We

zijn gewogen en te licht bevonden.”

André schreit en Jeus is gebroken. Deze twee persoonlijkeden helpen elkaar. André is het instrument, Jeus nog steeds het kleine kind uit het dorpje. Ineens voelt Jeus, dat hij André moet helpen. Is dat soms mijn wapen, denkt hij? „Jeus, Jeus,” roept hij heel hard, „ik ben er, meester. Ze mogen mij vernietigen, u zult mij helpen, ik wil leren.”

Jeus zinkt ineen en bidt:

„O, God, sta mij bij. Laat de duivel-mensen tot mij komen, laat hen komen, o God, ze mogen mij vernietigen, maar laten ze mij niet aftrekken van mijn plaats voor U en laat hen door Uw kracht breken op Uw tegenwoordigheid in mij. O God, als ik zo verschrikkelijk slecht ben en ik zie het niet, laat het mij dan weten, laat het mij zien. Breek mij, o God, breek mij af tot in het allerdiepste van mijn ziel, maar, o God, houd mij vast, houd me vast nu ik voor de diepste hellen sta en bouw mij daar weer op. Ik buig mijn hoofd, ik geef mij aan Uw afgezant over. Zal ik?”

De woorden van zijn meester sneden als vlijmscherpe messen door zijn ziel. Nu voelt hij zich gesterkt en hij wil ernstig luisteren naar al die duistere wezens, die hem willen vermoorden. Jeus weet nu, dat hij er doorheen moet, het is voor zijn eigen bestwil. Gebeurt er iets, dan kan hij zich oriënteren. De meester voelt hem en hij kijkt zijn grote leerling in diens kinderlijke ogen. Hand in hand dalen ze af. Jeus leert nu, hoe die helbewoners zijn, ze sleuren hem door de ruimte en willen zijn leven bezoedelen. De meester laat hem plotseling alleen, nu moet hij bewijzen wat hij kan. Toch zal meester Alcar ingrijpen, indien hij ziet, dat zijn hulp nodig is. Jeus behaalt zijn occulte graad en lost volkomen in hun duivelse handen op. Nu kan niets hem meer tegenhouden, hij zal thans zelfs de kosmische wetten kunnen verwerken, waaraan straks begonnen zal worden.

De meester staat toe, dat men zijn instrument aanvalt. Jeus moet bewijzen wat hij kan, ook hem worden geen voetstappen geschonken, al is hij in goede handen, Gene Zijde eist van hem de volle inzet van zijn persoonlijkheid. Niet één Oosterling kan eraan ontkomen, ook Jeus niet, niet één instrument in handen van onze wereld. Allen betalen hun eigen tol! Nu kan meester Alcar verdergaan. De ruimte volgt. Jeus beleeft de sterren en planeten, hij ziet het ontstaan van de schepping, doch voordat zijn meester eraan begint, leert hij in de sfeer der aarde in de krankzinnigengestichten de bezetenheid kennen. Ook dat boek wordt vastgelegd en nu is hij gereed om Gods heilige schepping in het leven op aarde te verwerken. (Voetnoot in eerste druk: „Zielsziekten van Gene Zijde bezien”, door Jozef Rulof) De graden van de krankzinnigheid hebben hem ervoor gereedgemaakt, die ellende deed de deur dicht.

Hij is met zijn meester op aarde en in de ruimte, ze bezoeken de Maan en

de bijplaneten, Jeus leert het Heelal kennen en begrijpen, al de graden, door God geschapen, worden hem door meester Alcar verklaard. Een kosmische schat van astrale wijsheid brengt hij in de morgen terug naar zijn eigen lichaam, bestemd voor de mensheid, nog diezelfde dag wordt alles vastgelegd, om daarna weer te worden verscheurd. Zijn ziel barst bijna, meesters leven in en buiten hem, ze begrijpen wat hij thans verwerken moet. Ze staan naast hem en Jeus kijkt in hun ogen. Niemand op aarde begrijpt hem meer of kan hem volgen, hij leeft nu reeds in duizend werelden tegelijk. Hij komt ook hier doorheen, maar ge moet u afvragen: Hoe toch houdt Jeus zich staande? André moet werken, die is het, die zijn meester moet volgen, Jeus is het daarentegen, die alles, alles van André zal opvangen. Jeus begrijpt. Nu spreekt de hoogste meester tot hem en zegt:

„Jozef, mijn zoon, jij bent het, die André in het leven op aarde moet vertegenwoordigen. Jozef! Jij bent het, die een muur kan optrekken voor André, waarbij wij je zullen helpen. Maar denk steeds aan Jeus, laat nimmer je jeugd los, dat is en blijft je enige bescherming. Blijf levenslustig en praat plat, indien het stadse je dooddrukt, blijf aan de rokken lopen van je lieve Moeder Crisje, eerst dan heb je je eigen wapen. Niets, Jeus, niets kan je omverwerpen. God zegene je, mijn zoon.”

Meester Alcar voert Jeus naar het laatste ogenblik, toen deze als ziel oploste in de wereld van het onbewuste. Jeus ziet dat ogenblik voor zich, nadat hij met zijn meester op Golgotha is geweest. Hij hoort meester Alcar nu spreken, op aarde zullen zij elkaar terugzien. Nu staat hij voor het laatste en het eerste ogenblik. De meester vertelt hem, dat hij thans mag sterven. De taak, die hem opgedragen is, is volbracht. Jeus mag beslissen, nog diezelfde nacht kan de meester het fluïdekoord breken en leeft hij weer aan Gene Zijde. Jeus wandelt alleen in de sferen en kijkt naar al die heiligheid. Hij ziet al zijn vrienden van de aarde voor zich, hij ziet zijn lieve Crisje. Nooit, denkt hij, ik wil werken, ik wil dienen, hoe moeilijk het voor mij daar ook is, ik wil God danken voor alles, alles, aan mij en anderen geschonken. Niettegenstaande zijn wil om te blijven dienen, treedt hij toch driemaal uit voor het nemen van dit besluit en dan kan hij zeggen wat hij wil gaan doen.

Hij loopt met dit probleem op aarde rond, géén mens weet er iets van, hij moet dat met zichzelf uitvechten. En hij doet het! „Ik blijf, meester,” is alles wat hij zegt. De meester antwoordt: „Ik verwachtte niet anders. Mij is gegeven, André, dertig jaar om mijn werk af te maken, ik deed het in tien. Wij hebben winst, daarom wilde ik, dat we voor de oorlog, die aanstonds op aarde uitbreekt, gereed zouden zijn. Geen seconde tijd hebben wij verloren laten gaan, thans kan ik je danken, uit naam van de meesters. Meester Cesarino heeft mij opgedragen je alles te schenken, wat zich een kosmisch be-

wuste maar kan indenken. Dit is het bezit van de „Grote Vleugelen”, André, voor deze zijde heb je een graad mogen behalen. En thans met spoed naar het oude Egypte terug.”

Jeus komt in het oude Egypte en daar ziet hij in één van zijn vele levens. Het is daar, dat hij zijn broeder Alonzo ontmoet, die reeds op hem en zijn meester wacht. Daar ziet Jeus zich als een meester en hij leert zijn vierde persoonlijkheid kennen. Jeus, André en Jozef zijn aparte persoonlijkheden voor hem geworden, nu zal meester Dectar zich in hem openbaren. Hij beleeft deze wetten, hij ziet zijn eigen jeugd en zijn moeder, maar hij ziet hoe de mens die geopenbaarde levenswaarheden niet opvolgt, maar thans dient hij weer, is hij opnieuw instrument in de handen van de meesters.

Wat die nacht wordt beleefd, legt Alonzo door hem als André vast. Maar meester Dectar komt tot ontwaking. In zes weken is het beleefde vastgelegd. Het boek verschijnt, maar de oorlog is reeds begonnen (voetnoot in eerste druk: „Tussen Leven en Dood”, door Jozef Rulof). Nu zal Jeus als André nog meer wijsheid ontvangen, want meester Alcar kon door hem talloze boeken schrijven, Gene Zijde is onuitputtelijk.

Ik zelf beleef met de meesters Alcar en Alonzo het ontwaken van het oude Egypte, in het leven van Jeus, André en Jozef. Jozef kent men, Jeus nog niemand, maar wanneer u straks de boeken over zijn jeugd in handen heeft en daarna vanuit die boeken de geestelijke werken ter hand neemt en in u laat spreken, zegt u ons dan, of al die wijsheid uit hemzelf tevoorschijn is gekomen.

Jeus is Jeus gebleven en zal nimmer veranderen. Wanneer hij té speels werd, tikte meester Alcar hem op zijn vingers. Maar wij willen, dat hij blijven zal, zoals Moeder Crisje hem gedragen en gebaard heeft.

In het boek „Tussen Leven en Dood” leert ge, zei ik u, de wetten van het oude Egypte kennen. Maar de wetten van het oude Egypte liggen in het leven van Jeus, André, Jozef en Dectar vast, zij moeten al die levens thans vertegenwoordigen en zij kunnen het, in niets zult ge hen breken. Al die persoonlijkheden leggen hun hoofd onder het mes, zetten hun levens in voor deze wereld, maar leerden erdoor, kregen erdoor het kosmische bewustzijn. Dit mediumschap is het allerhoogste, dat een mens op aarde beleven kan. Of er heel veel van deze mediums zijn, laat ik thans aan uw eigen gevoelsleven ter beoordeling over.

Door dit gevoelsleven is hetgeen ik u mocht schenken uit naam van de meesters aan deze zijde, vast te leggen. Het oude Egypte is het geweest, waar deze ziel is ontwaakt, in andere levens werd deze studie voortgezet om nú de winst ervan aan u als stoffelijk mens door te geven. Ik ben bijna gereed. Het is gebeurd, dat geestverwanten tot André kwamen om hem te vertellen, dat

zijn meester Alcar bij hen op de seance had gesproken. Zelfs vanuit Indië kreeg André berichten en telegrammen dat hij daar met zijn meester was doorgekomen.

Een kind van tien jaar tekent poppetjes door meester Alcar. Een meisje van zeventien schrijft door meester Alcar. Op andere zittingen komt meester Alcar door en vertelt grote onzin. Uit de verslagen van die zittingen blijkt, dat hij zichzelf tegenspreekt en erg onbeholpen doet. Hij zendt deze mensen tot zijn instrument, dat een boodschap voor hen moet hebben, maar André weet van niets. Als hij deze goedgelovigen en fantasten dan vertelde, dat meester Alcar nergens anders doorkomt, kreeg hij ten antwoord:

„U denkt toch niet, dat u alleen hoge geesten kunt ontvangen?”

Zo komen er telkens mensen tot hem met steeds weer andere verhaaltjes en andere nonsens, die hun door zijn meester Alcar zouden zijn gegeven. Ik maak hieraan thans uit naam van Andrés meester een einde. Ik zeg u:

„Meester Alcar komt nergens anders, hij heeft slechts één instrument en dat is André – dat is Jozef Rulof. Ge voelt toch dat indien hij waarlijk hieraan zou beginnen, hij het machtige contact tussen hem en zijn instrument zou verbreken. Ge weet nu wat er voor nodig was een dergelijk contact op te bouwen. In de eerste boeken van André zegt meester Alcar reeds:

„Denk eraan, André, ik kom nergens anders. Later zal je dat begrijpen.”

Nu eerst begrijpt André dit. Meester Alcar sprak dit toen al uit, om misverstand te voorkomen en bezoedeling van zijn heilig werk dadelijk te doen blijken.

En wat het doorkomen van André betreft, zeg ik u, dat hij zelfs wanneer hij op aarde zal zijn gestorven, niet op seances verschijnt. Aan deze zijde ligt zijn nieuwe taak gereed. André keert eens naar de aarde terug om zijn werk voort te zetten, maar anders dan de spiritisten zich dat kunnen indenken. In die tijd, het is na 2000, zullen er technische instrumenten op aarde zijn, zodat mediums onnodig worden.

Met de hoop, dat ik u iets mocht schenken voor het ontwaken van uw leven voor onze zijde, waarin ge straks zult binnentreden, ga ik afscheid van u nemen en roep u een „tot ziens” toe. Geve God, dat wij alles zullen ontvangen, waartoe ons instrument nog geschikt is, want dan hóórt u mij nog!

Dit boek is voor de Eeuw van Christus! Ik leg het neer aan de voeten van mijn meester en draag het op aan Hem, Die voor ons allen is gestorven. Ik heb alleen willen dienen! Jeus mag het opdragen aan haar, voor wie hij alles is, zijn Moeder Crisje, wij gunnen het hem.

Mijn broeder André, tot straks, ik ben en ik blijf uw broeder! Ik dank God voor alles, aan mij geschonken!

Uw Lantos als meester Zelanus.

„Ziel van mijn ziel, ik ben op weg,

*ik werk aan mijzelf.
Zul je mij dáár opwachten?”*

Meester Zelanus

